

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, 11 Ἀπριλίου 1893.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 55

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις » 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσσίᾳ ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουβέλ, (μετὰ εἰκόνων).—ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΞΕΡ, μυθιστορία Αἰμυλίου Ρισβούργ.—ΗΤΟ Η ΓΙΑΓΙΑ ΤΗΣ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΕΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤῶΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοσήμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

Ἐπειδὴ παρὰ πολλῶν διεθιβάθησαν ἡμῖν παράπονα διὰ τὴν ἐντελῆ ἀποτυχίαν τῶν εἰκόνων μας — καὶ τοῦτο διότι προετιμήσαμεν νὰ ὑποστηρίξωμεν ἐντοπίους ξυλογράφους — ἀναγκαζόμεθα νὰ διακόψωμεν τὴν δημοσίευσιν αὐτῶν. μέχρις οὗ συνεννοηθῶμεν μετὰ τοῦ πρώην ἐν Παρισίοις ἀντικροκίτου μας, πρὸς ἀποστολὴν τῶν εἰκόνων, ὡς καὶ πρότερον ἐπράττομεν. — Αἰτούμεν διὰ τοῦτο συγγνώμην παρὰ τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Οἱ Ροζενδάλ.

[Συνέχεια]

Βραδύτερον αἱ σκέψεις αὐτῆς καὶ αἱ τρυφερότητες ἀπερροφήθησαν ὑπὸ γεγονότος, οὗτινος ἐπλησίαζεν ἡ ἐξέλιξις.

Πέντε μετὰ τὴν φυγὴν αὐτῆς μῆνας, ἐσπέραν τινά, καθ' ἣν ὁ Μάξιμος γονυπετῆς ἐνώπιόν της ἐκράτει τὰς χεῖρας αὐτῆς καὶ τὰς κατεφίλει, ἐγένετο πορφυρὰ ἐκ συγκινησεως καὶ εἶπεν αὐτῷ διὰ τρεμούσης φωνῆς :

— Σοὶ ἀπέκρυφα μέχρι τοῦδε ἐν μυστικῶν.

— Ποῖον ;

— Δὲν τολμῶ ἀκόμη νὰ σοὶ τὸ εἶπω.

— Ἀλλὰ λέγε. Τί δύνασαι νὰ μοὶ εἶπης, τὸ ὁποῖον θὰ ἐλαττώσῃ τὸν πρὸς σὲ ἔρωτά μου ;

— Ἄν ἦμην μήτηρ ;

Ὁ Μάξιμος ἐνηγκαλίσθη αὐτὴν.

— Ἀλλὰ θὰ σὲ λατρεύω, ἀπῆντησεν.

Ἀληθῶς ὁ βαρόνος μεγάλην ἠσθάνθη χαρὰν.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἡ ἀφοσίωσις του καὶ ἡ ἀγάπη ἐπηύξησαν, ἠσθάνετο δὲ ἦδη στοργὴν πρὸς τὸ μικρὸν ὄν, ὅπερ ἐξ αὐτοῦ προήρχετο καὶ οὗτινος θὰ ἐξησφάλιζε λαμπρὸν μέλλον.

Βραδύτερον ἐπλάττον σχέδια διὰ τὸ τέκνον αὐτῶν.

— Ἄν ἦναι υἱὸς θὰ γείνη ἀξιωματικός, ἔλεγεν ὁ βαρόνος. Θὰ τὸν ὀνομάσωμεν Ρεναῖον ἢ Μαξιμιλιανόν. Θὰ τῷ ἐξασφαλίσω εἰσοδήματα. Θέλω ὁ κόσμος ν' ἀγνοῇ τὴν πηγὴν, ὃ δὲ υἱὸς μου νὰ διέλθῃ αὐτὸν ὡς μετέωρον ἀγνώστου προελεύσεως μὲν, ἀλλ' ἀπαστρέπτω, ὥστε νὰ θαμβῇ πάντας τοὺς ὀφθαλμούς. Ἄν ἦναι θυγάτηρ θὰ τὴν ὀνομάσωμεν Γερμανὴν ὡς σέ. Θὰ ἦναι ὠραία, ἔσο δὲ βεβαία ὅτι οἱ πρίγκηπες θὰ διαμφισθητήσωσι τὴν χεῖρά της.

Ἐγέλων.

Διετέλουν ἐν ἀνεφέλῳ εὐδαιμονίᾳ.

Ἀπὸ τόσον αἰθρίου οὐρανοῦ πόθεν θὰ ἐπιπτεν ὁ κεραυνός ;

Ἐνίστε ἠτένιζε τὴν Γερμανὴν ἐτι ἐρωτικώτερον.

— Τίς οἶδεν, ἔλεγε, τί μᾶς ἐπιφυλάσσει τὸ μέλλον. Λέγουσι περὶ διαζυγίου, τῶν δὲ ἀνθρώπων ὁ βίος ἀπὸ ἐνὸς νήματος κρέμαται.

Διὰ τοὺς λόγους τούτους ἡ Γερμανὴ νύχταρισται αὐτὸν δι' ἀγγελικοῦ μειδιήματος.

Ἦν ἐνὶ λόγῳ ἦτο ὁ Θεὸς της.

Ἄν ποτε ἐγκληματικὸς ἔρως δύναται νὰ συγχωρηθῇ, τοιοῦτος ἦτο ὁ ἰδικός της.

Πλησίον τοῦ Μάξιμου ἐλησμονεῖ τὸ παρὸν, τὸ μέλλον, αὐτὸ τὸ παρελθὸν καὶ τὸν κόσμον ὅλον.

Μόνον αὐτὸν ἐβλεπε.

Μόνον αὐτὸν ἐσκέπτετο καὶ αὐτὸν μόνον ἠγάπα.

Κατεδίθροσκεν αὐτὸν διὰ τοῦ βλέμματός, ἀπερρόφα τοὺς λόγους του καὶ ἐλιποψύχει ὑπὸ τὰ φιλήματα του.

Ἰδίως δὲ ὅτε ἠσθάνθη ὅτι ἐγένετο μήτηρ, ἐγνώρισεν ἐπὶ τινὰς μῆνας τὴν ἄκραν εὐδαιμονίαν.

Ἄν ἐνίστε τῇ ἐπήρχοντο φόβοι ἀόριστοι διαρρήξεως, ἀπιστίας, ἐγκαταλείψεως, αἱ ἄλογοι αὐταὶ ὑπόνοιαι δὲν ἐπανῆλθον πλέον.

Τὸ παιδίον, οὗτινος ἠσθάνετο τὰ πρώτα σκιρτήματα, ἐφάνετο αὐτῇ ὡς φυλακτῆριον ἀπὸ πάσης κακοδαιμονίας.

Δὲν ἐφοβείτο πλέον τίποτε.

Μήπως ὁ ζῶν οὗτος δεσμός ἠδύνατο νὰ διαρρηχθῇ ;

Μετὰ ποίας ἡδέιας ἀγωνίας ἠσθάνετο αὐτὸ αὐξάνον καὶ ἐνδυναμούμενον !

Ἡμέραι τινὲς ἐχώριζον ἤδη αὐτὴν ἀπὸ τῆς πραγματοποιήσεως τῆς θείας ταύτης ἐλπίδος,

Ὁ βαρόνος ἔμενε παρ' αὐτῇ ὅσας ὥρας ἄφινον αὐτῷ ἐλευθερίαν αἱ ὑποθέσεις του.

Τὴν ἐσπέραν, καθ' ἣν ὁ Ραβού εἶδεν αὐτὴν κατὰ τὴν γωνίαν τῆς οδοῦ Πελετιεῖ δὲν εἶχεν ἀπατηθῆ.

Ἡ ζηλοτυπία ἔχει λυγκῆως ὄμματα.

Ἦτο ὄντως αὕτη.

Ὁ Μάξιμος ἐπωφελούμενος τῶν τελευταίων ἡμερῶν τῆς ἐξόδου, ἃς ἡ ἐγκυμοσύνη τῆς Γερμανῆς ἐπέτρεπεν ἐτι, ὠδήγησεν αὐτὴν εἰς τὸ Μελοδράμα μυστικῶς ἐν ἰσογαίῳ θεωρεῖω, ἀφού δὲ συνώδευσεν αὐτὴν εἰς τὴν ἐπαυλίν της ἐπανῆλθεν εἰς Παρισίους.

Σπανίως διήρχετο τὴν νύκτα ἐκτὸς τοῦ μεγάρου του.

Ἰσχυρίζετο ἠλλόγως ὅτι οἱ βροχῆες χωρισμοὶ διατηροῦσι τὸν ἔρωτα, ὅστις ἐκλείπει

πολλάκις διὰ τῆς ἐξέως καὶ τῆς ἀποκλειστικῆς συμβιώσεως.

Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἐνεκλείσθη ἐν τῷ ὄντως μεγαλοπρεπεί αὐτοῦ θαλάμῳ εὐτυχῆς.

Τὸ πᾶν ἔβαινε αὐτῷ κατ' εὐχὴν.

Ἰστατο ὑπεράνω τῶν κοινῶν ἀναγκῶν τοῦ βίου ὡς ἀετὸς ὑπὲρ τὴν ἄβυσσον.

Οἱ ἄνδρες ἔκυπτον πρὸ αὐτοῦ.

Ὁ πατήρ του εἶχε δώσει αὐτῷ ἐν τῇ διαθήκῃ του τὴν ἐξῆς συμβουλὴν :

«Φοβοῦ τὰς γυναῖκας».

Ἄλλ' οὗτος δὲν ἐφοβεῖτο αὐτάς.

Ὁ κατέχων αὐτὸν ἔρωσ τὸν προεφύλασσε ἀπὸ παντὸς φόβου τοιοῦτου. Ἦτο δὲ βέβαιος ὅτι οὐδὲν εἶχε νὰ φοβηθῇ ἐκ τῆς προσφιλοῦς αὐτῷ ἐρωμένης, ἥτις ἀδιστακτικῶς θὰ ἐφρονεῖτο δι' αὐτόν.

Ἡ περιουσία του ἠῤῥξαν ὡς χιόνος σφαῖρα, κυλιομένη ἀπὸ τινος κρημνοῦ τῶν Ἄλπεων καὶ παρασύρουσα πᾶν τὸ προστυχὸν κατὰ τὴν διάβασιν τῆς. Ἀπὸ δράγματος χιόνος ἐν ἀρχῇ μεταβάλλεται εἰς ὄρος ἐν τέλει.

Θὰ καθίστατο πατὴρ τέκνου μὴ νομίμου μὲν, ἀλλ' οὐτινος θὰ καθίστα ἐπίζηλον τὴν ὑπαρξίν καὶ ὑπέρογκρον, ἀφοῦ τὸ πᾶν ἠδύνατο ἐκ τοῦ πλοῦτου αὐτοῦ.

Ἀπεκοιμήθη λοιπὸν μὲ τὸ μειδιάμα εἰς τὰ χεῖλη, ἡδέα δὲ ὄνειρα ἐκάλλυνον τὸν ὕπνον του.

IE'

Ἡ θεὰ τῆς Γερμανῆς, πλουσίας καὶ θριαμβουούσης, πολυτελέστατα ἐνδεδυμένης καὶ νωχελῶς ἐξηπλωμένης ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων τῆς ἀμαξῆς τοῦ ἔραστοῦ τῆς, πρὸς ὃν μετ' οἰκειότητος ὠμίλει ἐπ' αὐτοῦ στηριζομένη, ἀνεζωπύρωσεν ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ Ραβού τὰ ἐτι αἰμάσσοντα τραύματα, τὰ ὅποια ἡ ἀπουσία καὶ ὁ χρόνος δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἐπουλώσωσι.

Κατελήφθη πάλιν ὑπὸ τῆς ἐξᾄλλου ὀργῆς, ὅψ' ἥς κατελήφθη ὅτε, ἐπανελθὼν ἐν τῷ κενῷ δωματίῳ του κατὰ τὴν ὁδὸν τοῦ Γύψου, εὔρεν ἐπὶ τῆς τραπέζης του τὰς πεντήκοντα χιλιάδας φράγκων, τὴν τιμὴν τῆς ἀπιστίας τῆς συζύγου του.

Λύσσα ζηλοτυπίας καὶ μίσους ἀνῆλθεν ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ του καὶ κατετάραξεν αὐτόν.

Ἐπλάσε τότε χίλια σχέδια ἐκδικήσεως.

Ἐπὶ τέλους αὐτὸς ἦτο ὁ κύριος !

Τί πρὸς αὐτὸν τὰ ἑκατομμύρια τοῦ ἐχθροῦ ἐκείνου, ὅστις μόνος αὐτὸς ἦν ὁ πταίστης ;

Τὸ δίκαιόν του ἦτο ἀναμφισβήτητον.

Ἡ Γερμανὴ ἀνῆκεν αὐτῷ.

Ἐγίνωσκε παρά τινος θὰ ζητήσῃ αὐτήν, ὅπερ τὸ κυριώτερον.

Ἐγίνωσκεν ἐπίσης τὸ κρησφύγετον αὐτῆς, τὸ μυστηριώδες καὶ γελοῖον καταφύγιον, ἐν ᾧ ὁ ἀντίζηλός του ἀπελάμβανε τῆς εὐδαιμονίας του, τὴν φωλεάν τοῦ ζητουμένου πτηνοῦ.

Θὰ ἦτο ἀμείλικτος.

Ὁ κύριος βαρόνος ! Ἦτο πλούσιος ! Καὶ τί πρὸς αὐτόν ; Ἡ Γερμανὴ ἦτο δυνατόν νὰ ἀνήκῃ αὐτῷ ; Ὁχι. Ποῦ λοιπὸν ἦτο ὁ

δικαστής, ὅστις θὰ ἐρρήγγυε τὸν ἐλευθέρως συναφθέντα δεσμὸν αὐτῆς, διὰ νὰ τῇ ἐπιτρέψῃ νὰ δοθῇ εἰς ἄλλον !

Καὶ ἐν τούτοις ἀνῆκεν ἡδὴ τῷ ἄλλῳ τούτῳ.

Ἡ τελειότης τῆς γυναικὸς ταύτης, ἥτις ἦν ἰδική του, ἦν εἶχε ἐπὶ τρία ἔτη, αἱ χάριτες αὐτῆς, ἡ γοητεία καταφαντοτέρα καθισταμένη ἐν τῇ πενίᾳ των, ἐπανήρχοντο ἐν τῷ νῷ του ὡς πειρασμὸς καὶ ἡγάγον αὐτόν εἰς τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς ἀγρίας ἐπιθυμίας. Ἐπὶ τῇ σκέψει ταύτῃ ἠσθάνθη τὴν ζηλοτυπίαν καταθιβρώσκουσαν αὐτόν καὶ κατελήφθη ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ κραυγᾷ ἐξ ὀδύνης ὡς εἰ εἶχε τὸ σῶμα πληρὴς πληγῶν.

Ἄ ! ὅστις δὲν ἐγνώρισε τὰ μαρτύρια, τὴν βάσανον τῆς μανιώδους ταύτης ζηλοτυπίας, δὲν ἐγνώρισε τὴν ὀδύνην ὅστις δὲν ὑπέστη αὐτὴν δὲν ἐζήσεν !

Ὁ Ραβού ἐκυλίετο ἐπὶ τῆς κλίνης του ἐπικαλούμενος ὡς παράφρων τὸν νόμον, ὅστις ὤφειλεν αὐτῷ ὑποστηρίξιν καὶ πλειστάκις ἐπαναλαμβάνων τὴν πολλάκις ματαίαν καὶ ἀνωφελῆ ταύτην λέξιν : τὸ δίκαιόν μου !

Τὸ δίκαιόν του !

Εἰς μάτην προέφερε τὴν λέξιν ταύτην.

Ἐν τῇ ἐξημμένη αὐτοῦ φαντασίᾳ ἔβλεπε διερχόμενον τὸν ἀντίπαλον αὐτοῦ, τὸν εὐτυχῆ ἐκείνον ἀντίζηλον, ὃν ἤθελε νὰ κατεκεραύνου, νὰ μετέβαλλεν εἰς κόνιν, ὑψύχονα, μὲ ἤμερον τὸ ἦθος καὶ γελοῖον τὸ μέτωπον, φερόμενον ἐν καλπασμῷ ὑπὸ τῶν θαυμασίων αὐτοῦ ἵππων.

Ἀνεμνήσθη τοῦ ἔρονος ὕφους, μεθ' οὗ ὁ ἀμαξηλάτης τοῦ ἀγοραίου ὀχήματος τῷ ἀπεκριθῆ ὅτε προτείνειν αὐτῷ ν' ἀκολουθήσῃ τὸ ὄχημα τοῦ βαρόνου ἀντὶ δύο λιρῶν, καὶ τῆς ἐμφασσεως, μεθ' ἧς προέφερε τὸ ὄνομα τοῦ βαρόνου Ροζενδάλ !

Καὶ ὁ ἀμαξηλάτης ἐκείνος τῷ προσέθηκεν ἀτενίζων αὐτόν μετ' οἴκτου :

— Ἐχετε δίκαιον, εἶσθε ξένος ! δὲν γνωρίζετε !

Ἐπρεπε νὰ ἐρχηται ἐκ τῶν ἀντιπόδων διὰ ν' ἀγορῇ τὴν λαμπρότητα καὶ τὰ ἀμύθητα πλοῦτη ὡς καὶ τὸ ὄνομα τοῦ πανισχύρου βαρόνου Ροζενδάλ.

Ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει τῶν γεγονότων τούτων ἡ λύσσα του ἐδιπλασιάζετο.

Εἶτα αἱ σκέψεις αὐτοῦ ἐτρέπησαν ἄλλαχού.

Ἐνεθυμήθη τοὺς τρεῖς ἐκείνους κακούργους, οἵτινες προπαρεσκευάζεν αὐτὴν ἐκείνην τὴν ἐσπέραν ἐγκληματικὴν ἐπιχείρησιν, ἵνα ἀποκτήσῃ πλοῦτη ἀπογυμνοῦντες τὴν μεμονωμένην ἐξοχικὴν οἰκίαν, οὖσαν ἀσημαντον καὶ ἀνάξιον λόγου, ἐλάχιστον μέρος τῆς κολοσιαιᾶς περιουσίας τοῦ ἔραστοῦ τῆς Γερμανῆς.

Διότι ἡ ἰδέα αὕτη ἐρριζώθη ἐν τῷ νῷ του, ὅτι ὁ βαρόνος καὶ οὐχὶ ἄλλος τις ἦν ὁ ἔραστὴς τῆς συζύγου του, ὅτι δὲ ὁ Ροβινῶ τῷ ὑπέδειξε τὸ καταφύγιον αὐτῆς.

Πόθεν προήρχετο αὐτῷ ἡ βεβαιότης αὕτη ; Τὸ ἠγνοεῖ, ἀλλ' ἡ πεποιθήσις του ἦν ἀκράδαντος.

Δὲν ἐπρόκειτο πλέον εἰμὴ ν' ἀνακτῆσῃ ὅ,τι ἀνῆκεν αὐτῷ.

Πῶς ;

Πῶς θὰ ὑπεδέχετο αὐτόν ἡ δικαιοσύνη ὅτε θὰ μετέβαινε νὰ ψελλίσῃ τὴν καταγγελλίαν του ἐν τῇ ἀστυνομίᾳ, ὃ δὲ ἀστυνόμος θὰ ἤκουε τὸ ὄνομα τοῦ τραπιζίτου, τοῦ διατελοῦντος εἰς φιλίας σχέσεις μετὰ πασῶν τῶν αὐλῶν τοῦ κόσμου, καὶ δυναμένου νὰ ἐξαγοράσῃ πᾶσαν συνείδησιν ;

Τί θ' ἀπεκρίνετο αὐτὸς ὁ Ραβού ὅταν θὰ ἠρώτων αὐτόν διατὶ ἐκράτησε τὰς εἰς τὴν οἰκίαν του ἀφειθείσας πενήκοντα χιλιάδας φράγκων, ἀφοῦ δὲν ἀπεδέχετο τὴν οὕτω προσφερομένην αὐτῷ ἀγοραπωλησίαν ;

Αἱ πενήκοντα αὗται χιλιάδες φράγκων ἰδίως ἐπροξένουν αὐτῷ ἀμνηχανίαν.

Μετενόει ὅτι ἐξησφάλισεν αὐτάς καὶ ὑπήκουσε τῇ ἐμπνεύσει τοῦ κύρ Βωκελέ.

Τὰς σκέψεις ταύτας ἀνεκυκα ἐν τῇ διανοίᾳ του ὁ Ραβού.

Ἡ νύξ ἐφαινετο αὐτῷ ἀτελεῦτης.

Τέλος, ὡχρὰ ἡμέρα ἀνέτειλε, τὸ δὲ φῶς εἰσέδυσεν ἐν τῷ δωματίῳ του διὰ τῶν ἐπὶ τῆς στέγης θυρίδων.

Ὁ τάλας Ραβού ἀνεκάθησε καὶ στηριχθεὶς ἐπὶ τοῦ δεξιῷ ἀγκῶνος παρετήρησε περὶ τὴν κλίνην του.

Ὅτε εἶδε τὸν καλύπτοντα τοὺς τοίχους ἄθλιον χάρτην, τὴν χωλὴν τράπεζαν, ἐφ' ἧς εὐρίσκετο λεκάνη ἐκ πλίνθου, ὅτε εἶδε τὰς δύο ἐν τῷ δωματίῳ ὑπαρχούσας ἀχυρίνους ἔδρας καὶ τὴν λοιπὴν αὐτοῦ πενίαν, βαθύ αἰσθημα ἀηδίας κατέλαβεν ἐκ νέου αὐτόν καὶ τὸν ἀπήλιπεν.

Ἐτεινε τὴν πυγμὴν του πρὸς τὴν στέγην καὶ συνέκρουσε τοὺς ὀδόντας.

Τὸ ἄρνιον ἐλύσα.

Ἄλλ' αἴφνης ἡ μορφή του ἀπήστραψεν ὡς ὀφθαλμοὶ του εὐρέως ἠνεώχθησαν.

Ἀνύψωσε τὸν δείκτην τῆς δεξιᾶς αὐτοῦ χειρὸς πρὸς τὸ φάτνωμα ὡς ἐπραξεν ὁ Ἀρχιμῆδης κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἀνακαλύψεώς του.

Καὶ ὡς ἐκείνος, ἀνέκραξεν :

— Εὔρον !

Τί εἶχεν εὔρει τὸ τόσῳ παρήγορον ;

Θὰ ἦτο βεβαίως πολῦτιμος καὶ μεγαλεπήβουλος ἰδέα, διότι πάραυτα ἐγένετο ἄλλος ἄνθρωπος.

Ἐξηπλώθη ἐπὶ τῆς στρωμνῆς του νωχελῶς καὶ ἐξέτεινε τοὺς βραχιόνιας μετὰ τῆς εὐχαριστήσεως τοῦ ἐξυπνοῦντος, ὅστις βλέπει μειδιῶντα τὸν ἥλιον διὰ τῶν ὑελωμάτων, ὑπισχνούμενον ὠραίαν ἡμέραν.

Ἐτριψε τὰς χεῖρας μετ' εὐχαριστήσεως πολλῆς ὁ πτωχὸς Ραβού, ὅστις ἀληθῶς εἶχε γεννηθῆ ἵνα καταστῇ πρῶτης τάξεως κωμικός.

— Ἄ ! κύριε βαρόνε, εἶπε, μοῦ ἐπῆρες τὴν σύζυγόν μου ! Ὅσα σοῦ πάρω ἄλλο τι καὶ ἐπειτα θὰ λογαριασθῶμεν, ἂν σοῦ ἀρέσῃ. Εἶμαι πτωχός, ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ φανῶ ὑποδεέστερός σου.

Ἐν ἐνὶ λόγῳ, ἡ ἀπόφασις, ἦν ἔλαβεν ἠρρεσεν αὐτῷ ὑπερβαλλόντως.

Ἐσκέφθη πρῶτον τὰ μυρία ὅσα γνωστὰ μέσα, δι' ὧν ἀπὸ αἰῶνων μακρῶν ἐκδικεῖται τις διὰ τὴν προσγενομένην αὐτῷ προσβολήν.

Ἄλλ' αἱ ἐνεδραι, οἱ πυροβολισμοί, τὸ

θεικόν ὄξύ, τὰ ἐγχειρίδια, οἱ διαξιφισμοὶ ἀπήρεσκον αὐτῶν.

Δυσκόλως ἠδύνατό τις νὰ εὔρη ἐν τῇ ὑδρογραφίᾳ ὄν καλοκάγαθότερον καὶ ἀβλαβέστερον τοῦ Ραβού.

Ἡ ἐφευρέσεις του λοιπὸν τὸν ἐνέπλησε χαρᾶς.

Θὰ ἐθύθιζεν εἰς πένθος τὸν εὐτυχῆ ἐραστήν τῆς συζύγου του ἀσφαλέστερον παντὸς ἀγρίου μέσου, τέλος δὲ μετὰ τὸ ἄθλον τοῦτο ὁ διαπραχῆς αὐτὸ δὲν θὰ εἶχε νὰ δώσῃ λόγον εἰμὴ εἰς τὴν συνείδησίν του μόνον. Τίς οἶδε δὲ ἡ ὀδύνη τῆς Γερμανῆς εἰς ποίας ἀποφάσεις θὰ ἦγεν αὐτήν, ὡν ὁ Ραβού θὰ ἐπωφελεῖτο, αὐτὸς ὁ ἐγκαταληφθεὶς σύζυγος, ὁ καταφρονηθεὶς, ἴσως δὲ καὶ λησμονηθεὶς.

Ἐπρόκειτο μόνον νὰ προβῆ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν.

Ὁ Ραβού ἐπήδησε τῆς κλίνης του μετ' ἐλαφρότητος πτηνοῦ καὶ διὰ νὰ διεγείρῃ τὸν νοῦν του, ἐθύθισε τὴν κεφαλὴν ἐν τῇ λεκάνῃ τῇ πλήρει ὕδατος.

Ἐνεδύθη βραδέως, ὅτε δὲ ἤρξατο ἡ κίνησις ἐν τῇ πόλει ἐφόρεσε τὸ πιλιδιὸν του ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ κρηνίου του, ἔλαβε τὴν ράβδον του καὶ ἐζήληεν εὐχαρῖς.

[Ἐπεταί συνέχεια].

TONY

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΕΒΟΥΡΓ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

Πλησιάζας ὁ Σανζάκ τοὺς συντρόφους αὐτοῦ :

— Δὲν ἀνχωρῶ μαζὶ σας, τοῖς εἶπεν.

Ἐκεῖνοι προσέβλεψαν αὐτὸν μετ' ἐκπλήξεως.

— Καὶ ὅμως ἐφαίνεσθε βιαστικὸς νὰ ἐπιστρέψῃτε εἰς Παρισίους, εἶπεν ὁ Δελιβρών.

— Πρὸ ὀλίγου δὲ ἐνεθεματίζετε τὴν ἀμαξοστοιχίαν, διότι ἐβράδυνε νὰ φθάσῃ, προσέθηκεν ὁ Σαρμέλ.

Ὁ ὑποκόμης ἀπεκρίθη μειδιῶν :

— Ἐχω φίλον μένοντα ἐν Βάρη, καὶ ἐνεθυμήθην ὅτι τῶ ὑπεσχέθην νὰ μείνω εἰς τὴν οἰκίαν του τρεῖς ἢ τέσσαρας ἡμέρας.

— Ἀφοῦ ἔχει οὕτω δὲν ἔχομεν ν' ἀντείπωμεν.

Μετὰ μικρὸν ἡ ἀμαξοστοιχία εἰσῆλθεν εἰς τὸν σταθμὸν καὶ ἡ φωνὴ τοῦ ὑπαλλήλου προσεκάλεσε τοὺς ἐπιβάτας. Ὁ κ. Σανζάκ ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τοὺς νέους, οἵτινες ἀπεχωρίσθησαν αὐτοῦ λέγοντες :

— Καλὴν ἐντάμωσιν !

Μετὰ λεπτὸν ἡ ἀμαξοστοιχία ἐξεκίνησεν.

Ὁ ἀμαξηλάτης ἐνεφανίσθη. Ὁ ὑποκόμης ἀνέμενον αὐτόν.

— Κάποιον βεβαίως ἐφέρατε] εἰς τὸν σταθμὸν ; τῶ εἶπεν.

— Ναί, κύριε, ἓνα ταξειδιώτην, ὁ ὁποῖος ἀνεχώρησεν εἰς Παρισίους, ἀπεκρίθη ὁ ἀμαξηλάτης.

— Καὶ θὰ ἐπιστρέψετε εἰς τὸ αὐτὸ μέρος;

— Θὰ φάγω πρὶν κομματι ψωμί.

— Ἐξάιρετον νὰ τρώγῃ καὶ νὰ πεινῇ τις, ὅταν πεινᾷ καὶ διψᾷ.

— Δὲν ἔβαλα ἀκόμα στὸ στόμα τίποτε.

— Ὡ ! τότε βεβαίως θὰ ἔχει ἀνάγκη νὰ λάβῃς δυνάμεις. Ποῦ μένεις ;

— Εἰς τὸ Λογκιγιόν.

— Γνωρίζεις τὸ Σιρκούρ ;

— Βέβαια, κύριε.

— Πόσον εἶναι μακρὰν τὸ Σιρκούρ ἀπὸ τὸ Λογκιγιόν ;

— Σχεδὸν δύο λεύγας.

— Καλὰ, θέλεις τῶρα νὰ μὲ πάρῃς μαζὶ σου ἕως τὸ Λογκιγιόν, νὰ μὲ ἀφήσῃς ὅμως ὅσον τὸ δυνατόν πλασίον τοῦ Σιρκούρ ;

— Ἀκοῦτ' ἐκεῖ.

— Ἐννοεῖται ὅτι θὰ σὲ πληρώσω.

— Ὡ ! τὸ ἐννοῶ πολὺ καλὰ.

Ὁ ὑποκόμης ἔθηκε τὸν μάρσιπόν του, τὴν κυνηγετικὴν αὐτοῦ πήραν καὶ τὸ ὄπλον ἐντὸς τῆς ἀμάξης.

— Τώρα, εἶπε πρὸς τὸν ἀμαξηλάτην, εἰμπορεῖς νὰ προγευματίσῃς, ἐγὼ θὰ σὲ περιμένω ἕως ὅτου καπνίσω τὸ σιγάρον μου.

Ὁ ἀμαξηλάτης εἰσῆλθεν εἰς ξενοδοχεῖον ἵνα προγευματίσῃ, ἐνῶ ὁ ἵππος του ἔτρωγεν ἐπ' ἴσης.

Μετὰ ἡμίσειαν ὄραν ἀνεχώρησαν. Ὁ ἀμαξηλάτης ἐφαίνετο εὐθυμὸς, ἐκρότει τὸ μαστίγιον αὐτοῦ εἰς τὸν ἀέρα, ἦδε χαμηλῇ τῇ φωνῇ καὶ διέκοπτεν ἐκάστοτε τὰ ἄσπρα αὐτοῦ ὅπως χαριεντισθῆ μετὰ τοῦ ἵππου αὐτοῦ.

— Χοῦ, Βιβί, μὴ μ' ἀκούεις ποῦ τραγουδοῦ, τράβα γρήγορα διὰ νὰ φθάσωμεν ἔνωρίς καὶ θὰ σοῦ δώσω πολὺ πολὺ ἄχυρο. Χοῦ, Βιβί, κάμε γρήγορα, ἔλα νὰ δὲ ἰδῶ.

Ὁ ἀμαξηλάτης ἦτο προφανῶς εὐχαριστημένος ἐκ τοῦ φιλοδωρήματος, ὅπερ ἔλαβε καὶ καταγοητευμένος ὅτι ὠδήγει καὶ δευτερον ταξειδιώτην, εἰς τὴν γενναϊοδωρίαν τοῦ ὁποῖου ἠδύνατο νὰ ἐλπίζῃ κ' ἐπειτα εἰς τὴν εὐθυμίαν αὐτοῦ συνετέλεσε καὶ μία φιάλη οἴνου παλαιοῦ, τὸν ὁποῖον ἔπιεν ἐν τῶ ξενοδοχείῳ.

— Τὸ Βιβί εἶναι καλὸ ἄλογο, κύριε, ἐπανέλαβε στρέψας κατὰ τὸ ἥμισυ τὸ πρόσωπον πρὸς τὸν ταξειδιώτην πολὺ ἐπαινοῦν τὰ ἀκριβὰ ἄλογα, ἀλλὰ καὶ τὸ ἴδιό μου ἀξίζει τόσο μάλα, μα ὅσον βάρος ἔχει.

— Βλέπω ὅτι πολὺ ἀγαπᾷς τὸ ἄλογο σου, ἀπεκρίθη ὁ κ. Σανζάκ, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἀπήρεσκε συνομιλία μετὰ τοῦ ἀμαξηλάτου.

— Ναί, κύριε, ἀγαπῶ τὸ Βιβί, διότι τὸ ἀνέθρεψα ἀπὸ μικρὸ. Εἶναι δέκα χρονῶν, καὶ ὅμως δὲν τὸ πιστεύουν. Εὐχαρίστως κάμνει κάθε ἡμέραν δρόμον τριαντα λεύγας, χωρὶς νὰ σκοντάψῃ. Ποτέ δὲν τὸ ἐκτύπησα νὰ τὸ κτυπήσω, ἄ ! δὲν θὰ μοῦ τὸ ἐσυγχωροῦσε ποτέ. Ἐνα μόνον ἐλάττωμα ἔχει, ὅτι εἶνε περιέργο, καὶ ἔχει ψιλὸ αὐτί, γιὰ ἰδητέ το πῶς ἀκούει ποῦ σὰς ὁμιλῶ καὶ πῶς γωνᾷ τὸ κεφάλι του διὰ ν' ἀκούσῃ ὅ,τι σὰς λέγω. Τί ζῶν, τί ζῶν ! μόνον ἡ ὁμιλία τοῦ λείπει.

Ὁ ὑποκόμης δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ γελάσῃ.

— Βιβί, ὅ,τι λέγω εἰς τὸν κύριον δὲν

εἶναι διὰ σέ, ἔλα, κάμε γρήγορα, θὰ σοῦ δώσω καὶ δύο φούχταις κριθάρι.

Καὶ τὸ μαστίγιον ἐκρότει εἰς τὸν ἀέρα.

Ὁ ἵππος, ὑπακούων εἰς τὸν ὀδηγὸν αὐτοῦ, ἐβάδιζε τακτικῶς.

— Πηγαίνεις πολλαῖς φοραῖς ἀπὸ τὸ Λογκιγιόν εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου ; ἠρώτησεν ὁ κ. Σανζάκ.

Ἐπὶ τὸν σταθμὸν εἰσῆλθε.

— Νομίζω ὅτι εἶδα εἰς τὸν σταθμὸν, ἔβλεψα ἢ ἀμαξοστοιχία, τὸν ταξειδιώτην, τὸν ὁποῖον ἐφερες σήμερον τὸ πρωῖ.

— Εἶναι δυνατόν.

— Δὲν εἶναι ὁ κύριος ἐκεῖνος ὁ ἡλικιωμένος κάπως, μὲ μακρὰ ἀσπρα γένεια ;

— Ἐκεῖνος εἶναι.

— Κατοικεῖ βέβαια εἰς τὸ Λογκιγιόν.

— Ὅχι, κύριε. Ἀπὸ τὸ Λογκιγιόν ἡ κατοικία του εἶναι μακρὰν περισσότερον ἀπὸ μίαν λεύγαν καὶ πηγαίνει κάνας ἀπὸ ἀθλίους δρόμους.

— Ὡ ! ὦ ! ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἔχω τὰς ἀπαιτουμένας πληροφορίας, διενεθῆ ὁ ὑποκόμης.

Καὶ ἐπανέλαβε δυνατῇ τῇ φωνῇ :

— Πῶς ὀνομάζεται τὸ χωριὸν ὅπου κατοικεῖ ;

— Δὲν εἶναι χωριὸν.

— Ἄ !

— Κατοικεῖ εἰς ἓνα μοναχικὸ σπίτι ἐξω εἰς τὴν Κορδελιέρην, τὸ σπίτι αὐτὸ τὸ λέγουν «Οἰκία τοῦ Διαβόλου».

Ὁ ὑποκόμης ἀνετινάχθη καὶ ἀπήστραψε τὸ βλέμμα του.

— Νομίζω ὅτι γνωρίζω τὴν Κορδελιέρην, ὑπέλαθεν.

— Ἀπὸ τὰ μέρη μας εἴσθε, κύριε ;

— Ὅχι, ἀλλ' ἔχω φίλους. Γιὰ νὰ σὲ πῶ, ἡ κατοικία τὴν ὁποίαν εἶπες Κορδελιέρην δὲν εἶναι πρὸς τὸ Σαρπινέλ ;

— Εἴκοσι λεπτὰ μακρὰ.

— Τότε δὲν ἀπατώμαι, γνωρίζω τὴν Κορδελιέρην.

— Ἐμβήκατε ἐκεῖ ;

— Ὅχι.

— Αὐτὸ θὰ μ' ἐξέπληττε.

— Διὰ τί ;

— Διότι κάνας δὲν ἐμβαίνει ποτέ.

— Μὰ !

— Αὐτὸ ποῦ σὰς λέγω.

— Σὰς πιστεύω τέλος, ἀλλὰ διὰ τί λέγουν τὴν Κορδελιέρην καὶ Οἰκίαν τοῦ Διαβόλου ;

— Μὰ τὴν πίστι μου, δὲν ἠξεύρω τίποτε, κύριε.

— Τέλος πάντων ἐκεῖ κατοικεῖ ὁ ταξειδιώτης, τὸν ὁποῖον ἐφέρατε τὸ πρωῖ ;

— Ναί.

— Πῶς ὀνομάζεται ;

— Δὲν ἠξεύρω.

— Ἐλα δά !

— Οὐδὲ ὁ κύριός μου ξεύρει τὸ ὄνομα του, καὶ εἰς τὸ Σαρπινέλ ἀκόμη δὲν θὰ ἠμπορέσουν νὰ σὰς εἰποῦν πῶς ὀνομάζεται ὁ κύριος, ὁ ὁποῖος κατοικεῖ εἰς τὴν Κορδελιέρην.

— Πολὺ παράδοξον.

— Ἀλήθεια, κύριε, ἀλλ' ἔτσι εἶναι. Τέσσαρες ἢ πέντε φοραῖς τὸ ἔτος ὁ κύριος

αὐτὸς γράφει νὰ ὑπάγουν εἰς τὴν Κορδελιέρην νὰ τὸν πάρουν.

— Καὶ δὲν ὑπογράφει λοιπὸν τὰς ἐπιστολάς του ;

— Ποτέ. Ἐπειδὴ καλοπληρόνει καὶ ἡ τιμὴ εἶναι ξεκομμένη, εἴκοσι φράγκα διὰ νὰ τὸν ὑπάγουν εἰς τὸν σταθμὸν καὶ εἴκοσι διὰ νὰ τὸν φέρουν πίσω εἰς τὴν Κορδελιέρην—μένουν πάντοτε πιστοὶ εἰς τὰς διαταγὰς του.

— Ὅταν ἐπιστρέψῃ ἀπὸ τοὺς Παρισίους, σὺ θὰ ὑπάγῃς εἰς τὸν σταθμὸν νὰ τὸν πάρῃς ;

— Ἐλαβα αὐτὰς τὰς διαταγὰς· θὰ ἐπιστρέψῃ ἔπειτα ἀπὸ τέσσαρας ἡμέρας καὶ εἰς τὴν ὠρισμένην ὥραν θὰ τὸν περιμένω.

— Εἶναι πλούσιος ;

— Λέγουν, τὸ βέβαιον ὅμως εἶναι ὅτι ἐξοδεύει ὡς πρίγκηψ.

— Δὲν θὰ κατοικῇ μόνος εἰς τὴν Κορδελιέρην, καὶ ἐπειδὴ εἶναι πλούσιος, θὰ ἔχῃ ὑπηρέτας.

— Ἐνα μόνον πρόσωπον ἔχει εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του, μίαν γυναῖκα σαράντα ἢ πενήντα χρόνων, ἡ ὁποία εἶναι βωβὴ.

— Βωβὴ ;

— Ναί.

— Τότε ὁ κύριός της εἶναι βέβαιος περὶ τῆς ἐχεμυθίας της. Εἶναι νυμφευμένος ;

— Ὡς πρὸς αὐτό, κύριε, δὲν γνωρίζει κανεὶς τίποτε, ἤκουσα ὅμως νὰ λέγουν ὅτι εἰς τὴν Κορδελιέρην ὑπάρχει καὶ ἄλλο πρόσωπον, τὸ ὁποῖον δὲν βλέπει κανεὶς ποτέ.

— Νὰ τὰ καὶ ἡ τρίτη αὐτῆς γυναῖκα εἶναι σύζυγός του ἢ ἐρωμένη.

— Ἡ κόρη του, κύριε.

— Σωστά, καὶ ἔχεις ἴσως καὶ δίκαιον. Ὅπως ἴσως, ἡ ζωὴ τοῦ κυρίου αὐτοῦ, τοῦ ὁποίου κανεὶς δὲν ἤξευρε τὸ ὄνομα, μοὶ φαίνεται κάπως μυστηριώδης.

— Ἐτσι νομίζει ὅλος ὁ κόσμος.

— Τέλος πάντων ὁ καθεὶς δικαιούται νὰ ζῆ ὅπως θέλει, καὶ διόλου δὲν φροντίζω διὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν μ' ἐνδιαφέρουν. Ἐὰν σοὶ ἔκαμα μερικὰς ἐρωτήσεις διὰ τὸν κύριον αὐτόν, τὸ ἔκαμα διὰ νὰ ἔχω μὲν ὀμιλίαν.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, στὸ δρόμο εἴμπορεῖ κανεὶς νὰ ὀμιλῇ ὀλίγον, καθόσον ἔτσι περᾶ ἡ ὥρα καὶ δὲν φαίνεται ὁ δρόμος.

Ὁ ὑποκόμης μαθὼν ὅτι ἐπεθύμει νὰ μάθῃ ἐξέτεινε τοὺς πόδας καὶ ἐξηπλώθη ἐπὶ τοῦ ὀχήματος ὡς ἐπὶ ἀνακλίντρον. Ὁ δὲ ἀμαξηλάτης ἐνόησεν ὅτι ἡ μετὰ τοῦ ταξειδιώτου συνομιλία του ἐληξεν.

— Χοῦ, Βιβί, δρόμο.

Καὶ ἠκούσθη αὐθις ὁ κρότος τοῦ μαστιγίου.

Ὁ ὑποκόμης ἐσκέπτετο ἔχων ἡμικλείστους τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ναί ναί, ἔλεγε καθ' ἑαυτόν, καλῶς ἔπραξα μὴ ἀναχωρήσας, καλὴ ἐμπνευσίς μοὶ ἦλθεν. Δὲν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία ὅτι ὁ βλάξ αὐτός, ὅστις κτυπᾷ τὸ μαστιγιόν του θὰ μοὶ εἶδε πολυτίμους πληροφορίας, μολονότι δὲν περιέμενα τοιαύτην ἀνακάλυψιν. Καὶ πάλιν ἀπίστευτος συγκυρία τῆς τύχης μὲ βροθηεῖ.

»Λοιπὸν εἰς τὴν Κορδελιέρην, εἰς ἐκεί-

νην τὴν καλύθην, ἱκανὴν τὸ πολὺ εἰς κατοικίαν οἰκογενείας γλαυκῶν, κατέφυγε καὶ κρύπτεται μετὰ τῆς θυγατρὸς του. Τώρα καταλαμβάνω διατὶ ἀπὸ δεκαπέντε καὶ ἐπέκεινα ἐτῶν δὲν ἐγένετο λόγος περὶ αὐτοῦ... Δὲν ἐσκεπτόμην πλέον αὐτόν, τὸν ἐλησμόνησα καὶ τὸν θεώρου νεκρόν· καὶ ὅμως τὸν ἀνεγνώρισα παρευθὺς, ἀδιστακτικῶς, καὶ ἀμέσως τὸ αἷμά μου ἤρχιζε νὰ βράζῃ εἰς τὰς φλέβας μου. Παράδοξον καὶ μετὰ παρέλευσιν τόσοῦ χρόνου ἀναγεννᾶται τὸ παλαιὸν μίσός μου καὶ εἰσέτι ἔχω τὴν αὐτὴν ἐκδικήσεως διψάν !...

Καὶ τὰ χεῖλη αὐτοῦ ἐμόρφωσαν ὑπὸ φρικτοῦ μειδιάματος.

Ἡ φαντασία του ἐνήργει καὶ, γόνιμος πάντοτε εἰς τὸ κακόν, ἐζήτηε τὸ μέσον νὰ πληξῇ σκληρῶς τὸν ἰδιοκτήτην τῆς Κορδελιέρης.

Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἀπήστραψαν.

— Ἡ ἐκδικησίς μου θὰ ἦναι μεγαλοπρεπής ! ἐψιθύρισε.

Καταχθόνιον σχέδιον ἐκυφορεῖτο ἐν τῷ νῷ αὐτοῦ.

— ὦ ! ναί, ἐπανελάβε, μισῶ τὸν ἄνθρωπον αὐτόν. Τί δὲ θὰ ἔπραττον διὰ νὰ τὸν κάμω νὰ ὑποφέρῃ ; Ἄ ! ἄ ! οὐδόλως ὑποπτεύει ὅτι τὸν ἀνεκάλυφα καὶ ὅτι ἀσχολοῦμαι δι' αὐτόν τώρα. Δὲν πρέπει νὰ μάθῃ ὅτι ἐσβέσθη τὸ μίσός μου, δὲν πρέπει νὰ μάθῃ ὅτι καὶ πάλιν ἐτοιμάζομαι νὰ τὸν ἐκδικηθῶ ! Ὅθι κρυθῶ ἐν τῇ σκοτίᾳ ὅπως δυνηθῶ νὰ πληξῶ αὐτόν ἀσφαλέστερον· θέλω τὴν φορὰν αὐτὴν νὰ πέσῃ καταβεβλημένος ὑπὸ τὸ τραῦμα τὸ ὁποῖον θὰ τῷ καταφέρω.

Καὶ ταῦτα σκεπτόμενος ὁ ὑποκόμης Σανζᾶ ἀνεπέλει τὸν Ἀδριανὸν Βερβεῖν, ὃν ἤθελε νὰ προσελκύσῃ εἰς τὰ ἐκδικητικὰ του σχέδια. Ἰδέα τις τῷ ἐπήλθε καὶ εἰς ταύτην προσεκολλήθη ἐπιμόνως διανοούμενος τί νὰ ἐπινοήσῃ σχέδιον ἀναπτύσσων αὐτὸ κατὰ νοῦν καὶ πάντα ἐξετάζων συνδυασμόν, διέγραψε δὲ καὶ τὸ πρόσωπον ὅπερ θὰ παρίστα ὁ μαρκήσιος Βερβεῖν ἐν τῷ παρασκευαζομένῳ δράματι.

Ὁ ὑποκόμης Σανζᾶ ἐκ μικρᾶς ἡλικίας κυλινοῦν ἐν τῷ στρεβίλῳ τῆς παρισιανῆς ζωῆς εἶχεν ἀποκτήσει, πάντοτε ὅμως ἐπὶ ζημίᾳ του, μεγάλην πείραν. Ἐγνώριζε τοὺς ἀνθρώπους καὶ πάντοτε ἐγίνωσκε νὰ χρησιμοποιοῖ τὰ ἐλαττώματα αὐτῶν ὡς καὶ τὰ προτερήματα· αἰετοπετο δὲ ἐκαρπούτο ὠφελιὰν τινα ἐκ τῶν ἀδυναμιῶν τῶν φίλων του.

Δὲν ἠπατήθη ὡς πρὸς τὸν σκοπὸν. ὃν ἐπεδίωκεν ὁ Ἀδριανός, καὶ τὸν λόγον δι' ὃν ἔμεινεν οὗτος ἐν Σιρκουρ ἐγίνωσκε κάλλιστα, ὅτι ὁ μαρκήσιος ἐνόησε καλὸν νὰ τῷ ἀποκρύψῃ, ἐκεῖνος τὸ ἐμάντευσε.

Καὶ ἔλεγε καθ' ἑαυτόν :

— Ἡ περιεργία του καὶ αἱ συνέπειαι τῆς θὰ ἐξυπηρετήσωσι θαυμασίως τὰ σχέδιά μου.

Οὐδόλως ἐσκέπτετο ἐὰν ἠδύνατο ἀπολύτως νὰ βασιθεῖ ἐπὶ τῆς εὐπειθείας τοῦ νεαροῦ μαρκησίου. Ὁ Ἀδριανὸς ἦτο νέος ἐνθουσιώδης, ρομαντικὸς, ἐρωτόληπτος, εὐρέθιστος καὶ ἐπιμόνος εἰς τὰς ἰδέας του, εὐθύς δ' ὡς ἤθελε ριφθῆ εἰς ριψοκίνδυνον ἐπιχειρήσιν, ἔπρεπε, μεθ' ὅτι ἴσως καὶ ἂν συνέ-

βαινε, νὰ διεξαγάγῃ αὐτὴν μέχρι τέλους. Ὁ ὑποκόμης Σανζᾶ εἶχε σπουδάσει ἐπὶ μακρὸν τὸν χαρακτήρα τοῦ Ἀδριανοῦ, ἐγνώριζε τὸν ἄνθρωπον, καὶ ἔπειτα ἐγίνωσκεν ἐπίσης καὶ τίνα νὰ θίξῃ προσφιλεῖ τοῦ νέου χορδῆν.

Ἄλλως δὲ προσεῖχε μεγάλως οὐ μόνον νὰ μὴ καταστήσῃ γνωστὰ εἰς τὸν Ἀδριανὸν τὰ σχέδιά του, ἀλλὰ μηδὲ νὰ δώσῃ ἀφορμὴν, ὥστε νὰ τὰ μαντεύσῃ, διότι θὰ ἐξηρήθιζεν ἐναντίον του τὰ αἰσθήματα αὐτοῦ, ὡς τιμίου νέου, καὶ θὰ ἐξηγείρετο τότε κατ' αὐτοῦ ἡ συνείδησίς του.

Ὁ ὑποκόμης δὲν ἠδύνατο νὰ ἐνεργήσῃ μόνος, εἶχεν ἀνάγκη ὀργάνου τινός, καὶ ἀντὶ πάσης θυσίας ὄργανόν του ἔπρεπε νὰ χρησιμεύσῃ ὁ μαρκήσιος Βερβεῖν.

ΛΑ'

Ὁ ὑποκόμης καὶ ὁ μαρκήσιος.

Ὁ μαρκήσιος Βερβεῖν ἀπομακρυνθεὶς τῆς Κορδελιέρης, κατεβιθρώσκατο ὑπὸ μεγάλης ἐσωτερικῆς ταραχῆς, ἐπανῆλθε δὲ βραδέως εἰς Σαμπινέλ, παραδεδομένος εἰς θλιβεράς σκέψεις.

Τὸ ὠρολόγιον τοῦ χωρίου ἐσήμαινε τὴν ὀγδόην, ὅτε εἰσῆρχετο εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ «Χρυσοῦ Λέοντος», χωρὶς δὲ μηδὲν νὰ εἴπῃ πρὸς τὴν κυρίαν Βερναρδίνου, ἥτις ἠγέρθη μετὰ σπουδῆς, καὶ χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ, διήλθε τὴν αἴθουσαν, προτιθέμενος ν' ἀποχωρήσῃ ἀμέσως εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ νὰ κλεισθῇ ἐν αὐτῷ.

— Δὲν θὰ φάγετε, κύριε ; τῷ εἶπεν ἡ ξενοδόχος προχωρήσασα ὀλίγον πρὸς αὐτόν.

— Συγχωρήσατέ με, κυρία, ἀπεκρίθη στρέψας τὸ πρόσωπον, δὲν τὸ ἐσκέφθην.

— Ὁ κύριος φαίνεται ἀφρημένος.

— Ναί, εἶμαι ὀλίγον.

— Μήπως σὰς συνέβηκε ἀπόψε κἀνὲν δυσάρεστον ;

— Καθόλου.

— Δόξα σοὶ ὁ Θεός !

Ὁ Ἀδριανὸς ἐνόησεν ὅτι ἡ κυρία Βερναρδίνου ἐμεῖδιὰ κρυφίως.

— Μήπως ἔχετε νὰ μοὶ εἰπῆτε τίποτε ; τὴν ἠρώτησεν.

Τὸ μειδιάμα τῆς ξενοδόχου ἐγένετο ἐκφραστικώτερον.

— Ναί, κύριε, ἀπεκρίθη, ἔχω κάτι νὰ σὰς εἶπω.

— Λοιπὸν σὰς ἀκούω, λέγετε.

— Κἀποῖος σὰς περιμένει ἐδῶ.

— Κἀποῖος μὲ περιμένει, ὑπέλαβεν, ἐμέ ;

— Ἐνας κύριος, φίλος σὰς.

Ὁ Ἀδριανὸς συνωφρυσθή.

— Ναί, ναί, ἤξεύρω, ἐνθυμοῦμαι, ὑπέλαβεν.

Καὶ προσέθηκε καθ' ἑαυτόν :

— Δὲν τὸν ἐσκεπτόμην.

— Εἶναι ὀλίγη ὥρα ὅπου ἔφθασεν ὁ φίλος σὰς, ἐπανελάβεν ἡ κυρία Βερναρδίνου, ζητώντας σὰς καὶ ὅταν ἔμαθεν ὅτι κατοικεῖτε ἐδῶ, κατευχαριστήθηκε καὶ μ' ἐζήτησεν ἀμέσως δωμάτιον διὰ τὸν αὐτὸν του, ἐδῶ τοῦ ἔδωσα ἐν εἰς τὸ πρῶτον πατωμα,

τὸ ὁποῖον εἶναι ἀπὸ τὰ καλλίτερα δωμάτια μας, ἔπειτα ἀπὸ τὸ ἰδικόν σας. Ἐπειδὴ ὁ φίλος σας ἐσκέφθη ὅτι θὰ ἤρχεσθε ἀπόψε μὲ καλὴν ὄρεξιν, μὲ διέταξε νὰ σας ἐτοιμάσω καλὸν φαγητόν· ἕκαμα λοιπὸν ὅτι εἰμπορούσα καὶ πιστεύω ὅτι θὰ μείνετε εὐχαριστημένοι. Θὰ δειπνήσετε εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ φίλου σας, κύριε, ἔλατε.

— Ὁ φίλος μου εἰδείξε βέβαια πολὺ καλὴν διάθεσιν, ἀπήντησεν ὁ Ἀδριανός, ἀλλὰ δὲν θὰ τιμῆσω ἀπόψε τὰ φαγητά σας, ὅτι δὲν πεινώ.

— Ἡ ὄρεξις ἔρχεται τρώγοντας, ἀπεκρίθη ἡ ξενόδοχος, ἐνῶ ἦναπτε κηρίον· μολοντί δὲν εἶχεν εἰς τὴν ἀγορὰν σήμερον κυνήγι, ἐγὼ ὅμως σας εὐρήκα ὄσο πέρδικαις, ταισδίοις εἰς τὴν σούβλα. Ἐλάτε, κύριε.

Καὶ ἐξεληθόντες τῆς αἰθούσης, ἀνέβησαν εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα.

— Κύριε, ὁ φίλος σας, ἀνέκραξεν ἡ κυρία Βερναρδίνου, κρούουσα δις τὴν θύραν.

Ἄμεσως δ' ἠνεώγη ἡ θύρα καὶ ἐνεφανίσθη ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ ὁ ὑποκόμης Σανζάκ.

— Τέλος πάντων, ἀνέκραξε περιχαρῆς.

Καὶ λαβὼν τὸν μαρκήσιον ἀπὸ τῶν χειρῶν ἔσυρεν αὐτὸν εἰς τὸ δωμάτιον.

— Θὰ σας φέρω ἀμέσως τὸ φαγητόν σας, ἀνέκραξεν ἡ ξενόδοχος, ἥτις κατέβη ἐν τάχει τὴν κλίμακα.

— Ἀγαπητὲ Ἀδριανέ, ἐπανελάθεν ὁ ὑποκόμης, καὶ ἐὰν ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν εἶχμεν νὰ ἴδωμεν ἀλλήλους, πάλιν δὲν θὰ ἦσθάνομεν τόσην χαρὰν, ὅσην τώρα.

— Οἱ λόγοι σας εἶναι πολὺ κολακευτικοὶ δι' ἐμέ, ἀπεκρίθη ὁ νέος ὑπομειδιῶν.

— Γνωρίζεις ὅτι ἡ πρὸς σέ φιλία μου εἶναι εἰλικρινής.

— Ναί, καὶ ἠξέυρεις ἐπίσης ὅτι καὶ ἐγὼ ἀνταποκρίνομαι εἰλικρινῶς.

— Τὴν φιλίαν καθιστᾷ πολῦτιμον, ἀγαπητὲ Ἀδριανέ, ἡ σπανιότης τῶν ἀληθῶν φίλων.

— Τὸ αὐτὸ κ' ἐγὼ φρονῶ, Σανζάκ.

— Εἰπέ μοι, ἀγαπητὲ Ἀδριανέ, δὲν ἀπορεῖς νὰ μὲ βλέπης εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦτο;

— Ὁχι, σὲ ἐπερίμενα.

— Μ' ἐπερίμενες;

— Ναί.

— Δὲν ἐξηγεῖσαι ὀλίγον;

— Δὲν σοὶ εἶπαν λοιπὸν ἐδῶ, ὅτι μετέβην σήμερον εἰς Σιρκούρ;

— Φίλε μου, οἱ ἄνθρωποι τοῦ ξενοδοχεῖου τούτου εἶναι ἐχέμυθοι, δὲν φοβεῖσαι δὲ μὴ προδώσουν τὰ μυστικά σου, ἐὰν ἔχης τοιαῦτα. Τώρα ὅτε μανθάνω ὅτι σήμερον μετέβης εἰς Σιρκούρ, ἀρχίζω νὰ ἐννοῶ. Ὁ Γάστων θὰ σοὶ εἶπε βέβαια ὅτι ἐπέστρεψα εἰς τὴν ἑπαυλίν των καὶ ὅτι χθὲς πάλιν ἀνεχώρησα μὲ τὴν πρόφασιν ἐκδρομῆς. Καὶ δὲν εἶπα διόλου εἰς τὸν φίλον μας ὅτι ἐμελλον νὰ σ' ἐνταμώσω, ἀλλ' ἐπειδὴ εἶνε πολὺ ὀξύδερκῆς, θὰ τὸ ἐνόησε. Ἐντὸς ὀλίγου θὰ τὰ εἰπούμεν, καὶ ἡ σοὶ εἶπω καὶ ἐγὼ διατί ἦλθον νὰ σέ ζητήσω εἰς τὸ μέρος αὐτό, ἀντὶ νὰ ὑπάγω ἄλλοῦ.

— Δὲν ἔχεις ἀνάγκη νὰ μοὶ τὸ εἶπης, διότι τὸ ἠξέυρω.

— Πῶς τὸ λέγεις αὐτό, Ἀδριανέ! Μήπως εἶσαι θυμωμένος μαζὶ μου;

— Καθόλου.

— Δόξα σοὶ ὁ Θεός. Καὶ ὅμως φαίνεσαι σκεπτικὸς καὶ δυσηρηστημένος.

— Ἀπλῆ κακοδιαθεσία, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν ἀναμιγνύεσαι, Σανζάκ.

— Ἀληθῶς;

— Σοὶ τὸ ἔρκίζομαι.

— Ἡσύχασα τώρα. Νὰ σοὶ εἶπω, ἀγαπητὲ Ἀδριανέ, ἀδίκως θὰ ἐθύμωνες μαζὶ μου. Πρὸ ὀλίγου, ἅμα ἐμβῆκες μέσα, παρετήρησα ὅτι κατὶ εἶχες, κάποιαν στενοχωρίαν· εἶδα ὅτι ἦσο ὠχρὸς καὶ ὅτι εἶχες τὰ χαρακτηριστικὰ συνεσταλμένα. Δι' αὐτὸ βεβαίως θὰ ὑπάρχει μία αἰτία. Ὑπάρχουσι προτάσεις, κατὰ τὰς ὁποίας ὁ φίλος φαίνεται χρήσιμος· ἐὰν λοιπὸν ἔχης ἀνάγκη συμβουλῆς ἢ βοηθείας, Ἀδριανέ, ἠξέυρεις ὅτι δύνασαι νὰ ἐμπιστευθῆς εἰς ἐμέ.

— Ὡ! τὸ ἠξέυρω, ἀλλά...

— Σιωπῆ, διέκοψεν αὐτὸν ὁ ὑποκόμης, φέρουν τὸ φαγητόν μας, μετ' ὀλίγον ἐπαναλαμβάνομεν τὴν συνομιλίαν μας.

Ἡ θύρα ἠνοιχθη, εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον ἡ ὑπρέτρια τοῦ ξενοδοχείου καὶ παρέθηκεν ἐπὶ στρογγύλης τραπέζης, ἐπεστρωμένης διὰ λευκωτάτου τραπεζομανδύλου, τὸν ἀχνίζοντα ζωμόν.

Ὁ Σανζάκ καὶ ὁ Ἀδριανός ἐκάθησαν ἀπέναντι ἀλλήλων.

— Ἐγὼ φοβεράν ὄρεξιν, εἶπεν ὁ ὑποκόμης, καὶ σύ, Ἀδριανέ;

— Ἐκάθησα εἰς τὴν τράπεζαν διὰ νὰ μὴ σὲ δυσαρεστήσω, ἀλλὰ δὲν θὰ φάγω πολὺ, διότι δὲν πεινώ.

— Χμ! χμ! αὐτὸ εἶναι σημεῖον.

— Τί ἐννοεῖς;

— Ἀγαπητὲ Ἀδριανέ, ὄσο πράγματα μόνον γνωρίζω, τὰ ὁποῖα δύνανται ν' ἀφαιρέσουν τὴν ὄρεξιν: τὸν ἔρωτα καὶ τὴν ἀσθένειαν.

— Δόξα σοὶ ὁ Θεός δὲν εἶμαι ἀσθενής.

— Λοιπὸν εἶσαι ἐρωτευμένος.

Ὁ νέος δὲν ἀπεκρίθη, ὁ ὑποκόμης ἐνόμισε καλὸν νὰ σεβασθῆ τὴν σιωπὴν τοῦ μαρκησίου, ἀλλὰ παρετήρησεν αὐτὸν λοξῶς μειδιάσας μειδιᾶμα ἀμφίβολον.

Τὸ φαγητόν παρετέθη ταχέως, ἐν διαστήματι δὲ ὀλιγωτέρῳ τῆς ἡμισείας ὥρας ἔληξεν. Ὁ Ἀδριανός ἔλαβε μόνον ὀλίγον ζωμόν καὶ μικρὸν τεμάχιον πέρδικας, ἐνῶ ὁ ὑποκόμης ἔφαγε λαιμάργως, ἐξ οὗ ἠδύνατό τις νὰ ὑποθέσῃ ὅτι κακῶς ἐδειπνήσεν τῆ προτεραίᾳ, κακῶς δὲ καὶ τῆ προῖξ ἠρίστησεν.

Ἡ ὑπρέτρια κομίσασα τὸν καφὲν ἀπεχώρησεν, ὁ δὲ Σανζάκ προσήνεγκε τῷ Ἀδριανῶ σιγάρον καὶ ἐκάπνισαν ἀμφοτέροι.

— Τώρα, εἶπεν, ὁ κόμης δὲν ἔχομεν πλέον κένενα νὰ μᾶς ἐνοχλήσῃ, δυνάμεθα λοιπὸν νὰ συνομιλήσωμεν ἐν ἀνέσει. Ἐχεις βεβαίως σπουδαῖα νὰ μοὶ ἀνακοινώσης.

Ὁ μαρκήσιος ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Ἡξέυρεις, ἀγαπητὲ Ἀδριανέ, ὅτι εἶσαι πολὺ σκυθρωπός; ἐπανελάθεν ὁ Σανζάκ. Διὰ νὰ πεισθῆ τις ὅτι ἔχεις ἀνησυχίαν καὶ μεγάλας φροντίδας, ἀρκεῖ νὰ σὲ παρατηρήσῃ. Ἐλα, τί ἔχεις; τί σοὶ συνέβη;

— Σανζάκ, συγχωρήσον με νὰ σιωπήσω.

— Ἀπὸ εἶπε οὕτω εἶναι σπουδαιότερον, σοβαρότερον ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον σὲ βασανίζει

ἢ ὅσον ἐγὼ σκέπτομαι. Ἐννοῶ, ὑπάρχει μυστήριον, τὸ ὁποῖον θέλεις νὰ φυλάξης.

Ὁ νέος ἐστέναξεν.

— Ὡ! ὦ! ὑπέλαβεν ὁ ὑποκόμης, ὁ στεναγμός, αὐτὸς μοὶ λέγει πολλά, Ἀδριανέ, μήπως δὲν μὲ θεωρεῖς ἀνταξίον τῆς ἐμπιστοσύνης σου;

— Ὁχι, σὲ θεωρῶ, ἀλλά...

— Δὲν θέλεις νὰ μοὶ εἶπης τὴν αἰτίαν τῆς μελαγχολίας σου;

— Σανζάκ, ἄς ὁμιλήσωμεν περὶ ἄλλων.

— Ἐστω, περὶ τίνος θέλεις νὰ ὁμιλήσωμεν;

— Διὰ τί ἀντὶ νὰ ἐπιστρέψῃς εἰς Παρισίους, ὡς εἶχες ἀποφασίσαι, ἔπανῆλθες εἰς Σιρκούρ;

— Ἐπειδὴ εἶμαι ὀλιγωτέρων σου ἐχέμυθος, φίλε μου, θὰ σοὶ ἀποκριθῶ, ἀλλὰ σοὶ προλέγω ὅτι κατ' ἀνάγκη θὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὸ ἀντικείμενον, τὸ ὁποῖον φαίνεσαι ὅτι ἐπιθυμοῖς ν' ἀπομακρύνῃς ἀπὸ τὴν συνομιλίαν μας. Ἐξ αἰτίας σου ἐπανῆλθον εἰς Σιρκούρ μεταβαλὼν ἰδέαν, καθ' ἣν στιγμὴν ἐπέβαινον τῆς ἀμαξοστοιχίας.

— Ὡ!

— Ἐὰν δὲν μὲ πιστεύης, σημαίνει ὅτι ἀμφισβᾶλλεις περὶ τῆς φιλίας μου. Ἄλλως ζήτησον... Ποῖον ἄλλον λόγον δύνασαι νὰ εὔρης; οὐδένα, δὲν εἶναι οὕτω;

— Ἀληθῶς.

— Ἀπεχωρίσθην ἀπὸ σοῦ μετὰ λύπης, ἄλλως δὲ ἐπειδὴ οὐδεμίαν σπουδαίαν ὑπόθεσιν εἶχον διὰ νὰ μεταβῶ εἰς Παρισίους, δὲν ἠδυνήθην ν' ἀναχωρήσω μόνος. Σοὶ τὸ ἐπαναλαμβάνω, Ἀδριανέ, μόνη ἡ πρὸς σέ φιλία μου μ' ἔφερεν εἰς Σιρκούρ.

Ὁ μαρκήσιος ἔθηκε τὴν χεῖρα εἰς τὴν τοῦ ὑποκόμητος, ἦν οὗτος τῷ ἔτεινεν.

Ὁ ὑποκόμης ἐπανελάβε μετὰ στιγμιαίαν σιωπὴν:

— Περιττὸν νὰ εἶπω ὅτι ἐλυπήθην, διότι δὲν σὲ εὔρον εἰς τὴν ἑπαυλίν· ἐσκέφθη ὅτι θὰ ἐπανήρχεσο τὸ ἐσπέρας, κατὰ τὴν ὥραν τοῦ δείπνου καὶ ἔχαιρον ἐκ τῶν προτέρων διὰ τὴν ἐκπληξιν, τὴν ὁποίαν θὰ ἦσθάνεσο· ἔσθασεν ὅμως ἡ νύξ καὶ ὁ Ἀδριανός δὲν ἐφάνετο καὶ δὲν σοὶ τὸ ἀποκρύπτω ὅτι ἀνησύχησα πολὺ, διότι ὁ Γάστων, ὁ ὁποῖος ἐγνωρίζε βεβαίως ὅτι δὲν ἐπέστρεψας, δὲν ἠθέλησε νὰ μοὶ τὸ εἶπῃ. Ἐν συντόμῳ ἐπέρασα μίαν νύκτα πολὺ ἄσχημον, ἔτρεμον μήπως σοὺ συνέβη φοβερόν δυστύχημα, τὰ ὁποῖα συμβαίνουσιν συχνότατα ἐν καιρῷ κυνηγεσίας.

»Τὴν ἐπομένην ὁ Γάστων ἔλαβεν ἐπιστολὴν σου καὶ τότε καθυσύχασα, ὡς καὶ ὁ Δελιμανός, ὁ ὁποῖος συνεμερίζετο τὴν ἀνησυχίαν μου. Φυσικῶς, ἔλεγεν καθ' ἑαυτὸν, ποῖα ἄρα γε σπουδαία ὑπόθεσις ἠδύνατο νὰ σὲ κρατῆ μακρὰν τοῦ Σιρκούρ; ἠρώτησα τὸν Γάστων, ἀλλ' ἀπήντησε δι' ὑπεκφυγῶν εἰς πᾶσαν μου ἐρώτησιν. Αἰφνης ἐνεθυμήθην τὴν νεαρὰν καὶ ἠδέϊαν ἐκείνην φωνήν, τὸ ἄσμα ἐκεῖνο, τοὺς λυγμούς, τοὺς ὑποίους ἠκούσαμεν ἐντὸς τοῦ περιβάλλου τῆς Κορδελλιέρης· ἐνεθυμήθην ἐπίσης τὴν συγκίνησιν σου καὶ τὴν πρόθεσιν σου ν' ἀναρριχηθῆς εἰς τὸν ταῖχον τοῦ κήπου διὰ νὰ ἴδῃς τὴν αἰαδὸν, καὶ ἠξέυρω πλέον πῶς νὰ βασισθῶ. Μὰ τὴν τὴν ἀλήθειαν, εἶπον καθ' ἑαυτὸν, ὁ φίλος

μου μαρκήσιος Βερβείν κάτι ζητεί, επειδή σέ γνωρίζω, αγαπητέ 'Αδριανέ, και γνωρίζω ότι έχεις ζωηράν τήν φαντασίαν.

»Τέλος επειδή δέν σ' έβλεπον νά επιστρέφης εἰς Σιρκούρ, έβραχύνθη νά περιμένω και άπεφάσισα χθές αίφνης νά έλθω, και επειδή δέν σέ εύρον έν Λογκιγιόν, όπου έκοιμήθην τήν παρελθούσαν νύκτα, ήλθον εἰς Σαμπινέλ, βεβαίως ότι θά ήσο εδώ.

»Λοιπόν, αγαπητέ 'Αδριανέ, ένεκα τής πρὸς σέ φιλίας μου, άνεχώρησα χθές έν τής έπαύλειως και ήλθον νά σέ εύρω εἰς Σαμπινέλ.

»Ίσως νομίζεις, ότι επειδή ένόησα τήν αίτίαν, ή όποία σέ κρατεί εδώ, ήτο περιττόν και νά έλθω. Μπά! δέν πιστεύω νά μ' έπιπλήξης δι' αυτό, διότι τά πάντα επιτρέπονται εἰς τήν φιλίαν. Σέ βεβαιώ, ότι δέν μοι έπήλθεν εἰς τόν νοῦν ότι ήδυνάμην νά σ' ένοχλήσω. "Ω! θά ήμην άπαρηγόρητος, άν έμ' έθεώρεις όχληρόν. "Όχι, όχι, δέν ήλθα εδώ, διά νά έναντιωθώ εἰς τά σχέδιά σου, καθόλου όταν άνεχώρουν από τό Σιρκούρ, έν μόνον έσκέφθην και είπον καθ' έαυτόν: «Πιθανόν ό 'Αδριανός νά έχη τώρα τήν ανάγκην μου. τῶν συμβουλῶν μου», τώρα, δέ, αγαπητέ 'Αδριανέ, προσθέτω, είμαι εἰς τήν διάθεσίν σου, θέτω δέ εἰς τήν ύπηρεσίαν σου τήν φιλίαν μου και τήν άφοσιώσίν μου».

— 'Αγαπητέ Σανζάκ, άπεκρίθη ό μαρκήσιος, σέ εύχαριστῶ, μολονότι άπορῶ εἰς-έτι όλίγον δι' όσα έπραξες ως έν τής πρὸς με φιλίας σου' όχι, δέν είσαι ένοχλητικός, σοί λέγω δέ μάλιστα ότι λογίζομαι εύτυχής, βλέπων σε ένταῦθα. 'Επειδή είσαι άφωσιωμένος πρὸς τοὺς φίλους σου, γνωρίζω ότι, εύκαιρίας δοθείσης, ήδυνάμην νά βρασιθῶ εἰς σέ.

— Βέβαια, βέβαια.

— 'Εχεις μεγάλην πείραν, Σανζάκ, και δέν άποκρούω τās συμβουλās σου, αλλά σήμερον δέν έχω τήν ανάγκην των.

— 'Εστω! 'Αλλ' ή μελαγχολία σου, τήν όποιαν δέν κατορθῶς νά εξαλείψης, μεθ' όλας τās προσπαθείας σου, σημαίνει ότι κάτι σέ βασανίζει, ότι ιδέα τις σ' ένοχλεί.

— Δέν τό άρνουμαι.

— 'Εμύμιζον πάντοτε ότι άνακουφίζεται τις έμπιστευόμενος τήν λύπην του εἰς φίλον. 'Ελα, διατί είσαι τόσον έπιφυλακτικός; Φοβείσαι μήπως δέν δυναθῶ νά σ' ένοήσω ή μήπως φανῶ παρά πολύ άυστηρός κριτής;

— "Όχι, σ' εύρήκα πάντοτε έπιεικῆ εἰς τās μωρίας τῶν φίλων σου.

— Αἱ, αγαπητέ 'Αδριανέ, και έγώ είχα ήμέρας, κατά τās όποιās έκαμα τρέλλας, είχα κ' έγώ τοὺς νεανικούς μου έρωτας. Πρὸ όλίγου ώμίλεις περί τής πείρας μου, ναί, τήν άπέκτησα κατά τό διάστημα τοῦ βίου μου. Και άφοῦ ύπῆρξα έπιεικῆς εἰς τόν έαυτόν μου, όφείλω νά φανῶ ό αὐτός και διά τοὺς άλλους. 'Ελα, είπέ μου διατί θλίβεσαι; Τις οἶδεν; Ίσως κατορθώσω νά σέ χαροποιήσω και νά φέρω τό μειδίωμα εἰς τά χείλη σου.

— 'Αγαπητέ Σανζάκ, τόσω ποράδοξον είναι ότι μοι συμβαίνει...

— Εἰς λόγος περισσότερο λοιπόν διά νά

ομιλήσωμεν περί αὐτοῦ, έπειτα μήπως δέν έμάντεσα τάχα κάτι τι; Νομίζω δέν ήλθες νά κατοικήσης εἰς αὐτό τό ξενοδοχείον άπλῶς διά νά τριγυρίζης τό πρωί και τό έσπέρς τοὺς τοίχους τής Κορδελιέρης: κάτι άλλο καλλίτερον θά έχης εἰς τόν νοῦν σου. 'Η θύρα τής μυστηριώδους έκείνης κατοικίας θά σοί ήνοιχθῆ, και επειδή είσαι κομψός, χαριεῖς και καλοκαμωμένος, θά σέ έδέχθησαν ως έπρεπε. Θά ικανοποιηθῆ ή περιεργία σου, διότι θά είδες τήν αἰδόν. Είναι κόρη, αἱ;

— Ναί, κόρη.

— Δεκαέξ, δεκαεπτὰ ετών;

— Πῶς τό ήξέυρεις;...

— Μαντεύω. Δέν σέ έρωτῶ, άν ήναι ώρραία, διότι μαντεύω επίσης ότι είναι ώραιότητα, προσωπεποιημένη χάρις, καταθέλγουσα με τό μειδίωμα, με τό βλέμμα και με τήν φωνήν.

— Ναί, τά έχει όλα αυτά.

— 'Επειδή δέν μ' έρωτῶς διατί ένόησα τόσον καλῶς, θά σοί τό είπω. 'Εννοῶ ότι ή κόρη αὐτή... πῶς ονομάζεται;

— Χρυσουγή.

— 'Εννοῶ ότι ή δεσποινίς Χρυσουγή είναι χαρίεσσα, ευειδής, θελκτική, νύμφη τέλος, διότι ήδυνήθη νά αιχμαλωτίσῃ τόν φίλον μου 'Αδριανόν και νά κατακτήσῃ τήν μέχρι τοῦδε άτρωτον καρδίαν του. Δέν είναι δυνατόν ν' άπατῶμαι, έπληγώθης, έγεινες έρωτομανής, τό βλέμμα σου είναι ύγρὸν έν τῶν άτμῶν τοῦ έρωτος, αγαπῆς τέλος τήν κόρην, ήτις κατοικεῖ έν Κορδελιέρη.

— Δέν σοῦ τό άποκρύπτω, Σανζάκ, ναί, τήν αγαπῶ!

["Επεται συνέχεια]

Π.

ΗΤΟ Η ΓΙΑΓΙΑ ΤΗΣ

Τήν ώνόμαζον Μαρίαν ήτο από τās φυσιογνωμίας εκείνας, αίτινες δέν δύνανται νά έχωσιν αξιώσεις καλλονής, άλλ' αίτινες και δέν επιτρέπουσι νά άντιπαρέλθῃ τις πρὸ αὐτῶν, χωρίς νά τās αξίωσῃ τοῦλάχιστον τρυφεροῦ τινος βλέμματος, βλέμματος, όπερ δυσκόλως δύναται τις νά άποσύρῃ άτιμωρητί. Συνήθως αἱ φυσιογνωμιαί αὐταί έχουσί τι τό γοητευτικόν, ύφ' οῦ καταλαμβάνεται τις, χωρίς ποσῶς νά τό έννοήσῃ, διά τοῦτο δέ εἶνε και αἱ επικινδυνωδέστεραι πασῶν άτενίζει τις αὐτάς, χωρίς νά σκέπτεται τόν ύπάρχοντα κίνδυνον.

Καθ' εκάστην έσπέραν μετέβαιναν εἰς περιπάτον, συνοδευομένη ύπό τής παιδαγωγού της Γαλλίδος. 'Ητο δεκαεπταέτις περίπου, εἰς ήν ήλικίαν δηλαδῆ διαβλέπει τις συγχρόνως τό παιδίον και τήν γυναίκα: οἱ όφθαλμοί της ήσαν γαλανοί και μεγάλοι, πράγμα σπάνιον: τά άλλα δέ χαρακτηριστικά αὐτῆς οὐδέν τό έκτακτον έδείκνυον: τό άνάστημα της ήτο ύψηλόν, τό βαδισμά της ήτο άκανόνιστον, έφαινετο δέ πάντοτε ως ύπό κόπου κατεχομένη: τό ύφος της έν γενεί έδηλον σοβαρότητα όλως άσυνήθη εἰς δεκαεπταέτιδα νεάνιδα: έφαινετο ως νά άπέφευγε

τά όμματα τῶν παρατηρούντων αὐτήν, τό δέ ρευθῶδες βλέμμα της περιεπλανάτο τῆδε κάκεισε, χωρίς οὐδέποτε νά παρατηρῆ μετά προσοχῆς οὐδέν.

Μάτην εζήτησα πολλάκις νά άποσπάσω τήν προσοχήν της, νά επισύρω τό βλέμμα της, μήνης δλόκληροι παρήλθον χωρίς καν νά κατορθώσω οὔτε μιᾶς και μόνης ματιᾶς της ν' αξιωθῶ, μολονότι καθ' εκάστην μετά προσοχῆς τήν παρατήρουν, πολλακις δέ και ήκολούθουν αὐτήν μέχρι τής οικίας της.

Ο χρόνος παρήρχετο, αἱ ήμέραι διεδέχοντο άλλήλας, χωρίς οὐδέν νά κατορθώσω, όπως έλθω εἰς συνεννόσιν τινα μετ' αὐτῆς: δέν άπηλπίζουην όμως, οἱ έρώμενοι τινός δυσκόλως άπελιζονται: άνέμενον νά εύρω κατάλληλον εύκαιρίαν, όπως τῆ εκφράσω τά αισθημάτα μου, αλλά μέχρις ότου εύρω ται αὐτήν, άπεφάσισα νά τήν αγαπῶ ιδανικῶς. Τήν άνέμενον έν τῷ συνήθει τόπῳ τοῦ περιπάτου και ήκούμην νά τήν βλέπω βαδίζουσαν με τό άκανόνιστον εκείνο και βραδύ βαδισμά της, ήχαριστούμην νά τήν βλέπω οὔτω και οὐδέν περισσότερο, και εκείνη έφαινετο εύχαριστημένη νά τήν παρατηρῶν χωρίς νά παρατηρῆ, τοιουτοτρόπως δέ συνενόηθημεν διά τής φαντασίας.

Τό όνομά της τό ήγνούσαν, αλλά μοι ήτο και περιττόν, τῆ έδίδον όποιοιούποτε όνομα μοι ήρεσκεν, 'Ελένη, Μαρία, Ευγενία, μοι ήτο αδιάφορον, μήπως έπρόκειτο νά τήν φωναζῶ διά τοῦ ονόματός της, ώστε νά μοι εἶνε αναγκαίον;

Κατ' αὐτόν τόν τρόπον παρήλθεν δλόκληρον έτος, οὐδεμία μεταβολή, οὐδέν πρὸς τά πρόσω βῆμα. 'Ημέραν τινά όμως, κατά τήν συνήθη ώραν τοῦ περιπάτου, δέν τήν βλέπω οὐδαμῶ: άπέδωκα τό πράγμα εἰς τυχαίον συμβάν, χωρίς νά δῶσω και τόσην προσοχήν, αλλά τήν έπιούσαν, τήν μεθεπομένην, τό αὐτό: δλόκληρος τέλος έβδομάς παρήλθε, χωρίς νά φαίνηται έν τῷ περιπάτῳ. Κατ' άρχάς άπέδωκα τό πράγμα εἰς μικράν άποδημίαν, αλλά δέν ήργησα νά μάθω ότι έπρόκειτο περί σπουδαιότερου πράγματος.

Διερχόμενος έσπέραν τινά έν τής οικίας της, παρατηρῶ φῶς εἰς τό δωμάτιον τοῦ ύπνου, πράγμα, όπερ οὐδέποτε είχον παρατηρῆσει άλλοτε: έσκέφθην ότι θά ήτο άσθενής. Οἱ αγαπῶντες πάντοτε ύποθέτουσι μύριους κινδύνους διά τό αγαπώμενον πρόσωπον, και έγώ παρατηρήσας ότι από μιᾶς έβδόμαδος δέν έφαινετο οὐδαμῶς, βλέπων δέ και τό φῶς έν τῷ δωματίῳ εκείνῳ, έσχημάτισα τήν ιδέαν ότι ήτο άσθενής: τό πράγμα τοῦλάχιστον έφαινετο άπλουστατον, και έφ' όσον δύναμεθα νά εξηγῶμεν έν πρώτης όψεως τά πράγματα, συνήθως οὐδόλως ζητοῦμεν νά έμβαθύνωμεν εἰς αὐτά.

Τρεῖς παρήλθον ήμέραι, άφότου έπίστευον ότι ήτο άσθενής, και κατά τās τρεῖς αὐτάς ήμέρας διηρχόμην πάντοτε τής οικίας της, άναμένον νά εύρω εύκαιρίαν όπως πληροφορηθῶ περί τής άσθενείας της, κατά τήν τρίτην δέ ήμέραν, περί τήν έβδόμην ώραν τής έσπέρας, διερχόμενος κατά τό συνήθες τής οικίας της τυχαίως, κατάρθωσα νά μάθω πᾶν ότι μετά τῆς άτυπομονησίας άνέμενον.

Γραῖα τις ἐξήρχετο τῆς οἰκίας, περιβεβλημένη μέλαν καλυμμα, μόλις δὲ ἐξῆλθε τῆς θύρας ἐφαίνετο ἀπορούσα τίνα ὁδὸν νὰ λάβῃ, περιέργως δὲ ἐστρεφε τὸ βλέμμα ἀριστερόθεν καὶ δεξιόθεν. Οὐδεὶς κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην διήρχετο τῆς ὁδοῦ ὥστε θεωρήσας τὴν στιγμὴν καταλλήλων, πλησιάζω πρὸς τὴν θύραν μετὰ θάρρους καὶ ἐρωτῶ τὴν γραῖαν μετὰ τρόπου, ὁ ὅποιος δὲν ἐπεδέχετο ἀμφιβολίαν ὅτι δὲν ἤμην φίλος τῆς οικογενείας :

— Καὶ πῶς εἶνε, κυρά μου ;

— Ἄχ ! κύριε, μοῦ ἀπαντᾷ περίλυπος, ὁ Θεὸς νὰ βάλῃ τὸ χέρι του, εἶνε τώρα μιὰ ἐβδομάδα ποῦ ἔπεσε μετὰ τὰ μούτρα ἡ καυμένη ἡ Μαρία !

Μαρία ἀνεφώνησα ἀκουσίως μου. Μαρία λοιπὸν ὀνομάζεται καὶ ἤδη, ὅποτε μανθάνω τὸ ὄνομά της, νὰ μανθάνω καὶ τὸν κίνδυνον ὃν διατρέχει ! Δὲν ἠρώτησα τίποτε περισσώτερον, ἀλλ' ἐσπευσα νὰ ἀπομακρυνθῶ ἐκεῖθεν, ἀφήσας ἐκπληκτον τὴν γραῖαν.

Ἦθελον νὰ εἶμαι μόνος, νὰ ἰμιῶ μετὰ τὸν ἑαυτὸν μου, χωρὶς νὰ δύναται ἄλλος νὰ με ἀκούῃ.

Μυρία σκέψεις κατεβασάνιζον τὴν διανοίαν μου· πόσῃ ὥραν περιεπλανώμην δὲν δύναμαι νὰ ἐννοήσω, θὰ ἦτο ὅμως πολὺ προχωρημένη ἡ νύξ, διότι ἤρχισα νὰ αἰσθάνωμαι ἑλαφρὰν ὀρῶσιν. Οἱ βεβουθισμένοι εἰς σκέψεις ἁμοιῶζουσι πρὸς τοὺς κοιμωμένους, ραντίσατέ τους μετ' ὀλίγον ὕδωρ καὶ ἀμέσως θὰ συνέλθουν.

Καὶ πράγματι, ἡ ἑσπερινὴ ὀρῶσιν μοὶ ἐπέφερε τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο· μόλις συνῆλθον εἶδον ὅτι εὐρισκόμην μακρὰν τῆς πόλεως, ἡσθάνομην δὲ ἑαυτὸν κατεχόμενον ὑπὸ κόπου, ὅπερ ἀπεδείκνυεν ὅτι ἐν τῇ σκέψει μου βεβουθισμένος, διέτρεξα ἀρκετὸν διάστημα χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσω· ἐστράφην τότε καὶ ἔλαβον τὴν πρὸς τὴν πόλιν ἀγρυσαν μετὰ μίαν ὥραν εὐρισκόμην ἐν τῷ δωματίῳ μου, ὡς ἐκ τοῦ κόπου δὲ κατέπεσα ἀναίσθητος ἐπὶ τῆς κλίνης μου.

Ὅταν ἠγέρθην ἦτο περίπου ἡ ὀγδόη ὥρα, ὁ ἥλιος εἶχε προχωρήσει εἰς τὸν ὀρίζοντα, ὁ δὲ ὕπνος μου ὑπῆρξε συνεχῆς καὶ τὸσον βαρῦς, ὥστε οὐδόλως ἐννόησα κατὰ τὸ διάστημα τῆς νυκτός.

Ἀμα ἠγέρθην ἐφαίνομην ἡσυχος, ὁ ὕπνος καταπαύει τὰς βιαίας συγκινήσεις.

Ὅτε ἐξῆλθον τῆς οἰκίας μου περιεργία τις ἤρχισε νὰ με καταλαμβάνῃ. Ἐπεθύμουν νὰ διέλθω τοῦλάχιστον τῆς οἰκίας καὶ εὔρω εὐκαιρίαν τίνα ὅπως πληροφορηθῶ περὶ τῆς καταστάσεως τῆς ἀσθενούς.

Ὅσον ἐπλησίαζον, τὸσον ἡ περιεργία μου ἤξανε· μυρία σκέψεις διήρχοντο τῆς διανοίας μου καὶ μυρία φόβοι ἤρχισαν νὰ ταραττουν τὸ πνεῦμά μου. Πῶς νὰ ἦτο ἄραγε, εἶνε ἐν κινδύνῳ ; ἐβελτιώθη ἡ κατάσταση της ; τί νόσημα νὰ τὴν κατατρήχῃ καὶ τόσα ἄλλα ἐρωτήματα ἔθετο εἰς ἑαυτὸν, χωρὶς νὰ δύναμαι νὰ δώσω οὐδεμίαν λύσιν· τὰ πάντα μοὶ ἦσαν προβλήματα. Ἄφ' ἐνὸς μὲν γλυκεῖα χαρὰ μετὰ εὐαυχάζετο : Ἐσκεπτόμην ὅτι ἦτο νέα καὶ συνεπῶς θὰ ἀντεῖχεν, ὅσον καὶ ἂν ὑποτεθῇ ἐπικίνδυνος ἡ ἀσθένεια. Αἱ γυναῖκες, ἔλεγον, ἀντέχουν· δὲν τὰς τρο-

μάζουν αἱ ἀσθένειαι· ἐκεῖ δὲ πνεύον τὰ λείσθια καὶ μετ' ὀλίγον εἶνε ἐκτὸς κινδύνου, δὲν τὰς καταβάλλουν καὶ τὸσον αἱ ἀσθένειαι, τὰς ἔχουν βλέπετε ὁμοφύλους. Καὶ αἱ γυναῖκες μεταξύ των γνωρίζουν τὰς ιδιοτροπίας των, ὅλαι τοῦλάχιστον αἱ χειρότεραι ἀσθένειαι εἶνε γένους θηλυκοῦ, ἡ πανώλης, ἡ χολέρα, ἡ εὐφλογία, ἡ σκαρλατῖνα, ἐνῶ ἀρσενικοῦ γένους καὶ οὐδετέρου δύναται τις νὰ εὕρῃ τὸν βῆχα, τὸν λοξίγχα καὶ τὸ συνάχι, πράγματα ποῦ τὰ περναῖ κανεὶς καὶ στὸ ποδάρι. Ἄφ' ἑτέρου ὅμως ἐσκεπτόμην πάλιν ὅτι ἡ γραῖα μοῦ εἶπε : ὁ Θεὸς νὰ βάλῃ τὸ χέρι του, τὸ ὅποιον μεταφράζεται ξῆ δὲν ξῆ. Τέλος πάντων διανοούμενος φθάνω πρὸ τῆς οἰκίας. Εὐρισκόμην πρὸ τῆς θύρας, ὅποτε — ὦ ! τοῦ φοικώδους θεάματος ! — βλέπω ἐπὶ τῆς θύρας τοιχοκολλημένα δύο πένθιμα προγράμματα. «Μαρία», ἀνέγνωσα μακρόθεν μεγάλοις γράμμασι γεγραμμένον τὸ ὄνομα τοῦτο, δὲν ἀνέγνωσα τίποτε περισσώτερον, κατελήφθην ὑπὸ σκοτοδίνης, τὰ πάντα μοὶ ἐφαίνοντο πῶς ἐγύριζαν περίξ μου, ὀλίγου δὲν ἐπιπτον, ἂν δὲν ἐστηρίζομην ἐπὶ τοῦ φανοῦ τῆς ὁδοῦ. Τὸ κτύπημα ἦτο σφοδρὸν, τὸ αἰφνίδιον μάλιστα αὐτοῦ τὸ κατέστησεν ἐτι μᾶλλον σφοδρότερον. Ποτὲ δὲν τὸ ἠλπίζον ὅτι θὰ ἐπῆρχετο τὸσον ταχὺ ὁ θάνατος. Πῶς εἶνε τὰ ἀνθρώπινα, ἐσκέφθην, νὰ προσπαθῆς ἐπὶ ἐν ἔτος ὀλόκληρον νὰ μάθῃς τὸ ὄνομά της, νὰ τὸ μανθάνῃς πρὸ μιᾶς ἡμέρας ὑπὸ τοιαύτας περιστάσεις, καὶ νὰ τὸ βλέπῃς μετὰ μίαν ἡμέραν γεγραμμένον μεγάλοις γράμμασιν ἐπὶ ἐπικηδέου τοιχοκολλημάτος. Δὲν ἐνθυμοῦμαι πόσῃ ὥραν ἔμεινα ἀναίσθητος ἐπὶ τοῦ φανοῦ μηχανικῶς, φαίνεται, ἀπεμακρύνθην ἐκεῖθεν, καὶ ὅτε συνῆλθον, εὐρέθην μακρὰν τῆς οἰκίας. Δὲν ἐγνώριζον ποῦ μετέβαινον, μετ' ἐκπλήξεως ὅμως παρετήρησα ὅτι δὲν εὐρισκόμην ἐν τῷ αὐτῇ πόλει, ἐξετάσας δὲ τὰ περίξ ἐπέισθην ὅτι ἐν ἀφαιρέσει εὐρισκόμην, εἰσῆλθον ἐν τῷ σιδηροδρόμῳ, ἔλαβον μίαν θέσιν καὶ ἐξῆλθον εἰς τὸν πρῶτον σταθμὸν, χωρὶς καὶ ἐγὼ νὰ δύναμαι νὰ ἐννοήσω πῶς συνέβη τοῦτο.

Ἦτο ἡ τετάρτη περίπου ὥρα μετὰ μεσημβρίαν, καὶ ὁ σιδηροδρόμος ἀνεχώρει μετὰ μίαν ὥραν· ἔπρεπε νὰ διατρέξῃ διάστημα μιᾶς ὥρας ἵνα φθάσῃ εἰς τὴν πόλιν, τὸ ὅλον οὗ ὥρας· ὥστε μόλις περὶ τὴν ἕκτην θὰ ἐπέστρεφον, καθ' ἣν ὥραν δηλαδὴ ἡ κηδεῖα θὰ εἶχε τελειώσει. Ἀποτρόπαιον ! Κακὴ τύχη, ἐσκέφθην, ἀφοῦ δὲν μοὶ ἐπέτρεψες νὰ τὴν ἀσπασθῶ ζῶσαν, τοῦλάχιστον διατὶ νὰ μὴ με ἀφήσῃς νὰ τὴν ἀσπασθῶ νεκράν, διατὶ νὰ μὴ μοῦ ἐπιτρέψῃς νὰ εἶνε ὁ πρῶτός μου καὶ ὁ τελευταῖος ἀσπασμός ;

Καταρώμενος οὕτω τὴν τύχην μου, πλήρης πικρίας, εἰσῆλθον ἐντὸς τοῦ σιδηροδρόμου, μόλις δὲ εἶχε δύσει ὁ ἥλιος, εὐρισκόμην ἐξωθεν τῆς οἰκίας της. Τὰ παράθυρα ἦσαν κλειστά, νεκρική δὲ σιγὴ ἐβασίλευεν ἐντὸς. Τὰ πάντα εἶχον τελειώσει, τὰ ἐπὶ τῆς θύρας προγράμματα εἶχον ξεσχισθῆ, μόλις δὲ ἀνεγίνωσκέ τις εἰς ἐναπομεινάν τι ἐκ τοῦ προγράμματος· Μαρία Μουρμουρίδου. Ἐπλησίασα πρὸς τὰς γραμμάς ταύτας, ἄς εὐλαβῶς ἡσπασθῆν, ἀναλογιζόμενος ὅτι ἀ-

φοῦ δὲν ἠδυνήθην ν' ἀσπασθῶ αὐτὴν οὔτε νεκράν, ἄς ἀσπασθῶ τοῦλάχιστον τὸ ὄνομά της.

Ἀπεμακρύνθην περίλυπος τῆς οἰκίας ἐκείνης· τί εἶχον πλέον νὰ ἐλπίζω ἀπ' αὐτὴν ; Μετέβην εἰς ἀνοπωλεῖον, ἐνθα παρήγγειλα ὠραῖαν ἀνθοδέσμη.

Πῶς παρῆλθεν ἐκείνη ἡ νύξ ἀγνωῶ, τὴν πρωῖαν ὅμως, ἄμα τῇ ἀνατολῇ τοῦ ἡλίου, παρέλαβον τὴν ἀνθοδέσμη καὶ ἐσπευσα πρὸς τὸ κοιμητήριον.

Μόλις ἤνοιγον τὴν θύραν τῆς νεκροπόλεως, τὸν πρῶτον ὃν συνήντησα ἐκ τῶν ἀνθρώπων τοῦ νεκροταφείου, τὸν παρεκάλεσα θερμῶς νὰ μοὶ δείξῃ τὸν τάφον τῆς Μαρίας Μουρμουρίδου, ἣν χθὲς εἶχον θάψαι, ὁ ἀνθρωπος οὗτος μετὰ ὠδήγησεν ἐπὶ τινος τάφου χωρὶς νὰ προσφέρῃ λέξιν· μετ' εἶδε φαίνεται τὸσον συγκεκλινημένον, ὥστε δὲν ἠθέλησε νὰ διακόψῃ τὰς σκέψεις μου.

Ὁ τάφος ἦτο εἰσέτι νωπός· ἀκόμη δὲν εἶχον τοποθετήσῃ τὸν σταυρὸν· ἐσκόρπισα ἐπὶ τοῦ τάφου τὰ ἄνθη, ὡς φόρον εὐλαβῶς ἔρωτος.

Τὶ φρικτὸν, ἐσκεπτόμην, δὲν θὰ τὴν ἴδω πλέον, δὲν θὰ ἴδω τοὺς γλυκεῖς ἐκείνους καὶ γοητευτικούς ὀφθαλμούς της. Τί φοβερὸν ὁ θάνατος ! Δὲν εἶχον παρέλθει ἡ ὀλίγη μόνον ὥρα, ἡμέρα εἰσέτι δὲν εἶχε συμπληρωθῆ ἀπ' οὗτου περίξ τοῦ σώματος τοῦτου, ὅπερ ὁ τάφος ἤδη καλύπτει, ἴσταντο τόσοι προσπαθῶντες νὰ ἐπιδοῦσιν αὐτῷ πᾶσαν περιποίησιν, καταβάλλοντες τόσας προσπαθείας ὑπὲρ τῆς σωτηρίας του, προσέχοντες εἰς πᾶσαν αὐτοῦ κίνησιν, εἰς πᾶν του νεῦμα, καὶ τώρα ἀφίνουσιν αὐτὸ ἔρημον ἐντὸς παγεροῦ μνήματος, καλύψαντες αὐτὸ διὰ βουνοῦ χύματος, αὐτὸ τοῦτο, ὅπερ προσεπάθουν πρὸ ὀλίγου εἰσέτι χρόνου νὰ ἐλαφρύνουσιν ἐκ τοῦ κατατρυχόντος αὐτοῦ νοσήματος.

Ἦμην βεβουθισμένος εἰς τὰς ζοφεράς ταύτας σκέψεις, ὅποτε ἀκούω βήματα περίξ· στρέφω τοὺς ὀφθαλμούς καὶ παρατηρῶ ἐργάτας τινὰς κομίζοντας μαῦρον σταυρὸν.

— Ζωὴ σὲ λόγου σου, μοῦ λέγουν. Ἐ ! τί νὰ γείνη, ἔτσι εἶνε αὐτὸς ὁ κόσμος, μακάρι νὰ φτάσουμε κ' ἐμεῖς ἴσα χρόνια της.

Δὲν ἐκρατοῦμην, τὸ αἷμα εἶχεν ἀνέλθει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου· μοῦ ἤρχετο νὰ ραπίσω τὸν ἀχρεῖον, ὅστις ἐνῶ ἦτο πεντηκοντούτης, ἐζήτηε νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ἡλικίαν τῆς δεκαεπταετίδος κόρης· τὸν παρετήρησα μετ' ὀργίλον βλέμμα, εἶτα ἐστρεψα τοὺς ὀφθαλμούς μου ἐπὶ τοῦ σταυροῦ. Ἦτο γεγραμμένον μετὰ μεγάλα χρυσᾶ γράμματα :

ΜΑΡΙΑ ΜΟΥΡΜΟΥΡΙΔΟΥ

Γεννηθεῖσα ἐν ἔτει 1795

καὶ ἀποθανοῦσα ἐν ἡλικίᾳ 97 ἐτῶν.

Δὲν ἐτόλμησα νὰ προσφέρω λέξιν· ἐφυγον ἐκεῖθεν ὀρομαίως· εἰ ἐργάται μετὰ παρετήρουν ἐκπληκτοὶ· θὰ μ' ἐξελάμβανον ἕως διὰ παράφροννα. Καὶ ὄντως ἤμην τσιούτος, ἀφοῦ ἐθρήνον τὴν *γιαγιά* της.

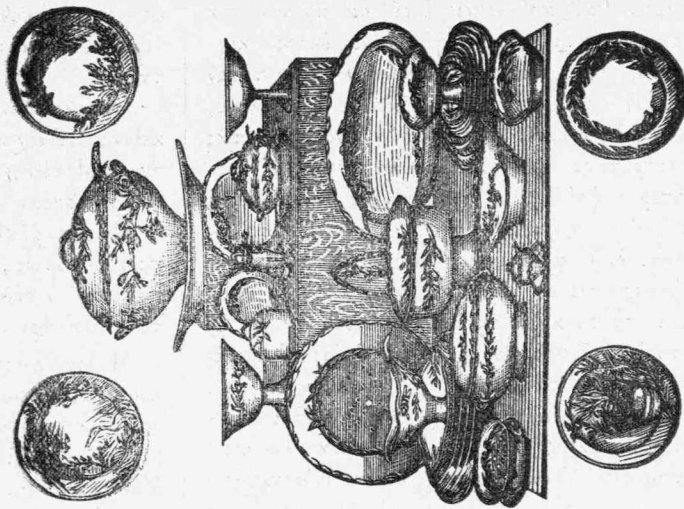
*

GRAND MAGASIN
LE LOUVRE

125 Rue d'Orléans 125.

On a apporté

Listres, grand choix de vase de cristal, grand assortiment d'articles en Porcelaine et en Faïence, riche collection d'articles de luxe.—Service de table.— Services a thé.— Prix Fixés.

ΜΕΓΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

TO

ΛΟΥΒΡ

125 'Οδός Αιόλου 125.

'Εκφορτώσαν

Αθήναι, Πολυέλαος, μεγάλη συλλογή κρυστάλλων σκευών, μεγάλη συλλογή σκευών εκ Πορσελάνης και φατένας, πλούσια συλλογή κομφοσηνήματων.— Μαχαίροσπέρουνα, σύνολα τσίτου, σύνολα τραπέζης — Τραπεζομάντιλα.

ΕΙΔΙΟΠΟΙΗΣΕΙΣ δεχόμεθα εις λίαν συγκαταβατικάς τιμάς.

ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ «ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ» πωλούνται εν τῷ γραφεῖο, ὁδὸς Προαστείου, ἀριθμὸς 10, ἀντὶ λεπτῶν 20.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΑΘΗΝΩΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ
Πειραιεύς 'Αθήναι Πάτραι Πύργος 'Ολύμπια.

Πειραιεύς	άν. 6.20π	8.50*	11.25π	—	'Ολύμπια	άν. 7.35π	—	2.25μ	6.30μ
'Αθήναι	" 7.00	9.30	12.03	—	Πύργος	(ἄφ. 8.30	—	3.20	7.25
Κόρινθος	(ἄφ. 10.03	12.50	3.00	—	Λεγαίνᾶ	(ἄφ. —	7.00π	3.40	5.05μ
	άν. 10.23	—	3.15	4.20μ		άν. —	8.50	5.18	7.15
'Ακράτα	(ἄφ. 12.56	—	5.08	7.25	Πάτραι	(ἄφ. —	11.00	5.24	6.40π
	άν. 12.59	6.00π	5.10	—		άν. 7.45π	11.50	7.45	9.15
Αἴγιον	ἄφ. 2.02	7.10	6.00	—	Αἴγιον	άν. 9.29	1.08	—	4.10μ
	(ἄφ. 3.40	9.15	7.20	—		άν. 9.29	1.58	—	6.25
Πάτραι	(ἄφ. 4.15	7.15π	4.45μ	—	'Ακράτα	(ἄφ. 10.34	2.02	6.20π	—
	άν. 6.18	9.45	7.40	—		άν. 10.39	2.02	9.00	—
Λεγαίνᾶ	(ἄφ. 6.23	9.50	6.45π	—	Κόρινθος	(ἄφ. 1.05	3.55	—	—
	άν. 6.23	—	—	—		άν. 1.25	4.10	—	12.00*
Πύργος	(ἄφ. 8.10	11.40	8.55	—	'Αθήναι	ἄφ. 4.30	7.05	—	3.20
	άν. 6.30π	11.55	—	5.00	Πειραιεύς	ἄφ. 5.00	7.35	—	3.55
'Ολύμπια	ἄφ. 7.25	12.50	—	5.55					

Κόρινθος 'Αργος Ναύπλιον Τρίπολις.

Κόρινθος	άν. 11.42π (1)	1.20μ	Τρίπολις	άν. 6.30π	9.45π (2)
'Αργος	ἄφ. 2.20	3.50	Ναύπλιον	" 8.45	12.15
Ναύπλιον	" 3.00	4.25	'Αργος	" 9.25	1.20
Τρίπολις	" 6.10	7.20	Κόρινθος	ἄφ. 11.40	3.45

Καβάσιλα Κυλλήνη Λουτρά.

Καβάσιλα	7.15	10.15	—	7.00	Λουτρά	—	—	—	2.35
Βαρβολομ.	7.30	10.35	3.20	7.90	Κυλλήνη	6.00	—	11.15	4.00
Κυλλήνη	—	11.05	3.50	7.50	Βαρβολομ.	6.33	8.00	11.42	4.33
Λουτρά	—	12.30	—	—	Καβάσιλα	6.50	8.15	—	4.50

*. Κατ' εὐθείαν εἰς Τρίπολιν καὶ ἀντιστρόφως. (1) Τρίτην, Πέμπτην, Σάββατον (2) Δευτέραν. Τετάρτην Παρασκευήν. — Μεταξὺ Μύλων 'Αργους Ναυπλίου ἐξ ἀμαρσοτοχίαι καθ' ἑκάστην.

Η ΙΣΠΑΝΙΑ τοῦ Δε' Ἀμίτσις εὐρίσκεται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ μας, ὁδὸς Προαστείου ἀριθ. 10, καὶ πωλεῖται ἀντὶ δρ. 4.

ΧΑΡΤΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΚΟΜΜΑΤΑ

'Αθήναι, 'Οδὸς Ἀριστείδου, ἀριθμὸς 16.

Χάρτης τυπογραφικὸς διαφόρων ποιότητων, σχημάτων καὶ χρωμάτων λεῖοσκαὶ μῆ. — Νέα ἀποθήκη ἀνεξάντλητος. — Τιμαὶ μέτρια.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ ΕΛΛΗΝΙΣ

διαθέτει μίαν ἢ δύο ὥρας καθ' ἑκάστην, ἢ καὶ ἡμέραν παρ' ἡμέραν, μεταβαίνοσα πρὸς παράδοσιν μαθημάτων εἰς μικροὺς παιδᾶς ἢ κοράσια.— Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

Bazar de la Havane

ΧΡ. ΑΓΓΕΛΙΔΟΥ

Πλατεία Ὀμονοίας, Οἰκία Πάγκα, καὶ ὁδὸς Σταδίου, οἰκία Καλλιγᾶ.
ΚΑΠΝΑ Ἀγρινίου, Λαμίας, Θεσσαλίας, Τουρκίας, Γενιτζέ.— ΣΙΓΑΡΕΤΤΑ Γενιτζέ (Αἰγύπτου) ἑκάστη χιλιάς φράγκα 40. Μὲ δοκιμήν.— ΠΟΥΡΑ Ὁλλανδίας, Γερμανίας, Ἀθῶνας εἰς κοστία καὶ λιανικῶς.— ΠΗΛΑΙ Παρισίων καὶ Βιέννης ἐκ Κεχρημπαρίου, καὶ διάφοροι ἄλλοι. Τιμὰ ἢ μὲ τριὰς.

Τὸ Bazar de la Havane ἀναλαμβάνει τὴν πώλησιν ΣΙΓΑΡΕΤΤΩΝ λιανικῶς διὰ τὸ Ἐσωτερικόν, εἰς δὲ τὸ Ἐξωτερικόν, οἰαζόμενος χωρὰς Εὐρώπης καὶ Τουρκίας, τὴν ἀποστολὴν δεμάτων χονδρικῶς. Ἡ τριακονταετὴς ἐργασία καὶ πείρα τοῦ καταστηματοῦ καὶ κατασκευαστοῦ κ. Ἀγγελίδου εἶνε ἡ μόνη ἀπόδειξις καὶ ἐγγύησις ὅτι μόνον εἰς τὸ Bazar de la Havane δύναται τις νὰ εὕρῃ τὰ περιφημότερα Ἑλληνικὰ καὶ Τουρκικὰ καπνὰ, διότι ὅλα τὰ εἶδη τῶν καπνῶν Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας ἐκλέγονται καὶ συμμιγνύονται μετὰ μεγάλῃ ἐπιτυχίᾳ καὶ τέχνῃς ὑπὸ τοῦ ἰδίου κ. Ἀγγελίδου, καὶ ἐπομένως εἶνε τὰ μόνᾳ καπνὰ, — πρὸ πάντων τὰ Ἑλληνικὰ — τὰ ὅποια ἔχουν γεῦσιν ἑξαισιανὴν καὶ γλυκυτάτην. Ὁ ἐπιθυμῶν λοιπὸν νὰ καπνίσῃ σιγάρον φυσικῶς εὐδωδῆς— ἰδίως ἑλληνικόν— καὶ οὐ τεχνικῶς, ὡς τὰ τῆς Τουρκίας ('Αγασελοῦ), ἄς ἀγοράσῃ σιγάρα μόνον ἀπὸ τὸ

BAZAR DE LA HAVANE

Hebe's Hair Restorer
Τὸ κάλλιστον ἐπανορθωτικὸν τῶν τριχῶν. Δὲν εἶνε βαρὺ, ἀλλ' ἐπαναθῆκε εἰς τὰς τριχὰς τὴν προτέραν αὐτῶν χροιάν διὰ τῆς ἐνδυναμώσεως αὐτῶν. Οὐδέμίαν ἐπιβλαβὴ οὐσίαν περιέχει.
Γενική ἀποθήκη ἐν Λονδίῳ
Εὐρίσκειται ἐν Ἀθῆναις μόνον εἰς τὸ Βιβλιοπωλεῖον τῆς «Κορινθίης», ὁδὸς Προαστείου ἀριθ. 10, καὶ τιμὰται ἑκάστη φιάλη δραχμῆς ὀκτώ. (Διὰ τὰς ἐπαρχίας 9)

ΟΙΝΟΙ ΣΑΜΟΥ

ΓΝΗΣΙΟΙ εὐρίσκονται ἐν τῷ Καταστήματι τοῦ κ. Π. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ πωλούμενοι εἰς φιάλας ἢ κατ' ὄκταν. Εἶνε οἶνοι γνήσιοι, ἀνώτεροι ὅλων τῶν ἐπιδορπητέων Εὐρωπαϊκῶν, καὶ συνιστᾶνται παρὰ τῶν ἰατρῶν εἰς ἀσθενεῖς. Ἄπλη δοκιμὴ ἀρκεῖ πρὸς βεβαίωσιν τούτων.
'Οδὸς Μουσῶν, 11.

ΤΟ ΣΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ ΑΙ ΓΝΗΣΙΑΙ ΣΙΓΓΕΡ ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ
ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΜΟΝΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΕΙΔΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ
47 Ὀδὸς Σταδίου 47
ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΕΙΔΙΚΑ ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΑΥΤΟΥ
ΤΙΜΑΙ ΟΡΙΣΜΕΝΑΙ
ΤΟΙΣ ΜΕΤΡΗΤΟΙΣ
ΚΑΙ ΜΕ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑΣ ΠΛΗΡΩΜΑΣ
Γ. ΝΑΪΔΛΙΓΓΕΡ
Ἐπισκευὴ δωρεάν.

Τριᾶται, Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τριᾶται, Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, 15 Ἀπριλίου 1893.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 56

**ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ**

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις " 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΚΑΙΣΑΡΙΝΗ, διήγημα Ἀλεξάνδρου Δουμά (υἱοῦ). —
Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουβέλ.
—ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΣΕΡ, μυθιστορία Αἰμιλίου Ρισδούργ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΞΕΤΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤῶΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματῶν, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

Ἐπειδὴ παρὰ πολλῶν διεβιβάσθησαν ἡμῖν παράπονα διὰ τὴν ἐντελῆ ἀποτυχίαν τῶν εἰκόνων μας — καὶ τοῦτο διότι προετιμήσαμεν νὰ ὑποστηρίξωμεν ἐντοπίους ξυλογράφους — ἀναγκαζόμεθα νὰ διακόψωμεν τὴν δημοσίευσιν αὐτῶν. μέχρις οὗ συνεννοηθῶμεν μετὰ τοῦ πρώην ἐν Παρισίοις ἀνταποκριτοῦ μας, πρὸς ἀποστολὴν τῶν εἰκόνων, ὡς καὶ πρότερον ἐπράττομεν. — Αἰτοῦμεν διὰ τοῦτο συγγνώμην παρὰ τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας.

ΚΑΙΣΑΡΙΝΗ

Διήγημα ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ (υἱοῦ).

Α'

Ὅστις ἄπαξ εἶδε τὴν πόλιν Σ... ἀναπολεῖ, ὅτι εἶδε φοβερὰν πόλιν. Ἐἶνε φηκόδομη-μένη ἐπὶ ὕψους καὶ αἱ ἄγουσαι πρὸς αὐτὴν ὁδοὶ εἶνε στεναὶ καὶ κακῶς κατεσκευασμένα. Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς κατοίκους, διατηρεῖ τις δι' αὐτοὺς τὴν αὐτὴν φοβερὰν ἐντύπωσιν, ἣν καὶ διὰ τὴν πόλιν των. Φαίνεται, ὅτι ἐπλάσθησαν ἐπιτήδες δι' αὐτὴν ἢ ὅτι ἡ πόλις κατεσκευάσθη ἐπιτήδες δι' αὐτοὺς. Ἐἶνε περιεργοί, φλύαροι, ἐπιτετηδευμένοι, φιλαργυροί. Κατασκοπεύουσι, λαμβάνουσι εὐκόλως ὑπονοίας, ἐνασχολοῦνται εἰς διαφόρους ἐπινοήσεις. Θὰ ἔλεγε τις ὅτι εἶνε φωλεὰ καρακαζῶν καὶ κοράκων.

Ἐὰν ἠναγκάσθητε νὰ κατοικήσητε ἐν τῇ πόλει ταύτῃ, ὅχι διότι ἐξελέξατε αὐτὴν ὡς διαμονὴν εὐάρεστον διὰ τὰς γεροντικὰς σας ἡμέρας, ἐπειδὴ τοιαύτη ἰδέα δὲν θὰ ἤρχετο εἰς τὴν κεφαλὴν οὐδενός, ἀλλ' ἐὰν αἱ ὑπο-

θέσεις ὑμῶν σας ἀναγκάζουσι νὰ κατοικήσητε ἐκεῖ καὶ διετηρήσατε παραδόσεις τινὰς τῆς πρωτεύουσας, πρέπει νὰ προσέζητε πολὺ.

Ἄν ἡ σύζυγός σας ἔχη πλείονας τῶν δύο ἐκ μετᾶξής ἐσθῆτων κατ' ἔτος, δὲν θὰ ἀπολαύση ἀρκετῆς ὑπολήψεως, ἐὰν διδῆ ἄλλο τι ἐκτὸς τείου εἰς τὰς συνανακτροφὰς της, θὰ δακτυλοδεικτῆται.

Εἰδοποιήθητε.

Ὅφειλω ὅμως νὰ σας εἶπω, ὅτι ὑπῆρξαν ἐνίοτε καὶ ὑπάρχουσι ἐκόμη ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐν τῇ πόλει Σ... κάλλιστοι ἄνδρες καὶ ὠραῖαι γυναῖκες, οἵτινες δὲν λαμβάνουσιν ὑπ' ὄψιν τὰς ἀνοήτους προλήψεις τῶν συμπολιτῶν των καὶ ζῶσιν, ὡς νὰ ἔζων ἀλλαχοῦ.

Οἱ ἀγῶνες δρόμου οἱ διοργανούμενοι εἰς τὸ Σαιντιλλύ, τὸ ὁποῖον ἀπέχει δύο λεύγας, εἰσὶν αἱ κυριώτεροι ἀποζημιώσεις, τὰς ὁποίας ἡ ἀνοιξὶς καὶ τὸ φθινόπωρον παρέχουσι εἰς τὴν ἐπαρχιακὴν ταύτην πόλιν. Κατὰ τὴν ἐποχὴν λοιπὸν ταύτην συναντᾷ τις ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀγούσης εἰς Σαιντιλλύ ἀμάξας παντὸς εἶδους, διαβάτας παντὸς γένους, τοὺς μὲν πεζοὺς, τοὺς δὲ ἐφιππούς.

Ἐν γένει τὰ περιγῶρά της εἶνε ἐξαισία.

Ἐκτὸς τοῦ Σαιντιλλύ, ὑπάρχουσι λειμῶνες, ὑδροστάσια καὶ μεγαλοπρεπῆ δάση, περιβάλλοντα τὴν πόλιν Σ... διὰ ζώνης ἐξ ἀρωμάτων, σκιάς καὶ ἄσμάτων, τὰ ὁποῖα δυστυχῶς δὲν φθάνουσι μέχρις αὐτῆς. Ἐὰν ἐξέλθητε ἐκ τῆς πόλεως Σ... καὶ ἀκολουθήσητε πρὸς τὰ δεξιὰ μικρὰν ὁδὸν, θὰ φθάσητε εἰς ἐξαισίαν ἐπαυλιν, τὴν ὁποίαν ὀνομάζουσι Valgenceuse καὶ ἣτις εἶνε μικρογραφία τοῦ ἐπιγείου παραδείσου. Ἡ ἐπαυλις αὕτη ἔχει τὰ περιστύλιά της, τὰ δάση της, τὰς κλιμακὰς της, τὰς λίτας της, τὰ πτηνὰ της, πᾶν ἐπὶ τέλους, ὡς νὰ ἦτο βασιλικὴ ἐπαυλις. Ὡσαύτως ἔχει τὰς πέρδικας της, τοὺς κονίγκλους της, τὰς ὄρτυγας της κατὰ

τὸν Σεπτέμβριον καὶ ἐν τούτοις δὲν ἀριθμεῖ πολλὰ ἔτη ὑπάρξεως.

Ποῖος μοναστής, ποῖος καλλιτέχνης, ποῖος ἐρωτευμένος τὴν κατεσκευάσεν; Ἄγνοῦ. Γνωρίζω μόνον, ὅτι ἀνήκει σήμερον εἰς τὴν μακρησιᾶν Δ... ἣτις τόσον εὐπροσηγῶρος δέχεται τοὺς ἐκάστοτε ἐπισκέπτας, ὥστε ὀλοτελῶς ἐληθμόνησαν τὸν ἰδιοκτήτην, ὃν αὕτη διεδέχθη Οὐδεὶς τὸν ἐνθυμεῖται ἐκτὸς ἐμοῦ ἴσως.

Θὰ ἐπωφεληθῶ λοιπὸν τῆς ὑπεροχῆς ταύτης, ἣν ἔχω ἐπὶ τῶν ἄλλων, ἵνα σας διηγηθῶ ὅ,τι συνέβαινεν ἐν τῇ ἐπαυλίῃ ταύτῃ κατὰ τὸν Μάιον τοῦ 1838.

Ὁ ἥλιος ἐπλησιάζε νὰ δύσῃ.

Εἰς τὸ εὐρὺ ἐστιατόριον τοῦ ἰσογαίου ὑπῆρται ἐν μεγάλῃ στολῇ προητοίμαζον τράπεζαν πολυτελεῆ, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἦσαν ἐκτεθειμένοι οἱ ὠραιότεροι καρποὶ τῆς ἐποχῆς καὶ τὴν ὁποίαν ἐφώτιζον δύο λυγροστάται μετὰ ἑκάτω ἢ δέκα βραχίονας ἐκάτερος.

Οἱ συνδαιτυμόνες εἶχον καταβῆ εἰς τὸν κήπον, ὅπως ἀπολαύσωσι τῶν τελευταίων ἀκτίνων τοῦ ἡλίου, καὶ περιεπάτου μετὰ φαιδρότητος συνδιαλεγόμενοι κάτωθεν μεγαλοπρεποῦς δενδροστοιχίας.

Προσκεκλημένοι ἦσαν ὁ νεαρὸς βαρῶνος Βερανζὲ καὶ ἡ βαρωνὶς σύζυγός του, ἐν τῶν θελκτικωτέρων ἀποικιακῶν ἀνθέων, τὰ ὁποῖα ὁ πολιτισμὸς μετεφύτευσεν εἰς τὸν Βορρᾶν ἢ γηραιὰ κόμησσα δὲ Κουρδὸ καὶ ὁ σύζυγός της, μικρὸς ἄνθρωπος εἰς τὰς παλαιὰς παραδόσεις, εἰς τὰς ἀρχαίας συνθηλαίας, εἰς τοὺς καλοὺς τρόπους, πίνων ταμβάκων, τὸν ὁποῖον ἢ ρίς του ἀδελφικῶς ἐμίραζε μετὰ τῆς ἀγκρας τοῦ ὑποκαμίσου του καὶ ὁμοιάζων κατὰ τὴν γλῶσσαν καὶ κατὰ τὰ ἦθη τοὺς γέροντας τῆς βασιλείας Λουδοβίκου ΙΕ'.

Τὸ ζῦγος τοῦτο ἀπὸ τοῦ πρώτου ἔτους τῶν γάμων ἀπεκτησε κόρην ἡλικίας δέκα

ὀκτώ ἐτῶν εἰς τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν ἄρχεται ἡ παρῶσα ἱστορία. Μετὰ τῆς νέας ταύτης θὰ γνωρισθῶμεν μετ' ὀλίγον.

Νέος κομψὸς συνώδευε τὰ τέσσαρα πρόσωπα, τὰ ὁποῖα ὑπεδείξαμεν.

Ὁ νέος οὗτος εἰκοσιεπενταετής εἶχε μαύρους ὀφθαλμούς καὶ ὀδόντας λευκοὺς. Ἦτο ὠχρὸς, ὠμίλει ἀρετὰ καλὰ, ἔπνευε θαυμασία, ἦτο ὄρφανός πρὸ δύο ἐτῶν.

Τὸ τελευταῖον πρόσωπον, ὅπερ ὑπολείπεται νὰ περιγράψωμεν, εἶνε ἡ κυρία Βωζέ, ἡ ἰδιοκτήτρια τῆς ἐπαύλειος. Τεσσαρακοντούτις ἦδη, μετ' εἰσοδήμα τριακότα χιλιάδων φράγκων ἦτο χήρα καὶ εἶχε θυγατέρα δεκαεπταετίδα, ἥτις ἐν ἄλλῃ δενδροστοιχίᾳ τοῦ κήπου περιεπάτει μετὰ τῆς θυγατρὸς τοῦ κόμητος Κουρδῦ.

Ἐὰν θέληται θὰ παρακολουθήσωμεν τὰς δύο ταύτας νεάνιδας, αἵτινες περιπατοῦσι πλησίον τοῦ ὑδροστασίου συνδιαλεγόμεναι καὶ κόπτουσαι ἄνθη.

Ἰνα μὴ δυσαρεστηθῆτε, διότι ἀφῆνομεν τόσον ταχέως τὰ ἄλλα πρόσωπα, θὰ σὰς εἶπω ὅτι συνεζήτουν πολιτικά. Θέμα, ὅπερ δὲν σὰς ἐνδιαφέρει καθ' ὅλοκληρίαν. Καὶ ἀπόδειξις, ὅτι ὁ νέος, ὅστις περιεπάτει μετ' αὐτῶν, ἐλάμβανε μόνον διὰ τῆς παρουσίας του μέρος εἰς τὴν συνδιάλεξιν καὶ ὅτι τὸ πνεῦμά του ἦτο πολὺ μακρὰν, ἂν πιστεύσωμεν τοῦλάχιστον τοὺς ὀφθαλμούς του, οἵτινες ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἔστρεφον πρὸς τὸ μέρος τοῦ κήπου, ἐνθα εὐρίσκοντο αἱ δύο νεάνιδες.

Ἡ μεγαλειτέρα ἐκ τούτων ὠνομάζετο Κεκιλία Κουρδῦ.

Ἡ ἄλλη ἐκαλεῖτο Ἰουλιέττα καὶ ἡ κυρία Βωζέ ἦτο μήτηρ τῆς.

Ἡ πρώτη ἦτο μελαγχροινὴ καὶ ὠραία, ἀμέριμνος καὶ χαρίεσσα· ἡ δευτέρα ξανθὴ καὶ περισσώτερον ὄνειροπόλος ἀπὸ τὴν φίλην τῆς. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἦσαν ἐκπληκτικοὶ καὶ μεγάλοι μετὰ τὸ ἐκπληκτικὸν ὕψος τῶν ἐκφραστικῶν ὀφθαλμῶν· τὸ δέσμα τῆς ἦτο ἐρυθρὸν καὶ διαφανές καὶ τὰ χεῖλη τῆς ἐλαφρῶς κεχρωματισμένα ἀπεδείκνυον, ὅτι τὸ αἷμα ἔρρει μετὰ νεανικῆς θερμότης εἰς τὰς φλέβας τῆς.

Πόσον εἶνε ὠραῖον νὰ βλέπῃ τις νεάνιδα, ὅταν οὐδὲν νέφος ἐπεσκίασεν ἀκόμη τὴν ἀνοιξιν ταύτην, ὅταν οὐδεμία θλίψις ἤγγισε τὸ μέτωπον τοῦτο, ὅταν οὐδεμία χεῖρ ἀπέκοψε τὸν ὠραῖον τοῦτον καρπὸν!

Διεσκέδασατέ ποτε παρατηροῦντες ἐπὶ ὦρας νεάνιδα, ὡς θὰ παρατηρεῖτε εἰκόνα; Ἡ εἰκόνα, ὅσον ὠραία, ὅσον τελεία, ὅσον ἀληθὴς καὶ ἂν εἶνε, δὲν δύναται νὰ διεγείρῃ τὰ ἐν τῇ ψυχῇ συναισθήματα, ὅπως ἡ θεὰ ὠραιὰς παρθένου δεκαεξαετίδος, εἰς ἣν ἡ φύσις ἀποκαλύπτει ἤδη, ὅτι ὑπάρχει ἐν τῷ κόσμῳ ἄλλο τι, ἐκτὸς τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν πατέρα, τὴν μητέρα καὶ τοὺς ἀδελφούς, ἥτις αἰσθάνεται ἐκυτὴν καταλαμβάνομένην ὑπὸ σκιρτημάτων νέων, ὑπὸ συγκινήσεων ἀγνώστων μέχρι τοῦδε, ἥτις ὀνειρεῖται ὄνειρα, τὰ ὁποῖα μετ' ὀλίγον τὴν φαντασίαν τῆς δὲν δύναται νὰ ἐξηγήσῃ. Τότε ἐξετάζει τὸ πᾶν καὶ ζητεῖ ἀπόκρισιν ἀπὸ πᾶν, ὅπερ τὴν περιβάλλει. Τότε, ἐπειδὴ ἀγνοεῖ, ἀπὸ πῶς νὰ πηγήν νὰ καταπαύσῃ τὴν φλο-

γερὰν ταύτην διψᾶν ἀγνώστων τῶν πραγμάτων, στρέφεται πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τῇ φαίνεται, ὅτι μόνον ἐν τῷ ἀπέιρῳ ἔρωτι, ὃν ἐμπνέει ὁ Δημιουργός, θὰ κατορθώσῃ τοῦτο.

Ἐχετε εἶπη καθ' ἑαυτοὺς παρατηροῦντες νεάνιδα, ὠραίαν τὴν ὄψιν, παρθένον τὴν καρδίαν, ἀγνήν τὰς σκέψεις:

— Θὰ ὑπάρξῃ ἀνὴρ, ὅστις θὰ κατακτήσῃ τὴν καρδίαν ταύτην, εἰς ὃν ἡ ὠραία αὕτη ὑπαρξίς θὰ ἀνήκῃ καὶ ὅστις θὰ λάβῃ τὴν ἄρρητον εὐτυχίαν νὰ τῇ ἀποκαλύψῃ τὸ πρῶτον μυστήριον τοῦ ἐπιγείου ἐκείνου ἔρωτος τοῦ τόσον ἰσχυροῦ, ὥστε μὴ γνωρίζουσα, πῶς νὰ τὸν ἀπολύσῃ, νομίζει, ὅτι μόνος ὁ Θεὸς δύναται νὰ τῆς τὸν ἐξηγήσῃ.

Μετὰ ἐν ἡ δύο τὸ πολὺ ἔτη θὰ ἐπανίδητε τὴν νεάνιδα ταύτην, ἀλλὰ νυμφευμένην. Τὸ μυστήριον, ὅπερ ἡ ἀγνή ἀγνοία τῆς τῇ ἀπέκρυπτε, τῇ ἀπεκαλύφθη καὶ εἶνε δι' αὐτὴν πρᾶγμα κοινόν. Ἡ περιέργειά τῆς ἰκανοποιήθη, ὁ ἔρωτος ἐκορέσθη καὶ ὁ ρόλος τῆς γυναικὸς καὶ μητρὸς ἤρρισε μετὰ τῆς πεζότητος καὶ πραγματικότητος του.

Ὀνειροπολεῖτε, ὡ ἀθῶαι νεάνιδες, ὅσον ὠραία καὶ ἂν εἶνε ἡ ἀλήθεια, οὐδέποτε θὰ εἶνε ἀναξία τῶν ὀνειροπολήσεών σας!

Ἡ Κεκιλία καὶ ἡ Ἰουλιέττα περιεπάτουσαν, ὡς προείπομεν.

— Γνωρίζεις, ἔλεγεν ἡ δεσποινὶς Βωζέ, πόσον εἶμαι προληπτικὴ ἐνθυμούμαι καλῶς, ὅτι τὸν εἶδον διὰ πρῶτην φοράν παρασκευὴν, ἡμέραν ἀποφράδα, καὶ μοῦ φαίνεται, χωρὶς νὰ τὸ θέλω, ὅτι δὲν θὰ γείνω εὐτυχής.

— Εἶσαι τρελλή. Τί σοῦ εἶπε σήμερον;

— Τίποτε, μόνον μετὰ παρητήρησε πολὺ.

Καὶ συγχρόνως ἡ Ἰουλιέττα ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν, ἵνα βεβαιωθῇ, ὅτι οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ τὴν ἀκούσῃ ἐκτὸς τῆς Κεκιλίας.

— Λοιπὸν δὲν σοῦ εἶπε οὔτε λέξιν;

— Μοὶ ὠμίλησεν, ἀλλὰ περὶ πραγμάτων ἀδιαφόρων.

— Ὁ καυμένος!

— Τὸν λυπεῖσαι;

— Βεβαίως. Παρατήρησε πόσον ἡ ζωὴ εἶνε γελοῖως καμωμένη. Ὁ νέος οὗτος σὲ ἀγαπᾷ, τὸν ἀγαπᾷς ἐπίσης καὶ ἐν τούτοις θὰ νυμφευθῆς μίαν ἡμέραν ἄλλον καὶ ἐκείνος ἄλλον.

— Ποῖος σοῦ τὸ εἶπεν;

— Ἀγαπάσθε, χωρὶς νὰ ἐξομολογηθῆτε τὸν ἔρωτά σας.

— Κατ' ἀρχὰς μοῦ φαίνεται, ὅτι δὲν τὸν ἀγαπῶ, διότι ὑπάρχουσιν ἡμέραι καθ' ἃς δὲν τὸν σκέπτομαι καθόλου.

— Καὶ ποῖαι εἶναι αἱ ἡμέραι αὗται;

— Ἐκεῖναι, καθ' ἃς εὐρίσκεται ἐδῶ. Εἶνε ὅμως ἀληθές, ὅτι, ἅμα ἀναχωρήσῃ, ἐρωτῶ ἑμαυτὴν, πῶς νὰ εἶνε, τί νὰ κάμῃ.

— Λοιπὸν τὸν ἀγαπᾷς καὶ ἐκεῖνος;

— Ἐρχεται κάποτε τὸ βράδυ καὶ ρεμβάζει ὑπὸ τὰ παράθυρά μου.

— Καὶ σὺ τί κάμεις τότε;

— Τὸν βλέπω ἀπὸ τῆς γρίλλης.

— Καὶ δὲν ἐμάντευσε ποτέ, ὅτι τὸν παρητήρηεις, εἶμαι βεβαία.

— Οὐδέποτε.

— Καὶ ἡ μητέρα σου;

— Μοῦ φαίνεται, ὅτι κάτι ὑποπτεύει.

Μὲ ἐπιβλέπει, καὶ προσπαθεῖ μετὰ τὸ βλέμμα τῆς νὰ ἀνακαλύψῃ τὰ συναισθήματά μου.

— Καὶ ἂν σὲ ἤρώτα καμμίαν ἡμέραν περὶ τῶν διαθέσεών σου, τί θὰ ἀπῆντας;

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, δὲν ἤξεύρω καὶ ἐπιθυμοῦσα νὰ ἤμουν προετοιμασμένη διὰ τὴν περίστασιν αὐτὴν.

— Ἀκουσε, εἶπεν ἡ Κεκιλία χαμηλοφώνως, εὗρον ἐν μέσον.

— Ποῖον;

— Γνωρίζεις ὅτι μετὰ δύο ἡμέρας γίνεται ἐορτὴ εἰς τὴν πόλιν;

— Ναί, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν ἀγῶνων δρόμου, οἱ ὁποῖοι διοργανοῦνται εἰς τὸ Σαιν-τιλλῦ.

— Ὑπάρχει μίαν γυνή, ἡ ὁποία λέγει τὴν μοῖραν.

— Καὶ τὴν πιστεύεις σὺ;

— Βεβαίως.

— Καὶ θέλεις νὰ συμβουλευθῶ τὴν γυναῖκα αὐτὴν;

— Ναί.

— Θὰ σοῦ εἶπω ὅτι μοὶ ἔλεγες πρὸ ὀλίγου: εἶσαι τρελλή.

— Καθόλου.

— Θὰ τὴν συνεβουλεύθῃς ἴσως;

— Ἐννοεῖται.

— Καὶ σοῦ εἶπε τὴν ἀλήθειαν;

— Περισσότερον ἀκόμη, μετὰ ἔκαμε νὰ τὴν ἴδω. Ἴδου διατὶ ἔχω εἰς αὐτὴν ἐμπιστοσύνην.

— Θὰ μοῦ εἶπη λοιπὸν, ποῖα εἶμαι;

— Ναί.

— Τί πρέπει νὰ κάμω;

— Βεβαίως.

— Καὶ διὰ ποίου μέσου;

— Ἐλθέ καὶ θὰ ἴδῃς.

— Πῶς νὰ ὑπάγω;

— Μαζὶ μετὰ ἐμὲ καὶ μετὰ τὴν παιδαγωγόν μου.

— Ἀλλὰ δὲν θὰ εἶνε δυνατόν νὰ ὑπάγωμεν μόναι, ἀφ' οὗ θὰ εἶνε τόσος κόσμος.

— Πηγαίνομεν τὸ πρῶτ' ἑνώρις, πῶς δὲν θὰ εἶνε ψυχῇ.

— Καὶ θὰ μοῦ ἀπαντήσῃ εἰς ὅτι τὴν ἐρωτήσω;

— Ναί, ναί, ναί.

— Τότε εἶνε μάγισσα;

— Καθὼς φαίνεται.

— Προχωρημένης ἡλικίας;

— Νέα.

— Ἀσχημος;

— Ὄραία.

— Καὶ τί ἄλλο κάμνει ἐκτὸς τῆς μαντικῆς;

— Ἐξημερώνει ἄγρια ζῶα, τίγρεις καὶ πάνθηρας. Εὐρίσκεται εἰς μίαν καλύβην μετὰ παραπέτασμα ἐζωγραφισμένον, ἔχει ὄρχηστραν ἀπὸ τέσσαρα ὄργανα καὶ ἓνα βοηθόν.

— Καὶ ἐμβήκεις ἐκεῖ μέσα;

— Ναί.

— Λοιπὸν θὰ ὑπάγω καὶ ἐγώ. Θὰ ἐρωτήσω τὴν μητέρα μου, ἂν μοῦ τὸ ἐπιτρέπῃ.

Αἱ δύο νεάνιδες συνήντησαν τὰ ἄλλα πρόσωπα, τὰ ὁποῖα περιεπάτουσαν εἰς τὸν κήπον καὶ ἡ Ἰουλιέττα, ἀποτεινομένη πρὸς τὴν μητέρα τῆς, εἶπε:

— Δὲν γνωρίζεις, τί ἔρχομαι νὰ σοῦ ζητήσω;

— Όχι.

— Ἡ Καικιλία μού εἶπε πρὸ ὀλίγου, ὅτι ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἐορτῆς διατρίβει εἰς τὴν πόλιν μία μάγισσα, τὴν ὁποίαν ἐπεθύμουν νὰ συμβουλευθῶ.

— Εἶσαι παιδί!

— Θὰ μού δώσης τὴν ἄδειαν;

— Μὲ ποῖον θὰ ὑπάγης;

— Μὲ τὴν Καικιλίαν καὶ μὲ τὴν παιδαγωγὸν τῆς.

— Συγκατατίθεσθε, ἀγαπητῆ μου, φίλη, ἠρώτησεν ἡ κ. Βωζέ τὴν κόμησσαν.

— Ναί, ἀλλὰ ποῖαν ὥραν θὰ ὑπάγητε;

— Τὸ πρωί, διὰ νὰ εἴμεθα μόναι.

— Ἐ, λοιπόν, εἶπεν ἡ κόμησσα, αὐριον εἰς τὰς ὀκτῶ ἢ Ἰωάννα καὶ ἡ Καικιλία θὰ ἔλθουν νὰ σὲ παραλάβουν.

— Δύναμαι νὰ σὰς ἐρωτήσω, δεσποινίς, τὸ ὄνομα τῆς μαγίσσης αὐτῆς; εἶπεν ὁ γνωστός ἡμῖν νέος εἰς τὴν Καικιλίαν, διότι θέλω καὶ ἐγὼ νὰ τὴν συμβουλευθῶ.

Καὶ ταύτοχρόνως παρετήρει τὴν Ἰουλιέτταν, ἣτις, ἵνα ἀποφύγῃ τὸ βλέμμα τοῦτο, ἀφῆκε νὰ πῆσῃ τὸ μανδῆλιόν τῆς καὶ ἐκυπτεν, ὅπως τὸ λάβῃ.

— Δὲν γνωρίζω τὸ ὄνομά τῆς, ἀπήντησε μειδιῶσα ἡ Καικιλία, ἀλλ' εἶνε εὐκολον νὰ τὴν εὕρητε. Ἡ καλύθη, εἰς τὴν ὁποίαν κατοικεῖ, ἔχει ὡς ἔμβλημα πάνθηρα, ἐφ' οὗ γυνὴ θέτει τὸν πόδα τῆς.

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ὁ νεκνίας κατέλειπε τὴν ἑπαυλιν.

— Ποῦ εἶνε λοιπόν ὁ κ. Δερμενόν; ἠρώτησεν ἡ κ. Βωζέ.

— Πρὸ ὀλίγου ἀνεχώρησεν, ἀπήντησεν ὁ κόμης.

— Θὰ ἐπιστρέψῃ χωρὶς ἄλλο, εἶπεν ἡ μήτηρ τῆς Ἰουλιέττας, διότι μοὶ ὑπεσχέθη νὰ διέλθῃ τὸ ἑσπέρασ μαζί μας.

[Ἐπεταί συνέχεια].

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Οἱ Ροξενδάλ.

[Συνέχεια]

ΙΣ'

Διῆλθε πρὸ τῆς ἐκκλησίας τῆς ἀγίας Τριάδος, ἀνῆλθε τὴν Λευκὴν ὁδὸν περιστρέφον τὴν ραβδὸν τοῦ ἀμέριμνος ὡς ἀρχιτυμπανιστῆς, ἔφθασεν εἰς τὴν ὁδὸν Πιγᾶλ καὶ ἐξ αὐτῆς εἰς τὸ βουλευτῆριον Κλισύ.

Ἐκεῖ ἔστη ἐν μέσῳ τοῦ λιθοστρώτου ἐνώπιον τοῦ ἀριθμοῦ 52.

Τῇ ἐποχῇ ἐκείνη ἦν αὕτη ἀθλία οἰκία κλονιζομένη, πλινθόκτιστος καὶ ἐλεεινῆς ὄψεως.

Ὁ οἶκος τοῦ κύρ Βωκελὲ ἐν συγκρίσει ἦν ὡσπερ μικρὸν μέγαρον τῶν Βερσαλλιῶν.

Τὸ οἰκτρὸν τοῦτο οἰκοδόμημα ἦν ἐν πλήρει ἀντιθέσει πρὸς τὰς νέας οἰκοδομὰς, αἰτί-

νες εἶχον ἤδη ἀρχίσει ἐγειρόμεναι ἐπὶ τοῦ βουλευτῆριου ἐκεῖνου.

Ἀφοῦ ἐξήτασε προσηκτικῶς τὸ μέρος ἐκεῖνο, εἰσῆλθεν ἐν διαδρόμῳ καθύγραφ, μὲ τοίχους ὑποπρασίνοους, κεκαλυμμένους ὑπὸ πληθῆος μικροσκοπικῶν μυκήτων, εἰς τὸ βᾶθος τοῦ ὁποίου εἶδεν ἀπαισίαν μέγαιραν, ἣτις ἐφαίνετο σαρώνουσα τὰς ἀκαθαρσίας ἀπὸ τινος σκοτεινῆς κλίμακος, ἵνα ρίψῃ αὐτὰς ἐν τῇ δέῳ.

— Ἡ Μαρίνα Στρικόν; ἠρώτησε.

— Δὲν τὴν γνωρίζω, ἀπήντησεν ἡ γραῖα διὰ φωνῆς μεθύσου.

— Μία Ἰταλίς;

— Νέα;

— Μέσης ἡλικίας.

— Δὲν τὴν γνωρίζω, σὰς εἶπα.

Καὶ ἐξηκολούθησε σαρώνουσα καὶ μεμψιμοιροῦσα, ὅπερ ἐσήμαινε:

— Ὅσον τὸν διάβολον!

Ὁ Ραβού ἐξεσε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐσκέφθη.

Ἦτο βέβαιος ὅτι εὕρισκετο ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἣν ἐζήτηι.

— Ἄν ἤμισυ φράγκον εἰμπορῇ νὰ σοὶ λύσῃ τὴν γλώσσαν; ἠρώτησεν.

Ἄλλ' ἡ θυρωρὸς ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν στηριζομένη ἐπὶ τοῦ σαρώθρου τῆς.

— Ἐλα δά! εἶπε, μισὸ φράγκο! Μήπως νομίζεις πὼς ψοφῶ τῆς πείνας; Αἶ, τοῦ λόγου σου, σοῦ ἐζήτησα ἐλεημοσύνην; Γιὰ ἰδέ με καλά. Σοῦ φαίνομαι ψωμοζῆτις; Ἐκαμες λάθος εἰς τὴν πόρτα, ἀνθρωπέ μου!

Ἀκριβῶς ὁ Ραβού ὕλον ἐπέειθετο ὅτι δὲν ἠπατήθη.

Ἐκεῖνη, ἣν ἀπεκάλεσε Μαρίναν Στρικόν βεβαίως εἶχε κατοικήσει εἰς τὴν οἰκίαν ἐκεῖνην.

— Συγχωρήσατέ με εἶπεν. Ὁ κόπος πρέπει νὰ ἀμείβεται καὶ ἐνόμιζα... Ἐν φραγκόν!

Ἡ γραῖα ἔτεινε τὴν χεῖρα.

— Φέρε το. Ἐπειτα ζητεῖς συγχώρησιν.

Ὁ Ραβού ἔδωκε τὸ νόμισμα ἥττον δυσηρεστημένος ἢ ἐκπληκτός.

— Μαρίνα Στρικόν, ὑπέλαβεν ἡ μέγαιρα, μοδῆλο ζωγράφου δὲν εἶναι ἀλήθεια;

— Ναί, εἶν' ἀληθές, ἀπήντησεν ὁ Ραβού.

— Ἐκατοικοῦσε ἐδῶ, ἀλλὰ τώρα δὲν κατοικεῖ πλέον. Μοῦ χρεωστεῖ μάλιστα μίαν τριμηνίαν. Τριάντα δύο φράγκα.

— Εἶσθε ἡ ἰδιοκτῆτις τῆς οἰκίας ταύτης; ἠρώτησεν ὁ Ραβού μετὰ θαυμασμοῦ.

— Μάλιστα, ἀγάπη μου. Εἶμαι ἡ σπιτονοικοκυρὰ. Καὶ μοῦ προσφέρετε μισὸ φράγκο! Πρέπει νὰ προσέχης, κύριέ μου.

Ὁ Ραβού ἠδύνατο ν' ἀπαντήσῃ αὐτῇ ὅτι ἐδέχθη τὸ ἐν φράγκον, ἀλλ' ἀπέφυγε νὰ δυσχερεστήσῃ τὴν παράδοξον ἐκείνην ἰδιοκτῆτιν.

Πλὴν τούτου ἦν ὅλως ἀφοσιωμένος εἰς τὴν πραγματοποίησιν τῆς ἰδέας αὐτοῦ καὶ οὐδαμῶς ἤθελε ν' ἀπομακρυνθῇ αὐτῆς ἐπὶ τοῦ παρόντος.

— Ἀφοῦ λοιπόν, ὑπέλαβεν, εἶσθε πιστώτρια τῆς Μαρίνας, θὰ γνωρίζετε ποῦ κατοικεῖ βεβαίως.

— Σὰν νὰ τὸ εἰξέυρω, παιδί μου. Ἐχὼ τὸν νοῦν μου μήπως τῆς πῆσῃ ἀπὸ τὸν οὐ-

ρανὸν καμμιά κληρονομία. Δὲν τὸ πιστεύω ὅμως. Εὐκολώτερον εἶναι νὰ ψοφήσῃ τῆς πείνας παρὰ νὰ κληρονομήσῃ κανένα Ροξενδάλ. Ἐννοεῖς;

Τὴν λέξιν ταύτην ἀκούσας ὁ Ραβού συνωφρούθη. Τὸ ὄνομα τοῦτο ὑπεμίμησεν αὐτῷ τὰ μυθώδη καὶ παροιμιώδη πλοῦτη τοῦ ἀντιπάλου τοῦ.

— Ποῦ κατοικεῖ; ἠρώτησεν ἀποτόμως.

Ἐχὼ ἀνάγκην νὰ τὸ μάθω.

— Θὰ σοῦ χρεωστεῖ ἴσως.

— Ἐχὼ ἀνάγκην αὐτῆς. Ἄν τὴν ἑπαυέρω θὰ σὰς πληρώσω.

— Βέβαια;

— Ἀναμφιβόλως.

— Ὅχι μὲ λόγια, αἶ;

— Μετρητὰ.

— Δόσε λοιπόν! Εἶμαι σύμφωνη. Εἶμαι καλὴ γυναῖκα καὶ θὰ σὲ οἰκονομήσω ἀπὸ πολλοὺς ὁρόμους. Διὰ νὰ τὴν ξετρωπώσῃς ἀπ' ἐκεῖ ποῦ εἶναι χρειάζεται νὰ ἀπὸ αὐτὴν.

Καὶ ἔδειξε τὴν ὄζωδον αὐτῆς ρίνα.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, εἶπεν ὁ Ραβού, ἂν δὲν πλουτίσῃς τοὺς κληρονόμους σου, ὁ διάβολος θὰ σκάσῃ.

— Δηλαδῆ; Κἀθένας κυττάζει τὴν δουλειὰ του. Ἐγὼ ἐφρόντισα διὰ τὸν ἑαυτὸν μου!

— Λοιπὸν ἀκούω.

— Μὴ φοβῆσαι τίποτε, εἶμαι τιμία. Ἡ Μαρίνα εἶναι σαράντα χρόνων κόρη;

— Περίπου.

— Λέγω κόρη, διότι δὲν ἄκουσα ποτὲ νὰ λέγουν πὼς εἶχε ἄνδρα. Δὲν πιστεύω νὰ εἶναι ξαναπανδρευμένη.

— Καλῶς.

— Ἡ Μαρίνα ἔφυγε ἀπ' ἐδῶ. Ἡ δυστυχισμένη! Τὸ ἐμπόριόν τῆς δὲν τῆς δίδει πολλὰ κέρδη.

— Δὲν ἀξίζει λοιπὸν πλέον;

— Αὐτὸ τὸ εἶδος τοῦ ἐμπορίου εἶναι διὰ νέας! Κᾶτι ἠξέυρω...

Ἡ ἀπαισία μέγαιρα ἔλαβε στάσιν χαρίεσσαν καὶ ὑπέλαβε:

— Κᾶτι ἄκουσα. Τώρα ἐκεῖνο ποῦ ἠμπορεῖ νὰ ἐλπίζῃ εἶναι νὰ κερδίξῃ κανὲν τάλληρον εἰς κανὲν ἐργοστάσιον.

— Αὐτὸ ἔπραττε πάντοτε, παρετήρησεν ὁ Ραβού. Ἡ Μαρίνα εἶναι ἐντιμὸς κόρη!

— Ἐντιμὸς, ἐντιμὸς! ἔτουθόρυσεν ἡ γραῖα. Ἡξέυρεις τί εἶναι ἐντιμὸς κόρη τοῦ λόγου σου, ποῦ εἶσαι ἐξυπνος ἄνθρωπος;

— Λέγετε.

— Ἐντιμὸς εἶναι ἐκείνη ποῦ πληρώνει τὰ χρεῖα τῆς. Αὐτὸ ἠξέυρω ἐγὼ.

— Αὐτὴ εἶναι εὐρεῖα ἠθική, εἶπεν ὁ Ραβού. Ποῦ εἶναι;

— Ἡ Μαρίνα;

— Ναί.

— Ψηλά εἰς τὴν Μοντημάρτην, εἰς ἕνα ἀθλιέστατον οἰκημα, εἰς τὴν ἄκραν τῆς ὀδοῦ Σώλ. Ζήτησέ τιν. Καὶ τώρα σὲ εὐχαριστῶ, καλέ μου. Ἐχὼ εὐχαρίστησιν καὶ θὰ σὲ ξαναἰδῶ.

Ἀπέπεμπεν αὐτόν.

Ἡ γραῖα μέγαιρα ἀπώθησε διὰ τοῦ σαρώθρου τῆς σωρὸν ἀκαθαρσιῶν πρὸ τῶν πο-

δῶν τοῦ Ραβού, ὅστις εἶχεν ἤδη δώσει τὰ τριάκοντα δύο φράγκα καὶ ἀπῆλθε.

Μετὰ δέκα τῆς ὥρας λεπτὰ πνευστιῶν καὶ κατὰκοπος ἔκρουε τὴν θύραν μικρᾶς οικίας εἰς τὴν κορυφὴν τῆς ὁδοῦ Σῶλ, ὁδοῦ κοινορτώδους σχεδὸν ἄνευ οικιῶν καὶ ἐρήμου.

Ἡ θύρα ἠνεόχθη πάραυτα, ἐγένετο δὲ δεκτὸς διὰ κραυγῆς χαρᾶς.

— Χριστέ καὶ Παναγία! Εἶσαι σύ, Ραβού!

— Ναί, ἐγώ.

— Καὶ ἦλθες νὰ μὲ εὔρης τόσῳ μακρὰν;

— Ναί.

— Εἴσελθε λοιπὸν!

Ἡ Μαρίνα, εἶχεν ἔλθει εἰς Γαλλίαν πρὸ εἰκοσιν ἐτῶν μετὰ θιάσου ἰταλῶν χορευτῶν, οἵτινες δὲν ἠδουκίμησαν καὶ ἠναγκάσθησαν ν' ἀπέλθωσι τῶν Παρισίων κακῶς ἔχοντες.

Ἡ Μαρίνα ἦτο τότε εὐρωστος νέα καὶ ρωμαλέα, μὲ μαύρους ὠραίους ὀφθαλμούς καὶ ἐρυθρὰ χεῖλη, μὲ δέρμα πορτοκαλλόχρουν, γλυκεῖα, μὲ ἐξαισίους ὄμους καὶ ἀνάστημα ἐλληνικοῦ ἀγαλματος, ἀλλ' ἔλυστικὴ καὶ θελκτικὴ.

Ὅ,τι δὲ κυρίως εἶχε τὸ πρωτότυπον καὶ τὸ ἀληθῶς βασιλικόν, ἦν ἡ κόμη αὐτῆς πεπλεγμένη εἰς μακροὺς πλοκάμους, χρώματος μελανοῦ ὑπερύθρου.

Αὕτη διέφυγε, δυστυχῶς δι' αὐτὴν, τὴν τύχην τῶν συναδέλφων τῆς, καὶ ἀντὶ νὰ ἐπανέλθῃ, ὡς ἐκεῖνοι, εἰς τὸν τόπον, ἐν ᾧ θερμαίνεται τις ὑπὸ τὸν ἥλιον ἐπὶ τῶν βαθμίδων γηραιῶν μαρμαρίνων παλατιῶν, ἐμεινεν εἰς Παρίσιους κρατηθεῖσα ὑπὸ τοῦ θαυμασμοῦ, ὃν ἐνέπνευσεν εἰς τινὰ καλλιτέχνην διάσημον τότε καὶ ὅστις ἐπὶ τινὰ ἔτη οὐδὲν ἄλλο ἐπραττεν, εἰμὴ νὰ ζωγραφίζῃ αὐτὴν ὑπὸ πᾶσαν μορφήν καὶ εἰς πάντα αὐτοῦ τὰ ἔργα.

Ὁ θαυμασμὸς οὗτος δὲν ἔσχεν ἄλλως τε ἄλλα ἀποτελέσματα.

Τὸ χρονικὸν δὲν προσθέτει ἂν ὁ ζωγράφος ἔργεινεν ἐραστής τοῦ προτύπου του.

Ἄν τοιοῦτος δὲν ὑπῆρξεν, οἱ λατρευταὶ ἔσπευδον περὶ τὴν Ἰταλίδα.

Ἄλλ' αὕτη διῆγε βίον παράδοξον· ἐνεκλείσθη μόνη ἐν ἀθλίῳ οἴκηματι, ἀνθισταμένη εἰς τὰς ἰκεσίας τῶν ἐρωτευμένων, εἰθισμένη νὰ τρέχῃ εἰς τὰ ἐργαστήρια καὶ μίαν μόνην ἔχουσα φροντίδα, νὰ σχηματίσῃ μικρὸν τινα περιουσίαν, ἐπιτρέπουσαν αὐτῇ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν γενέτειραν εἰς τι μέρος ἐξοχικὸν τοῦ Μιλάνου ἢ παρὰ τοῖς εἰς Σαρδηνίαν συγγενέσι αὐτῆς.

Οὗτος ἦν ὁ μόνος αὐτῆς πόθος.

Πρὸ πέντε ἐτῶν ὀλίγου δεῖν νὰ ἴδῃ ἐκπληρουμένη τὴν ἐπιθυμίαν τῆς.

Τὸ ἀποταμίευμά τῆς ἐγένετο οἷον ἐπόθει αὐτό.

Ἄλλ' οἱ πτωχοὶ ὑφίστανται πολλὴν δυσκολίαν νὰ συντηρήσωσι μικρὸν θησαυρὸν, ὅσον διὰ ν' ἀποκτήσωσιν αὐτόν.

Εἰς ἀργυρχειμῶς, πρὸς ὃν εἶχεν ἡ Μαρίνα ἐμπιστευθῆ τὰ τρία τέταρτα τῶν οικονομιῶν τῆς ἐγένετο ἄφαντος φυγῶν πέραν τῶν συνόρων.

Τῇ ἐποχῇ ἐκείνη ὁ καλλιτέχνης, ὅστις εἶχεν ὑποστηρίξει τὴν Μαρίναν ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ σταδίου τῆς, εἶχεν ἤδη ἀποθάνει πρὸ τινος χρόνου.

Ἄφ' ἐτέρου ἢ καλλονῆ τοῦ προτύπου εἶχε ταχέως ἀλλοιωθῆ ἕνεκα τῶν στερήσεων, εἰς ἃς ὑπεβάλετο καὶ τῆς ἀθλίας αὐτῆς ζωῆς.

Τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς εἶχον ὅλως μεταβληθῆ, οἱ πλοκάμιοι αὐτῆς ἐγένοντο μιζοπόλιοι, ἡ δὲ παχύτης τοῦ σώματος κατέστρεφε τὸ ὠραῖον αὐτῆς ἀνάστημα, ὅπερ καὶ βασίλισσα ἤθελε φρονήσει.

Ἦρχιζε λοιπὸν τὸ τέλος, ἡ παρακμὴ τοῦ ἄλλοτε θαυμασίου τούτου πλάσματος.

Δὲν ἦτο πλέον ἡ Μαρίνα, ἡ βασίλισσα τῶν καλλιτεχνικῶν ἐργαστηρίων.

Οἱ ἄλλοτε σχεδὸν μετὰ σεβασμοῦ ἔπαινοι τῶν ζωγράφων ἐν ἐκστάσει πρὸ τῆς Ἦρας ταύτης, μεταβλήθησαν εἰς ἀστειότητας ἀμφιβόλους, πειρακτικὰς, θλιβούσας τὴν Μαρίναν.

Καὶ θὰ παρηγορεῖτο ἴσως διὰ τὴν ἀπώλειαν τῆς καλλονῆς αὐτῆς, ἐγένετο ὅμως ἀπαρηγόρητος διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν χρημάτων τῆς.

Ἐπαθεν ἐκ τῆς λύπης μακρὰν καὶ ἐπώδυνον νόσον, δι' ἣν ἐδαπάνησεν ὅσον ὑπελείφθη αὐτῇ χρήμα.

Ὅταν μετὰ δέκα μηνῶν ὀδύνας εἰσῆλθεν εἰς ἀνάρρωσιν τὸ πᾶν εἶχεν ἐκλείψει.

Ἐκ τῆς γυναικὸς καὶ τοῦ χρήματος ὑπολείματα ἄνευ ἀξίας ἔμενον.

Μόλις ἠδύνατό τις νὰ γνωρίσῃ τὴν Δανάην, ἥτις τοσοῦτον ἐθαυμάσθη ἐν τῇ καλλιτεχνικῇ ἐκθέσει πρὸ δεκαπέντε ἐτῶν καὶ ἥτις ἤξιζε, κατὰ τὸ λέγειν τῶν ἐρασιτεχνῶν, τὴν χρυσὴν βρογχήν, δι' ἧς ὁ καλλιτέχνης περιέλουεν αὐτὴν ἐν τῇ εἰκόνι.

Ἡ Μαρίνα θ' ἀπέθνησκεν ἐκ τῆς θλίψεως.

Εὐτυχῶς δι' αὐτὴν ἡ τύχη ἔβηκεν εἰς τὴν θύραν τῆς κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἀσθενείας τῆς ἀγαθὸν καὶ ἐντιμὸν νεανίαν, οὗτινος ἡ εὐθυμία ἐνεθάρρυνεν αὐτὴν ἐξηντημένην οὖσαν ὑπὸ τοσοῦτων συμφορῶν.

Ὁ Ραβού, ὅστις ἦν τότε ἐργάτης εἰκοσιπενταετῆς ἀσχολούμενος ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν ζωγραφίαν ἀγαλματιῶν ἐκκλησιῶν κατὰ τὴν ὁδὸν Βοναπάρτου εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ Σαμπάρ, δὲν ἄφινε νὰ παρέρχηται ἡμέρα χωρὶς νὰ διέλθῃ ὥρας τινὰς παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τῆς γείτονός του.

Κατὰ τὰς στιγμὰς τοῦ κινδύνου ἔμεινε νύκτας ὀλοκλήρους πλησίον αὐτῆς ἀφοσιωμένος τῇ δυστυχεῖ ἐκείνη, ἥς ἡ εὐγνωμοσύνη ἦν ἀπερίοριτος.

Ἐκτοτε ἡ Μαρίνα συνεδέθη τῷ Ραβού.

Ἠγάπησεν αὐτόν, χωρὶς νὰ τὸ λέγῃ, ὡς μήτηρ ἢ ἀδελφῆ, ἴσως δὲ καὶ ἄλλο αἶσθημα ἐγεννήθη ἐν αὐτῇ, χωρὶς ὅμως νὰ τὸ ἐκδηλώσῃ.

Ὁ δεσμὸς οὗτος διήρκεσεν ἄνευ διακοπῆς ἐπὶ δύο ἔτη.

Ὅταν ἡ Μαρίνα συνῆλθεν ἐκ τῶν ἀτυχημάτων τῆς, ἐπανέλαβε τὸν συνῆθη αὐτῆς βίον, περιποιημένη τὸ οἶκημα τοῦ φίλου τῆς καὶ συχνάζουσα πάλιν εἰς τὰ καλλιτεχνικὰ ἐργαστήρια, ἐν εἰς ἐχρησίμευεν ὡς πρότυπον. Τὰ κέρδη ὅμως αὐτῆς ἔβαινον ἐλαττούμενα, περιῆλθε δὲ βαθμηδὸν ἐν ἐσχάτῃ σχεδὸν ἐνδεία.

Ἀπὸ τοῦ γάμου αὐτοῦ μετὰ τῆς Γερμα-

νῆς ὁ Ραβού δὲν ἐπανεῖδεν αὐτὴν. Ἐνοικίασε μικρὸν οἶκημα ἐν ἄλλῃ συνοικίᾳ· καὶ πολλὴν ἔδειξε δραστηριότητα, πωθῶν νὰ παρασῃ εὐημερίαν τῇ προσφιλεῖ αὐτοῦ συζύγῳ. Τότε ἐγένετο διαδοχικῶς ψάλτης ἐν Σαίν-Μερό καὶ ἠθοποιὸς εἰς Ἀμβιγύ χωρὶς ν' ἀφήσῃ τὸ ἔργον αὐτοῦ, νὰ ζωγραφίζῃ ὀηλαδὴ ἀγαλματικά.

Ἐπανέβλεπεν ἐν τούτοις κάποτε τὴν ἀρχαίαν αὐτοῦ φίλην.

Ἡ Μαρίνα ὅμως ἐγίνωσκε τὰ εἰς αὐτὸν συμβαίνοντα.

Ὅτε ἡ Γερμανὴ ἐγκατέλιπε τὸν σύζυγόν τῆς, ἡ Ἰταλίς ὠργίσθη ἐπίσης καὶ ἴσως περισσότερο διὰ τὴν προδοσίαν, ἥς θῆμα ἐγένετο ὁ ἀτυχῆς Ραβού.

Ὁ τάλας ἠθοποιὸς πρὶν ἀπέλθῃ τῶν Παρισίων μετέβη εἰς τὸ βουλευτάρειον Κλισύ, ἵνα διηγηθῇ τὰς θλίψεις τοῦ τῆ Μαρίνα, ἀποχαιρετῶν δὲ αὐτὴν τῇ ἔδωκεν ἑκατὸν φράγκα διαθεβαίων αὐτὴν ὅτι κατὰ τὴν ἐπάνοδόν του θὰ ἔβλεπε πρῶτην αὐτὴν.

Ἐκτοτε αὕτη δὲν ἤκουσέ τι περὶ αὐτοῦ.

Ἐννοεῖ λοιπὸν πᾶς τις τὴν χαρὰν τῆς ὅτε ἐπανεῖδε τὸν κωμωδόν.

— Δὲν εἶσαι πλουσία, πτωχὴ μου Μαρίνα, εἶπεν ὁ Ραβού ἰδὼν τὸ ἐλεεινὸν οἶκημα αὐτῆς.

— Ἀλλοίμονον! ἐστέναξεν αὐτὴ. Κερδίζω τόσον ὀλίγα!

Ὁ Ραβού ἐκπληκτος ἔβλεπε τὴν εἰς τὸ τόσῳ ἄλλοτε θελκτικὸν πρόσωπον ἐπελθούσαν καταστροφὴν.

Μόνοι οἱ ὀφθαλμοὶ ἦσαν πάντοτε ὠραῖοι καὶ ἐκφραστικοί. Ρυτίδες ἠύλακουν τὰς παρεάς καὶ τὸ πωγώνιον.

Ἡ κόμη ἐν τούτοις διετηρεῖτο ἄφθονος.

Ἡ Μαρίνα ἐφόρεσε περὶ τὸν τραχηλὸν αὐτῆς περιδέρκιον ψευδοχρύσου καὶ τὸν πῖλον αὐτῆς θέσασα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἦν ἔτοιμος νὰ ἐξέλθῃ.

— Ποῦ πηγαίνεις; ἠρώτησεν ὁ Ραβού.

— Πηγαίνω διὰ μὸδελο εἰς τὴν ὁδὸν Πηγάλ, εἰς τοῦ συμπολίτου μου Σέης.

— Καὶ πόσα κερδίζεις;

— Δύο φράγκα τὴν ὥραν.

— Αἴ! πάλιν καλὰ.

— Ναί, ἀλλὰ δὲν εἶναι καθ' ἡμέραν, εἶπε στεναζούσα ἡ Μαρίνα, ἐπειτα δὲν μένω οὔτε δύο ὥρας.

— Μηδαιμὰ πράγματα.

— Δὲν εἶν' ἀλήθεια;

— Ναί. Διὰ τοῦτο θὰ μοῦ κάμῃς τὴν εὐχαρίστησιν νὰ μείνῃς ἐδῶ.

— Καὶ πῶς νὰ ζήσω;

— Θὰ σκεφθῶμεν.

Καὶ ἀφήρεσε τὸ περιδέρκιον ἀπὸ τοῦ τραχήλου τῆς.

Λαθῶν δὲ τὴν μόνην ὑπάρχουσαν ἔδραν ἐκάθησε.

— Κάθησαι ἐκεῖ, εἰς τὴν κλίνην σου, εἶπε καὶ ἄς συνομιλήσωμεν. Κατὰ πρῶτον δὲν θὰ ἔχῃς πλέον ἀνάγκην νὰ πηγαίνῃς διὰ μὸδελο. Ἡ πενία σου ἐτελείωσε, φίλη μου.

Ἡ Μαρίνα παρετήρει αὐτὸν ἐκπληκτος.

[Ἐπεταί συνέχεια].

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΕΒΟΥΡΓ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

— Λοιπόν, ἀφοῦ χωρὶς νὰ συγκινηθῆς παρευρίσκεσο εἰς παρισιανὰς συναναστροφάς, ἐνθα τὰ φλογερὰ βλέμματα ὠραίων νεανίδων εἰς μάτην ἐζήτουν τὸ ἰδικόν σου, ἀφοῦ ἠδυνήθης ν' ἀντιστῆς εἰς τὰ θέλητρα τῶν εὐγενεστέρων, πλουσιωτέρων καὶ ὠραιότερων νεανίδων τοῦ κόσμου σὺ, ὁ ὑπερήφανος μαρκήσιος Βερβεῖν, ὁ ἀκατάδεκτος, ὁ ἀήττητος, ἠττήθης, ἐν τῷ μέσῳ τῆς καμπανιανῆς αὐτῆς χέρσου.

— Συγχώρησέ με, Σανζάκ...

— Αἴ! δὲν σὲ μέμφομαι διὰ τοῦτο, διότι ὁ ἔρωσ δὲν ἐπιδέχεται προσταγὰς: ἀγαπᾶς, πολὺ καλά, δὲν θὰ σοὶ ἀμφισβητήσῃ κανεὶς τὸ δικαίωμα ν' ἀγαπήσῃς ἐκείνην, τὴν ὁποῖαν θέλεις. Ἀρκετὰ καλὰ ἐφέρθης ν' ἀπαλλαχθῆς μερικῶν προλήψεων εἰσαὶ τοῦ αἰῶνός σου καὶ βυθίζεις μετὰ τῆς προόδου, μᾶλλον πρὸς τὰ πρόσω ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω, διότι κατατάσσεσαι εἰς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι εἶναι πεπεισμένοι ὅτι τὸ μέλλον ἀνήκει εἰς τὴν δημοκρατίαν. Ἀποφεύγω λοιπὸν νὰ σοὶ κάμω λόγον περὶ ἀνίσου γάμου. Καὶ μὰ τὸν Θεόν, εἶναι τάχα παράδοξον νὰ νυμφευθῆ εἰς μαρκήσιος μίαν χωρικήν, ἀφοῦ βασιλεῖς συνεζεύχθησαν ποιμενίδας; Νὰ σὲ εἰπῶ, Ἀδριανέ, δὲν ἐννοῶ τὸ παράπαν ὅτι ἡ κόρη τῆς Κορδελιέρης φυλάττει χήνας: βεβαίως ἀνήκει εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀστῶν: τέλος τὴν ἀγαπᾶς, ἐν ἄλλαις λέξεις τὴν ἔκρινες ἀξίαν σοῦ: εἶναι προφανές ὅτι ἡ δεσποινὶς Χρυσουγῆ ἔχει διὰ σὲ ἰδιαιτέραν χαρὴν, τὴν ὁποῖαν δὲν ἔχουν αἱ ὠραῖαι Παρισιναὶ μας. Αὐτὰ ὅλα εἶναι κάλλιστα, ἀλλ' ἀπορῶ πόθεν ἡ κατῆφιὰ σου, ἡ ἀθυμία σου. Τί σημαίνει αὐτό; ἠμολόγησε, ἀγαπητὴ φίλε, ὅτι ἠδυναμην νὰ χαθῶ εἰς ταιαύτας εἰκασίας; Νὰ παραδεχθῶ ἄρα γέ ὅτι ἡ δεσποινὶς Χρυσουγῆ ἀπέριψε τὸν ἔρωτά σου; ὄχι, βεβαίως, τὴν ἀγαπᾶς καὶ σὲ ἀγαπᾶ, πείθομαι περὶ τούτου, καὶ οὔτε παραδέχομαι ὅτι ὁ πατὴρ τῆς δεσποινίδος Χρυσουγῆς ἀπεποιήθη τὴν χεῖρα τῆς κόρης του εἰς τὸν μαρκήσιον Βερβεῖν. Μὰ τὴν ἀλήθειαν, δὲν ἠξέυρω τί νὰ ὑποθέσω.

— Ὡ! τὸ γνωρίζω καλῶς ὅτι δὲν δύνασαι νὰ ἐνοήσῃς, ἀφοῦ οὐδ' ἐγὼ τὸ ἐννοῶ. Σοὶ εἶπον ἤδη, Σανζάκ, ὅτι κατὶ παράδοξον μοὶ συμβαίνει. Ἐρρίφθην μωρῶς εἰς ἐπιχειρήσιν, εἰς τὴν ὁποῖαν μὲ ὄθησεν ἡ εἰμαρμένη! Καὶ ὅμως τὴν ἀγαπῶ, ναί, τὴν ἀγαπῶ! Ἄχ! καὶ νὰ ἐγνωρίζεις πόσον εἶναι θελκτικὴ! ἔχει ἀγγελικὴν ἀθωότητα καὶ ἀγνότητα. Ναί, θὰ εἶναι πιστεύω δεκαεξὶ ἢ δεκαεπτὰ ἐτῶν, ἀνεπτύχθη καὶ ἐγενεὶν ὠραία κόρη, χωρὶς ὅμως νὰ παύσῃ ἀπὸ τοῦ νὰ εἶναι καὶ παιδίον. Τίποτε δὲν γνωρίζεις, ἀγνοεῖ τὰ πάντα, ἴσως δὲ καὶ νὰ διακρίνη τὸ κακὸν ἀπὸ τοῦ καλοῦ, εἶμαι βέβαιος ὅτι τίποτε ἄσμενον δὲν ἐπεσκίαισε ποτὲ τὴν δια-

νοιάν της καὶ ἐὰν ἤθελε πράξει τὸ κακόν, θὰ τὸ ἔπραττεν ἐν ἀγνοίᾳ της: ἐπαναλαμβάνω ὅτι ἀγνοεῖ τὰ πάντα, ὅτι εἶναι ἀθώα. Λοιπὸν ἐὰν τὴν ἠγάπησα, τὴν ἠγάπησα καὶ τὴν ἀγαπῶ ἕνεκα τούτου καὶ μόνου. Μὲ παρατηρεῖ μειδιῶσα καὶ μοὶ λέγει πολλά πράγματα ἀφελέστατα, τὰ ὅποια, ἀπὸ τοῦ στόματός της ἐξερχόμενα, μὲ κατέθελξαν, ἐκυρίευσαν τὴν ζωὴν μου, διότι ἡ ζωὴ μου τῇ ἀνήκει, Σανζάκ. Καὶ ἀπεχωρίσθην αὐτῆς διὰ παντός, δὲν πρέπει νὰ τὴν ἐπανιδῶ πλέον! Ἡρώτησας τὸν λόγον τῆς μελαγχολίας μου, Σανζάκ, ἰδοὺ αὐτός. Ἡ καρδιά μου πληροῦται συνάμα ἔρωτος καὶ πικρίας.

Μετὰ στιγμιαίαν σιωπὴν ἐπανέλαβε τεθλιμμένως:

— Ἔχεις ἐνώπιόν σου ἓνα δυστυχῆ, ἓνα ἀτηληπισμένον!

— Τότε, ἀγαπητὴ Ἀδριανέ, ἰδοὺ περιστάσις νὰ σοὶ εἴπω ὅτι δὲν πρέπει ν' ἀεληπίζησαι.

Ὁ νέος ἐκίνησε λυπηρῶς τὴν κεφαλὴν, ὁ δὲ ὑποκόμης ἐπανέλαβεν:

— Εἶναι ἀληθές ὅτι δὲν γνωρίζω τὰ κατὰ σέ, διότι δὲν μοὶ ἐξηγήθησ' δὲν θέλεις ἐπὶ τέλους νὰ μοὶ ἐκμυστηρευθῆς. Εἶπες ὅτι ἀπεχωρίσθης αὐτῆς διὰ παντός καὶ ὅτι δὲν θὰ τὴν ἐπανιδῶς πλέον! Διατί ἀπεχωρίσθης αὐτῆς; διατί δὲν θὰ τὴν ἐπανιδῶς πλέον;

— Σανζάκ, θέλεις νὰ μάθης τὸ πάθημά μου μὲ ὅλας αὐτοῦ τὰς λεπτομερείας;

— Ναί, διὰ νὰ δυνηθῶ νὰ ἐκτιμῆσω τὰ γεγονότα.

— Λοιπὸν, θὰ μάθης τὰ πάντα, δὲν θὰ σοὶ κρύψω τίποτε. Ἔχεις δίκαιον, Σανζάκ, ἀνακουφίζεται τις ὅταν τὴν θλίψιν του ἐμπιστεύεται εἰς φίλον, νομίζω δὲ ὅτι ὅταν σοὶ εἴπω τὰ πάντα, θὰ ἦμαι ὀλιγώτερον δυστυχῆς. Σοὶ προλέγω δὲ ὅτι θ' ἀπορήσῃς καὶ θὰ καταπλαγῆς ὡς ἐγώ.

Ὁ Ἀδριανὸς βλέπων ὅτι ὁ ὑποκόμης προσήλου πᾶσαν αὐτοῦ τὴν προσοχὴν, ἤρχισε τὴν ἀφήγησίν του, εἰπὼν κατ' ἀρχὰς εἰς ποῖαν κατάστασιν πνεύματος ἀφίκετο εἰς Σαμπινέλ, εἶπε δὲ καὶ τὰ παράδοξα, ἅτινα ἔμαθε περὶ τῶν κατοίκων τῆς Κορδελιέρης, ἐπικληθείσης καὶ Οἰκίας τοῦ Διαβόλου ἕνεκα τῶν ἀλλοκότων τρόπων καὶ τῶν ἰδιοτροπιῶν τοῦ ἰδιοκτῆτου αὐτῆς. Ἀκελούθως διηγήθη τίνι τρόπῳ εἰσῆλθεν εἰς τὸν κήπον τῆς Κορδελιέρης καὶ πῶς ὑπεδέξατο αὐτὸν ἡ νεανίς. Περιέγραψε μετ' ἐνθουσιασμοῦ τὴν Χρυσουγῆν, ἀρεσκόμενος ν' ἀπαριθμῆ μίαν κατόπιν τῆς ἄλλης τὰς φυσικὰς αὐτῆς χάριτας: ὠμίλησε περὶ τῆς χαρᾶς αὐτῆς, περὶ τῶν ἐντυπώσεών της, περὶ τῶν ἀλλεπαλλήλων ἐκπλήξεσών της, οὐδὲ τὴν σκηνὴν, καθ' ἣν ἡ ἄφρωνος ἠθέλησε νὰ φωνεύσῃ αὐτὸν δι' ἐγχειριδίου λησμονήσας. Ὅτι τῷ εἶπεν ἡ κόρη, ἐπανέλαβεν αὐτὸ σχεδὸν κατὰ λέξιν, ἐπρόδιδε δὲ πᾶσαν αὐτοῦ τὴν χαρὰν ὀμιλῶν περὶ αὐτῆς καὶ προσπαθῶν νὰ ἐνθυμηθῆ τοὺς λόγους της: ἐνόμιζεν ὅτι εὐρίσκετο πλησίον τῆς Χρυσουγῆς, ὅτι τὴν ἔβλεπεν, ὅτι ἤκουε τὴν φωνὴν της, ὅτι τῷ ὠμίλει. Πᾶσας τὰς ὥρας ἄς διῆλθε μετ' αὐτῆς ἠσθάνετο ὅτι καὶ παλιν τὰς διέρχεται

πλησίον της. Τέλος διηγήθη ὅτι συνέβη τὴν ἐσπέραν εἰς τὴν θύραν τοῦ κήπου.

Μολονότι ἐγνωρίζε τούτο ὁ Σανζάκ, προσποιεῖτο ὅμως ὅτι ἀκούει μετὰ μεγίστης προσοχῆς, πολλαχῶς δὲ μάλιστα τῆς ἀφηγήσεως ὅπου ἐδόθη εὐκαιρία, ἄφρινεν ἐκπλήξεως φωνὴν. Ὅτε ὁ μαρκήσιος κατέπαυσε τὴν ὀμιλίαν, ὁ κόμης ἐπανέλαβε:

— Διάβολε, διάβολε!

Εἶτα δὲ τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τῆς τραπέζης στηρίζας καὶ τὴν κεφαλὴν ἐντὸς τῶν χειρῶν ἐφάνη εἰς βαθεῖαν βυθισθεὶς σκέψιν.

ΛΒ'

Δόλιτοι λόγοι.

— Σιωπᾶς λοιπὸν, ἐπανέλαβε μετὰ μικρὸν ὁ μαρκήσιος, σοὶ διηγήθη ὅτι συνέβη μετὰξὺ ἐμοῦ καὶ τοῦ πατρὸς τῆς Χρυσουγῆς, καὶ τώρα τὰ γνωρίζεις... Διατί ὁ θυμὸς ἐκείνος, διατί οἱ σφοδροὶ ἐκείνοι λόγοι; Μ' ἐδῶξεν ὡς ἄθλιον, μὲ ἠπέλιψε καὶ νεμίζω μάλιστα ὅτι προφανῶς διενεήθη νὰ μὲ φωνεύσῃ... Διατί; διατί; τὸ ἐννοεῖς;

— Προσπαθῶ νὰ ἐνοήσω.

— Λοιπὸν, ὄχι, Σανζάκ, δὲν θὰ ἐνοήσῃς περισσότερα τῶν ὅσων ἐγὼ ἐνόησα: θὰ ἠμολόγησῃς ὅμως ὅτι ὅσα σοὶ διηγήθη ἔναι πολὺ παραδόξα.

— Ναί, πολὺ παράδοξα, ἐψιθύρισεν ὁ ὑποκόμης.

— Δὲν γνωρίζω τὰς συνεπειὰς τῆς ριψοκινδύνου αὐτῆς ἐπιχειρήσεως, κατὶ ὅμως μοὶ λέγει ὅτι θὰ μοὶ ἦναι ὀλέθρια.

— Μὴ ἔχῃς αὐτὰς τὰς ἰδέας.

— Σανζάκ, ἔχω ἀπαισίους προαισθήσεις.

— Πρέπει νὰ τὰς ἀπομακρύνῃς ἀπὸ τὸν νοῦν σου.

— Εἶναι εὐκολὸν νὰ τῷ λέγῃς. Τέλος βλέπεις εἰς ποῖαν ὀσχερῆ θέσιν εὐρίσκομαι.

— Θὰ προσπαθήσωμεν νὰ ἐξέλθῃς.

Ὁ νέος ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Ἀπόλεσα τὴν Χρυσουγῆν, εἶπεν.

Ὁ ὑποκόμης δὲν ἀπεκρίθη, ἐξακολουθῶν νὰ σκέπτηται.

— Μὲ ὅλην τὴν πειρὰν σου, ἐπανέλαβεν ὁ Ἀδριανός, μὲ ὅλην τὴν συνθήειάν σου νὰ θριαμβεύῃς εἰς τὰς δυσκολωτέρας περιστάσεις — διότι σὲ ἤκουσα πολλακίς νὰ λέγῃς ὅτι προσκόμματα δὲν ὑπῆρχον διὰ σέ — δὲν μοὶ δίδῃς καμμίαν συμβουλήν, δὲν δύνασαι νὰ μοὶ εἴπῃς τί πρέπει νὰ πράξω;

— Νομίζω πράγματι ὅτι θὰ ἔχανα τὸν κικρόν μου νὰ ὀμιλήσω τὴν γλῶσσαν τοῦ Μέντορος πρὸς τὸν Τηλέμαχον. Ἀφοῦ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ φανῶμεν φρόνιμοι, ἄς γείνωμεν μωροί. Καὶ ὅμως, ἀγαπητὴ Ἀδριανέ, ἄς λάβωμεν τὸν κόπον νὰ σκεφθῶμεν καὶ νὰ ἐξετάσωμεν σοβαρῶς τὸ πρᾶγμα, χωρὶς νὰ πλανηθῶμεν ἀπὸ τὰς ὁρμὰς τῆς καρδίας σου. Γνωρίζω ὅτι δὲν ἔχεις προλήψεις, μολονότι πολλακίς ἀναγκάζεται τις νὰ πιστεύσῃ εἰς αὐτὰς. Ἄς ἐξετάσωμεν καλῶς τὸ πρᾶγμα. Εἶσαι γενναῖος, μεγαλοπρεπής: ὅτε ἠσθάνθης τὸν πρῶτον ἔρωτά σου, ἦσο ἐνθουσιώδης καὶ φλογερὸς, ἀνίκανος ὅμως νὰ καταχρασθῆς τὴν ἀθωότητα κόρης ἀνυπεραπίστου, ἡ ὁποία παρεδόδετο εἰς σέ μὴ γνωρίζουσα τὸν κίνδυνον, καὶ ὡς τὸ ἀπλούστατον πρᾶγ-

μα του κόσμου ενόμισες ν' ανυψώσης αυτήν μέχρι σου και νά τήν καταστήσης σύζυγόν σου. Λοιπόν, αγαπητέ μαρκήσιε, άπώλεσες παντελώς τὸ λογικόν, ναί, υπήρξες μωρός... Όλα άποδεικνύουσιν ότι μεγάλην μωρίαν είχες κατά νουν, κάλλιστα δ' έπραξεν ο πατήρ της νέας νά παρέμβη άποτόμως. "Α! ή ψυχρολουσία αυτή βεβαίως θά σε ώφεληση.

Πικρόν μειδιάμα διέστειλε τὰ χείλη του νεανίου.

— Αγαπητέ Άδριανέ, έξηκολούθησεν ο υποκόμης, έλησμώνησες προς στιγμήν τί όφείλεις εις τὸ όνομα, τὸ όποϊόν φέρεις, εις τήν οικογένειάν σου, εις τὰς σχέσεις σου, εις τόν κόσμον, τόν όποϊόν άνήκεις και εις τόν έαυτόν σου. Όταν όνομάζεται τις μαρκήσιος Βερβεϊν, δέν διδει μετά τοςάυτης εύκολίας τὸ όνομά του εις τήν τυχοῦσαν κόρην, όσον και άν ήναι άξιολάτρευτος. Θα κρυγάζης και πάλιν εναντίον μου και θά μοι είπης: «Τήν αγαπῶ!» Καλά, δέν έννωῶ νά σ' έμποδίσω από του νά τήν αγαπᾶς! Αγάπα την, λατρεύε την! Άλλά μή ήσαι τόσοσν άφελής, ώστε νά πιστεύης ότι είσαι ήναγκασμένος νά συζευχθής μίαν κόρην, διότι τήν αγαπᾶς.

Ο υποκόμης ήγειρεν ήρέμα τήν κεφαλήν και τὸ βλέμμα του άπήστραψεν αϊνιδίως.

— Αγαπητέ Άδριανέ, είπε σοβαρῶς, άπατάσαι! θά σοι είπω τί όφείλεις νά πράξης και δύναμαι μάλιστα νά σε βοηθήσω με τὰς φιλικὰς μου συμβουλὰς! άλλ' ή δυσκολία είναι εις τήν εκτέλεσιν.

— Ομίλησε, Σανζάκ, όμίλησε!

— Έάν ήμην εις τήν θέσιν σου, είπεν ο υποκόμης παρατηρῶν άτενωσ τόν νέον, θά έξελαμβανον ως όνειρον ή ως έφιάλτην εκείνο τὸ όποϊόν μοι συνέθη εις Κορδελιέρην, θά τὸ εξήλειπον της μνήμης μου και δέν θά έσκεπτόμην πλέον τήν Χρυσουγήν.

— Άδύνατον! άνέκραξεν ο μαρκήσιος μετά ζωηρότητος.

— Ω! εναντιόνεσαι από τῶρα και όμως είναι ή πλέον συνετή συμβουλή, τήν όποϊάν σοι δίδω.

— Τὸ πιστεύω, Σανζάκ, και σ' εύχαριστῶ, άλλ' ή καρδιά μου δέν συναινεί εις ό,τι ήθελε διατάξει τὸ λογικόν μου. Αγαπῶ τήν Χρυσουγήν, δέν είναι κοινός έρωσ ό,τι δι' αυτήν αισθάνομαι, είναι πάθος σφοδρόν, τὸ όποϊόν με ταρασσει, με παραφέρει, με τυφλώνει! Τὰ πάντα θά διεκινδύνουν δια νά πλησιάσω προς αυτήν και τήν επανιδῶ: τήν όργήν του πατρός της, τούς κινδύνους, τόν θάνατον. Σοι είπον ήδη, Σανζάκ, ότι ή κόρη αυτή με υπεδούλωσεν, εις αυτήν άνήκουσιν ή καρδιά μου, ή ψυχή μου, ή ζωή μου. Και σὺ μοι λέγεις νά τήν λησμονήσω! "Α! ποτέ, ποτέ!

Ο Άδριανός εκάμεν άπότομον κίνησιν.

— Έκ της εκπλήξεώς σου δύναμαι νά είπω, προσέθηκεν ο υποκόμης ότι ποτέ δέν σου ώμίλησα τοιουτοτρόπως. Και όμως πολλάκις ο ίδιος μετεχειρίσθησιν αυτήν τήν γλῶσσον. Δέν είναι άληθές;

— Ναί.

— Και είχες δικαίον τότε, ως έχω έγώ τῶρα. Είσαι τυφλωμένος, αγαπητέ, και

έγώ θέλω νά σοι άνοιξῶ τούς όφθαλμούς. Θέλω νά σε κάμω νά ίδης τήν βαθείαν άβυσσον εις τὸ χείλος της όποίας βυθίζεις. Πολλάς μωρίας, πολλάς άνοησίας δύναται τις νά πράξη! είναι όλα αυτά της νεότητος άποτελέσματα, άλλά και εις πλείστας όσας περιστάσεις ο γάμος είναι πράγμα μωρόν και γελοϊόν, από τὸ όποϊόν πρέπει νά προφυλαχθής. Και θά έσκέπτεσο λοιπόν σὺ νά νυμφευθής; σὺ! "Ω! πῶς θά έγέλων οι φίλοι μας, εάν τὸ έγνώριζον! "Ελα δά, αγαπητέ, μόλις είσαι εικοσιέξ έτων και έχεις καιρόν νά βάλης τὸ σχοινί στό λαιμό σου.

» Επανέρχομαι εις τήν δεσποινίδα Χρυσουγήν. Ποία είναι ή κόρη αυτή, δέν γνωρίζεις! τὰ άγνωστὰ όλα ως και τὸ όνομα του πατρός της! άλλ' αυτό είναι άνήκουστον! έχει άγγελικήν άθωότητα και άγνότητα... είναι αυτοί λόγοι έραστοῦ, άλλά δέν της διακμφισθητῶ καμμίαν από τὰς άρετάς αὐτῆς! τούναντιόν μάλιστα όμολογῶ, ως μοι τήν περιέγραψας, ότι έχει θεσπέσιον κάλλος, ότι ή ώραιότητης της καταντᾶ ιδεώδης. Και όμως, αγαπητέ Άδριανέ, βλέπω ότι υπάρχει τι, τὸ όποϊόν έμποδίζει τόν θυμασμόν μου. Δις ή τρίς κατά τήν αφήγησίν σου ήλθεν εις τὰ χείλη σου λέξις, τήν όποϊάν άντικατέστησας δια της λέξεως άθωία, ή όποία έχει περίπου τήν αυτήν σημασίαν. Σε ήκουσα μετά μεγίστης προσοχής, μεταβαίνων από της μίας εκπλήξεως εις τήν άλλην. Είναι εκπληκτικόν ό,τι περι της κόρης αυτής μοι είπες, περι της γλώσσης της, περι τῶν τρόπων της, περι της προς σε συμπεριφοράς της. Βεβαίως ποτέ δέν καταντᾶ εις τοιοῦτον βαθμόν ή άφέλεια μίας κόρης. Είναι πράγματι ήλίθιος; Πιστεύω μάλλον ότι δέν είναι, έν όμως είναι βέβαιον, ότι τὸ πνευμά της κυμαίνεται εις τὰ σκότη. Δέν έμαθε τίποτε και δέν γνωρίζει τίποτε! δέν έννοεί τὸ κακόν και τὸ καλόν, άπορῶ δέ εάν έχη μόνον τήν συναίσθησιν του όρθου και του μη όρθου. Έν πάση όμως περιπτώσει, δέν θά έτόλμων νά διαβεβαιώσω ότι έχει τήν δύναμιν του σκέπτεσθαι. Τὰ παντα εις τὸ πνευμά της είναι άόριστα. Η άτυχής κόρη ζή εγκκαταλειμμένη εις τήν τύχην της και παραδεδομένη εις τὸ όρμέμφυτον του ανθρώπου. Τὸ τοιοῦτον μετέχει άγριότητος.

» Και θέλεις νά κάμης μαρκησίαν αυτήν τήν... άθῶαν; Τή άληθεία, είναι γελοϊόν... Άλλά σε έμάγευσε λοιπόν αυτή ή άφελής, ή παιζουσα με τὰς χρυσαλλίδας; "Ω! είναι γελοϊόν! "Α! νά σοι είπῶ, εάν δέν ήμην φίλος σου, εάν δέν σε άκτειρον, θά έγέλων μαζί σου».

Ο Άδριανός έγέμετο έρυθρός, ένδομύχως δ' έλεγε:

— Έχει δικαίον ο Σανζάκ.

Και συγκεχυμένος έταπεινώσε τήν κεφαλήν.

— Καλά, εκτύπησα εκεί ποῦ θέλω, διενόηθη ο υποκόμης.

Και σατανικόν μειδιάμα διέστειλε τὰ χείλη του. Είτα, ώσει ώμίλει προς έαυτόν, είπε βραδέως:

— Τούλάχιστον ως παλλακίς, ναί, άλλ' ως μαρκησία!...

Ο Άδριανός άνεσκήρτησε, τούτο δέ δέν παρήλθεν άπαρατήρητον εις τὸ όξύ του υποκόμητος βλέμμα.

Έμειδίασε και πάλιν ο υποκόμης, οι όφθαλμοί του άπήστραψαν και είπε καθ' έαυτόν:

— Θα τόν καταφέρω. Είμαι βέβαιος.

Μετά στιγμιαίαν σιωπήν επανέλαθεν:

— Και έπειτα δέν είναι αυτό μόνον, αγαπητέ Άδριανέ, άκομη τὸ έν μέρος του νομίσματος εξητάσαμεν. "Ας όμιλήσωμεν τῶρα περι του πατρός. Ποίος είναι ο άνθρωπος αυτός; Η Δουλσιναια σου — έπειδή όμοιάζεις όλίγον προς τόν δόν Κιχότον, τολμῶ νά δῶσω τὸ όνομα αυτό εις τήν άφελή σου κόρην — ή Δουλσιναια σου γνωρίζει ότι είναι πατήρ αυτής, και αυτό άρκεί! τί είναι όμως, τί ήτο, κανείς δέν γνωρίζει. Πόθεν έρχεται; έπίσης κανείς δέν τὸ γνωρίζει. Κρύπτει τὸ όνομά του, κρύπτει τὸ παρελθόν του, ως κρύπτει και τὸ άτομόν του. Προφανές ότι φοβείται μή αναγνωρισθῆ, και άπόδειξις τῶν λόγων μου είναι ο μυστηριώδης βίος του, αί προσυλάξεις του. "Οθεν, εάν τὸ άγνωστον αυτό πρόσωπον φοβείται μή αναγνωρισθῆ, εάν κρύπτει τὸ όνομα και τὸ παρελθόν του, τὸ κάμνει βεβαίως, διότι υπάρχει κάτι φρικτόν εις τόν βίον του. Κρύπτει τὸ όνομά του, διότι πιθανῶς είναι έστιγματισμένος και κατηραμένος, κρύπτει τὸ παρελθόν του, διότι έχει συμφέρον νά λησμονηθῆ, νά ταψῆ έν τῆ σκοτίᾳ. Θέλεις νά μάθης τί κατ' ουσίαν φρονῶ; Λοιπόν είμαι πεπεισμένος ότι ο άνθρωπος αυτός είναι άθλιος... Εκείνο τὸ όποϊόν κρύπτει, άποτελεῖ τὸ αἰσχός του!

— "Ω! Σανζάκ!

— Αγαπητέ Άδριανέ, δέν άρκεί μόνον νά διακαρτύρῃσαι δια νά μοι άποδείξης ότι ένδεχόμενον ν' άπατῶμαι, πρέπει νά δυνηθῆς νά μοι εξηγήσης τήν διαγωγήν του ανθρώπου αυτού, νά δυνηθῆς νά μοι είπης διατί κατεδίκασε τόν έαυτόν του νά ζῆ εις Κορδελιέρην, ή όποία είναι φυλακή, ως σὺ αυτός λέγεις. Και έπειτα άδικόφρον! Τὸ άτομόν αυτό, τὸ όποϊόν άπόψε παρ' όλίγον νά σε δολοφονήσῃ, δέν είναι βεβαίως ο πενθερός τόν όποϊόν ώνειρεύθης.

» Είναι παράφρων, λέγουν οι κάτοικοι, Μά τήν άλήθειαν ό,τι σοι διηγήθησαν περι αυτού και ό,τι είδες, σημαίνουν φανερά ότι τὸ λογικόν του δέν είναι έν καλή καταστάσει. Εάν έχη πράγματι βεβλαμμένον τόν έγκέφαλον, και εξ άπαντος άρχίζω νά τὸ πιστεύω, πολλά δύναται ν' άποδῶσωσιν εις τήν τρέλλαν των, και μεταξύ άλλων τόν παράδοξον τρόπον κατά τόν όποϊόν άνέθρεψε τήν θυγατέρα του. "Α! ή δυστυχής κόρη είναι τῆ άληθεία, άξία οίκτου, και έννοῶ τὸ αἰσθημα, τὸ όποϊόν σοι ένέπνευσεν. Από της παιδικῆς της ήλικίας, άποχωρισθείσα του κόσμου, έξησε μόνη, ως ζῆ ήδη φυλακισμένη κρυμμένη... Είναι θῦμα! Εάν ο πατήρ της δέν είναι άτυχής τις έστερημένος του λογικού, είναι μυσαρός, εάν δέν είναι άφρων, ή δυστυχής Χρυσουγή διατελεῖ εις φρικαλέαν κατάστασιν. Ρίγος με καταλαμβάνει, όσάκις σκεφθῶ τήν λυπηράν τύχην, ή όποία της έπιφυλάσσεται».

Ὁ μαρκήσιος ἐγένετο κάτωχρος.

— Σανζάκ, μὲ τρομάζεις! ἀνέκραξε.

— Καὶ ὁμως, ἀγαπητέ Ἀδριανέ, ἐξαλείφω ὅσον δύναμι τὰ ζοφερά χρώματα τῆς εἰκόνας. Θέλεις νὰ σοὶ εἶπω τί θ' ἀπετέλει τὴν εὐδαιμονίαν τῆς Χρυσουγῆς, τί θὰ τὴν ἐσώζεν;

— Ναί.

— Λοιπόν, πρέπει νὰ τὴν ἀποσπάσῃς τὸ ταχύτερον ἀπὸ τὴν ἀπαισίαν ἐκείνην κατοικίαν, εἰς τὴν ὁποίαν πνίγεται, μαρκίνεται, φθίνει ἡσύχως, καὶ ἐνθα ἐπὶ τέλους θὰ ἀφαιρεθῇ μυριάζως ὅ,τι τῇ μένει ἐκ τοῦ λογικοῦ τῆς.

— Ναί, ἀλλὰ πῶς, πῶς;

— Πῶς; τὴν ἀγαπᾶς, σὲ ἀγαπᾶ, καὶ μ' ἐρωτᾶς ἀκόμη;

— Τί, μὲ συμβουλεύεις νὰ τὴν ἀπαγάγω;

— Ὅχι, διότι δὲν δύναται τις νὰ εἶπῃ ὅτι ἀπήχθη μία κόρη ἀκολουθοῦσα ἐκουσίως ἓνα νέον.

— Ἔστω, ἀνταπήνησε, παραδέχομαι ὅτι ἡ Χρυσουγῆ συγκατατίθεται νὰ μὲ ἀκολουθήσῃ ἔπειτα ὁμως;

Ὁ ὑποκόμης ἐρρίγησεν ἐξ ἀνυπομονῆσας.

— Ἐπειδὴ δὲν δύναται νὰ γείνη σύζυγός σου, θὰ τὴν ἔχῃς παλλακίδα σου, ἀπεκρίθη κυνικῶς.

— Ὅχι, εἶπεν ἐντόνως ὁ νέος.

Ὁ ὑποκόμης συνωφρῶθη δὴξας τὰ χεῖλη.

— Τότε, ὑπέλαθε, δὲν ἔχω πλέον τίποτε νὰ σοὶ εἶπω. Δὲν τὴν ἀγαπᾶς.

— Ἄλλ' ἀκριβῶς, διότι τὴν ἀγαπῶ, δὲν θέλω...

— Ἐλα δά, διέκοψεν αὐτὸν ὁ Σανζάκ, ὑψῶν τοὺς ὄμους, ὁ ἔρωσ δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ χωρὶς νὰ αἰσθάνεται τις τὸν πόθον ν' ἀποκτήσῃ ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ἀγαπᾶ. Ἀλλὰ δὲν σὲ συμβουλεύω τίποτε, σοὶ ὑποδεικνύω μόνον ἐν μέσον διὰ νὰ σώσῃς τὴν νέαν ἀπὸ τῆς ἠλιθιότητος· σοὶ λέγω ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον θὰ ἔκαμνον ἐγώ, ἐὰν ἤμην εἰς τὴν θέσιν σου καὶ τίποτε περισσότερον. Ἐὰν ἐνδιαφέρομαι διὰ τὴν δεσποινίδα Χρυσουγῆν, ἐνδιαφέρομαι ἕνεκα σοῦ, ἄλλως πολὺ ὀλίγον θὰ μ' ἐμελεν ἐὰν ἦναι ἠλίθιος ἢ μωρῶ. Ἀλλὰ πρὸς τί αἱ συζητήσεις; Ἀφοῦ ὁ Ἀδριανὸς Βερθεῖν, ὁ ζωγράφος πολίτης τῶν Παρισίων, δεικνύεται τώρα ἐνδιαστικῶς ὡς μοναχός, δὲν δυνάμεθα νὰ συνηνοθηώμεν.

— Εἶσαι δηκτικός, Σανζάκ.

— Αἶ! ἀγαπητέ μου, καὶ ἀγίου ἀκόμη τὴν ὑπομονὴν θὰ ἐξήντηλεις.

— Βεβαίως, πολλάκις εἶπον καθ' ἑαυτόν: ἡ Χρυσουγῆ δὲν δύναται νὰ μείνῃ κλεισμένη εἰς Κορδελιέρην, ἀλλ' εἶναι σοβαρὸν νὰ τὴν ἀρπάσω ἀπὸ τὸν πατέρα τῆς.

— Καὶ δὲν σημαίνει λοιπὸν τίποτε ὅταν βλέπῃς θνήσκον τὸ πνεῦμά τῆς, ὅταν βλέπῃς τὴν δυστυχῆ αὐτὴν κόρην ἀποβαίνουσαν ἠλίθιον; Ἄκουσε, ἀγαπητέ ὅταν σοὶ ἦναι τόσοσ ὀυκολον διὰ τῆς ἀποδώσεως μεγάλῃν ὑπηρεσίας, μοὶ προξενεῖς οἶκτον μὲ τοὺς ἀνοήτους σου ἐνδοκισμοὺς.

Ὁ μαρκήσιος ἐμεινεν ἐπὶ στιγμὴν σιωπηλός, μὲ τὴν κεφαλὴν κατω νεύουσαν. Εὐ-

νόητον ἀπέβαινεν ὅτι λυσσώδης πάλῃ αἰσθημάτων ἀντιθέτων συνέβαινεν ἐν τῇ καρδίᾳ του. Ὁ ὑποκόμης ἐκάλυπτεν αὐτὸν διὰ τοῦ βλέμματός του, ἐνῶ τὸ μειδίαμά του διέστελλε τὰ τρέμοντα αὐτοῦ χεῖλη.

— Λοιπόν; ἐπανέλαθεν, ὅτε ὁ Ἀδριανὸς ὕψωσε τὴν κεφαλὴν.

— Ἀναγκάζομαι νὰ ὁμολογήσω ὅτι ἔχεις δίκαιον, Σανζάκ, ἀπεκρίθη ὁ μαρκήσιος.

— Ἐλα δά, ἀνέκραξεν ὁ ὑποκόμης.

Καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἀπήστραψαν ἐκ χαρᾶς διὰ τὸν θρίαμβόν του.

— Ναί, ἐπανέλαθεν ὁ νέος, ἐννοῶ ὅτι πρέπει ἀντὶ πάσης θυσίας ἡ Χρυσουγῆ νὰ φύγῃ τῆς Κορδελιέρης.

— Κἀλλιστα.

— Ἐπὶ ἐν ἔτος, ἐπὶ παραδείγματι, δύναται τις νὰ τὴν τοποθετήσῃ εἰς ἀσφαλῆ οἰκίαν, νὰ τὴν ἐπιτηρῇ καὶ νὰ τὴν περιποιεῖται.

— Ἀγαπητέ, αὐτὸ ἀφορᾷ σέ, ἀνταπήνησεν ὁ ὑποκόμης μετὰ τόνου σπουδαίου ἄμα καὶ εἰρωνικοῦ, ὅταν τὸ πρᾶγμα φθάσῃ ἐκεῖ, τότε θὰ ἴδῃς τί πρέπει νὰ κάμῃς.

Καὶ ἔλεγε καθ' ἑαυτόν.

— Ἐχει ἀκόμη ὀλίγον ἐνδοκισμόν, ἀλλὰ δὲν σημαίνει τίποτε. Ὁ ἔρωσ μόλις ἤδη γενᾶται κατόπιον δὲ θὰ ἔχῃ φλογερὸν πάθος μὲ τὰς παραφορίας του καὶ πάντα τὰ παρεπόμενα. Θὰ ὑποδαυλίσω τὸ πῦρ καὶ θὰ παραγάγω πυρκαϊάν.

Ὁ Ἀδριανὸς ἐπανέλαθεν:

— Ἡ ἀτυχῆς κόρη οὐδὲν ἀπολύτως γνωρίζει ἐκ τῶν τοῦ ἀνθρωπίνου βίου· πρέπει νὰ τὴν παιδαγωγήσω.

— Σὲ συμβουλεύω νὰ τὴν οἰκτείρῃς! ἀπεκρίθη ὁ ὑποκόμης.

Καὶ ἐμειδίασε δεῖξας τοὺς ὀδόντας.

Ὁ νέος προσέβλεψεν αὐτὸν μετ' ἐκπλήξεως, εἴτε διότι δὲν ἤκουσεν, εἴτε διότι δὲν ἐνόησεν.

— Ἀγαπητέ Ἀδριανέ, εἶπεν ὁ ὑποκόμης, γενόμενος πάλιν σοβαρός, πρέπει ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν ν' ἀπαχθῇ ἡ ἄξιολάτρευτός σου ἐκ τῆς φυλακῆς τῆς.

— Δὲν ὁμιλεῖς διόλου περὶ δυσκολιῶν, Σανζάκ.

— Ἐγὼ ἀπήνησα εἰς τὴν ζωὴν μου σπουδαιότερας, περιττὸν δὲ νὰ σοὶ εἶπω ὅτι δύνασαι νὰ ἐλπίσῃς εἰς ἐμέ· θὰ σὲ βοηθήσω.

— Τέλος πῶς θὰ ἐνεργήσωμεν;

— Ἀγαπητέ, τὰ ἀπλούστερα μέσα εἶναι πάντοτε τὰ καλλίτερα. Μοὶ εἶπες ὅτι ἡ δεσποινὶς Χρυσουγῆ γνωρίζει ἀνάγνωσιν.

— Ναί!

— Λοιπὸν θὰ τῇ γράψῃς.

— Ἔστω. Ἀλλὰ πῶς θὰ τῆς στείλω τὴν ἐπιστολήν μου;

— Εὐκολώτατον. Συνήθως εἶναι μόνῃ εἰς τὸν κῆπον, γνωρίζεις τὸ μέρος, εἰς τὸ ὁποῖον μένει συνήθως καὶ κάλλιστα εἰμπορεῖς νὰ ἀναβῆς εἰς τὸν τοῖχον. Ἐννοεῖς, αἶ; Θὰ ἐκλέξῃς τὴν κατάλληλον στιγμήν διὰ νὰ τῆς κάμῃς νεύμα. Τότε θὰ στρέψῃ ἐκείνη ζωηρῶς τὸ πρόσωπον, θὰ ζητήσῃ νὰ σὲ ἴδῃ καὶ θὰ σὲ ἴδῃ. Θέτεις τὸν δακτυλὸν εἰς τὰ χεῖλη διὰ νὰ τῇ παραστήσῃς ὅτι ὀφείλει νὰ σιωπήσῃ καὶ θὰ σὲ ἀκούσῃ, ἔσο βέβαιος· αὐτὸ

γίνεται ἐξ ὁρμεμψύτου. Τότε τῆς ρίπτεις εἰς τοὺς πόδας τῆς τὴν ἐπιστολήν, εἰς τὴν ὁποίαν διὰ νὰ ἔχῃ βάρος, βάλλεις μίαν μικρὰν πέτραν.

— Καὶ ἐὰν ἡ ἐπιστολὴ περιπέσῃ εἰς χεῖρας τοῦ πατρός!

Ὁ ὑποκόμης ὕψωσε τοὺς ὄμους.

— Ἀγαπητέ Ἀδριανέ, ἀνταπήνησε, βλέπω ὅτι δὲν γνωρίζεις τὰς νέας καὶ τὰς γυναῖκας ἐν γένει. Ἡ πανουργία εἰς αὐτάς εἶναι φυσικὴ καὶ εἰς τὰς ἀπλουστεράς ἀκόμη καὶ εἰς τὰς ἀφελεστεράς· καὶ αὐτὸ προέρχεται ἐξ ὁρμεμψύτου. Ἔσο ἡσυχός, ἐὰν ἡ Χρυσουγῆ, ἀφοῦ ἀναγνώσῃ τὴν ἐπιστολήν σου, δὲν τὴν καταστρέψῃ, εὐκόλως θὰ τὴν ἀποκρύψῃ ἀπὸ τὰ βλέμματα τοῦ πατρός τῆς καὶ τῆς φοβερᾶς ἀφώνου γυναίκος. Εἰς τὴν ἐπιστολήν λοιπὸν αὐτὴν θὰ τῆς λέγῃς νὰ εὑρεθῇ κατὰ τὴν προσδιωρισμένην ὥραν εἰς τὴν θύραν τοῦ κήπου.

— Καὶ ἐὰν δὲν ἔλθῃ;

— Σὲ ἀγαπᾶ καὶ θὰ ἔλθῃ. Φυσικῶς θὰ ἐνεργήσωμεν τὴν νύκτα, διὰ νὰ μὴ ἐπισύρωμεν τὴν προσοχὴν τῶν περιέργων χωρικών. Καλὴ ἄμαξ καὶ δύο ρωμαλέους ἵππους, τὴν ὁποίαν θὰ φέρω ἀπὸ τοὺς Παρισίους, θὰ μᾶς περιμένῃ εἰς ἀπόστασιν ἑκατὸν βημάτων ἀπὸ τῆς Κορδελιέρης. Ἐν τῷ μεταξύ καλῶς θὰ πράξωμεν, ἀγαπητέ Ἀδριανέ, εὐθύς αὖριον τὸ πρωὶ ν' ἀναχωρήσωμεν ἀπὸ τὸ Σαρπινέλ.

— Ὅπως θέλεις.

— Καὶ νὰ ὑπάγωμεν εἰς Σικκούρ νὰ περᾶσωμεν τὸ ἐπίλοιπον τῆς ἡμέρας.

— Ἔστω.

— Καὶ μεθαύριον ἐπιστρέφομεν εἰς Παρισίους, διότι καὶ σύ καθὼς κ' ἐγὼ ἔχομεν νὰ λάβωμεν μέτρα, δὲν εἶναι δὲ πολλὰί πέντε ἢ ἕξ ἡμέραι διὰ νὰ ἐτοιμάσωμεν τὰ πάντα καὶ ν' ἀποφασίσωμεν τί ἕκαστος πρέπει νὰ πράξῃ.

Καὶ παρετήρησε τὸ ὄφρολόγιόν του.

— Ἡ ὥρα ἐπέρασε γρήγορα μὲ τὴν ὁμιλίαν, ἐπανέλαθε· πλησιάζει τὸ μεσονύκτιον.

Ὁ μαρκήσιος ἠγέρθῃ. Ἀφοῦ δὲ αὐτὸς καὶ ὁ ὑποκόμης διήμειψαν λέξεις τινὰς, ἀπεχωρίσθησαν.

[Ἔπεται συνέχεια.]

Π.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

κ. Κ. Π. Β. ὄλ. ο. Διεύθυνσις διωρθώθη.—κ. Β. Α. Μιχαηλὸς κ. α. Βιβλία ἀπεστάλησαν ἐπὶ συστάσει.—κυρίαν Μαρίαν Α. Γ. Μελίτου ὀπολιν. Συνδρομὴ τρ. ἔτους ἐλήφθη.—κ. Μ. Μ. Μελίτου ὀπολιν. Ἐλήφθησαν ρούβλια 11. ἀντίτιμον συνδρομῆς καὶ σειράς «Ἀπομνημονευμάτων». Βιβλία ὑμέτερα κλ. ἀπεστάλησαν ἐπὶ συστάσει.—κ. Ε. Μ. Β. ὄρ. ο. Ἐλήφθη Ἐγράψαμεν.—κ. Ε. Ρ. Ἀλεξάνδρου κ. α. Ἐλήφθη συναλλαγματικὴ. Περιμένομεν καὶ τὴν διὰ τοῦ ἐτέρου μέσου. Δὲν ἐπροσθάσαμεν νὰ παραδώσωμεν σειράς, δι' ὃ λαμβάνετε ταχυδρομικῶς μόνον 4, ἀπὸ ἀριθ. 28 μέχρι σημερον. Πρὸς τὸν ἐν Μίτ. Γ. ἄμ. α. Α. Γ. Α. Ἀποστέλλεται τὸ φύλλον. Γράψατε καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ἐν Δαμιάτῃ νέου συνδρομητοῦ. Ἐλλείποντα φυλλάδια ἀπεστάλησαν εἰς πάντας. Συνδρομὴ τοῦ ἐν Μασούρα Δ. Ιω. δὲν ἐλήφθη. Σημειώσατε τοὺς ἐλλείποντας ἀριθ. τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ κ. Παντ. Καλ. ἵνα ἀποστείλωμεν αὐτοὺς· ἡ ἀποστολὴ ἐπελεβήθη. Ἀναμένομεν ἐπιστολήν σας.—κ. Ἀντ. Παπ. Βραϊλά κ. α. Ἐλήφθη συναλλαγματικὴ. Εὐχαριστοῦμεν.

ΜΕΓΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΤΟ ΛΟΥΒΡ

Είς τὸ πρῶτον ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τοῦ εἴδους τούτου καὶ λαθρινώδους ἐκτάσεως κατάστημα εὐρίσκειται πλουτοσκευῶν ὑδελουργικῆς, κρυσταλλουργικῆς καὶ ἀγγειοπλαστικῆς τέχνης, προηθηθέντων παρ' αὐτοῦ τοῦ ιδιοκτῆτος τοῦ καταστήματος, ὅστις ἐπεσκίφη ἐσχάτως τὰ διάφορα κέντρα τῶν μεγαλοπόλεων τῆς Εὐρώπης, ἵνα ἐπαξίως τοῦ ὀνόματος πλουτίσῃ τὸ κατάστημά του.

Τὸ ΛΟΥΒΡ εἶναι τὸ μόνον κατάστημα τοῦ εἴδους του, ὅπου ἐπλουτίσθη ἐφέτος ὑπὲρ πᾶν ἄλλο μετ' ἀλλή, εὐθηνὰ καὶ ὠρεῖα σκευὴ καὶ προσδοκᾷ τὴν ὑποστήριξιν τοῦ σεβ. κοινοῦ τῆς τε πρωτεύουσας καὶ τῶν ἐπαρχιών.

Τιμαὶ μέτρια καὶ ὠρείσιμα.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΑΘΗΝΩΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Πειραιεύς Ἀθῆναι Πάτραι Πύργος Ὀλύμπια.

Πειραιεύς	άν. 6.20π	8.50*	11.25π	—	Ἄθῆναι	άν. 7.35π	—	2.25μ	6.30μ
Ἀθῆναι	» 7.00	9.30	12.05	—	Πύργος	(ἄφ. 8.30	—	3.20	7.25
Κόρινθος	(ἄφ. 10.03	12.50	3.00	—	Λεγαῖνὰ	(ἄφ. —	7.00π	3.40	5.05μ
	άν. 10.23	—	3.15	4.20μ		άν. —	8.50	5.18	7.15
Ἀκράτα	(ἄφ. 12.56	—	5.08	7.25	Ἀκράτα	(ἄφ. —	11.00	7.45	9.15
	άν. 12.59	6.00π	5.10	—	Πάτραι	(ἄφ. —	11.50	—	4.10μ
Ἀίγιον	ἄφ. 2.02	7.10	6.00	—	Ἀίγιον	άν. 9.29	1.08	—	6.25
Πάτραι	(ἄφ. 3.40	9.15	7.20	—	Λεγαῖνὰ	(ἄφ. 10.34	1.58	—	7.35
	άν. 4.15	7.15π	4.45μ	—	Ἀκράτα	(άν. 10.39	2.02	6.20π	—
Λεγαῖνὰ	(ἄφ. 6.18	9.45	7.40	—	Κόρινθος	(ἄφ. 1.05	3.55	9.00	—
	άν. 6.23	9.50	6.45π	—	Ἀθῆναι	ἄφ. 4.30	7.05	—	3.20
Πύργος	(ἄφ. 8.10	11.40	8.55	—	Πειραιεύς	ἄφ. 5.00	7.35	—	3.55
Ἄθῆναι	άν. 6.30π	11.55	—	5.00					
Ἄθῆναι	ἄφ. 7.25	12.50	—	5.55					

Κόρινθος Ἄργος Ναύπλιον Τρίπολις.

Κόρινθος	άν. 11.42π (1)	1.20μ	Τρίπολις	άν. 6.30π	9.45π (2)
Ἄργος	ἄφ. 2.20	3.50	Ναύπλιον	» 8.45	12.15
Ναύπλιον	» 3.00	4.25	Ἄργος	» 9.25	1.20
Τρίπολις	» 6.10	7.20	Κόρινθος	ἄφ. 11.40	3.45

Καβάσιλα Κυλλήνη Λουτρό.

Καβάσιλα	7.15	10.15	—	7.00	Λουτρό	—	—	—	2.35
Βαρβολομ.	7.30	10.35	3.20	7.20	Κυλλήνη	6.00	—	11.15	4.00
Κυλλήνη	—	11.05	3.50	7.50	Βαρβολομ.	6.33	8.00	11.42	4.33
Λουτρό	—	12.30	—	—	Καβάσιλα	6.50	8.15	—	4.50

*. Κατ' εὐθείαν εἰς Τρίπολιν καὶ ἀντιστρόφως, (1) Τρίτην, Πέμπτην, Σάββατον (2) Δευτέραν, Τετάρτην Παρασκευῆν. — Μεταξὺ Μύλων Ἄργους Ναυπλίου ἐξ ἀμαρτιστοχίαι καθ' ἑκάστην.

Η ΙΣΠΑΝΙΑ τοῦ Δε Ἀμίτιος εὐρίσκειται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ μας, ὁδὸς Προαστείου ἀριθ. 10, καὶ πωλεῖται ἀντὶ δρ. 4.

ΧΑΡΤΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΚΟΜΜΑΤΑ

Ἀθῆναι, Ὀδὸς Ἀριστείδου, ἀριθμὸς 16.

Χάρτης τυπογραφικὸς διαφόρων ποιότητων, σχημάτων καὶ χρωμάτων λεῖοσκαὶ μή. — Νεῶ ἀποθήκη ἀνεξάντλητος. — Τιμαὶ μέτρια.

ΕΞΕΛΟΘΗΣΑΝ ΙΑΤΡΟΥ ΑΠΟΜΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ

ΚΑΙ Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ :

ΤΟ ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ

Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΠΙΤΟΥ — Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΝΥ

ΚΑΙ Ο ΙΠΠΟΤΗΣ ΤΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΟΙΚΟΥ

Τὸ λαμπρὸν τοῦτο μυθιστόρημα τοῦ μεγάλου μυθιστοριογράφου Ἀλεξάνδρου Δουμά, ἐν ᾧ πιστῶς ἀπεικονίζεται ἡ μεγάλη Γαλλικὴ Ἐπανάστασις, ἀπαρτίζεται ἐκ 4600 σελίδων, διηρημένων εἰς 8 τόμους καὶ πωλεῖται ἐν Ἀθῆναις εἰς τὸ «Βιβλιοπωλεῖον τῆς Κορίνθου», ὁδὸς Προαστείου, ἀριθ. 10 ἀντὶ

ΦΡΑΓΚΩΝ 25.

(Εἰς τοὺς συνδρομητὰς τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἀποστέλλεται ἀντὶ φρ. 17, ἐλεύθ. ταχυδρομικῶν τελῶν.

ΟΔΗΓΟΣ ΤΩΝ ΜΗΤΕΡΩΝ ἤτοι : ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΩΝ ΒΡΕΦΩΝ ἐπὶ τῇ βίαι των νεωτέρων καὶ δοκιμωτέρων παιδιατρικῶν συγγραμμάτων ὑπὸ Κ. Κυριαζίδου, ἱατροῦ καὶ ὑφηγητοῦ τῆς Παθολογίας τῶν παιδῶν ἐν τῷ Ε. Πανεπιστημίῳ μετὰ 21 εἰκόνων. Ἄδελφονδρ. 3, 50, χρυσῶδ. 4, 50,

Εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου, ἔναντι τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, καὶ κάτωθεν τοῦ Μεγάλου Ξενοδοχείου τῶν Ἀθηνῶν λαμπρὸν κορυφὸν τοῦ κυρίου

ΙΩΑΝΝΟΥ Π. ΦΙΛΙΠΠΙΔΟΥ

εὐρίσκονται ἅπαντα τὰ ἐκλεκτότερα εὐρωπαϊκὰ ἀρώματα, καθὼς καὶ ἡ ἀρίστη κολύβια παρὰ τοῦ ἰδίου κατασκευασμένη καὶ πολυμένη κατ' ὄψιν εἰς συγκαταβατικὴν τιμῆν. Διὰ τοὺς κουργεὺς γίνεται ἰδιαιτέρα συμφωνία.

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ ἐν Νέῳ Φαλήρῳ καὶ εἰς συμπεροσάν τιμῆν τὸ «**EDEEN**», μαγαζεῖον εἰς θέσιν μαγευτικὴν καὶ κατάλληλον διὰ ξενοδογεῖον, καφενεῖον, ἢ ζυθοπωλεῖον. Πληροφορία παρὰ τῷ ζυθοπωλεῖ ἢ ΗΒΗ πλατεῖα Ὀμονοίας.

ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΩΝ

Ἐπίσης ἡ σειρά τῶν κατωτέρων Μαθηματικῶν διὰ τοὺς ἐξετασθησομένους διὰ τὴν Στρατ. ἢ Ναυτ. Σχολὴν. Πρὸς δὲ ἀνωτ' Ἀλγέβρας, Τριγωνομετρίας, Ἀναλυτικῆς καὶ Περιγραφικῆς Γεωμετρίας, Διαφορικῆς κτ. κτ. διὰ τοὺς φοιτητὰς, ὑπὸ ἀρχαίου καθηγητοῦ τῆς Στρατ. Σχολῆς τῶν Εὐελπίδων καὶ τοῦ Πολυτεχνείου. — Πληροφορία παρ' ἡμῖν.

ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΣ ΜΕΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΚΡΙΤΙΚΩΝ ΣΗΜΕΙΩΣΕΩΝ τῆς Ἀ' **ΡΑΦΩΔΙΑΣ ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ** **ΙΛΙΑΔΟΣ**, ὑπὸ **Ι. Γ. Σπυριδιδοπούλου**, δ. φ. καθηγητοῦ. — Ἀναλαμβάνων τὴν ἐκδοσὶν τοῦ χρησιμωτάτου τούτου βιβλίου παντὶ φιλομαθῶσι καὶ ἰδίᾳ τῇ σπουδαίῳ νεότητι ὁ ἐν Κερκίρᾳ ἐκδότης κ. **Σπυριδὸν Γουλιῆς**, ἐπικαλεῖται τὴν συνδρομὴν τῶν περὶ τὰ γράμματα σχολαζόντων. Ἴνα δὲ τοῖς πᾶσι καταστή προσίτον, ὤρισεν τὴν τιμὴν ἐκάστου ὄψεως λεπτὰ 50. — Συνδρομητὰ ἐγγράφονται καὶ παρ' ἡμῖν.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ ΕΛΛΗΝΙΣ διαθέτει μίαν ἢ δύο ὥρας καθ' ἑκάστην, ἢ καὶ ἡμέραν παρ' ἡμέραν, μεταβαίνουσα πρὸς παράδοσιν μαθημάτων εἰς μικροὺς παιδᾶς ἢ κορσισα. — Πληροφορία παρ' ἡμῖν.

ΧΑΡΤΟΠΟΛΕΙΟΝ

ΑΔΕΛΦΩΝ Α. ΡΑΚΟΠΟΥΛΩΝ

Ἀθῆναι, ὁδὸς Αἰόλου, ἀρ. 192, ἔναντι ξενοδοχείου Στέμματος
ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΘΗΚΗ ΚΑΤΑΣΤΙΧΩΝ ΕΚ ΤΩΝ ΚΑΛΥΤΕΡΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ :

Eidler et Kriche, Hanovre. — Laroche Joubert et Cie Angouleme, Paris.
F. Rolinger Meidlinc et Lassner et Ascher Wien

Ἐκτυπῶνται ἐπισκεπτήρια στιγματίως παντός εἴδους ὡς καὶ λιθογραφημένα ἐπικεφαλίδες ἐπιστολῶν καὶ φακέλλων — χαράσσονται σφαγιδές παντός εἴδους. Ἐνταῦθα πωλεῖται καὶ μελάνη τύπου ἀγγλικῆ ὡς καὶ συμπεκνωμένη. Πάστα πολυγράφου—γραφίδες Διαδόχου — μεγάλη συλλογὴ χρωμάτων καὶ ἐλαιοχρωμάτων—ἐργαλεῖα ἀρχιτεκτονικῆς κτλ. κτλ.

Τιμαὶ μέτρια. — Πώλησις λιανικῶς καὶ χονδρικῶς.

Hebe's

Hebe's Hair Restorer

Τὸ κάλλιστον ἐπινοηθέν των τριχῶν. Δὲν εἶνε βαφεῖ, ἀλλ' εἶνε παναθηρὸν εἰς τὰς τριχὰς τὴν προτέραν αὐτῶν χρόνον διὰ τῆς ἐνδυνάμωσός αὐτῶν. Οὐδεμίαν ἐπιβλαβὴν οὐσίαν περιέχει.

Γενική ἀποθήκη ἐν Λουδίνῳ

Εὐρίσκειται ἐν Ἀθῆναις μόνον εἰς τὸ Βιβλιοπωλεῖον τῆς «Κορίνθου», ὁδὸς Προαστείου ἀριθ. 10, καὶ τιμὰ ἐκάστη φύλην δραχμῶν ὀκτώ. (Διὰ τὰς ἐπαρχίας 9)

hebe's hair restorer

ΟΙΝΟΙ ΣΑΜΟΥ

ΓΝΗΣΙΟΙ εὐρίσκονται ἐν τῷ Καταστήματι τοῦ κ. **Π. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ** πολυμένοι εἰς βιάλας κατ' ὄψιν.

Εἶνε οἶνοι γνήσιοι, ἀνώτεροι ὄλων τῶν ἐπιδορπείων Εὐρωπαϊκῶν, καὶ συνιστῶνται παρὰ τῶν ἱατρῶν εἰς ἀσθενεῖς. Ἀπλῆ δοκιμὴ ἀρκεῖ πρὸς βεβαίωσιν τούτων.

Ἄθῆναι, Ὀδὸς Μουδῶν, 11.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΛΑΙΜΟΔΕΤΩΝ Γ. ΚΟΥΛΟΥΜΠΗ

Ἀθῆναι, ὁδὸς Σταδίου, ἀριθ. 39.

Μεγὰλη συλλογὴ ὑποκαμίσων, φακόλ, κομβίων, χειροκτιῶν, μπαστουνίων. ὁμβελίων, φανελλῶν κλπ. ἀνδρῶν εἰδῶν. Πώλησις λιανικῶς καὶ χονδρικῶς.

Λαιμοδέται κατὰ παραγγελίαν.

Ο ΡΩΜΗΟΣ τοῦ ΣΟΥΡΗ ἀπ' ἀρχῆς τῆς ἐκδόσεώς του μέχρι τοῦ 1892 πωλεῖται ἐξαιρητικῶς διὰ τοὺς συνδρομητὰς τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἀντὶ φρ. 50.— Ἐπίσης καὶ τὰ ἅπαντα τοῦ Σουρη (τόμοι 5) ἀντὶ φρ. 12. Ἐκάστος τόμος ἰδιαιτέρως φρ. 2, 50.

ΟΙΝΟΙ ΘΗΡΑΣ

Σ. ΔΕΝΑΞΑ Ὀδὸς Σταδίου 63. Βισάντιο, λευκὸν καὶ μεῦρον, Μαλβαζία, Νέκταρ, Βορδῶ, Ζαμάικα. Οἶνοι κοινῶς πρὸς 80 λεπτὰ τὴν ὄψιν. Οἱ οἶνοι τοῦ κ. Δεναξᾶ ἐβραβεύθησαν ἐν τῇ παγκοσμίῳ Ἐκθέσει τῶν Παρισίων.

Τριᾶται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τριᾶται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

'Εν Ἀθήναις, 18 Ἀπριλίου 1893.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 57

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

'Εν Ἀθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις..... » 8.50
'Εν τῷ Ἐξωτερικῷ..... φρ. χρ. 15.—
'Εν Ῥωσίᾳ..... ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΚΑΙΣΑΡΙΝΗ, διήγημα Ἀλεξάνδρου Δουμά (υἱοῦ). —
Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουβέλ.
—ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΣΕΡ, μυθιστορία Αἰμιλίου Ρισβούργ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΞΕΤΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤῶΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματῶσάμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

Ἐπειδὴ παρὰ πολλῶν διεδικηθῆσαν ἡμῖν παράπονα διὰ τὴν ἐντελῆ ἀποτυχίαν τῶν εἰκόνων μας — καὶ τοῦτο διότι προετιμήσαμεν νὰ ὑποστηρίξωμεν ἐντοπικοὺς ξυλογράφους — ἀναγκαζόμεθα νὰ διακόψωμεν τὴν δημοσίευσιν αὐτῶν, μέχρις οὗ συνεννοηθῶμεν μετὰ τοῦ πρώην ἐν Παρισίοις ἀνταποκριτοῦ μας, πρὸς ἀποστολὴν τῶν εἰκόνων, ὡς καὶ πρότερον ἐπράττομεν. — Αἰτοῦμεν διὰ τοῦτο συγγνώμην παρὰ τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας.

ΚΑΙΣΑΡΙΝΗ

Διήγημα ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ (υἱοῦ).

[Συνέχεια]

Β'

Ὁ Ἑρρίκος Δερμενὸν ἠκολούθησε τὴν ὁδόν, ἣτις ἔφερον εἰς τὴν πόλιν Σ. . . Μετὰ πορείαν εἴκοσι περίπου λεπτῶν ἔφθικεν εἰς τὸ μέρος, ἐνθα ἡ ἑορτὴ ἐλάμβανε χώραν.

Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πλήθους ὁ Ἑρρίκος ἐζήτει τὸ ἔμβλημα τοῦ πάνθηρος καὶ δὲν ἐβράδυνε νὰ τὸ ἀνεύρη.

Μουσικὴ ἀκουομένη ἔσωθεν ὑπεδήλου, ὅτι ἡ παράστασις εἶχεν ἀρχίσῃ.

Ὁ Ἑρρίκος ἀνέβη τὰς βαθμίδας, ἐπλήρωσε τρία σολῖα δι' εἰσιτήριον καὶ ἔλαβε θέσιν μεταξὺ τῶν λοιπῶν θεατῶν.

Νεῆνις ἐνδεδυμένη βραχιεῖν ἐσθῆτα ἐκ μαύρου βελούδου ἐξετέλει διάφορα γυμνάσια μετὰ τὰ θηρία, τὰ ὅποια εἶχεν ἐξημερώσῃ.

Συνεχῶς διεκόπτετο ὑπὸ τῶν ἐνθουσιωδῶν χειροκροτημάτων τῶν θεατῶν, οἵτινες ἐκπληκτικῶς ἔχασκον πρὸ τοῦ θεάματος τοῦτου. Ὅτε ἡ παράστασις ἐτελείωσε καὶ ὁ

Ἑρρίκος ἔμεινε μόνος μετὰ τῆς μαγίσσης, πλησιαζὼν πρὸς αὐτὴν τῆ εἶπεν :

— Δεσποινίς, θέλω νὰ σᾶς ὀμιλήσω.

— Σᾶς ἀκούω, κύριε.

— Ἀλλὰ δὲν ἔχετε ἄλλο μέρος ἐκτὸς τῆς αἰθούσης ταύτης ;

— Ὅ,τι θὰ μοῦ εἶπετε λοιπὸν εἶνε σπουδαῖον ;

— Ναί.

— Τότε ἀκολουθήσατέ με.

Καὶ ἀκολουθομένη ὑπὸ τοῦ Ἑρρίκου διηυθύνθη πρὸς μικρὰν θύραν, ἣτις ἦτο κλειδωμένη, τὴν ἤνοιξε καὶ ὁ Ἑρρίκος εὐρέθη πρὸ κιβωτίων, στρωμάτων καὶ σκευῶν μαγειρικῆς, τὰ ὅποια ἦσαν τῆδε κἀκείσε ἐρριμμένα. Κρεμαστὴ λυχνία ἐφώτιζε τὸ διαμέρισμα τοῦτο.

Ἡ Καισαρίνη, οὕτως ὠνομάζετο ἡ νεῆνις, ἔκαμε σημεῖον εἰς τὸν Ἑρρίκον νὰ καθήσῃ ἐπὶ τῶν στρωμάτων, ἐὰν ἦτο δυνατὸν νὰ καθήσῃ, καὶ ἔστη πρὸ αὐτοῦ, στηρίζομένη ἐπὶ τινος τετρασυμένης τραπέζης καὶ παιζούσα μετὰ τοῦ μαστίγιόν της.

— Προμαντεύετε τὸ μέλλον ; ἠρώτησεν ὁ κ. Δερμενὸν μετὰ τόνου εἰρωνικοῦ.

— Ναί, κύριε, ἀπεκρίθη ἡ Καισαρίνη μετὰ πεποιθήσεως.

— Ἐ λοιπὸν, πρόσωπόν τι θὰ ἔλθῃ νὰ σᾶς συμβουλευθῇ αὔριον καὶ εἶνε ἀνάγκη νὰ προεῖπτε εἰς αὐτὸ τὸ μέλλον, ὅπως θὰ σᾶς τὸ ὑπαγορεύσω ἐγώ.

— Ἀδείκως θὰ κοπιᾶσθε, κύριε, δὲν θὰ ἀκολουθήσω τὰς ὁδηγίας σας.

— Ἀντὶ οὐδεμιᾶς ἀμοιβῆς ; εἶπεν ὁ Ἑρρίκος ἐξάγων ἐκ τοῦ θυλακίου του χρυσὰ τινὰ νομίσματα, τὰ ὅποια ἀπήστραψαν ὑπὸ τὸ φῶς τῆς λυχνίας.

Ἡ Καισαρίνη παρετήρησε τὰ λουδοβικεῖα καὶ ἐν τούτοις ἀπεκρίθη :

— Ἀντὶ οὐδεμιᾶς ἀμοιβῆς.

— Καὶ δύναμαι νὰ μάθω τὴν αἰτίαν τῆς ἀρνήσεώς σας ;

— Ἡ αἰτία εἶνε ἀπλουστάτη, κύριε. Ἔχω πεποιθήσιν εἰς τὴν ἐπιστήμην μου καὶ δὲν θέλω νὰ ἐξπατῶ κανέναν.

— Πιστεύετε λοιπὸν, ὅτι αἱ προφητεῖαί σας πρὸςπραγματοποιοῦνται ;

— Εἶμαι βεβηχία.

— Διατί τότε, ἀφ' οὗ ἔχετε τοιοῦτον πλεονέκτημα, δὲν τὸ μεταχειρίζεσθε, ὅπως κάμετε μετὰ αὐτὸ τὴν τύχην σας ἀντὶ νὰ δίδετε παραστάσεις ;

— Διότι τὸ κοινὸν πιστεῖται καὶ πληρῶναι μόνον ὅ,τι βλέπει, ὥστε ἀνωφελῶς θὰ μετεχειρίζομαι τὸ πλεονέκτημα τοῦτο, τοῦ ὁποίου μόνον ἐγὼ σήμερον γνωρίζω τὸ μυστικὸν καὶ τὴν ἐξήγησιν.

— Ἐπὶ τέλους, εἴτε τῷ ὄντι προμαντεύετε, εἴτε οὐ, ὑπέλαβεν ὁ Ἑρρίκος, τὸ ἐπάγγελμά σας δύναται νὰ μοὶ χρησιμεύσῃ πρὸς τοῦτο σᾶς ἐπισκέψῃ σήμερον. Μία κόρη σᾶς συνεβουλεύθη χθές ;

— Ἀληθῶς.

— Τὴν γνωρίζετε ;

— Ὅχι.

— Ἐμαντεύσατε περὶ τοῦ παρελθόντος της.

— Δὲν εἶνε τόσον δύσκολον νὰ μαντεύσῃ τις τὸ παρελθὸν γυναικὸς τῆς θέσεως καὶ τῆς ἡλικίας ἐκείνης. Ἄν ἐπρόκειτο περὶ ἄλλης, τὸ πρᾶγμα θὰ ἦτο κἀπως διαφορετικόν.

— Ἐν τούτοις ἔφυγεν ἀπ' ἐδῶ κατενθουσιασμένη καὶ ὠμίλησε περὶ τῆς ἐπισκέψεως ταύτης εἰς κἀποιαν φίλην της, ἣτις ἐπίσης θὰ σᾶς ἐπισκεψθῇ αὔριον τὸ πρωί.

— Μόνη ;

— Μετὰ τοῦ προσώπου, ὅπερ γνωρίζετε καὶ μετὰ μίαν γηρικὴν παιδαγωγόν.

— Πολὺ καλὰ.

— Ἀλλὰ δὲν θὰ τῆ διηγηθῆτε μόνον

τὸ παρελθόν, θέλει νὰ τῇ προείπητε καὶ περὶ τοῦ μέλλοντός της.

— Θὰ τῆς εἶπω ὅ,τι μὲ ἐρωτήση.

— Θὰ σὰς συμβουλευθῇ χωρὶς ἄλλο, περὶ τῶν ἐνδομυχωτέρων ἐντυπώσεών της, διότι εἶνε προληπτικὴ καὶ πιστεύει εἰς τὰς προρρήσεις.

— Θὰ τῆς εἶπω ὅλην τὴν ἀλήθειαν.

Ἐρρικός παρετήρησεν ἐπὶ στιγμὴν τὴν μάγισσαν ταύτην, ἥτις ἦτο βεβαία περὶ τῆς μαντικῆς αὐτῆς, ὡς ἄλλη ἀρχαία Σιβύλλα.

— Ἡ κόρη αὐτῆ ἀγαπᾷ κάποιον, ὅστις τὴν ἀγαπᾷ, ἐπανελάβε. Πρέπει νὰ τῆς εἴπη, ὅτι δικαίως τὸν ἀγαπᾷ.

— Ὁ κάποιος οὗτος εἶσθε σεις. Στοιχηματίζω.

— Ἰσως.

— Ἀκούσατέ με λοιπόν, κύριε. θὰ τῇ ἀπαντήσω συμφώνως μὲ τὰς ἐρωτήσεις, τὰς ὁποίας θὰ μοῦ ἀπευθύνῃ. Ἴδου ὅ,τι δύναμαι νὰ πράξω δι' ὑμᾶς.

— Ἀλλὰ πῶς θὰ μάθω, τί τῆς ἀπηντήσατε;

— Νὰ τὴν ἐρωτήσητε.

— Δὲν θὰ μοῦ εἴπη τίποτε· ἔπειτα ἤθελα νὰ ἴδω ὁ ἴδιος τὸν τρόπον, μὲ τὸν ὁποῖον θὰ σὰς ἐρωτήσῃ, τί πρέπει νὰ κάμῃ, ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἔρωτά της.

— Ἰπάρχει ἐν μέσον.

— Ποῖον; ἠρώτησε μετ' ἐνδιαφέροντος ὁ Ἐρρικός.

— Εἶνε ἀπλοῦν· ἔλθετε αὐριον πρὸ τῆς κόρης ταύτης. Θὰ σὰς κρῦψω εἰς τὸ μέρος τοῦτο, ὅπου εἴμεθα τώρα καὶ θὰ ἀκούσητε ὅ,τι καὶ ἂν λεχθῇ. Κατόπιν θὰ εἶσθε ἐλεύθερος νὰ μεταχειρισθῆτε, ὅπως θέλετε τὴν περίστασιν ταύτην.

— Θὰ ἔλθω αὐριον.

— Θὰ σὰς ἀναμένω, κύριε.

Ὅτε ἡ Καισαρίνη ἤνοιγε τὴν θύραν, ἵνα ἐξέλθῃ ὁ Ἐρρικός, οὗτος τῇ ἔθηκεν εἰς τὴν χεῖραν τρία χρυσὰ νομίσματα.

— Εὐχαριστῶ, εἶπεν ἐκείνη μειδιῶσα.

Καὶ ἔρριψε τὰ τρία λουδοβίκεια εἰς μικρὸν κιβώτιον, τὸ ὁποῖον ἐκλείδωσε καὶ ἔκρυψεν εἰς τὸ βῆθος τοῦ συρταρίου τῆς τραπέζης.

Ἐρρικός ἐπανελάβε τὴν ὁδόν, ἡ ὁποία ἔφερον εἰς τὴν ἔπαυλιν.

Ἀπουσίασε περίπου μίαν ὥραν.

Ὅτε ἐπανῆλθεν, οἱ συνδικαιτωμένες εἶχον συναθροισθῆ ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ, ἐνθα ἡ Ἰουλιέττα ἐτραγωδεῖ συνοδευομένη διὰ τοῦ κλειδοκυμβάλου.

Μετὰ τὰς παραφωνίας τῆς μουσικῆς, τὴν ὁποίαν ἤκουσεν εἰς τὴν πόλιν, ὅ,τι ἐπαιζεν ἡ νεαρὰ κόρη τῶ ἐφάνη μελωδία ἐπουράνιος. Πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι ἡ Ἰουλιέττα εἶχε θελκτικὴν καὶ συμπαθῆ φωνήν, ἥτις ἠλαττώθη ὀλίγον κατὰ τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ὁ Ἐρρικός εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἰθούσαν.

Ἐπλησίασε τὴν κυρίαν Βωζέ καὶ τὰ τέσσαρα ἄλλα πρόσωπα, τὰ ὁποῖα ἐγνωρίσαμεν ἤδη καὶ τὰ ὁποῖα ἀπετέλουν κύκλον εἰς τινὰ γωνίαν τῆς αἰθούσης, συνδιαλεγόμενα καὶ ἀκροώμενα τὴν ρομάντσάν τῆς Ἰουλιέττας, ἥτις ἐκάθητο πλησίον τῆς Καικιλίας, μετὰ τῆς ὁποίας ἀντήλλαξεν ἐμπιστευτικὸν βλέμμα, ὅτε ὁ Ἐρρικός ἤνοιγε τὴν θύραν.

Ἄφ' οὗ ἐτελείωσε τὸ τεμάχιον, ἡ Ἰουλιέττα δὲν ἐπανήρχισεν ἕτερον, ἀλλ' ἐφαίνετο ἠὲ χαριστήριον νὰ φέρῃ τοὺς δακτύλους της μετὰ ταχύτητος ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου καὶ νὰ κάμῃ ἀρκετὸν θόρυβον, ὥστε νὰ μὴ ἀκούσῃν ὅ,τι ἔλεγεν εἰς τὴν Καικιλίαν.

Αἱ δύο νεάνιδες διηρώτων ἀλλήλας περὶ τοῦ αἰτίου, ὅπερ ἠνάγκασε τὸν κ. Δερμενὸν ν' ἀπουσίασῃ.

Ὁ βαρῶνος καὶ ἡ σύζυγός του, ὁ κόμης καὶ ἡ κόμισσα ἐξηκολούθουν νὰ συζητῶσι πολιτικά, ἀρτύοντες τὴν ἄλλως ἀνιαρὰν συνδιάλεξιν τῶν μὲ διαφόρους ἀστεϊσμούς.

Ὁ Ἐρρικός καὶ ἡ κ. Βωζέ ὠμίλου κατὰ μέρος, ὁ δὲ νέος ἐφαίνετο, ὅτι ὑφίστατο τὸν ἔλεγχον τῶν ὑπονοιῶν. τὰς ὁποίας ἡ ἐξαφάνισις του διήγειρεν. Αἱ ἐρωτήσεις τῆς μητρὸς τῆς Ἰουλιέττας ἐχρησίμευον ὡς γέφυρα, δι' ἧς θὰ ἔφθανεν ἐπιτηδεῖως εἰς συνδιάλεξιν σοβαρὰν. Διότι ἡ κυρία Βωζέ εἶχε παρατηρήσει, ὅτι ὁ Ἐρρικός δὲν ἦτο ἀδιάφορος πρὸς τὴν Ἰουλιέτταν καὶ ὅτι ἡ θυγάτηρ της συνεπάθει τὸν Ἐρρικόν. Ὡς καλὴ καὶ προβλεπτικὴ μήτηρ, ἤθελε νὰ βεβαιωθῇ, ἂν αἱ διαθέσεις αὗται τοῦ κ. Δερμενὸν ἦσαν εὐλοκρινεῖς, ὥστε νὰ βασισθῇ ἐπ' αὐτῶν. Ἐνεκα τούτου τὸν παρεκάλεσε νὰ διέλθῃ τὴν ἐσπέραν πλησίον της, ἐλπίζουσα νὰ εὕρῃ εὐνοϊκὴν στιγμὴν, καθ' ἣν θὰ ἐπετύγχανεν ἐκ μέρους του τὴν ἐξηγήσιν, τὴν ὁποίαν ἐπεθύμει. Θὰ ἔφθανε χωρὶς ἄλλο εἰς τὸν σκοπὸν της, ὅτε ὑπὲρ τῆς προσῆλθε νὰ τῇ ἀναγγείλῃ τὸν κ. Ἐκτωρ Κρονδέν.

— Ἄς εἰσέλθῃ ὁ κ. Κρονδέν, εἶπεν ἡ κυρία Βωζέ.

Ὁ κ. Ἐκτωρ Κρονδέν ἦτο ὁ υἱὸς τοῦ συμβολαιογράφου της.

Νέος φέρων μέλαιναν ἐνδυμασίαν καὶ λαίμοδέτην λευκὸν, ἐφάνη τότε κρατῶν εἰς τὴν χεῖρα δέσμην χαρτίων.

Ὁ κ. Ἐκτωρ εἶχε φυσιογνωμίαν ἠδεῖαν καὶ εὐπροσῆγορον. Ἦτο ἀναστήματος μετρίου, ἐφαίνετο ἄνθρωπος χαρακτῆρος εὐλοκρινεῖς, ἀλλ' ὑπὲρ τὸ δέον δειλοῦ. Τὸ βῆθος τοῦ ἦτο κῆπως ἐπαρχιακόν, συντελοῦσης εἰς τοῦτο τῆς ἀδεξιότητος, ἣν εἶχεν ἀποκτήσει ἐκ τῆς ἀπειρίας τοῦ κόσμου καὶ τῶν πολλῶν ἀσχολιῶν, διότι ὁ πατήρ του, μὴ εὐκαιρῶν νὰ ἐργάζηται μόνος, τὸν ἐπεφόρτιζε μὲ πληθῆραν ὑποθέσεων.

Ὁ κ. Ἐκτωρ δὲν ἦτο μὲν ὠραίος, ἀλλ' εἶχεν αἰσθητὰ γενναία καὶ εὐλοκρινῆ.

Ἐκ πρώτης ὄψεως δὲν εἴλυε ποσῶς, ἀλλ' ὅτε ἀπαξ ἐσχετίζετο τις μετ' αὐτοῦ, ἠσθάνετο συμπάθειαν πραγματικὴν καὶ τὸν ἐξετίμα δέοντως.

Ἡ κ. Βωζέ ἀναγνωρίζουσα ἐν αὐτῷ πάντα τὰ προτερήματα τὸν μετεχειρίζετο μετ' ἰδιαζούσης στοργῆς.

Ὅτε εἶδεν, ὅτι ἡ κ. Βωζέ δὲν ἦτο μόνη, εὐρέθη εἰς στενόχωρον θέσιν καὶ εἰδίστασεν, ἂν ἔπρεπε νὰ εἰσέλθῃ ἡ οὗ. Ἠρυθρίασε καὶ δὲν ἐτόλμησε νὰ προχωρήσῃ.

— Εἰσέλθετε λοιπόν, κύριε Ἐκτωρ, τῷ εἶπεν ἡ οἰκοδέσποινα.

Καὶ ὁ κ. Κρονδέν υἱὸς, ἀναθαρρήσας ὀλίγον εἰσῆλθεν, ἐχαιρέτισεν, ὅσῳ ἠδύνατο ἀδεξιῶς τὰ πρόσωπα, τὰ ὁποῖα εὕρισκοντο

ἐκεῖ καὶ ἀφ' οὗ ἔρριψε λαθραῖον βλέμμα πρὸς τὴν Ἰουλιέτταν, ἥτις οὔτε κἂν ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν ἀκούουσα τὸ ὄνομά του, ἐκάθησε πλησίον τῆς κ. Βωζέ.

Ὁ Ἐρρικός ἐπωφελήθη τῆς ἐπισκέψεως ταύτης, ἵνα πλησιάσῃ τὴν Καικιλίαν καὶ τὴν Ἰουλιέτταν καὶ συνομιλήσῃ μὲ τὰς δύο νεάνιδας.

— Διὰ τί ἔρχεσθε τόσο ἀργά, ἀγαπητέ μου κύριε Ἐκτωρ; εἶπεν ἡ κ. Βωζέ μειδιῶσα. Ἡ δέσμη αὕτη τῶν χαρτίων εἶνε δι' ἐμέ;

— Μάλιστα, κυρία, καὶ ἐπειδὴ ἔπρεπε νὰ τὰ ἔχῃτε πρὸ τῆς αὐριον, ἀπήντησεν ὁ νεανίας, σὰς τὰ φέρω ἀπόψε. Ἦμην βέβαιος, ὅτι θὰ μὲ ἐδέχεσθε καὶ ἐσκέφθην, ὅτι δὲν θὰ ἦτο ἀδιακρισία νὰ σὰς ἐπισκεφθῶ τοιαύτην ὥραν, ἀφ' οὗ ἡ ὑπόθεσις εἶνε τόσο κατεπεύγουσα.

— Πάντοτε εἶσθε εὐπρόσδεκτος παρ' ἐμοί, ἀγαπητέ μου κύριε Κρονδέν. Τί ἐγγράφα εἶνε αὐτά;

— Εἶνε τὰ σχετικὰ ἐγγράφα μὲ τὰς τελευταίας καταθέσεις τῶν χρημάτων σας, διὰ τὰς ὁποίας ὁ πατήρ μου χρειάζεται νάαν πληρεξουσιότητα.

Ἡ κ. Βωζέ ἔλαβε τὴν δέσμην τῶν ἐγγράφων.

— Θὰ τὰ παρατηρήσετε μὲ τὴν ἡσυχίαν σας, κυρία ὑπέλαβεν ὁ κ. Ἐκτωρ, καὶ θὰ μοι τὰ ἐπιστρέψῃτε αὐριον, ὅτε θὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ σὰς ἐπισκεφθῶ πάλιν.

— Ἐχει καλῶς.

— Ἐπιτρέπετε τώρα νὰ προσφέρω τὰ σέβη μου εἰς τὴν δεσποινίδα Ἰουλιέτταν;

— Πηγαίνετε, κύριε Ἐκτωρ, πηγαίνετε. Ὁ κ. Ἐκτωρ ἠγέρθη καὶ ἐπλησίασε τὴν νεάνίδα, ἥτις ἔχουσα τοὺς ὀφθαλμούς προσηλωμένους ἐπὶ τινος σελίδος τῆς μουσικῆς, συνωμίλει μετὰ τῆς Καικιλίας καὶ τοῦ Ἐρρικού.

— Δεσποινίς, εἶπεν ὁ κ. Κρονδέν υἱὸς ἐρυθριῶν καὶ μὲ φωνὴν συγκεκινημένην, ἡ ὑγεία σας ἔχει καλῶς, ἀφ' ἧς ἡμέρας ἔσχον τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σὰς ἴδω;

— Ναί, κύριε Κρονδέν, ἀπεκρίθη ἡ Ἰουλιέττα στρέφουσα τὴν κεφαλὴν, καὶ ἡ ἰδιότης σας;

— Σὰς εὐχαριστῶ, δεσποινίς...

Καὶ ὁ δειλὸς νεανίας εὐρεθεὶς ἀπέναντι τῆς θυγατρὸς τῆς κ. Βωζέ δὲν ἤξευρε τί νὰ προσθέσῃ εἰς ὅ,τι εἶπε πρὸ ὀλίγου.

Κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον ὁ Ἐρρικός τὸν παρετήρει μὲ ὕψος εἰρωνικόν.

Ὁ κ. Ἐκτωρ προσεπειθήθη, ὅτι δὲν εἶδε τὸ βλέμμα τοῦτο καὶ ἐνόησεν, ὅτι ἦτο ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ εἴπη κἄτι, ἐπειδὴ ἡ Ἰουλιέττα ἐτήρει ἀνηλεῆ σιγὴν καὶ ἐφαίνετο, ὡς νὰ ἔλεγεν:

— Διὰ τί διεκόψετε τὴν συνδιάλεξίν σας;

— Ἐκαμην ἐξαίσιον καιρὸν σήμερον, εἶπεν ὁ κ. Κρονδέν.

— Ἀληθῶς; ἡ δύσις τοῦ ἡλίου ἦτο κἄτι ἔκτακτον.

— Δὲν ἐπήγατε εἰς τὴν ἐορτήν, δεσποινίς;

— Ὁχι, κύριε.

— Ἐτραγωδεῖτε, νομίζω, ὅτε εἰσῆλθον;

— Εἶχον πελειώση.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΑ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Οἱ Ροζενδάλ.

[Συνέχεια]

— Θέλεις νὰ γελάσης, ἐπιθύρισε.
 — Δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ δὲν ἔχω διάθεσιν.
 — Δὲν σὲ ἐνοῶ.
 — Θὰ μ' ἐνοήσης.
 Ἐπλησίασε τὴν ἔδραν καὶ ἤτένισε κατὰ πρόσωπον τὴν Μαρίναν κρατῶν τὴν χεῖρα αὐτῆς.
 — Ποία εἶναι ἡ μεγαλειτέρα ἐπιθυμία σου; ἠρώτησεν αὐτήν.
 — Ἀλλά..
 — Εἶναι, νομίζω, νὰ ἐπανέλθῃς εἰς τὴν πατρίδα σου.
 — ὦ! ναί, ἀπεκρίθη ἐκείνη προθύμως.
 — Καὶ νὰ ζήσης ἐκεῖ.
 — Ἄν τοῦτο μοι εἶναι δυνατόν.
 — Θὰ δυνηθῆς. Εἶσαι ἐντιμὸς κόρη, Μαρίνα.
 — Προσπαθῶ.
 — Εἶσαι ἀφωσιωμένη εἰς ἐμέ;
 — Εἰς πῦρ καὶ εἰς θάνατον.
 — Δὲν ἀπαιτῶ τόσα πολλά. Σὲ ἐρωτῶ: Θέλεις νὰ μοι παράσχῃς μίαν ἐκδούλευσιν;
 — Ἐξ ὅλης καρδίας. Ἀμφιβάλλεις;
 — Μίαν μεγάλην ἐκδούλευσιν.
 — Θὰ εἶναι πάντοτε πολὺ μικρά.
 — Θὰ ἐπανέλθῃς εἰς τὸν τόπον σου.
 — Εἰς τὸ Μιλάνον; ἀνέκραξεν ἡ Μαρίνα.
 — Ἡ ἀλλαχοῦ. Ὅπου θελήσης. Θὰ ἐκλέξῃς τὸ μέρος, ἀρκεῖ νὰ ἦναι ἔρημον καὶ μεμονωμένον, ἐκτὸς τῆς Γαλλίας.
 — Αὐτὸ εἶναι τὸ ὄνειρον τῆς ζωῆς μου! Θὰ ἦναι ἡ μεγαλειτέρα χαρὰ!
 — Θὰ ἀπολαύσης αὐτὴν τὴν χαρὰν.
 — Πῶς;
 — Θὰ σοὶ τὸ εἶπω.
 Θὰ ἴδωμεν κατωτέρω τί εἶπον.
 Ὁ Ραβού ὠμίλησεν ἐπὶ πολὺ μετὰ θερμότητος.
 Ἦνῶσι τις ἐκ τῶν δονήσεων τῆς φωνῆς του τὴν κατάστασιν τῆς τετραυματισμένης ψυχῆς του.
 Διηγήθη τὰς θλίψεις του τῇ Ἰταλίδι, ἣτις προσεῖχεν ἀτενίζουσα αὐτὸν μετὰ φλογεροῦ βλέμματος.
 — Καλὰ, φίλε μου, ἐπανελάβε πολλάκις. Καλὰ!
 Ἐφάνη συμπονοῦσα πρὸς τὸν ἄνθρωπον ἐκείνον, ὃν ἤθελεν ἀγαπήσει, ἂν ἐκεῖνος ἤθελε, διὰ τυφλῆς ἀγάπης, χωρὶς νὰ ζητήσῃ ἀντάλλαγμα τῶν ἐκδουλεύσεων τῆς.
 Ὅταν ὁ Ραβού ἐτελείωσεν, εἶπεν αὐτῇ ἀπλῶς:
 — Ἐννόησες;
 — Ναί. Τὰ πάντα.
 — Καὶ θὰ πράξῃς συμφώνως πρὸς τοὺς σκοποὺς μου;
 — Νεῦσόν μοι καὶ θὰ ὑπακούσω.
 Ἰδέα τις ἐπῆλθε τῷ Ραβού.

— Λησμονῶ μίαν λεπτομέρειαν, ὑπέλαβε. Πόσα εἰσοδήματα θέλεις;
 — Εἰσοδήματα;
 — Διὰ νὰ ζήσης.
 — Εἰς ἕν χωρίον;
 — Ναί, εἰς ἕν χωρίον.
 — Ὅλιγα πράγματα. Τίποτε.
 — Ἀλλά..
 Ἡ Μαρίνα δὲν ἐτόλμα νὰ ὀρίσῃ ἀριθμὸν.
 — Χίλια φράγκα, εἶπεν ὁ Ραβού.
 — Χριστέ καὶ Παναγία! ἀνέκραξεν ἡ Ἰταλίς, θέλεις λοιπὸν νὰ περικυκλώσῃς λησταί τὴν κατοικίαν μου; Μὲ τὸ ἥμισυ θὰ ζῶ μεγαλοπρεπῶς.
 — Σκέφθητι ὅτι δὲν θὰ ἦσαι μόνη.
 — Τὸ σκέπτομαι. Θὰ ἔχω δύο αἰγας διὰ τὸ παιδίον.
 — Θὰ σοὶ δώσω ὀκτακοσίας λίβρας κατ' ἔτος. Εἶναι ἀρκετά;
 — Εἶναι πολλά.
 — Θὰ σοὶ τὰς ἐξοφλήσω διὰ τίτλων ἐν τάξει.
 — Εἶσαι λοιπὸν πλούσιος;
 Ὁ Ραβού ἐφοκίασεν ἀναμνησθεὶς τὴν προέλευσιν τῆς περιουσίας ταύτης.
 — Ἐχω ἀρκετά, ὥστε νὰ μὴ στενοχωρηθῶ διὰ τὴν θυσίαν ταύτην. Ἄλλως τε, πολὺ ὀλίγα χρειάζομαι δι' ἐμέ! Δὲν ἐσυνείθισα νὰ ζῶ πλουσίως.
 Ἐλαβεν ἐκ χαρτοφυλακείου ἐκ κιτρίνου δέρματος χαρτονομίσμα χιλίων φράγκων.
 — Ἰδοῦ, λάβε αὐτὸ διὰ τὰ προκαταρκτικὰ ἐξοδὰ σου.
 — Χίλια φράγκα!
 — Δὲν εἶναι πολλά. Μὴ λησμονήσης τίποτε ἐκ τῶν ἀναγκασιούτων καὶ ἐνήργει ἐν σιωπῇ.
 — Τί βροχὴ χρυσοῦ! ἀνέκραξεν ἡ Μαρίνα.
 — Τοιουτοτρόπως ἐξησφαλίσθης ἀπὸ τῆς ἀνάγκης διὰ τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς σου. Θὰ εἶσαι τοῦλάχιστον εὐτυχής;
 — Χάρις εἰς σέ, θεσσαυρέ μου! Σὲ ἀποστέλλει ὁ πανάγαθος Θεός. Θὰ ἀνάψω λαμπάδα εἰς τὴν Παναγίαν τῆς ἐνορίας μου ὅταν φθάσω.
 — Ἄν θέλῃς. Πρὸ πάντων μὴ λησμονεῖς τὰς συστάσεις μου.
 Ἡ Μαρίνα ἔδειξε τὴν καρδίαν τῆς καὶ ἐπληξέ τὸ στήθος αὐτῆς.
 — Εἶναι γραμμῆναι ἐδῶ, εἶπε. Βασιζοῦ εἰς ἐμέ. Ἡ Μαρίνα Στρικὸν εἶναι γενναία. Θὰ ἴδῃς.
 — Ἐσο ἔτοιμος εἰς τὸ ἐλάχιστον σημείον.
 — Εἴμεθα σύμφωνοι.
 Ὁ Ραβού τῇ ἔσφιγγε τὴν χεῖρα.
 Ἡ Μαρίνα συγκεκρινημένη ἔκυψε καὶ ἐφίλησε τὴν ἰδικὴν του.
 — Ὅχι τὴν χεῖρά μου, εἶπεν ὁ Ραβού. Φίλησέ με.
 Ἐξῆλθε συγκεκρινημένος καὶ αὐτὸς ἐκ τῆς τρώγλης τῆς Ἰταλίδος.
 — Χαῖρε, εἶπεν αὐτῇ.
 Ἡ Μαρίνα ἔμεινεν ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς θύρας παρατηροῦσα αὐτὸν κατερχόμενον τὴν ὁδόν, τότε δὲ μόνον εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς, ὅταν ἐκεῖνος ἐστράφη πρὸς τὸ βουλευτῆρον.

— Καὶ δὲν θὰ ξαναρχίσετε;

— Ὅχι, διότι συνωμιλοῦμεν.

— Ὡστε σὰς ἐτάραξα ἐν τῷ μέσω τῆς συνδιαλέξεώς σας; συγχωρήσητέ με δι' αὐτό, δεσποινίς, ἀλλὰ δὲν ἠδυνάμην νὰ ἀναχωρήσω, χωρὶς νὰ πληροφορηθῶ περὶ τῆς ὑγείας ὑμῶν καὶ χωρὶς νὰ σὰς προσφέρω τὰ σέβη μου.

Ἡ νεᾶνις ὑπεκλίθη, χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ.

Ἡ Καικιλία μόλις συνεκράτει τὸν γέλωτα βλέπουσα τὴν στενωχῶρον θέσιν, ἐν τῇ ὁποίᾳ εὐρίσκετο ὁ κ. Ἐκτωρ.

Ὁ Ἐρρίκος ἔκρουεν ἀσκόπως τὰ πλῆκτρα τοῦ κλειδοκυμβάλου.

Ὁ κ. Κρονδὲν υἱὸς ἐνόησεν, ὅτε ἔπρεπε νὰ ἀναχωρήσῃ καὶ ὅτι, ὅσον περισσότερον ἔμενε, τόσον ἐγίνετο γελῶσις. Ἐχαιρέτισε λοιπὸν τὴν δεσποινίδα Βωζέ, ἐπλησίασε καὶ πάλιν τὴν μητέρα τῆς καὶ ἐξῆλθε τόσον ἀδεξιῶς ὑποκλιθεὶς, ὥστε ὁ γέλωσ, τὸν ὁποῖον μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης συνεκράτει μετὰ δυσκολίας ἡ Καικιλία, ἐξέσπασεν.

— Ὁ κύριος οὗτος εἶνε ἀρκετὰ διασκεδαστικός, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος.

— Ἄς μὴ λέγωμεν τίποτε δι' αὐτόν, διέκοψεν ἡ Ἰουλιέττα, ἡ μητέρα μου τὸν λατρεῖται.

Κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον, ὁ Ἐκτωρ Κρονδὲν εἶχε διέλθῃ διὰ τῆς κιγκλιδωτῆς, θύρας τοῦ μεγάρου καὶ παρατηρῶν τὰ παραπετάσματα, τὰ ὁποῖα διεπέρα τὸ φῶς τῆς αἰθούσης, ἦν ἀφῆκε πρὸ ὀλίγου ἐπιθύρισε μὲ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς:

— Τὴν ἀγαπῶ ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς μου καὶ ὅμως ἐκείνη δὲν θὰ μ' ἀγαπήσῃ ποτέ!

Καὶ ἐπανελάβε βραδέως τὴν ὁδόν, ἣτις ἔφερεν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ πατρὸς του.

Μετὰ μίαν ὥραν οἱ συνδαιτυμόνες ἀπεχαιρέτων τὴν κ. Βωζέ, ἣτις ἔλεγεν εἰς τὸν Ἐρρίκον ἐξερχόμενον τελευταῖον:

— Ἦθελα νὰ σὰς ἠμιλήσω ἀπόψε, ἀλλὰ δὲν ἐλάβομεν πρὸς τοῦτο καιρὸν. Ἐλθετε αὔριον, θὰ σὰς περιμένω.

Ὁ Ἐρρίκος ἀπεμακρύνθη, ἀφ' οὗ ὑπεσχέθη, ὅτι θὰ ἐπανήρχετο ἄνευ ἀναβολῆς καὶ ἡ Ἰουλιέττα ἐφώναζε διὰ τελευταίαν φοράν:

— Μὴ λησμονήσης, Καικιλία, αὔριον τὸ πρῶν πρὸ τῆς ἐννάτης.

— Μείνε ἡσυχος, θὰ εἶμαι ἐδῶ, πρὶν ἐξυπνήσης.

Ὅτε ὁ κ. Δερμενὸν εὐρέθη ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ἐσταμάτησε σχεδὸν ἐπὶ τῆς θέσεως, ἐνθα ὁ Ἐκτωρ Κρονδὲν εἶχε σταματήσῃ στιγμὰς τίνας, πρότερον καὶ εἶπε καθ' ἑαυτὸν παρατηρῶν τὰ παράθυρα τῆς Ἰουλιέττας:

— Τὴν ἀγαπῶ καὶ χωρὶς ἄλλο ἢ ὠραία αὕτη κόρη θὰ μ' ἀγαπήσῃ!

[Ἐπεται συνέχεια].

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΑΚΗΣ

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ

ΤΗΣ ΝΕΩΤΕΡΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ἤτοι

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΟ-ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ τῶν νομῶν, ἐπαρχιῶν, Δήμων, πόλεων, κωμοπόλεων, χωριῶν, ὀρέων, ποταμῶν, λιμνῶν, ὄρων, μονῶν, θερμοπηγῶν, κλπ. τοῦ Βασιλείου, ὑπὸ Ν. Ι. ΣΟΛΩΜΟΥ, τοῦ ἐκ Ζακύνθου, ἀρχαίου μαθητοῦ καὶ καθηγητοῦ τῆς Στρατιωτικῆς Σχολῆς καὶ ταγματάρχου ἐφεδρῶν τοῦ μηχανικοῦ. Κατὰ φυλλάδια ἐκ 2 τυπογραφικῶν φύλλων λεπτ. 60. Διὰ τὸ ὅλον ἔργον προπληρωτ. δρ. 12.—Διὰ τὸ ἐξωτερικὸν προπλ. φρ. χρ. 12.

ΙΖ'

Ἦτο μόλις ἡ δεκάτη.

Ἦδη ὅτε ὁ Ραβού εἶχε λάβει τὰ μέτρα του ἢν εὐκίνητος ὡς χελιδὼν καὶ περιεπάτει σχεδὸν πετῶν.

Βαδίζων ἐφαίνετο εὐχαρὶς συστρέφων καὶ ἀνυψῶν ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν του τὴν ράβδον του καὶ ἐπαναλαμβάνων :

— "Α! κύριε βαρόνε, θὰ ἔλθῃ ἡ σειρά μας.

Ἐν τούτοις θὰ ἐπρωτίμα νὰ συγχωρήσῃ τὸν βαρόνον, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν μαλακωτέραν καρδίαν καὶ τὴν μάλλον κλοκαχθον ψυχὴν χρειάζονται, ἂν οὐχὶ ἀποχρῶντες λόγοι, τοῦλάχιστον προφάσεις δικαιολογῆσαι τὴν ἀνανδρίαν τῆς συγγνώμης.

Ὁ γέρον Ζάμ Ροζενδάλ, σκληροτράχηλος καὶ ἀκαμπτος, παρήγγειλε τῷ υἱῷ του: — Μὴ συγχῶρει ποτὲ τὴν ὕβριν.

Ἄλλοις ὅμως ἦν ὁ χαρακτήρ τοῦ δυστυχοῦς Ραβού.

Ἐμίσει θανασίμως τὸν βαρόνον!

Ἄλλὰ νὰ ὑποφέρῃ δι' αὐτὸν ἡ Γερμανὴ του!

Ἡ ἀνάμνησις τῶν ὠραίων ἡμερῶν, τῶν ὠραιότερων νυκτῶν, ἃς ὤφειλεν αὐτῇ, ἀνέλαμπε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του καὶ τῇ ὀργῇ αὐτοῦ καὶ τῇ ἀγανακτήσει ἐμιγνύετο ὑπόλειμμα τρυφερότητος δυναμένης νὰ ἀναζωογονηθῇ.

Ἀφ' ἧς ἰδίως ἐγίνωσκε τὸ μέρος, ἐν ᾧ εὐρίσκετο ἡ Γερμανὴ, ἐφλέγετο ὑπὸ τοῦ πόθου νὰ ἐπανίδῃ αὐτήν, νὰ τὴν ἀκούσῃ, νὰ μάθῃ τίνος δικαιολογίας θὰ τῷ προέβαλε διὰ τὸ ἀδικαιολόγητον παράπτωμά της, πῶς θὰ ὑπεδέχετο αὐτόν.

Δὲν ἐγνώριζεν οὐδ' αὐτός, ἂν τὸ μῖσος ἢ ὁ ἔρωσ τὸν ὄθει πρὸς αὐτήν. Ἄλλ' ἐπεθύμει νὰ τὴν ἐπανίδῃ.

Τοῦτο μόνον ἐγνώριζεν.

"Ὅσον ἐμίσει τὸν βαρόνον, τὸν ἰσχυρόν, ὅστις κατεχρᾶτο τῆς ἰσχύος του καὶ τοῦ χρηματός του διὰ νὰ διαφθεῖρῃ καὶ ἐλκύσῃ πρὸς αὐτὸν μίαν γυναῖκα, τόσον συνεχώρει τὴν Γερμανὴν, μ' ὅλον τὸ κακόν, ὅπερ εἶχε προξενήσῃ αὐτῷ.

Τὴν πρῶϊαν ἐκείνην ὁ καιρὸς ἦτο γλυκύς, θερμὸς ὡς τὴν ἡμέραν τῆς φυγῆς τῆς Γερμανῆς.

Τὸ ἔαρ εἶναι ἡ ὠραία τῶν Παρισίων ἐποχῇ.

Φθάς εἰς τὸ βουλευθάρτον Κλισύ, ὁ Ραβού ἐξ ἐνστικτοῦ, καὶ χωρὶς νὰ σκέπτηται τί πράττει, εἰσῆλθεν εἰς τὸ πρῶτον διερχόμενον λεωφορεῖον, διευθυνόμενος πρὸς τὰ Ἡλύσια, μετ' ὀλίγον δὲ ἔφθασεν εἰς τὴν ἀψίδα τοῦ Ἀστέρος, ἐνθα τὸ βαρὺ φορτίον ἐσταμάτα.

Ἐπιπτοὶ ἄνδρες ἐκαλπάζον πρὸς τὸ Δάσος καθ' ὁμάδας διασταυρούμενοι καὶ ἀντιχειρετώμενοι.

Ἀμαξία ἑλαφραὶ, ὀδηγούμεναι ὑπὸ νεαρῶν γυναικῶν, ἔβαινον κατὰ τὴν αὐτὴν διευθύνσιν.

Ὁ Ραβού ἐφρικίασεν ἐκ ζηλοτυπίας.

Διὰ τοὺς προνομιοῦχος ἐκείνους οἱ κηπουροὶ ἐκαλλώπιζον τοὺς Παρισίους, ἢν ἀπο-

λαμβάνωσι παντὸς ἀγαθοῦ, καὶ πάσης τέρψεως.

Οἱ ἄνθρωποι ἐκείνοι μόνον μερίμναν εἶχον τὴν τῶν τέρψεων αὐτῶν καὶ τῶν ἀπολαύσεων.

Καὶ ἐβάδιζε ἀνακυκῶν ἐν τῇ φαντασίᾳ αὐτοῦ τοιαύτας σκέψεις καὶ ἐπαναλαμβάνων καθ' ἑαυτὸν :

— "Ὅχι, ἡ Γερμανὴ του δὲν ἐδόθη ἀφ' ἐαυτῆς εἰς τὸν βαρόνον ἐκείνον, οὐδὲ ἡ καρδία της τῇ τὸ ὑπηγόρευσε!

— Αὕτη δὲν ἤγαπα εἰμὴ τὰ ἑκατομμύρια αὐτοῦ καὶ τοὺς τίτλους!

Ἦρεσκεν αὐτῷ ἡ παρηγορία αὕτη.

Ἦθελε ν' ἀποκτήσῃ τὴν πεποιθήσιν αὐτὴν, ἣτις ἐκολάκευε τὴν φιλοτιμίαν του.

Διὰ τίνος ἄλλου μέσου θὰ βεβαιωθῇ περὶ τῶν αἰσθημάτων τῆς Γερμανῆς, εἰμὴ ἐρωτῶν αὐτήν!

Ὁ Ροβινὼ εἶπε περὶ ἐπαύλεως περιβαλλομένης ὑπὸ ἄλσους, μεμονωμένης πρὸς τὸ μέρος τῆς Βουλώνης, ἐναντι τοῦ Ὠτείλ, μετὰ τεσσάρων πυργίσκων εἰς τὰς γωνίας.

Ἔδει λοιπὸν ν' ἀνιχνεύσῃ εἰς τὴν συνοικίαν ἐκείνην.

— Ἐμπρὸς λοιπὸν εἰς ἔργον, εἶπε καθ' ἑαυτὸν.

Ἐνῷ ἔβαινε εἰς τὴν δενδροστοιχίαν τὴν ἄγουσαν εἰς Πασσύ, περαιτέρω δὲ εἰς Βουλώνην, ἀνὴρ ἐπιππος βαίνων ἐπὶ θαυμασίου ἵππου ἐν καλπασμῷ διῆλθε πλησίον του καὶ σχεδὸν παρέσυρεν αὐτόν.

Ἄλλὰ δι' ἐπιδειξίας κινήσεως ὁ ἵππότης ἐσταμάτησε τὸν ἵππον του καὶ ἔψαυσε διὰ τοῦ δακτύλου τὸ χεῖλος τοῦ πῖλου του.

— Σὰς ζητῶ συγγνώμην, κύριε, εἶπε μετὰ πολλῆς εὐγενείας. Νομίζω ὅτι ἀμφοτέροι εἴμεθα ἀφηρημένοι. Δὲν σὰς ἐπλήγωσα;

— Ὅχι, κύριε, εἶπεν ὁ Ραβού.

Ὁ ἵππότης ἐμεϊδίασεν, ἐχαιρέτισε διὰ τῆς χειρὸς καὶ ἀπεμακρύνθη ἐν καλπασμῷ.

— Ἰδοὺ εἰς κύριος καλοανατεθραμμένους, ἐσκέφθη ὁ κωμωδός.

Ἄλλ' αἴφνης ὁ Ραβού ἔσχεν ἔμπνευσίν τινα!

— Αὐτός! διενόηθη.

Ἀνεμνήσθη τῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ κυρίου, ὃν κατὰ τὴν ἐκ τοῦ Μελοδράματος ἔξοδον ἔδειξεν αὐτῷ ὁ ἀμαξηλατῆς ὀνομάσας αὐτὸν κύριον βαρόνον!

— Αὐτός εἶναι!

Ἔβαινον ἀμφοτέροι κατὰ τὴν αὐτὴν διευθύνσιν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ διὰ τῆς αὐτῆς ταχύτητος.

Ὁ Ροβέρτος ἐφέρετο ὑπὸ τοῦ ἐξαισίου αὐτοῦ ἵππου καλπάζοντας.

Ὁ Ραβού διέθετε μόνον τὰς κνήμας του.

Ἐπανέλαβε τὴν πορείαν του μετ' ὑποκώφου ὀργῆς ἐκραγείσης ἐν τῇ καρδίᾳ του.

Ἀφ' ἐτέρου ὁ ἵππότης παρετήρησε τὸ πρῶτον ἦθος τοῦ ἀφηρημένου ἐκείνου περιπατητοῦ.

— Φυσιγνωμία εὐθυμος, ἐσκέπτετο, καὶ εὐχάριστος.

Ἄλλ' εἶχεν ἐτέρας μερίμνας καὶ δὲν ἐθράδυνε νὰ τὴν λησμονήσῃ.

Ὅτε ἐξηφανίσθη, ὁ Ραβού δὲν ἐγνώριζε ποῦ νὰ διευθυνθῇ.

Δὲν ἐγνώριζε καλῶς τὰ μέρη ἐκεῖνα, πρὸς ἃ δὲν ἐνεθυμεῖτο νὰ μετέβῃ ποτέ.

Βαθμηδὸν εἰσεχώρησεν εἰς τὸ δάσος, ὡς ὁ ἀλιεὺς ἐν μέσῳ πελάγει.

Σπανίως κατὰ τὸν πλάνητα αὐτοῦ βίον εἶχε διαβῆ τὸν κῆπον τοῦ Κεραιμικοῦ.

Κατ' ἀνάγκην λοιπὸν θὰ περιεπλανᾶτο.

Ἄλλ' ἐπὶ τέλους εὗρε τὴν ζητούμενην διευθύνσιν.

Ἐδέησεν ὅμως νὰ δαπανήσῃ διπλάσιον χρόνον ἢ ὅσος χρειάζεται νὰ μεταβῇ τις εἰς τὸ ὑπὸ τοῦ Ροβινὼ περιγραφέν μέρος.

Εὐρέθη πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ὠτείλ ἐνώπιον περιτειγίσματος ὑψηλοῦ ὀκτώ περίπου πόδας, ὅπερ τῷ ἐφάνη ὅτι ἦν τὸ ζητούμενον.

Ἐβάδισε κατὰ μῆκος αὐτοῦ εἰς ἀπόστασιν διακοσίων ἢ τριακοσίων μέτρων καὶ ἔφθασεν εἰς τὴν μεγάλην κιγκλιδωτὴν θύραν τοῦ ἄλσους.

Μικρὸς οἰκίσκος θυρωροῦ ὑπῆρχε παρὰ δευτερόν τι κιγκλιδωμα στενότερον τοῦ πρώτου καὶ χρησιμεύοντος εἰς διάβασιν τῶν πεζῶν.

Ἐξωτερικὴ κλιμαξὴ ἐξ βαθμίδων ἐκ γρανίτου φέρε εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ θυρωροῦ, ὅστις ἐκ τῶν ἐπὶ τῶν παραθύρων παραπετασμάτων καὶ τῶν ἐξῶθεν φαινομένων ἐπιπλων, ἐφαίνετο ὅτι θὰ ἦτο πολυτελέστερος ἐντίμου ἀστοῦ.

[Ἔπεται συνέχεια]

TONY

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΕΒΟΥΡΓ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ὁ Ἐχθρός.

[Συνέχεια]

Α'

Ἡ ἀφήγησις.

Χωροῦμεν πρὸς τὸ φθινόπωρον τὰ νέφη τῆς Παρθένου, λευκὰ κυμαίνοντα φέρονται εἰς τὸν ἀέρα, αἱ δὲ ὠραῖαι, εὐήλιοι καὶ θερμαὶ ἡμέραι ἀποβαίνουσι σπάνια. Ἦδη νυκτερινοὶ παγετοὶ κατέστρεψαν ἐν τῷ κῆπῳ τὰς ὠραίας τῆς Χρυσουγῆς χρυσαλλίδας οἱ κύνθηροι ἐκρύβησαν εἰς τὰ ὑπόγεια ἐνδιατηρήματα αὐτῶν, τὰ δένδρα φυλλορροοῦσι καὶ μετὰ μικρὸν ἐκπνεύουσι τὰ ἄνθη, μαραινόμενα. Δὲν φαίνονται πλέον αἱ ὑπολαΐδες τί ἀπέγειναν; ἀνεχώρησαν εἰς εὐνήλιους χώρας μόνον ἡ πυρραλίς μένει εἰσέτι, μὴ ἐπιθυμοῦσα αὐτῇ νὰ καταλίπῃ τὴν μικρὰν ἐκείνην γωνίαν τῆς γῆς, ἐνθα ἀπομένει πράσινος ὁ κισσός, ἐφ' ὃν ἔπηξε τὴν φωλεὰν αὐτῆς. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀκούεται ἡ ἀσθενὴς αὐτῆς λαλιά, εἶτα δὲ φαίνεται περιφερομένη ἐπὶ τῶν πρασιῶν, ἀρπάζουσα ἐντομόν τι καὶ πετῶσα ἐπὶ τῶν μεγάλων δένδρων εἰς τοὺς κλάδους τῶν ὀπίσθων πηδᾶ.

Ἡ Χρυσουγὴ κάθηται ἐπὶ ἐδωλίου τοῦ κῆπου ἐνώπιον τοῦ πατρὸς της, συνδιαλε-

γομένου με τον φίλον αὐτοῦ. Ὁ γέρον ἐφοβήθη μὴ διακινδυνεύσῃ ἡ ὑγίεια τῆς κόρης αὐτοῦ· οἱ φόβοι του ὅμως ἐξέλιπον μετ' ἀνησυχίαν μιᾶς ἡμέρας. Καὶ ὅμως ἡ κόρη ἦτο κατηφής· ἀκίνητος δὲ οὖσα, τὰς χεῖρας ἔχουσα ἐπὶ τῶν γονάτων καὶ ἐπὶ τοῦ στήθους τεταπεινωμένην μελαγχολικῶς τὴν κεφαλὴν, φαίνεται ρεμβάζουσα. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀνατείνει τοὺς ὀφθαλμοὺς, προσβλέπει τὸν πατέρα αὐτῆς καὶ μειδιᾷ τεθλιμμένως. Παρ' αὐτὴν ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου ὑπάρχει λεύκωμα καὶ βιβλίον. ἀλλὰ δὲν σκέπτεται νὰ παρατηρήσῃ τὰς εἰκόνας, πολὺ δ' ὀλιγώτερον διανοεῖται ν' ἀνοίξῃ τὸ βιβλίον.

Ὁ γέρον, ὅστις ἀπὸ πολλοῦ ὠμίλει, διεκόπη ἔν' ἀναπνεύσῃ. Σφοδρὰ συγκίνησις κατέχευεν αὐτόν· ἤσθμαιεν ὀλονέν, ἡ χροιά τοῦ προσώπου ἐγένετο ζωηρὰ καὶ ἔτρεμον τὰ χεῖλη του· θρόνοι δὲ ἰδρωτὸς κατέρρεον ἐπὶ τοῦ μετώπου του καὶ πυρετώδεις λάμψεις ἐξέπεμπον οἱ ὀφθαλμοὶ του· τοῦ βλέμματος ἡ ἐκφρασις εἶχέ τι τὸ στυγνὸν καὶ φοβερὸν ἄμα.

Λίαν συγκεκινημένος ἦτο καὶ ὁ ἀκροώμενος αὐτόν, καὶ τούτου δὲ τὸ πρόσωπον μεγάλην ἐνέφρανε κατῆφραν, καὶ ἐπὶ τῶν παρειῶν αὐτοῦ δύο στίλβουσαι γραμμὴ ὑγραί, εἰσέτι, ἐδείκνυον ὅτι ἐξ αὐτῶν διήλθον τὰ δάκρυά του. Τὰ μέλη αὐτοῦ κατέχευε ρίγος.

— Εἶναι δεινόν, ἐψιθύρισε, δεινόν!

Ὁ γέρον ἐπανέλαθεν:

— Χάριν σοῦ, ἀγαπητέ Γουλιέλμ, ἀνεκίνησα τὴν τέφραν τοῦ παρελθόντος, χάριν σοῦ ἀνεπόλησα τὸ φοβερὸν φάσμα καὶ ἀνέβησα τὰς πληγὰς τῆς ψυχῆς μου, διότι δὲν ἠδυνάμην, ἀλλ' οὐδὲ ὄφειλον, ν' ἀποκρύψω τι εἰς τὸν κράτιστον, εἰς τὸν μόνον μου φίλον.

— Εὐχαριστῶ, Παῦλε, εὐχαριστῶ... Ναί, εἶμαι ἀντάξιός τῆς ἐμπιστοσύνης σου, καλῶς δ' ἐπραξας νὰ μοὶ φανερώσῃς τὴν συμφορὰν σου.

— Τὰ ἔτη παρῆλθον, ἐγήρασα, ἐλευκάνθησαν αἱ τρίχες μου, ἠσθάνθην τὴν διάνοιάν μου ἐξασθενήσασαν καὶ τὸ κακὸν ἐσταμάτησεν ἐκεῖ. Ὡ! τὸ τραῦμα ὑπῆρξε βαθύ! Τὸ πᾶν ἐπραξά ὅπως λησμονήσω, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθην· πάντοτε ἔμπροσθέν μου φαίνονται τὰ φάσματα ὄρθια! Ὡ! ὑπέφερα φοβερά, ναί, φοβερά! Εὐτυχῶς ὅμως εἶχον τὴν θυγατέρα μου...

— Ναί, τὴν θυγατέρα σου, τὴν προσφιλεῖ σου Λουκίαν. . . Θὰ ὀμιλήσωμεν μετ' ὀλίγον περὶ αὐτῆς.

— Χάριν αὐτῆς καὶ δι' αὐτῆς ἐζῆσα· ἠσθένησεν ἐπὶ πολὺν χρόνον, ἐπὶ ἔτη ἤμην δὲ ἀπηλπισμένοι ὅτι θὰ θηριάμβευον κατὰ τῆς νόσου. Ἐγνώρισα ὅλας τὰς ἀγωνίας πόσα δάκρυα ἔχουσα! καθ' ἑκάστην ἀνέμενα νὰ τὴν ἰδῶ ἐκπνέουσαν εἰς τὰς ἀγκάλας μου. Μὲ ἠύσπλαγχνίσθη ὅμως ὁ Θεὸς καὶ μὴ ἀφῆκε τὸ τέκνον μου νὰ ζήσῃ!

Ὁ κ. Γουλιέλμος Βᾶν Ὄσσην—δὲν θέλωμεν ν' ἀποκρύψωμεν ἐπὶ πλέον τὸ ὄνομά του— ἔρριψε βλέμμα οἴκτου πρὸς τὴν νεανίδα.

Εἶτα δ' ἀποταθείς πρὸς τὸν φίλον αὐτοῦ,

— Πολλὰ ἀκόμη θὰ ἔχῃς νὰ μοὶ εἴπῃς,

ὑπέλαθε, καὶ σὲ παρακκλῶ νὰ ἐπαναλάβῃς τὴν ἀφήγησίν σου, ἐκτὸς μόνον ἐὰν εἶσαι πολὺ κουρασμένος καὶ δὲν δύνασαι νὰ ἐξακολουθήσῃς.

— Προτιμῶ νὰ τελειώσω αὐτὴν ἀμέσως, ἄλλως τε δὲν θὰ ἦναι λίαν διεξοδική. Ποῦ ἔμεινα;

— Καθ' ἣν στιγμὴν ἡ κόρησσα ἐζήρχετο τοῦ θαλάμου καὶ ἐσύρετο εἰς τοὺς πόδας σου, κρατοῦσα εἰς τὰς ἀγκάλας τὴν μικρὰν Λουκίαν καὶ κράζουσα: Ἐλεος Ζητῶ, ἔλεος!

Ὁ γέρον τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ μετώπου θείς ἐπανέλαθε τὸν λόγον:

— Οὐδέποτε θὰ ἐπανίδῃς τὴν κόρην σου, τῆς ἀπεκρίθην. Καὶ ἐξῆλθον ταχέως. Οὐδεὶς πρερυρέθη διὰ νὰ μ' ἐμποδίσῃ, ἐξελθὼν δὲ τῆς ἐπαύλειος, διηθύνθη ταχέως πρὸς τὴν ἀμαξάν, ἣτις μὲ ἀνέμενον ἐπὶ τῆς μεγάλης ὁδοῦ, εἰς ἀπόστασιν εἴκοσι πέντε βημάτων ἀπὸ τῆς φάραγγος, τῆς χωρίζουσῃς τὴν Γαλλίαν ἀπὸ τῆς Ἰταλίας. Μετὰ τινα λεπτὰ διεβήμεν τὰ σύνορα. Πλησίον μου, ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου τῆς ἀμαξῆς, ἡ κόρη μου ἐκοιμάτο ὑπνον βαθύν.

»Τὴν ἡμέραν ἐκείνην μετέβην ἀπωτέρω τῆς Βιντιμίλλας· ἄλλως δὲ δὲν ἐσκεπτόμην τόσον ν' ἀπομακρυνθῶ τῆς Γαλλίας, ὅσον νὰ θέσω ταχέως τὴν κόρην μου εἰς τόπον ἀσφαλῆ, δηλαδή μακρὰν τῆς μητρός της, ἐν ἣ περιπτώσει ἡ κόρησσα θὰ προέβαιεν εἰς ἐρεύνας. Ἐννοεῖς ὅτι δὲν ἠδυνάμην νὰ περιοδεύσω ἐπὶ πολὺ μετὰ παιδιοῦ ἐν τοιαύτῃ ἡλικίᾳ, τοῦ ὁποίου ἡ φιλασθένος κατάστασις ἦτο διηνεκῆς ἀντικείμενον τῶν φροντίδων μου. Μόλις ἔφθασα εἰς Βιντιμίλαν εἶχον τὴν ιδέαν μου. Τὸ πρὸ τοῦ γάμου μου ἔτος περιηγήθην τὴν Ἰταλίαν· ἐπιστρέφων ἐκ Γενούης εἰς Γαλλίαν, ἐσταμάτησα εἰς παράλιον κώμην ὀνομαζομένην Λιβερδίαν καὶ ἔμεινα δεκαπέντε ἡμέρας εἰς μίαν οἰκίαν ἀλιείως. Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος εἶχε σύζυγον ἀγαθὴν καὶ τιμιωτάτην· εἶχον ἓν τέκνον καὶ ἔκλειον ἐξαετῆ κόρην, τὴν ὁποίαν ἀπώλεσαν ὀλίγον πρότερον. Ἦσαν πτωχοὶ καὶ ἀπλοῖκοι ἄνθρωποι, ζῶντες ἐκ τῆς ἀλιείας. Ἡ γυνὴ ἦτο ἀγαθωτάτη καὶ ὁ σύζυγος ἄξιός τῆς ἀγάπης, τὴν ὁποίαν ἠσθάνετο πρὸς αὐτόν· ἐλατρεύετο καὶ κανεὶς ἐξ αὐτῶν δὲν ἐγνώριζεν ἄλλο τι πλὴν τοῦ καθήκοντος αὐτοῦ. Εὐρισκόμην ὡς ἐν οἰκογενείᾳ, διότι προσεφέροντο πρὸς με ἐξαιρέτως. Τὰς ἀρετὰς αὐτῶν ἐξετίμησα ταχέως καὶ ὅτε ἀπῆλθον ἐκ Λιβερδίας, ταῖς ὑπσχέθημι ὅτι ἐὰν καὶ πάλιν περιώδευον εἰς Ἰταλίαν, θὰ διηρχόμην ὀλίγας ἡμέρας εἰς τὴν οἰκίαν των.

»Ἐνεθυμήθην τοὺς ἀγαθοὺς αὐτοὺς ἄνθρωπους, καὶ εἰς αὐτοὺς ἠβέλησα νὰ ἐμπιστευθῶ τὴν μικρὰν μου Λουκίαν, τοῦλάχιστον ἐπὶ δύο ἢ τρία ἔτη. Διευκτέρευσα λοιπὸν εἰς Βιντιμίλλαν, καὶ τὴν ἐπομένην λίαν ἐνωρὶς μετέβην εἰς Λιβερδίαν. Ὁ ἀλιεὺς καὶ ἡ σύζυγός του ἐχάρησαν πολὺ ἄμα μὲ εἶδον· αὕτη δὲ παρ' ὀλίγον νὰ τρελλαθῆ ἐκ χαρᾶς, ὅτε εἶπον ὅτι τὸ τέκνον, τὸ ὁποῖον μὲ συνώδευεν, ἦτο κόρη μου καὶ ὅτι τὸ ἔφερον διὰ νὰ τὸ ἐμπιστευθῶ εἰς τὰς φροντίδας της.

»— Θὰ τὸ ἀγαπῶ ὡς ἀγαποῦσα τὴν μικρὰν μου τὴν Καρλότταν, ἡ ὁποία εἶναι μὲ τοὺς ἀγγέλους», μοὶ εἶπε.

»— Θὰ πιάσῃ τὸν τόπον, τὸν ὁποῖον ἀφῆκεν εἰς τὴν καρδίαν μου ἡ Καρλόττα», προσέθηκεν ὁ σύζυγος.

»Ὡστε δὲν ἐπραξά κακῶς ἐλπίσας εἰς αὐτοὺς· ὦρισα μνησιαὸν μισθὸν πρὸς ἀνταμοιβὴν τῶν φροντίδων ὑπὲρ τῆς θυγατρὸς μου, καὶ εἶτα προητοίμασα ἐγὼ ὁ ἴδιος τὸ δωμάτιον διὰ τὴν προσφιλεῖ μου κόρην.

»Διέμεινα εἰς Λιβερδίαν δεκαπέντε ἡμέρας, μὲ ὄλην δὲ τὴν παρουσίαν τῆς κόρης μου καὶ τὰς θωπείας της, μὲ ὄλην τὴν χαρὰν μου ὅτι ἀπήγαγον αὐτὸ ἀπὸ ἀναξίας μητρός, ἡ ἀνία μὲ εἶχε καταλάβει, παντοειδεῖς ζοφερὰὶ σκέψεις ἐβασάνιζον τὸν νοῦν μου, εἶχε πάθει τὸ ἠθικόν μου καὶ ἐφοβήθην σπουδαίως μὴ προσβληθῶ ἐκ τῆς ἀσθενείας ἐκείνης, τὴν ὁποίαν οἱ πέραν τῆς Μαγγῆς γείτονές μας ἀποκαλοῦσιν ὑποχονδρίαν. Καὶ ἔπειτα ἀνά πᾶσαν στιγμὴν ἡ Λουκία μοὶ ἔλεγεν: «Ἦθελα νὰ ἰδῶ τὴν μαμὰ· πότε θὰ ἔλθῃ λοιπὸν ἡ μαμὰ; ποῦ εἶνε λοιπὸν ἡ μαμὰ;» Λοιπὸν δὲν ἠδυνάμην νὰ τὸ ὑποφέρω ἦτο ἄλλη βάσανος, ὅχι ὀλιγώτερον σκληροτέρα τῶν ἄλλων.

»Κατεπίγουσα ἀνάγκη παρουσιαζέτο ἀντιδράσεως κατὰ τοῦ κακοῦ, τὸ ὁποῖον μὲ κατεβίβρωσκεν ἡρέμα καὶ ἠπειλεῖ νὰ μὲ θανατώσῃ· ἀνάγκη νὰ κινηθῶ, νὰ ἐγερθῶ ἐκ τῆς νάρκης μου, ἐκ τῆς ἐξασθενήσεώς μου, ν' ἀποσπασθῶ ἐκ τῶν φροντίδων μου. Καλλίτερον μέσον ἦτο ἡ περιοδεία, περιοδεία ἀένναος ὡς ἡ τοῦ Περιπλανωμένου Ἰουδαίου, τοῦτο δὲ καὶ ἐπραξά. Κατὰ τὰ τρία ἔτη, κατὰ τὰ ὅποια ἡ κόρη μου ἔμεινε εἰς Λιβερδίαν, διέτρεξα πολλάκις ὄλην τὴν Εὐρώπην πλὴν τῆς Γαλλίας, ἐκ τῆς ὁποίας ἀπεμακρυνόμην ὅσον μοὶ ἦτο δυνατόν. Ἀποκτήσας οὕτω τὴν συνήθειαν τῶν ταξειδίων νὰ ἦμαι πανταχοῦ καὶ οὐδαμοῦ συνάμα, εἶχον ἕκτακτον ἀνάγκην κινήσεως. Δὲν πιστεύω ὅτι ἔμεινα περισσότερον τῶν δύο ἡμερῶν εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν πόλιν. Περιττὸν νὰ εἴπω ὅτι συχνάκις μετέβαινον εἰς Λιβερδίαν, ὅπου ἡ Λουκία εἶχεν ἄριστα τὴν ὑγίειαν, χάρις εἰς τὰς φροντίδας καὶ τὰς περιποιήσεις τῶν πτωχῶν ἀλιείων. Αἱ φυσικαὶ αὐτῆς δυνάμεις ἀνεπτύσσοντο ὑπὸ τὸν καθαρὸν ἀέρα καὶ τὸν θερμὸν ἥλιον τῆς Ἰταλίας· ἠῤῥανε δὲ καὶ ὁσημέραι ἐγένετο ὠραία.

»Αἱ τρεῖς ἢ τέσσαρες ἡμέραι, τὰς ὁποίας διηρχόμην μετ' αὐτῆς, ἀπετέλουν συνέχειαν διαχύσεων στοργῆς, καὶ ὅτε εἶχον τὴν καρδίαν πλήρη χαρᾶς καὶ ἤμην κεκορεσμένος ἐκ τῶν θωπειῶν τοῦ τέκνου μου, ἐπανελάμβανον τὴν ὀδοπορίαν μου. Καὶ εἶχον μὲν καλῶς, ἀλλὰ δὲν κατώρθουν νὰ λησμονήσω τὰς θλίψεις μου, δὲν εἶχον δ' ἀρκούντως ἰσχυρὰν τὴν θέλησιν ὅπως ἀπαλλαγῶ τῶν ζοφερῶν σκέψεων, αἵτινες μὲ παρηκολούθουν πανταχοῦ ὡς λεγεῶν μυσαρῶν δαιμόνων ἢ πενθίμων φασμάτων».

— Τὰς λυπηρὰς ταύτας ιδέας τὰς ἔχεις καὶ σήμερον, εἶπε λυπηρῶς ὁ κύριος Βᾶν Ὄσσην.

— Ναί, ἀλλ' ἔχω τὴν εὐδαιμονίαν τὴν ὁποίαν μοὶ χαρίζει ἡ κόρη μου. Ὅταν τὴν παρατηρῶ, ὅταν τὴν ἀκούω, ὅταν βλέπω

τὸ μείδιμά της, ὁ νοῦς μου ἠσυχάζει καὶ νομίζω ὅτι ἀνακτῶ ὅλας τὰς δυνάμεις μου, ἐν φίλημά της εἶναι βάλσαμον εἰς τὰς πληγὰς τῆς καρδίας μου.

— Ὁμοιάζει πρὸς τὴν μητέρα της κατὰ τὴν φυσιογνωμίαν ;

— Ὅχι, πρὸς μεγαλειτέραν μου εὐχαρίστησιν.

— Δὲν ἔχεις νὰ μοὶ εἴπῃς τι περὶ τῆς κομῆσός Δελασέρ ;

— Διατί θέλεις νὰ διηγήσω ἀκόμη περὶ αὐτῆς ; τί ἐπιθυμεῖς νὰ μάθῃς ;

— Ὅ,τι ἠξεύρεις.

Ὁ κόμης Δελασέρ συνωφρυνώθη.

— Ὡς βλέπεις, ἀγαπητέ Παῦλε, ἐπανελάβην ὁ κ. Βὰν Ὅσσην, συμμερίζομαι πᾶσάν σου θλίψιν, πᾶν παράπονόν σου· ἐπειδὴ ἠθέλησας νὰ μοὶ γνωστοποιήσῃς τὴν μεγάλην σου συμφορὰν, ἐπιτρέψέ μου νὰ φανῶ ἀπαιτητικὸς καὶ νὰ σοὶ εἴπω : Πρέπει τώρα νὰ μάθω τὰ πάντα. Παῦλε, καὶ ἡ ἀτυχῆς κόμηςσα εἶναι ἀξία οἴκτου, δὲν πιστεύω δὲ ὅτι θὰ δυσχεραστῆθῃς διὰ τὸ αἰσθημά μου πρὸς αὐτὴν. Αἰσθάνομαι ἐνδιαφέρον διὰ τὴν ἀτυχῆ γυναῖκα. Δὲν ἠξεύρεις τί ἔπραξε, τί ἀπέγεινε μετὰ τὴν βικίαν σκηνὴν ἐν τῇ ἐπαύλει τοῦ Μεντόν ;

— Ἄγνοῶ τί συνέβη μετὰ αὐτῆς καὶ τοῦ ἐραστοῦ της, ἀλλὰ τὴν ἰδίαν ἡμέραν, κατόπιν ἐρίδος πιθανῶς ἐπῆλθε ρῆξις, καὶ ἡ κόμηςσα ἀφῆκε τὴν ἐπαυλιν μετὰ τὴν πρόθεσιν νὰ με καταδιώξῃ καὶ προσπαθῆσῃ νὰ λάβῃ τὴν Λουκιαν.

— Ἄ ! καλῶς ἔπραξεν, ὑπέλαβεν ὁ κύριος Βὰν Ὅσσην.

Μειδίαιμα πικρὸν συνέστειλε τὰ χεῖλη τοῦ κόμητος, ὅστις ἐπανελάβην :

— Ὑποθέσασα ὅτι ἀνεχώρησα εἰς Νίκαιαν, ἐσκέφθη νὰ μεταβῇ εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην, ἐλθούσα ὅμως τυχαίως εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, εἰς τὸ ὅποιον κατέλυσα, ἐν Μεντόν, εἶπατε παρὰ τοῦ ὑπηρετοῦ ὅτι ἀνεχώρησα εἰς Βιντιμίλλαν· ἔμεινε τὸ ἐσπέρας εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Μεντόν καὶ τὴν ἐπομένην διηυθύνθη πρὸς τὴν Βιντιμίλλαν.

»Τὸ ἔμαθον μετὰ τρεῖς ἑβδομάδας ἀπὸ τὸν Ἰταλὸν ἀμαξηλάτην, περὶ τοῦ ὁποίου σοὶ εἶπον, ὅτε ἐπανῆλθεν εἰς Νίκαιαν διὰ νὰ λάβῃ τὰς ἀποσκευὰς μου, τὰς ὁποίας εἶχον ἀφήσει εἰς τὸν σταθμόν. Ἐπειδὴ δὲ ἠθέλον νὰ μάθω τί ἔπραξεν ἐν Ἰταλίᾳ ἡ κόμηςσα καὶ ποῖαν ὁδὸν ἔλαβεν, ἐζήτησα πληροφορίας.

»Ἐν Βιντιμίλλᾳ κατάρθρωσε ν' ἀνακαλύψῃ ὅτι ἀνεχώρησα διὰ Γενούην. Ἐσκέφθη βεβαίως ὅτι θὰ ἐσταμάτων ἐκεῖ, διότι ἄνευ ἀναβολῆς ἀνεχώρησεν εἰς Γενούην, νομίζουσα ὅτι με παρακολουθεῖ, ἀφοῦ ὅμως με ἀνεζήτησε ματαίως ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας, ἐνόησε βεβαίως ὅτι ὄφειλε νὰ ἐγκαταλίπη μωρὰν ἐλπίδα ν' ἀνεύρη τὴν κόρην της. Ἀπολέσασα τότε τὸ θαρρὸς της ἀπῆλθεν ἐκ Γενούης. Ποῦ διηυθύνθη, δὲν ἠδυνήθησαν νὰ μοὶ εἴπωσιν, ἔγω ὅμως λόγους νὰ ὑποθέτω ὅτι ἐπέστρεψεν εἰς Γαλλίαν.

— Δυστυχῆς γυνὴ ! ἐψιθύρισεν ὁ Ὀλλανδός.

— Ἡ κόμηςσα Δελασέρ δὲν ἦτο πλέον τίποτε δι' ἐμέ, ἐξηκολούθησεν ὁ κόμης φρον-

τιζὼν ὅμως περὶ αὐτῆς καὶ ζητῶν νὰ μάθω τί ἀπέγεινε, ὑπήκουον εἰς αἶσθημα, τὸ ὁποῖον μοὶ ὠμίλει πολὺ ἰσχυρότερον τῆς ὀργῆς μου. Βεβαίως δὲν τὴν ἠγάπων πλέον, οὐδὲ ἠδυνάμην ν' ἀγαπῶ ἀκόμη γυναῖκα ἀναξίαν ἀγάπης, ἐξεπληττόμην ὅμως ὅτι δὲν ἠσθάνομην μῖσος εἰς τὴν καρδίαν μου τοῦναντίον ἠσθάνομην μεγάλην εὐσπλαγγίαν.

Ἄλλως τε ἔφερε τὸ ὄνομά μου, ἦτο κόμηςσα Δελασέρ καὶ δὲν ἠδυνάμην οὐδὲ δύναμαι εἰσεῖτι νὰ λησμονήσω ὅτι εἶναι μήτηρ τοῦ τέκνου μου. Ὅτε ἔμαθον ὅτι ἐγκατέλιπεν ἀποτόμως τὸν ἐραστὴν αὐτῆς, εἶπον ἀμέσως καθ' ἑαυτόν : «Τί θὰ πράξῃ ἡ ἀτυχῆς αὕτη ; τί θ' ἀπογείνη ;» Ὅτε ἀνελογιζόμεν ὅτι ἡ μήτηρ τῆς θυγατρὸς μου, ὅτι ἡ κόμηςσα Δελασέρ, ἐγκαταληφθεῖσα ὑπ' ἐμοῦ εἰς τὴν τύχην της, ἠδύνατο νὰ καταβῇ μίαν πρὸς μίαν πάσας τὰς βαθμίδας τῆς ἐνδείας καὶ τὸ φρικτότερον ἔτι νὰ πέσῃ εἰς τὸν βόρβορον τῆς κακίας καὶ νὰ κυλισθῇ εἰς τὸν πηλόν, ἐν ᾧ συμφοροῦνται αἱ γυναῖκες, αἱ μὴ ἔχουσαι πλέον αἰσχύναν, τὸ πᾶν ἐξάνιστα ἐν τῇ καρδίᾳ μου.

«Σοὶ εἶπον ὅτι ἡ κόμηςσα ἀπῆλθε τοῦ μεγαροῦ Δελασέρ με ὀλίγας μόνον ἑκατοστιακὰ φράγκων, χωρὶς οὐδὲν ἀπολύτως ἐκ τῶν κοσμημάτων της νὰ λάβῃ, ὅσον δὲ καὶ ἂν ἦτο οἰκονόμος δὲν ἠδύνατο νὰ μὴ εὐρεθῇ εἰς ἐνδεῖαν μετὰ τὰ ἐξοδα, τὰ ὁποῖα ἦτο ἠναγκασμένη νὰ κάμῃ εἰς Ἰταλίαν· διὰ τοῦτο ἐνόμισα ὅτι καθήκον μοὶ ἐπεβάλλετο νὰ τῇ ἐξασφαλίσω ἀνεξάρτητον βίον, εἴτε χρηρηγῶν πρὸς αὐτὴν σύνταξιν εἴτε παραδιδῶν κεφάλαιον χρηματικόν, τὸ ὅποιον νὰ τοποθετήσῃ αὐτὴ ὡς ἠθελε.

Ὁ Ὀλλανδὸς ἔλαβε τὰς χεῖρας τοῦ κόμητος καὶ τῷ εἶπε μετὰ συγκινήσεως :

— Ἀναγνωρίζω τὸν φίλον μου κόμητα Δελασέρ γενναῖον καὶ ἀγαθὸν πάντοτε μεθ' ὅ,τι καὶ ἂν τῷ συμβῇ.

— Κατὰ τὴν ἐννοίαν αὐτὴν ἔγραψα πρὸς τὸν συμβολαιογράφον μου κύριον Κορβιζιέ, ἐξηκολούθησεν ὁ κόμης, παρακαλῶν αὐτὸν νὰ φροντίσῃ διὰ παντὸς τρόπου νὰ ἀνακαλύψῃ τὸ ταχύτερον ποῦ διαμένει ἡ κόμηςσα, διὰ νὰ συνεννοηθῇ μετ' αὐτῆς περὶ τῆς δωρεᾶς ἢ συντάξεως. Ἐπὶ μῆνας ὁ κύριος Κορβιζιέ ἐζήτησεν εἰς μάτην τὴν κόμηςσαν Δελασέρ, ἡ ὁποία ἔγεινε ἀφαντος ἐκ τοῦ κόσμου, θὰ παρήρχοντο ὁ ἴσως ἔτη χωρὶς νὰ κατορθώσῃ νὰ τὴν ἀνεύρη ἐὰν μὴ τῶν ἡμερῶν δὲν ἐπαρουσιάζετο πρὸς αὐτὸν ἀπροσδοκῆτως.

— Ἄ ! ὑπέλαβεν ὁ κ. Βὰν Ὅσσην, ἀνακουφισθεὶς αἴφνης ἀπὸ μεγάλης ψυχικῆς πίεσεως.

— Ὁ κύριος Κορβιζιέ, ἐξηκολούθησεν ὁ κόμης, ἐπίστευσε κατ' ἀρχὰς ὅτι ἡ κόμηςσα Δελασέρ ἔχουσα ἀνάγκην χρημάτων, ὠθουμένη δὲ ὑπὸ τῆς ἀνάγκης, ἀπεφάσισε τέλος νὰ παρουσιασθῇ πρὸς αὐτόν. Λοιπὸν ὄχι, ὁ κύριος Κορβιζιέ τῇ εἶπεν ἐκεῖνον τὸ ὅποιον ἐπεθύμουν νὰ πράξω ὑπὲρ αὐτῆς, ἀλλ' ἐκεῖνη ἀπεποιήθη.

— Ἄ ! ἀπεποιήθη ; ὑπέλαβεν ὁ κ. Βὰν Ὅσσην.

— Ναι, φίλε μου, ἀπεποιήθη μεθ' ὑπερηφανίας.

— Ἐννοῶ.

Ὁ κόμης ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Ἐγὼ δὲν ἐνόησα, εἶπε, διότι τέλος πάντων πῶς ἐζῆσε ; πῶς ζῆ ;

— Ἴσως θὰ τὸ μάθῃς μίαν ἡμέραν.

— Καὶ ἔπειτα τί πρὸς ἐμέ ; δὲν εἶμαι ἄξιος μομφῆς, ἀφοῦ ἔπραξα ὅ,τι ὄφειλον νὰ πράξω.

— Τέλος διατὶ ἐπαρουσιάσθη πρὸς τὸν συμβολαιογράφον ;

— Ὡ ! διὰ μίαν ἀνοησίαν, ἀπεκρίθη ὁ κόμης· μετέβη νὰ παρακαλῆσῃ τὸν κύριον Κορβιζιέ νὰ μεσολαβήσῃ νὰ τῇ ἐπιτρέψω νὰ ἐπανίδῃ τὴν θυγατέρα της· μετέβη νὰ ζητήσῃ τὸ τέκνον της !

— Ἐμάντευσα, εἶπεν ὁ κύριος Βὰν Ὅσσην, οὐ τὸ πρόσωπον ἐγένετο αἴθις σκυθρωπόν.

Μετὰ βραχυεὶν δὲ σιωπὴν ἐπανελάβε :

— Καὶ ἐδείχθη ἀκαμπτος ; δὲν ἐπέτρεψας εἰς τὴν ἀτυχῆ μητέρα νὰ ἴδῃ τὴν κόρην της οὔτε ἀπαξ ; Καὶ ὅμως θὰ ἦτο δι' αὐτὴν παρηγορία, χαρὰ ἐν τῇ δυστυχίᾳ της.

— Γουλιέλμε, ἀνταπήντησεν ὁ κόμης μετὰ βραχυγῶδους φωνῆς ὠρκίσθη ὅτι οὐδέποτε ἡ κόμηςσα Δελασέρ θὰ ἐπανεβλεπε τὴν θυγατέρα της !

Ὁ Ὀλλανδὸς ἐταπεινώσε τὴν κεφαλὴν, εἶτα δὲ ἀνατεινὰς αὐτὴν ἀμέσως,

— Ἐπανεῖδεν ἡ κόμηςσα Δελασέρ τὸν ὑποκόμητα Σανζὰκ μετὰ τὸν ἀποχωρισμὸν αὐτόν ; ῥώτησεν.

— Ἄγνοῶ, ἀπεκρίθη ὁ κόμης, ἀλλὰ δὲν τὸ πιστεύω. Ἐμαθον ὅτι συχνάκις ὁ ὑποκόμης ἐζήτησε νὰ μάθῃ τί ἀπέγεινε.

— Τὴν ἠγάπα λοιπὸν πράγματι ;

— Δὲν γνωρίζω τίποτε.

— Διότι ἐὰν τὴν ἠγάπα πράγματι, θὰ ἐσκέπτετο νὰ ἱκανοποιήσῃ τὸν ἐρωτὰ του μᾶλλον ἢ ἀγενῆ ἐκδίκησιν, ὡς μοὶ εἶπες.

— Μήπως ἡ κόμηςσα εἶναι ὀλιγώτερον ἐνοχος διὰ τοῦτο ;

— Ὅχι, βεβαίως, ἀλλ' ὅταν εὐρίσκωμαι ἀπέναντι διαπραχθέντος παραπτώματος, ἀντὶ νὰ δεινώσω αὐτὸ, ζητῶ τοῦναντίον ἐκείνα τὰ ὁποῖα δύνανται νὰ τὸ καταστήσωσιν ἑλαφρότερον. Παῦλε, ἄφες με νὰ πιστεύω ὅτι ἡ κόμηςσα ὑπῆρξε θῆμα.

— Ἀγαπητέ Γουλιέλμε, ἀνταπήντησε ψυχρῶς ὁ κόμης, περιττὸν νὰ τὴν ὑπερασπίζῃς, νὰ συνηγορῆς ὑπὲρ αὐτῆς, διότι τὴν ἔκρινα καὶ τὴν κατεδίκασα.

— Ἐστῶ, ἀλλ' ἔχεις τὸ δικαίωμα τῆς χάριτος καὶ μίαν ἡμέραν θὰ συγχωρήσῃς.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ κόμητος ἀπῆστραψαν.

— Ποτέ ! εἶπεν ὑποκόμης.

— Τί ἔχεις νὰ μοὶ εἴπῃς ἀκόμη περὶ τῆς κομῆσός.

— Τίποτε πλέον.

— Λοιπὸν δὲν ἠξεύρεις ποῦ εὐρίσκειται.

— Τὸ ἄγνοῶ. Εἰς τοῦ κυρίου Κορβιζιέ δὲν ἐπανῆλθε πλέον, δὲν ἤκουσα πλέον νὰ γίνηται λόγος περὶ αὐτῆς καὶ δὲν γνωρίζω τί ἀπέγεινε.

— Ἴσως δὲν ὑπάρχει πλέον ἐν τῷ κόσμῳ !

— Τότε αὐτὴ μὲν θ' ἀνεπαύετο, θὰ ἠσυχάζομεν δὲ ἡ κόρη μου καὶ ἐγώ. Ἄλλ' ὄχι, ζῆ, διότι ἄλλως θὰ ἐμάνθανον τὸν θάνατόν της.

— Παράδοξον ὅτι ἐγένετο τοιοῦτοτρόπως ἄφαντος. Ἴσως ἀπῆλθεν ἐκ τῆς Γαλλίας, μακρὰν τῆς πατρίδος τῆς.

— Πιθανόν. Ἄλλὰ δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν καὶ ὅτι ἀπεσύρθη εἰς μοναστήριον.

— Τότε εἶναι τὸ αὐτὸ ὡς νὰ μὴν ὑπῆρχε.

— Ὅχι ὀλοτελῶς, ἀνταπήντησεν ὁ κόμης, διότι ἐκ τοῦ μοναστηρίου δύναται τις ν' ἀποχωρήσῃ, δὲν ἐξέρχεται ὅμως τοῦ τάφου.

Τότε ἠγέρθη ἡ Χρυσάυγη, ἥτις χωρήσασα ἤρεμα πρὸς τοὺς δύο φίλους ἔστη ἐνώπιον αὐτῶν, μεϊδιάμα δὲ ἀνέφραστον διέστειλε τὰ ὠχρὰ αὐτῆς χεῖλη.

— Ὁ χειμὼν θὰ ἴναι μακρὸς ἐφέτος! εἶπε μετὰ λυπηρᾶς φωνῆς.

Καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν.

Β'

Αἱ ιδέαι τοῦ κόμης Δελασέρ.

Μετὰ στιγμιαίαν σιωπὴν ὁ κόμης Δελασέρ ἐξηκολούθησε τὴν ἀφήγησιν αὐτοῦ:

— Πρὸ τινῶν μηνῶν, ἀφ' ὅτου ἔλαθον τὴν κόρην μου ἀπὸ τοὺς καλοὺς ἀλιεῖς ἐνώπιον μικρὰν οἰκίαν ἐπιπλωμένην ἐν μέσῳ μιᾶς τῶν ὠριαστῶν τοποθεσιῶν τῆς Φλωρεντίας. Ἡ κατοικία αὕτη μονήρης, ἐν μέσῳ γλῶσς περιβάλλετο ὑπὸ κήπου ὁμοίου σχεδὸν μὲ τούτον κατὰ τὸ μέγεθος, τὰ δὲ διάφορα ἐν αὐτῷ δένδρα καὶ ἄνθη καθίστων αὐτὴν εὐαρεστοτάτην διαμονήν. Ἐκεῖ, τρία τέταρτα τῆς ὥρας μακρὰν τῆς Φλωρεντίας, διῆλθον πέντε ἔτη καὶ τινὰς μῆνας μετὰ τῆς θυγατρὸς μου.

Ἐἶχον τότε τρεῖς ὑπηρετάς, μιᾶν γυναῖκα πεντήκοντα ἐτῶν, ὡς μάγειρον τὴν Φραγκίσκη, διὰ τὴν ὑπηρεσίαν μου, ἀκριβῶς διότι ἦτο ἄφρωνος καὶ τὴν ὁποίαν εἶχον ἐπιφορτίσει νὰ ἐπαγρυπνῇ διηνεκῶς ἐπὶ τῆς θυγατρὸς μου, καὶ κηπουρόν, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐργαζόμεν ἠσπασθῆναι ἐν τῷ κήπῳ.

Ἐξῶμεν ἐν ἀπολύτῳ ἀπομονώσῃ δὲν ἐγνώριζον κανένα ἐν Φλωρεντίᾳ οὐδὲ εἰς τὰ περίξ τῆς οἰκίας μου, καὶ δὲν ἐπεθύμουν διόλου νὰ ἔχω σχέσεις μετὰ τῶν γειτόνων μου. Ἠγάπησα πάντοτε νὰ ζῶ ἐκτὸς τοῦ κόσμου, ἐξωκειούμενη εὐκόλως νὰ μένω ἀπομεμακρυσμένος τῶν ἀνθρώπων καὶ ἔγεινα μισάνθρωπος· τοσοῦτον δὲ προσφιλεῖς ἦτο δι' ἐμὲ ἡ μεγάλη μοναξία, ὥστε διηρχόμην μῆνας ὀλοκλήρους χωρὶς νὰ ἐξέλθω τοῦ κήπου μου.

Ἄλλως τε δὲν εἶχον καὶ τίποτε ἄλλο νὰ ἐπιθυμῶ· εἶχον τὴν θυγατέρα μου πλησίον μου, ἡδυνάμην νὰ τῇ παρέχω ὅλην μου τὴν στοργὴν καὶ νὰ δέχομαι κατὰ πᾶσαν στιγμὴν τὰ φιλήματα τῆς ἀνήκεν εἰς ἐμὲ, ἐμὲ καὶ μόνον, καὶ ἐπεθύμουν νὰ ἀνήκω καὶ ἐγὼ μόνον εἰς αὐτήν. Ἐλεγον καθ' ἑαυτόν. «Θὰ ζῆσω διὰ τὴν κόρην μου», καὶ πράγματι, δι' αὐτήν, δι' αὐτήν καὶ μόνον ἔζων. Μολονότι ἦτο ἀκόμη πολὺ νέα, τὴν ἡγάπων ὅσον ποτὲ πατὴρ ἠγάπησεν τὸ τέκνον τοῦ ἡσθαιόμενον, ὅτι ἀφοῦ τὴν ἀπέσπασα ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τῆς μητρὸς τῆς, ὄφειλον νὰ τὴν ἀγαπῶ δι' ἀμφοτέρους.

Ἐτὴν ἡγάπησα καὶ τὴν ἀγαπῶ τόσο

θερμῶς, τόσο παραφόρως, ἐὰν θέλῃς, ὥστε ἀναγκάζομαι νὰ ὁμολογήσω ὅτι ἡ πατρικὴ ἀγάπη, ἡ ὁποία πάντοτε πρέπει νὰ ἴναι μεμετρημένη, δύναται νὰ μεταβληθῇ εἰς πάθος. Ἐπεθύμουν μόνος ἐγὼ νὰ κατέχω πάντοτε τὸν λογισμὸν τῆς. Ζηλοτυπῶ τὰ πάντα, καὶ τὴν πυρραλίδα, τὴν ὁποίαν ἀκούει νὰ ᾄδῃ, καὶ τὴν χρυσάλλιδα, τὴν ὁποίαν βλέπει πετῶσαν ἐπὶ ἄνθους, καὶ τὸ ἔντομον, τὸ ὁποῖον συλλαμβάνει ἐπὶ τοῦ χόρτου. Ἡ Φραγκίσκη τὴν ἀγαπᾷ πολὺ καὶ εὐρίσκεται πλησίον τῆς σχεδὸν ἀπὸ δωδεκαετίας· καὶ ὅμως δὲν θὰ παρεδεχόμεν νὰ τὴν ἀσπασθῇ· θὰ ἐθεώρουν τὸ φίλημα ἐκεῖνο ὡς κλοπὴν ἐπὶ ζηνίᾳ μου.

Ἐἶναι μωρία τοῦτο, θὰ εἶπῃς. Ναι, ναι, εἶναι μωρία, τὸ ἤξεύρω· πολλάκις προσεπάθησα νὰ συλλογισθῶ ψυχρῶς καὶ ν' ἀντιπράξω κατὰ τοῦ αἰσθήματος αὐτοῦ, ἀλλ' ἀδύνατον· εἶναι ἰσχυρότερον τοῦ λογικοῦ μου, τῆς θελήσεώς μου· τὸ αἶσθημα τοῦτο δεσπόζει ὅλων τῶν ἄλλων.

Κατόπιν τούτων ἐννοεῖς τὴν ὀργήν, ἥτις με κατέλαβε τὴν προχθὲς ἑσπέραν. Νέος ἄγνωστος ἐτόλμησε νὰ φθάσῃ πλησίον τῆς κόρης μου. Ἄ! Γουλιέλμ, ἡ παρουσία σου ἐμπόδισεν ἀνεπανόρθωτον δυστύχημα!.. Δὲν εἶχον πλέον τὸ λογικόν μου, φίλε μου, καὶ ἐὰν δὲν ἦσο πλησίον μου θὰ τὸν ἐρόνενον!..

Θέλω ἐγὼ νὰ ἔχω ὅλην τὴν ἀγάπην τῆς κόρης μου, ὡς αὕτη ἔχει ὅλην τὴν ἰδικήν μου· μόνον αὐτὴν ἀγαπῶ, καὶ αὕτη μόνον ἐμὲ πρέπει ν' ἀγαπᾷ. Δὲν παραδέχομαι οὔτε τὸ βλέμμα τῆς οὔτε τὸ μεϊδιάμα τῆς, νὰ ἀπειθυνθῇ πρὸς ἄλλον... Ἄκουσον· ἀρκεῖ νὰ ἴδω ἄλλος νὰ τὴν παρατηρῇ διὰ νὰ αἰσθανθῶ ὅλον μου τὸ αἷμα νὰ βράζῃ εἰς τὰς φλέβας μου!

Ὁ κόμης ἔστη ἐξετάζων διὰ τοῦ βλέμματος τὸν Ὀλλανδόν, οὗτος ὅμως ἐν ἀπαθείᾳ δὲν ἐδήλωσε ποσῶς ἐὰν τὸν ἐγκρίνη ἢ τὸν ἀποδοκιμάζῃ.

— Μεθ' ὅλα ταῦτα, ἐπανελάθεν ὁ κόμης, ὅστις ἐνόει βεβαίως τὴν εὐγλωττίαν τῆς σιωπῆς τοῦ φίλου αὐτοῦ, καὶ πάλιν δὲν δύναμαι ν' ἀγαπήσω παραπολὺ τὸ τέκνον μου, καὶ δὲν δύναται τις νὰ με μεμφθῇ, διότι ἀγαπῶ τὴν κόρην μου, ὡς τὴν ἀγαπῶ. Ἴσως ὑπάρχουν ἄνθρωποι μὴ ἐννοοῦντες πορομοίαν ἀγαπῆν, ἀλλ' ἀδιάφορον. Γνωρίζω τί ὀφείλω εἰς τὴν κόρην μου... Ἐὰν σήμερον ἡ καρδιά μου δὲν ἴναι νεκρά, ἐὰν ὁ λογισμὸς μου δὲν ἐσθῆσθη, ἐὰν δύναμαι εἰσεῖτι νὰ αἰσθανθῶ ἀγαλλίασιν συγκίνησιν ἢ χαρὰν, αἰτία εἶνε αὕτη! Τί θὰ ἐγενόμεν ἄνευ τῆς θυγατρὸς μου; Ποτὲ δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ τῇ ἀποδώσω ὅ,τι τῇ ὀφείλω, καὶ ἐπεθύμουν νὰ ἡδυνάμην νὰ τὴν ἀγαπῶ περισσώτερον ἀκόμη!

Ἐμετὰ τὰ δεινοπαθήματά μου, μὲ ὅλας τὰς θλίψεις μου κατώρθωσα νὰ αἰσθάνωμαι εὐδαιμονίαν πλησίον τῆς θυγατρὸς μου. Καθήμενος ἀπέναντί τῆς τὴν περιβάλλω διὰ τοῦ βλέμματός μου καὶ ἐπὶ ὀλοκλήρους ὥρας τὴν παρατηρῶ. Τότε καταπραῖνομαι αἰφνιδίως, δὲν σκέπτομαι πλέον, λησμονῶ... Βυθίζομαι εἰς εἶδος μῆθης, ἥτις εἶναι δι' ἐμὲ ἡδονικὴ ἔκστασις!

Ὁ κ. Βὰν Ὅσεν παρετήρησε τὸν κόμητα μετ' ἐκφράσεως βαθέως οἴκτου.

— Ἐννοῶ τὴν ιδέαν σου, ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Δελασέρ μετὰ μεϊδιάματος ἠδέος ἅμα καὶ λυπηροῦ, λέγεις καθ' ἑαυτόν ὅτι εἶμαι ἀνόητος!

— Ὅχι, ἀγαπητὲ Παῦλε, οἱ λόγοι σου μοὶ ἐνέπνευσαν διάφορον ὅλως ιδέαν. Θὰ σοὶ εἶπω μετ' ὀλίγον τὰς ἐντυπώσεις μου. Ἐξῆκολούθησεν, σὲ παρακαλῶ, τὴν ἀφήγησίν σου.

— Σοὶ εἶπον πῶς ἐζῶμεν εἰς Φλωρεντίαν· ἔκτοτε ὁ βίος μας δὲν μετεβλήθη πολὺ. Ἐγὼ ἡ παιδαγωγὸς τῆς θυγατρὸς μου, ὅσας δὲ στιγμὰς δὲν ἠσχολούμην εἰς τὴν κηπουρικὴν, τῇ παρέδιδον μαθήματα. Ἐντὸς ὀλιγίστου χρόνου τὴν ἔμαθα ν' ἀναγινώσκῃ καὶ νὰ γράφῃ. Καὶ ὅμως δὲν ἐμάνθανεν εὐκόλως. Τῇ παρέδωκα καὶ ὀλίγην ἱστορίαν, γεωγραφίαν καὶ βοτανικὴν· ἐπειδὴ δὲ εἶχε μεγάλην κλίσιν εἰς τὴν μουσικὴν, τὴν ἔμαθον νὰ ᾄδῃ καὶ νὰ παίξῃ κλειδοκούμβαλον.

Ἐπλησίαζε τὸ ἐνδέκατον ἔτος τῆς ἡλικίας, ὅτε προσεβλήθη ὑπὸ τῆς μαρασμώδους ἐκείνης ἀσθενείας, ἥτις ἐπὶ πολλὰ ἔτη τόσο ζωηρὰς ἀνησυχίας μοὶ ἐνέπνευσεν. Ἐπὶ πολὺ ἐσπούδασα τὴν ἰατρικὴν καὶ ὅμως δὲν ἠδυνάμην ν' ἀνακαλύψω τὸν πραγματικὸν χαρακτῆρα τῆς παραδόξου ἐκείνης νόσου, ἥτις παρ' ὀλίγον νὰ φρονέσῃ τὸ προσφιλεῖς τέκνον μου. Προηγουμένως παρετήρησα ὅτι εἶχε στιγμὰς ἐξασθενήσεως καὶ ἄκρας ἀδυναμίας, μεθ' ἧς ἐπήρχετο εἶδος ἐκλύσεως. Ἀναμφιβόλως τὸ σπέρμα τοῦ κακοῦ ὑπῆρχε πρὸ καιροῦ, ἐπειδὴ ὅμως εἶχε ταχέως ἀναπτυχθῆ ἰσχυρὰ ὅτι ἡδυνάμην νὰ παραδεχθῶ ὅτι ἡ στιγμιαία ἐκείνη, οὕτως εἰπεῖν, αὐξήσις ἦτο ἡ κυριώτερα αἰτία τῆς νόσου.

Ἐκεῖνο ὅμως, τὸ ὁποῖον πολὺ μὲ ἀνησύχησεν, ἦτο ὅτε παρετήρησα ὅτι τὸ κακὸν ἐπροχώρει καὶ ἐπὶ τῶν διανοητικῶν δυνάμεων τῆς προσφιλοῦς κόρης μου· ἡ ἀνάπτυξις τῆς διανοίας τῆς ἐσταμάτησεν αἴφνης, ἀποτέλεσμα δὲ ὑπῆρξεν ἡ ἀποκοίμησις τοῦ πνεύματος. Πᾶς ἄλλος ἐκτὸς ἐμοῦ ἡδύνατο νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἡ κόρη μου ἦτο ἡλίθιος...

Τὸ βλέμμα τοῦ Ὀλλανδοῦ ἀπήστραψεν.

— Ἐμελέτων διηνεκῶς τὴν κατάστασίν τῆς, ἐξηκολούθησεν ὁ κύριος Δελασέρ, ἐξήταζον, παρετήρουν, ἄλλως τε, ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, ἡ φρενολογία μὲ εἶχε καθησυχᾶσαι.

Καὶ πάλιν ἀπήστραψε τὸ βλέμμα τοῦ Ὀλλανδοῦ καὶ μεϊδιάμα προσήνεθ ἅμα καὶ θλιβερόν διέστειλε τὰ χεῖλη του.

[Ἐπεται συνέχεια.]

Π.

Κ. ΒΙΔΑΛΗΣ

Βραβευθεὶς ἐν τῇ Παγκοσμίῳ Ἐκθέσει τῶν Παρισίων.

ὁδὸς Σταδίου ἀριθ. 57.

Κατασκευάζονται παντὸς εἶδους ὑποδήματα ἀνδρῶν, γυναικῶν καὶ παιδῶν. — Γνήσια ρωσικὰ δέρματα. — Ἐκτακτὸς εἰδικότης διὰ ΜΠΟΤΑΙΣ τῶν κκ. ἀξιωματικῶν. Τιμαὶ μέτριαι.

Εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου, ἐναντι τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, καὶ κάτωθεν τοῦ Μεγάλου Ἐνοδοχείου τῶν Ἀθηνῶν λαμπρὸν κουρείον τοῦ κυρίου

ΙΩΑΝΝΟΥ Π. ΦΙΛΙΠΠΙΔΟΥ

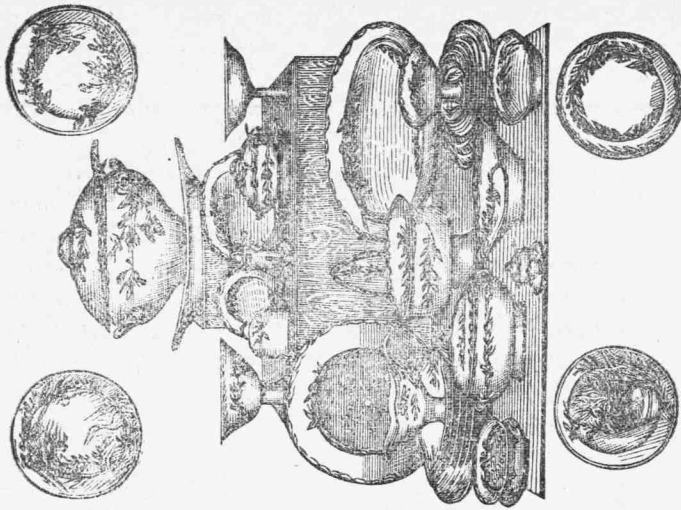
εὐρίσκονται ἅπαντα τὰ ἐκλεκτότερα εὐρωπαϊκὰ ἀρώματα, καθὼς καὶ ἡ ἀρίστη κολώνια παρὰ τοῦ ἰδίου κατασκευαζομένη καὶ πωλουμένη κατ' ὄκαν εἰς συγκαταβατικὴν τιμὴν. Διὰ τοὺς κουρείς γίνεται ἰδιαίτερα συμφωνία.

GRAND MAGASIN
LE LOUVRE

125 Rue d'Orléans 125.

On a apporté

Les plus grands choix de vase de cristal, grand assortiment d'articles en Porcelaine et en Faïence, riche collection d'articles de luxe. — Service de table. — Services a thé. — Prix Fixés.

ΜΕΓΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΤΟ

ΛΟΥΒΡ

125 'Οδός Αιόλου 125.

'Εκμετάλλωσιν

Αίματι, Πολυέταια, μεγάλη συλλογή χρυσάλλων σκευών, μεγάλη συλλογή σκευών εκ Πορσελάνης και φαϊάνς πλούσια συλλογή κομφοτεχνημάτων. — Μαχαίροπλήρουσα, σύνολα τέτοιου. σύνολα τραπέζης — Τιμὰι οριζόμεναι.

ΕΙΛΟΗΘΗΣΙΣ δεξιόμοια εις λίαν συγκαταβατικὰς τιμὰς.

ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ «ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ» πωλούνται ἐν τῷ γραφείῳ, ὁδὸς Πραξτείου, ἀριθμὸς 10, ἐντὶ λεπτῶν 20.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΑΘΗΝΩΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Πειραιεύς 'Αθήναι Πάτραι Πύργος 'Ολύμπια.

Πειραιεύς	άν. 6.20π	8.50*	11.25π	—	'Ολύμπια	άν. 7.35π	—	2.25μ	6.30μ
'Αθήναι	" 7.00	9.30	12.05	—	Πύργος	(άφ. 8.30	—	3.20	7.25
Κόρινθος	(άφ. 10.03	12.50	3.00	—	Λεγαυιά	(άν. —	7.00π	3.40	5.05μ
	(άν. 10.23	—	3.15	4.20μ		(άφ. —	8.50	5.18	7.15
'Ακράτα	(άφ. 12.56	—	5.08	7.25	Πάτραι	(άφ. —	11.00	7.45	9.15
	(άν. 12.59	6.00π	5.10	—		(άν. 7.45π	11.50	—	4.10μ
Αΐγιον	άφ. 2.02	7.10	6.00	—	Αΐγιον	άν. 9.29	1.08	—	6.25
		9.15	7.20	—	'Ακράτα	(άφ. 10.34	1.58	—	7.35
Πάτραι	(άφ. 3.40	7.15π	4.45μ	—	Κόρινθος	(άν. 10.39	2.02	6.20π	—
	(άν. 4.15	—	—	—		(άφ. 1.05	3.55	9.00	—
Λεγαυιά	(άφ. 6.18	9.45	7.40	—	Πύργος	(άν. 1.25	4.10	—	12.00*
	(άν. 6.23	9.50	6.45π	—		'Αθήναι	άφ. 4.30	7.05	—
Πύργος	(άφ. 8.10	11.40	8.55	—	Πειραιεύς	άφ. 5.00	7.35	—	3.55
	(άν. 6.30π	11.55	—	5.00					
'Ολύμπια	άφ. 7.25	12.50	—	5.55					

Κόρινθος 'Αργος Ναύπλιον Τρίπολις.

Κόρινθος	άν. 11.42π (1)	1.20μ	Τρίπολις	άν. 6.30π	9.45π (2)
'Αργος	άφ. 2.20	3.50	Ναύπλιον	" 8.45	12.15
Ναύπλιον	" 3.00	4.25	'Αργος	" 9.25	1.20
Τρίπολις	" 6.10	7.20	Κόρινθος	άφ. 11.40	3.45

Καβάσιλα Κυλλήνη Λουτρά.

Καβάσιλα	7.15	10.15	—	7.00	Λουτρά	—	—	—	2.35
Βαρβολομ.	7.30	10.35	3.20	7.20	Κυλλήνη	6.00	—	11.15	4.00
Κυλλήνη	—	11.05	3.50	7.50	Βαρβολομ.	6.33	8.00	11.42	4.33
Λουτρά	—	12.30	—	—	Καβάσιλα	6.50	8.15	—	4.50

*. Κατ' εὐθείαν εἰς Τρίπολιν καὶ ἀντιστρόφως. (1) Τρίτην, Πέμπτην, Σάββατον (2) Δευτέραν, Τετάρτην Παρασκευήν. — Μεταξὺ Μύλων 'Αργους Ναυπλίου ἐξ ἀμαξοστοιχίαι καθ' ἑκάστην.

Η ΙΣΠΑΝΙΑ τοῦ Δε 'Αμίστις εὐρίσκειται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ μας, ὁδὸς Πραξτείου ἀριθ. 10, καὶ πωλεῖται ἀντὶ δρ. 4.

ΧΑΡΤΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΚΟΜΜΑΤΑ

'Αθήναι, 'Οδὸς 'Αριστείδου, ἀριθμὸς 16.

Χάρτης τυπογραφικὸς διαφόρων ποιότητων, σχημάτων καὶ χρωμάτων λεῖοσκαί μή. — Νέα ἀποθήκη ἀνεξάντλητος. — Τιμὰι μέτριαι.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ ΕΛΛΗΝΙΣ

διαθέτει μίαν ἢ δύο ὥρας καθ' ἑκάστην, ἢ καὶ ἡμέραν παρ' ἡμέραν. μεταβαίνουσα πρὸς παράδοσιν μαθημάτων εἰς μικροὺς παῖδας ἢ κορὰσια. — Πληροφορία παρ' ἡμῖν.

Εἰς τὸ ΜΕΓΑ ΖΥΘΟΠΩΛΕΙΟΝ Η

Πλατεία 'Ομονοίας,

εὐρίσκονται πάντοτε ΣΤΡΕΪΔΙΑ τῆς ὥρας.

ΠΟΥΔΡΑ

ΖΑΚΥΝΘΟΥ τῆς Κυρίας ΒΙΕΒΑΡΔΗ ἀρίστη, βραβευθεῖσα εἰς τὰς 'Εκθέσεις Παρισίων καὶ 'Ολυμπίων, εἰς κουτί, καὶ τιμώμενον ἑκάστον δραχμῆς 1, πωλεῖται εἰς τὸ κεντρικὸν ΑΨΕ-ΣΒΥΣΕ. παρὰ τὴν πλατείαν 'Ομονοίας.

Hebe's

Hebe's Hair Restorer

Τὸ κάλλιστον ἐπινοηθέντων τῶν τριχῶν. Δὲν εἶνε βαρὺ, ἀλλ' ἐπαναφέρει εἰς τὰς τρίχας τὴν πρῶτην αὐτῶν χροίαν διὰ τῆς ἐν δυνάμει αὐτῶν οὐδέμιαν ἐπιβλαβή οὐσίαν περιέχει.

Hebe's

Hebe's

Hebe's

Hebe's

Hebe's

Hebe's

Hebe's

Hebe's

Hebe's

Hebe's

ΟΙΝΟΙ ΣΑΜΟΥ

ΓΝΗΣΙΟΙ εὐρίσκονται ἐν τῷ Καταστήματι τοῦ κ. Π. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ πωλούμενοι εἰς φιάλας ἢ κατ' ὄκλαν.

Εἶνε οἶνοι γνήσιοι, ἀνώτεροι ὄλων τῶν ἐπιδαρπειῶν Εὐρωπαϊκῶν, καὶ συνίστανται παρὰ τῶν ἰατρῶν εἰς ἀσθενείας. Ἀπλὴ δοκιμὴ ἀρκεῖ πρὸς βεβαίωσιν τούτων. 'Οδὸς Μουδῶν, 11. 6

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΛΑΙΜΟΔΕΤΩΝ

Γ. ΚΟΥΛΟΥΜΠΗ

39 — 'Αθήναι, ὁδὸς Σταδίου, ἀριθμὸς — 39.

Μεγάλῃ συλλογῇ ὑποκαμίων, φακῶν, κομβίων, χειροκτιῶν, υπαστυνίων, ἁμβρελῶν, φανελλῶν κλπ. ἀνδρικῶν εἰδῶν. Πώλησις λιανικῶς καὶ χονδρικῶς.

Λαίμοδεταὶ κατὰ παραγγελίαν.

ΤΟ ΣΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ

ΑΙ ΓΝΗΣΙΑΙ

ΣΙΓΓΕΡ

ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ

ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΜΟΝΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΕΙΔΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ

47 'Οδὸς Σταδίου 47

ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΕΙΔΙΚΑ ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΑΥΤΟΥ

ΤΙΜΑΙ ΩΡΙΣΜΕΝΑΙ

ΤΟΙΣ ΜΕΤΡΗΤΟΙΣ

ΚΑΙ ΜΕ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑΣ ΠΛΗΡΩΜΑΣ

Γ. ΝΑΪΔΛΙΓΓΕΡ

ΓΕΝΙΚΟΣ ΠΡΑΚΤΩΡ

'Ανευ τοῦ ὀποίου ἡ μηχανὴ δὲν εἶνε γνήσια.

Ἐπισκευὴ δωρεάν.

Ἐπισκευὴ δωρεάν.

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, 22 Ἀπριλίου (ΠΕΜΠΤΗ) 1893.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 58

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις » 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ..... φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσίᾳ..... ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΚΑΙΣΑΡΙΝΗ, διήγημα Ἀλεξάνδρου Δουμά (υἱοῦ). —
Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουδέλ.
—ΚΟΜΗΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ, μυθιστορία Αἰμιλίου Ρισβούργ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΓΓΕΛΙΟΥ ΑΡΙΘ. 40

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤῶΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοσήμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

ΚΑΙΣΑΡΙΝΗ

Διήγημα ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ (υἱοῦ).

[Συνέχεια]

Γ'

Ἄκουσε ἡ κ. Βωζέ ἔμεινε μόνη μετὰ τῆς Ἰουλιέττας, τὴν ἐπλησίασε καὶ λαμβάνουσα τὴν χεῖρά της εἶπεν :

— Παιδί μου, μοῦ φαίνεται, ὅτι παρετήρησα κάτι.

— Τί ; ἀπεκρίθη ἡ νεανίς, ἥτις ἐκ τοῦ πρώτου βλέμματός της μητρὸς της ἐνόησεν, ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τοῦ ζητήματος, ὅπερ τὴν ἀποσχόλει.

— Ὅτι ἀπὸ τινος καιρὸν δὲν εἶσαι πλέον ἡ ἰδίᾳ.

— Μήπως σὲ δυσηρέστησα εἰς τίποτε ;

— Δὲν πρόκειται περὶ τούτου, παιδί μου· τὸ γνωρίζεις καλῶς· θέλω νὰ εἶπω, ὅτι εἶσαι μελγχολικὴ, ἀνήσυχος, τέλος κάτι μεῦ ἀποκρύπτεις.

Ἡ νεανίς κατεβίβασε τοὺς ὀφθαλμούς της καὶ δὲν ἀπήντησεν.

— Ὅχι ἔλθω λοιπὸν κατ' εὐθείαν εἰς τὸ προκείμενον, ὑπέλαβεν ἡ κ. Βωζέ. Εἶσαι εἰς ἡλικίαν γάμου, Ἰουλιέττα. Ἐσκέφθης ποτὲ τὸ ζήτημα τούτου ;

— Ναί, μαμάκα μου.

— Καὶ τί φρονεῖς ;

— Μοῦ φαίνεται, ὅτι εἶνε ἡδέα καὶ ἀγία ἀνάγκη, ἐπειδὴ οὐδέποτε ἄλλοτε σὲ εἶδον τόσον λυπημένην, ὅσον κατὰ τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἀπέθνησκε ὁ πατήρ μου.

— Ἀληθῶς. Ἐ, λοιπὸν, ἂν αὐριον ἐξήτει τις τὴν χεῖρά σου, θὰ ἐδέξσο ;

— Ἐάν ἐκεῖνος, ὅστις...

— Τί θέλεις νὰ εἶπῃς ;

— Θέλω νὰ εἶπω, ὅτι ἀναλόγως τοῦ ἀ-

τόμου θὰ ἐσκεπτόμην, τί ἔπρεπε νὰ ἀποφασίσω.

— Ἄν λοιπὸν ἦτο ἄνθρωπος τοῦ γρούσου σου, θὰ ἐδέχεσο ;

— Ἴσως.

— Διατί ἀπαντᾷς μετ' ἀβεβαιότητος ;

— Διότι δὲν γνωρίζω, ἂν θὰ συγκατατίθεσο.

— Καὶ διατί νὰ μὴ συγκατατεθῶ, ἀγαπητό μου παιδί, ἐάν ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶνε ἐντίμος, ἂν σ' ἀγαπᾷ, ἂν ἡ θέσις του εἶνε ἀνάλογος μετὰ τὴν ἰδικὴν σου, ἐάν ἔχη τέλος ὅλα τὰ προσόντα συζύγου καλοῦ ;

— Ὅχι τὰ ἔχη ὅλα αὐτά.

— Καὶ τὸ ὄνομά του ; ἠρώτησεν ἡ κ.

Βωζέ μετὰ μειδιάματος, ὅπερ ἀπεδείκνυεν, ὅτι ἐγνώριζε τὸ ὄνομα τούτου τόσο καλῶς, ὅσον καὶ ἡ κόρη της.

Ἡ Ἰουλιέττα παρετήρησε τὴν μητέρα της καὶ εἰσέτασεν.

— Ἐ, λοιπὸν ;

— Ἐ, λοιπὸν, εἶνε ὁ κ. Ἐρρίκος. Ἀλλά, ἔσπευσε νὰ προσθήσῃ ἡ νεανίς, δὲν λέγω, ὅτι τὸν ἀγαπῶ, λέγω μόνον, ὅτι ἐκ τῶν δύο, τοὺς ὁποίους γνωρίζω ὁ κ. Ἐρρίκος μοῦ φαίνεται, ὅτι συνοῖ περισσότερο τοὺς ὄρους, τοὺς ὁποίους ζητεῖς.

— Ἀλλὰ νομίζεις, ὅτι ἐκεῖνος σ' ἀγαπᾷ ;

— Τὸ νομίζω.

— Σοὶ τὸ εἶπεν ἴσως ;

— Οὐδέποτε, νὰ σὲ χαρῶ, μαμά μου.

— Καλλίστα. Δὲν εἶνε ὅμως μόνον ὁ κ.

Δερμενόν, ὅστις σ' ἀγαπᾷ.

— Εἶνε καὶ ἄλλος ;

— Ναί.

— Ποῖος λοιπὸν ;

— Μάντευσέ τον.

— Δὲν θὰ τὸ κατορθώσω.

— Ὁ κ. Ἐκτωρ.

Ἡ Ἰουλιέττα ἐξεκαρδίσθη ἀπὸ τὰ γέλια.

— Ἐκεῖνος ! ἀνέκραξε. Ποῖός σου τὸ πέν ;

— Τὸ εἶδα μετὰ τὰ μάτια μου.

— Ἄ ! πὸν καυμένον ! ἀλλ' εἶναι ἐντροπαλός, δὲν ξέρει νὰ φέρεται. Ἐλπίζω, μαμάκα μου, ὅτι δὲν θὰ με ἀναγκάσῃς νὰ τὸν νυμφευθῶ ;

— Δὲν λέγω τούτο· θέλω νὰ εἶπῶ, ὅτι εἶνε καταλυπημένος. Τὸν παρετήρουν ἀπόψε, τὰ εἶχε χάσει ὁ δυστυχισμένος.

— Τί θέλεις νὰ κάμω ; Τὸν λυποῦμαι, ἀλλὰ δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο, παρὰ ὁ υἱὸς τοῦ συμβολαιογράφου σου.

— Τί πειράζει ! παιδί μου, ὁ κ. Κρονδὲν εἶνε ἐντίμος ἄνθρωπος, ὁ Ἐκτωρ εἶνε ἀξιόλογος νέος, ἔχει περιουσίαν καὶ θὰ ἠδύνατο νὰ σὲ καταστήσῃ εὐτυχῆ. Καθὼς ὅλαι αἱ νεάνιδες, λαμβάνεις ὑπ' ὄψιν μόνον τὸ ἐξωτερικόν. Πίστευσε τὴν πείραν μου, ἀγαπητή μου κόρη, οἱ νέοι, ποῦ φιγουράρουν περισσότερο, εἶνε οἱ χειρότεροι σύζυγοι. Πρέπει νὰ σκεφθῆς μετὰ τὰ σωστά σου τὸ ζήτημα αὐτό.

— ὦ ! μαμά μου ! εἶπεν ἡ Ἰουλιέττα ὀλίγον κακιωμένη, δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ σκεφθῶ πολὺ, δὲν θὰ πάρω ποτὲ τὸν κ. Ἐκτωρα.

— Ἄς εἶνε, ἄς μὴ ὀμιλήσωμεν πλέον περὶ αὐτοῦ. Γνωρίζεις, ὅτι ὑπεσχέθην εἰς τὸν πατέρα σου τὴν ἡμέραν, ὅπου ἀπέθνησκε, νὰ μὴ ἐναντιοῦμαι εἰς τὰς θελήσεις σου, ὁσάκις αὐταὶ δὲν θὰ ἦσαν ἐπιζήμιοι οὔτε εἰς τὴν εὐτυχίαν, οὔτε εἰς τὸ μέλλον σου καὶ θὰ κρατήσω τὴν ὑπόσχεσίν μου, ὅπως τὴν ἐκράτησα μέχρι τούδε. Ἡθέλησα νὰ ἐξηγηθῶ μαζί σου, καλὸ μου παιδί, διότι εἶσαι πλέον εἰς κατάστασιν νὰ ἐνοήσῃς τοιαῦτα ζήτηματα. Ὅχι ἀφήσωμεν τώρα τὰ πράγματα νὰ βαδίσουν μόνον τῶν καὶ ἂν παρατηρήσῃς, ὅτι ἠπατήθης ἐν τῇ ἐκλογῇ, τὴν ὁποίαν ἐκάμες, ἐλθὲ νὰ μοῦ τὸ εἶπῃς ἐλευ-

θέρως. Πόσαι κόραι ἐδυστύχησαν, διότι ἔκαμαν τὸ σφάλμα νὰ μὴ ἐξηγηθῶσι μὲ τὴν μητέρα των. Λοιπὸν ἐμείναμεν συμφωνοί ;

— Ναί, καλὴ μου μαμά.

— Φίλησέ με καὶ πῆγαινε νὰ κοιμηθῆς, ἀφοῦ αὔριον τὸ πρῶτὸ θὰ ὑπάγῃς εἰς τὴν πόλιν νὰ συμβουλευθῆς μίαν μάγισσαν, καθὼς μοῦ εἶπες, προσέθηκε γελῶσα ἡ κυρία Βωζέ.

— Ἀλλὰ σὲ βέβαιῶν, ὅτι εἶναι ἀληθινὴ μάγισσα. Ἄν ἤξευρες, ὅσα μοῦ διηγήθη ἡ Καικιλία ;

— Ἀνόητη ! καὶ περὶ ποίου μεγάλου μυστικοῦ θὰ τὴν συμβουλευθῆς ;

— Τίς ἤξευρει ; θὰ μοῦ εἶπῃ ἴσως τί πρέπει νὰ κάμω, ὅσον ἀφορᾷ τὸ ζήτημα, περὶ τοῦ ὁποίου μοὶ ὠμίλεις πρὸ ὀλίγου.

— Πῶς ! θὰ φθάσῃ ἕως ἐκεῖ ἡ ἐμπιστοσύνη σου ;

— Ἄν ἴδω, ὅτι μαντεύει τὸ παρελθόν, θὰ τὴν συμβουλευθῶ καὶ περὶ τοῦ μέλλοντος.

— Νὰ εἶσαι φρόνιμη.

— Μείνε ἡσυχος.

— Καλὴν νύκτα, παιδί μου.

— Ὑπνον ἔλαφρον, μαμά μου.

Ἡ κυρία Βωζέ ἐνηγκαλίσθη τὴν θυγατέρα της καὶ ἐκλείσθη εἰς τὸ δωμάτιόν της.

Ἡ Ἰουλιέττα ἀπεσύρθη εἰς τὸ ἰδικόν της.

Κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα ὁ Ἔκτωρ ἐφθασεν εἰς τὴν οἰκίαν του. Εἰσελθὼν ἐπῆγε νὰ δώσῃ λογαριασμὸν εἰς τὸν πατέρα του, ὅστις ἔγραφεν ἀκόμη πρὸ τοῦ γραφείου του, περὶ τῆς ἐπισκέψεως, τὴν ὁποίαν ἔκαμε πρὸ ὀλίγου εἰς τὴν ἑπαυλιν, ἔπειτα ἐκάθησε πλησίον τοῦ κυρίου Κρονδὲν ἀκουμβῶν τὴν κεφαλὴν εἰς τὴν χεῖρά του καὶ μὴ λέγων οὔτε λέξιν.

Ὁ συμβολαιογράφος ἐξηκολούθησε τὴν ἐργασίαν του ἐπὶ τινα χρόνον, μετ' ὀλίγον ἔστρεψε μηχανικῶς τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸ μέρος τοῦ υἱοῦ του καὶ βλέπων αὐτὸν ἐν τοιαύτῃ καταστάσει τὸν παρετήρησεν ἐπὶ τινα λεπτά καὶ τῷ εἶπε :

— Νὰ μὲ πάρῃ ὁ διάβολος, ἂν σὲ ξαναστεῖλω εἰς τῆς κυρίας Βωζέ.

— Γιατί, πατέρα μου ; ἀπεκρίθη σχεδὸν μετὰ φρίκης ὁ υἱός.

— Γιατί ὅσαις φοραῖς πᾶς ἐκεῖ, γυρίζεις πίσω μὲ κατεβασμένα τὰ μοῦτρα.

— Εἶναι ἀληθές, ἐπιθύρῃσεν ὁ νέος.

Καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα εἰς τὸν πατέρα του, ὅστις προσέθηκεν :

— Ἀγαπᾶς λοιπὸν πολὺ τὴν κόρην τῆς κυρίας Βωζέ ;

— Φεῦ ! ναί.

— Ἐ! μὴ λυπᾶσαι, θὰ τὴν ζητήσω ἀπὸ τὴν μητέρα της.

— Καὶ ἡ μήτηρ της θὰ σοῦ τὴν ἀρνηθῆ.

— Διατί ;

— Διότι δὲν εἶμαι ἀντάξιός αὐτῆς καὶ διότι δὲν μὲ ἀγαπᾶ.

— Θὰ σ' ἀγαπήσῃ, εἶμαι βέβαιος. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ ὕσαναλλογον, φρονῶ ὅτι ἡ κυρία Βωζέ δὲν θὰ εὕρῃ καλλίτερον. Ἡ περιουσία της δὲν εἶνε τὸσον ἀσφαλής. ἐνῶ ἡ ἰδική μας αὐξάνει καθ' ἑκάστην. Ὅταν μάθῃ τὸ περιεχόμενον τῶν ἐγγράφων, τὰ ὁποῖα τῆς ἔφερες ἀπόψε, θὰ ἴδῃ, ὅτι ἡ θέσις της δὲν εἶνε εὐχάριστος. Μὴ ἀπελπίζεσαι, ἀγα-

πητέ μου Ἔκτωρ, γνωρίζεις ὅτι θὰ θυσιάσω τὸ πᾶν χάριν τῆς εὐτυχίας σου.

— Τὸ γνωρίζω, καλέ μου πατέρα, ἀλλὰ δὲν θέλω ὑπὸ τοιούτους ὄρους νὰ ἐπιτύχω τὴν χεῖρα τῆς Ἰουλιέττας.

— Κάμνε της τότε κόρτε.

— Δὲν τολμῶ, γνωρίζεις πόσον εἶμαι δειλός, ἔπειτα συχνάζει ἐκεῖ ὁ κύριος Ἐρρίκος Δερμενόν, νέος κομψός, ὅστις τὴν παρακολουθεῖ πάντοτε, τῆς κάμνει πολλές περιποιήσεις, καὶ ὅστις ἐπὶ τέλους θὰ τὴν κατακτήσῃ, εἶμαι περὶ τούτου βέβαιος.

— Καὶ μ' αὐτό ! θὰ παρηγορηθῆς καὶ θὰ νυμφευθῆς ἄλλην. Ὑπάρχουσιν ἐνταῦθα καλαὶ καὶ ἐντιμοὶ κόραι, ἔπειτα ἂν δὲν εὕρῃς ἀπ' ἐδῶ, πηγαίνει εἰς Παρισίους καὶ ἐκλέγεις γυναῖκα τοῦ γούστου σου. Θάρρος, παιδί μου, μὴ κακοκαρδίζῃς δὲ τὸσον διὰ μίαν κόρην, τὴν ὁποίαν θὰ λησμονήσῃς καὶ ἧτις ἴσως ἴσως δὲν θὰ σὲ καταστήσῃ εὐτυχῆ. Μοῦ ὑπόσχουαι, ὅτι εἰς τὸ μέλλον θὰ εἶσαι φρονιμώτερος ;

— Ναί, πατέρα.

— Πότε θὰ ὑπάγῃς πάλιν εἰς τὴν ἑπαυλιν ;

— Αὔριον.

— Ποῖαν ὄραν ;

— Τὴν μεσημβριάν.

— Ὁ κύριος Δερμενόν αὐτὴν τὴν ὄραν δὲν θὰ εἶνε ἐκεῖ χωρὶς ἄλλο, ἐπωφελήθητι τῆς περιστάσεως καὶ κάμε της ὀλίγον κόρτε, βάλε ἐπὶ τέλους τὰ δυνατὰ σου ! Ἄν ζούσεν ἡ μακαρίτισσα ἡ μητέρα σου καὶ τῆς ἔλεγαν, ὅτι ἡ κόρη, τὴν ὁποίαν ἀγαπᾶς, δὲν ἀνταποκρίνεται εἰς τὸν ἔρωτά σου, δὲν θὰ τὸ ἐπίστευε ποτέ, ἐκείνη, ἧτις δὲν εὕρισκε τίποτε εἰς τὸν κόσμον ὠραιότερο ἀπὸ σένα. Πῆγαινε λοιπὸν νὰ κοιμηθῆς καὶ μὴ στενοχωρῆσαι, ὅλα θὰ ἔλθουν δεξιά. Εἶσαι νέος, ὑγιής, ὁ πατέρας σου σ' ἀγαπᾶ, ἔχεις γερὴν περιουσίαν, τί διάβολο ! ἔχεις τὸ μέσον νὰ γείνης φιλόσοφος, φιλοσόφησε λοιπὸν.

Πατὴρ καὶ υἱὸς ἐνηγκαλίσθησαν ἀλλήλους καὶ ὁ Ἔκτωρ ἀπεσύρθη, ἵνα κατακληθῆ.

Ὁ κ. Κρονδὲν ἐτακτοποίησε τὰ ἐγγράφα του, ἐκλείδωσε τὸ γραφεῖόν του, ἐκαθάρισε τὰ ὀμματουάκιά του, τὰ ἔθηκεν εἰς τὴν θήκην των καὶ λαμβάνων τὸ φῶς ἐπῆγεν εἰς τὸ δωμάτιόν του. Κατεκλήθη συλλογιζόμενος τὸν υἱὸν του καὶ ζητῶν νὰ εὕρῃ μέσον ἀσφαλές, δι' οὗ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν χεῖρα τῆς δεσποινίδος Βωζέ, μέσον, τὸ ὁποῖον δὲν εἶχεν ἀκόμη εὕρῃ, ὅταν ἀπεκοιμήθη.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν Ἐρρίκον, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πόλιν καὶ φθάσας πρὸ μικρᾶς οἰκίας διωρόφου, ἧτις ἔκειτο ἐν τῇ μεγάλῃ ὁδῷ, ἐσταμάτησεν, ἔλαβε κλεῖδα ἐκ τοῦ θυλακίου του, ἤνοιξε τὴν θύραν, εἰσῆλθε καὶ ἀφοῦ ἔλαβε τὴν λυχνίαν, ἧτις ἦτο τοποθετημένη ἐπὶ τινος σανίδος, ἀνέβη τὴν μικρὰν κλίμακα διευθυνόμενος πρὸς τὸ δεῦτερον πάτωμα.

Ὅτε διήρχετο διὰ τοῦ πρώτου, ἤκουσε τὴν φωνὴν τοῦ θεοῦ του, ὅστις ἐφώνησεν :

— Εἶσαι σύ, Ἐρρίκος ;

— Ἐγὼ εἶμαι, θεῖέ μου.

— Ἐλθέ λοιπὸν νὰ βμιλήσωμεν ὀλίγον.

Ὁ κ. Δερμενόν ἤνοιξε τὴν θύραν, ἐπὶ τοῦ κλειθροῦ τῆς ὁποίας εὕρισκετο ἡ κλεῖς, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ θεοῦ του.

Ὁ κ. Γαβριὴλ Δερμενόν, χῆρος, εἶχε κατακληθῆ καὶ ἀνεγίνωσκε, δι' ἑκατοστὴν ἴσως φορὰν, μυθιστόρημα τοῦ Κραιβιγιὸν υἱοῦ, ὅστις ἦτο ὁ προσφιλέστερός του συγγραφεύς. Ἦτο ἰσχνός, ὅπως ὁ Δὸν Κιχῶτος, τὸ δέρμα του ἦτο κίτρινον ὡς ὁ κηρός, καὶ στιλπνὸν ὡς τὸ ἤλεκτρον. Αἱ χεῖρές του ἦσαν ξηραὶ, ἀλλὰ λευκαὶ καὶ λεπτοκαμωμένα. Ὁ κ. Γαβριὴλ Δερμενόν, βαρῶνος, ἐπαιξεν οὐχὶ μικρὸν ρόλον ἐπὶ τῆς αὐτοκρατορίας καὶ κατὰ τὴν παλινορθωσιν. Ἠναγκάσθη νὰ ἀποδημήσῃ διαρκούσης τῆς ἐπαναστάσεως, διότι τὸ ἀριστοκρατικὸν του ὄνομα ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς διαφόρους συκοφαντίας ἐναντίον του. Ὁ αὐτοκράτωρ τῷ παρεχώρησε μέρος τῆς περιουσίας του καὶ ὁ κ. Δερμενόν ὠμίλει πάντοτε μετ' εὐγνωμοσύνης περὶ αὐτοῦ.

Ὁ κ. Δερμενόν, ἀποθαινόσας τοῦ πρωτοτόκου ἀδελφοῦ του, διωρίσθη ἐπίτροπος τοῦ Ἐρρίκου, ὅτε οὗτος μόλις ἦτο τεσσάρων ἐτῶν. Τὸ ὄνομα Γαβριὴλ τῷ ἐδόθη παρὰ τῆς μητρὸς του, γυναικὸς εὐσεβοῦς καὶ φιλοθρήσκου, ἡ ὁποία μὴ ἀποκτήσασα ἐπὶ μακρὸν τέκνα, ἐζήτησε τὴν ἐπικουρίαν τοῦ Μιχαὴλ Ἀρχαγγέλου, εἰς ὃν ἔταξε νὰ δώσῃ τὸ ὄνομα Γαβριὴλ εἰς τὸ πρῶτόν της τέκνον. Ἐνόσω ὁ Γαβριὴλ ἦτο μικρός, τὸ ὄνομα τοῦτο τοῦ ἐπῆγαινε θαυμάσια, διότι ἦτο ξανθός, καλοκαμωμένος, ὠραῖος ἐπὶ τέλους, ἐνόσω ἦτο νεανίας, τὸ γλυκὺ τοῦτο ὄνομα ἤρσκαε πολὺ εἰς τὰς γυναῖκας, διότι συνεφώνει κάλλιστα μὲ τοὺς αἰσθηματικὸς τρόπους του, μὲ τὸν ξανθὸν μύστακά του, μὲ τοὺς κυανοὺς ὀφθαλμοὺς του, ἀλλ' ὅταν τὸ δέρμα του ἔγεινε μολυβδόχρουν συναπειὰ παντσειδῶν καταχρήσεων, ὅταν αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς του ἐλευκάνθησαν, τὸ ὄνομα τοῦτο κατέστη γελοῖον καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ κρατήσῃ τὸν γέλωτα ἐπὶ τῇ θεᾷ ἐκείνου, ὅστις τὸ ἔφερον.

Ἄλλ' ὁ θεὸς τοῦ Ἐρρίκου οὐδέποτε ἔδωκεν εἰς τοῦτο προσοχὴν. Διετήρει τὸ βαπτιστικὸν του ὄνομα, ὅπερ τῷ ὑπενθύμιζε παλαιὰς ἡμέρας καὶ παρελθόντα γυναικοθηρίας ἀνδραγαθήματα, τὸσον καλῶς, ὥστε ἔκαμνε τὸ πᾶν, ὅπως φαίνεται εἰς τὸν κόσμον ὁ ἄνθρωπος τοῦ ὀνόματός του. Ἐβῆκε λοιπὸν τὴν κόμην του, ἔφερε ψευδεῖς ὀδόντας, ἔλουετο μὲ διάφορα ἀρώματα, ἤλειπε τὸ πρόσωπόν του μὲ παντσειδεῖς σκευασίας καὶ κατάρθρωσε δι' ὄλων τούτων τῶν μέσων νὰ μεταβληθῆ εἰς πρότυπον μωμίας αἰγυπτιακῆς.

Ἐνεάνιζε καὶ ἐνόμιζε, ὅτι θὰ ἔχῃ αἰωνίως τὴν ἐξ ἑκατὸν χιλιάδων φράγκων περιουσίαν του, ὥστε ἐδαπάνῃ ἀπερισκέπτως, ἠγόραζεν ἵππους καὶ ἡλάττου κατ' ὀλίγον τὸ κεφάλαιον.

Θὰ μ' ἐρωτήσῃτε, διατί διέμενον ἐν τῇ πόλει Σ... καὶ ἰδίως διατί ὁ Ἐρρίκος κατῆκε μαζί του.

Εἰς δύο λέξεις θὰ τὸ μάθετε.

Ἐν Παρισίους θὰ ἦτο ὁ γελιοιδέστερος μεταξὺ τῶν γελιοιδέστερων. Ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ ἦτο μόνος εἰς τὸ εἶδος του καὶ ἐφημιζέτο φυσικᾶ ὡς εἰδικότης. Ἐν Παρισίους αἱ γυναῖκες δὲν ἤρῃσκοντο πλέον μαζί του, ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ ὑπῆρχον ἀκόμη μερικαὶ ἐρωτόληπτοι προκεχωρημένης ἡλικίας, αἵτι-

νες τὸν ἐλάμβανον ὑπ' ὄψιν καὶ τὰς ὁποίας οὗτος μετὰ νεανικοῦ πάθους ἐλάτρευεν. Ἐν Παρισίαις δὲν θὰ ἔκαμνε φιγούραν μὲ τὸ ὀλίγον εἰσόδημα, ὅπερ τῷ ἀπέμεινε, ὅτε κατέλιπε τὴν πρωτεύουσαν, ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ ἐξοδεύων περισκεμμένως τὰ χρήματά του ἡδύνατο νὰ ἀποκτήσῃ φήμην ἀνθρώπου πλουσίου καὶ μεγαλοπρεποῦς.

Τέλος ἐξέλεξε τὴν πόλιν Σ. . . διότι ἐκεῖ κατῴκει ἡ μαρκησία δὲ Δρανσύ, μελαγχροινὴ καὶ τεσσαρακοντούτις, ἀνταποκρινομένη εἰς τὸν ἔρωτα τοῦ γέροντος Γαβριήλ, ὅστις μεγάλως ἐκαυχᾶτο δι' αὐτό, βλέπων, ὅτι εἶχεν ἀντιζήλους τοὺς περισσοτέρους νέους τῆς πόλεως.

Ὁ Ἐρρίκος, ὅστις ἐγνώριζε τὰ σφάλματα καὶ πρὸ πάντων τὰ ἐλαττώματα τοῦ θεοῦ του, εἶχε ἐν τούτοις μαζί του, διότι ἀνατραφεὶς παρ' αὐτοῦ τὸν ἠγάπησεν ὡς πατέρα. Ἐχρῶσται εἰς τὸν κ. Γαβριήλ ἀνατροφήν ὅχι τόσον ἐπιμεμελημένην καὶ ἀρχαῖς ὡπασδήποτε ἀκολάστους, ἀλλ' ὅμως δὲν ἡδύνατο νὰ λησμονήσῃ τὰς ἀληθεῖς ἐνδείξεις τῆς στοργῆς, δι' ἧς τὸν περιέβαλλε καὶ δὲν ἐτόλμησε νὰ τὸν ἐγκαταλίπη, ἀλλ' ἦλθε μετ' ἐκείνου εἰς τὴν ἐπαρχίαν, ἔπειτα διέτριβε κατ' ἔτος ἐν τῇ ἐπαύλει ἡ κ. Βωζέ ἔχουσα θελκτικὴν θυγατέρα, τὴν ὁποίαν γνωρίζομεν καὶ τὴν ὁποίαν δὲν ἐβράδυνεν ὁ Ἐρρίκος νὰ κατακτήσῃ.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΑΚΗΣ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Οἱ Ροξενδάλ.

[Συνέχεια]

Ἡ ὄξεια ὀροφὴ ἐστέφετο ὑπὸ μολυβδίνου ἐξωστέγου, οἱ δὲ δύο πυργίσκοι τῶν ἄκρων διὰ τῆς κορυφῆς τοῦ προμαχῶνος αὐτῶν ὁμοιάζουσι πρὸς τοὺς τῶν ἀρχαίων παλατιῶν τῆς ἐποχῆς Ἐρρίκου τοῦ Β'.

Οἱ τοῖχοι καλύπτονται ἐν μέρει ὑπὸ ἀναρριχωμένων φυτῶν, κληματιδῶν μετὰ πυκνῶν φυλλωμάτων, κισσῶν μεγαλοφύλλων καὶ ὑακίνθων Βιργινίας.

Συστάδες ὀρτενσιανῶν ροδοχρῶν καὶ κυανῶν ἐν πλήρει ἀνθήσει περιέβαλον τὴν ἐξωτερικὴν κλίμακα, μακρόθεν δ' ἐφαίνοντο ροδωνία καὶ ἄλλα θάλλοντα δένδρα τέρποντα τὴν ὄρασιν.

Ὁ Ραβού ἔμεινε ἐν ἐκστάσει πρὸς στιγμὴν διστάζων καὶ διερωτῶν ἑαυτὸν ἐπὶ τίνι προφασί θὰ ἡδύνατο νὰ εἰσδύσῃ ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐκείνῃ, ἧς ἂν ἡδύνατο θὰ διετρώπα τοὺς τοίχους ἵνα εἰσχωρήσῃ ἐν αὐτῇ.

Αἴφνης εἶδεν ὑπὸ τὸ φύλλωμα δενδροστοιχίας τινὸς θεράποντα βαδίζοντα βραδέως καὶ κρατοῦντα ἀπὸ τοῦ χαλινοῦ τοῦ μέλανα ἵππου, ὅστις ὀλίγου δεῖν ν' ἀνατρέψῃ αὐτὸν ἐν τῇ δενδροστοιχίᾳ τοῦ Πασοῦ.

Τοῦτο ἦν δι' αὐτὸν ἀποκαλυψίς.

Ὁ ἱππότης λοιπὸν ἐκείνος ὁ χαρίεις καὶ εὐγενὴς ἦν ὁ ἐραστὴς τῆς Γερμανῆς.

Οὐδεμία ἐπὶ τούτου ἀμφιβολία.

Ἡ δὲ Γερμανὴ ἦτο ἐκεῖ.

Ἡ πολυτελής οἰκία εἶναι ἐκείνη, ἣν ἐπεζήτη.

Ἐνῶ ἐσκέπτετο, ὁ θυρωρὸς κατῆλθε τὴν ἐξωτερικὴν κλίμακα καὶ ἠτένισε περιέργως τὸν περιπατητὴν ἐκείνον.

Ὁ Ραβού ἐσπευσε νὰ στρέψῃ ἀλλαχῶς τὴν κεφαλὴν καὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν περιπάτον αὐτοῦ προσποιούμενος ἀδιαφορίαν.

Ἀπέτεμεν ἐλαφρῶς διὰ τοῦ ἄκρου τῆς ράβδου τοῦ τὰς ἄκρας τῶν κλάδων τῶν περὶ αὐτὸν δένδρουλλίων.

Ἐξεπλήσαστο ἐκ τῆς ἐντυπώσεως τοῦ σεβασμοῦ, ὃν ἡ μεγαλοπρέπεια τῆς ἐπαύλεως, τοῦ κιγκλιδώματος καὶ τοῦ θυρωροῦ ἐπροξένησεν αὐτῶ.

Ἀναμφιβόλως τὸ θάρρος αὐτοῦ δὲν ἐξίσουτο πρὸς τὸ μέγεθος τῆς θέσεως.

Ἄν τις στέργῃ νὰ διακινδυνεύσῃ τὴν ζωὴν του, διστάζει ὅμως πρὸ τοῦ γελοίου.

Μὴ τολμῶν τότε νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὴν δυσχέρειαν, ἐπεζήτησεν ἕτερον μέσον καὶ ἠκολούθησε τὸ περιτείχισμα μέχρι τοῦ ἄκρου τῆς ἰδιοκτησίας, ἐκεῖ ἔνθα λήγει ἡ ὁδός.

Ἐκεῖ που πλησίον τὸ περιτείχισμα περιελαμβάνετο μετὰ δύο συστάδων ἀποκρυπτούσων αὐτὸν ἀπὸ τῶν βλεμμάτων.

Ὁ Ραβού ἔτεινε τὸ σῆμα καὶ δὲν ἤκουσεν. Οὐδὲ πνοὴ ἀνέμου. Τὰ φύλλα τῶν δένδρων ἔμεινον ἀκίνητα.

— Καὶ ὅμως, εἶπε καθ' ἑαυτὸν, εἶμαι εἰς τὸν οἶκόν μου.

Καὶ βοηθούμενος διὰ τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν, ἀνήλθε τὸ περιτείχισμα καὶ ἔστη ἱππαστὴ ἐπ' αὐτοῦ.

Ἐκεῖθεν τὸ βλέμμα του ἔβλεπε τὴν περιοχὴν ὅλην τῆς ἐπαύλεως.

Ἡ καρδίᾳ του συνεπάλλετο παραδόξως.

Ἐθῆκεν ἐπ' αὐτῆς τὴν χεῖρα.

— Εἶναι περιέργων, εἶπεν, ὅ,τι αἰσθάνομαι ἐδῶ.

Ἡ Γερμανὴ, ἣν ὑπέθετεν ὅτι ἀπώλεσε διὰ παντός, ἦτο πλησίον του καὶ δὲν ἐτόλμα νὰ πλησιάσῃ.

Μετὰ μικρὰν προσδοκίαν αἴφνης ἀνεσκίρτησεν.

Ἀπὸ τῆς θέσεως, εἰς ἣν εὕρισκετο, ἔβλεπε δενδροστοιχίαν εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁποίας πολὺ μακρὰν διέκρινε δύο ἀνθρώπους διευθυνομένους πρὸς τὸ μέρος του.

Ἐσπευσε ν' ἀποκρυβῆ κατὰ τὸ ἡμισυ ἐκτὸς τοῦ ἄλσους, μόνον δὲ ἡ κεφαλὴ του ὑπερέβαινε τὸ ὕψος τοῦ τοίχου κρυπτομένη καὶ αὕτη ὄπισθεν πυκνοῦ φυλλώματος, δι' οὗ ἡδύνατο νὰ βλέπῃ τοὺς περιπατητάς ἐκείνους.

Ὁ εἰς τούτων ἦτο ὁ εὐγενὴς τοῦ μέλανος ἵππου, ὁ δ' ἕτερος ἦτο αὐτὴ ἡ Γερμανὴ, περιβεβλημένη ἐσθήτα εὐρεῖαν κυανῆν.

Ἐβάδιζον ἀμειβόμενος στηριζόμενοι.

Εἶδεν εἰς μίαν στιγμὴν τὸν ἱππότην κύπτοντα πρὸς τὴν νεαρὰν γυναῖκα, λαμβάνοντα μετὰ τῶν χειρῶν του τὴν κεφαλὴν τῆς καὶ περιπαθῶς καταφιλοῦντα αὐτήν.

Ὁ Ραβού ἠσθάνθη φρικτὴν ὀδύνην.

Δι' ἐνὸς ἀλματος ἐπήδησεν ἐντὸς τοῦ

ἄλσους καὶ μὲ κίνδυνον ν' ἀνακαλυφθῆ, ἐκρύβη ὑπὸ συστάδα φηγῶν.

Οἱ δύο ἐρασταί, ὅπως ἀφιερωμένοι ἐν τῷ ἔρωτι αὐτῶν, δὲν τὸν εἶδον.

Παρεμέρισε ταχέως καὶ ἀπὸ δένδρου εἰς δένδρον διηθύνθη μετὰ πολλῶν προφυλάξεων πρὸς τὸ μέρος, εἰς ὃ εἶδε τοὺς ἐραστάς.

Μετ' ὀλίγον ἤκουσεν ἐλαφρὸν θόρυβον ἐσθῆτος καὶ ἐξηπλώθη ἐπὶ τῆς γλῶσσης.

Οὐδέποτε ἡ Γερμανὴ ἦν ἀνθηροτέρα καὶ ὠραιότερα.

Ἡ χαρίεσσα αὐτῆς κεφαλὴ, ὁ εὐπλαστος τράχηλος, τὰ παλλόμενα στήθη τῆς ἐπροξένησαν αὐτῷ ἀπερίγραπτον συγκίνησιν.

Τί ἔλεγον;

Ὁ βαρόνος ἐμειδία τῇ ἐρωμένην του. Αὕτη ἤγειρεν ἐπ' αὐτοῦ τοὺς ὠραίους αὐτῆς ὀφθαλμούς πλήρεις τρυφεροῦ ἔρωτος.

Εὕρισκοντο εἰς ὀλίγων βημάτων ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ συζύγου.

Ὁ ψίθυρος τῆς φωνῆς τῶν ἔφθασε μέχρις αὐτοῦ.

— Πόσον θὰ τὸ ἀγαπῶμεν, ἔλεγεν ὁ βαρόνος.

— Ἄν σοὶ ὁμοιάζῃ, ὑπέλαθεν ἡ Γερμανὴ, θὰ τὸ λατρεύω.

Καὶ μᾶλλον χαμηλοφῶνως προσέθηκε διὰ τόνου, προξένησαντος ἴλιγγον εἰς τὸν Ραβού:

— Ἐλα, σὲ λατρεύω. Σὺ εἶσαι ἡ ζωὴ μου, ὁ θεὸς μου, τὸ πᾶν!

Καὶ φρικιώσα ἐν τῇ ἀγκάλῃ του ἐπανέλαβε:

— Τὸ πᾶν.

Ἀντιπαρήλθον.

Ὁ Ραβού προσηλώθη ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἀδυνατῶν νὰ κινηθῆ.

Ἡσθάνετο ἰδρωτὰ ψυχρὸν ρέοντα ἐπὶ τοῦ σώματός του καὶ ρίγη ὀργῆς, ἀγρίου ἔρωτος, λύσεως συνετάρασσον αὐτὸν ὡς ὄρνυ κατὰ τὸ ἡμισυ ἐκρίζωθεισαν ὑπὸ θελλώδους ἀνέμου.

Ἄν εἶχεν ὄπλον, θὰ τοὺς ἐφόνευεν ἀμέσως, παραιτούμενος τοῦ σχεδίου τῆς μεθ' ὑπομονῆς καὶ ἐσκεμμένης ἐκδικήσεως.

Τοῦτο ἦτο δι' αὐτὸν τὸ τελευταῖον πλήγμα.

Ἡ Γερμανὴ εἶχε ψευσθῆ.

Ἐλεγε τῷ Μαξίμω:

— Σὲ λατρεύω. Σὺ εἶσαι ἡ ζωὴ μου, ὁ θεὸς μου!

Οἱ λόγοι οὗτοι εἰσέδουν ἐν τῇ καρδίᾳ του, εἰς τὰς σάρκας του, ὡς κτυπήματα μαχαίρας.

Ἡ σύζυγός του, εἶχε παραδοθῆ εἰς τὸν προτιμηθέντα ἐραστὴν, οὐχὶ δὲ καὶ εἰς τὸν διαφθορέα ἐκατομμυριοῦχον.

Παρηκολούθει τοὺς δύο ἐραστάς διὰ τῶν ἐξερύθρων αὐτοῦ ὀφθαλμῶν καὶ ἐμπλεως ὀργῆς.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον, καθ' ὅσον ἐκείνος ἀπεμακρύνετο, ἐπανῆλθεν αὐτῷ μικρὰ εὐστάθεια.

Μετ' ὀλίγον θὰ διήρχοντο πάλιν.

Ἐσκόπη νὰ ἐμφανισθῆ ἐνώπιον αὐτῶν καὶ νὰ κραυγᾶσῃ:

— Καὶ ἐγὼ λοιπὸν τί εἶμαι;

Ἄλλ' ἐπὶ πολὺ ἀνέμενε. Οὐδεὶς ἐφαίνετο.

Βεβίως εἶχεν ἐπανέλθει ἡ Γερμανὴ ἐν τῇ οἰκίᾳ, διότι ὁ Ραβού ἐνόμιζεν ὅτι ἤκουσε κρότον θυρῶν κλειομένων.

Ἦκουσεν εἶτα τὸν χρεμετισμὸν τοῦ ἵππου ἐπαναβλέποντος τὸν κύριόν του, ἐλαφρὸν τρόμον τοῦ ἐδάφους ὡς ἐκ καλπασμοῦ λαγωῦ, μακρόθεν δὲ τὸν κρότον τῆς κιγκλιδωτῆς θύρας ἀνοικισμένης ἵνα διέλθῃ τις.

Τὸ ὄραμα ἐξηφανίσθη.

Βήματα βαρέα ἠκούσθησαν ἐν τῇ δένδρστοιχίᾳ, δύο δὲ κηπουροὶ μὲ τὰ δίκρανα ἐπ' ὤμου ἐστήσαν πλησίον τοῦ μέρους, ἐν ᾧ ἐκρύπτετο ὁ Ραβού.

Ὁ Ραβού ἐφοβήθη οὐχὶ τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους, οἵτινες δὲν ἐτρόμαζον αὐτόν, ἀλλὰ μήπως ἀνακαλυφθῆ ἐν τῇ κρύπτῃ ἐκείνῃ, ἐν ἣ θὰ καθίστατο γελοῖος.

— Δὸς μου φωτιά, εἶπεν ὁ ἕτερος τῶν κηπουρῶν τῷ συντρόφῳ του.

— Νά, εἶπεν ὁ ἄλλος. Ἐχεις καπνό; Ἡθελε νὰ καπνίσω;

Ὁ ἄνθρωπος ἐπροχώρησε πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ραβού καὶ προσέτριψε πυρεῖον ἐπὶ τοῦ φλοιοῦ τῆς ὀρυός, ὅπισθεν τῆς ὀποιᾶς ἐκρύπτετο ὁ ἦθοποιός.

Συνεκράτει τὴν ἀναπνοὴν του.

Ἄλλ' οἱ κηπουροὶ οὐδαμῶς προσεῖχον.

— Ἡ ξανθὴ δὲν θ' ἀργήσῃ, εἶπεν ὁ εἰς πληρῶν τὴν καπνοσύριγγα αὐτοῦ. Τὸ μικρὸ θὰ ἐβγῇ ἀπὸ τὴν φωλιὰ του.

— Ὠραία φωλιὰ! Μὰ τὴν πίστι μου, ὠραῖο κομμάτι αὐτὴ ἡ γυναῖκα!

— Πολὺ νόστιμη, σύντροφε.

— Καὶ καλὴ!

— Ἄ! ναί, εἶναι σωστὸ αὐτό. Ἐχει τὴν καρδιά εἰς τὸ χέρι. Καὶ δὲν εἶναι καὶ περήφανη!

— Καὶ διατί νὰ ἦναι; παρετήρησε φιλοσοφικῶς ὁ ἄλλος.

— Καὶ πότε θὰ ἔχωμε γένναν.

— Ἡ Ἰουλιὰ μοῦ εἶπε πῶς ἀπόψε ἢ αὔριον θὰ ἔχωμε τὸν βαρονέτον. Ὁ ἰατρὸς εἶναι ἐδῶ.

Ἡ Ἰουλιὰ ἦν θαλαμηπόλος ἐν τῇ ἐπαύλει.

— Ἡθελες νὰ ἦσουν ἰατρὸς διὰ νὰ ἰδῆς, πανοῦργε, εἶπεν ὁ ἕτερος τῶν κηπουρῶν ἀπωθῶν διὰ τοῦ ἀγκῶνος τὸν ἄλλον.

— Μὴ λές ἀνοηταίς, Φραγκίσκε, ὑπέλαβεν ὁ ἕτερος.

Ἀπεμακρύνθησαν.

Ὁ Ραβού ἤκουσεν αὐτοὺς γελῶντας θορυβωδῶς ἐν τῷ ἄλλει.

Ἐστενοχωρεῖτο φρικωδῶς.

Ἐκυψε τὴν κεφαλὴν εἰς τὴν δένδρστοιχίαν.

Οὐδεὶς ἐφαίνετο πλέον.

Ἦκούετο μόνον φωνὴ χωρικοῦ ἄδοντος παράφρασιν τοῦ ἄσματος τοῦ Μεφιστοφελούς:

Μὴ δίνης, ψυχὴ μου, τὸ φίλ
Πρὶν βάλεις δακτυλίδι.

Ὁ κηπουρὸς ἔλεγε:

Μὴν πᾶς πολὺ κοντὰ
Μαργαρό, εἰς τὸ ρούκι
θὲ νὰ βραχοῦν τὰ πόδια σου,
Μαργαρό μου, Μαργουλάκι.

Ὁ Ραβού ἔπνεε μένεα.

Ὅταν ἐβεβαιώθη ὅτι οὐδεὶς πλέον ὑπῆρχε ἐκεῖ πλησίον, ἐξῆλθε τῆς κρύπτῃς του καὶ ἀπὸ δένδρου εἰς δένδρον ἐφθασεν εἰς τὸ περι-

τείχισμα, ἐφ' οὗ ἀνερριχθήθη καὶ ἐπανέλαβε τὴν εἰς Παρισίους ἄγουςαν.

III'

Περὶ τὴν μίαν ὥραν τῆς αὐτῆς ἡμέρας, τὸ καπηλεῖον τοῦ Πρασίνου Κονίκλου ἦτο σχεδὸν ἔρημον.

Τρεῖς ἄνδρες μόνον ἐκάθητο ἐνώπιον τραπέζης ἐν τινὶ γωνίᾳ ἔχοντες πρὸ αὐτῶν τρία κύπελλα κενά.

Συνωμίλουν χαμηλοφώνως μετὰ ζωρότητος.

Αἱ κεφαλαὶ των σχεδὸν ἤπτοντο ἀλλήλων.

Ἐξετάζων τις αὐτοὺς θὰ ἠνόει ὅτι ἦσαν συνωμόται σχεδιάζοντες συνωμοσίαν δυσχερῆ, ἐν ἣ θὰ διεκινδύνευον τὴν κεφαλὴν των.

Ἄλλ' ἡ ἀστυνομία ἦν ἀλλαχού, μόνη δὲ ἡ κυρὰ Κλαυδία ἐξήσκει ἐντῷ καταστάματι αὐτῆς τὴν ἐποπτεῖαν, διὰ μεροληπτικοῦ ὄμματος, ὅταν ἐστρέφετο πρὸς τὸ μέρος τοῦ κυρίου Δελόγκ.

Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ ὁ Δελόγκ ὠμίλει καὶ ἀνέπτυσσε τὸ σχέδιόν του εἰς τὸν Ροβινώ, τὸν φίλον τοῦ Ραβού, καὶ τὸν Ναβαρρόν Περέζ.

Οἱ τρεῖς συνένοχοι δὲν εἶχον ἀλλάξει ἀπὸ τῆς προτεραιᾶς.

Ὁ Δελόγκ ἦν πάντοτε κομψὸς μὲ τὴν πεπαλαιωμένην αὐτοῦ περιβολήν.

Ὁ Ροβινώ ἦν ἰσχνὸς καὶ ξηρὸς.

Ὁ Περέζ ἄγριος καὶ τραχύς.

Αἱ φυσιογνωμίαι μόνον αὐτῶν ἦσαν σκοτεινότεραι καὶ σκυθρωπότεραι, πλὴν τῆς μορφῆς τοῦ Ἰσπανοῦ, ὅστις διειτρεῖ τὴν νυσταλίαν αὐτοῦ ἀπαθειαν καὶ ἀδιαφορίαν.

— Λοιπὸν εἴμεθα σύμφωνοι; εἶπεν ὁ Ροβινώ ὅταν ὁ δικηγόρος ἐτελείωσε τὴν ὁμιλίαν αὐτοῦ.

— Τί νὰ πράξωμεν; παρετήρησεν ὁ Δελόγκ. Δὲν ἔχομεν πλέον λεπτόν. Ἐπειτα αὐτὴ ἡ διαβολεμένη Σοφία μᾶς ἀπειλεῖ ὅτι δὲν θὰ μᾶς δώσῃ πλέον τίποτε.

Ἡτένισεν ἐπιπληκτικῶς τὴν κάπηλον.

— Ἡμεῖς οἱ τρεῖς, ὑπέλαβεν ὁ Ροβινώ, εἴμεθα ἡ ζωσα εἰκὼν τῆς πτωχείας.

— Ἡ κυρὰ Κλαυδίου ἰσχυρίζεται ὅτι δὲν πηγαίνουν καλὰ αἱ ἐργασίαι, εἶπεν ὁ δικηγόρος, καὶ ὅτι τὸ ταμεῖόν της εἶναι κενόν.

— Ἐλα, παρετήρησεν ὁ Ροβινώ, μὴ τὰ λέγῃς αὐτά. Εἶναι γυναῖκα μὲ καρδιά ἢ χονδρῆ. Καὶ λεπτὸν ἂν δὲν ἔχη, δὲν θὰ πληρώσῃ σὺ τὰ χρέη της, αἱ;

— Διατί ὄχι, εἶπεν ὁ Περέζ. Διὰ νὰ ἔχη χρήματα δὲν χρειάζεται παρά ἓνα καλὸ κόμπο.

Καὶ ἐκίνησε τὴν χεῖρα οἰονεὶ ἐμπήγων ἐγγχειρίδιον εἰς ἀόρατον στήθος.

— Ὅχι τέτοια, σύντροφε, ἀνέκραξεν ὁ Ροβινώ. Εἰς τὸν τόπον σου παίζου καλὰ τὸ μαχαίρι, ἐδῶ ὅμως δὲν περνοῦν αὐτά. Ἡ ἀστυνομία εἶναι δὰ εἰς τὸ ποδάρι καὶ δὲν γλυτώνεις.

— Ἄς μὲ πιάσουν, ἐψιθύρισεν ὁ Περέζ. Ὁ ξανθὸς δικηγόρος ἐξέσε τὴν κεφαλὴν.

Ἐβλεπε δυσβάστακτον τὴν πενίαν.

— Τὸ οὐσιῶδες εἶναι νὰ ἐπιτύχωμεν, εἶπε.

Διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ ὅλα τὰ μέσα εἶναι καλὰ.

— Νὰ ἡ ἀλήθεια, παρετήρησεν ὁ Περέζ.

— Ἄλλως τε, προσέθηκεν ὁ δικηγόρος ἀναστρέφων τὰ θυλάκιά του, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ὀπισθοχωρήσωμεν.

Ὁ ἀρχιεὶς συνάδελφος τοῦ Ραβού ἔνευσεν ἀποφατικῶς.

Ἡθελε βεβαίως νὰ εἶναι κλέπτης, εἶχε τὸ ἐνστικτὸν τοῦτο, ἀλλὰ νὰ διακινδυνεύσῃ τὸν λαίμῳ του τῷ ἐφαίνετο σκληρόν.

Ἐξήτασε λαθραίως δι' ἀνησύχου βλέμματος τοὺς δύο αὐτοῦ συνένοχους: τὸ πρῶνον ὕψος τοῦ δικηγόρου καὶ ἡ ἡρεμὸς φυσιογνωμία τοῦ Ἰσπανοῦ καθησύχασαν αὐτόν.

— Ἄς ἀνακεφαλαιώσωμεν, εἶπεν. Εἰς τὴν οἰκίαν εὐρίσκονται τέσσαρες γυναῖκες καὶ ἡ κυρία. Θὰ εἰσελθῶμεν κρυφίως.

— Ἐχεις τὰ κλειδιά; ἠρώτησεν ὁ ξανθὸς νεανίας.

— Συλλογὴν πλήρη. Εἰς τὴν ἐξοχὴν εἶναι εὐκολώτατον νὰ λάβῃ τις ἀποτυπώματα. Χώνεις τὰς χεῖρας εἰς τὰ θυλάκιά σου καὶ ἂν σὲ ἀπαντήσῃ κανεὶς, τοῦ λέγεις ὅτι περιεπλανήθης τυχαίως, ὅτι κάμνεις στίχους ἢ ὅτι ἀναπνεῖς τὸν βαλσαμωμένον ἀέρα τῆς ἐξοχῆς.

— Πηδῶν τοὺς τοίχους, παρετήρησεν ὁ προλύτης τῆς νομικῆς.

— Ἐπειτα; εἶπεν ὁ Ροβινώ. Ποῦ εἶναι τὸ κακόν; Ἀπαγορεύεται νὰ ἰδῇ κανεὶς σπάνια ἄνθη, ἢ μίαν γυναῖκα, τὴν ὀποιᾶν λατρεύει;

— Ἐξακολουθεῖ.

— Θὰ φιμώσωμεν τὸ στόμα τῶν ὑπηρετριῶν καὶ θὰ τὰς κλείσωμεν εἰς τὸ ὑπόγειον ἢ εἰς κανὲν ἐρμάριον.

— Ὅπως ὁ δὸν Κάρολος εἰς τὸν «Ἐρνάνην», διέκοψεν ὁ δικηγόρος.

— Θὰ ταῖς συστήσωμεν ἀπόλυτον σιωπὴν. Εἰς ἐξ ἡμῶν θὰ μείνῃ φρουρὸς μὲ τὸ ὄπλον εἰς τὴν χεῖρα. Οἱ ἄλλοι θὰ εὐρουν τὰ πολυτίμα πράγματα, ἀδάμαντας, τίτλους καὶ νομίσματα. Μόνοι οἱ ἀδάμαντες ἀξίζουσι πλέον τῶν διακοσίων χιλιᾶδων φράγκων.

— Πῶς τὸ γνωρίζεις;

— Αἱ, διάβολε! ἀπεκρίθη ὁ Ροβινώ. Ἡ ἐρωμένη ἐνός κυρίου, ὁ ὀποιὸς ἔχει ἵππους χιλίων πιστολῶν καὶ τῆς δίδει διὰ κατοικίαν τοιοῦτο μέγαρον!...

— Ἄλλ' ὁ θυρωρὸς;

— Αὐτὸς εἶναι εἰς ἀπόστασιν τριακοσίων μέτρων ἀπὸ τῆς οἰκίας.

— Καὶ οἱ ὑπηρέται;

— Οἱ ἀρσενικοὶ;...

— Ναί.

— Οἱ ἀμαξηλάται εἶναι εἰς τοὺς σταύλους.

— Οἱ θαλαμηπόλοι;

— Εἶναι κόραι μόνον. Ὠραία ἰδέα αὐτῆ, νὰ ἔχη κανεὶς θηλυκοὺς θαλαμηπόλους.

— Τὴν συμμαριζομαι, εἶπεν ὁ δικηγόρος. Ἄν ποτὲ τὰ μέσα μου μοὶ τὸ ἐπιτρέψουν θὰ τὴν ἐφαρμώσω. Λοιπὸν σύμφωνοι;

— Αὔριον.

— Ποῦ θὰ συναντηθῶμεν;

— Ἐδῶ.

— Τὸ πρῶν;

[Ἐπειτα συνέχεια]

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΣΒΟΥΡΤ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ο Έχθρος.

[Συνέχεια]

Ο κόμης ούτε το μειδιάμα παρατηρήσας, ούτε το βλέμμα, επανέλαβεν :

— Εισέρχομαι εἰς τὰς λεπτομερείας αὐτάς, ἀγαπητέ Γουλιέλμ, διὰ νὰ σοὶ ἐξηγήσω διατί ἡ ἀνατροφή τῆς θυγατρὸς μου ὑπῆρξεν ἀτελεστάτη. Ἐν τούτοις ἡ ἀσθενὴς διετέλει ἐν τῇ αὐτῇ καταστάσει, ἐγὼ δὲ ἐξηκολούθουν νὰ καταβασιάζωμαι ὑπὸ τῆς ἀνησυχίας. Ἐνόμισα ὅτι τὰ ταξείδια ἠδύναντο νὰ ἐπιδράσουν ἐν γένει ἐπὶ τῆς υἰγείας τῆς ἀγαπητῆς μου Λουκίας καὶ ἀμέσως ἐφρόντισα νὰ προπαρασκευασθῶ δι' ἀναχώρησιν. Ἀπέπεμψα τοὺς ὑπηρετάς μου ἐκτὸς τῆς Φραγκίσκες, καὶ ἀνεχωρήσαμεν.

» Ἡ Φραγκίσκη ἦτο ἀκριβῶς ἡ καταλληλοτάτη γυνὴ διὰ νὰ μᾶς συνοδεύσῃ· ἐπειδὴ ἦτο ἀφρονὸς καὶ οὕτε ἀνάγνωσιν οὕτε γραφὴν ἐγνώριζε, δὲν ἐφοβούμην διόλου ὀφείλω δὲ νὰ σοὶ εἶπω ὅτι πρὸ πενταετίας, ἀφ' ὅτου εὐρίσκειται εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου, εἶχον τὸν καιρὸν νὰ τὴν σπουδάσω καὶ κατάρθωσα νὰ τὴν ἐννοῶ διὰ τῆς ἐκφράσεως τοῦ βλέμματός της, διὰ τῆς κινήσεως τῶν ὀφθαλμῶν της καὶ διὰ τῶν χειρονομιῶν της.

» Σοὶ εἶπον ὅτι προτοῦ ἀπέλθω ἐκ Παρισίων ἠλλαξα ὄνομα, ἐδέχθην τὸ τοῦ Πέτρου Ρουσσώ· μὲ τὸ ὄνομα τοῦτο περιώδευσα πολλάκις τὴν Εὐρώπην, ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτὸ ἐλάμβανον τὰς ἐπιστολάς μου, ἐνωκίασα τὴν ἐν Φλωρεντίᾳ ἔπαυλιν· μὲ αὐτὸ περιώδευσα καὶ μετὰ τῆς θυγατρὸς μου, τῆς ὁποίας ἀπὸ πολλοῦ ἠλλαξα ὄνομα, ὀνομάσας αὐτὴν Χρυσουγὴν».

Ο Βᾶν Ὅσσην διέκοψε τὸν κόμητα.

— Διατί αἱ μεταβολαὶ αὐταὶ τῶν ὀνομάτων ; ἠρώτησεν ὁ Ὀλλανδός. Ὅτε ἀνεχώρησεν τοῦ μεγάρου σου πρὸς ἀναζήτησιν τῆς συζύγου σου καὶ τῆς θυγατρὸς σου συμφωνῶ ὅτι ἔκρινες καλὸν νὰ λάβῃς τὸ ὄνομα τοῦ Πέτρου Ρουσσώ, ἀλλ' ἀφοῦ ἐπέτυχες ὅ,τι ἐπεθύμεις, ἀφοῦ ἔλαβες τὸ τέκνον ἀπὸ τῆς μητρὸς, νομίζω ὅτι δὲν εἶχες πλέον λόγον νὰ διατηρήσῃς ξένον ὄνομα· ἐκπλήττομαι καὶ διὰ τὴν ἀντικατάστασιν τοῦ ὀνόματος τῆς Λουκίας.

Νευρώδης σπασμὸς ἠλλοίωσε τὰ χαρᾶκταριστικὰ τοῦ κ. Δελασέρ.

— Τὸ ἐπραξα κατόπιν σκέψεως μεγάλης, ἀπεκρίθη σύνοφρος· ἐπεθύμουν κυρίως νὰ μείνω ἀγνωστος κατὰ πρῶτον διὰ νὰ μὴ ἐπισύρω τὴν προσοχὴν τῶν περιέργων καὶ κηκοῦλων, οἱ ὅποιοι, ἀδιαφοροῦντες διὰ τὸν Πέτρον Ρουσσώ, θὰ ἠλλασον συμπεριφορὰν ἀπέναντι τοῦ κόμητος Δελασέρ· δὲν ἐπεθύμουν νὰ προκαλέσω τὴν περιέργειαν τῶν ἀνθρώπων, νὰ ἴδω ἀποκαλυπτόμενον τὸν πέπλον, ὅστις ἀπέκρυπτε τὸν ἰδιαιτερόν μου βίον. Ἐπειτα δὲν ἠθέλον — καὶ τὸν φόβον

αὐτὸν ἔχω καὶ σήμερον — νὰ μὲ ἀνακαλύψῃ ἡ κόμησσα Δελασέρ, ἂν μόνη ἦ δι' ἄλλων ἠθέλεν ἀναζητήσει τὸ τέκνον της. Καὶ ἔπειτα, τὸ λέγω εἰς σέ, δὲν θέλω πλέον τὸ ὄνομα Δελασέρ, ἐκ σεβασμοῦ πρὸς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι τὸ ἔφερον· τὸ ἔδωκα εἰς γυναῖκα, ἡ ὁποία τὸ ἤτιμασεν· ὄχι, δὲν τὸ θέλω πλέον, οὔτε δι' ἐμέ, οὔτε διὰ τὴν θυγατέρα μου. Ὁ κόμης Δελασέρ δὲν ὑπάρχει πλέον· εἶμαι ὁ Πέτρος Ρουσσώ, ἀπλοῦς πολίτης, καὶ θέλω νὰ μείνω Πέτρος Ρουσσώ ! Διὰ πάντας σήμερον δὲν ἔχω ὄνομα. Ἐὰν ἐρωτήσης εἰς τὸ χωρίον πῶς ὀνομάζεται ὁ ἰδιοκτήτης τῆς Κορδελιέρης, θὰ σοὶ ἀποκριθῶν : « Δὲν ἠξεύρομεν τίποτε, εἶναι ἄνθρωπος χωρὶς ὄνομα ! » Καὶ αὐτὴ ἡ θυγάτηρ μου, ναί, ἡ θυγάτηρ μου, ἥτις ἐλησμόνησε τὸ ὄνομα Ρουσσώ, δὲν γνωρίζει τὸ ἀληθές μου ὄνομα. Ναί, δὲν τὸ γνωρίζει καὶ δὲν θὰ μάθῃ ποτὲ ὅτι ὀνομάζομαι κόμης Δελασέρ !

— Ὡ ! ὑπέλαβεν ὁ κόμης Βᾶν Ὅσσην.

— Ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ὡς καὶ ἐπὶ ἐτέρων ἔχω ἀμετατρέπτους ἰδέας.

— Ὁμολόγησον τουλάχιστον ὅτι εἶναι ἰδέαι ἄλλόκοτοι.

— Ἄλλόκοτοι, τὸ παραδέχομαι, ἀλλ' ἐξαίρετοι.

— Δὲν μ' ἐπίσεες.

— Εἰς αὐτάς ὀφείλομεν ἡ κόρη μου καὶ ἐγὼ τὴν ἡσυχίαν μας.

Ὁ κ. Βᾶν Ὅσσην ἐσιώπησεν, ὡς εἰ μὴ δὲν εἶχε ν' ἀπαντήσῃ.

— Περιωδεύσαμεν ἐπὶ τρεῖς μόνον μῆνας. Καὶ κατὰ μὲν τὰς πρώτας ἡμέρας ἡ Χρυσουγὴ ἐφάνη αἰσθανομένη κάπως εὐεξίαν· ἐνδιεφέρετο εἰς ὅ,τι ἐβλεπε καὶ ἐφαίνετο εὐχαριστημένη· τέλος ἀνεζωογονεῖτο καὶ παρετήρησα μετὰ χαρᾶς ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ της εἶχον περισσοτέραν ἔκφρασιν καὶ ὅτι τῶν παρειῶν της ἡ ὠχρότης ὀλονέν ἐξέλειπε. Τὴν ἔβλεπον ζωηροτέραν, φαιδροτέραν ἐνόητε, καὶ ἐνόμιζον ὅτι ταχέως θ' ἀνέκτα τὴν υἰγείαν της. Ἀτυχῶς ὅμως ἡ χαρὰ δὲν διήρκεσεν ἐπὶ πολὺ. Σχεδὸν αἴφνης ἐπῆλθεν ὑποτροπὴ, κατεβλήθη καὶ πάλιν, καὶ ἐγένετο νοερώς ἐκλυτος. Ἡπατόμην, ἡ περιόδεϊα οὐδεμίαν ἐξήσκησε ἐπιδράσιν

» Εὐρισκόμεν ἐν Ἑλβετίᾳ, παρὰ τὴν λίμνην Λέμαν. Τὸ μέρος, ἐν ᾧ εὐρισκόμεθα, ἀπέιχε τῆς Λωζάνης δύο λεύγας καὶ τῆς Χρυσουγῆς τῆς ἤρεσε πολὺ. Ἀμέσως ἐξήτησα οἰκίαν. Ἡ οἰκία περιεβάλλετο ὑπὸ χλόης καὶ ἀναδενδράδων ἦτο θελκτικὴ. Ἡ θέα της ἦτο θαυμασία· ἐνώπιόν μας ἐξετείνετο μεγαλοπρεπὲς πανόραμα.

» Ἐξήσαμεν λίαν ἡσύχως ἐν τῇ μοναξίᾳ ἐκείνῃ. Ὁ φόβος μου, δὲν τολμῶ νὰ εἶπω ἢ φρίκη, πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, μ' ἔκαμνε ν' ἀποφεύγω, μετὰ προσοχῆς, πᾶσαν εὐκαιρίαν ἐπισκέψω, τὰς ὁποίας δὲν ἐπεθύμουν.

» Ἐντὸς τῆς οἰκίας ἡ Φραγκίσκη ἐπήρκει εἰς παντὰ. Ἐκαλλιέργουν τὸν κηπὸν μου, τὰ φυτὰ μου, τὴν ἀμπελὸν μου. Εὐκόλως συνείθισα νὰ μὴ αἰσθάνωμαι τὴν ἀνάγκην πολλῶν ὑπηρετῶν.

» Τρία παρῆλθον ἔτη καὶ χάρις εἰς τὰς ἀδιαλείπτους περιποιήσεις μου, εἰς τὸν καθαρὸν ἀέρα, τὸν ὁποῖον ἀνέπνεεν ἡ προσφιλῆς μου Χρυσουγὴ, ὡς καὶ εἰς τὴν ἡσυχίαν,

ἀνέκτησε τὴν υἰγείαν καὶ τὰς δυνάμεις· τὸ τέκνον μου μοὶ εἶχεν ἤδη ἀποδοθῆ.

« — Πατέρα, θὰ μείνωμεν λοιπὸν εἰς Ἑλβετίαν ; Ἀφοῦ ἡ Γαλλία εἶναι πατρίς μας, διατί δὲν πηγαίνωμεν ἐκεῖ ;

» — Θέλεις ; τὴν ἠρώτησα.

» — Ναί, μοὶ ἀπεκρίθη ἐναγκαλισθεῖσά με, νομίζω ὅτι θὰ ἦναι καλλίτερον εἰς Γαλλίαν παρὰ ἐδῶ».

— Τοῦτο ἦτο διαταγὴ δι' ἐμέ, ἐξηκολούθησεν ὁ κύριος Δελασέρ· αὐθημερὸν ἔγραψα πρὸς τὸν κύριον Κορβιζιέ καὶ παρεκάλουν αὐτὸν νὰ μοὶ εὐρῆ, ἀδιάφορον πού, ἀλλὰ λίαν μακρὰν τῶν Παρισίων, μικρὰν μονήρη οἰκίαν.

» Μετὰ τινὰς ἡμέρας ὁ κύριος Κορβιζιέ μοὶ ἀπήντησεν ὅτι ἀνεκάλυφεν ἐν τῷ νομῷ Ἄλβου μικρὰν ἰδιοκτησίαν, ἥτις ἴσως θὰ μοὶ ἤρεσκε, ταυτοχρόνως δὲ μοὶ περιέγραφε τὴν Κορδελιέρην, ἥτις ὑπῆρξεν, ὡς φαίνεται, ἄλλοτε παρὰ τὸν πλοῦσιον μοναστηρίου τοῦ Κλαιρῶ. Ἐπειδὴ ἔμεινα εὐχαριστημένος, ἠγοράσθη διὰ λογαριασμὸν μου ἡ ἰδιοκτησία. Τότε ὁ κήπος, διὰ τὸν ὁποῖον εὐηρεστήθη νὰ μὲ συγχαρῆς, πιθανῶς διὰ νὰ κολακεύσῃ τὴν φιλοτιμίαν μου ὡς κηπουροῦ, ἦτο χέρσος, αἱ κνίδαι, οἱ μήκωνες καὶ πᾶν εἶδος θάμνων ἠξζανον ἐν μέσῳ μεγάλων βᾶτων, περιπλεκόμενων ὡς αἱ κληματίδες τῶν παρθένων ὀσῶν τῆς Ἀμερικῆς. Ἡ οἰκία ἦτο αὐτόχρημα καλύθη ἐτοιμόροπος.

» Ὁ κύριος Κορβιζιέ συνεννοήθη μετὰ τινος ἐργολάβου, ὅστις ἀνέλαβε τὴν ἀνακαίνισιν τῆς οἰκίας καὶ τὸν καθαρισμόν τοῦ κήπου. Αἱ ἐργασίαι διεξήχθησαν ταχέως, μόλις δὲ ἠτοιμάσθη ἀνεχωρήσαμεν ἐξ Ἑλβετίας καὶ ἐνεκατέστημεν εἰς Κορδελιέρην, ἐνθα μεμονωμένοι καὶ μακρὰν τοῦ θορύβου ζῶμεν ἀπὸ δύο ἐτῶν εἰρηνικώτατα.

» Αὐτὴ εἶναι ἡ ἱστορία μου, ἀγαπητέ Γουλιέλμ· γνωρίζεις ἤδη ποῖα γεγονότα μὲ ἀπεμάκρυναν τοῦ κόσμου καὶ τὸν βίον, τὸν ὁποῖον διήγαγον ἐπὶ δεκαετίαν, χωρὶς νὰ ἴδωμεν ἀλλήλους.

— Αἰτία εἶσαι σύ.

— Ἀληθῶς, διότι, ὅτε περιώδευον τὴν Εὐρώπην, ὀφείλον νὰ ἔλθω εἰς Ἀμστελῶδαμον καὶ εἰς Αἴην.

— Καὶ ἔπειτα ἠδύνασο νὰ μοὶ γράψῃς· μείνε βέβαιος ὅτι θὰ ἠρχόμην ἐὰν μὲ προσεκάλες.

— Εἶμαι βέβαιος περὶ τούτου, ὦ ! ποτὲ δὲν ἀμφέβαλα περὶ τῆς εἰλικρινοῦς σου φιλίας. Νὰ σοὶ εἶπω, σὲ ἐσκέφθη πολλάκις, ἀλλὰ τί τὰ θέλεις, ὅταν ὑποφέρῃ τις, ὅταν εἶναι δυστυχῆς, ἔχει ἀλλοκότους ἰδέας, ἀπομακρύνεται, φοβεῖται νὰ φανερωθῇ καὶ εἰς τοὺς ἀρίστους φίλους του, ὑποθέτει ὅτι ἐλησμόνηθη καὶ ἐγκατελείφθη, φοβεῖται μὴ γείνη αἰτία στενοχωρίας, ἔχει τέλος τὴν ὑπερηφάνειαν του, δὲν θέλει νὰ ἐμπνεύσῃ οἱ κτον· ἐν συντομίᾳ, ἐπιθυμῶ νὰ κρυβῆ, εἰ δυνατόν, εἰς τὰ ἔγκατα τῆς γῆς.

— Καὶ ὅμως πλησίον εἰλικρινοῦς φίλου εὐρίσκει παρηγορίαν.

— Ναί, μὲ τὴν διαφορὰν, ἀγαπητέ Γουλιέλμ, ὅτι δὲν αἰσθάνεται ἐπιθυμίαν νὰ παρηγορηθῇ.

— Έλα, τώρα, ἐλπίζω νὰ δυναθῶ νὰ χύσω εἰς τὴν καρδίαν σου ὀλίγην ἐλπίδα.

Ὁ κόμης Δελασέρ ἐκίνησε δισταζὼν τὴν κεφαλὴν.

— Ἀγαπητὲ Παῦλε, αὐτὸ πρέπει νὰ γείνη! ἐπανελάβεν ὁ Ὀλλανδὸς μετὰ τόνου σχεδὸν ἐπιτακτικοῦ.

— Καὶ ἐξηκολούθησεν :

— Διήγειρας τὴν περιέργειαν μου εἰς τὸν ὕψιστον βαθμὸν· ἐὰν διηγείτο τις τὴν ἱστορίαν σου, οἱ ἀκροαταὶ θὰ ἐπίστευον ὅτι ἀκούουσι πραγματικὸν μυθιστόρημα· εἶναι ἀλγεινὸν οἰκογενειακὸν δράμα. Ἡ ἀπληστος αὕτη περιέργεια, τὴν ὁποίαν μοὶ διήγειρας, μὲ ὑποχρεῖ νὰ ζητήσω τι ἀκόμη παρὰ σοῦ.

— Σοὶ εἶπον τὰ πάντα.

— Ὅχι, ὑπάρχει τι ἀνεξήγητον.

— Δὲν πιστεύω...

— Μόλις ἀνέφερες περὶ τοῦ ὑποκόμητος Σανζάκ, μοὶ εἶπες ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι ἐχθρὸς σου. Θὰ φανῶ ἄρα γε ἀπερίσκεπτος, ἐὰν ζητήσω νὰ μάθω τὸν λόγον τοῦ μίσους αὐτοῦ;

— Μολοντὶ ἀποστρέφομαι νὰ ὁμιλήσω περὶ τινῶν ἀνθρώπων καὶ νὰ δεῖξω τὸ στίγμα, τὸ ὁποῖον ὑπάρχει ἐπὶ τοῦ μετώπου τινός, θὰ ἱκανοποιήσω ὅμως τὴν περιέργειαν σου περὶ τοῦ ὑποκόμητος Σανζάκ. Λοιπὸν, ναί, θὰ μάθης ὅ,τι δὲν εἶπον εἰς οὐδέν· θὰ γνωρίσης ποῖος εἶναι ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ὁ ἄθλιος, ὅστις μοῦ ἐκλεψεν ὅ,τι πολυτιμότερον εἶχον, τὴν τιμὴν ἐμοῦ καὶ τοῦ τέκνου μου.

Γ'

Κομφὸς ὑποκόμης.

Μετὰ στιγμιαίαν σιωπὴν ὁ κόμης Δελασέρ ἐπανελάβεν:

— Πρὸ τριῶν ἀπὸ τοῦ γάμου μου ἐτῶν μὲ ἐπεσκέφθη νέος τις κομφὸς, μὲ καλοῦς τρόπους, μὲ φυσιογνωμίαν συμπαθητικὴν καὶ μὲ βλέμμα γλυκὺ, ἀλλὰ πεφοβισμένον. Ἐπειδὴ μοὶ ἤρρεσεν ἀμέσως, τὸν ὑπεδέχθη μετ' ἀγάπης.

»Μόλις εἶχε φθάσει ἐκ Μιράνδας εἰς Παρισίους, ὡς μοὶ εἶπε, πρὸς ἀποπεράτωσιν τῶν σπουδῶν του. Μοὶ ἔφερον ἐπιστολὴν καλοῦ μου φίλου δικηγόρου, ὅστις μοὶ συνίστα αὐτὸν θερμῶς, καὶ μὲ παρεκάλει νὰ τὸν συμβουλευῶ.

»Περὶ τὸν νὰ σοὶ εἶπω, δὲν ἔχει οὕτω; ὅτι ὁ τὸσφ κομφὸς καὶ συμπαθητικὸς ἐκεῖνος νέος ἦτο ὁ ὑποκόμης Σανζάκ. Ἀτυχῶς, ὑπὸ τὸ ἐξαιρετικὸν ἐξωτερικὸν ἐκρυσσε πρῶτον ἐξαχρείωσιν· δὲν ἐνόησα ποσῶς ὅτι ἔφερε προσωπεῖον. Δι' αὐτὸν τὸ πᾶν ἦτο ψεῦδος καὶ ὑποκρισία· ἐψεύδετο διὰ τοῦ βλέμματός, διὰ τοῦ μειδιάματος, διὰ τῆς φωνῆς. Οὐδέποτε ἄνθρωπος ἐπροκίσθη τοιοῦτοτρόπως διὰ ν' ἀπατᾷ τοὺς ἄλλους.

»Δὲν ἤμην τότε ἐνδοικαστικὸς ὡς σήμερον, τούναντίον μάλιστα. Ὁ ὑποκόμης Σανζάκ κατῴρθωσε ταχέως νὰ ἀπολαύσῃ τῆς ἐμπιστοσύνης μου. Μολοντὶ, ὡς γνωρίζεις, ἔζων λίαν περιωρισμένον ἀπὸ τοῦ κόσμου, σχεδὸν μόνος, ἀφωσιωμένους εἰς τὰς ἐπιστημονικὰς μου ἐργασίας, ἐν τούτοις, δὲν ἐνόμισα ὅτι ὤφειλον ν' ἀπορρίψω φιλίαν, ἢ ὁ-

ποία μοὶ ἐφαίνετο εὐλικρινής. Ὁ ὑποκόμης ἔγεινε φίλος μου, ἤρχετο καὶ μ' ἔβλεπε συχνάκις καὶ σχεδὸν πάντοτε τὸν ἐκράτουν εἰς τὸ γεῦμα καὶ εἰς τὸ δεῖπνον. Μοὶ ἔλεγεν ὅτι ἐξηκολούθει τὰ μαθήματά του καὶ ὅτι ἐργάζετο πολὺ, ἐπίστευον, μὴ δυνάμενος νὰ ὑποθέσω ὅτι εἶχε συμφέρον νὰ ψευσθῇ καὶ νὰ μὲ ἀπατήσῃ. Ἐζων μακρὰν τοῦ κόσμου καὶ οὐδέποτε ἐπάτησα τὸν πόδα ἐκεῖ ὅπου οἱ νέοι διασκεδάζουσι καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἠδυνάμην νὰ μάθω πῶς ἐξώδευε τὸν καιρὸν του, οὐδὲως δὲ ὑπόπτευον ὅτι φρενητιωδῶς ἐρρίφθη εἰς τὸν στρόβιλον τοῦ παρισιανοῦ βίου, ὅτι διήρχετο τὰς νύκτας εἰς ὄργια καὶ ὅτι ὠθούμενος ὑπὸ τῶν παθῶν του παρεοῖδετο εἰς πραγματικὴν διαφθοράν.

»Καὶ ὅμως ἐκ διαφόρων ὁμιλιῶν, τὰ ὁποῖα συναμολόγησε, ὤφειλον νὰ ἀνοίξω τοὺς ὀφθαλμούς, ἀλλ' εἰς ἄχρον εὐπιστος, δὲν ἤθελον νὰ ἴδω. Τῷ ἡνοιξά τὰ θυλακία μου ἐλευθέρως, ὡς πρὸς φίλον, ἀλλὰ βραδύτερον συλλογισθεὶς ὑπελόγησα εἰς εἰκοσιπέντε χιλιάδας περίπου φράγκων τὰ χρέη αὐτοῦ.

»Ἐπραξα ἀκόμη καὶ ἄλλα ὑπὲρ αὐτοῦ· τὸν ἐσχέτισα μὲ πολλὰ πρόσωπα, καὶ τῷ ἡνοιξά τοιοῦτοτρόπως τὴν εἴσοδον εἰς τὰς συναναστροφὰς ἐν τῷ προαστείῳ τοῦ Ἀγίου Γερμανοῦ.

»Ἐν τῇ οἰκίᾳ μου εὐρίσκετο ὡς ἐν τῇ οἰκίᾳ του. Ὅταν ἤρχετο εἰς τὴν οἰκίαν, συνέβαινε δ' ἐγὼ νὰ ἐργάζομαι, ἐκάθητο ἐν τῇ αἰθούσῃ ἢ ἐν τῷ ὀματίῳ μου καὶ μὲ περιέμενε καπνίζων.

»Μίαν ἡμέραν ἡνοιξά κιβώτιον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐφύλαττον εὐλαβῶς πάντα τὰ κοσμηματα τῆς μητρός μου — δὲν ἐνθυμοῦμαι τί ἐζήτησαν ἐν αὐτῷ—ἀνεσκήρτησα δὲ παρατηρήσας ἀμέσως ὅτι ξένη χεὶρ τὰ εἶχε θίξει. Στρεπτός ἐξ ἀδάμαντων ἀξίας ἐπέκεινα τῶν ἐξήκοντα χιλιάδων φράγκων ἐγένετο ἄφαντος. Ποῖος λοιπὸν μοῦ τὸν ἐκλεψε; Τοιαύτην ἐμπιστοσύνην εἶχον εἰς τὸν ὑποκόμητα Σανζάκ, ὥστε οὐδὲ κἂν διανοήθην ὅτι αὐτὸς ἠδύνατο νὰ ἦναι ὁ κλέπτης. Τὸ κόσμημα δὲν εὐρίσκετο πλέον εἰς τὴν θέσιν του, ποῖος ὅμως τὸ ἀφῆρεσε; τί τὸ ἔκαμε;

»Βεβαίως, ἐὰν μοῦ ἐκλέπτοντο ἑκατὸν χιλιάδες φράγκων δὲν θὰ ἐταρασσόμην ἴσως, ἀλλ' ὁ ἀδάμαντινος στρεπτός ἦτο κόσμημα οἰκογενειακὸν καὶ ἀπέδιδον εἰς αὐτὸ τὴν μεγάλην ἀξίαν, ὅσην ἀποδίδει τις εἰς πᾶν ὅ,τι ἀναπολεῖ τὴν μνήμην ἐκείνων, τοὺς ὁποῖους ἠγάπησε.

»Μετὰ μίαν ὥραν ἀπὸ τῆς ἀνακαλύψεως τῆς κλοπῆς, μετέβην εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ διευθυντοῦ τοῦ ἐνεχυροδανειστηρίου, σκεφθεὶς ὅτι ὁ κλέπτης, φοβούμενος νὰ τὸ πωλήσῃ, θὰ τὸ ἐκόμιζε πιθανῶς ἐκεῖ ἢ εἰς τι τῶν ὑποκαταστημάτων του. Ἐφανέρωσα τὸ ὄνομά μου πρὸς τὸν διευθυντὴν καὶ τῷ εἶπον ὅτι ἐγενόμην θύμα κλοπῆς, χωρὶς νὰ δύναμαι νὰ ἐξακριθῶς ἐὰν ἡ κλοπὴ συνέβη πρὸ ἐνός ἢ πολλῶν μηνῶν, προσθέσας συνάμα ὅτι δὲν εἶχον τὴν παρχαικρὰν ὑποψίαν εἰς οὐδένα. Κατόπιν ὁ διευθυντὴς μοὶ ἀπηύθυνε πολλὰς ἐρωτήσεις, ὅτε δὲ περιέγραψα ἀκριβῶς τὸ κόσμημα, ἀπῆλθον.

»Τὴν ἐπομένην ὁ διευθυντὴς μὲ παρεκά-

λει δι' ὀλίγων λέξεων νὰ μεταβῶ εἰς τὸ γραφεῖόν του.

»— Κύριε κόμη, μοὶ εἶπεν, λογιζομαι εὐτυχής, εὐρίσκόμενος εἰς τὴν εὐχάριστον θέσιν, νὰ σὰς ἀναγγεῖλω ὅτι ἀνεύρωμεν τοὺς ἀδάμαντάς σας.

»Δὲν ἠδυνήθην ν' ἀποκρύψω τὴν χαρὰν μου.

»— Ἐκ τῆς χαρᾶς σας ἐννοῶ, ἐπανελάβε, πόσην ἀξίαν ἀποδίδετε εἰς τὸ κόσμημα αὐτό. Πρὸ ἐξ ἐβδόμαδων ὑπεθηκείωθη εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀγίου Ὀνωρίου ὑποκατάστημά μας.

»Μετὰ μικρὰν σιωπὴν μὲ ἠρώτησε :

»— Γνωρίζεις τινὰ ὀνομαζόμενον ὑποκόμητα Σανζάκ;

»— Πολύ, ἀπεκρίθην, ὁ ὑποκόμης Σανζάκ εἶναι φίλος μου.

»— Ἄ! ὑπέλαβε.

»Συνωφρούθη καὶ ἠλλοιώθη ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου του.

»— Κύριε κόμη, ἐπανελάβε, τοὺς ἀδάμαντάς σας ὑπεθήκευσεν ὁ φίλος σας ὑποκόμης Σανζάκ.

»Ἐμείνα ἐμβρόντητος.

»— Ἀδύνατον αὐτό! ὄχι, ὄχι, δὲν δύναμαι νὰ τὸ πιστεύσω... ἐψέλλισα.

»— Καὶ ὅμως πρέπει νὰ τὸ πιστεύσετε, τὸ πρᾶγμα εἶναι φανερόν, κύριε κόμη, ἐπρόσθεσεν ὁ διευθυντής.

»Μὲ παρεκάλεσε καὶ τῷ εἶπον πῶς ἐγνώρισα τὸν ὑποκόμητα, πῶς τὸν ἐδέχθη εἰς τὴν οἰκίαν μου, πῶς τὸν ἔκαμα φίλον καὶ τί ὑπὲρ αὐτοῦ ἔπραξα... Δὲν μὲ ἀφῆκε ν' ἀποτελειώσω τὴν φράσιν μου.

»— Ἀμφιβολία δὲν ὑπάρχει, μοὶ εἶπες ἐξήπατησεν αἰσχροῦς· εἶναι ὑποκριτής.

»Ἦμην ἐκτός ἑαυτοῦ ὑπέφερον πρᾶγματι.

»— Κλέπτης αὐτός, ὁ ὑποκόμης Σανζάκ! ἐψιθύρισα.

»— Ναί, κύριε κόμη, ἀνταπήνησεν ὁ διευθυντής, ὁ νέος αὐτός, πρὸς τὸν ὁποῖον ἔτεινας χεῖρα φιλικὴν καὶ τὸν ὁποῖον κατέστησας φίλον σου, εἶναι κλέπτης!

»— Τώρα τί θὰ πράξετε;

»— Τί θὰ πράξω;

»— Ναί, δὲν θὰ τὸν καταδιώξετε δικαστικῶς;

»— Ὅχι, ὄχι, ἀπεκρίθη ζωηρῶς· θ' ἀρκεσθῶ μόνον νὰ τὸν διώξω ἐκ τῆς οἰκίας μου, καὶ αὐτὸ θὰ ἦναι ἡ τιμωρία του!

»— Καὶ οἱ ἀδάμαντές σας;

»— Πηγαίνω νὰ φέρω τ' ἀπαιτούμενα χρήματα διὰ νὰ τοὺς λάβω, ἀπεκρίθη ἐγερθεὶς.

»— Ναί, ἀνταπήνησεν, ἀλλὰ διὰ νὰ σὰς παραδώσωμεν τὸ κόσμημα, ἀνάγκη νὰ συνοδεύωνται τὰ χρήματα μὲ τὴν ἀπόδειξιν τοῦ γραφείου μας, καὶ ἡ ἀπόδειξις, κύριε κόμη, εὐρίσκεται εἰς χεῖρας τοῦ κλέπτου, ἐὰν δὲν τὴν ἐπόησεν εἰς τινὰ τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι οὐδέποτε ἀποποιούνται ν' ἀγοράσωσι τοιαύτας ἀποδείξεις, ὅταν ἐνοήσωσιν ὅτι ὑπάρχει δι' αὐτοὺς καλὸν κέρδος.

»— Καλὰ, εἶπον, ἀναδέχομαι ν' ἀνεύρω τὴν ἀπόδειξιν.

»Δὲν εἶδον τὸν ὑποκόμητα τὴν ἡμέραν ἐ-

κείνην, τὴν ἐπομένην ὁμῶς ἦλθε κατὰ τὰς ἑνδεκα βεβαίως διὰ νὰ προγευματίσῃ. Ἦμην ἤτυχος καὶ ἐπρόσεξα νὰ μὴ θίξω τὴν χεῖρα, τὴν ὁποίαν μοι ἔτεινε· τὸν εἰσήγαγον εἰς τὸ δωμάτιόν μου, εἶτα δὲ, χωρὶς νὰ εἶπω λέξιν, ἤνοιξα ἐνώπιόν του τὸ περιέχον τὰ κοσμημάτα κιβώτιον. Ἐβριψα ἐπ' αὐτοῦ λοζὸν βλέμμα, τὸν εἶδον ἀνασκιρτήσαντα καὶ ὠχρίασαντα· εἶχε βεβαίως ὑποθέσει ὅτι θὰ παρήρχετο ἔτος καὶ ἴσως καὶ περισσότερον, χωρὶς νὰ παρατηρήσω τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ κοσμήματος.

«— Κύριε Σανζάκ, τῷ εἶπον, μεταξύ τῶν κοσμημάτων, τὰ ὁποῖα περιέχει τὸ κιβώτιον, καὶ τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦσι δι' ἐμὲ προσφιλεῖς καὶ πολυτίμους ἀναμνήσεις, ὑπῆρχε στρεπτός ἀδαμάντων μεγίστης δι' ἐμὲ ἀξίας· κύριε Σανζάκ, μοῦ ἐκλεψες τὸ οικογενειακὸν αὐτὸ κόσμημα!»

«Ἐκινήθη, ὡς εἰ ἐμελλε νὰ πηδήσῃ εἰς τὸν λαιμόν μου, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησε νὰ τὸ πράξῃ. Ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσω τὴν φρικτὴν ἔκφρασιν τῆς φυσιογνωμίας του, οὐδὲ τὰς ἀγρίας λάμψεις τοῦ βλέμματός του. Ὁρθώθη ἀγρίως ἐνώπιόν μου, ἠθέλησε νὰ διαμαρτυρηθῇ καὶ ν' ἀρνηθῇ· διέκοψα ὁμῶς αὐτὸν ἀποτόμως.

«— Εἶναι περιττόν, εἶσα κλέπτης! ... Τοὺς ἀδάμαντας ὑπεθήκευσας ἐν τῇ οἰκίᾳ Ἀγίου Ὁνωρίου. Σὲ ἐδέχθη ἐν τῇ οἰκίᾳ μου, σὲ ἐνεπιστεύθη, σὲ μετεχειρίσθη ὡς φίλον, σοὶ ἤνοιξα τὸ βαλάντιόν μου καὶ πρὸς εὐγνωμοσύνην μὲ ἐκλεψας! ... Ἠπατήθη ἐκ τῆς ὑποκρισίας σου... Ἠδυνάμην νὰ σὲ συλλάβω καὶ σὲ παραδώσω εἰς τὴν δικαιοσύνην, ἣτις θὰ σὲ ἐτιμώρει δικαίως· λυπούμαι ὁμῶς τὴν νεότητά σου· λυπούμαι πρὸ πάντων τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου· βεβαίως θ' ἀπέθνησκον ὑπὸ τῆς λύπης καὶ τοῦ αἰσχους, μανθάνοντες ὅτι ὁ υἱὸς των εἶναι ἄθλιος. Καὶ ἔπειτα πιστεύω ὅτι εὐρέθης εἰς στιγμὴν παρεκτροπῆς, ὅτι ἦσο ἐκτὸς ἑαυτοῦ, τέλος θέλω νὰ πιστεύσω ὅτι θὰ μετανοήσῃς. Ἴδου διατί δὲν θέλω νὰ καταστρέψῃς τὸ μέλλον σου, καὶ ἀρνοῦμαι νὰ σὲ ἀποκαλέσω· κλέπτην!»

— Ἀγαπητὲ Παῦλε, ἐδείχθης πολὺ ἐπιεικῆς· εἶδες ἀτυχῶς πόσον ἐξετίμησεν ὁ ἄθλιος τὴν γενναιοδωρίαν σου.

— Ἐχεις δίκαιον, Γουλιέλμε, ἀλλὰ δὲν ἤξευρον τότε ὅτι ἀργότερον ἔμαθον.

»Ἐξακολουθῶ:

«— Ἐδανείσθης ἀπὸ ἐμὲ χρήματα, τῷ εἶπον, πόσον ἀρκούντως σπουδαῖον καὶ δὲν σοῦ ζητῶ σήμερον οὔτε ὅσα μοὶ ὀφείλεις, οὔτε τὸ ποσὸν τὸ ὁποῖον ἔλαβες ὑποθηκέυσας τοὺς ἀδάμαντας· ἀργότερον, ἐάν γείνης τίμιος καὶ ἐάν δυνήθῃς, ἐννοεῖται, νὰ τὸ πράξῃς, μοὶ ἀποδίδεις τὰ χρήματά μου· τώρα θὰ μοὶ δώσης μόνον τὴν ἀπόδειξιν, ἐάν εὐρίσκειται εἰσέτι εἰς χεῖρας σου, ἢ θὰ μοὶ εἶπῃς εἰς ποῖον τὴν ἐπώλησας;»

»Ἐμενε σιωπηλός, δὲν ἤνοιξε τὸ στόμα μὲ ὄλην τὴν ἐπιμονὴν μου, μὲ ὄλας τὰς προσταγὰς μου. Ἀπώλεσα τότε τὴν ὑπομονὴν καὶ παράφορος γενόμενος ἤνοιξα ἀποτόμως τὴν θύραν: «Φύγε, σὲ διώκω, τῷ εἶπον, ὡς ἄπιστον ὑπῆρέτην, φύγε καὶ νὰ μὴ

ἀκούσω πλέον τὸ ὄνομά σου!» Καὶ ἀπεμακρύνθη ὠχρὸς καὶ τρέμων.

»Περιττόν νὰ σοὶ εἶπω ὅτι μετ' ὀλίγον, χάρις εἰς τὴν εὐγένειαν τοῦ διευθυντοῦ τοῦ ἐνεχυροδανειστηρίου, ἐπλήρωσα τὸ ἀντίτιμον τῆς ὑποθήκης καὶ ἔλαβον τοὺς ἀδάμαντάς μου. Κατόπιν ἠναγκάσθη νὰ πληρώσω καὶ ἀρκούντως σπουδαῖον ποσὸν πρὸς ἀποζημίωσιν τοῦ ἀγοραστοῦ τῆς ἀποδείξεως.»

— Λοιπὸν διατί ἐδείξας σπανίαν ἐπιεικειαν καὶ δὲν ἀπήτησας ὅτι σοὶ ὀφείλει ὁ ὑποκόμης Σανζάκ, ἐγένετο ἐχθρὸς σου;

— Ὅχι, ἀκριβῶς, ἀλλ' ἄκουσον, διότι δὲν ἐτελείωσα ἀκόμη. Ἐζήτησα ἐκ περιεργίας νὰ μάθω πῶς ὁ ὑποκόμης ἐξώδευσεν ἐν τὸς ὀλίγων μηνῶν τόσῳ μέγα ποσὸν καὶ ἔλαβον πληροφορίας περὶ τῆς διαγωγῆς του· τότε ἔμαθον ὅτι πάντοτε ἐψεύδετο, ὅτι δὲν ἤκουσε μαθήματα νομικῆς, ὅτι διήγαγε βίον ἄτακτον καὶ ἀκόλαστον, διερχόμενος τὰς νύκτας, ἄγνωστον ποῦ, ὅτε μὲν μετὰ φαυλοβίων γυναικῶν, ὅτε δ' ἐν κρυφίοις χαρτοπαικτεῖσι. Τὰ πάντα μοὶ ἐξηγήθησαν ὁ ὑποκόμης Σανζάκ ἦτο χαρτοπαίκτης καὶ ἄσωτος.

»Ἐγραψα πρὸς τὸν συστήσαντά με αὐτὸν δικηγόρον, μηδὲως, ἐννοεῖται, ἐπαινῶν τὸν προστατευόμενόν του, μολοντί καὶ δὲν τῷ ἐφανέρωσα ὅλα τὰ παράπονά μου διὰ τὴν πρὸς με συμπεριφορὰν του, καὶ μετὰ ὀκτῶ ἡμέρας ἔλαβον ἀπάντησιν εἰς τὴν ἐπιστολήν μου. Ὁ φίλος μου ἐζήτησε συγγνώμην, διὰ τὴν σύστασιν. Εἶχεν ἀπατηθῆ καὶ αὐτός. Συναντήσας πολλάκις τὸν ὑποκόμητα εἰς τὰς καλλιτέρας συναναστροφάς, ἐλκυσθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ ἀξιεράστου αὐτοῦ ἐξωτερικοῦ, συνέδεσε φιλίαν, μαθὼν δὲ ὅτι ἐμελλε ν' ἀναχωρήσῃ εἰς Παρισίους καὶ πιστεύων ὅτι ἐπιθύμει νὰ περτώσῃ τὰς σπουδὰς του ἐνόμισεν ὅτι καλῶς θὰ ἐπραττε συνιστῶν μοὶ αὐτόν. Ὅτε δ' ἔλαβε τὴν ἐπιστολήν μου, ἔσπευσε νὰ ζητήσῃ πληροφορίας περὶ τοῦ ὑποκόμητος καὶ ἔμαθε τότε ὅτι ἡ διαγωγή του ἦτο ἐλλεινὴ καὶ ἐν τῇ πατρίδι ὡς καὶ ἐν Παρισίοις. Μονογενὴς, λατρευόμενος ὑπὸ τῆς μητρὸς του, ἣτις ἐθώπευεν αὐτόν, ἀφῆκεν ἀποτόμως τὴν πατρικὴν οἰκίαν, κατόπιν ἔριδος, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐτόλμησε νὰ ἐγειρῇ τὴν χεῖρα ἐναντίον τοῦ πατρὸς του, ὅστις τὸν ἐνουθετεῖ. Ὁ πατὴρ ὠρίσθη εἰς τὴν τεθλιμμένην μητέρα νὰ μὴ ἐπανίδῃ τὸν ἀνάξιον υἱόν. Ἡ κυρία Σανζάκ κρυφίως ἐστελλε συνήθως χρήματα εἰς τὸν ὑποκόμητα.

»Σπεύδω ν' ἀποπερατώσω τὴν ἀφήγησίν μου περὶ τοῦ ἀθλίου αὐτοῦ, διότι πολὺ ἐξετάθη.

»Μίαν τῶν ἡμερῶν, ἢ μάλλον, ἐσπέραν τινὰ, ὁ μαρκήσιος Σαντινύ, τὸν ὁποῖον γνωρίζεις, ἦλθε νὰ μὲ ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὰ βιβλία μου καὶ νὰ μὲ προσκαλέσῃ εἰς δεῖπνον, τὸ ὁποῖον ἐδίδεν εἰς φίλους του τινάς, οἵτινες εἶναι καὶ μέλη τοῦ αὐτοῦ συλλόγου. Γνωρίζεις ποῖος ὁ βίος τῶν ἐν Παρισίοις πλουσίων ζῶσιν ἐκτὸς τῆς οικογενείας. Μετὰ τὸ δεῖπνον ἠτοιμάσθησαν νὰ μεταβῶσιν εἰς τὸν σύλλογον τῶν δὲν ἤθελον νὰ τοὺς συνοδεύσω, ἀλλὰ μὲ ὑπεχρέωσαν. Ἡ συνέλευσις ἀπετελεῖτο ἐκ τεσσαράκοντα περίπου ἀνδρῶν,

τοῦ ἀρίστου κόσμου, διὸ τὰ μάλιστα ἐξέπλάγη συναντήσας ἐκεῖ τὸν ὑποκόμητα Σανζάκ. Ἐπειδὴ ὅλοι σχεδὸν μ' ἐγνώριζον, δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ σοὶ εἶπω ὅτι ὅλοι μού ἐπρότειναν τὰς χεῖρας.

»Θὰ τὸ ἐπίστευες; ἀνήκουστον ὁ ὑποκόμης Σανζάκ βλέπων τοῦτο, πρὸς ἐπίδειξιν βεβαίως, ἔλαβε τὸ θάρρος νὰ μοὶ τεινῇ καὶ αὐτὸς τὴν χεῖρα. Δὲν ἐκρατήθη, ὠχρίασα, ὡς μοὶ εἶπον, ἐξωργίσθη καὶ ὠπισθοχώρησα, ὡς εἰ δηλητηριώδες ζῶον θὰ μὲ ἔδακνε. Πλείονες τῶν εἴκοσι παρετήρησαν τοῦτο, καὶ ἐνόησαν ἐκ τῆς ἐκφράσεως τῆς φυσιογνωμίας μου τὸ αἶσθημα τῆς ἀποστροφῆς, τὸ ὁποῖον ἠσθανόμην, δύνασαι δὲ νὰ κρίνης τὸ ἀποτέλεσμα. Μὲ περιεκύκλωσαν καὶ μὲ παρεκάλεσαν νὰ δώσω μίαν ἐξήγησιν. Ἀπεκρίθη ὅτι τὸ τοιοῦτον ἦτο ἀδύνατον, καθόσον ἡ ὑπόθεσις ἦτο λεπτοτάτη· ἀλλ' ἐνόησαν, ἐμάντευσαν τί συνέβαινε· ἐγνώριζον τὸν ὑποκόμητα. Ὁ πρόεδρος τοῦ συλλόγου τὸν οἰεταξέ νὰ ἐξέλθῃ ἀμέσως· εἰς τὴν διαταγὴν ὑπήκουσεν, ἀλλ' ἐνῶ ἀπήρχετο, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἀπήστραψαν, ἐξηκόντισε δὲ βλέμμα μίσους καὶ προκλήσεως ἐναντίον μου, Ὁ κόμης Δελουπιάν ὅστις πρὸ δύο μηνῶν τὸν ἐπαρουσίασεν, ἐνόμισε καλὸν νὰ ἐξέλθῃ καὶ αὐτὸς τοῦ συλλόγου.

»Τὴν ἐπομένην περὶ τὴν ἐνάτην τῆς πρωίας ὁ ὑπῆρέτης μοὶ ἀνήγγελλε τὴν ἀφίξιν τοῦ κόμητος Δελουπιάν, τὸν ὁποῖον μόλις ἐγνώριζον. Ἐξεπλάγη, ἂν καὶ ἦμην βεβαίως ὅτι ἡ ἐπίσκεψις του ἦτο συνέπεια τοῦ χθεσίου σκανδάλου, εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν, καὶ εἰσήγαγον τὸν κύριον Δελουπιάν. Ἦτο σοβαρὸς καὶ λίαν κατηφής.

«— Κύριε κόμη, μοὶ εἶπεν, ἔρχομαι νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ μοὶ εἰπῆτε τί γνωρίζετε περὶ τοῦ κυρίου Σανζάκ.

«— Κύριε Δελουπιάν, ἀπεκρίθη, ἦσθε παρὼν χθὲς τὸ ἐσπέρας, ὅτε πολλὰ μέλη τοῦ συλλόγου μὲ ἠρώτησαν, γνωρίζετε δὲ τί ἀπεκρίθη. Ὁρκίσθη νὰ σιγήσω καὶ δὲν δύναμαι νὰ σὰς εἶπω τίποτε.

«— Κύριε κόμη, ἐπανελάβην, ἔχω ἀπόλυτον ἀνάγκην νὰ μάθω τίνος μομφῆς ἀξίος εἶναι ὁ κύριος Σανζάκ, καὶ σὲ καθικετεῶ νὰ μοὶ εἶπῃς. Ὡ! ἐξηκολούθησε λίαν συγκεκλινημένος, δὲν θὰ διατάσῃτε ὅταν μᾶθητε ὅτι ὁ κύριος Σανζάκ ζητεῖ τὴν θυγατέρα μου εἰς γάμον.

«— Θέλει νὰ συζευχθῇ τὴν δεσποινίδα Δελουπιάν; ἀνέκραξα.

«— Ναι, μοὶ ἐζήτησε τὴν χεῖρά της, τὴν ἔδωκα, καὶ ἡ θυγάτηρ μου τὸν ἀγαπᾷ.

»Δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ ἀνασκιρτήσω καὶ ἐταπεινώσω λυπηρῶς τὴν κεφαλὴν.

«— Λοιπὸν, κύριε κόμη; μὲ ἠρώτησε μετ' ἀγωνιώδους φωνῆς.

«— Ἄ! μ' ἐμβάλλετε εἰς σκληρὰν ἀμνηχανίαν! τῷ εἶπον. Ἐννοῶ, ναι, ἐννοῶ ὅτι πάσχετε, καὶ ὁμῶς δὲν δύναμαι νὰ σὰς εἶπω.

«— Ἀχ! ἀνταπῆντησε λαβὼν τὴν χεῖρά μου· ἡ εὐγλωττία τῆς σιωπῆς σου εἰσδύει μέχρι τῶν μυγῶν τῆς καρδίας μου.»

[Ἐπεται συνέχεια.]

ΜΕΓΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΤΟ ΛΟΥΒΡ

Είς τὸ πρῶτον ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τοῦ εἴδους τούτου καὶ λαθρινθόδους ἐκτάσεως κατὰστημα εὐρίσκεται πλούτος σκευῶν ὑδαυουργικῆς, κρυσταλλουργικῆς καὶ ἀγγειοπλαστικῆς τέχνης, προμηθευθέντων παρ' αὐτοῦ τοῦ ιδιοκτῆτου τοῦ καταστήματος, ὅστις ἐπισκέφθη ἐσχάτως τὰ διάφορα κέντρα τῶν μεγαλοπόλεων τῆς Εὐρώπης, ἵνα ἐπαξίως τοῦ ὀνόματος πλουτίσῃ τὸ κατὰστημα του.

Τὸ ΛΟΥΒΡ εἶνε τὸ μόνον κατὰστημα τοῦ εἴδους του, ὅπερ ἐπλουτίσθη ἐφέτος ὑπὲρ πᾶν ἄλλο μὲ κομψά, εὐθηνὰ καὶ ὠραία σκεύη καὶ προσδοκᾷ τὴν ὑποστήριξιν τοῦ σεβ. κοινοῦ τῆς τε πρωτεύουσας καὶ τῶν ἐπαρχιῶν.

Τιμαὶ μέτρια καὶ ὠριστεύματα.

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ

ΤΗΣ ΝΕΩΤΕΡΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ἤτοι

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΟ-ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ τῶν νομῶν, ἐπαρχιῶν, Δήμων, πόλεων, κομποπόλεων, χωριῶν, ὄρεων, ποταμῶν, λιμνῶν, ὄρων, μονῶν, θερμότητων, κλπ. τοῦ Βασιλείου, ὑπὸ Ν. Ι. ΣΟΛΩΜΟΥ, τοῦ ἐκ Ζακύνθου, ἀρχαίου μαθητοῦ καὶ καθηγητοῦ τῆς Στρατιωτικῆς Σχολῆς καὶ ταγματάρχου ἐφέδρου τοῦ μηχανικοῦ. Κατὰ φυλλάδια ἐκ 2 τυπογραφικῶν φύλλων λεπτ. 60.

Διὰ τὸ ὅλον ἔργον προπληρωτ. δρ. 12.—Διὰ τὸ ἐξωτερικὸν προπλ. φρ. χρ. 12.

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ ἐν Νέῳ Φαλήρῳ καὶ εἰς συμφορεύσαν τιμῇ τὸ «EDEN» μαγαζεῖον εἰς θέσιν μαγειρικῆν καὶ κατάλληλον διὰ ξενοδοχείου, καφετειῶν, ἢ ζυθοπωλείου. Πληροφορία παρὰ τῷ ζυθοπωλείῳ ἢ ΗΒΗ πλατεία Ὁμονοίας.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΑΘΗΝΩΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Πειραιεὺς Ἀθῆναι Πάτραι Πύργος Ὀλύμπια.

Πειραιεὺς	ἀν. 6.20π	8.50*	11.25π	—	Ὀλύμπια	ἀν. 7.35π	—	2.25μ	6.30μ
Ἀθῆναι	" 7.00	9.30	12.05	—	Πύργος	(ἄφ. 8.30	—	3.20	7.25
Κόρινθος	(ἄφ. 10.03	12.50	3.00	—	Λεγαῖνα	(ἄφ. —	7.00π	3.40	5.05μ
	ἀν. 10.23	—	3.15	4.20μ		ἀν. —	8.50	5.18	7.15
Ἀκράτα	(ἄφ. 12.56	—	5.08	7.25	Πάτραι	(ἄφ. —	8.55	5.24	6.40π
Ἀἴγιον	(ἄφ. 12.59	6.00π	5.10	—	Ἀἴγιον	(ἄφ. —	11.00	7.45	9.15
	ἄφ. 2.02	7.10	6.00	—		ἀν. 7.45π	11.50	—	4.10μ
Πάτραι	(ἄφ. 3.40	9.15	7.20	—	Ἀκράτα	(ἄφ. —	9.20	1.08	6.25
	ἀν. 4.15	7.15π	4.45μ	—		ἀν. 10.39	1.58	—	7.35
Λεγαῖνα	(ἄφ. 6.18	9.45	7.40	—	Κόρινθος	(ἄφ. —	2.02	6.20π	—
	ἀν. 6.23	9.50	6.45π	—		ἀν. 1.05	3.55	9.00	—
Πύργος	(ἄφ. 8.10	11.40	8.55	—	Ἀθῆναι	(ἄφ. —	4.10	—	12.00*
Ὀλύμπια	ἄφ. 7.25	12.50	—	5.00	Πειραιεὺς	(ἄφ. —	4.30	7.05	3.20
				5.55		ἄφ. 5.00	7.35	—	3.55

Κόρινθος Ἄργος Ναύπλιον Τρίπολις.

Κόρινθος	ἀν. 11.42π (1)	1.20μ	Τρίπολις	ἀν. 6.30π	9.45π (2)
Ἄργος	ἄφ. 2.20	3.50	Ναύπλιον	" 8.45	12.15
Ναύπλιον	" 3.00	4.25	Ἄργος	" 9.25	1.20
Τρίπολις	" 6.10	7.20	Κόρινθος	ἄφ. 11.40	3.45

Καβάσιλα Κυλλήνη Λουτρά.

Καβάσιλα	7.15	10.15	—	7.00	Λουτρά	—	—	—	2.35
Βαρθολομ.	7.30	10.35	3.20	7.20	Κυλλήνη	6.00	—	11.15	4.00
Κυλλήνη	—	11.05	3.50	7.50	Βαρθολομ.	6.33	8.00	11.42	4.33
Λουτρά	—	12.30	—	—	Καβάσιλα	6.50	8.15	—	4.50

*. Κατ' εὐθειαν εἰς Τρίπολιν καὶ ἀντιστράφως. (1) Τρίτην, Πέμπτην, Σάββατον (2) Δευτέραν, Τετάρτην Παρασκευήν. — Μεταξὺ Μύλων Ἄργους Ναυπλίου ἐξ ἀμαξοστοιχίας καθ' ἐκάστην.

Ἡ ΙΣΠΑΝΙΑ τοῦ Δὲ Ἀμίτσις εὐρίσκεται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ μας, ὁδὸς Πρασσατείου ἀριθ. 10, καὶ πωλεῖται ἀντὶ δρ. 4.

ΧΑΡΤΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΚΟΜΜΑΤΑ

Ἀθῆναι, Ὀδὸς Ἀριστείδου, ἀριθμὸς 16.

Σάρτης τυπογραφικὸς διαφόρων ποιότητων, σχημάτων καὶ χρωμάτων λεῖος καὶ μὴ. — Νέα ἀποθήκη ἀνεξάντλητος. — Τιμαὶ μέτρια.

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ
ΙΑΤΡΟΥ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ
ΚΑΙ Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ:
ΤΟ ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ
Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΠΗΤΟΥ — Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΝΥ
ΚΑΙ Ο ΙΠΠΟΤΗΣ ΤΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΟΙΚΟΥ
Τὸ λαμπρὸν τοῦτο μυθιστόρημα τοῦ μεγάλου μυθιστοριογράφου Ἀλεξάνδρου Δουμά, ἐν ᾧ πιστῶς ἀπεικονίζεται ἡ μεγάλη Γαλλικὴ Ἐπανάστασις, ἀπαρτίζεται ἐκ 4600 σελίδων, διηρημένων εἰς 8 τόμους καὶ πωλεῖται ἐν Ἀθῆναις εἰς τὸ «Βιβλιοπωλεῖον τῆς Κορίνθου», ὁδὸς Πρασσατείου, ἀριθ. 10 ἀντὶ **ΦΡΑΓΚῶΝ 25**.
(Εἰς τοὺς συνδρομητὰς τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἀποστέλλεται ἀντὶ φρ. 17, ἐλεύθ. τ α χ υ δ ρ ο μ ῖ κ ὶ ὠ ν τ ε λ ὶ ὠ ν.

ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΩΝ

Ἄπαντα ἢ σειρὰ τῶν κατωτέρων Μαθηματικῶν διὰ τοὺς ἐξετασθησομένους διὰ τὴν Στρατ. ἢ Ναυτ. Σχολῆν. Πρὸς δὲ ἀνωτ: Ἀλγέβρας, Τριγωνομετρίας, Ἀναλυτικῆς καὶ Περιγραφικῆς Γεωμετρίας, Διαφορικῆς κλ. κλ. διὰ τοὺς φοιτητὰς, ὑπὸ ἀρχαίου καθηγητοῦ τῆς Στρατ. Σχολῆς τῶν Εὐελπίδων καὶ τοῦ Πολυτεχνεῖου. — Πληροφορία παρ' ἡμῶν.

ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΣ ΜΕΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΚΡΙΤΙΚΩΝ ΕΠΗΜΕΙΩΣΕΩΝ τῆς Ἀ' ΡΑΨΩΔΙΑΣ ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΙΔΙΔΑΟΣ, ὑπὸ Ι. Γ. Σπυλιόπουλου, δ. φ. καθηγητοῦ. — Ἀναλαμβάνων τὴν ἐκδοσιν τοῦ χρησιμωτάτου τούτου βιβλίου παντὶ φιλομούσῳ καὶ ἰδίᾳ τῇ σπουδαζούσῃ νεότητι ὃ ἐν Κερκύρᾳ ἐκδότης κ. Σπυριδῶν Γουλιῆς, ἐπικαλεῖται τὴν συνδρομὴν τῶν περὶ τὰ γράμματα σχολαζόντων. Ἴνα δὲ τοῖς πᾶσι καταστῇ προσιτὸν, ὥρισε τὴν τιμὴν ἐκάστου σώματος λεπτὰ 50. — Συνδρομητὰ ἐγγράφονται καὶ παρ' ἡμῶν.

ΟΙΝΟΙ ΣΑΜΟΥ

ΓΝΗΣΙΟΙ εὐρίσκονται ἐν τῷ Καταστήματι τοῦ κ. Π. ΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ πωλούμενοι εἰς φιάλας ἢ κατ' ὄκαν. Εἶνε οἶνοι γνήσιοι, ἀνώτεροι ὀλων τῶν ἐπιδορπιῶν Εὐρωπαϊκῶν, καὶ συνιστῶνται παρὰ τῶν ἰατρῶν εἰς ἀσθενεῖς. Ἀπλὴ δοκιμὴ ἀρκεῖ πρὸς βεβαίωσιν τούτων. Ὀδὸς Μουσῶν, 11.

ΟΙΝΟΙ ΘΗΡΑΣ

Σ. ΔΕΝΑΞΑ Ὀδὸς Σταδίου 63. Βισάντο, λευκὸν καὶ μαῦρον, Μαλθαζία, Νέκταρ, Βορδῶ, Ζαμάικα. Οἶνοι κοινὸι πρὸς 80 λεπτὰ τὴν ὄκαν. Οἱ οἶνοι τοῦ κ. Δεναξᾶ ἐβραβεύθησαν ἐν τῇ παγκοσμίῳ Ἐκθέσει τῶν Παρισίων.

Τιμάται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμάται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, (ΚΥΡΙΑΚΗ) 25 Ἀπριλίου 1893.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 59

**ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ**

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις..... " 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ..... φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσίᾳ..... ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΚΑΙΣΑΡΙΝΗ, διήγημα Ἀλεξάνδρου Δουμά (υιού). —
Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουβέλ.
—ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΞΕΡ, μυθιστορία Αἰμυλίου Ρισδούργ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας « Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤῶΝ, εἰς Ἀθήνας », διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοσήμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

ΚΑΙΣΑΡΙΝΗ

Διήγημα ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ (υιού).

[Συνέχεια]

Δ'

Τὸ δωμάτιον τοῦ κ. Γαβριὴλ Δερμενόν ἦτο ἐν πλήρει ἀναλογίᾳ πρὸς τὸν χαρακτῆρά του. Χωρὶς νὰ ἴδῃ τις τὸν ἐρωτόληπτον γέροντα, θὰ τὸν ἀνεγνώριζεν ἄμέσως, εἰσερχόμενος εἰς τὸ δωμάτιόν του. Πᾶν ἐν αὐτῷ ὑπενθύμιζε τὰς συνηθείας ἡλικιωμένης κοκέττας.

Οἱ τοῖχοι ἦσαν κεκαλυμμένοι διὰ κυανῷ ἐκ μετάξης ὑφάσματος, τὸ ὁποῖον καθ' ἑκάστην μετὰ προσοχῆς περιποιοῦτο ὁ ὑπῆρτης τοῦ βαρῶνου καὶ τὸ ὁποῖον ἐν τούτοις ἤρχιζε νὰ φθεῖρεται εἰς τινα μέρη.

Εἰς τὸ βάθος τῆς κλίνης εὐρίσκετο κάτοπτρον περιτριγυρισμένον διὰ μεταξίνου πέπλου. Καναπές, δύο μικρὰ ἀνάκλιτρα καὶ μεγάλη θερμάστρα συνεπλήρουν μετὰ μιάς τραπέζης τὴν ἐπίπλωσιν τοῦ δωματίου τούτου. Εἰκὼν γυναικὸς κεκαλυμμένη δι' ἰώυς βελούδου ἦτο προσηρτημένη ἐπὶ τοῦ ἰχου πλησίον τοῦ κατόπτρου. Βιβλιοθήκη, ποτελουμένη ἐξ ἑκατὸν πενήντα τὸ πολὺ τόμων, περιεῖχε διαφόρους συγγραφεῖς, μετὰξὺ τῶν ὁποίων ἦτο ὁ Βολταῖρος, ὁ Λαφοντῖνος καὶ ὁ Κραιβιγιὼν υἱός. Ρίψατε ὁσμὴν ἀνθέων ἐφ' ὄλων τούτων, θέσατε τάπητα ἐπὶ τοῦ πατώματος, ἐπιστολάς διεσπαρμένας ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ἡμιανοῖκτους, φαντάσθητε ἐν ἀταξίᾳ τὰ λοιπὰ πράγματα καὶ πρὸ ὀφθαλμῶν θὰ ἔχητε τὸ δωμάτιον, εἰς τὸ ὁποῖον πρὸ ὀλίγου εἰσῆλθεν ὁ Ἐρρίκος Δερμενόν.

Ὁ γέρον εἶχε κατακλιθῆ, ὡς προείπομεν. Εἶχεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σκούφον ἐκ με-

τάξης καὶ ἐφόρει ποδῆρες ἐκ βατίστας ὑποκάμισον.

Ἡ φυσιογνωμία τοῦ ἀνθρώπου τούτου δὲν ἦτο κακῆ. Ἄν ὁ κ. Δερμενόν ἤθελε νὰ ἔχη τὴν ἡλικίαν του καὶ νὰ ὑπομείνῃ τὴν ἐπήρειαν τοῦ γήρατος, θὰ ἦτο γέρον θελκτικὸς καὶ εὐχάριστος, διότι ἦτο φύσει κομψός, ἡ ἀνατροφή του ἦτο διακεκριμένη, τὸ πνεῦμά του πρωτότυπον.

— Ἀνέβαινες, χωρὶς νὰ μὲ καλησπερίσης ; εἶπεν ὁ κ. Δερμενόν, ὅτε εἶδεν εἰσερχόμενον τὸν ἀνεψιόν του.

— Ἐνόμιζον, ὅτι ἐκοιμᾶσθ, θεῖέ μου.

— Γνωρίζεις κάλλιστα, ὅτι ἀργῶ νὰ κοιμηθῶ. Ἐ, λοιπόν, ἔχεις τίποτε νέα ;

— Τίποτε, θεῖέ μου.

— Ἡ κ. Βωζέ ;

— Εἶνε καλὰ παρεπονεῖτο, ὅτι δὲν σέ εἶδεν.

— Δὲν τῆς εἶπες, ὅτι εἶχον πρόσκλησιν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν δὲν ἠδυνάμην νὰ λείψω ;

— Ναί, θεῖέ μου.

— Καὶ ἡ κόρη τῆς ;

— Εἶνε πάντοτε θελκτικῆ.

— Καὶ σύ ;

— Εἶμαι πάντοτε ἐρωτευμένος μαζί τῆς.

— Κάθησε λοιπὸν ὀλίγον ἐπὶ τῆς κλίνης μου καὶ ἄς ὁμιλήσωμεν περὶ ὄλων τούτων.

Ὁ νεανίας ἔθηκε τὸν πῖλόν του ἐπὶ τοῦ καναπέ καὶ ἐκάθησεν ἐπὶ τῆς κλίνης τοῦ βαρῶνου.

— Ἡ μήτηρ τῆς σοὶ ὠμίλησεν ; ἠρώτησεν ὁ γέρον.

— Ὁχι.

— Μοὶ εἶπεν ἐν τούτοις, ὅτι θὰ σοὶ ὠμίλει.

— Περὶ τῆς Ἰουλιέττας ;

— Φυσικᾶ.

— Ἀληθῶς, μοὶ εἶπεν, ὅτι ἤθελε κάτι νὰ μοὶ ἀνακοινώσῃ καὶ ὅτι δὲν εὗρε καιρὸν ἀπόψε, ἐπειδὴ δὲν εἴμεθα μόνοι. Γνωρίζεις ὅτι ἀγαπῶ τὴν κόρη τῆς ;

— Ναί, ἀπήντησεν ὁ βαρῶνος μετὰ πονηροῦ μειδιάματος.

— Ποῖος τῆς τὸ εἶπεν ;

— Ἐγώ.

— Καὶ διατί, θεῖέ μου ;

— Διότι ἔπρεπε νὰ γρήγορα νὰ τὸ μάθῃ καὶ διότι εἶνε καιρὸς νὰ νυμφευθῆς καὶ διὰ τὸν ἑαυτὸν σου καὶ διὰ τὸν ἑαυτὸν μου.

— Δὲν σέ ἐννοῶ.

— Τὰ οικονομικά μου, ἀγαπητέ μου, δὲν πηγαίνουν καλὰ. Εἶχον εἰσόδημα ὀκτῶ χιλιάδων φράγκων, τὸ γνωρίζεις, σὺ δὲν εἶχες περισσότερον τῶν δέκα. Τώρα ὅμως τὸ ἰδικόν μου δὲν ὑπάρχει πλέον καὶ τὸ ἰδικόν σου ἠλαττώθη κατὰ πολὺ.

— Ἀλλὰ πῶς γίνεται τοῦτο ; δὲν ἔλαβον οὔτε λεπτόν ἐκ τοῦ κεφαλαίου.

— Ναί, ἀλλ' ἔλαβον ἐγώ.

— Διὰ τὸν ἑαυτὸν σου τότε.

— Φυσικᾶ, διὰ τὸν ἑαυτὸν μου. Αὐτὴ ἡ μακρησία δὲ Δρανσύ εἶνε ἰκανὴ νὰ φάγῃ δισεκατομῦρια.

— Ἀλλὰ, θεῖέ μου, ἂν ἐγνώριζον, ὅτι μοῦ ἐζήτης πληρεξουσιότητα διὰ νὰ λαμβάνῃς χρήματα ἐπ' ὀνόματί μου καὶ νὰ τὰ δίδῃς εἰς τὴν μακρησίαν, δὲν θὰ σοῦ ἔκαμνα ποτὲ τὴν χάριν αὐτήν. Δὲν ἔχω κανένα λόγον νὰ διατηρῶ τὴν κυρίαν αὐτήν.

— Ἐξήκοντα χιλιάδες φράγκων ! δὲν εἶνε δὲ καὶ πολὺ τὸ ποσόν.

— Ἐξήκοντα χιλιάδες ἐπὶ περιουσίας διακοσίων χιλιάδων φράγκων εἶνε περισσότερον ἀπὸ τὸ τέταρτον καὶ ἂν ἐξακολουθήσῃς ἔτσι, εἰς ὀλίγον καιρὸν δὲν θὰ μοὶ ἀφήσῃς τίποτε. Σοὶ τὸ εἶπον ἤδη, σέ ἀγαπῶ, σέ σέβομαι, δὲν θέλω νὰ μαλώσω μαζί σου, ἀλλὰ θὰ φθάσωμεν ἐκεῖ, ἐὰν ἐπιμένῃς εἰς τὰς ἀνοησίας σου. Δὲν εἶνε δυνατόν νὰ παύσῃ αὐτὴ ἡ ζωὴ ; Πρέπει νὰ συνέλθῃς, τί διάβολο ! Ἄν ἡ κυρία Βωζέ τὸ ἐγνώριζε, θὰ μοὶ ἤρνετο τὴν θυγατέρα τῆς καὶ δὲν

ἔχω ὄρεξιν νὰ γείνω δυστυχῆς καθ' ὅλην μου τὴν ζωὴν χάριν τῆς μαρκησίας δὲ Δρανσοῦ.

Ὁ βαρῶνος κατεβίβασε τὴν κεφαλὴν καὶ δὲν ἀπήντησε.

— Μὴ θυμῶνῃς ἐναντίον μου δι' ὅτι σοῦ λέγω. Σκέφθητι καὶ θὰ ἴδῃς, ὅτι ἔχω δίκαιον. Ἡ μαρκησία εἶνε τεσσαράκοντα πέντε ἐτῶν, καλοπερνᾷ δὲ αὐτὴ καὶ ὁ σύζυγός της εἰς βάρους μας. Ὅχι μόνον καταστρέφουσαι οἰκονομικῶς, ἀλλὰ παίζεις καὶ ρόλον ἀρκετὰ γελοῖον. Μία γυναίκα, ποῦ ἔχει υἱὸν εἴκοσι τεσσάρων ἐτῶν ὑπολογαγὸν ἐν Ἀφρικῇ!

— Ἡ μαρκησία δεικνύει δι' ἐμὲ συμπάθειαν εἰλικρινῆ.

— Σὲ κοροϊδεύει, θεϊέ μου.

Ὁ βαρῶνος ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν ἀκούσας τὴν φράσιν ταύτην, ἀλλ' ἔσχε τὴν φρόνησιν νὰ μὴ τὴν ἀντικρούσῃ.

— Σοῦ ὁμολογῶ, ὅτι δὲν ἐπερίμενα ποτὲ ν' ἀκούσω ἀπὸ τὸ στόμα σου ἐπιπληξιν διὰ τόσον μικρὸν ποσόν, εἶπεν. Κατεσπατάλησα τόσα εἰς τὸν καιρὸν μου, οἱ φίλοι μού ἔφαγαν ὄχι ὀλίγα καὶ οὐδέποτε τοῖς εἶπον τὸ ἐκατοστόν, ἐξ ὧσων μοι εἶπες πρὸ ὀλίγου. Θὰ σοῦ ἀποδώσω τὰς ἐξήκοντα χιλιάδας φράγκα σου.

— Μὲ τί;

— Μὲ τὸ κτήμα, ποῦ ἔχω εἰς τὴν Βουργόννην.

— Εἶνε ὑποθηκευμένον, κάθου γύρευς.

— Θὰ πωλήσω ὅτι μοῦ ὑπολείπεται.

— Γνωρίζεις, ὅτι δὲν θέλω ἀποζημιώσιν, θεϊέ μου. λέγω μόνον, ὅτι, ἂν σταματήσῃς ἕως ἐδῶ, τὸ κακὸν δὲν θὰ εἶνε ἀνεπανόρθωτον, ἀλλ' εἶσαι χαρακτήρ, ποῦ δυσκόλως μεταβάλλεται, καὶ τὸ μέλλον μὲ φοβίζει. Ὅταν φάγωμεν τὰς ἑκατὸν πενήντα χιλιάδας φράγκων, τὰ ὅποια μού ὑπολείπονται, τί θὰ ἀπογεινώμεν;

— Ἐχεις δίκαιον, ὑπέλαβεν ὁ θεῖος Γαβριήλ, δὸς μοι τὴν χεῖρά σου καὶ ἄς μὴ ὁμιλήσωμεν πλέον περὶ τοῦ ζητήματος τούτου. Εἶμαι ἐρωτευμένος μὲ τὴν μαρκησίαν, ἀλλὰ σοῦ ὑπόσχομαι νὰ διορθωθῶ.

— Ὁ Θεὸς νὰ σὲ φωτίσῃ, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος τείνων τὴν χεῖρα εἰς τὸν θεῖόν του, τὸν ὅποιον κατὰ βάθος ἐλάτρευεν.

— Ἐννοεῖς, ἐπανέλαβεν ὁ νέος, ὅτι μὲ τὸ εἰσόδημα, τὸ ὅποιον μοῦ ἔμεινε, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ διατηρώμεθα ἡμεῖς καὶ ἡ κυρία Δρανσοῦ.

— Ἐννοεῖται. Ἄς ἐπανέλθωμεν τῶρα εἰς τὸν γάμον σου ἀγαπᾷς τὴν μικρὰν;

— Πολύ.

— Καὶ ἐκείνη σ' ἀγαπᾷ;

— Πιστεύω.

— Τότε τὰ πράγματα πηγαίνουν καλὰ.

— Τίς ἤξευρε!

— Τίποτε δὲν θὰ τὰ ἐμποδίσῃ.

— Αἱ ἀνοησῖαι σου ἴσως.

— Ἐ, ἐτελείωσε πλέον, ἡ νεότης πρέπει νὰ παρέλθῃ.

— Διὰ τὸν ἑαυτὸν σου τὸ λέγεις;

— Ναί.

Ὁ Ἑρρίκος δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ τὸν γέλωτα.

— Ἡ Γιουλιέττα πρέπει νὰ ὑπερφη-

νεύεται, ἐξηκολούθησεν ὁ θεῖος. Οἱ Δερμενόν, διάβολε! εἶνε παλαιὰ οἰκογένεια, ὄνομα ἀριστοκρατικόν.

— Ναί, ἀλλὰ μία ἀνοησία ἀρκεῖ νὰ μᾶς τὰ χαλάσῃ. Ἐχω ἀντεραστήν.

— Ποῖον;

— Τὸν Ἐκτορα Κρονδέν!

— Τὸν υἱὸν τοῦ συμβολαιογράφου;

— Αὐτόν.

— Ἐνα ἄσημο παιδαρέλι μὲ ἓνα Δερμενόν! Εἶσαι κουτός, ἀνεψιέ μου.

— Ἰσως εἶμαι κουτός, ἀλλὰ τὸ παιδαρέλι αὐτὸ θὰ εὐρεθῇ μίαν ἡμέραν μὲ ἀρκετὴν περιουσίαν.

— Αὐτὰ δὲν τὰ λαμβάνει ὑπ' ὄψιν ἡ κόρη, ἂν σ' ἀγαπᾷ. Ἐπειτα ἔχει ἰδικὴν τῆς περιουσίαν.

— Δὲν τὰ λαμβάνει ὑπ' ὄψιν ἡ κόρη, ἀλλὰ διὰ τὴν μητέρα, τὸ πρᾶγμα διαφέρει, καθόσον...

— Καθόσον; τί;

— Καθόσον ὅλοι οἱ συμβολαιογράφοι γνωρίζονται καὶ ἂν ὁ ἰδικός της εἶνε ἀδιακριτος, θὰ καταχρασθῇ τὴν ἀδιακρισίαν του πρὸς ὄφελος τοῦ κ. Ἐκτορος.

— Μὰ ποῖός σου εἶπεν, ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ Κρονδέν ἀγαπᾷ τὴν δεσποινίδα Βωζέ;

— Τὸ εἶδα μὲ τὰ μάτια μου

— Ἐ λοιπόν, ἂν ἡ μητέρα ἀρνήθῃ, θὰ ἀποταθῆς κατ' εὐθείαν πρὸς τὴν κόρην.

— Τί θέλεις νὰ εἶπῃς;

— Ἀγαπᾷς τὴν κληρονόμον καὶ σ' ἀγαπᾷ;

— Ναί.

— Σοῦ ἀρνοῦνται τὴν χεῖρά της, δὲν δύνασαι νὰ ζήσης χωρὶς αὐτήν, τὴν ἀπάγεις καὶ ἡ μητέρα θὰ ἀναγκασθῇ τότε νὰ σοῦ τὴν δώσῃ.

— Μέσον ρωμαντικόν!

— Ὅσον θέλεις ρωμαντικόν, δι' αὐτοῦ τοῦ μέσου ἐνυμφεύθη τὴν πρώτην μου γυναίκα. Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι δὲν τὸ ἔκαμα διὰ τὴν περιουσίαν της, διότι μετὰ τὸν θάνατον τῆς μητρός της δὲν εὐρέθησαν παρὰ μικρὰ πράγματα.

— Πίστευσέ με, θεϊέ μου, τὸ καλλίτερον ἐξ ὅλων εἶνε νὰ σωφρονισθῆς καὶ νὰ μὴ γείνης ἀφορμὴ νὰ ἀντιστῇ εἰς τὸν γάμον τοῦτον ἡ κ. Βωζέ.

— Αὐτὸ ἐννοεῖται. Ἀφ' οὗ νυμφευθῆς, θὰ μὲ πάρῃς μαζί σου;

— Τὸ γνωρίζεις. Δύναμαι νὰ ζήσω ἄνευ σοῦ;

— Ἐχεις δίκαιον. Θὰ σοῦ δίδω τὰς καλλιτέρας συμβουλὰς.

— Δὲν ἀμφιβάλλω. Καλὴν νύκτα, θεϊέ μου.

— Τί, ἀπὸ τῶρα θὰ κοιμηθῆς;

— Εἶνε μεσονύκτιον.

— Μείνε ἀκόμη ὀλίγον.

— Ὅχι. Πρέπει νὰ ἐξέλθω αὔριον πολὺ πρωί.

— Διὰ νὰ ὑπάγῃς;

— Ἄ! αὐτὸ εἶνε τὸ μυστικόν μου.

Ὁ Ἑρρίκος ἐνηγκαλισθῆ μεθ' υἱικῆς στεργῆς τὸν θεῖόν του καὶ ἐξῆλθεν, ἀφοῦ τὸν ἐκαληνύκτισε διὰ τελευταίαν φορὰν διὰ τοῦ βλέμματός καὶ τῆς χειρός.

— Εἶνε παλαβός, ἀλλὰ δὲν ἔχει κακὴ

καρδιά, ἐψιθύρισε ὁ ἀνεψιὸς ἀπερχόμενος εἰς τὸ δωμάτιόν του.

— Δὲν εἶνε κακὸ παιδί, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ θεῖος, ὅτε ἔμεινε μόνος, ἀλλὰ δὲν ἤξευρε νὰ ζήσῃ. Τί καλὰ ὅμως ἔκαμα, ποῦ δὲν τοῦ ἐφανέρωσα παρὰ ἐξήντα χιλιάδες φράγκων.

Καὶ ὁ πονηρὸς γέρον ἐμειδίασε φανταζόμενος τοὺς μορφασμούς, τοὺς ὅποιους θὰ ἔκαμνεν ὁ ἀνεψιὸς του, ἂν ἐμάνθανεν ὅλην τὴν ἀλήθειαν.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΑΚΗΣ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Οἱ Ροξενδάλ.

[Συνέχεια]

— Τὸ μεσημέρι, διὰ νὰ φάγωμεν λιγάκι καὶ νὰ βρεξώμεν τὸν λαϊμόν μας μὲ καλὸ κρασάκι. Αὐτὸ δίδει καρδιά.

— Καὶ ἔπειτα;

— Ἐπειτα δουλειά.

— Ἀλλὰ, εἶπεν ὁ Ροβινὼ δειλιῶν... Ἄν μᾶς ὑποπτεύσουν!

— Ποῖος; Ἡ ἀστυνομία;

— Ναί, οἱ περιέργοι.

— Τοὺς τιμίους ἀνθρώπους κάνεις δὲν τοὺς ὑποπτεύεται, καὶ εἴμεθα τίμιχοι ἀνθρωποι... ἕως τῶρα, ἂν καὶ τὸ πουγγί μας εἶναι ὅλως διόλου κενόν.

— Ἐχεις δίκαιον.

Ὁ Ἰσπανὸς ἐσιώπη.

Ὁ δικηγόρος ὑπέλαβε:

— Φοβέσαι, Περέζ;

Ὁ Ναβαρρὸς ἐξέβαλε μυκηθμόν, ὅστις ἠδύνατο νὰ ἐκληθῆ ὡς ἄρνησις.

— Ἐγὼ εἶμαι παλαιὸς εἰς αὐτὰ τὰ πράγματα.

— Καὶ σὺ, Ροβινὼ;

— Ἐγὼ; Εἶμαι ἀθῶος σὰν τὸ μωρὸ ποῦ βυζαίνει καὶ κάνεις δὲν μὲ κάμνει νὰ ὁμιλήσω. Ὁ ἀνακριτὴς ποῦ θὰ μού πάρῃ λόγια δὲν ἐγενήθη ἀκόμη. Ὅσον διὰ νὰ μὴ μᾶς γνωρίσουν, νὰ ἦσθε ἡσυχχοι. Θὰ σᾶς μεταμορφώσω μιὰ χαρά.

— Τὸ πᾶν εἶναι νὰ μὴ συλληφθῶμεν εἰς τὸ ἔργον.

— Δυστυχία! ἐγρύλλισεν ὁ Περέζ.

Ἦτο ἀπαίσιος ἀληθῶς ὁ ἰδαλγὸς ἐκεῖνος.

— Ἄμα ἐξέλθωμεν, οὔτε θὰ μᾶς ἴδουν, οὔτε θὰ μᾶς γνωρίσουν.

— Μία ψευτικὴ μύτη θὰ σᾶς ἀλλάξῃ τὸ πρόσωπον, ὥστε οὔτε ὁ θεῖός σας νὰ σᾶς γνωρίσῃ μέρα μεσημέρι.

— Τόσῳ τὸ χειρότερον δι' ἐκεῖνον ποῦ θὰ εἶπῃ τὸ ὄνομά μου, ὑπέλαβεν ὁ Ἰσπανός.

Ὁ Ροβινὼ δὲν ἦτο αἰμοχαρῆς. Ἦσθάνθη ρίγος διατρέχον τὴν σπονδυλικὴν αὐτοῦ στήλην καὶ ἐκάλυψε τὴν κεφαλὴν διὰ τῶν χειρῶν ὡς σοφὸς σκεπτόμενος.

— Ἄν ἀκούσωμεν ὑπόπτους κρότους, φεύγομεν ταχέως, παρετήρησεν ὁ δικηγόρος.

— Βεβαίως, είπεν ὁ Ροβινώ.
 Ἄλλ' ὁ Περὲξ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.
 Τοῦτο ἐσημαίνειν ὅτι ἐγνώριζε λυσιτελέστερα μέσα.
 — Ἐν τούτοις... είπεν ὁ Ροβινώ, τοῦτο εἶναι τὸ προτιμότερον.
 Ὁ Περὲξ ἐκίνησε πάλιν τὴν κεφαλὴν.
 Ὁ δικηγόρος ἔθηκεν ὠρισμένως τὸ ζήτημα.
 — Δὲν ἔχομεν χρήματα, οὔτε μᾶς πιστώνουν. Πρέπει νὰ προδῶμεν. Δὲν θὰ μᾶς συλλάβουν. Ἴδου τὸ πᾶν.
 Ἡ θύρα ἠνεόχθη καὶ πελάτης τις εἰσῆλθε, μετ' αὐτὸν δὲ καὶ ἄλλοι.
 Βαθυμῶδον τὸ καπηλεῖον ἐπληρώθη.
 — Ἀρκετὰ εἵπομεν, είπεν ὁ Ροβινώ.
 Καὶ ἐκάλεσε τὴν ὑπρέτιδα.
 — Ρόζα, είπεν ἐπιτακτικῶς, φέρε ἐν δόμινον.
 Ἐνῶ δὲ ἡ θεραπαινὶς ἀπέθετεν ἐπὶ τῆς τραπέζης μετὰ κρότου τὸ ζητηθὲν παιγνίδιον, νέον πρόσωπον ἐφάνη εἰς τὴν θύραν.
 Ἦτο ὁ Ραβού.
 Ὁ Ροβινώ ἠτένισε τοὺς συντρόφους του.
 — Σοὺτ! είπεν, οὔτε λέξιν ἐνώπιόν του.
 — Καλ' ἡμέρα, φίλοι, είπεν ὁ κωμωδός. Προσεπάθησε νὰ μειδιάσῃ, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσεν.
 Ἐβλεπε πάντοτε τὴν Γερμανὴν μετὰ τοῦ βαρόνου.
 — Μία μποτίλια ἄσπρο, διέταξε, καὶ μίαν ὀμελέταν.
 — Δὲν ἐπρογευματίσεις; ἠρώτησεν ὁ Ροβινώ.
 — Ὅχι ἀκόμη.
 — Διάβολε! τόσο ἀργά;
 — Δὲν πεινῶ.
 Ἀληθῶς ὅταν ἡ ὑπρέτις παρέθηκεν αὐτῷ τὸ ζητηθὲν πρόγευμα ἔφαγεν ἄνευ ὀρέξεως παρατηρῶν μετὰ προσοχῆς τὸν Περὲξ.
 — Θέλετε νὰ κερδήσετε χρήματα; ἠρώτησεν αἴφνης.
 — Μὲ ποῖον ἐπάγγελμα;
 — Ἐντίμως, δηλαδὴ χωρὶς νὰ ἀφαιρέσετε τίποτε ἀπὸ κανένα.
 Ὁ Περὲξ καὶ ὁ δικηγόρος ἀνύψωσαν τοὺς ὤμους.
 Δὲν εἶχον ἐμπιστοσύνην.
 — Ἄς ἴδωμεν περὶ τίνος πρόκειται, είπον.
 Ὁ Ροβινώ ἐσκέπτετο τί ἄρᾳ γε νὰ εἶχεν ἐν τῷ νῶ ὁ σύντροφος αὐτοῦ.
 — Γνωρίζετε τὴν οἰκίαν τοῦ δάσους τῆς Βουλώνης; ἠρώτησεν ὁ κωμωδός.
 — Διάβολε! ἀφοῦ ἐγὼ σοῦ τὴν ἔδειξα, είπεν ὁ Ροβινώ ἀνήσυχος. Τὴν εἶδες;
 — Ναί. Ἐζήτησα καὶ εὔρον.
 — Διάβολε!
 — Ἐως αὔριον ἡ κυρία θὰ γεννήσῃ.
 — Λοιπὸν;
 — Θέλω τὸ παιδίον.
 — Νὰ τὸ κάμῃς τί;
 — Τοῦτο εἶναι τὸ μυστικόν μου.
 — Καὶ πληρώνεις;...
 — Πέντε χιλιάδας φράγκων.
 — Πέντε χιλιάδας φράγκων; είπεν ὁ Ροβινώ.
 — Ναί, πέντε χιλιάδας. Εἴσθε βυσσόμενοι;

— Εἶναι εὐθηνά, παρατήρησεν ὁ Περὲξ.
 — Δὲν ἔχω περισσότερα. Δὲν εἶμαι πλούσιος.
 Ὁ δικηγόρος συνεβουλεύθη τοὺς συνενόχους του διὰ τοῦ βλέμματος.
 Ὁ Περὲξ ἐνεθάρρυνεν αὐτὸν διὰ κινήσεως τοῦ ἀγκῶνος, ἧτις ἐδῆλου:
 — Ἄς δεχθῶμεν.
 — Πληρώνετε μετρητὰ; ἠρώτησεν ὁ κύριος Δελόγκ.
 — Τὰ ἡμισυ ἀπόψε. Τὸ ὑπόλοιπον...
 — Κατὰ τὴν παράδοσιν.
 — Χέρι μὲ χέρι.
 — Ἀκριβῶς.
 — Ἀμα λάβω τὸ μικρόν, προσέθηκεν ὁ Ραβού.
 — Καλὴ ἐπιχείρησις, είπεν ὁ Ροβινώ.
 Ἐν τούτοις ὁ δικηγόρος συναφρωθῆ.
 — Εἶπατε: Χωρὶς νὰ ἀφαιρέσετε τίποτε ἀπὸ κανένα, παρατήρησεν.
 — Εἶναι ἀληθές.
 — Ἀλλά...
 — Θέλω μόνον ὅ,τι μοὶ ἀνήκει.
 — Δὲν ἐννοῶ.
 — Θὰ ἐννοήσετε.
 — Δὲν ζητῶ τί καλῆτερον.
 — Τὸ παιδίον αὐτὸ εἶναι ἰδικόν μου.
 — Ἄ! μπά! είπεν ὁ δικηγόρος.
 — Εἶναι ἡ καθαρά ἀλήθεια.
 — Τότε λοιπὸν ἡ ἐρωμένη τοῦ ἀγνώστου τούτου βαρόνου;...
 — Εἶναι ἡ σύζυγός μου.
 — Τὸ εἶχα ἐννοήσει, πτωχέ μου φίλε, είπεν ὁ Ροβινώ, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμων νὰ σοὶ τὸ εἶπω.
 Ἐπεκράτησε σιγή.
 Ἡ εἶδησις αὕτη διετάραττε τὰ ἀποφασισθέντα σχέδια.
 Ὁ Ροβινώ καὶ ὁ δικηγόρος ἐδίστασαν πρὸς στιγμὴν, ἀλλ' ὁ Περὲξ ἐπάτησε τὸν πόδα των ἀποτόμως.
 — Εἶδες τὴν Γερμανὴν; ὑπέλαβεν ὁ Ροβινώ.
 — Πρὸ ὀλίγου. Διῆλθε πλησίον μου.
 — Ποῦ;
 — Εἰς τὸ ἄλσος τῆς.
 Διηγῆθη ἐν ὀλίγοις τὴν εἰς Βουλώνην ἐκδρομὴν του.
 — Τὸ παιδίον, είπε, μοὶ ἀνήκει. Τὸ ἀρπάξω. Ἀπλούστατον. Πρέπει μόνον νὰ ἐμποδισθῶσιν οἱ ἄνθρωποι τῆς οἰκίας νὰ ἐξέλθωσι μέχρι τῆς πρωΐας.
 — Εἶναι δυνατόν, είπεν ὁ Περὲξ, ἀλλ' ἄς μὴ ἀναθάλλωμεν.
 Οἱ τέσσαρες ἐκείνοι ἄνθρωποι συνεφώνησαν ἐπὶ τῶν συνθηκῶν τῆς ἀγορᾶς.
 Ἐν τῇ τύρῃ τῶν συνδιαλέξεων, διότι τὸ καπηλεῖον ἤδη ἦν πλήρες ἐκ τῆς συνήθους αὐτῷ πελατείας, ἔθηκαν τὰς βάσεις τῆς συνθήκης.
 Τὸ ἐσπέρας ὁ Ραβού θὰ προσέφερεν αὐτοῖς καλὸν δεῖπνον καὶ θὰ τοῖς κατέβαλε τὸ ἡμισυ τοῦ τιμήματος.
 Τὴν ἐπιούσαν θὰ συνηθροίζοντο εἰς τὴν ἔπαυλιν τῶν πυργίσκων. Θὰ μετέβαινον ἐκεῖ ἕκαστος μόνος περὶ τὴν μίαν τῆς πρωΐας, θὰ συνηθρῶντο δὲ ὑπὸ τι δένδρον μέγιστον καὶ εὐδιάκριτον μεταξὺ τῶν ἄλλων.

Ὁ Ραβού δὲν εἶχε περὶ τίνος ν' ἀνησυχήσῃ.
 Ἡ ἐπιχείρησις θὰ ἐξετελεῖτο ὑπὸ τῶν τριῶν συνεταίρων.
 Ἐσφιγξεν, ὅχι ἄνευ ἀποστροφῆς, τὴν χεῖρα τῶν κακούργων ἐκείνων καὶ ἀπῆλθε τοῦ καπηλεῖου τῆς κυρᾶ Κλαυδίας.
 Οἱ τρεῖς ἐκείνοι σύντροφοι, ἀφ' ἧς ἔσχον τὴν ἰδέαν νὰ συνεταϊρισθῶσιν ἐπὶ σκοπῷ κλοπῶν, ἔβλεπον τὸν ὀρίζοντα αὐτῶν διαγεγελῶντα.
 Ἐνῶ δὲ, συνδιαλεγόμενοι, ἐλάμβανον τὰ τελευταῖα αὐτῶν μέτρα, ἡ μικρὰ Ρόζα μετέβαινε ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ὀμίλου εἰς τὸν ἕτερον ἀδιαφοροῦσα εἰς τὰς αὐθάδεις φιλοφρονήσεις τῶν οἰνοποτῶν.

Ἦδυνάτο τις νὰ ἦ τολμηρὸς πρὸς αὐτήν. Οὐδὲν τὴν ἐξέπληττεν. Ὡμοίαζε πρὸς τὰ πτηνὰ τῶν δημοσίων κήπων, τόσο ἀγρια ἐν τοῖς ἀγροῖς, τόσο οἰκεία ἐν τῷ θορύβῳ τῆς μεγαλοπόλεως.
 Πρᾶγμα παράδοξον! Ἡ παιδικὴ φυσιογνωμία τῆς διετῆρει τὸ ἥρεμον μειδιάματά της.
 Ἐν τῇ τρώγλῃ ἐκείνη ἐφαίνετο ὡς λευκάνθεμον ἐν κοπρῶνι.
 Τὴν πέμπτην ὥραν ὁ Ραβού ἐπανῆλθεν ἐπὶ τοῦ λόφου τῆς Μοντμάρτρης.
 Ἐκεῖ εὔρε τὴν Μαρίαν Στρικόν, ἧτις ἀνέμενε αὐτὸν ἐτοιμαζούσα σπάργανα καὶ ἄλλα ἀντικείμενα.
 Εἶπεν αὐτῇ ἀπλῶς:
 — Αὔριον!

ΙΘ'

Ὁ Ραβού δὲν εἶχε τι πλέον νὰ μάθῃ.
 Ἡ ἱστορία τῆς Γερμανῆς ἦν γνωστὴ αὐτῷ.
 Εἶχεν ἐγκαταλειφθῆ καὶ λησμονηθῆ. Καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα του δὲν ἐλέγχθη.
 Ἦτο εἰς δύο βημάτων ἀπόστασιν ἀπ' αὐτῆς καὶ ἡ παρουσία του ἦτο ἀγνωστος τῇ γυναικὶ ἐκείνη, πρὸς ἣν ἀφίπτατο ἡ ψυχὴ του, καὶ πρὸς ἣν προθύμως θὰ ἔλεγεν: «Ἐλθέ, σὲ συγχωρῶ καὶ σὲ λατρεύω!»
 Μετὰ νύκτα ἀγρυπνίας ὁ τάλας κωμωδός ἠγέρθη τῆς κλίνης, περιεβλήθη ἐπενδύτην παλαιὸν ὑπομέλινα καὶ ἐξῆλθεν.
 Ὁ οὐρανὸς τῶν Παρισίων ἦν ἀνέφελος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν τεταραγμένην αὐτοῦ ψυχὴν.
 Τὸ ἔαρ ἐθριάμβευεν ἐν τῇ δόξῃ του· οἱ δημόσιοι κῆποι ἦσαν ἀνθηροὶ καὶ χλοεροί. Χλόη, ἄνθη, δένδρα, τὸ πᾶν ἤνθει καὶ ἐξελίσσετο ἐν τῇ νεότητι ταύτῃ τοῦ ἔτους.
 Αἱ κυρία παρεσκευάζον τὰς ἐαρινὰς χαριέσσας αὐτῶν περιβολάς.
 Εὔστροφοι καὶ θελκτικαὶ αἱ ἐργάτριαι τοῦ συρμού καὶ αἱ ραπτριαὶ ἐσπευδὸν ἐν τοῖς ἐργαστηρίοις αὐτῶν.
 Μέχρι τῆς ἐσπέρας ἐν τούτοις ὁ χρόνος θὰ ἐφαίνετο μακρὸς τῷ κωμωδῷ.
 Ἀδημονία ἐπώδυνος ἐπέβη ἐν τῇ στήθῃ του.
 Ἐπλανῆθη τυχαίως σταματῶν εἰς τὰς γωνίας τῶν πεζοδρομίων ἀνευαίτιας, διὰ τὸ τίποτε, παρατηρῶν τὸ κυκλοφοροῦν πλήθος,

τὸ πανδαιμόνιον τῶν ἀμαξῶν, ἐξετάζων ἐν τοῖς καταστήμασι τὰς εἰκόνας τῶν διασημῶν ἀνδρῶν καὶ ἐλαφρῶν γυναικῶν, τοὺς προέδρους καὶ τὰς χροευτρίαις, οὕτω δὲ ἀπὸ σταθμοῦ εἰς σταθμὸν ἐφθασε χωρὶς νὰ γνωρίζῃ διὰ τινὸς ὁδοῦ ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ Βίλ-Λεβέκ.

Ἐσκέπτετο ποῦ νὰ διευθυνθῇ, ὅτε αἰφνης ὑπὲρ τῆς τις μετὰ λευκοῦ περιζώματος ἐξερχόμενος ἐκ τινος ξενοδοχείου ὤρμησε σπεύδων ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου καὶ ὀλίγου δεῖν ἀνέτρεπεν αὐτόν.

Δύο ἐπιφωνήσεις ἠκούσθησαν.

— Ζῶν !

— Ἡλίθιε !

Οἱ δύο ἄνθρωποι ἠτένισαν ἀλλήλους καὶ πᾶραυτα ἐνηγκαλίσθησαν.

— Ραβού ! ἀνέκραξεν ὁ ὑπὲρ τῆς.

— Ζιρώ !

— Πῶς, σὺ εἶσαι ; Ἐνόμιζα ὅτι εἶσαι εἰς τὰς ἐπαρχίας.

— Ἐπανῆλθα. Ἄφησα τὸ ἐπάγγελμα.

— Ἀφισες τὴν σκηνήν.

— Ὅλωσ διόλου.

— Καὶ ὅμως ἐπετύγχανες. Διάβολο ! Ἐγίνετο τόσος λόγος διὰ σέ.

— Δὲν θὰ γείνη πλεόν, εἶπεν ὁ Ραβού.

Ἐπισθώχρησεν ἐν βῆμα καὶ παρετήρησε περιέργως τὸν Ζιρώ.

— Ἔλα δά ! εἶπε, καὶ σὺ τί κωμωδίαν παίζεις τοιουτοτρόπως μετημφισμένος ;

— Αὐτὸ εἶναι τὸ ἐνδυμά μου, εἶπεν ὁ ὑπὲρ τῆς.

— Καλὲ τί λέγεις ; Δούλος !

— Δούλος ! Δι' ὄνομα Θεοῦ ! Θαυμασία ζωὴ ! Ἐξαισίον ἐπάγγελμα ! Ἄ ! φίλε μου, ποῖα διαφορά ! Ἐνθυμῆσαι τὰς περιπετείας μας ;

Ἐ Ραβού ἐστέναξε.

— Τὸ πιστεύω, ἐψιθύρισε.

Καὶ ἀνεμνήσθη ὅτι ἄλλοτε ἡ Γερμανὴ καθήδουε τὰς περιπετείας του.

Πόσον ἐπόθει τὰς εὐτυχεῖς ἐκείνας περιπετείας !

— Ἄλλ' εἰπέ μοι, ἐπανελάβε, πῶς σὲ ἀνεύρισκω μὲ ἐνδυμασίαν ὑπὲρ τῆς, σὲ ἄνδρα ἐλεύθερον, τὸ ἄνθος τῆς ὁδοῦ Βοναπάρτου, τὸ χάριμα τοῦ ἐργαστηρίου τοῦ Σαμπάρ ;

— Ἀλλοίμονον, πτωχέ μου φίλε, εἶναι εὐκολον, εἶπεν ὁ ὑπὲρ τῆς. Τώρα τὸ ἐργαστήριον δὲν ὑπάρχει πλεόν.

— Ὁ Σαμπάρ ἐκλείσει τὸ κατάστημα ;

— Κατ' ἀνάγκην. Ἦρξισε νὰ ἐλαττώσῃ τὸ προσωπικὸν καὶ τοὺς μισθοὺς. Εἰζεύρισε ὅτι δὲν τοῦ ἐκόστιζε σχεδὸν τίποτε.

— Εἰς ποῖον τὸ λέγεις ;

— Φαίνεται ὅτι ἡ εὐσέβεια ἐξέπεσε πολύ.

— Κρῖμα.

— Αἱ ἐργασίαι ἠλαττώθησαν πρῶτον καὶ κατόπιν ἐλείψαν τελείως. Ὁ Σαμπάρ τέλος ἐπτώχευσε. Πταίει κἄπως καὶ αὐτός, διότι ἐξώδευε πολλὰ εἰς διασκεδάσεις.

— Εἶναι ἀληθὲς καὶ λυπηρόν, εἶπεν ὁ Ραβού.

— Δὲν ἔχει οὕτω ;

— Καὶ οἱ σύντροφοι ;

— Δὲν τοὺς ἐπανεῖδα. Ἄ ! ναί, ὁ Ροβινώ. Ἄλλά...

— Ἔλαβε κακὴν ὁδόν.

— Τὸ φοβούμαι, εἶπεν ὁ Ζιρώ. Αὐτὸς εἶχε πάντοτε κλίειν εἰς τὸ κακόν. Ἐγὼ ἐν τούτοις μὴ γνωρίζω εἰς ποίους ἀγίους νὰ συστηθῶ, ἀφοῦ οἱ ἰδικοί μας ἐξέπεσαν ἐζητήσα καταφύγιον πανταχοῦ. Ἐπρεπε νὰ εὕρω ἔργον ! Ἐπὶ ἡμέρας καὶ μῆνας ἐζήτησα ὅ,τι εἶχα. Ἐκρυσσα πολλὰς θύρας μαγαζείων, γραφείων. Πανταχόθεν μὲ ἀπέπεμπον. Ἀκαμπτos ἡ εἰμαρμένη, φίλε μου ! Κατήτησα νὰ σκέπτομαι νὰ ἐκπατρισθῶ καὶ νὰ καταφύγω εἰς Ἀβρουζ καὶ νὰ καταταχθῶ εἰς συμμορίαν ληστῶν.

— Ἄλλά δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ φθάσης εἰς τὸ σημεῖον αὐτό.

Ἐνεμνήσθη τοῦ Ροβινώ καὶ τοῦ Πρασί-νου Κονίκλου.

— Τί λέγεις ; ἠρώτησεν ὁ Ζιρώ.

— Τίποτε. Ἐξακολούθησε τὴν διηγησίαν σου. Μὲ ἐνδιαφέρει.

— Εὐρισκόμην λοιπὸν εἰς ἐνδειαν μαῦραι ἰδέαι ἐσκοτίζον τὸν νοῦν μου, ὅταν μίαν ἐσπέραν συναντῶ ἓνα συμπολίτην μου ἀπὸ τὸ Μάνς, ἓνα νέον ἀπὸ τὸ χωρίον μου, τὸν ὁποῖον δὲν εἶχα ἴδει πρὸ δέκα ἐτῶν. Ἐχάρην πολύ ὅτι τὸν εἶδα. Ἦτο παχὺς, ἀνθηρὸς καὶ ἐφαίνετο εὐχαριστημένος. Εἰς αὐτόν ὀφείλω τὴν εὐτυχὴ τύχην, τὴν ὁποίαν εὗρον. Μοὶ ἐζωγράφησε μετὰ τόσης εὐλικριθείας καὶ ἀγαθότητος, διὰ τόσῳ ζωηρῶν χρωμάτων τὴν ζωὴν, τὴν ὁποίαν διάγει, ὥστε ἀπεφάσισα ν' ἀκολουθῆσω τὰ ἴχνη του, καὶ χωρὶς νὰ βραδύνω τὴν συστάσει του εἰσῆλθα εἰς τὴν οἰκίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ὑπηρετεῖ καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ὑπῆρχε μία θέσις κενή. Ἐννοεῖς ὅτι δὲν ἄργησα νὰ συνειθίσω εἰς τὸ ἔργον μου, καυχῶμαι μάλιστα ὅτι δὲν εἶμαι μέτριος ὑπὲρ τῆς, ἀλλ' ὅτι καὶ οἱ δυστροπότεροι μένουσιν εὐχαριστημένοι ἐκ τῆς ὑπηρεσίας μου. Βαθμηδὸν ἐπροοιβάσθη καὶ τώρα εἶμαι ὁ ἐμπιστευμένος θελκτικῆς κυρίας τῆς μαρκησίας Ἄρταν.

— Εἶσαι εὐχαριστημένος ἀπὸ αὐτήν ; ἠρώτησεν ὁ Ραβού.

— Ἐνθουσιασμένος.

— Κελῶς. Ποῖα εἶναι αὐτὴ ἡ μαρκησία ;

— Μία πολὺ γνωστὴ μεγάλη κυρία.

— Πλουσία ;

— Περὶσσότερον ἀπὸ ἡμᾶς.

— Ἐγγαμος ;

— Ναί. Ἄλλά δὲν φαίνεται ὁ σύζυγος.

— Διάβολο !

— Εἶναι εἰς τὰς ἀποικίας, εἰς Κούβαν.

Ἄλλως τε οὕτε λόγος γίνεται δι' αὐτόν.

— Διάβολο ! ἐπανελάβεν ὁ Ραβού, ἡ μεγάλη κυρία σου εἰμπορεῖ νὰ εἶναι καμμία ἀπὸ ἐκείνας τὰς ζωηράς...

— Ἀπατάσαι. Αὐτὴ εἶναι συνδεδεμένη μὲ τὰς καλητέρας οἰκογενείας, πανταχοῦ δὲ γίνεται δεκτὴ.

— Ποίας οἰκογενείας ;

— Τῶν Ροζενδάλ, παραδείγματος χάριν.

Ἐ Ραβού ἐγένετο καταπόρφυρος.

Ἰδέα συγκεχυμένη διήλθε τοῦ νοῦς του.

— Καὶ εἶσαι καλὰ μὲ τὴν κυρίαν σου ; ἠρώτησε.

[Ἐπετα συνέχεια].

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΣΒΟΥΡΓ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ἐ Χθρός.

[Συνέχεια]

» Ἐστη ἐπὶ στιγμὴν καὶ ἐπανελάβε μετὰ σταθεροῦ τόνου :

» — Μίαν λέξιν μόνον, κύριε κόμη, μίαν εἶναι κηλιδωμένη ἡ τιμὴ σου ;

» — Ναί, ἀπεκρίθη.

» — Εὐχαριστῶ, αὐτὸ μοὶ ἀρκεῖ.

» Καὶ ὁ ἀτυχὴς πατὴρ ἀνεχώρησε, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς πλήρεις δακρύων καὶ ψιθυρίζων : « Ἀτυχὴς μου κόρη, ἀτυχὴς μου κόρη ! »

» Περιττόν, νομίζω, νὰ προσθέσω ὅτι ὁ γάμος διελύθη.

» Τοῦτο συνέβαινε πρὸ τριῶν μηνῶν, ἀφ' ὅτου διέπραξα τὴν ἀνοησίαν νὰ συζευχθῶ τὴν Ἐλένην Νοαρμόν. Ὁ πατὴρ τοῦ κυρίου Σανζάκ εἶχεν ἀποθάνει, χωρὶς νὰ ἴδῃ τὸν υἱὸν του ἀφήσας αὐτῷ ἀρκούντως σπουδαίαν περιουσίαν, ἤτοι τεσσαράκοντα ἢ πενήτηκοντα χιλιάδας φράγκων εἰσοδήμα. Ἡ μήτηρ του ἀπέβιασε τὸ προηγούμενον ἔτος ἐκ λύπης.

» Ἰδοῦ, ἀγαπητέ Γουλιέλμ, πῶς καὶ διατὶ ὁ ὑποκόμης Σανζάκ ἐγένετο ἀμειλικτος ἐχθρὸς μου. Γνωρίζεις τώρα τοὺς λόγους τοῦ μίσους του καὶ τίνι τρόπῳ ἐξεδι-κῆθη !

Δ'

Ἄληθης φίλος.

Μακρὰ καὶ βαθεῖα σιωπὴ ἠκολούθησε τὸ τελευταῖον μέρος τῆς ἀφηγήσεως τοῦ κόμη-τος Δελασέρ, κατὰ δὲ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ κ. Βάν Ὅσεν, μὲ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους, παρεδίδοτο εἰς τὰς σκέψεις του.

— Ναί, εἶπε τέλος πάντων, ἐνῶ πᾶς ἄλλος συναισθανόμενος τὴν κλωσύνην σου θὰ εὐγνωμόνει πρὸς τὸ αἰώνιος, ἐν μόνον εὗρεν ὁ Σανζάκ ἐν τῇ καρδίᾳ του αἰσθημα : τὸ μῖσος. Καὶ ὁ ἄθλιος σὲ κατεδίωξε διὰ τῆς ἐδικησέως του καὶ σὲ ἐπληξεν εἰς τὴν καρδίαν. Ὡς ἀνανόρος δὲν σὲ προσέβαλε κατ' εὐθείαν, ἀλλ' ἐξέλεξε τὴν σύζυγόν σου ὡς θῦμα... Ναί, Παῦλε, ἡ ἀτυχὴς κόμησσα Δελασέρ εἶναι θῦμα, τὴν ὁποίαν τὸ μῖσος τοῦ ἀθλίου ἐκείνου ἐθυσίασεν ἀσπλάγχχως. Παρεδόθη εἰς αὐτόν, ἀλλὰ τίς οἶδε πῶς ; Παῦλε, ἡ κόμησσα δὲν εἶναι ἴσως τόσον ἐνοχος ὅσον πιστεύεις.

— Γουλιέλμ, σὲ καθικετεῶ, μὴ ὁμιλῆς ποσῶς περὶ αὐτῆς.

— Σιωπῶ. Ἄλλως τε, οὐδένα ἔχω ἐπὶ τοῦ παρόντος τοῦλάχιστον λόγον, ὅτι σὲ δυσηρέστησα γενόμενος συνήγορός της. Ἐχω πολλὰ νὰ σοὶ εἶπω, φίλε μου, πολλὰ σπουδαῖα, σπουδαιότατα, τὰ ὁποῖα ἐπιθυμῶ νὰ φυλαξῶ ἐν τῇ καρδίᾳ μου. Πρέπει νὰ μαθῆς τί ἐσκέφθη ἀκούων σε καὶ ποίας ἠσθάνθη ἐντυπώσεις.

TONY

— Λοιπόν, δμίλει, σέ άκούω, είπεν ό κόμης άνησύχως.

— "Όχι εδῶ, άνταπήντησεν ό 'Όλλανδός έγερθείς· δέν πρέπει άλλι νά μέ άκούσωσιν.

'Ηγέρθη και ό κόμης.

— 'Ελθέ, επανέλαθεν ό κύριος Βάν "Όσσεν δραξάμενος του βραχιόνος του κόμης, άς άπομακρυνθῶμεν τής οικίας.

Και τραπέντες εις δειδροστοιχίαν, εκάθησαν υπό τήν σκιαδα αιγοκλήματος, έν τῷ βάθει του κήπου. Σχεδόν δ' άμέσως έλαβε τον λόγον ό κύριος Βάν "Όσσεν :

— 'Αγαπητέ Παύλε, είπε, σέ ήκουσα μετά μεγίστης προσοχής και είδες πόσον ή αφήγησίς σου εκίνησε τό ενδιαφέρον μου και μέ συνεκίνησε. Νομίζω ότι συνεμερίστην και έγώ τό μέρος των άνιων, των θλίψεων, των φόβων, των άγωνιών, των άλγηδόνων σου και ότι υπέφερα μαζί σου. 'Εάν παρόμοιον δυστύχημα μέ προσέβαλλε, τά παθήματά μου θά ήσαν τά αυτά μέ τά ιδικά σου, διότι έχομεν τά αυτά περίπου αισθήματα· τώρα δ' έρωτώ έαυτόν : τί θά έπραττον εάν ήμην εις τήν θέσιν σου ; Μολονότι δέν τό γνωρίζω, είμαι όμως βέβαιος, αγαπητέ Παύλε, ότι θά έφερόμην όχι ως σύ φέρεσαι. Πιστεύεις, νομίζω, εις τήν ειλικρίνειαν τής φιλίας μου, αί ;

— Βεβαίωτατα.

— Και μέ επιτρέπεις νά σοι όμιλήσω άνευ περιστροφῶν, ειλικρινῶς, ως δικαιούμαι νά όμιλήσω πρὸς άληθῆ φίλον, πρὸς αδελφόν ;

— Ναι.

— Λοιπόν, φίλε μου, επειδή δέν δύναμαι νά σέ νομίσω άφρονα, άκριτον, άπολέσαντα τό λογικόν, σοι λέγω άυστηρῶς :

ή συμπεριφορά σου είναι ψεκτή.

Ό κόμης έποίησεν άπότομον κίνημα.

— Παύλε, επανέλαθεν ό κύριος Βάν "Όσσεν, άφοῦ μοι επέτρεψας νά σοι όμιλήσω ειλικρινῶς, δέν δικαιούσαι πλέον νά όργίζεσαι, όσον δ' άυστηρά και άν ήναι ή γλώσσά μου, όφείλεις νά μέ άκούσης.

— 'Αληθές.

— 'Ελαβες από τής συζύγου σου τό τέκνον σου, πολύ καλά· και έγώ θά έπραττον ως σύ απέκρουσας τήν ένοχον γυναίκα και τουτο ήτο δικαίωμά σου· υπάρχουσιν ὕβρεις, τās όποιās ό άνήρ δέν δύναται νά συγχωρήσῃ, και κατὰ τουτο δέν σέ ψέγω ποσῶς, σέ επιδοκιμάζω. Σέ μέφομαι όμως, διότι συδῶλως ένήσασ, αναλαμβάνων τό τέκνον σου, τά καθήκοντα, τά όποιά ως εκ τούτου σοι επεβάλλοντο.

— Πῶς ! άνεφώνησεν ό κόμης, δέν ένήσασ τά καθήκοντά μου, έγώ ;

— "Όχι, άπεκρίθη ό 'Όλλανδός μετά σταθερῆς φωνῆς, διότι δέν έπραξας εκείνο, τό όποιον όφείλεις νά πράξης. Τοποθετείς τήν θυγατέρα σου πλησίον αλιείων, σύ δ' έρχεσαι και περιοδεύεις πρὸς ψυχαγωγίαν, πρὸς μεταβολήν ιδεῶν και φρονημάτων. Μέχρι του σημείου τουτου τά πράγματα έχουσι καλῶς. Τό παιδίον άνατρέφεται, ένδυναμούται και αύξάνει, αλλά κατόπιν ; Λαμβάνεις αυτό και κρύπτεσαι εις οικίαν, εις τήν όποιαν άπεφάσισης νά μη εισέλθῃ κανείς. 'Από τής

Φλωρεντίας, μιās των ώραιότερων πόλεων τής 'Ιταλίας, απέχεις όλίγον· σοι είναι εύκολον νά παρέξῃς εις τήν θυγατέρα σου τās διαχύσεις και τās διασκεδάσεις, τās όποιās επίζητεί ή ηλικία τής, και όμως μένεις κλεισμένος ως έν φυλακή.

»Αί περιοδεΐάί σου δέν σοι ήρσαν, δέν ήδυνήθης ν' άποδιώξης τās μελαγχολικάς σου ιδέας και έγινεις μισάνθρωπος· κρύπτεσαι δέ διότι δέν επιθυμείς νά ίδῃς κανένα. 'Εάν ήσο μόνος έν τῷ κόσμῳ, ήδυνάμην γά σέ μεμφθῶ δια τήν μισανθρωπίαν σου, ήδυνάμην νά παραδεχθῶ ότι είχες τό δικαίωμα νά ζῆς ως σοι άρέσει έν μέσῳ παρθένου δάσους, μεταξύ θηρίων. 'Αλλ' έχεις τήν θυγατέρα σου και όφείλεις νά παραδώσης τον έαυτόν σου εις τό τέκνον σου.

— Μήπως θά μοι είπῃς ότι δέν τήν άγαπῶ ;

— "Όχι, αλλά θά σοι είπω ότι τήν αγαπῶς δια σέ και όχι δι' αὐτήν· ένεκα τής φιλαυτίας σου ή πατρική σου στοργή κατέστη άφρων και άσυναίσθητος· επέδρασε και επιδρα εἰςέτι ολεθρίως επί τής θυγατρός σου. "Αφες με νά εξακολουθήσω. 'Εζήτη λοιπόν παρὰ τήν Φλωρεντίαν έν πλήρει άπομονώσε. Δίδεις μαθήματα εις τήν Χρυσουγήν, ζητείς νά τήν διδάξης, και δέν τό κατορθοῖς. 'Η κόρη γίνεται κατηφῆς και ρεμβῶδης, τό βλέπεις, αλλά δέν άναζητείς τό αίτιον· δέν υποπτεύεις ότι ή κόρη σου αρχίζει νά σκέπτηται και ότι εργάζεται ή νεκρά αὐτῆς φαντασία· και ως νά έφοβεῖσο τό διανοητικόν πυρ, τό όποιον άνάπτει εις τον εγκέφαλον αὐτῆς πράττεις, χωρίς νά τό θέλῃς βεβαίως, πᾶν ό,τι άπαιτεῖται πρὸς άπόσβεσίν του.

»'Η άτυχῆς κόρη μαραίνεται και κλίνει ως άνθος ζηραινόμενον, και δέν έννοεῖς ότι στερεῖται άέρος, τής ικμάδος του βίου· επί τέλους δέ άσθενεῖ σοβαρῶς. 'Εσπουδάσας τήν ιατρικήν και τήν περιποιεῖσαι, περιποιεῖσαι όμως τό σῶμα και δέν βλέπεις ότι νοσοῦσιν ή ψυχή και ή καρδία· παλαιεῖς κατὰ του κακοῦ, χωρίς ν' άναζητήσης τήν αίτίαν· δέν έννοεῖς ότι ή διάνοια του τέκνου σου υπερέβη τους τοίχους τής φυλακῆς του και πλανᾶται εις άναζητήσιν άγνώστων πραγμάτων, διότι σύ δέν τῆ εἰδάξες αυτά. Ναι μέν δέν έγνώριζεν ή κόρη σου, άλλ' ήσθάνθη όρμεμφύτως ότι υπάρχουσι και έτερα όντα εκτός των όσα έβλεπε, έτερα άνθη εκτός των όσων εκαλλιέργου προ των οφθαλμῶν τής, ότι υπήρχον άπειρα θαυμάσια πράγματα άγνωστα εις αὐτήν. Και έπειτα τίς οἶδεν, εάν τι ένδομύχως τῆ είπεν ότι έχει μητέρα ;

Ό κόμης άνεσκιρτήσεν.

— Βεβαίως, εξακολούθησεν ό κ. Βάν "Όσσεν, συνέθησεν εις τό πνεῦμά τής άποκαλύψεις τινές, κατόπιν επιπόνου διανοητικῆς εργασίας· άτυχῶς όμως τό τοιοῦτο ήτο άρχή κυσοφρίας και διελύθη τό όνειρον.

— Τί έννοεῖς ; ήρώτησεν ό κόμης μετά σθεναρῆς φωνῆς.

— Τί έννοῶ ; θά τό μάθῃς έντός όλίγου. 'Η κατάστασις εις τήν όποιαν διετέλει ή θυγατηρ σου επί τέλους σ' ένέβαλεν εις σπουδαίαν άνησυχίαν, τότε δέ μόνον, αλλά χωρίς νά ένόησης ότι είχεν άνάγκην άλλαγῆς

άέρος και ότι πνίγεται, ελλείψει ελευθερίας, άποφασίζεις νά έπιχειρήσης ταξείδιον. Δέν έτυχες του ποθυμένου άποτελέσματος, διατί ; διότι ήσο πάντοτε φιλόποτος, ζηλότυπος, είχες παιδαριῶδες φόβους, έτρεφες άγάπην μέχρι φιλαυτίας, είχες ιδέας αλλοκότους. 'Η κόρη σου οὔτε καν τό ήνόησεν ότι εξήλθε τής φυλακῆς τής. Εις τήν οικίαν σου δέν αισθάνεται τίποτε, και εάν τῆ επέλθῃ κατὰ νοῦν κάτι, σοι τό άποκρύπτει. 'Εν άγνοίᾳ σου παραλύεις όλας τās όρμας τής καρδίας τής και τήν ανάπτυξιν τής φαντασίας τής. Μεγάλη άγάπη μεταβάλλεται εις δεσποτισμόν· ένεκα δέ των υπερβολικῶν φροντίδων σου έγινεις, χωρίς νά τό έννοήσης, δεσπότης. Και εκ τουτου τί προέκυψεν ; Εἶχε θέλησιν ή κόρη σου και σύ κατέστρεψας αὐτήν.

Ό κόμης έταράχθη.

— Φαίνεσαι σκληρὸς πρὸς μέε.

— Ναι, αλλά θ' άναγκασθῆς νά όμολογήσης ότι όμιλῶ όρθῶς. 'Εξακολουθῶ. 'Επειδή αί περιοδεΐαι τής Χρυσουγῆς δέν επέτυχον, καταφεύγεις εις 'Ελβετίαν, εις οικίαν, τήν όποιαν εκλέγεις κατὰ τās ιδέας σου, και ζῆτε εκεί, σύ και ή κόρη σου, καθόλου μεμονωμένοι. 'Εν 'Ιταλίᾳ είχατε πολλούς υπηρέτας, έν 'Ελβετίᾳ όμως έχετε μιαν γυναίκα άφρων ! Σύ μέ τās ιδέας σου πάντοτε νομίζεις ως εύτύχημα ότι ή Φραγκίσκη δέν δύναται νά όμιλήσῃ, άλλ' ή κόρη σου, ή όποια αύξάνει, και γίνεται γυνή, έχει άνάγκην συνδιαλέξεως και έν τουτοις οὔδεμιαν λαμβάνεις άπάντησιν. Βεβαίως δέν πρέπει τίποτε νά μάθῃ· όφείλει τά πάντα ν' άγνοῇ.

»'Ατυχῆς κόρη ! Ρῖγος μέ καταλαμβάνει, όταν συλλογισθῶ τά έτη, τά όποιά διήλθε μεταξύ άφώνου γυναικός και άνδρός μισανθρώπου, του όποιου ή κεφαλή πληροῦται παντός είδους ζοφερῶν ιδεῶν, άπορωδῶ δέ ότι δέν άπέθανεν εκ μαρασμοῦ και άνίας.

»Ευτυχῶς, συνειθισμένη εις τον περιορισμόν, τον όποιον ύφίστατο, δέν ένδει άκριβῶς τήν θέσιν τής. 'Αλλά χάρις εις τήν εξαίρετον κρᾶσιν αὐτῆς και εις τās περιποιήσεις σου άνέκτησε τήν υγείαν, άνεπτύχθησαν αί φυσικαὶ αὐτῆς δυνάμεις και ταύτοχρόνως έγένετο χαριστάτη και ευειδεστατη.

»Μιᾶ των ήμερῶν λάμπει διήλθε του πνεύματός τής, σοι όμίλησε περί τής Γαλλίας και σοι εἰήλωσε τήν προθυμίαν ν' άπέλθετε εξ 'Ελβετίας. Εἶχε προφανῶς επιθυμίαν τινά. 'Ηξέυρεις τί φρονῶ, Παύλε ; Νομίζω ότι ή κόρη σου ήλπιζεν επί τέλους νά εξέλθῃ τής πενθίμου άπομονώσεως, εις τήν όποιαν φαίνεται τήν κατεδίκασας.

»Εις μάτην όμως ήλπισε, διότι ένεκλείσθης και ένέκλεισας και αὐτήν εδῶ, εις τήν άγονον αὐτήν πεδιάδα, τήν όποιαν κατακαίει ό ήλιος, εις τήν παλαιάν αὐτήν οικίαν. Δέν γνωρίζω διόλου τās προηγουμένας κατοικίας σου, αλλά συγκρινόμεναι πρὸς τήν μελαγχολικήν αὐτήν καλύβην θά είναι βεβαίως εκείναι άνάκτορα.

»Όταν ή θυγάτηρ σου ήλθεν εδῶ, θά ήσθάνθη μεγάλην δυσαρέσκειαν».

— Σέ βεβαίω, Γουλιέλμε, ότι εξ έναντίας, μάλιστα υπερεχάρη.

Ὁ Ὀλλανδὸς ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Εἶμαι βέβαιος ὅτι διεψεύσθησαν αἱ ἐλπίδες τῆς ἀνταπῆντησεν. Ἐπεθύμει ἄλλο τι, τὸ ὁποῖον δὲν ἐγνώριζεν, οὐδὲ ἠδύνατο νὰ σοὶ τὸ εἶπῃ. Καὶ ἔπειτα, συνειθισμένη νὰ ὑποκύπτῃ εἰς τὰς θελήσεις σου, ἐδείχθη ὑπομονητικὴ. Ἄλλως τε τίποτε δὲν μετεβλήθη δι' αὐτὴν· ἐξήρχετο ἀπὸ μίαν φυλακὴν καὶ εἰσῆρχετο εἰς ἄλλην.

»Σὺ μόνον αὐτὸ ἐπιθυμεῖς, νὰ ἦναι δηλαδὴ ἡ κόρη σου κρυμμένη ἀπὸ τὰ βλέμματα ὄλων, νὰ τὴν ἔχῃς διὰ σέ μόνον, νὰ ζῇ μόνον δι' ἑαυτὴν καὶ νὰ θέλῃς νὰ ζῇ μόνον διὰ σέ. Καὶ διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ νομίζεις ὅτι ἐνόησας τὰ καθήκοντά σου, ὡς πατρός. Ἄλλ' ἐάν ποτε ἡ μήτηρ τῆς ἤρχετο ἐνώπιόν σου καὶ σοὶ ἔλεγε μεγαλοφώνως δεικνύουσα τὴν κόρην τῆς: «Κόμη Δελασέρ, τί ἔκαμες τὸ παιδί μου;» τί θὰ τῇ ἀπεκρίνεσο; Ἢ ἔκυπτες τὴν κεφαλὴν ἐνώπιον τῆς ἐνόχου συζύγου σου. Λοιπὸν, ναί, τί ἔκαμες τὴν θυγατέρα σου; Τὴν ἀγαπᾶς, τὴν λατρεύεις, καὶ δὲν τὴν βλέπεις πῶς εἶναι. Ἄτυχῆ, παρέλυσας πᾶν διανοητικὸν σπέρμα τοῦ τέκνου σου, τὸ ἔκαμες ἡλίθιον!

Ὁ κόμης ἀφῆκε βραγχὴν κραυγὴν, καὶ ὠρθώθη ὡς εἰ ὤθησεν αὐτὸν ἐλατήριον.

— Ναί, ἡλίθιον!... ἀλλὰ σὲ ἀπετυφλώσαν λοιπὸν ἡ τόσῳ ζωηρὰ στοργὴ σου, ὁ τόσος πατρικὸς ἔρωσ!

Ὁ κ. Δελασέρ ἀφῆκεν ὑπόκωφον στόνον καὶ ἔπεσε βαρὺς ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου. Σπασμώδης τρόμος ἐκίनेί πάντα τὰ μέλη αὐτοῦ.

— Χθές, ἐπανελάβην ὁ κ. Βάν Ὅσεν, ἡ Χρυσουγὴ ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου τούτου καὶ ἐκάθησα καὶ ἐγὼ πλησίον τῆς· ἐπεθύμουν νὰ συνδιαλεχθῶ ἐπ' ὀλίγον μαζὺ τῆς καὶ νὰ τῇ ἀπευθύνω ἐρωτήσεις τινάς. Ἀναθαρρόησασα ἀπεφάσισε μετὰ μεγίστης εὐχερείας νὰ ἡμιλήσῃ, ἀλλ' αἱ πλείοσαι τῶν ἐρωτήσεών μου τὴν ἐξέπληξαν καὶ τὴν ἐνέβαλον εἰς ἀμηχανίαν, μόλις μετὰ μεγάλου κόπου ἠδυνήθη ν' ἀπαντήσῃ εἰς τινὰς ἐξ αὐτῶν. Μοὶ ἦτο εὐκόλον νὰ πεισθῶ ὅτι ἐκ προθέσεως ἀφῆκες τὴν θυγατέρα σου ἐν παντελεῖ ἀγνοίᾳ τῶν πραγμάτων τοῦ ἀνθρώπινου βίου. Τῆς ἀπέκρυψες τὰ πάντα, πῶς λοιπὸν ἠδύνατο ν' ἀναπτυχθῇ ἡ διάνοιά τῆς; Μὲ τὴν φαντασίαν νεκρὰν, μὲ νοῦν φεύγοντα ἐκ τοῦ ὑπερβολικοῦ περιορισμοῦ, ἄνευ ιδέας, οὐδὲν ἠδύνατο νὰ μαντεύσῃ ὑπολείπονται αἱ ἐντυπώσεις, αἱ συναισθήσεις, ἀλλὰ πῶς νὰ ἐξηγήσῃ αὐτάς; πῶς νὰ τὰς ἔρῃσῃ; Ἡ ἀντίληψις, ἡ δύναμις νὰ ἀντιλαμβάνεται δὲν δύναται νὰ ὑπαρξῇ ἄνευ τῶν ἄλλων ψυχικῶν δυνάμεων, αἱ ὁποῖαι εἶναι ἡ ἡθικὴ δύναμις παντὸς ἀνθρώπινου ὄντος.

»Τὴν ἔμαθες ν' ἀναγινώσκῃ, ἀλλὰ τί; Τῆς ἀπεμάκρυνες μετὰ μεγάλης φροντίδος ὅλα τὰ βιβλία, τὰ ὁποῖα ἠδύνατο νὰ ἐπιδράσωσιν ὅπως δῆποτε ἐπὶ τῆς νεαρᾶς τῆς φαντασίας, τὰ ὁποῖα ἠδύνατο νὰ ἐπιχύσωσι φῶς ἐπὶ τοῦ πνεύματός τῆς, ὀλίγοι δὲ παλαιοὶ τόμοι ἀφηρημένων ἐπιστημῶν, ἦσαν οἱ μόνον σύμβουλοί τῆς. Ἐπρόσεξες πολὺ μὴ τυχὸν περιπέσῃ εἰς χεῖράς τῆς ἡ ἱστορία τῆς Γαλλίας ἢ φυσικὴ ἱστορία, ὅταν δ' ἐπρόκειτο νὰ τὴν διασκεδάσῃς πρὸς στιγμὴν, τῇ εἶδες λευκωμὰ ἰχθυογραφῶν καὶ εἰκόνων

καὶ τοῦτο μετὰ περισκέψεως, διότι αἱ εἰκόνες αὐταὶ παρίστανον βεβαίως τοπεῖα, ὀπώρας, λαχανικά, ζῶα, ἔντομα, πτηνά... οὐδέποτε δὲ γυναῖκα κρατοῦσαν ἐν τοῖς κόλποις αὐτῆς βρέφος, οὐδέποτε νεανίαν ἀπέναντι ὠραίας κόρης.

»Ἐπρεπε νὰ καταβληθῇ μεγάλη προσοχὴ μὴ τυχὸν ἀφρηνισθῶσιν αἱ ἰδέαι τῆς. Ὑψίστε Θεέ! θὰ κατεστρέφετο τὸ πᾶν, ἐάν ἡ Χρυσουγὴ ἐμάνθανεν ὅτι ἡ κόρη ὀφείλει νὰ γείνη σύζυγος καὶ μήτηρ καὶ ὅτι ἅμα καθίστατο σύζυγος ἠδύνατο ν' ἀγαπᾶ συνάμα τὸν πατέρα, τὸν σύζυγον καὶ τὰ τέκνα τῆς!

»Ἡθελες νὰ ἔχῃς τὴν κόρην σου διὰ σέ καὶ μόνον, κατέβαλες πᾶσαν προσπάθειαν καὶ φεῦ! ἐπέτυχες παραπολύ! Βλέπεις τώρα, Παῦλε, βλέπεις, σοὶ ἦνοιξα τοὺς ὀφθαλμούς; δικαιοῦμαι νὰ σ' ἐρωτήσω: Ἄτυχῆ! τί ἔκαμες τὴν κόρην σου; Κόμη Δελασέρ, δὲν ἐξέπληρωσας τὰ πρὸς τὴν κόρην σου καθήκοντα!

— Ἡλίθιος, ἡλίθιος! ἀνέκραζεν ὁ ἀτυχὴς πατήρ.

Καὶ τὴν κεφαλὴν ἐντὸς τῶν χειρῶν κρύπτων ἔχυνε θερμὰ δάκρυα.

— Κλαίεις, διότι οἱ λόγοι μου εἰσέδυσαν μέχρι τῆς καρδίας σου, εἶπεν ὁ κ. Βάν Ὅσεν. Τὰ δάκρυά σου δὲν εἶναι φάρμακον ἀνάλογον διὰ τὸ κακὸν τὸ ὁποῖον ἐπροξένησας. Ἐχεις ἄλλα νὰ πράξῃς, ἀντὶ νὰ θλίβῃσαι καὶ νὰ μένης ἀπαρηγόρητος.

— Γουλιέλμ, εἶμαι κατηραμένος! ἀνέκραζεν ὁ κόμης.

— Παῦσε νὰ στεναῖζῃς, καὶ ἄκουσάν με.

Ὁ ἀτυχὴς πατήρ ὑπήκουσεν ὡς παῖδιον.

— Σοὶ ἀπέδειξα τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ὀληθρίων ιδεῶν σου, ἐπανελάβην ὁ κ. Βάν Ὅσεν. Εἶμαι φίλος σου καὶ ὄφειλον νὰ τὸ πράξω ἦτο καθήκον μου. Ἐγὼ μόνος ἴσως ἠδύναμην μετὰ τόλμης νὰ σοὶ εἶπω καθαρῶς τὴν ἀλήθειαν. Ναί, εἶναι ἀλγεινὴ ἡ ἡθικὴ κατάστασις τῆς κόρης σου, δὲν κατεστράφη ὅμως παντάπασιν ἡ διάνοιά τῆς. Συλλογίζεται, δὲν τολμῶ νὰ εἶπω ὅτι σκέπτεται, ἀλλ' ἐνθυμεῖται, καὶ ἐάν δὲν ἀπατῶμαι, ἡ Χρυσουγὴ πάσχει ἐγκεφαλικὴν πάθησιν, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν δύναται νὰ θεραπευθῇ, καὶ εἶμαι πεπεισμένος ὅτι δύναται νὰ τῇ ἀποδώσωσι τὰς διανοητικὰς αὐτῆς δυνάμεις, τὰς ὁποίας φαίνεται ὅτι ἀπώλεσε διὰ παντός.

— Τί ὀφείλω νὰ πράξω; λέγε, ἄ! τὰ πάντα θὰ θυσιάσω. Ὅμιλοι, ὄμιλοι, σὲ καθικετεύω, συμβούλευσόν με!

— Εἶσαι πράγματι πρόθυμος εἰς πᾶσαν θυσίαν;

— Ναί.

— Ἢ ἐκολουθήσῃς τὰς συμβουλὰς τὰς ὁποίας θὰ σοὶ δώσω;

— Ναί, θὰ πράξω ὅ,τι μοὶ εἶπῃς.

— Παῦλε, δὲν φοβεῖσαι μήπως ἀναλάβῃς μεγάλας ὑποχρεώσεις;

— Ὅχι, διότι γνωρίζω ὅτι δὲν θ' ἀπαιτήσῃς τίποτε, τὸ ὁποῖον νὰ μὴ δύναμαι νὰ πράξω.

— Βεβαίως, θὰ σοῦ ζητήσω ὅμως μερικὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα θὰ σοὶ φανοῦν ἀδύνατα, ἀνώτερα τῶν δυνάμεών σου.

Ὁ κόμης ἐγένετο κάτωχρος.

— Τί; τί; ὑπέλαβε μετὰ τινος τρόμου.

— Λοιπὸν ἰδοὺ ἐν ἐξ αὐτῶν. Ἄπαιτῶ νὰ ἐπανεέλθῃς εἰς τὸν κόσμον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐξωρίσθης, καὶ ν' ἀναλάβῃς τὴν ἐμπρέπουσαν θέσιν σου.

Ὁ κόμης Δελασέρ ὠρθώθη αἴφνης ὠχρὸς καὶ τρέμων.

— Ποτέ, ποτέ! εἶπε μετὰ πεπνιγμένης φωνῆς.

— Καὶ ὅμως πρὸ ὀλίγου ἔλεγες ὅτι ἦσο πρόθυμος εἰς πᾶσαν θυσίαν, εἶπεν ὁ κ. Βάν Ὅσεν μετὰ βεβιασμένου μειδάματος.

— Ὅχι, ὄχι, δὲν δύνασαι νὰ τὸ ἀπαιτήσῃς, θὰ ἦτο πολὺ σκληρὸν, ἀνταπῆντησεν ὁ κόμης κατατεταραχημένος.

Καὶ προσέθηκε μετὰ τόνου ἀγρίου:

— Προτιμῶ νὰ τινάξω τὰ μυαλά μου εἰς τὸν ἀέρα.

Ὁ Ὀλλανδὸς προσέβλεψεν αὐτὸν ἀτενῶς μετ' αἰσθήματος ἀκρατήτου οἴκτου.

Ε'

Αἱ συμβουλαί.

Μετὰ στιγμὴν ἡ ταρχὴ τοῦ κ. Δελασέρ κατηναύσθη, αὐτὸς δ' ἐπανεκάθησεν ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου.

— Γουλιέλμ, εἶπεν, ἐξεστόμισες λέξεις φοβεράς, καὶ νέον τραῦμα ἔλαβεν ἡ καρδία μου· σὲ εὐχαριστῶ ὅμως, διότι μοὶ ὠμίλησας εὐλικρινῶς. Γουλιέλμ, ἔχεις δίκαιον, δὲν ἠδυνήθην νὰ ἐνοήσω τὰ καθήκοντά μου, ἀπέναντι τῆς θυγατρὸς μου· ἔκλειον τοὺς ὀφθαλμούς, ἤμην τυφλός. Ἐπεθύμουν πάντοτε νὰ βλέπω τὴν Χρυσουγὴν παιδίον. ὦ! ναί, ὠμίλησας αὐστηρῶς, εἶναι ὅμως ὀρθὰ ὅσα μοὶ εἶπας. Φεῦ! λίαν βραδέως βλέπω καὶ ἐνοῶ. Γουλιέλμ, ἔγινε μισάνθρωπος· νομίζεις ὅτι βδελύσσομαι τὸν κόσμον, ὄχι, δὲν τὸν βδελύσσομαι, ἀλλὰ τὸν φοβοῦμαι. Ὑπέφερα τόσα καὶ τόσα! Καὶ ὅμως, πρέπει νὰ κάμω τι χάριν τῆς κόρης μου, ἡ ὁποία εἶναι τὸ μόνον ἀγαθόν, τὸ ὁποῖον μὲ κρατεῖ εἰς τὴν ζωὴν. Ἡλίθιος! ἡλίθιος! Καὶ αὐτὸ συμβαίνει ἐξ αἰτίας μου!... Εἶναι φρικῶδες!

Ἄφθονα δάκρυα ἀνέβλυζον ἐκ τῶν ὀμῶν του.

— Ἄλλα δύναται νὰ τὴν θεραπεύσωσι, μοὶ εἶπας, ἐξηκολούθησεν. Ἄ! εἶμαι πρόθυμος νὰ δώσω τὰ ἑκατομμύριά μου εἰς ἐκεῖνον, ὅστις σώσει τὸ τέκνον μου! Λοιπὸν πρέπει νὰ τὸ ἐμπιστευθῶ εἰς διάσημον ἰατρόν; Ἐάν ἡ ἀνάγκη τὸ καλέσει, θὰ ἀντλήσω δύναμιν ἢ θ' ἀπομακρυνθῶ τῆς προσφιλοῦς θυγατρὸς μου ἐπὶ ἕξ μῆνας, ἐπὶ ἕτος.

— Νομίζω ὅτι πράγματι θὰ παραστῇ ἐνάγκη πρὸς τὸ συμφέρον τῆς Χρυσουγῆς ν' ἀποχωρισθῇ αὐτῆς ὀλίγον, ἀπεκριθὲν ὁ κύριος Βάν Ὅσεν. Ἀγαπᾶς πολὺ τὴν θυγατέρα σου, ἀτυχῆ φίλε μου, καὶ ἐξασκῆς ἐπ' αὐτῆς ἐπιρροήν, ἡ ὁποία φοβοῦμαι ὅτι δύναται νὰ καταστήσῃ δυσχερῆ τὴν θεραπείαν αὐτῆς, ἐν ὅχι ἀδύνατον.

— Μολονότι αἰσθάνομαι ὅτι συντρίβεται ἡ καρδία μου, ἅμα ἀναλογισθῶ τὸν ἀποχωρισμὸν αὐτόν, θὰ κάμω ὅμως τὴν θυσίαν αὐτὴν.

— Δά δυνηθῆς ;

— Ναί !

— Καλά. Χθές ὄλην τὴν ἡμέραν προσεπάθησα νὰ ἀνακαλύψω τὸ ἄριστον καὶ πρακτικώτατον μέσον διὰ νὰ θεραπεύσω τὸ κακόν.

— Καὶ τὸ εὖρες ;

— Ναί.

— "Ω ! ὁμίλει, Γουλιέλμ, ὁμίλει γρήγορα...

— Δόξα τῷ Θεῷ, ἡ Χρυσουγὴ δὲν εἶναι παράφρων, καὶ ἐπομένως δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη νὰ ἐμπιστευθῆς αὐτὴν εἰς διάσῃμον ἰατρὸν, ἀνάγκη ὅμως ἀπόλυτος νὰ φύγη τὸ ταχύτερον ἀπὸ τὸ μέρος αὐτό. Ἐλπίζω ὅτι δὲν εἶναι παραπολύ ἀργά, εἶναι ὅμως καιρὸς νὰ εἰσέλθῃ, δηλαδὴ ἡσυχῶς καὶ μετὰ προφυλάξεως εἰς τὸν κοινωνικὸν βίον. Πρέπει πρῶτον νὰ ἴδῃ, διὰ νὰ δυνηθῆ νὰ κρίνῃ ὑπολείπεται νὰ δοθῇ ἡ ἀρμόζουσα ἀνατροφή καὶ παιδαγωγῆσις εἰς τὴν θυγατέρα τοῦ κόμητος Δελασέρ. Ἡ Χρυσουγὴ εἶναι μεγάλη κόρη, παιδικῶς σκεπτομένη, τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ κάμωμεν γυναῖκα. Βεβαίως τὸ ἔργον εἶναι δυσχερὲς δι' ἐκεῖνον, ὅστις θὰ τὸ ἀναλάβῃ.

»Δὲν σὲ συμβουλεύω νὰ εἰσαγάγῃς τὴν θυγατέρα σου εἰς παρθεναγωγεῖον, ὄχι, διότι δὲν ὑπάρχουν καλὰ παρθεναγωγεῖα, ἀπεναντίας μάλιστα, ὑπάρχουν ἐξαιρέτα. ἀλλὰ διότι τὸ παρθεναγωγεῖον δὲν εἶναι κατάλληλον δι' αὐτὴν. Πρέπει νὰ ἔχῃ ἡ κόρη σου παιδαγωγὸν οὔτε πολὺ νέαν, οὔτε ἡλικιωμένην, δεδοικισμένην ὅμως, πρόσωπον τῆς ἐμπιστοσύνης σου, τιμίαν, ἀσφαλῆ, ἀφρωσιμένην, χρηστῶν ἡθῶν, τελείαν, ὅσον τὸ δυνατόν, ἥτις νὰ προσκολληθῇ σπουδαίως εἰς τὴν μαθήτριάν της, νὰ γίνῃ φίλη καὶ μήτηρ της.

— Ναί, ἀλλὰ ποῦ νὰ εὕρωμεν τὸν σπάνιον αὐτὸν μαργαρίτην ;

— Μείνε ἡσυχος, θὰ τὸν εὕρωμεν.

— Ἄλλ' ὑπάρχει ἄρα γε ;

— Ναί, ὑπάρχει !...

— Τὴν γνωρίζεις ;

— Τὴν γνωρίζω καὶ τὴν ἔχω πρόχειρον.

"Ὅτε ἀνεχώρησα ἐξ Ὀλλανδίας πρὸ ὀκτώ ἐτῶν, ἐνεκατέστη ἐν Παρισίοις, ἡ πρωτότοκος θυγάτηρ μου, τὴν ὁποίαν πρὸ τεσσάρων ἐτῶν ὑπᾶνδρουσα, ἦτο τότε δεκατεσσάρων περιπτου χρόνων ἡ ἀδελφὴ της, τὴν ὁποίαν ἐπίσης ἐνύμφευσά, ἦτο μόλις δεκατριῶν ἡθελον ν' ἀποπερατώσω τὴν ἐκπαιδευσίν των καὶ νὰ συμπληρώσω τὴν ἀγωγὴν των, ἐζήτησα τότε παιδαγωγόν, ἠτύχησα δὲ νὰ εὕρω τὸ πρόσωπον, περὶ τοῦ ὁποίου σοὶ ὠμίλησα. Ἡ παιδαγωγὸς αὕτη ἔμεινε εἰς τὴν οἰκογένειάν μας ἐπὶ ἑπτὰ καὶ ἡμισυ ἔτη, καὶ αὐτὸ εἶναι ἀρκετὴ σύστασις. Ποτὲ δὲν ἐλάβομεν ἀφορμὴν παραπόνου, καμμία παρατήρησις δὲν τῇ ἐγένετο, εἶναι πρότυπον παιδαγωγοῦ, ἡ κατάλληλος γυνὴ ἐπὶ τέλους διὰ τὴν κόρην σου.

— Τί ἡλικίαν ἔχει ;

— Εἶναι τριάκοντα ἢ τεσσαράκοντα ἐτῶν, δὲν γνωρίζω νὰ σοὶ εἶπω ἀκριβῶς.

— Καὶ ὀνομάζεται ;

— Κυρία Δουράνδου. Εἶναι χήρα. Εἶχε τὸ ἀτύχημα νὰ χάσῃ τὸν σύζυγόν της τρία

ἔτη προτοῦ γείνη παιδαγωγὸς τῶν τέκνων μου, διασάζει ὅμως εὐλαβῶς τὴν ἀνάμνησιν τοῦ συζύγου της. Τὸν ἡγάπα πολὺ καὶ εἰσέτι πενθηφορεῖ.

— "Ὡστε, Γουλιέλμ, πιστεύεις, ἐλπίζεις ὅτι ἐμπιστευόμενος τὴν θυγατέρα μου εἰς τὴν κυρίαν αὐτήν...

— Ναί, ἐλπίζω ὅτι ἡ κυρία Δουράνδου θὰ ἐξαγάγῃ τὴν Χρυσουγὴν ἀπὸ τῆς ἡθικῆς αὐτῆς νάρκης.

— Ἡ κυρία Δουράνδου θὰ γίνῃ παιδαγωγὸς τῆς θυγατρός μου, σὺ δὲ θὰ εἴπῃς ποῖαν ἐκδούλευσιν ἀναμένω παρ' αὐτῆς καὶ θὰ τῇ ὑποσχεθῆς ἐν ὀνόματι τοῦ κυρίου Πέτρου Ρουσσῶ ἀμοιβήν, ἡ ὁποία θὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἀνεξαρτησίαν καὶ τὸ μέλλον της καὶ θὰ προστατεύσῃ πάντοτε ἀπὸ πάσης ἀνάγκης αὐτήν καὶ τοὺς συγγενεῖς της, ἐὰν ἔχῃ τοιοῦτους.

— Διατί πρέπει νὰ τῆς ὁμιλήσω ἐξ ὀνόματος τοῦ Πέτρου Ρουσσῶ καὶ ὄχι ἐξ ὀνόματος τοῦ κόμητος Δελασέρ ;

— Γουλιέλμ, σοὶ εἶπον, δὲν θέλω νὰ φέρω πλέον τὸ ὄνομα Δελασέρ.

— Ἔστω, ἀλλ' ἡ θυγάτηρ σου ;

— Τὸ ὄνομα τὸ ὁποῖον φέρω θὰ ἦναι καὶ ἰδικόν της.

— Ἄν πρόκειται νὰ ἦναι προσωρινὸν ἔχει καλῶς, δὲν βλέπω τὸ ἄτοπον, ἀλλ' ἐὰν ποτε ὑπανδρευθῇ ;

— Τότε θὰ ἴδω.

— Θὰ ἴδῃς, ὅτι ἐκὼν ἄκων, θὰ παρκαστῇ ἀνάγκη νὰ ἐμφανισθῇ ὁ κόμης Παῦλος Δελασέρ ὅπως ἀποδώσῃ πρὸς τὴν θυγατέρα του τὸ ἀνήκον αὐτῇ ὄνομα.

— Τὸ γνωρίζω, ἀλλὰ δὲν ἔφθασεν ἀκόμη ἡ στιγμή βραδύτερον δύναμαι νὰ μεταβάλω ἰδέαν.

— Ἐνωῶ τὴν ἰδέαν σου καὶ μαντεύω τὸν φόβον σου, ἂν ἡ κόρη σου ἔφερε τὸ πραγματικὸν αὐτῆς ὄνομα. Περὶ τούτου, φίλε μου, ἡδυνάμην πολλὰ νὰ σοὶ παρατηρήσω καὶ ἔχω σπουδαῖα ἐπιχειρήματα, ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ παραβιάσω τὰς ἰδέας σου. Ἐπὶ τοῦ παρόντος μόνον περὶ τῆς θυγατρός σου ἄς σκεφθῶμεν καὶ ἄς φροντίσωμεν. Θὰ ἀναχωρήσῃ μετὰ τινὰς ἡμέρας, ἡ γνώμη μου δὲ εἶναι νὰ μείνῃ εἰς Παρισίους προηγουμένως ὅμως ἀνάγκη νὰ ἔχῃς ἔτοιμον οἰκίαν. Δὲν ἀρκεῖ μόνον ὅτι ἔχομεν παιδαγωγόν ἢ παιδαγωγὸς τῆς Χρυσουγῆς δὲν δύναται νὰ ἦναι συνάμα καὶ θαλαμηπόλος, μάγειρός της, κλπ. Λοιπὸν πρέπει νὰ ἔχῃ ἡ κόρη σου τοὐλάχιστον μίαν ὑπηρετρίαν.

— Λησμονεῖς τὴν Φραγκίσκην ;

— "Ὅχι, δὲν λησμονῶ τὴν Φραγκίσκην, ἀλλ' εἶναι ἀκατάλληλος ἐπὶ τοῦ παρόντος διὰ νὰ ὑπηρετήσῃ τὴν θυγατέρα σου, διότι ἀκριβῶς εἶναι ἄφρων.

— Ἐνωῶ, ἔχεις τὴν παιδαγωγόν, ὁ δὲ κ. Κορβιζιὲ θὰ μοὶ προμηθεύσῃ τὴν ὑπηρετρίαν, ἀπόψε μάλιστα θὰ τοῦ γράψω νὰ εὕρῃ, νὰ ἐνοικιάσῃ καὶ νὰ εὐτρεπίσῃ ἀμέσως διὰ τὴν θυγατέρα μου οἰκίαν εἰς ἀπόκεντρον συνοικίαν.

— Διατί εἰς ἀπόκεντρον συνοικίαν ;

— Ἄλλὰ...

— Ἐξ ἐναντίας, γράψε εἰς τὸν συμβολαιογράφον σου νὰ ἐνοικιάσῃ οἰκίαν εἰς τὸ κέν-

τρον τῆς πόλεως· δὲν ἀπαιτεῖται διὰ τὴν Χρυσουγὴν μοναξία καὶ ἀπομόνωσις, εἶναι καλὸν νὰ εὐρίσκεται ἐν τῷ μέσῳ τῆς κινήσεως καὶ τοῦ θορύβου τῆς ζωῆς.

— Θὰ γράψω τοῦ κυρίου Κορβιζιὲ κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σου.

— Τὸ εἶπομεν, σὺ θὰ μείνῃς μακρὰν τῆς κόρης σου καθ' ὅλον τὸ διάστημα, τὸ ὁποῖον θὰ κριθῇ ἀναγκαῖον.

— Μολονότι θὰ ἦναι δι' ἐμὲ δυσχερέστατον, ὑπεσχέθην ὅμως νὰ κάμω τὴν θυσίαν αὐτήν. Ἄλλὰ...

— Λοιπὸν ;

— Δὲν εἰζεύρω τί θὰ κάμω καθ' ὅλον τὸ μακρὸν τοῦτο διάστημα τοῦ κατ' ἀνάγκην ἀποχωρισμοῦ.

— Ἄκουσε, νομίζω σοὶ εἶπον ὅτι θὰ κάμω πολὺ μακρὸν ταξείδιον· ἀνάγκη νὰ ὑπάγω εἰς Ἀμερικὴν καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὰς Μεγάλας Ἰνδίας, ἐντὸς δὲ ὀκτῶ ἢ δέκα ἡμερῶν ἀναχωρῶ ἐκ Παρισίων. Ἐὰν θέλῃς μὲ συνοδεύεις.

Μετὰ στιγμιαῖον δισταγμὸν ὁ κόμης ἀπεκρίθη :

— Γουλιέλμ, θ' ἀναχωρήσω μαζὺ σου.

— Εὐγε, τὸ ἤλπιζον ! ἀνερχάξεν ὁ Ὀλλανδὸς περιχαρῆς, καθ' ὃν καιρὸν θὰ θεραπεύωσι τὴν κόρην ἐν Παρισίοις, ἐγὼ θὰ θεραπεύω τὸν πατέρα, διότι καὶ σὺ εἶσαι ὀλίγον ἀσθενῆς, πτωχέ μου φίλε, προσέθηκε ὑπομειδῶν.

Ὁ κύριος Δελασέρ ἀφῆκε παρατεταμένον στεναγμὸν. Ἐσκέπτετο βεβαίως τὴν θυγατέρα αὐτοῦ, τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν του, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἔπρεπε ν' ἀποχωρισθῇ. Ἡ Χρυσουγὴ δὲν θὰ ἦτο πλέον ἰδική του, θ' ἀνῆκεν εἰς ξένην, εἰς ἄγνωστον !

— Θάρρος ! εἶπεν ὁ κύριος Βᾶν "Ὄσσην.

— Θὰ ἔχω θάρρος, ἀπεκρίθη.

— Τώρα ἔχομεν καὶ ἄλλο τι, ἐπᾶνέλαβεν ὁ Ὀλλανδὸς· δὲν δύνασαι νὰ ἐγκαταστήσῃς τὴν θυγατέρα σου ἐν Παρισίοις εἰς οἰκίαν μὲ τὴν παιδαγωγὸν μόνον καὶ μὲ μίαν ὑπηρετρίαν.

— Εἶναι ἀληθές, θὰ σοὶ ἔκαμνα τὴν παρατήρησιν αὐτήν.

[Ἔπεται συνέχεια.]

Π.

ΕΞΕΛΟΘΗΣΑΝ
ΙΑΤΡΟΥ ΑΠΟΜΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ
ΚΑΙ Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ :

ΤΟ ΠΕΡΙΔΕΡΜΑΤΟΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ
Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΠΗΤΟΥ — Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΝΥ
ΚΑΙ Ο ΠΗΘΟΤΗΣ ΤΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΟΙΚΟΥ

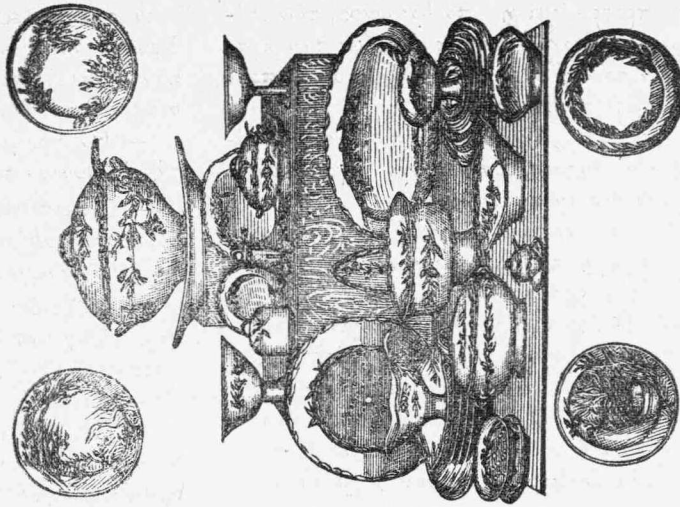
Τὸ λαμπρὸν τοῦτο μυθιστόρημα τοῦ μεγάλου
Μυθιστοριογράφου Ἀλεξάνδρου Δουμά, ἐν ᾧ πι-
στώδῃ ἀπεικονίζεται ἡ μεγάλη Γαλλικὴ Ἐπανά-
στασις, ἀπαρτίζεται ἐκ 4600 σελίδων, διηρημέ-
νων εἰς 8 τόμους καὶ πωλεῖται ἐν Ἀθήναις εἰς
τὸ «Βιβλιοπωλεῖον τῆς Κορίνθου», ὁδὸς
Προαστείου, ἀριθ. 10 ἀντὶ
ΦΡΑΓΚΩΝ 25.

(Εἰς τοὺς συνδρομητὰς τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυ-
θιστορημάτων» ἀποστέλλεται ἀντὶ φρ. 17, ἐλεύθ.

ταχυδρομικῶν τελεῶν.

GRAND MAGASIN
LE LOUVRE
125 Rue d'Orléans 125.

On a apporté
Les plus beaux, grand choix de vase de cristal,
grand assortiment d'articles en Porcelaine
et en Faïence, riche collection d'articles
de luxe.—Service de table.— Services
à thé.— Prix Fixés.

ΜΕΓΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΛΟΥΒΡ

125 'Οδός Οrléans 125.

'Εκφορέθησαν

Λάρνακας, Πολυτάβιας, μεγάλη συλλογή κρυσταλλί-
νων σκευών, μεγάλη συλλογή σκευών εκ Πορσελά-
νης και Φαϊένς, πλούσια συλλογή κομφορτεζηνιά-
των. — Μαχαίροπλήρουσα, σύνολα τέτοιου, σύνολα
τραπέζης — Τιμὰι ὠφειμὲν αὐτῶν.

ΕΙΣΘΗΚΗΣ ΔΕΡΜΑΤΟΣ εἰς λίαν συγκαταστάσι-
τιμὰς.

ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ «ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟ-
ΡΗΜΑΤΩΝ» πωλούνται ἐν τῷ γραφείῳ, ὁδὸς
Προαστείου, ἀριθμὸς 10, ἀντὶ λεπτῶν 20.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΑΘΗΝΩΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Πειραιεύς 'Αθήναι Πάτραι Πύργος 'Ολύμπια.

Πειραιεύς	άν. 6.20π	8.50*	11.25π	—	'Ολύμπια	άν. 7.35π	—	2.25μ	6.30μ
'Αθήναι	" 7.00	9.30	12.05	—	Πύργος	(ἄφ. 8.30	—	3.20	7.25
Κόρινθος	(ἄφ. 10.03	12.50	3.00	—	άν.	—	7.00π	3.40	5.05μ
	(άν. 10.23	—	3.15	4.20μ	Λεγαίνά	(ἄφ. —	—	8.50	5.18
				7.25	άν.	—	—	8.55	5.24
'Ακράτα	(ἄφ. 12.56	—	5.08	—	Πάτραι	(ἄφ. —	—	11.00	7.45
	(άν. 12.59	6.00π	5.10	—	άν.	7.45π	11.50	—	4.10μ
Αἴγιον	ἄφ. 2.02	7.10	6.00	—	Αἴγιον	άν. 9.29	1.08	—	6.25
		9.15	7.20	—	(ἄφ. 10.34	1.58	—	—	7.35
Πάτραι	(ἄφ. 3.40	—	7.15π	4.45μ	'Ακράτα	(άν. 10.39	2.02	6.20π	—
	(άν. 4.15	—	7.15π	4.45μ	άν.	10.39	2.02	6.20π	—
Λεγαίνά	(ἄφ. 6.18	9.45	7.40	—	(ἄφ. 1.05	3.55	—	9.00	—
	(άν. 6.23	9.50	6.45π	—	Κόρινθος	(άν. 1.25	4.10	—	12.00*
	(ἄφ. 8.10	11.40	8.55	—	'Αθήναι	ἄφ. 4.30	7.05	—	3.20
Πύργος	άν. 6.30π	11.55	—	5.00	Πειραιεύς	ἄφ. 5.00	7.35	—	3.55
'Ολύμπια	ἄφ. 7.25	12.50	—	5.55					

Κόρινθος 'Αργος Ναύπλιον Τρίπολις.

Κόρινθος	άν. 11.42π (1)	1.20μ	Τρίπολις	άν. 6.30π	9.45π (2)
'Αργος	ἄφ. 2.20	3.50	Ναύπλιον	" 8.45	12.15
Ναύπλιον	" 3.00	4.25	'Αργος	" 9.25	1.20
Τρίπολις	" 6.10	7.20	Κόρινθος	ἄφ. 11.40	3.45

Καβάσιλα Κυλλήνη Λουτρά.

Καβάσιλα	7.15	10.15	—	7.00	Λουτρά	—	—	—	2.35
Βαρβολομ.	7.30	10.35	3.20	7.20	Κυλλήνη	6.00	—	11.15	4.00
Κυλλήνη	—	11.05	3.50	7.50	Βαρβολομ.	6.33	8.00	11.42	4.33
Λουτρά	—	12.30	—	—	Καβάσιλα	6.50	8.15	—	4.50

*. Κατ' εὐθείαν εἰς Τρίπολιν καὶ ἀντιστρόφως. (1) Τρίτην, Πέμπτην, Σάββατον (2) Δευτέραν, Τετάρτην Παρασκευήν. — Μεταξὺ Μύλων 'Αργους Ναυπλίου ἐξ ἀμαξοστοιχίας καθ' ἑκάστην.

Η ΙΣΠΑΝΙΑ τοῦ Δε' Ἀμύτσης εὐρίσκειται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ μας, ὁδὸς Προαστείου ἀριθ. 10, καὶ πωλεῖται ἀντὶ δρ. 4.

ΧΑΡΤΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΚΟΜΜΑΤΑ

'Αθήναι, 'Οδὸς Ἀριστείδου, ἀριθμὸς 16.

Σάρτης τυπογραφικὸς διαφόρων ποιότητων, σχημάτων καὶ χρωμάτων λεῖοσκαί μὴ. — Νέα ἀποθήκη ἀνεξάντητος. — Τιμὰι μέτρια.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ ΕΛΛΗΝΙΣ

διαθέτει μίαν ἡμέραν καθ' ἑκάστην, ἡμέραν μεταβαίνουσα πρὸς παράδοσιν μαθημάτων εἰς μικροὺς παῖδας ἢ κορὰς. — Πληροφορίαι παρ' ἡμῶν.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΛΑΙΜΟΔΕΤΩΝ

Γ. ΚΟΥΛΟΥΜΠΗ

39 — 'Αθήναι, ὁδὸς Σταδίου, ἀριθμὸς — 39.

Μεγάλῃ συλλογῇ ὑποκαμίσων, φακόλ, κομβίων, χειροκτιῶν, μπαστουγιῶν, οὐβρῶν, φανελλῶν κλπ. ἀνδρικῶν εἰδῶν. Πώλησις λιανικῶς καὶ χονδρικῶς.

Λαιμοδέτα κατὰ παραγγελίαν.

Hebe's

Hebe's Hair Restorer

Hebe's

Hebe's

Hebe's

Hebe's

Hebe's

Hebe's

Hebe's

Hebe's

Hebe's

Hebe's

Hebe's

Hebe's

ΠΟΥΔΡΑ

ΖΑΚΥΝΘΟΥ τῆς Κυρίας ΒΙΣΒΑΡΗ ἀρίστη, βραβευθεῖσα εἰς τὰς Ἐκθέσεις Παρισίων καὶ Ὀλυμπίων, εἰς κουτία, καὶ τιμώμενον ἑκάστον δραχμῆς 1, πωλεῖται εἰς τὸ κουρεῖον ΑΥΞ-ΣΒΥΣΕ, παρὰ τὴν πλατείαν Ὀμοιοῖας.

Εἰς τὸ ΜΕΓΑ ΖΥΘΟΠΩΛΕΙΟΝ Η

Πλατεία Ὀμοιοῖας,

Εὐρίσκονται πάντοτε ΣΤΡΕΪΔΙΑ τῆς ὥρας.

ΗΒΗ

ΟΙΝΟΙ ΣΑΜΟΥ

ΓΝΗΣΙΟΙ εὐρίσκονται ἐν τῷ Καταστήματι τοῦ κ. Π. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ πωλούμενοι εἰς φιάλας ἢ κατ' ὄκταν.

Εἶνε οἶνοι γνήσιοι, ἀνώτεροι ὅλων τῶν ἐπιδορκῶν Εὐρωπαϊκῶν, καὶ συνιστῶνται παρὰ τῶν ἰατρῶν εἰς ἀσθενεῖς. Ἀπλὴ δοκιμὴ ἀρκεῖ πρὸς βεβαίωσιν τούτων. Ὀδὸς Μουσῶν, 11.

ΤΟ ΣΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ

ΑΙ ΓΝΗΣΙΑΙ

ΣΙΓΓΕΡ

ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ

ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΜΟΝΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΕΙΔΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ

47 Ὀδὸς Σταδίου 47

ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΕΙΔΙΚΑ ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΑΥΤΟΥ

ΤΙΜΑΙ ΩΡΙΣΜΕΝΑΙ

ΤΟΙΣ ΜΕΤΡΗΤΟΙΣ

ΚΑΙ ΜΕ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑΣ ΠΛΗΡΩΜΑΣ

Γ. ΝΑΪΔΛΙΓΓΕΡ

ΓΕΝΙΚΟΣ ΠΡΑΚΤΩΡ

Διδακκαλία Δορεάν.

*Ανευ τοῦ ὀποίου ἡ μηχανὴ δὲν εἶνε γνησία.

Ἐπισκευὴ Δορεάν.

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, (ΠΕΜΠΤΗ) 29 Ἀπριλίου 1893.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 60

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις * 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσσίᾳ ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΚΑΙΣΑΡΙΝΗ, διήγημα Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ (υιοῦ). —
Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουδέλ.
— ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΛΑΞΕΡ, μυθιστορία Αἰμιλίου Ρισβούργ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΕΤΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας « Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤῶΝ, εἰς Ἀθήνας », διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοστίμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

ΚΑΙΣΑΡΙΝΗ

Διήγημα ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ (υιοῦ).

[Συνέχεια]

Ε'

Τὴν ἐπομένην εἰς τὰς ἑξ τὸ πρῶτ' ὁ Ἐρρίκος ἦτο εἰς τὸ πόδι.

Αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου εἰσέρχοντο εἰς τὸ δωμάτιόν του, διότι, ἵνα ἐξυπνήσῃ ἑνωρίς, ἐφρόντισε νὰ μὴ κλείσῃ τὰ παραθυρόφυλλα.

Ὁ Δερμενὸν ἦνοιξε τὸ παράθυρον καὶ κατέβη εἰς τὸν κήπον, ὅπως ἀναπνεύσῃ τὴν πρωϊνὴν αὐραν τῆς ἀνοιξέως.

Ἡ φύσις ἐξεγείρετο μὲ ἄσματα καὶ μὲ ἀρώματα νέα.

Οὕτω πάντοτε ἄρχεται ἡ ἡμέρα διὰ τοὺς νέους, οἵτινες πρόκειται νὰ εὐτυχήσωσιν.

Ἐκ τοῦ παραθύρου τοῦ ἡδύνατο ὁ Ἐρρίκος νὰ βλέπῃ τὴν θέσιν, ἔνθα ἡ ἑορτὴ ἔλαθε γόρραν καὶ ἦτις ἦτο αὐτὴν τὴν ὥραν καθ' ὀλοκληρίαν ἔρημος.

Ἐν τούτοις, ἐπειδὴ ἐγνώριζεν, ὅτι ἡ Ἰουλιέττα ἐπεθύμει μετ' ἀνυπομονησίας νὰ συμβουλευθῇ τὴν μάγισσαν. ἐνεδύθη καὶ ἐξῆλθε διευθυνόμενος πρὸς τὸ μέρος, ἔνθα κατῴκει ἡ Καισαρίνη.

Ὅτε εἰσῆλθεν, ἐκείνη προητοίμαζε τράπεζαν μεταξὺ τῶν θρανίων τῶν προσωρισμένων διὰ τοὺς θεατὰς καὶ τῶν τριπόδων, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἡ Καισαρίνη εἶδε τὰς παραστάσεις τῆς.

— Βλέπετε εἶπεν εἰς τὸν Ἐρρίκον, σὰς περιέμενον καὶ ἐφώνηζεν.

— Βουρδαλοῦ !¹

Ὁ Βουρδαλοῦ ἐπαρουσιάσθη τότε φέρον πανταλόνιον ἐκ βελούδου καὶ κρατῶν εἰς τὴν μίαν χεῖρα τεμάχιον ἄρτου καὶ εἰς τὴν ἄλλην μικρὰν μάχαιραν.

— Θὰ σταθῆς ἔξω εἰς τὴν ὁδὸν καὶ ὅταν ἴδῃς δύο νέας καὶ μίαν γυναῖκα ἡλικιωμένην, δὲν ἔχει οὕτως ; προσέθηκεν ἡ Καισαρίνη παρατηροῦσα τὸν Ἐρρίκον, ὅστις κατένευσε διὰ τῆς κεφαλῆς, ὅταν ἴδῃς, εἶπε, δύο νέας καὶ μίαν γυναῖκα ἡλικιωμένην νὰ διευθύνωνται πρὸς τὸ μέρος τοῦτο καὶ νὰ πλησιάζωσι εἰς τὸ θέατρον μας, θὰ μὰς εἰδοποιήσῃς. Ἐνόησες ;

— Ναί, μὰ μοῦ φαίνεται...

— Ἐμπρός, ὅ,τι σοῦ εἶπα καὶ χωρὶς παρατηρήσεις.

Ὁ Βουρδαλοῦ ὑπήκουσε καὶ ἐξῆλθεν.

— Διατί ὀνομάζετε τὸν ἄνθρωπον τοῦτον Βουρδαλοῦ ; εἶπεν ὁ Ἐρρίκος, ὅτε ἔμεινε μόνος μὲ τὴν βοημίδα.

— Ὁ διευθυντὴς τοῦ θεάτρου τούτου, τὸν ὁποῖον μετὰ τὸν θάνατόν του διεδέχθη τὸ εἶδωκε τὸ ὄνομα αὐτό.

— Διατί ;

— Διότι ἐφλυᾶρει πάντοτε καὶ ὁ ἀρχηγός μας ἔλεγεν : « Φλυαρεῖς καθὼς ὁ Βουρδαλοῦ », καὶ τὸ ὄνομα τοῦτο ἐπὶ τέλος τοῦ ἔμεινεν. Ἐπειτα εἶχε καὶ ἄλλον λόγον.

— Ποῖον ;

— Ὅτι οὗτος μὲ ἀποκοιμίζει ἢ μὲ μαγνητίζει, ὅπως θέλετε, ὅταν ἔρχωνται νὰ μὲ συμβουλευθῶσι καὶ καθὼς φαίνεται ὁ Βουρδαλοῦ μὲ τὴν ρητορικὴν του ἀποκοιμίζει τὸν κόσμον.

— Δοιπὸν ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἦτο ἀρκετὰ εὐφυῆς καὶ ἀστείος ;

— Ὡ ! ναί, καὶ ἐπίσημος μάλιστα.

— Ἐκεῖνος σὰς εἰδίδας τὴν ἐπιστήμην τῆς μαντικῆς ;

— Ναί.

— Καὶ πῶς κατώρθωσε νὰ τὴν μάθῃ ;

— Εἰς ὀγκώδη βιβλία, τὰ ὁποῖα ἀνεγίνωσκε καθ' ἑκάστην καὶ ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐγὼ δὲν ἐνόουν τίποτε, ὁσάκις ἐπεχείρουν νὰ τὰ ἀναγνώσω.

— Δοιπὸν ἦτο σοφός ;

— Πάρα πολὺ. Πιστεύσατέ με, ἂν θέλετε, κύριε, πολλάκις ἐνόμισα, ὅτι ἔχω νὰ κάμω μὲ τὸν διάβολον. Οὕτω τὴν πρώτην φοράν ποῦ εἶδον ὅ,τι θὰ ἴδῃ ἡ δεσποινὴς σήμερον, δὲν δυνάμει νὰ σὰς παρκαστήσω τί ὑπέφερα.

— Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει κίνδυνος διὰ τὴν κόρην, μοῦ ἐγγυᾶσθε ; εἶπεν ὁ Ἐρρίκος.

— Μὴ φοβῆσθε.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ Βουρδαλοῦ εἰσελθὼν εἶπε διὰ τῆς βραγχνῆς φωνῆς του :

— Ἐρχονται.

— Φρόντισε νὰ τὰς ὑποδεχθῆς εὐγενῶς, εἶπεν ἡ Καισαρίνη.

— Ὅσον δι' ὑμᾶς, προσέθηκεν ἀποτεινομένη πρὸς τὸν Ἐρρίκον, κρυφθῆτε ἐκεῖ.

Καὶ ταυτοχρόνως ἦνοιξε τὴν θύραν τοῦ δωματίου, ἔνθα τὴν προτεραιᾶν συναιμίλησε μετὰ τοῦ Ἐρρίκου καὶ τῷ εἰδείκνυε καθίσμα, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐκεῖνος ἐκάθησεν ἀμέσως.

— Ἀκούετε τὴν φωνὴν μου ; εἶπεν ἡ Καισαρίνη, ὅτε ὁ Ἐρρίκος ἐπανεκλείσθη τὴν θύραν.

— Κάλλιστα.

— Σιωπὴ τώρα, εἰσέρχονται.

Τρόντι, αἱ δύο νεάνιδες καὶ ἡ Ἰωάννα ὀδηγούμεναι ὑπὸ τοῦ Βουρδαλοῦ εἰσῆλθον.

Ἡ Καισαρίνη προχώρησε πρὸς αὐτάς.

— Τί θέλετε, κυρία μου, τὰς ἠρώτησε διὰ τῆς γλυκυτέρας φωνῆς.

Ἡ Ἰουλιέττα παρετήρησε τὴν Καικιλίαν, διότι δὲν ἐτόλμα νὰ εἴπῃ εἰς τὴν μάγισσαν τὸν σκοπὸν τῆς ἐπισκέψεώς της.

Ἡ Καικιλία εἶπε τότε εἰς τὴν Καισαρίνην :

— Δὲν μὲ ἀναγνωρίζετε ;

1. Σημ. M. Bourdaloue Ἰησοῦτης Γάλλος, διάσημος διὰ τὴν ρητορικὴν του πολυλογίαν ἐπὶ τῆς βασιλείας Λουδοβίκου ΙΔ'.

— "Α! ναί, δεσποινίς, με έπεσκέφθητε καί άλλοτε.

— "Ε, λοιπόν, σήμερα ή φίλη μου θέλει νά σας συμβουλευθῆ.

— "Εμείνετε εύχαριστημένη μαζί μου ;

— Περισσότερον ακόμη, σας θαύμασα.

"Η "Ιουλιέττα παρετήρει μετ' εκπλήξεως τὰ περι αὐτήν.

— Δεσποινίς, εἶπε τότε ή Καισαρίνη, ἀφοῦ προσέφερε καθίσματα εἰς τὰς τρεῖς γυναῖκας, ἀπειθυνομένη πρὸς τὴν "Ιουλιέτταν, συνεβουλευθήτε καμμίαν φοράν βοημίδας ;

— Οὐδέποτε.

— Πιστεύετε λοιπόν, ὅτι εἶνε δυνατόν νά μαντεύσω τὰ παρελθόν καί νά προείπω τὸ μέλλον ;

"Η "Ιουλιέττα δὲν ἀπεκρίθη.

— "Αμφιβάλλετε τότε ;

— "Ολίγον, εἶπεν ή νεάνις μειδιῶσα.

— Καί ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἑαυτὸν σας, δὲν θά πεισθῆτε ;

— Τί θέλετε νά εἶπετε ;

— Θέλω νά εἶπω, ὅτι, ἂν σας προμαντεύσω τὸ παρελθόν καί σας προείπω τὸ μέλλον, θά με πιστεύσετε ;

— Ναί, ἀλλά φοβοῦμαι, ὅτι δὲν θά ἐπιτύχετε, εἶπεν ή νεάνις, ἥτις κατ' ὀλίγον ἐλάμβανε θάρρος.

— Θά τὸ ἴδωμεν, Βουρδαλού !

Οὕτως ἐπαρουσιάσθη σοβαρὸς καί ἐπιδεικτικὸς, ὅπως ἦτο πάντοτε.

— Δός μου φιάλην με νερό καί ἓν ποτήριον.

"Ο Βουρδαλὸς ὑπήκουσε καί ἔφερον ὅ,τι τοῦ ἐζήτησαν, ἔπειτα περιέμενε.

— Τώρα ἀφσέ μας, τῷ εἶπεν ή Καισαρίνη.

"Ο σχοινοβάτης ἀπεσύρθη καί ὁσμὴ καπνοῦ, ἥτις διεχύθη μετὰ τινος στιγμᾶς εἰς τὸ δωμάτιον, ἐβεβαίωσεν, ὅτι ὁ Βουρδαλὸς εἶχε παραδοθῆ εἰς τὸ κάπνισμα.

"Η Καισαρίνη ἔλαβε τὸ ποτήριον καί τὸ ἐπλήρωσεν ὕδατος.

— Βλέπετε, εἶπεν εἰς τὴν "Ιουλιέτταν, ὅτι εἶνε καθαρὸν νερόν.

— Ναί.

— Τέλος ή δεσποινίς, μετὰ τῆς ὁποίας ἔκαμα τὸ πείραμα τοῦτο, δύναται νά σας βεβαιώσῃ.

— Εἶνε ἀληθές, εἶπεν ή Καικιλία.

— Δὲν φοβεῖσθε ; ἐπανελάθεν ή Καισαρίνη.

— Δικτί ;

— Διὰ τὸ μυστήριον, διότι θά ἴδῃτε παράδοξα πράγματα, τὸσον παράδοξα, ὥστε δὲν θά θέλετε νά πιστεύσετε, ὅτι τὰ εἶδετε.

— Δὲν θά φοβηθῶ καθόλου, ἀπεκρίθη ή "Ιουλιέττα μετὰ μειδιάματος ἀμφιβολίας.

— Νομίζετε, χωρὶς ἄλλο, ὅτι κάμνω προηγουμένως τὸ πείραμα τοῦτο με ὅλας ταύτας τὰς λεπτομερείας, ὅπως σας ἐπηρέασω. Βγάλετε αὐτὴν τὴν ἰδέαν, δεσποινίς, δὲν ὑπάρχει καμμία ἀγυρτεία εἰς ὅ,τι θά ἴδῃτε. Τὸ κάμνω, σας βεβαιῶ, χωρὶς νά δύναμαι νά τὸ ἐξηγήσω, μαντεύω, χωρὶς νά γνωρίζω καί ἐγώ, πῶς τὸ κατορθώνω.

Καί λέγουσα ταῦτα ή Καισαρίνη ἐπλησίαζε τὸ ποτήριον, πλήρες ὕδατος, εἰς τὴν "Ιουλιέτταν καί τῇ ἔλεγε :

— Παρατηρήσατε μετὰ προσοχῆς ἐντὸς τοῦ ποτηρίου τούτου καί εἰπέτε μου, τί βλέπετε.

Καί ταυτόχροτως οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Καισαρίνης προσηλθόντο ἐπὶ τοῦ ὕδατος τοῦ ποτηρίου.

"Η "Ιουλιέττα προσεπάθησε νά διατηρήσῃ σοβαρὸν ὕφος, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσε, παρατηροῦσα δὲ τὴν Καικιλίαν ἐξεκαρδίσθη ἀπὸ τὰ γέλοια.

— Γελάτε, δεσποινίς, εἶπεν ή Καισαρίνη, ἔτσι πάντοτε με τὰ γέλοια ἀρχίζει τὸ πείραμά μου. Θέλετε τώρα νά παρατηρήσετε ;

"Η "Ιουλιέττα ἐκρατήθη καί προσήλωσε τοὺς ὀφθαλμούς της εἰς τὸ μέσον τοῦ ποτηρίου.

— Τί βλέπετε ; ἠρώτησεν ή Καισαρίνη, ρίπτουσα ἑταστικὸν καί παράδοξον βλέμμα ἐπὶ τοῦ ὕδατος.

— Δὲν βλέπω τίποτε.

— Παρατηρήσατε μετὰ προσοχῆς.

— "Α! εἶπεν ή νεάνις μετὰ τινος στιγμᾶς, τὸ ὕδωρ ἀλλάσσει χρῶμα !

— Καλλίστα. "Επειτα ;

— "Επειτα φαίνεται ὅτι βράζει ὀλίγον.

— Τί διακρίνετε τώρα ;

— Περιέργον. Βλέπω δένδρα καί μίαν οἰκίαν.

— Γνωρίζετε τὴν οἰκίαν αὐτὴν καί τὰ δένδρα ;

— Μὲ τὸ παραπάνω. Εἶνε ή ἔπαυλις τῆς μητρός μου. "Ελα, παρατήρησε, εἶπεν ή "Ιουλιέττα πλησιάζουσα τὸ ποτήριον εἰς τὴν Καικιλίαν.

— "Η δεσποινίς δὲν θά ἴδῃ τίποτε, διέκοψεν ή Καισαρίνη, σεῖς μόνον δύνασθε νά βλέπετε.

— Παράδοξον, ἐψιθύρισε ή "Ιουλιέττα, ἥτις δὲν εἶχε πλέον ὄρεξιν νά γελά καί τῆς ὁποίας ή ψυχὴ ἐφαίνετο ἀντικατοπτριζομένη εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της.

— Τί συμβαίνει ;

— Βλέπω τὴν μητέρα μου.

— Πῶς εἶνε ἐνδεδυμένη ;

— Φέρει περιώμιον κυανοῦν καί πῖλον ψιαθινόν, περιπατεῖ εἰς τὰ ἄνθη τοῦ κήπου· εἰς τὴν μίαν χεῖρα κρατεῖ δέσμην χαρτίων, διὰ τῆς ἄλλης κόπτει ἄνθη.

— Εἶδετε τὴν κυρίαν μητέρα σας σήμεραν τὸ πρωί ;

— "Οχι.

— "Ε, λοιπόν, ὅταν ἐπιστρέψῃτε θά μάθητε ἂν ἦτο ἐνδεδυμένη καθὼς τὴν βλέπετε, καί θά τὴν ἐρωτήσετε τί ἔκαμνε.

— "Εξηφανίσθησαν ὅλα, εἶπεν ή "Ιουλιέττα, καί δὲν βλέπω πλέον τίποτε.

— Παρατηρεῖτε πάντοτε.

— Βλέπω δωμάτιον, ἐπανελάβε μετὰ τινος δευτερόλεπτα ή δεσποινίς Βωζέ, δωμάτιον ἀμυδρῶς φωτιζόμενον, ὑπάρχει κλίνη ἐντὸς καί ἄνθρωπος κατακείται ἐπὶ τῆς κλίνης ταύτης. Γυνὴ εἶνε πλησίον του καί μικρὰ κορασὶς πλησίον τῆς γυναικὸς ταύτης. "Ο ἄνθρωπος οὗτος εἶνε ὁ πατήρ μου, ή γυνὴ αὕτη εἶνε ή μητὴρ μου, ή παιδίσκη αὕτη εἶμαι ἐγώ. Ναί, ἐξηκολούθησεν ἐν συγκινήσει ή νεάνις, τὰ βλέπω, καθὼς τῷ ὄντι συνέβησαν. "Εγὼ κλαίω καί ή μητέρα μου

προσεύχεται. "Ο πατήρ μου μᾶς εὐλογεῖ καί ἀποθνήσκει !

Καί δάκρυον ἔπεσεν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς της νεάνιδος εἰς τὸ ποτήριον, ὅπερ παρετήρει. "Εσπόγγισεν ἀμέσως τοὺς ὀφθαλμούς της καί ἀποτεينوμένη πρὸς τὴν Καισαρίνην εἶπεν :

— "Η εἰκὼν εἶνε ἀκριβῆς καί ὅ,τι εἶδον ἀξιθαύμαστον.

— Λοιπὸν ἐπέισθητε ;

— Βεβαίως.

— "Ας ἴδωμεν τὸ μέλλον τώρα.

"Η "Ιουλιέττα εἰδίσασεν.

— Φοβεῖσθε, δὲν ἔχει οὕτω, δεσποινίς ; τῇ εἶπεν ή Καισαρίνη μειδιῶσα.

— Φοβοῦμαι, τὸ ὁμολογῶ.

— "Ε λοιπόν, θέλετε νά σας προείπω τὸ μέλλον, χωρὶς νά σας κάμω νά τὸ ἴδῃτε ;

— Προτιμῶ τοῦτο.

— Εἰσθε ἀποφασισμένη νά κάμῃτε ὅ,τι θά σας εἶπω.

— Ναί.

— Βουρδαλὸς ! ἐφώνασεν ή Καισαρίνη.

"Ο φλύαρος παρουσιάσθη.

— Δός μου τὸν δακτύλιον, εἶπεν ή βοημὶς.

"Ο Βουρδαλὸς ἠρεύνησεν εἰς τὸ θυλακίον του, ἐξήγαγε σιδήρου δακτύλιον. τὸν ἐπίεσεν ἐπὶ τινος στιγμᾶς εἰς τὰς χεῖρας του καί πλησιάζων τὴν Καισαρίνην τὸν ἐπέρασεν εἰς τὸν δακτύλον της, καθ' ἣν στιγμὴν ἐκείνη ἠτοιμάζετο νά καθῆσῃ.

"Η Βοημὶς ἀνεσπίρησεν, ἐκλείσει τοὺς ὀφθαλμούς καί ἔμεινε ἐν τῇ θέσει γυναικὸς κοιμωμένης.

"Εκοιμάτο τῷ ὄντι.

"Η "Ιουλιέττα παρετήρει πᾶν ὅ,τι συνέβαινε μετ' εκπλήξεως, σχεδὸν μετὰ φρίκης.

— Τώρα, τῇ εἶπεν ὁ Βουρδαλὸς, ὥσατε τὴν χεῖρά σας εἰς τὴν Καισαρίνην, δεσποινίς, καί ἐρωτᾶτέ την. "Εγὼ ἀποσύρομαι.

"Η "Ιουλιέττα ἔθηκε τὴν λευκὴν καί μικρὰν χεῖρά της εἰς τὴν πληρὰν χεῖρα τῆς μαγίσσης, ἀλλὰ δὲν εὔρε τίποτε νά τὴν ἐρωτήσῃ.

— Τί θέλετε νά μάθητε ; ἠρώτησεν ή Καισαρίνη.

— Εἰπέτε μου, τί σκέπτομαι.

— Δύναμαι νά ὁμιλῶ ὑψηλοφώνως ἐνώπιον τῶν δύο τούτων προσώπων, τὰ ὁποῖα εὐρίσκονται ἐδῶ ;

— Ναί.

— "Εχετε εἰς τὸν νοῦν σας ἓνα νέον, δεσποινίς.

"Η "Ιουλιέττα ἐμόρφασεν.

— Θέλετε νά σιωπήσω ; εἶπεν ή Καισαρίνη.

— "Οχι, ὁμιλήσατε.

— "Αγαπάτε τὸν νέον αὐτόν. Δὲν εἶνε ἀλήθεια ;

"Η δεσποινίς Βωζέ κατὶ ἐψιθύρισε, ἀλλὰ τὸσον χαμηλοφώνως, ὥστε οὐδεὶς τὴν ἤκουσεν ἐκτὸς τῆς μαγίσσης.

Δὲν εἶνε ἀνάγκη νά εἴπωμεν, ὅτι κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ "Ερρίκος εἶχε προσκεκολλημένον τὸ οὖς του εἰς τὴν θύραν τοῦ δωματίου, ἔνθα ἦτο κρυμμένος.

— "Ενας ἄλλος σας ἀγαπᾷ, ἐπανελάθεν ή Καισαρίνη.

— Τὸ ὄνομά του ;
— Ἐκτωρ. Δὲν εἶνε αὐτό ;
— Ναί. Ποῖος ἐκ τῶν δύο μ' ἀγαπᾷ περὶσσότερον ;

— Ὁ δεύτερος.
— Εἶσθε βεβαία ;
— Βεβαιότατη.
Ἡ Ἰουλιέττα ἐφρίκιάσεν.
— Ἀλλὰ σεῖς, εἶπεν ἡ Καισαρίνη, δὲν τὸν ἀγαπάτε.

— Ἀληθῶς.
— Καὶ εἶνε δι' αὐτὸ πολὺ δυστυχής.
— Τὸ γνωρίζετε λοιπόν ;
— Καλλίστα. Ἡ μήτηρ σας σὰς ὠμίλησε περὶ αὐτοῦ χθὲς τὸ ἑσπέρας.

— Ναί. Ἐξακολούθησατε.
— Ὅθ' ὑπανδρευθῆτε μετ' ὀλίγον.
— Ποῖον θὰ πάρω ; ἠρώτησεν ἡ Ἰουλιέττα χαμηλῇ τῇ φωνῇ.

— Δὲν δύναμαι νὰ σὰς τὸν εἶπω, ἀλλὰ δύναμαι νὰ σὰς εἶπω, ποῖον πρέπει νὰ νυμφευθῆτε.

— Εἰπέτε.
— Ὡ! θὰ δυστυχήσετε, δεσποινίς, καὶ ἔνεκα ἰδιοῦ σας σφάλματος, ἐκτός ἂν μοῦ ὀρκισθῆτε ὅτι θὰ μὲ πιστεύσετε καὶ θὰ κάμμετε ὅ,τι θὰ σὰς εἶπω.

— Πρὸς τί ὁ ὄρκος αὐτός ;
— Διότι δὲν θὰ γείνητε εὐτυχής, παρὰ ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ μὲ ὑπακούσετε.

— Ὅθ' ὑπακούσω, εἶπεν ἡ Ἰουλιέττα, ἥτις ἦτο περιέργος νὰ μάθῃ τί θὰ τῆς ἔλεγεν ἀκόμη ἡ μαγίσσα.

— Ὅταν ἐπιστρέψετε εἰς τὴν ἑπαυλιν, ἡ μήτηρ σας θὰ σὰς ὁμίλησῃ, καθὼς σὰς ὠμίλησε χθὲς τὸ ἑσπέρας.

— Γνωρίζετε λοιπόν τί μοῦ εἶπεν ;
— Βεβαίως. Θέλετε νὰ σὰς τὸ ἐπαναλάβω ;

— Εἶνε ἀνωφελές.
— Ὁ πρῶτος ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον θὰ ἴδετε, προσέξτε εἰς αὐτὸ πολὺ, δεσποινίς, μετὰ τὴν συνδιάλεξιν, ἥτις θὰ γείνη μετὰ τὸ ὑμῶν καὶ τῆς μητρός σας, εἶνε ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ ἐκλέξητε διὰ σύζυγον, ὁποιακίδηποτε καὶ ἂν εἶνε αἱ κλίσεις τῆς καρδίας σας δι' ἄλλον, διότι ἄλλως δὲν σὰς ἐγγυῶμαι.

— Ἐχει καλῶς, εἶπεν ἡ Ἰουλιέττα, συγκεκριμένη, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ἐξ ὅσων ἤκουσεν, ἔχει καλῶς. Μοῦ εἶπετε ἀρκετᾶ.

Καὶ ρίπτουσα χρυσὸν νόμισμα ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἐξῆλθε μετὰ τῆς Καικιλίας καὶ τῆς παιδαγωγοῦ τῆς.

— Τί σκέπτεσαι λοιπόν ; εἶπεν ἡ Καικιλία εἰς τὴν δεσποινίδα Βωζέ.

— Σκέπτομαι ὅτι εἶμαι εὐτυχής εὐρισκομένη ἐκτός τοῦ οἰκήματος τῆς μαγίσσης καὶ ἀναπνέουσα καθαρὸν ἀέρα. Ἡ γυνὴ αὕτη εἰσέδυσεν εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας μου.

— Ὅθ' ἀκάμῃς ὅ,τι σοὶ εἶπε ;
— Δὲν ἤξυρῶ τίποτε. Τί θὰ ἔκαμνες σὺ εἰς τὴν θέσιν μου ;
— Ὅθ' ὑπήκουον.

— Ὅθ' ὑπήκουες ;
— Ναί.

— Ὅθ' ἴδωμεν τότε.
Καὶ ὑπὸ φοβερῶν σκέψεων κατεχομένη ἡ

Ἰουλιέττα ἐπανέλαβε τὴν ὁδόν, ἥτις ἔφερεν εἰς τὴν ἑπαυλιν.

Ὅτε ὁ Βουρδαλοῦ εἶδεν ἐξερχομένης τὰς τρεῖς γυναῖκας, εἰσῆλθε καὶ ἀφαιρῶν ἐκ τοῦ ἄκτύλου τῆς Καισαρίνης τὸν σιδηροῦν ἄκτύλιον, τῇ βεηθείᾳ τοῦ ὁποῖου τὴν εἶχεν ἀποκοιμήσῃ, τὴν ἀφύπνισεν.

[Ἐπεται συνέχεια.]

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΑΚΗΣ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Οἱ Ροζενδάλ.

[Συνέχεια]

— Τί ἔννοεῖς μὲ αὐτό ;
— Ἐννοῶ ἂν ἦναι εὐχαριστημένη ἐκ τῆς ὑπηρεσίας σου.

— Χωρὶς νὰ τὸ καυχῆθῶ, ναί.
— Συνδέεται μὲ τοὺς Ροζενδάλ ;

— Στενά. Τί θέλεις νὰ μάθῃς ;
— Τίποτε ἐπὶ τοῦ παρόντος.

— Ἀργότερα ὅμως ;
— Ἴσως θὰ ἠδύνατο νὰ μὲ προστατεύσῃ.

— Πῶς ;
— Συνιστῶσά με εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ βαρῶνου.

— Καὶ διατί ὄχι τώρα ;
— Δὲν δύναμαι. Ἐγὼ νὰ τακτοποιήσω πολλὰς ὑποθέσεις. Θέλω καὶ ἐγὼ νὰ ἀλλάξω θέσιν.

— Ἐχεις δίκαιον. Πρέπει νὰ μὲ μιμηθῆς.

— Ἄφες με νὰ σκεφθῶ ὀλίγας ἡμέρας.
— Ποῦ θὰ σὲ ἐπανιδῶ ;

— Ἐδῶ, ἀρκεῖ νὰ μὴ σὲ στενωχωρῶ.
— Νὰ μὲ στενωχωρήσῃς, σὺ Ραβού ! σὺ ὁ καλλήτερος φίλος μου, ὁ παλαιὸς σύντροφός μου.

— Κάμε μου μίαν χάριν.
— Ποίαν ;

— Μὴ μὲ ὀνομάζῃς πλέον Ραβού, κάλυψον διὰ πέπλου τὸ παρελθόν μου Ἰδοῦ ἐν ἐπισκεπτῆριόν μου : Ραβινέλ Λουδοβίκος.

Τοῦτο εἶναι τὸ πλαστὸν ὄνομά μου.
— Ὅπως θέλῃς. Φαίνεται ὅμως λυπημένους.

— Ἐγὼ πολλὰς στενωχωρίας.
— Ὅθ' σὲ παρηγορήσωμεν.

— Καλέ μου φίλε !
— Πίνομεν ἐν ποτηράκι : Σὲ κερνῶ.

— Εὐχαριστῶ, ἄλλοτε εἶπεν ὁ Ραβού.
— Ἄ ! παλαιέ μου φίλε Ραβού...

— Ραβινέλ.
— Ραβινέλ, ἔστω, ὑπέλαβεν ὁ Ζιρώ, δὲν ἔννοεῖς τὰ θέλητρα τῆς ζωῆς, τὴν ὁποίαν διαύγω. Εἶμαι πεπεισμένος ὅτι μὲ τὸν καιρὸν θὰ μάθῃς μίαν ἀλήθειαν.

— Ποίαν ;
— Ὅτι ἡ θέσις ὑπηρετοῦ εἰς καλὴν οἰκίαν εἶναι ἡ καλλήτερα εἰς τὸν κόσμον. Δὲν ἔχει κἀνεὶς οὔτε φροντίδας οὔτε ἀνάγκας. Εὐ-

ρίσκεσαι εἰς μεγαλοπρεπεῖς αἰθούσας καὶ εἰς γλυκεῖαν θερμότητα τὸν χειμῶνα. Τὸ θέρος ἀναπνέεις τὸν καθαρὸν ἀέρα τῆς ἐξοχῆς. Καλὸ τραπέζι εἰς πᾶσαν ἐποχὴν, κλίνην μαλακὴν, ὠραίας...

— Διασκεδάσεις ;
— Ὑπηρετρίας διὰ διασκέδασιν. Οἱ αὐθένται μας μᾶς συντηροῦσιν ὅπως πρέπει καὶ μᾶς καλομεταχειρίζονται.

— Τέλος, διαρκῆς πανηγυρίς !
— Ναί, πιστεύσον με.

— Αἴ ! αἴ ! εἶμαι μακρὰν.
— Ἀλήθεια, ἡ σύζυγός σου ; Τοῦ μῶ νὰ σὲ ἐρωτήσω.

— Τὰ ἔμαθες ;
— Βεβαίως. Ἐφυγε.

— Ἄγνωτὸν τί ἀπέγεινε καὶ ποῦ εὕρισκται. Χαῖρε.

— Ὅχι χαῖρε. Ὅθ' ἐπανιδωθῶμεν.
Καὶ ἐσφιγξάν ἀλλήλων τὰς χεῖρας.

Ὁ Ραβού ἐξηκολούθησε τὴν ὁδὸν αὐτοῦ εἰκῆ καὶ ὡς ἔτυχεν, ἀλλ' εἶχε τὴν καρδίαν ἐλαφροτέραν.

Ὁ σκοπός, ὃν συνέλαβε, σκοτεινὸς καὶ ἀσαφὴς ἐν ἀρχῇ, ἐμορφουτο ἤδη ἐν τῷ νῶ του. Τὸ φάσμα ἐλάμβανε σάρκα.

— Ἄν ἦτο δυνατόν, ἐσιέπτετο, ἀλλ' εἶναι ἀνόητον !

Μετ' ὀλίγον ἡ ἰδέα αὕτη δὲν τῷ ἐφαίνετο πλέον τόσῳ ἀπραγματοποιήτος.

— Διατί ὄχι ; ἔλεγε καθ' ἑαυτόν.

Εἰς τὴν πλατεῖαν Μποβὼ ἐστράφη πρὸς τὴν λεωφόρον Μαρινὺ καὶ κατῆλθεν εἰς τὰ Ἡλύσια.

Μετ' ὀλίγον ἔστη ἐνώπιον τῶν κήπων τοῦ μεγάρου Ροζενδάλ σκιαζομένων ὑπὸ μεγαλοπρεπῶν δένδρων ὡς ἐν νορμανδικῷ ὄρει.

Νὰ εἰσέλθῃ ἐκεῖ ! Νὰ παρίσταται εἰς τὸν βίον τοῦ ἀνδρός, ὅστις κατέστρεψε τὴν εὐτυχίαν τοῦ ἰδιοῦ του ! Νὰ μετρᾷ τοὺς παλμούς τῆς ὀρειγαλκίνης καρδίας, ἥτις θὰ ἐσπαρρασσέτο, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ τύχη ἐμειδία τῷ ἀνθρώπῳ ἐκείνῳ καὶ ἔστρωσε τὴν ὁδὸν τοῦ δι' ἀνθρώπων. Τίς οἶδε ; Ὅθ' καθίστατο ἴσως ὁ ἐξ ἀπορρήτων τῶν μαρτυριῶν τοῦ ἀνδρός τούτου, ἄτινα αὐτός θὰ προεκάλει ! Ὅθ' ἠδύνατο ἴσως νὰ εἶπῃ : σοὶ ἀποδίδω ὀφθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ καὶ ὀδόντα ἀντὶ ὀδόντος. Ἐξωφλήσαμεν !

Ἐβύθιζε τὸ βλέμμα του ἐν τῷ ἄλσει ἐκείνῳ.

Μικρόθεν ἐφαίνετο τὸ μεγαλοπρεπὲς μέγαρον Ροζενδάλ, ὁ δὲ Ραβού παρετήρει αὐτὸ ἀπὸ τοῦ κιγκλιδώματος.

Αἴφνης ὄχημα ἐξευγμένον δι' ἐνὸς μόνου ἵππου ἔστη ἐνώπιον τῆς θύρας.

Τῇ αὐτῇ στιγμῇ, ἐκ τοῦ ἀκρου δενδροστοιχίας τινός, ἀνθρώπος τις ἐφάνη βαδίζων ἐσπευσμένῳ βήματι πρὸς τὴν λεωφόρον Γαβρηίλ.

Τὰ χαρακτηριστικὰ του ἦσαν συνεσταλμένα... Ἐφαίνετο διατελῶν ὑπὸ τὸ κράτος ζωηρᾶς ἀνησυχίας.

Ὅταν ἐπλησίασεν ὁ Ραβού ἀνεγνώρισε τὸν βαρόνον Μάξιμον.

Ὁ τραπέζιτης ἔλαβε μικρὰν κλεῖδα, ἠνέωξε μικρὰν θύραν κατασκευασμένην ἐν τῷ κιγκλιδώματι, ἔσυρεν αὐτὴν βίαιως ὀπίσθεν του καὶ εἰσώρμησεν εἰς τὸ ὄχημα, χωρὶς νὰ

παρατηρήσει τὸν περιέργον, ὅστις ἐπὶ τῇ θέᾳ του ἐστρεψε τὴν ῥάχιν αὐτοῦ.

— Τζῶν, εἶπεν ἐπιτακτικῶς, εἰς Βουλῶν- νην καὶ τάχιστα.

Ὁ ἀμαξηλάτης ἐμάστισε τὸν ἵππον, ὅστις ὡς ἀστραπὴ ἀπῆλθε πρὸς τὴν ἀψίδα τοῦ Ἀ- στέρως.

Κ'

Ὁ Ραβού ἤκουσε τὴν ὁδοῖσαν διατα- γήν.

Ἀπὸ τῆς λεωφόρου Γαβριὴλ μετέβη ἐν τάχει εἰς τὴν ὁδὸν Μωβουέ.

Ἡ σπουδὴ ἐκείνη τοῦ βαρόνου σαφῶς ἐσήμαινεν ὅτι τὸ προσδοκώμενον συμβεβη- κὸς εἰς τὴν ἔπαυλιν τῶν Πυργίσκων ἦν ἐν τῷ γίνεσθαι.

Δὲν ἔπρεπε λοιπὸν νὰ χάσῃ καιρὸν.

Ὁ Ροβινὼ καὶ οἱ σύντροφοι αὐτοῦ εὐ ρίσκοντο εἰς τὴν θέσιν των.

Τὸ καπηλεῖον ἐχρησίμευεν αὐτοῖς ὡς στρατηγεῖον.

Τὴν προτεραιάν ὁ Ραβού εἶχε μετρήσει αὐτοῖς τὰς δύο ἡμισυ χιλιάδας φράγκων, τὸ ἡμισυ ὁπλαδὴ τοῦ συμφωνηθέντος τιμή- ματος, ἡ δὲ εὐεργετικὴ αὐτῆ βροχὴ ἔπεσεν ἐν τῷ Πρασίνῳ Κονίκλῳ ὡς τὸ μάννα εἰς τοὺς Ἑβραίους ἐν τῇ ἐρήμῳ.

Οἱ τρεῖς κακοῦργοι ἐκάθηντο πρὸ τραπέ- ζης προγευματίζοντες.

Τὸν σύζυγον τῆς Γερμανῆς ὑπεδέχθησαν μετὰ κραυγῶν χαρᾶς.

— Ἡ συμφωνία μας ὑφίσταται; εἶπεν ὁ δικηγόρος.

— Σταθερά.

— Φρόνησις καὶ κατὰ τὴν συμφωνηθεῖ- σαν ὥραν.

— Ὑπὸ τὴν μεγάλην ὄρῳν, τὴν μίαν μετὰ τὸ μεσονύκτιον.

— Ἐχω ἐν νέον, εἶπεν ὁ Ραβού.

— Τὸ γνωρίζομεν.

Ὁ Ροβινὼ διηγήθη ὅτι εἶδε τοὺς ἀμαξη- λάτας σπεύδοντας εἰς Παρισίους.

Ἡ οἰκία ἦτο ἀνάστατος. Οὐδεμία ἀμ- φιβολία περὶ τῶν συμβαινόντων.

— Ἀνέλαθα νὰ ἐπαγρυπνῶ καὶ ἐπαγρυ- πνῶ, εἶπε.

Καὶ ἀποτεινόμενος εἰς τὸν ἀρχαῖον αὐτοῦ σύντροπον:

— Θὰ σὲ ὑπηρετήσωμεν ὡς πρίγκηπα. Θέλεις τὸ παιδίον, θὰ τὸ ἔχῃς.

— Παράδοξος ἰδέα! εἶπεν ὁ δικηγόρος.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ραβού ἠτοιμάζετο ν' ἀ- πέλθῃ:

— Δὲν μένεις; ἠρώτησεν ὁ Ροβινὼ.

— Ὅχι. Θὰ μοῦ ὑποσχεθῆτε ὅμως ὅτι δὲν θὰ κακομεταχειρισθῆτε κανένα;

— Ἡσύχασε! θὰ φορέσωμεν χειρόκτια καὶ θὰ φερθῶμεν ὡς καλοανατεθραμμέναι δεσποινίδες, εἶπεν ὁ δικηγόρος. Δὲν εἶναι ἀ- ληθές, Περὲξ;

Ὁ ἰαλγὸς ἐκάμυσε τοὺς ὀφθαλμούς.

— Βέβαια, ἐγγύλλισεν.

Ἄν ὁ Ραβού ἦν ὀλιγώτερον ἀπησχολη- μένος θὰ παρετήρει τὸ εἶρον ὕφος τοῦ Ἰ- σπανοῦ.

Ἄγρια ἔκφρασις, ὁμοία πρὸς τὴν τῆς φυ- σιογνωμίας ὑαίνης ὁσφραινομένης πτώμα,

ἐζωγραφήθη ἐπὶ τῆς ἀπαισίας μορφῆς του.

Ὅταν ὁ Ραβού ἐξῆλθεν οἱ τρεῖς συνένο- χοι ἠτένισαν ἀλλήλους.

— Ἄν νομίζῃ πῶς θὰ σπᾶσωμεν τὸ κε- φάλι μας διὰ τέσσαρα ἢ πέντε χαρτονομί- σματα τῶν χιλίων, εἶπεν ὁ δικηγόρος, ἀ- πατάται. Ἄν τὰ χαλάσω μὲ τὴν ἀστυνο- μίαν, θὰ τὰ χαλάσω διὰ ποσόν, τὸ ὅποιον νὰ μοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ ἀποσυρθῶ ἀπὸ ἐργα- σίαν ἐπὶ τινὰ καιρὸν.

— Θὰ ἔχωμεν ποσὸν μεγάλην.

— Πρέπει νὰ τὸ ἴδωμεν.

Ὁ κύριος Δελόγκ ἔθηκε τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ἐστήριξε τὴν κεφαλὴν διὰ τῶν χειρῶν.

Οἱ ἄλλοι ἐμιμήθησαν αὐτὸν πλησιάζαν- τες ἀλλήλους.

— Πρόκειται νὰ μὴ χάσωμεν τὴν πε- ρίστασιν. Ὁ Ραβού μᾶς ἐγγυᾶται τὴν ἐπι- τυχίαν. Ἄν εὐρωμεν τὴν οἰκίαν πλήρη κλη- τήρων θὰ ἀπαντήσωμεν ὅτι ἐρχόμεθα νὰ ζη- τήσωμεν τὸ παιδίον, τὸ ὅποιον ἀνήκει εἰς κάποιον Ραβού φίλον μας, τὸν σύζυγον τῆς κυρίας. Βεβαίως ὁ κύριος τῆς οἰκίας θὰ εὐ- ρεθῇ εἰς ἀμηχανίαν.

— Βεβαίως.

— Ἐπὶ τέλους εἶμαι βεβαίως ὅτι θὰ κη- πορθώσωμεν νὰ διαρπάσωμεν τὴν οἰκίαν, ἔπειτα δὲ νὰ φύγωμεν τάχιστα.

— Τὰ μεσάνυκτα πρέπει νὰ εἶναι τε- λειωμένη ἡ ὑπόθεσις. Ὁ καιρὸς ἔχει με- ρικὰς προλήψεις καὶ μᾶς στενοχωρεῖ.

— Νὰ ἤμεθα τίμιοι, εἶπεν ὁ Ροβινὼ. Ὁ Ραβού θὰ ἔχῃ τὸ παιδίον ἂν θέλῃ. Ἡμεῖς θὰ ἔχωμεν τὰ ὑπόλοιπα.

— Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ εἴπωμεν περισ- σότερα. Ἄς κλείσωμεν τὸ στόμα, εἶπεν ἐπι- τακτικῶς ὁ δικηγόρος. Παιζομεν βεζίκι;

— Παιζέτε, εἶπεν ὁ Περὲξ. Ἐγὼ θὰ κη- πνίσω ἐν σιγάρον καὶ θὰ σὰς βλέπω.

Τὴν δευτέραν ὥραν οἱ εἰσερχόμενοι εἰς τὸ καπηλεῖον τῆς κυρᾶ Κλαυδίας ἔβλεπον τὸν Ἰσπανὸν καπνίζοντα καὶ σκεπτόμενον, ἐνῶ ὁ Ροβινὼ καὶ ὁ φίλος του Δελόγκ ἔπαιζον βεζίκι. Οἱ τρεῖς λωποδύται εἶχον τὸ ὕφος ἠ- ρεμον.

Τὴν ὀγδόην ὥραν τῆς ἐσπέρας ἐπερχομέ- νης ὁ μὲν Δελόγκ καὶ ὁ Ροβινὼ εἶχον ἀρ- κετὰ πῖσι καὶ διατέλουν ἐν εὐθυμίᾳ, ὁ δὲ Ἰ- σπανὸς ἦν ψυχρότερος καὶ σκυθρωπότερος ἢ κατὰ τὰς ἄλλας ἐσπέρας.

ΚΑ'

Ὁ Ροβινὼ δὲν εἶχε περὶ ἑαυτοῦ τὴν καλ- λίστην ἰδέαν.

Θὰ ἐγένετο κατάσκοπος πρώτης τάξεως.

Ἐγίνωσκε νὰ εἰσδῇ ἐν ταῖς ἀτραποῖς βαιῶν κατὰ μῆκος τῶν φραγμῶν ὡς αἴλου- ρος παραφυλάττων τὴν λείαν του, νὰ ρίπτῃ ταχὺ βλέμμα διὰ τῶν χαραγμῶν τῶν ἡμι- νηεωγμένων θυρῶν ἢ διὰ τῶν ράβδων τῶν κιγκλιωμάτων, νὰ εἰκάσῃ τὰ αἶτια βλέ- πων τὰ ἀποτελέσματα.

Ἀπὸ τῆς πρωίας περιεφέρετο περὶ τὴν ἔ- παυλιν τῶν Πυργίσκων.

Ἀσυνήθης κίνησις ἀμαξῶν καὶ ἀνθρώ- πων, θαλαμηπόλων ἀπησχολημένων εἶδεκεν αὐτῷ νὰ ἐννοήσῃ περὶ τίνος ἐπρόκειτο.

Ἦλθεν ἡ ὥρα τοῦ τοκετοῦ τῆς Γερμανῆς.

Αἱ πρῶται ὠδῖναι ἐπῆλθον ἀπὸ τῆς χα- ραυγῆς.

Εἶχε ληφθῆ πάσα φροντίς ὡς εἰ ἐπρόκειτο περὶ βασιλοπαίδος.

Ὁ ἰατρός ἀνέμενε τὸ νεογνόν, εἰς ὃ το- σαύτη αἴγλη καὶ τόσαι τέρψεις ἐπιφυλάσ- στοντο.

Τὸ λίκνον, θαῦμα εἰδῆσθαι, εἶχε παρα- σκευασθῆ παρὰ τὴν κλίνην τῆς μητρός.

Ὁ κληρονόμος ἐκεῖνος, μὴ νόμιμος ὡς οἱ πρίγκηπες οἱ γεννώμενοι ἐξ ἀθεμίτων ἐρώτων τῶν ἡγεμόνων, ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον τὴν μεσημβρίαν καὶ τριάκοντα πέντε τῆς ὥρας λεπτά.

Ὁ ἰατρός Ρεβούλ, εἰς ἐκ τῶν διασημοτέ- ρων τῶν Παρισίων, ἀνήγγειλε τοῦτο τῷ βα- ρόνῳ Μαξιμῳ Ροζενδάλ, ὅστις ἐκράτει τὴν ἐρωμένην του εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτοῦ, διὰ τῶν ἐξῆς λόγων:

— Κύριε βαρόνε, εἶναι ἐξαισία κόρη.

Ἐκάλεσαν αὐτὴν Μαρίαν - Μαξιμιλιαν- νήν.

Μετὰ δύο ὥρας ἐδηλώθη εἰς τὸ δημαρ- χεῖον τῆς Βουλῶνης ὑπὸ τοῦ ἰατροῦ ὡς θυ- γάτηρ πατρὸς καὶ μητρὸς ἀγνώστων.

Καταφιλοῦσα αὐτὴν ἡ Γερμανὴ ἐκλαίεν ἐκ χαρᾶς.

Καὶ αὐτὸς ὁ βαρόνος, μ' ὄλην αὐτοῦ τὴν τραχύτητα, συνεκινήθη βιαίως.

Ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, ἐν ᾧ περιεβάλ- λετο ὑπὸ χθαμαλῶν κολάκων, φθονούντων τὴν περιουσίαν του, καταφρονῶν πᾶν ὅ,τι εἶπεν ὑπ' αὐτόν, κατεῖχε δύο ὄντα ἀνή- κοντα αὐτῷ: τὴν θελκτικὴν ἐκείνην γυ- ναῖκα καὶ τὸ παιδίον ἐκεῖνο, ὅπερ ἦν αἰμᾶ του.

Ἐν τῷ δωματίῳ ἐκείνῳ λοιπὸν συνεκεν- τρούτο πάσα ἡ εὐτυχία του.

Διῆλθεν ὥραν θείας χαρᾶς, ἀπείρου ἠδο- νῆς, καθ' ἣν καὶ ἡ σκληροτέρα ψυχὴ μαλα- κύνεται ἐν ἀπεριορίστῳ τρυφερότητι.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΤΟΝΥ

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΣΒΟΥΡΦ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ὁ Ἐχθρός.

[Συνέχεια]

— Πολλοί, καὶ αὐτὴ ἡ παιδαγωγός, θὰ τὸ εὐρίσκον παράδοξον: πρέπει ἐξ ἀπαντος νὰ εἶναι πλησίον τῆς θυγατρὸς σου, ἐλλεί- ψει ἄλλου συγγενοῦς, γυνὴ ὠρίμου ἡλικίας καὶ καλῆς οἰκογενείας, ἡ ὁποία νὰ λάβῃ τὴν θέσιν θείας, ἐπὶ παραδείγματι. Ἐν Πικρισίαις εὐρίσκει τις τὰ πάντα ἀντὶ χρημάτων. Ὁ- φειλεὶς ἐπίσης ν' ἀναθέσῃ εἰς τὸν κύριον Κορ- βιζιὲ τὴν ἐντολήν νὰ ζητήσῃ σεβαστὴν γυ- ναῖκα, ἡ ὁποία νὰ συγκατατεθῇ νὰ κατα- λάβῃ πλησίον τῆς Χρυσαιγῆς θέσιν ἀγα- θῆς καὶ ἀφωσιωμένης συγγενοῦς.

— Ἡ γυνὴ αὕτη εὐρέθη, εἶπεν ὁ κύριος

Δελασέρ, ὅστις πρὸ πολλοῦ ἐσκέπτετο· μένει κατὰ τὴν ὁδὸν Πονσελέ, εἶναι χήρα τσσαράκοντα πέντε ἐτῶν, ἐξαιρέτου διαγωγῆς καὶ ἀνεπτυγμένη. Ἡ μήτηρ τῆς ἦτο φίλη τῆς μητρὸς μου, ἐγὼ δὲ τὴν ἐγνώρισα παιδίον. Νυμφευθεῖσα ἔμπορον σιτηρῶν, ὀνόματι Δελώρμ, ἐχῆρευσε κατὰ τὸ εἰκοστὸν ὄγδοον ἔτος τῆς ἡλικίας τῆς. Ὁ σύζυγός τῆς τῆ ἀφῆκε λίαν περιπεπλεγμένως ὑποθέσεις καὶ μέγα παθητικόν. τὴν ἐξήγαγε δὲ τῆς θέσεως αὐτῆς ὁ κύριος Κορβιζιέ κατ' ἐντολήν μου· ἀλλ' ἡ καταστροφή τῆς ἦτο ἀναπόφευκτος. Ἐν τούτοις δὲν ἔχει ἀνάγκας· ἀλλοτε τὴν ἠνάγκασα νὰ δεχθῆ μικρὰν πρόσδοτον ἐκ χιλίων διακοσίων φράγκων, τὰ ὅποια ὁ συμβολαιογράφος μου τῆ χορηγῆ τακτικῶς. Καὶ ἔπειτα ἐργάζεται ὀλίγον.

»Περὶ τὸν νὰ σοὶ εἶπω ὅτι ἡ κυρία Δελώρμ εἶναι καθ' ὀλοκληρίαν ἀφωσιωμένη πρὸς ἐμέ, καὶ δὲν θ' ἀποποιηθῆ βεβαίως τὴν ἐκδούλευσιν, τὴν ὅποιαν προτίθεμαι νὰ τῆς ζητήσω. Εἶχε θυγατέρα, τὴν ὅποιαν, ὡς μοὶ ἔγραψεν ὁ κύριος Κορβιζιέ, ἀπώλεσε δεκατεσσάρων ἐτῶν. Ὡς βλέπεις, ἡ κυρία Δελώρμ ἔχει ὅλας τὰς ἐπιθυμητὰς ἀρετὰς καὶ εἶναι ὡς τὴν θέλομεν· θὰ ἦναι διὰ τὴν κόρην μου πραγματικὴ μήτηρ.»

— Εἶμαι πεπεισμένος περὶ τούτου· ἔλα, ὅτι ἐφαντάσθην, πηγαίνει κατ' εὐχὴν· καλὸς αἰωνός· ἄς ἐλπίσωμεν λοιπόν.

— Δὲν θὰ γράψω ἀπόψε εἰς τὸν κύριον Κορβιζιέ, ἀλλ' αὐρὸν ἐνωρίς θὰ ὑπάγω εἰς Παρισίους. Ἐπειδὴ δὲ πρέπει νὰ ἴδω τὴν κυρίαν Δελώρμ, θὰ ἴδω καὶ τὸν συμβολαιογράφον μου. Τοῦτο εἶναι καλλίτερον τῆς ἐπιστολῆς.

— Βεβαίως.

— Σὺ, Γουλιέλμ, θὰ μείνης ἐδῶ, ἕως ὅτου ἐπιστρέψω.

— Ἐὰν τὸ θέλῃς ἀπολύτως...

— Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, δὲν θ' ἀναχωρήσω. Ὡ! δὲν ἤξεύρω... φοβοῦμαι... ἐψέλλισεν ὁ κόμης.

— Φεθεῖσαι, μὴ ὁ νέος ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ἡ κόρη σου ὀνομάζει Ἀδριανόν, τολμήσῃ νὰ ἐπανεέλθῃ;

— Ναί, τὸ φοβοῦμαι.

— Ἔλα, μείνε ἡσυχος, ὁ κύριος Ἀδριανὸς ἠκολούθησε τὴν συμβουλήν, τὴν ὅποιαν τῷ ἔδωκα καὶ ἐπέστρεψεν εἰς Παρισίους.

— Αὐτὸ ἦτο τὸ καλλίτερον, τὸ ὁποῖον εἶχε νὰ πρόξῃ.

— Ναί, ἐπὶ τοῦ παρόντος.

— Πιστεύεις λοιπὸν ὅτι βραδύτερον;...

— Διατὶ ὄχι;

Τὸ βλέμμα τοῦ κόμης ἐξήστραψε.

— Σὲ παρακαλῶ, ἡσύχασε, ἐπανελάθειν ὁ κ. Βὰν Ὄσσην, νομίζω ὅτι ἐλησμόνησες ἀπὸ τῶρα τὰς ἀγαθὰς σου προθέσεις ὑπὲρ τῆς Χρυσουγῆς.

— Ὅχι, ἀλλὰ...

— Ἀλλὰ τί: Τίποτε δὲν ἔχεις ν' ἀπαντήσης. Ἄμα ἡ Χρυσουγὴ ἰαθῆ, θὰ ἦναι ἁμολία πρὸς ὅλας τὰς νεάνιδας, θὰ ἔχῃ τὰς αὐτὰς ἐπιθυμίας, τοὺς αὐτοὺς πόθους· ἐκὼν ἄκων θ' ἀναγκασθῆ νὰ τὴν ὑπανδρεύσῃ, θὰ τὸ θελήσῃ· τίς οἶδεν ἐὰν αὐτὸς ὁ κύριος Ἀδριανὸς δὲν εἶναι ὁ προωρισμένος δι' αὐτὴν σύζυγος;

— Εἰς νέος τὸν ὁποῖον δὲν γνωρίζω, εἰς τολμηρὸς, εἰς...

— Μὴ προχωρήσης, διέκοψεν αὐτὸν ὁ κ. Βὰν Ὄσσην· ὄχι, σὺ δὲν τὸν γνωρίζεις, ἠθελε νὰ σοὶ εἶπῃ τὸ ὄνομά του, ἀλλὰ διὰ μιᾶς λέξεως ἐκλείσας τὸ στόμα του. Ὁ νέος αὐτός, τὸν ὁποῖον ἐκακομεταχειρίσθης, — ὦ! ἦτο δικαία ἡ ὀργή σου — ὁ νέος αὐτός ἀνήκει εἰς τὸν καλλίτερον κόσμον.

— Μήπως τὸν γνωρίζεις;

— Τὸν γνωρίζω.

— Πρὸ πολλοῦ;

— Ἀπὸ ὀλίγων ἐτῶν.

— Ἄ!

— Τὸν χειμῶνα τὸν βλέπω συχνότατα εἰς τὰς συναναστροφάς, καὶ περιττὸν νὰ σοὶ εἶπω ὅτι πολὺ ἐξεπλάγην ὅτε τὸν ἀπήντησα ἐδῶ. Δύνασαι νὰ ἦσαι πεπεισμένος, ὅτι δὲν ἔχει κακὰς προθέσεις· πιθανῶς ἐκ περιεργείας ἦλθε κατὰ πρῶτον εἰς τὴν οἰκίαν σου, καὶ ἡ ὠραιότης τῆς Χρυσουγῆς, ἡ χάρις, καὶ πρὸ πάντων τὸ ἀνερευνητοῦν ἐκεῖνο θέλητρον, τὸ ὁποῖον δοκιμάζει τις πλησίον τῆς, τὸν προσεῖλκυσαν καὶ ἐπανῆλθεν. Ἐνόησεν ἄρα γε τὴν ἀδυναμίαν τοῦ πνεύματος τῆς ἀτυχῆς κόρης; τὸ πιστεύω, καὶ πιστεύω προσέτι ὅτι ἡ κατάστασις, εἰς τὴν ὅποιαν διατελεῖ ἡ θυγάτηρ σου, συνετέλεσεν, ὥστε νὰ ἐμπνεύσῃ αὐτῷ μέγα ἐνδιαφέρον, βαθεῖαν συμπάθειαν. Ἀληθῶς ἔρωτα τῷ ἐπέπευσεν ἄρα γε ἡ κόρη σου; ἀγνοῶ τί νὰ ὑποθέσω... μοὶ εἶπεν ὅμως ἐκεῖνος ἀδιστακτικῶς καὶ εὐκρινῶς ὅτι ἡγάπη τὴν Χρυσουγῆν, μὴ γνωρίζων δὲ ὁποῖος εἶσαι, εἰς ποῖαν τάξιν ἀνήκεις καὶ εἰς τί ποσὸν ἀνέρχεται ἡ περιουσία σου, μοὶ εἶπεν ὅτι εὐτυχῆς θὰ ἐλογίζετο, ἂν ἐλάμβανεν ὡς σύζυγον τὴν Χρυσουγῆν, μὲ παρεκάλεσε δὲ μάλιστα νὰ σοὶ ὁμιλήσω καὶ νὰ συνηγορήσω ὑπὲρ αὐτοῦ. Βεβαίως θὰ τὸ ἔπραττον, ἐὰν ἡ θυγάτηρ σου ἠδύνατο νὰ νυμφευθῆ τῶρα. Τέλος πάντων, σοὶ ἐπαναλαμβάνω, θὰ ἴδωμεν περὶ τούτου βραδύτερον.

— Λησμονεῖς νὰ μοὶ εἶπῃς τὸ ὄνομά του.

— Ὅχι, δὲν λησμονῶ· σοὶ εἶπον ἤδη ὅτι ἀνήκει εἰς τὸν καλλίτερον κόσμον. Δὲν ἔχει πλέον συγγενεῖς καὶ εἶναι ὁ τελευταῖος ἀπόγονος ἀρχαιοτάτης καὶ εὐγενεστάτης οἰκογενείας τῆς Γαλλίας· ὀνομάζεται μαρκήσιος Βερβεῖν.

— Βερβεῖν...

— Τὸ ὄνομα Βερβεῖν τάσσεται μεταξύ τῶν μεγαλειτέρων καὶ περιφανεστέρων ὡς τὰ τῶν Μομμορενσύ, Σεβρέζ, Μομμάρτρ, Λαρουσεφουκῶλ.

— Ἀληθῶς οἱ Βερβεῖν ἀπέδωκαν μεγάλας ὑπηρεσίας εἰς τὴν Γαλλίαν. Ἐπὶ Φιλίππου Αὐγούστου ἄρχων τις Βερβεῖν συνετέλεσε μεγάλως εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐν Βουβίναις μάχης, ἕτερος δ' ἐφρονεῖτο ἐν Λιμόνφ.

— Δὲν τὸ ἐγνώριζον, εἶπεν ὁ κύριος Βὰν Ὄσσην, ἀλλ' ὡς Ὀλλανδὸς δὲν δύναμαι νὰ ἔχω τὴν ἀξίωσιν ὅτι γνωρίζω ὡς σὺ τὴν ἱστορίαν τῆς Γαλλίας. Τέλος εἶχον δικαίον, ὅτε σοὶ ἔλεγον ὅτι ὁ μαρκήσιος Βερβεῖν κατήγετο ἐκ περιφανοῦς οἰκογενείας.

»Ὅπως καὶ ἂν ἔχῃ τὸ πρᾶγμα, εἴτε σοὶ ἀρέσκει εἴτε ὄχι, ἡ θυγάτηρ σου συλλογι-

ζεται τὸν νέον αὐτόν, ὁ ὁποῖος τῆς ἐπροξένησε ζωηροτάτην αἰσθησιν. Εἶναι δι' ἐμέ δυσχερές νὰ σοὶ εἶπω ἂν αὕτη θὰ διαρκέσῃ, ἢ εἶναι παροδική. Δὲν πιστεύω ὅτι ὁ ἔρωσ ἐρριψεν ἤδη ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς Χρυσουγῆς τὸ σπέρμα του, βεβαίως ὅμως ὑπάρχει μεταξύ των ἑλξίς, τὴν δύναμιν τῆς ὁποίας ὑφίστανται. Βεβαίως δὲν ἠδυνήθη ἡ κόρη σου νὰ ἐννοήσῃ τι ὀρισμένως· εἶδεν τι εὐάρεστον καὶ ἠθέλησε νὰ τὸ ἀπολαύσῃ, ὁμοιάζει δὲ κατὰ τοῦτο πρὸς τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον χαίρει ὅταν βλέπῃ παιγνίδια.

»Συνειθισμένη εἰς ἄκρον νὰ ζῆ μόνη, ἐδέχθη μετὰ χαρὰς τὸν ἀγνωστον νέον, ὅστις ἐν μέσῳ τῆς ἀπομονώσεώς τῆς, διεσκέδαζε τὴν μελαγχολίαν αὐτῆς καὶ μοναξίαν. Ἐπειδὴ δὲ ἐρριπτε ψυχαγωγίαν καὶ ζωηρότητα εἰς τὸν μονότονον βίον τῆς, πιθανὸν κατ' ἀρχὰς νὰ ἐθεώρησεν αὐτὸν ὡς ψυχαγωγοῦντα καὶ τέρποντα αὐτὴν. Ἐπειτα συνωμίλησαν· ἀγνοῶ τί τῆ εἶπεν, ἀλλ' ἐκείνη τὸν ἠκούσε καὶ ἐλογίσθη εὐτυχῆς, ἐὰν ἠδύνατο ν' ἀκούῃ αὐτόν, χωρὶς δὲ νὰ δυνήθη νὰ ἐννοήσῃ τὴν ἐλκυσσαν αὐτὴν δύναμιν, ἤρχισε νὰ θεωρῆ τὸν νέον μαρκήσιον ὡς φίλον, ὡς ἀδελφόν, καὶ τοῦτο μετὰ τῆς εὐχερείας καὶ κλίσεως, ὅσον τὸ αἶσθημα, τὸ ὁποῖον ἠσθάνετο, ὁμοιάζει πρὸς τὴν ἀγάπην, τὴν ὅποιαν τρέφει πρὸς σέ.

— Ὡστε πιστεύεις ὅτι ἡ Χρυσουγὴ σέπτεται τὸν μαρκήσιον Βερβεῖν;

— Εἶμαι βέβαιος περὶ τούτου.

— Ἐκείνη ὅμως δὲν μοὶ ὁμιλεῖ περὶ αὐτοῦ.

— Διότι φοβεῖται μήπως σὲ δυσαρεστήσῃ. Κατόπιν τῆς σκηνῆς τοῦ κήπου, ὅτε συνῆλθεν ἐκ τῆς λιποθυμίας μὲ ἠρώτησε: «Θὰ ἐπανεέλθῃ ὁ Ἀδριανός;» ἐγὼ δὲ ἀπεκρίθην: «Ναί» — «Καὶ τότε θὰ ἐπανεέλθῃ;» μοὶ εἶπε. «— Μετὰ τὸν χειμῶνα, ὅταν θὰ ἦναι ἀνθισμένα ὅλα τὰ ἄνθη», τῆ ἀπεκρίθην.

— Τὸ ἐνθυμοῦμαι.

— Λοιπὸν ἡ Χρυσουγὴ ἐνθυμεῖται τὴν ὑπόσχεσιν, τὴν ὅποιαν τῆς ἔδωκα. Πολλὰς θὰ τὴν ἀκούσῃς νὰ λέγῃ: «Ὁ χειμῶν θὰ ἦναι μακρὸς ἐφέτος».

Ὁ κ. Δελασέρ ἐστέναζε.

— Ἡ εἰμαρμένη ἐρριψε τὸν νέον αὐτόν εἰς τὴν οἰκίαν μου.

Γ'

Πατὴρ καὶ θυγάτηρ.

Ὡς εἶπομεν ἤδη, ὁ κόμης Δελασέρ καὶ ὁ Ὀλλανδὸς Βὰν Ὄσσην δὲν εἶχον ἴδει ἀλλήλους πρὸ εἰκοσαετίας περίπου. Βεβαίως ὁ κόμης ποτὲ δὲν εἶχε λησμονήσῃ τὸν ἀριστον αὐτοῦ φίλον, ἀλλὰ φεύγων τοὺς ἀνθρώπους, χθρὶν οὐδενὸς ἠθέλησε νὰ ποιήσῃ ἐξαιρέσιν. Ὁ δὲ Γουλιέλμος Βὰν Ὄσσην πολλάκις προσεπάθησε νὰ τὸν συναντήσῃ, ἀλλ' οὐδέποτε τὸ κατώρθωσεν.

— Εἶναι βέβαιον ὅτι κρύπτεται, διανοεῖτο. Ποία φοβερὰ καταστροφή συνέτριψε λοιπὸν τὸν βίον του; θὰ μαθῶ ἄρα γε τὸ φοβερὸν αὐτὸ μυστήριον;

Ὁ Ὀλλανδὸς γνωρίζων τὸν χαρακτῆρα

τοῦ κ. Δελασέρ κατώρθωσε νὰ διοργανώσῃ μέρος τῆς ἀληθείας.

Πρὶν ἢ ἀπέλθῃ ἐξ Ὀλλανδίας ἵνα ἐγκαταστῇ ἐν Γαλλίᾳ, ἔλαβε πολλακίς ἀναγκη συμβολαιογράφου τινὸς τῶν Παρισίων. ἀπετάθη λοιπὸν πρὸς τὸν κ. Κορβιζιέ, ἅμα δ' ὡς ἀφίκετο εἰς Παρισίους, οὗτος ἐγένετο ὀριστικῶς συμβολαιογράφος αὐτοῦ. Πλέον ἢ ἀπαξ τὸν ἠρώτησε περὶ τοῦ κόμητος Δελασέρ. ἀλλ' αὐστηρὸς εἰς ἄκρον καὶ λίαν ἐχέμυθος ὢν ὁ κ. Κορβιζιέ, εἰς οὐδεμίαν τῶν ἐρωτήσεων αὐτοῦ ἀπήντα. Δὲν ἤλπιζε δὲ ποτὲ νὰ μάθῃ τί ἐγένετο ὁ κόμητος, ὅτε ἐσπέραν τινά, ἔχων ν' ἀνακινώσῃ τῶν συμβολαιογράφων ἐγγραφὸν τι, μετέβη εἰς τὸ γραφεῖόν του, ἔνθα ἀπροσδοκῆτως εὐρέθη ἀπέναντι τοῦ κ. Δελασέρ. Μολοντί ὁ κόμητος ἔφερε μακρὸν λευκὸν πώγωνα καὶ κόμην λευκὴν, ἀνεγνώρισεν αὐτὸν πάραυτα ἀφῆκεν ἀναφώνησιν ἐκπλήξεως καὶ χαρᾶς καὶ περιεπτύξατο τὸν γέροντα. Ὁ κ. Δελασέρ ἀπεκρίθη εἰς τὴν θερμὴν ταύτην περιπτύξιν, καὶ οἱ δύο φίλοι, ἐναγκαλισθέντες ἀλλήλους ἐνώπιον τῶν γραμματέων τοῦ κ. Κορβιζιέ, ἤρχισαν νὰ κλαίωσιν.

Ἴσως ἄκων ὀλίγον ὁ κόμητος ἐστερξε νὰ μεταβῇ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Βὰν Ὁσσην, ὅστις ἐπαρουσίασεν αὐτὸν εἰς τὴν οἰκογένειάν του· ἐπίσης δ' ἠναγκάσθη νὰ δεχθῇ τὴν ἐνθερμον φιλοξενίαν, ἣτις τῶν προσνηχθῆ.

Ἐν στιγμῇ ψυχικῆς διαχύσεως ὠμίλησε περὶ τῆς Χρυσουγῆς, καὶ ἐπειδὴ ὁ κ. Βὰν Ὁσσην ἐξεδήλωσεν ἀμέσως τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἴδῃ τὴν νεάνίδα, ὁ κόμητος δὲν ἠδυνήθη ν' ἀρνηθῇ τὴν πρότασιν τοῦ φίλου του, ὅπως τὸν συνοδεύσῃ εἰς Κορδελιέρην. Πρῶτον ἦδη ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἄνθρωπός τις ἐμέλλε νὰ διαβῇ τὸ κατώφλιον τῆς κατοικίας τοῦ μισανθρώπου.

Μολοντί ὁ κ. Βὰν Ὁσσην μίαν μόνην ἡμέραν θὰ ἔμενον ἐν Κορδελιέρῃ, ἐνόησεν ὅμως ταχέως ὅτι χάριν τῆς Χρυσουγῆς ὠφείλε νὰ παρατείνῃ τὴν διαμονὴν αὐτοῦ.

— Ἐγὼ σπουδαίαν καὶ σοβαρὰν ἀποστολὴν νὰ ἐκπληρώσω ἐνταῦθα, εἶπε καθ' ἑαυτὸν.

Καὶ ἔμεινον.

Κατώρθωσε διὰ πλαγίων μέσων ὁ κ. Δελασέρ νὰ τῶ ἐκμυστηρευθῇ, γνωρίζομεν δὲ ποῖον συνέλαβε σχέδιον ὅπως ἐξαγαγῇ τὴν Χρυσουγὴν τοῦ στενοῦ ἐκείνου χώρου, ἔνθα ἤρμα ἐφθινεν. Ἦτο κατεπίγευσα ἀνάγκη, διότι δὲν ἔπρεπε ν' ἀφήσωσι ν' ἀποσβεσθῇ ἡ διανοία τῆς, ἀλλὰ νὰ σώσωσι τὸ λογικὸν αὐτῆς.

Αἱ ἐπισκέψεις τοῦ μαρκησίου Βερβεῖν εἰς τὴν Κορδελιέρην ἀπέσπασαν τὴν Χρυσουγὴν τῆς ὑπνηλίας, ἣτις ἐφαίνετο ἡ φυσικὴ αὐτῆς κατάστασις· τὸ πνεῦμα καὶ ὁ διαλογισμὸς αὐτῆς ἐφωτίσθησαν προσωρινῶς καὶ ἐν τῶ πνεύματι ἐγένετο φοβερὰ κίνησις, ὡς ἂν εἰ τὸ χάος ἤθελε νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὰ σκότη. Τὸ πρῶτον ἦδη ἀπὸ πολλοῦ, ὡς εἰ ἤλπισεν ἀποκαλύψαι τινὰς, ὁ νοῦς αὐτῆς ἐχώρησε πέραν τῶν πραγμάτων, ἅτινα αὕτη ἐγίνωσκεν.

Ἄλλ' ἐπανῆλθεν ὁ πατὴρ αὐτῆς, εἶχε δὲ ἀναχωρήσει ὁ Ἀδριανός, ὁ φίλος τῆς.

Οἱ παγετοὶ ἐφόνευσαν τὰς τελευταίας χρυσουγῆς καὶ κατέψυξαν καὶ τὰ ἐναπομείναντα ἄνθη. Τῇ ἐπιούσῃ ὁ κῆπος τῇ ἐφάνη μελαγχολικός, κατὰ πᾶσαν δὲ στιγμὴν ἔλεγε προσηλούσα τοὺς ὀφθαλμούς ἐπὶ τοῦ ἀετώματος τοῦ τοίχου :

— Ὁ χειμὼν ἐφέτος θὰ ἦναι μακρὸς !

Τὸ μειδιάμα ἐξέλιπεν ἀπὸ τῶν χειλέων τῆς, τὸ ἐρυθρὸν χρῶμα ἐξηλείφθη τῶν παρειῶν τῆς καὶ ἐκ τῶν τεθλιμμένων αὐτῆς ὀφθαλμῶν κατέρρεον ἐνίοτε δάκρυα, περὶ ἐκ αὐτῆν δὲν ἤσθάνετο πλέον τὴν πνοὴν ἐκείνην, ἣτις εἶχε τὴν δύναμιν νὰ τὴν ζωογονῇ, ἠγνῶει δὲ ἡ ἀτυχῆς κόρη, ὅτι καρδιοκόρος ἀνία κατελάμβανεν αὐτὴν αὐθις. Ἐκτοτε ἐπανέπεσεν εἰς τὴν νάρκη, εἰς τὴν ζοφερὰν τῆς μελαγχολίαν. Καὶ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους κλίνουσα, τὰς χεῖρας κινουμένας καὶ τηκομένη ἐπηγαίνοχετο ὡς τεθλιμμένη ψυχὴ ἀνά μέσον τῆς οἰκίας καὶ τῶν δένδροστοιχιῶν τοῦ κήπου, φαινομένη ὅτι ὠνειρεύετο. Φεῦ ! ἓνα μόνον εἶχε διαλογισμὸν :

«— Ὁ χειμὼν ἐφέτος θὰ ἦναι μακρὸς».

Ὁ κόμητος Δελασέρ, καθὰ ἀνήγγειλε τῶ φίλῳ αὐτοῦ, ἀνεχώρησεν εἰς Παρισίους, καὶ τῇ ἐπιούσῃ, κατὰ τὴν ἐνδεκάτην, εἶχεν ἐπιστρέφει εἰς Κορδελιέρην.

— Εἶσαι εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸ ταξιδιόν σου ; ἠρώτησεν ὁ Ὀλλανδός.

— Ναί, πολὺ εὐχαριστημένος, ἀπεκρίθη. Χάρις εἰς τὴν δραστηριότητα τοῦ κυρίου Κορβιζιέ οὐδὲ λεπτόν παρεῖλθεν εἰς μάτην. Εὖρομεν οἰκίαν, τὴν ὁποίαν ἐνωκίασεν ἐν ὀνόματι τῆς κυρίας Δελώρμ.

— Ποῦ ;

— Βουλεβάρτον Ἄουσμιν, ὀλίγον μακρὰν τοῦ νέου μελοδράματος.

— Καλὰ.

— Ἡ οἰκία εἶναι εὐρύχωρος, περιέχει τέσσαρας κοιτῶνας, μίαν μεγάλην καὶ μίαν μικρὰν αἰθούσαν, ἐστιατόριον, μαγειρεῖον καὶ λοιπὰ χρεϊώδη.

— Καλὰ εἶναι αὐτά. Καὶ εἰς ποῖον πάτωμα ;

— Εἰς τὸ δευτέρον.

— Ἐξ αἰρέτα.

— Δὲν εἶναι μόνον αὐτά.

— Ἄ !

— Ἐμισθώσαμεν ἐπίσης σταῦλον καὶ ἀμαξάν. Βλέπεις, ἐσκέφθη ὅτι ὅταν ἡ θυγατὴρ μου ἤθελε νὰ ἐξέλθῃ, θὰ ἠύχαιρσταιτο νὰ ἔχῃ εἰς τὰς διαταγὰς τῆς ἀμαξᾶν. Ἐπειδὴ εἶναι ὀλίγον φιλάσθενος, δὲν δύναται νὰ ἐπιχειρῇ περὶ μακρὰς πορείας, ἔπειτα δὲ ἐνεθυμήθη ὅτι ἡγάπα πολὺ νὰ ἐξέρχεται ἄλλοτε ἐφ' ἀμαξῆς.

— Ἄ ! ἔτσι δά. Παῦλε, εἶπεν ὁ Ὀλλανδός, θλίψας τὴν χεῖρα αὐτοῦ, ἔκαμες πολὺ καλὰ.

— Ἄ ! πιστεύεις λοιπὸν, ὅτι δὲν ἀγαπῶ τὴν θυγατέρα μου ! ἀπεκρίθη ὁ κόμητος λίαν συγκεινημένος. Θὰ εἶπῃς καὶ πάλιν ὅτι δὲν ἐκπληρῶ τὰ πρὸς αὐτὴν καθήκοντά μου, ὅτι εἶμαι φίλαυτος καὶ ὅτι τὴν ἀγαπῶ μόνον δι' ἐμέ ;

— Ὅχι, ὄχι, δὲν τὸ λέγω πλέον αὐτό !

— Τὴν κόρην μου, τὸ παιδί μου... ὦ ! ναι, τὴν ἀγαπῶ !

— Γιὰ ἰδέ, ὑπέλαβε θέσας μετὰ σπουδῆς τὴν χεῖρα ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν του, ἰδέ, κλαίω !

— Πότε τὸ κατάλυμα θὰ εὐτρεπισθῇ ; ἠρώτησεν ὁ Βὰν Ὁσσην.

— Ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν. Ὁ κύριος Κορβιζιέ θὰ συνεννοηθῇ σήμερον μετὰ τοῦ ἐργάτου. Αὐτὸς ἐπίσης ἀνεδέχθη νὰ ἀγοράσῃ δύο ἵππους καὶ δύο ἀμαξᾶς Ἡ κόρη μου, ἡ καλλίτερον ἡ κυρία Δελώρμ, θὰ ἔχῃ συνάμα μάγειρον καὶ θαλαμηπόλον. Βλέπεις λοιπὸν ὅτι δὲν με φοβίζουσι διόλου αἱ θαπάναί.

— Ἡ περιουσία σου τὸ ἐπιτρέπει.

— Ἀληθῶς. Τέλος πάντων προσπαθῶ νὰ κάμω καλῶς τὰ πράγματα.

— Ἐνωσεται ὅτι ἡ κυρία Δελώρμ παραδέχεται ;

— Μετὰ χαρᾶς. Λογίζεται. λέγει, τόσον εὐτυχῆς, διότι δύναται ἐπὶ τέλους νὰ μοι παράσχῃ τεκμήρια τῆς εὐγνωμοσύνης τῆς. ὦ ! ναι, θὰ ἦναι μήτηρ διὰ τὴν θυγατέρα μου ! Δύναμαι νὰ βρασιθῶ ἀπολύτως ἐπὶ τῆς ἐχεμυθίας καὶ τῆς ἀφοσιώσεώς τῆς. Εὐθὺς ὡς ἐτοιμασθῇ ἡ οἰκία, πρώτη αὐτὴ θὰ κατοικήσῃ ἐκεῖ, αὐτὴ θὰ δεχθῇ τοὺς ὑπηρετάς, οἱ ὅποιοι θ' ἀναλαθῶσιν ἀμέσως τὸ ἔργον των καὶ θὰ ἦναι ὑπὸ τὰς διαταγὰς τῆς, διότι τὸ προσωπικὸν πρέπει νὰ ἦναι πλήρες προτοῦ φθασῇ ἡ Χρυσουγὴ, τῆς ὁποίας τὴν ἀφίξιν θ' ἀναγγεῖλῃ ἡ κυρία Δελώρμ.

— Ὡς συγγενοῦς τῆς ;

— Ὡς ἀνεψφᾶς τῆς ἐξ ἐπαρχίας.

— Καλλίστα.

— Ὑπολείπεται τῶρα ν' ἀσχοληθῆς μόνον περὶ τῆς παιδαγωγοῦ, ἀλλ' ἔχεις τὸν ἀπαιτούμενον καιρὸν.

— Εἶναι τῶντι προτιμότερον νὰ παρουσιασθῇ πρὸς τὴν κυρίαν Δελώρμ ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν ἀφίξιν τῆς θυγατρὸς σου εἰς Παρισίους. Ἄλλ' αὐριον θὰ ἦμαι εἰς Παρισίους καὶ μεθαύριον θὰ ἴδω.

— Τώρα πλέον ἓνα μόνον φόβον ἔχω.

— Ποῖον ;

— Μήπως ἡ κυρία Δελώρμ δὲν δυνήθη ἢ δὲν θελήσῃ νὰ παραδεχθῇ.

— Διὰ νὰ σὲ καθησυχάσω, αὐτὰς μόνον τὰς λέξεις θὰ σοὶ εἴπω : δύνασαι νὰ βρασιθῆς εἰς ἐμέ.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἠνοιχθῆ ἡ θύρα τῆς αἰθούσης καὶ εἰσῆλθεν ἡ Χρυσουγὴ.

Ἡ νεκρὸς ἐφαίνετο περισσότερον τῶν προηγουμένων ἡμερῶν σκεπτικὴ, καὶ ἀνεμῆνευτον ἐξέφραζον ἀτονίαν τό τε βλέμμα καὶ ἡ φυσιογνωμία αὐτῆς. Διὰ κινήματος τῆς κεφαλῆς χαίρετίσασα τὸν κύριον Βὰν Ὁσσην ἐπλησίασεν εἶτα πρὸς τὸν πατέρα τῆς καὶ τῶ ἔτεινε τὸ μέτωπον, ὅπερ ἐκείνος ἠσπᾶσθη.

— Καιρὸς νὰ τὴν προεῖδοποιήσῃς, εἶπεν ὁ κύριος Βὰν Ὁσσην εἰς τὸ οὖς τοῦ κόμητος, καὶ σὲ ἀφίνω.

Καὶ ἐξῆλθεν.

Ὁ κύριος Δελασέρ ἐδράξατο τῶν χειρῶν τῆς θυγατρὸς του καὶ θλίβων αὐτὴν ἰσχυρῶς ἐπὶ τοῦ στήθους τὴν κατησπάζετο ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ τῶν παρειῶν.

— Ἄ ! ἀγαπᾶς πάντοτε τὴν μικρὰν σου Χρυσουγὴν ; ὑπέλαβε.

— Μήπως ἐπίστευσες ὅτι δὲν σὲ ἀγαπῶ πλέον; ἠρώτησε μετὰ φωνῆς προδιδούσης συγχίνησιν.

— Προχθὲς τὴν ἐσπέραν ἐθύμωσες τόσον πολὺ!

— Ἀλήθεια, ἐθύμωσα καὶ ἕκαστα κακὰ, ἀλλὰ ἄς μὴ ὀμιλῶμεν πλέον περὶ τούτου.

— Νὰ μὴ ὀμιλῶμεν πλέον περὶ τούτου, ἐπανέλαθεν ὡς ἠχώ.

— Χρυσουγὴ, παιδί μου, ἀγαπητὴ μου κόρη, σὲ ἀγαπῶ!

— Κ' ἐγώ, πατέρα μου, σὲ ἀγαπῶ πολὺ!

— Καὶ ὅμως ὅταν σὲ κρατῶ εἰς τὰς ἀγκάλας μου εἶσαι μελαγχολικὴ.

— Ἐχω κἄτι ἐδῶ, εἶπε στηριζάσα τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου.

— Εἰς τὴν κεφαλὴν;

— Ναί,

— Τί ἔχεις, ἀγαπητὴ μου;

— Δὲν ἤξεύρω, δὲν δύναμαι νὰ τὸ εἶπω.

Καὶ λαβούσα αὐτὸν ἀπὸ τῆς χειρὸς τὸν ἔσυρε πρὸς τὸ ἀνάκλιτρον, ἐφ' οὗ ἐκαθῆσαν, ἀφοῦ δὲ διέμειναν πρὸς στιγμὴν σιωπηλοὶ:

— Πατέρα, ἐπανέλαθεν ἡ Χρυσουγὴ, ἐνθυμῆσαι τὴν φωλεὰν τῶν ὑπολαϊδῶν μου;

— Βεβαίως, ἦτο εἰς τὴν λεπτοκαρυά, πλησίον τῆς σκιαδὸς τοῦ αἰγολκλήματος.

— Ἦσαν δύο μεγάλα ὑπολαϊδεσ, ὅταν ἡ μία ἦτο εἰς τὴν φωλεὰν τῆς καὶ ἐθέρμαινε τὰ μικρὰ μὲ τὰς πτέρυγας τῆς, ἡ ἄλλη ἐκελάδει εἰς τὰ δένδρα. Ἡ φωλεὰ ἦτο καὶ τῶν δύο, αἶ:

— Μάλιστα.

— Ἦσαν πατὴρ καὶ μήτηρ.

— Ναί, ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ τῶν μικρῶν ὑπολαϊδῶν.

— Ποῖος ἦτο ὁ πατὴρ;

— Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἐκελάδει ἐπάνω εἰς τὸ δένδρον.

— Καὶ ὁ ἄλλος ἦτο ἡ μήτηρ, ἐπανέλαθεν ἡ Χρυσουγὴ μετ' ἄκρας γλυκύτητος ἦτο μήτηρ ἐκεῖνη, ἡ ὁποία ἐφρόντιζε τόσῳ καλῶς διὰ τὰ μικρὰ, ἐκεῖνη, ἡ ὁποία δὲν ἔφευγε σχεδὸν ποτὲ ἀπὸ τὴν φωλεὰν!

Ὁ κόμης ἠσθάνθη ρίγος, ὅπερ τῷ διέκοψε τὴν ἀναπνοήν.

Ἡ Χρυσουγὴ ἔμεινεν ἐπ' ὀλίγον σκεπτικὴ, εἶτα ὑψώσασα ἀποτόμως τὴν κεφαλὴν:

— Πατέρα, ἔχω μητέρα; ἠρώτησεν.

Ἡ ἐρώτησις αὐτὴ ὁμοιάζε πρὸς σφοδρὸν τραῦμα κατὰ μέσον στήθος τοῦ κόμης, ὅστις ἐγένετο κάτωχρος.

— Ἀλλά... ἐφέλλισε.

— Μόνον τὰ μικρὰ πτηνὰ ἔχουν μητέρα, ἐπιθύρῃσεν ἡ Χρυσουγὴ, οἷονεὶ μονολογούσα.

Ὁ κόμης εὐρίσκειτο ἐν σκληροτάτῃ ἀμηχανίᾳ: θὰ τῇ ἔλεγεν: «ἡ μήτηρ σου ἀπέθανεν!», ἀλλ' ἰδέα τις ἐπήλθεν αἴφνης εἰς τὸν νοῦν του καὶ δὲν ἐπρόφερε τὰς λέξεις ταύτας.

Ἡ Χρυσουγὴ ἔχρυσα προσηλωμένους τοὺς μεγάλους αὐτῆς ὀφθαλμούς ἐπὶ τοῦ πατρὸς τῆς, ἐφαίνετο ἐρωτῶσα αὐτὸν διὰ τῶν βλεμμάτων μετ' ἐπιμονῆς.

— Ναί, ἀπεκρίθη, ἔχεις μητέρα.

Τὸ βλέμμα τῆς κόρης ἀπήστραψεν.

— Ἐχω μητέρα! εἶπε μετ' ἀνεκφράστου τόνου.

Ὁ ἀτυχὴς πατὴρ ἠσθάνετο ἀναξιομένης τὰς πληγὰς τῆς καρδίας του.

— Πατέρα, ἐπανέλαθεν ἡ Χρυσουγὴ κύπτουσα ἡρέμα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ κόμης, ἀφοῦ ἔχω μητέρα, διατί δὲν εἶναι πλησίον μου; διατί δὲν κάμνει ὡς ἡ ὑπολαϊς, ἡ ὁποία μένει πάντοτε εἰς τὴν φωλεὰν τῆς;

Ἡ δὲ ὁ κόμης παρ' ὀλίγον νὰ ἔλθῃ εἰς ἀμηχανίαν, ἀπεκρίθη ὅμως μετὰ τρεμούσης φωνῆς:

— Μὲ ἐρωτᾷς διατί ἡ μήτηρ σου δὲν εἶναι πλησίον σου; δὲν δύναμαι νὰ σοὶ τὸ εἶπω.

— Διὰ τί;

— Διότι ὑπάρχουν πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν θὰ ἐνόησι, πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν πρέπει νὰ γνωρίζῃς.

— Θὰ ἡγάπων τόσον πολὺ τὴν μητέρα μου!

— Καὶ ἐμὲ δὲν θὰ μὲ ἡγάπας πλέον;

— Ὅχι δά, θὰ σὲ ἀγαπῶ πάντοτε, πάντοτε, ἀνταπῆντησε περιπτυσζαμένη αὐτόν.

— Λοιπὸν ἄκουσον, ἀπεφάσισα νὰ μὴ μείνης πλέον ἐδῶ.

Ἡ Χρυσουγὴ προσέβλεψεν αὐτὸν ἐκπλήκτως.

— Μετ' ὀλίγας ἡμέρας θὰ ἀφίσωμεν τὴν οἰκίαν αὐτὴν καὶ θὰ σὲ φέρω πλησίον τῆς μητρὸς σου.

Ἡ νεανὶς ἐκρότησε τὰς χεῖρας, ἦτο δὲ τοῦτο δι' αὐτὴν τεκμήριον ζωηροτάτης χαρᾶς.

— Καὶ θὰ μείνης μαζὶ τῆς.

— Πάντοτε;

— Ναί, πάντοτε.

— Καὶ μαζὶ μὲ σέ;

— Ἐγὼ θὰ κάμω ταξείδιον μακρυνόν, ἀλλὰ θὰ ἐπανέλθω.

— Ὡ! ναί, θὰ ἐπανέλθῃς!

— Ἀλλως δέ, θὰ πληροφοροῦμαι συχνὰ δι' ἐσέ.

— Πού εἶναι ἡ μήτηρ μου;

— Εἰς τοὺς Παρισίους.

— Οἱ Παρίσιοι εἶναι μία ἀπὸ τὰς μεγαλύτερας καὶ ὠραιότερας πόλεις τοῦ κόσμου, πρωτεύουσα τῆς Γαλλίας, τῆς πατρίδος μας. Διασχίζει αὐτὴν ὁ Σηκουάνας, τὰ κυριώτερα μνημεῖα αὐτῆς εἶναι ἡ Παναγία, τὸ Πάνθεον, τὸ Παλαιόν Ροαγιαλ, τὸ ἀνάκτορον τοῦ Λουξεμβούργου, ὁ Ἅγιος Εὐστάθιος, τὸ Χρηματιστήριον. Δένεχει οὕτω;

— Ἐξαίρετα.

— Ἀ! βλέπεις ὅτι ἐνθυμοῦμαι.

— Καὶ χαίρω διὰ τοῦτο. Νά, σὲ φιλῶ καὶ πάλιν.

Ἡ Χρυσουγὴ ἔγινεν αἴφνης σκεπτικὴ.

— Ἐχεις ἀκόμη τίποτε ἐδῶ; εἶπεν ὁ κόμης θίξας ἐλαφρῶς τὸ μέτωπον αὐτῆς.

— Δὲν θὰ ἐπανέλθωμεν πλέον ἐδῶ; ἠρώτησεν.

— Ὅχι, ποτὲ πλέον.

— Τότε...

— Λοιπὸν;

— Θὰ ἐπανέλθῃ ὁ Ἀδριανός.

Ὁ κόμης ἀνεσκίρτησεν.

— Ὅταν ἐπανέλθῃ, ἐπανέλαθε λυπηρῶς ἡ κόρη, τί θὰ εἶπῃ, ἐὰν δὲν μὲ εὕρῃ; Θὰ κλαύσῃ!

Ὁ κόμης ἠσθάνθη ὅτι ὤφειλε ν' ἀπο-

κριθῆ τι, μολονότι τῷ ἐστοίχιζε τοῦτο πολὺ.

— Ἀγαπητὴ, εἶπεν, ὁ φίλος σου ὁ Ἀδριανός δὲν θὰ ἐπανέλθῃ ἐδῶ, διότι θὰ μάθῃ ὅτι εὐρίσκεισαι εἰς Παρισίους πλησίον τῆς μητρὸς σου.

— Τότε, τότε; ... εἶπε σκεπτικὴ καὶ ὡς ἂν εἰ ἐζήτει νὰ ἐννοήσῃ.

— Ὡστε ὅχι ἐδῶ πλέον, ἐπειδὴ καὶ δὲν θὰ εἶσαι ἐδῶ, ἀλλ' εἰς Παρισίους θὰ ἐπανίδησ τὸν φίλον σου Ἀδριανόν.

— Ἀ! θὰ ἐπανέλθῃ εἰς Παρισίους;

— Ναί, ἀλλὰ βραδύτερον, ὅταν σπουδάσῃς καλῶς, ὅταν θὰ μάθῃς καὶ θὰ ἤξεύρῃς πολλὰ πράγματα.

— Θὰ ἐπανέλθῃ, θὰ ἐπανέλθῃ, εἶπε κροτούσα τὰς χεῖρας.

Καὶ ἐγερθεῖσα διηθύνθη πρὸς τὴν θύραν.

— Πού πηγαίνεις λοιπὸν; τὴν ἠρώτησεν ὁ κόμης.

— Εἰς τὸν κῆπον.

— Τί θὰ κάμῃς εἰς τὸν κῆπον;

— Θὰ μαζεύσω ὀλίγα ἄνθη, τὰ ὁποῖα ἀπέμειναν.

— Τί θὰ τὰ κάμῃς!

— Θὰ τὰ βάλω εἰς τὸ φέρετρον τῶν κληθάρων καὶ τῶν χρυσαλλιδῶν μου.

Τοῦ πατρὸς οἱ ὀφθαλμοὶ ἐδάκρυσαν.

— Πτωχὸν παιδίον, εἶπε καθ' ἑαυτὸν μετ' ὀδύνης. Καὶ νὰ μὴ βλέπω τίποτε ἔπρεπε νὰ ἔλθῃ ὁ Γουλιέλμος, διὰ νὰ μοῦ ἀνοίξῃ τοὺς ὀφθαλμούς.

Εἶτα ὁ ἐπανέλαθε μεγαλοφώνως:

— Πηγαίνεις κατόπιν εἰς τὸν κῆπον, ἔλα, κάθησαι πλησίον μου, διότι ἔχω ἀκόμη καὶ κἄτι ἄλλο νὰ σοὶ εἶπω.

Ἡ Χρυσουγὴ ὑπήκουσεν.

— Νομίζει κανεὶς ὅτι ἐλησμόνησες ὅτι μετ' ὀλίγας ἡμέρας θὰ ἦσαι πλησίον τῆς μητρὸς σου, εἶπεν ὁ κόμης.

Ἡ κόρη ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐμειδίασεν.

— Ὅχι, ἀπεκρίθη δὲν ἐλησμόνησα τὴν ὑπόσχασιν τὴν ὁποῖαν μοὶ ἔδωκας.

— Τέλος εἶσαι εὐχαριστημένη!

Ἡ κόρη ἀνέτεινε τὸ βλέμμα πρὸς οὐρανόν, ἔθηκε τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων ἐπὶ τῶν χειλέων καὶ ἐποίησε κίνημα παιδίου πέμποντος φίλημα. Ὑπεμύνησεν ἄρα γε τοῦτο παρελθούσας ἡμέρας ἐν Λιβερδίχ;

— Τί κάμνεις λοιπὸν; ἠρώτησεν αὐτὴν ἐκπληκτος ὁ πατὴρ τῆς.

— Στέλλω φίλημα εἰς τὴν μαμά μου, ἀπεκρίθη.

[Ἐπειτα συνέχεια].

ΠΙ.

Εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου, ἐναντι τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, καὶ κάτωθεν τοῦ Μεγάλου Ξενοδοχείου τῶν Ἀθηνῶν λαμπρὸν κουρεῖον τοῦ κυρίου

ΙΩΑΝΝΟΥ Π. ΦΙΛΙΠΠΙΔΟΥ

εὐρίσκονται ἅπαντα τὰ ἐκλεκτότερα εὐρωπαϊκὰ ἀρώματα, καθὼς καὶ ἡ ἀρίστη κ ο λ ὶ ν ι α παρὰ τοῦ ἰδίου κατασκευαζομένη καὶ πωλουμένη κατ' ὄκαν εἰς συγκαταβατικὴν τιμὴν. Διὰ τοὺς κουρεῖς γίνεται ἰδιαίτερα συμφωνία.

Κ. ΒΙΔΑΛΗΣ

Βραβευθεὶς ἐν τῇ Παγκοσμίῳ Ἐκθέσει τῶν Παρισίων.

ὁδὸς Σταδίου ἀριθ. 57.

Κατασκευάζονται παντὸς εἶδους ὑπόδηματα ἀνδρῶν, γυναικῶν καὶ παιδίων. — Γνήσια ρωσικὰ δέρματα. — Ἐκτακτὸς εἰδικότης διὰ ΜΠΟΤΑΙΣ τῶν κκ. ἀξιωματικῶν. Τιμαὶ μέτρια.

ΜΕΓΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΤΟ ΛΟΥΒΡ

Είς τὸ πρῶτον ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τοῦ εἶδους τούτου καὶ λαυρινθώδους ἐκτάσεως κατάστημα εὐρίσκεται πλούτος σκευῶν ὑδαυρογυκῆς, κρυσταλλογυκῆς καὶ ἀγγειοπλαστικῆς τέχνης, προμηθευθέντων παρ' αὐτοῦ τοῦ ἰδιοκτήτου τοῦ καταστήματος, ὅστις ἐπισκέφθη ἐσχάτως τὰ διάφορα κέντρα τῶν μεγαλοπόλεων τῆς Ἑυρώπης, ἵνα ἐπαξίως τοῦ ὀνόματος πλουτίσῃ τὸ κατάστημά του.

Τὸ ΛΟΥΒΡ εἶνε τὸ μόνον κατάστημα τοῦ εἶδους του, ὅπερ ἐπλουτίσῃ ἐφέτος ὑπὲρ πᾶν ἄλλο μὲ κομψά, εὐθηνὰ καὶ ὠραία σκευὰ καὶ προσδοκᾷ τὴν ὑποστήριξιν τοῦ σεβ. κοινού τῆς πρωτεύουσῆς καὶ τῶν ἐπαρχιῶν.

Τιμαὶ μέτριας καὶ ὠρσιμένας.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΑΘΗΝΩΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Πειραιεύς Ἀθήναι Πάτραι Πύργος Ὀλύμπια.

Πειραιεύς	ἀν. 6.20π	8.50*	11.25π	—	Ὀλύμπια	ἀν. 7.35π	—	2.25μ	6.30μ
Ἀθήναι	" 7.00	9.30	12.05	—	Πύργος	ἄφ. 8.30	—	3.20	7.25
Κόρινθος	ἄφ. 10.03	12.50	3.00	—	Λεγαινά	ἀν. —	7.00π	3.40	5.05μ
	ἀν. 10.23	—	3.15	4.20μ		ἄφ. —	—	8.50	5.18
Ἀκράτα	ἄφ. 12.56	—	5.08	—	Πάτραι	ἄφ. —	11.00	7.45	6.40π
	ἀν. 12.59	6.00π	5.10	—		ἀν. 7.45π	11.50	—	4.10μ
Ἀίγιον	ἄφ. 2.02	7.10	6.00	—	Ἀίγιον	ἀν. 9.29	1.08	—	6.25
	ἄφ. 3.40	9.15	7.20	—		ἄφ. 10.34	1.58	—	7.35
Πάτραι	ἀν. 4.15	7.15π	4.45μ	—	Ἀκράτα	ἀν. 10.39	2.02	6.20π	—
	ἄφ. 6.18	9.45	7.40	—		ἄφ. 1.05	3.55	9.00	—
Λεγαινά	ἀν. 6.23	9.50	6.45π	—	Κόρινθος	ἀν. 1.25	4.10	—	12.00*
	ἄφ. 8.10	11.40	8.55	—		Ἀθήναι	ἄφ. 4.30	7.05	—
Πύργος	ἀν. 6.30π	11.55	—	5.00	Πειραιεύς	ἄφ. 5.00	7.35	—	3.55
	ἄφ. 7.25	12.50	—	5.55					

Κόρινθος Ἄργος Ναύπλιον Τρίπολις.

Κόρινθος	ἀν. 11.42π (1)	1.20μ	Τρίπολις	ἀν. 6.30π	9.45π (2)
Ἄργος	ἄφ. 2.20	3.50	Ναύπλιον	" 8.45	12.15
Ναύπλιον	" 3.00	4.25	Ἄργος	" 9.25	1.20
Τρίπολις	" 6.10	7.20	Κόρινθος	ἄφ. 11.40	3.45

Καβάσιλα Κυλλήνη Λουτρά.

Καβάσιλα	7.15	10.15	—	7.00	Λουτρά	—	—	—	2.35
Βαρβολομ.	7.30	10.35	3.20	7.20	Κυλλήνη	6.00	—	11.15	4.00
Κυλλήνη	—	11.05	3.50	7.50	Βαρβολομ.	6.33	8.00	11.42	4.33
Λουτρά	—	12.30	—	—	Καβάσιλα	6.50	8.15	—	4.50

*. Κατ' εὐθείαν εἰς Τρίπολιν καὶ ἀντιστρόφως. (1) Τρίτην, Πέμπτην, Σάββατον (2) Δευτέραν, Τετάρτην Παρασκευήν. — Μεταξὺ Μύλων Ἄργους Ναυπλίου ἐξ ἀμαξοσταγίας καθ' ἑκάστην.

Ἡ ΙΣΠΑΝΙΑ τοῦ Δὲ Ἀμίτσις εὐρίσκεται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ μας, ὁδὸς Πραοστείου ἀριθ. 10, καὶ πωλεῖται ἀντὶ δρ. 4.

ΧΑΡΤΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΚΟΜΜΑΤΑ

Ἀθήναι, Ὀδὸς Ἀριστείδου, ἀριθμὸς 16.

Σάρτης τυπογραφικὸς διαφόρων ποιότητων, σχημάτων καὶ χρωμάτων λείπει καὶ μή. — Νέα ἀποθήκη ἀνεξάντητος. — Τιμαὶ μέτριας.

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ
ΙΑΤΡΟΥ ΑΠΟΜΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ
ΚΑΙ Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ:
ΤΟ ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ
Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΠΗΤΟΥ — Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΝΥ
ΚΑΙ Ο ΙΠΠΟΤΗΣ ΤΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΟΙΚΟΥ

Τὸ λαμπρὸν τοῦτο μυθιστόρημα τοῦ μεγάλου Μυθιστοριογράφου Ἀλεξάνδρου Δουμά, ἐν ᾧ πιστῶς ἀπεικονίζεται ἡ μεγάλη Γαλλικὴ Ἐπανάστασις, ἀπαρτίζεται ἐκ 4600 σελίδων, διηρημένων εἰς 8 τόμους καὶ πωλεῖται ἐν Ἀθήναις εἰς τὸ «Βιβλιοπωλεῖον τῆς Κορίννης», ὁδὸς Πραοστείου, ἀριθ. 10 ἀντὶ

ΦΡΑΓΚῶΝ 25.

(Εἰς τοὺς συνδρομητὰς τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἀποστέλλεται ἀντὶ φρ. 17, ἐλεύθ. ταχυδρομικῶν τελεῶν.

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΗΣ ΝΕΩΤΕΡΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ἦτοι:

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΟ-ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ τῶν νομῶν, ἐπαρχιῶν, Δήμων, πόλεων, κομποπόλεων, χωριῶν, ὄρεων, ποταμῶν, λιμνῶν, ὄρων, μονῶν, θερμοπηγῶν, κλπ. τοῦ Βασιλείου, ὑπὸ Ν. Ι. ΣΟΛΩΜΟΥ, τοῦ ἐκ Ζακύνθου, ἀρχαίου μαθητοῦ καὶ καθηγητοῦ τῆς Στρατιωτικῆς Σχολῆς καὶ ταγματάρχου ἐφέδρου τοῦ μηχανικοῦ. Κατὰ φυλλάδια ἐκ 2 τυπογραφικῶν φύλλων λεπτ. 60. Διὰ τὸ ὅλον ἔργον προπληρωτ. δρ. 12.—Διὰ τὸ ἐξωτερικὸν προπλ. φρ. χρ. 12.

Ο ΡΩΜΗΟΣ τοῦ ΣΟΥΡῆ ἀπ' ἀρχῆς τῆς ἐκδόσεώς του μέχρι τοῦ 1892 πωλεῖται ἐξ ἀριετικῶς διὰ τοὺς συνδρομητὰς τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἀντὶ φρ. 50.—Ἐπίσης καὶ τὰ Ἄπαντα τοῦ Σουρῆ (τόμος 5) ἀντὶ φρ. 12. Ἐκαστος τόμος ἰδιαιτέρως φρ. 2.50.

ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΩΝ

Ἄπαντα ἡ σειρά τῶν κατωτέρων Μαθηματικῶν διὰ τοὺς ἐξετασθησομένους διὰ τὴν Στρατ. ἢ Ναυτ. Σχολήν. Πρὸς δὲ ἄνω: Ἀλγέβρης, Τριγωνομετρίας, Ἀναλυτικῆς καὶ Περιγραφικῆς Γεωμετρίας, Διαφορικῆς κλ. κλ. διὰ τοὺς φοιτητὰς, ὑπὸ ἀρχαίου καθηγητοῦ τῆς Στρατ. Σχολῆς τῶν Ἑβελπίδων καὶ τοῦ Πολυτεχνείου. — Πληροφορίαι παρ' ἡμῶν.

ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΣ ΜΕΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΚΡΙΤΙΚΩΝ ΣΗΜΕΙΩΣΕΩΝ τῆς Ἀ' ΡΑΦΩΔΙΑΣ ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΔΟΣ, ὑπὸ Ι. Γ. Σπλιλιπούλου, δ. φ. καθηγητοῦ.—Ἀναλαμβάνων τὴν ἔκδοσιν τοῦ χρησιμωτάτου τούτου βιβλίου παντὶ φιλομούσῳ καὶ ἰδίᾳ τῇ σπουδάζουσῃ νεότητι ὁ ἐν Κερκύρᾳ ἐκδότης κ. Στυριδίῳ Γουλιῆς, ἐπικαλεῖται τὴν συνδρομὴν τῶν περὶ τὰ γράμματα σχολαζόντων. Ἴνα δὲ τοῖς πᾶσι καταστήῃ προσιτὸν, ὥρισε τὴν τιμὴν ἐκάστου σώματος λεπτὰ 50. — Συνδρομητὰ ἐγγράφονται καὶ παρ' ἡμῶν.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ ΕΛΛΗΝΙΣ διαθέτει μίαν ἢ δύο ὥρας καθ' ἑκάστην, ἢ καὶ ἡμέραν παρ' ἡμέραν, μεταβαίνουσα πρὸς παραδόσιν μαθημάτων εἰς μικροὺς παῖδας ἢ κορᾶσια.—Πληροφορίαι παρ' ἡμῶν.

ΧΑΡΤΟΠΟΛΕΙΟΝ

ΑΔΕΛΦΩΝ Α. ΡΑΚΟΠΟΥΛΩΝ

Ἀθήναι, ὁδὸς Αἰόλου, ἀρ. 192, ἐναντὶ ξενοδοχείου Στέμματος

ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΘΗΚΗ ΚΑΤΑΣΤΙΧΩΝ ΕΚ ΤΩΝ ΚΑΛΥΤΕΡΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ:

Edler et Krische, Hanovre. — Laroche Joubert et Cie Angouleme, Paris.

F. Rolinger Meidline et Lassner et Ascher Wien

Ἐκτυπῶνται ἐπισκεπτήρια στιγμαίως παντὸς εἶδους ὡς καὶ λιθογραφημένοι ἐπικεφαλίδες ἐπιστολῶν καὶ φακέλων — χαράσσονται σφραγίδες παντὸς εἶδους. Ἐνταῦθα πωλεῖται καὶ μελάνη τύπου ἀγγλικῆ ὡς καὶ συμπετυκνωμένη. Πάστα πολυγράφου—γραφίδες Διαδόχου — μεγάλη συλλογὴ χρωμάτων καὶ ἐλαιοχρωμάτων—ἐργαλεῖα ἀρχιτεκτονικῆς κτλ. κτλ.

Τιμαὶ μέτριας. — Πώλησις λιανικῶς καὶ χονδρικῶς.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΛΑΙΜΟΔΕΤΩΝ

Γ. ΚΟΥΛΟΥΜΠΗ

39 — Ἀθήναι, ὁδὸς Σταδίου, ἀριθμὸς — 39.

Μεγάλῃ συλλογῇ ὑποκαμίσων, φοκῶν, κομψῶν, χειροκτιῶν, μπαστούνιων, ὀμβρελῶν, φανελλῶν κλπ. ἀνδρικῶν εἰδῶν. Πώλησις λιανικῶς καὶ χονδρικῶς.

Λαιμοδέται κατὰ παραγγελίαν.

ΟΙΝΟΙ ΣΑΜΟΥ ΓΝΗΣΙΟΙ εὐρίσκονται ἐν τῷ Καταστήματι τοῦ κ. Π. ΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ πωλούμενοι εἰς φιάλας ἢ κατ' ὄκλαν. Εἶνε οἶνοι γνήσιοι, ἀνώτεροι ὀλων τῶν ἐπιδορπείων Ἑυρωπαϊκῶν, καὶ συνιστῶνται παρὰ τῶν ἰατρῶν εἰς ἰσθενεῖς. Ἀπλῆ δοκιμὴ ὀρεκεῖ πρὸς βεβαίωσιν τούτων. Ὀδὸς Μουσῶν, 11. 9

ΟΔΗΓΟΣ ΤΩΝ ΜΗΤΕΡΩΝ ἦτοι: ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΩΝ ΒΡΕΦΩΝ ἐπὶ τῇ βᾶσει τῶν νεωτέρων καὶ δοκιμωτέρων παιδιατρικῶν συγγραμμάτων ὑπὸ Κ. Κυριαζίδου, ἰατροῦ καὶ ὑφηγητοῦ τῆς Παθολογίας τῶν παιδῶν ἐν τῷ Ε. Πανεπιστημίῳ μετὰ 21 εἰκόνων. Ἀδετοδῶρ. 3. 50, χρυσῶδ. 4. 50.

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ ἐν Νέῳ Φαλήρῳ καὶ εἰς συμπερυσαν τιμὴν τὸ «**EDEN**», μαγαζεῖον εἰς θέσιν μαγευτικὴν καὶ κατάλληλον διὰ ξενοδογεῖον, καφενεῖον, ἢ ζυθοπωλεῖον. Πληροφορίαι παρὰ τῷ ζυθοπωλείῳ ἢ ΒΗΒ πλατεῖα Ὀμονοίας.

ΟΙΝΟΙ ΘΗΡΑΣ Σ. ΔΕΝΑΞΑ Ὀδὸς Σταδίου 63. Βισάντιο, λευκὸν καὶ μαῦρον, Μαλθαζία, Νέκταρ, Βορδῶ, Ζαμάικα. Οἶνοι κοινὸι πρὸς 80 λεπτὰ τὴν ὄκλαν. Οἱ οἶνοι τοῦ κ. Δεναξᾶ ἐβραβεύθησαν ἐν τῇ παγκοσμίῳ Ἐκθέσει τῶν Παρισίων.

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

'Εν Ἀθήναις, (ΚΥΡΙΑΚΗ) 2 Μαΐου 1893.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 61

**ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ**

'Εν Ἀθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις..... " 8.50
'Εν τῷ Ἐξωτερικῷ..... φρ. χρ. 15.—
'Εν Ῥωσσίᾳ..... ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΚΑΙΣΑΡΙΝΗ, διήγημα Ἀλεξάνδρου Δουμά (υἱοῦ). —
Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουβέλ.
— ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΛΑΞΕΡ, μυθιστορία Αἰμυλίου Ρισβούργ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤῶΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοσήμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

ΚΑΙΣΑΡΙΝΗ

Διήγημα ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ (υἱοῦ).

[Συνέχεια]
Σ'

"Οτε ἡ Καισαρίνη ἀνέλαθε τὰς αἰσθήσεις της, ἤλευθέρωσεν ἀμέσως τὸν κύριον Δερμενόν, ὅστις ἀκούσας πᾶν ὅ,τι ἐλέγθη, παρετήρησε μετ' ἐκπλήξεως τὴν μαγίσσαν καὶ τῇ εἶπε :

- Λοιπὸν ὅ,τι προεῖπτε θὰ συμβῆ ;
- Προεῖπον τίποτε ;
- Ναί, δὲν τὸ ἐνθυμείσθε ;
- Ὅχι· ὅταν ἀφυπνισθῶ δὲν ἐνθυμοῦμαι τίποτε ἐξ ὧσων εἶπον κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ὕπνου, ἀλλ' ὅ,τι καὶ ἂν εἶπω θὰ πραγματοποιηθῆ. Τὸ ἤκούσατε ;

— Πολὺ καλῶς. Εἶπτε εἰς τὴν κόρην ταύτην νὰ ἀγαπήσῃ καὶ νὰ νυμφευθῆ τὸν πρῶτον ἄνδρα, τὸν ὁποῖον θὰ συναντήσῃ μετὰ τὴν συνδιάλεξιν, ἣτις θὰ λάβῃ χώραν μετὰξὺ αὐτῆς καὶ τῆς μητρός της.

— Δὲν ἔχετε λοιπὸν νὰ κάμετε τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ παρουσιασθῆτε κατὰ τὴν καταλληλὴν στιγμήν πρὸ τῆς νεάνιδος.

— Τὸ ἐσκέφθην καὶ ἀναχωρῶ ἀμέσως. Χεῖρε, Καισαρίνη.

- Χεῖρετε, κύριε.
- Λάβετε δι' ὑμᾶς καὶ διὰ τὸν Βουρδαλόου.

— Εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ τελευταῖος, εἰσελθὼν τὴν στιγμήν ἐκείνην καὶ λαμβάνων τὰ δύο λουδοβίκεα, τὰ ὁποῖα ὁ κύριος Δερμενὸν ἔρριψεν ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον ἡ Ἰουλιέττα καὶ ἡ Καικιλία ἐπανήρχοντο εἰς τὴν ἑπαυλίαν.

Ἡ Ἰουλιέττα ἦτο σκεπτικῆ. "Ὅ,τι εἶχεν ἔδη τὴν ἐξέπληξιν. Ἐβιάζετο νὰ ἐπαινίσῃ

τὴν μητέρα της διὰ τὴν ἐρωτήσῃ, τί ἔκαμνε κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας της καὶ διὰ τὴν βεβαιωθῆ, ἂν ἦτο ἐνδεδυμένη, καθὼς τὴν εἶδεν εἰς τὸ πείραμα τῆς Καισαρίνης.

— Τί σοῦ εἶχον εἶπη ; ἐπανελάμβανε συχνὰ ἡ Καικιλία.

— Ἐχeis δικαίον, ἀπάντα ἡ ἄσπεινις Βωζέ· εἶδα τὸν πατέρα μου, ὅπως σὲ βλέπω· δὲν ἔλειπεν οὔτε ἡ ἐλαχίστη λεπτομέρεια ἐκ τῆς εἰκόνας τοῦ θανάτου του. Σὺ τί εἶδες, ὅταν ἐπισκέφθης τὴν μάγισσαν ;

- Τὸ παρελθὸν μου ἠλόκληρον.
- Χωρὶς νὰ φοικιάσῃς ;
- Χωρὶς νὰ φοικιάσω.
- Καὶ τὸ μέλλον ;
- Δὲν ἐτόλμησα νὰ τὴν ἐρωτήσω περὶ τοῦ μέλλοντος..

— Θὰ ἔκαμνα ἴσως καλλίτερα νὰ μὴ τὴν συμβουλευθῶ διὰ τὸ μέλλον, ὅπως καὶ σὺ.

— ἴσως.

— Ὁ πρῶτος ἄνδρ, τὸν ὁποῖον θὰ συναντήσω μετὰ τὴν συνδιάλεξιν, ἣτις θὰ λάβῃ χώραν μετὰξὺ ἐμοῦ καὶ τῆς μητρός μου, ἐψιθύριζεν ἡ Ἰουλιέττα μετὰ μειδιάματος. Ἄρκετὰ νόστιμον, μὰ τὴν ἀλήθειαν ! Ἄν ὁ ἄνθρωπος οὗτος λόγου χάριν εἶνε καμπύρης, γεροντοπαλλήκαρο ἢ ἀσχημος.

— Ἄν ὁ ἄνθρωπος οὗτος δὲν εἶνε ὁ κύριος Ἑρρίκος, εἶπε χαμηλοφώνως ἡ Καικιλία εἰς τὴν Ἰουλιέτταν, ἰδοὺ ποῦ ἐγκείται πρὸ πάντων ὁ κίνδυνος.

- Τὸ φοβῶμαι καὶ ἐγώ. Ἄκουσέ με ὁμως· ἴσως ἐκ τύχης εἶπε ταῦτα ἡ μάγισσα.
- Ἴδου λοιπὸν ὅτι ἀμφιβάλλεις.

— Δὲν ἀμφιβάλλω ἀπ' ἐναντίας τὸ θεωρῶ σπουδαῖον καὶ θὰ λάβω τὰς προφυλάξεις μου. Θὰ κάμω τὸ ἐξῆς : Ἄν ἡ μητέρα μου ἔκαμε σήμερον τὸ πρῶτὸ ὅ,τι εἶδεν, ἂν φερῆ περιώμιον κυκνῶν καὶ πῖλον ψιθίνων καὶ ἂν περιεπάτησεν εἰς τὸν κήπον κρατῶσα

εἰς τὴν μίαν χεῖρα ἔγγραφα καὶ εἰς τὴν ἄλλην ἄνθη...

- Ἐ, λοιπὸν ;
- Ἐ, λοιπὸν, θὰ λάβω ὑπ' ὄψιν τὴν πρόρρησιν τῆς Καισαρίνης καὶ θὰ νυμφευθῶ τὸν πρῶτον ἄνδρα, τὸν ὁποῖον θὰ συναντήσω μετὰ τὴν συνδιάλεξιν, ἣν θὰ κάμω μετὰ τῆς μητρός μου, εἰσοδήποτε καὶ ἂν εἶνε ὁ ἄνθρωπος οὗτος.

— Τότε ἄς σπεύσωμεν. Αἱ νεάνιδες ἐδιπλασίασαν τὸ βῆμα καὶ μετ' ὀλίγον ἀφίκοντο εἰς τὴν ἑπαυλίαν.

- Ποῦ εἶνε ἡ μητέρα μου ; εἶπεν ἡ Ἰουλιέττα εἰσερχομένη.
- Εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ ἰσογαίου, δεσποινίς, ἀπεκρίθη ὁ ὑπηρέτης, ὅστις ἤνοιξε τὴν κιγκλιωτὴν θύραν.

Ἡ Ἰουλιέττα καὶ ἡ Καικιλία διηθύνθησαν ἀμέσως εἰς τὴν αἴθουσαν ταύτην.

Ἡ κυρία Βωζέ φέρουσα κυκνῶν περιώμιον καὶ ἔχουσα ἀποτεθειμένον παραπλεύρωσ τῆς ψιθίνων πῖλον, ἀνεγίνωσκε μετὰ προσοχῆς τὰ ἔγγραφα, τὰ ὁποῖα τῇ ἐνεχείρισε τὴν προτεραιάν ὁ κύριος Κρονδὲν υἱός.

— Ἀκριβῶς ἡ ἰδία ἐνδυμασία, ἀνέκραξεν ἡ Ἰουλιέττα μετὰ πραγματικῆς συγκινήσεως.

— Ἄ ! κελῶς ἤλθετε, καλὰ μου παιδιὰ, εἶπεν ἡ κυρία Βωζέ.

— Τί ἔκαμες, μαμάκα μου, σήμερον τὸ πρῶτὸ ; εἶπεν ἡ Ἰουλιέττα ἐναγκαλιζομένη τὴν κυρίαν Βωζέ.

- Διατί μ' ἐρωτᾷς ;
- Διὰ τὴν βεβαιωθῶ, ἂν ἡ μάγισσα μοῦ εἶπε τὴν ἀλήθειαν.
- Ἐ, λοιπὸν, ἐξύπνησα.
- Κατόπιν ;
- Κατόπιν ἐνεδύθην καὶ κατέθηκα εἰς τὸν κήπον.
- Μὲ τὴν ἐνδυμασίαν, τὴν ὁποῖαν φορεῖς τώρα ;

— Ναί.
 — Τί ἔκαμες εἰς τὸν κῆπον ;
 — Περιπάτησα.
 — Καὶ τί εἶχες ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ;
 — Τὸν πῖλον τοῦτον, τὸν ὁποῖον πρὸ ὀλίγου ἔβγαλα.

Καὶ ἡ κ. Βωζέ ἐδείκνυε τὸν ψάθινον πῖλον, τὸν ὁποῖον εἶχεν θέσει πλησίον τῆς ἐπί τινας καθίσματος.

— Καὶ περιπατοῦσα τί ἔκαμες, μαμά μου ; ὑπέλαβεν ἡ Ίουλιέττα.

— Ἐκοπτα ἄνθη.

— Καὶ δὲν ἐκράτεις τίποτε εἰς τὴν χεῖρα ;

— Ναί, τὰ ἔγγραφα ταῦτα, περὶ τῶν ὁποίων εἶνε ἀνάγκη νὰ ὁμιλήσωμεν. Ἀγαπητῆ μου Καικιλία, κάμε μου τὴν χάριν νὰ μὲ ἀφήσης μόνην μετὰ τῆς Ίουλιέτας ἐπὶ τινὰς στιγμὰς· μετ' ὀλίγον θὰ συναντηθῶμεν εἰς τὸν κῆπον.

— Πηγαίνω, εἶπεν ἡ Καικιλία, ἡ μητέρα μου μὲ περιμένει.

— Ἐ, λοιπόν, θὰ εἰδοποιήσης τὴν μητέρα σου καὶ θὰ ἔλθῃς πάλιν, εἶπεν ἡ Ίουλιέττα. Θέλω νὰ εἶσαι πλησίον μου. Ξεύρεις διατί.

— Μετὰ δέκα λεπτὰ θὰ εἶμαι ἐδῶ.

Ἡ Καικιλία ἐξῆλθεν.

— Ἀγαπητό μου παιδί, εἶπε τότε ἡ κυρία Βωζέ, χάνομεν πολλά.

— Δὲν ἐννοῶ, μαμά μου.

— Χάνομεν πολλὰ χρήματα.

— Εἶνε ἀληθές ;

— Ναί, σὺ δὲν δύνασαι νὰ ἐνοήσης τὰ δικαστικά ταῦτα ἔγγραφα, ὅπως ἐγώ, θὰ σοῦ ἐξηγήσω λοιπόν τὸ περιεχόμενον καὶ θὰ ἴδῃς, ὅτι χάνομεν περίπου ἑκατὸν πεντήκοντα χιλιάδας φράγκων.

— Καὶ πῶς συμβαίνει τοῦτο ;

— Διότι ὁ πατέρας σου ἔκαμε τὴν ἀνοησίαν νὰ δανείσῃ τὸ ποσὸν τοῦτο ἐπὶ μὴ ἀσφαλοῦς ὑποθήκης, ἣτις μᾶς διαφεύγει σήμερον.

— Ἐ, λοιπόν, καλὴ μου μαμά, θὰ ἐλαττώσωμεν τὰ ἐξοδὰ μᾶς, θὰ δεχώμεθα ὀλιγωτέρους φίλους. ἐγὼ θὰ κάμνω ὀλιγωτέρας ἐσθῆτας, ἰδοὺ ὅλη ἡ συνέπεια τῆς ζημίας αὐτῆς.

— Δὲν εἶνε μόνον τοῦτο, ἀγαπητῆ μου κόρη, διότι ἡ ἀπώλεια τοῦ ποσοῦ, θὰ ἐλαττώσῃ κατὰ πολὺ τὴν προίκα σου.

— Καὶ μήπως ἔχω ἀνάγκην ἀπὸ προίκα, μαμά μου ;

— Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι εἶσαι ἀρκετὰ εὐμορφη, ὥστε ἡ καλλονὴ νὰ ἀναπληρώσῃ τὴν προίκα· δυστυχῶς ὅμως ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον θὰ πάρῃς, δὲν θὰ ἀρκεσθῇ μόνον εἰς τοῦτο.

— Ὡ, μαμά μου, ὁ κ. Ἐρρίκος δὲν μὲ ἀγαπᾷ διὰ τὰ χρήματά μου.

— Ὁρισμένως λοιπόν εἶνε ὁ κ. Ἐρρίκος ;

Ἡ Ίουλιέττα ἀπήντησε διὰ κινήσεως τῆς κεφαλῆς.

— Ἡ μάγισσα σὲ ἐνεθάρρυνε λοιπόν εἰς τὴν ἐκλογὴν σου ;

— Ὅχι, ἀπ' ἐναντίας μάλιστα μὲ ἔθεσεν εἰς μεγάλην ἀμνηχανίαν.

— Διατί ;

— Διότι πρῶτον ἐπέισθην, ὅτι εἶνε ἀληθινὴ μάγισσα.

Καὶ ἡ Ίουλιέττα διηγήθη εἰς τὴν μητέρα της τὸ πείραμα τῆς Καισαρίνης μὲ ὄλας τοὺς τὰς λεπτομερείας.

— Ἐπειτα, ἐξηκολούθησεν ἡ νεᾶνις, μοῦ εἶπεν : « Ὅφείλετε νὰ ἀγαπήσετε καὶ νὰ νυμφευθῆτε τὸν πρῶτον ἄνδρα, τὸν ὁποῖον θὰ συναντήσετε μετὰ τὴν συνδιάλεξιν, ἣτις θὰ λάβῃ χώραν μεταξὺ ὑμῶν καὶ τῆς μητρὸς σας ».

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ κώδων τοῦ κήπου ἤχησεν.

— ἴσως εἶνε ἐκεῖνος, ἐφώναζεν ἡ Ίουλιέττα, διευθυνομένη πρὸς τὸ παράθυρον, τοῦ ὁποίου τὰ παραθυρόφυλλα ἦσαν κλεισμένα.

— Ποῖος ἐκεῖνος ; ἠρώτησεν ἡ κ. Βωζέ.

— Ὁ κύριος Ἐρρίκος.

— Ἐ, λοιπόν, τί θὰ κάμῃς ;

— Θὰ βεβαιωθῶ, ἂν τῷ ὄντι εἶνε ἐκεῖνος.

— Πρὸς τί ;

— Διὰ νὰ εἶνε ὁ πρῶτος, τὸν ὁποῖον θὰ ἴδω μετὰ τὴν συνδιάλεξιν μᾶς καὶ διὰ νὰ εἶνε συμφωνος μὲ τὰς κλίσεις τῆς καρδίας μου ἢ προφητεία τῆς μαγίσσης.

— Καὶ ἂν εἶνε ἄλλος τις καὶ ἂν ἴδῃς τὸν ἄλλον αὐτόν.

— Ἐχεις δίκαιον.

— Ἐπειτα ἡ συνομιλία μᾶς δὲν ἐτελείωσεν ἀκόμη. Κάθησε λοιπόν. Ἐκτὸς δὲ τοῦτου, ἂν τῷ ὄντι ἔδωκες πίστιν εἰς ὅσα σοῦ προεἶπεν ἡ μάγισσα, πρέπει νὰ περιμένῃς νὰ ἔλθουν τὰ πράγματα μόνα τῶν καὶ ὄχι νὰ τὰ βιάζῃς.

Ἡ κυρία Βωζέ εἶπε τὰ ἀνωτέρω μετὰ τόνου, ὅστις ἀπεδείκνυεν, ὅτι δὲν εἶδεν καμμίαν πίστιν εἰς τὰς προφητείας.

— Ἐπὶ τέλους, ὑπέλαβεν, ὑπάρχει μέσον, τὸ ὁποῖον θὰ μᾶς ὀδηγήσῃ πῶς πρέπει νὰ ἐνεργήσωμεν.

— Πῶς, μαμάκα μου ;

— Νὰ μάθωμεν ποῖος εἰσῆλθεν.

Ἡ Ίουλιέττα ἤχησεν.

— Ποῖος ἦλθεν ; ἠρώτησεν ἡ κ. Βωζέ τὴν θλακμηπόλον, ἣτις παρουσιάσθη.

— Ὁ κ. Ἐρρίκος Δερμενόν.

— Τὸ ὑπόπτευον, ἐψιθύρισε ἡ Ίουλιέττα.

— Εἶνε ἀκόμη εἰς τὸν κῆπον ;

— Ναί.

— Παρακάλεσέ τον νὰ περιμένῃ ὀλίγον ἀκόμη.

— Τοῦ τὸ εἶπον, κυρία, διότι ἡ δεσποινὴς Καικιλία ἐξερχομένη μὲ εἰδοποίησεν, ὅτι ἠθέλετε νὰ μείνετε μόνη μετὰ τῆς κυρίας Ίουλιέτας.

— Καλλίστα· τώρα, ὅταν σημάνω νὰ εἰσέλθετε.

— Νὰ λοιπόν ποῦ ἡσύχασες, εἶπεν ἡ κυρία Βωζέ, εἶνε ἐκεῖνος. Εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι οὐδεὶς ἄλλος θὰ εἰσέλθῃ πρὸ αὐτοῦ.

— Ναί· ἀλλὰ τί ἔχεις ἀκόμη νὰ μοῦ εἴπῃς ; εἶπεν ἡ Ίουλιέττα, ἣτις ἐβιάζετο νὰ δώσῃ πέρας εἰς τὴν συνδιάλεξιν.

— Πιστεύεις λοιπόν μὲ τὰ σωστά σου εἰς τὴν πρόρρησιν ταύτην ;

— Ὡ ! καλὴ μου μητέρα ! ἂν ἔβλεπες ὅ,τι εἶδον, θὰ ἐπίστευες καθὼς ἐγώ.

— Καὶ ἂν ἄλλος τις παρουσιαζέτο ἐνώπιόν σου πρὸ τοῦ κυρίου Δερμενόν, θὰ τὸν ἐνυμφεύσο ;

— Ναί.

— Εἶσαι βεβαία ;

— Ναί, μαμά μου, ἀπεκρίθη ἡ Ίουλιέττα, ἣτις πεπεισμένη, ὅτι ὁ κύριος Δερμενόν περιέμενεν εἰς τὸν κῆπον, δὲν ἐφοβεῖτο ὅτι θὰ ἐρριψοκινδυνεύειν.

— Τότε ἄς τελειώσωμεν γρήγορα τὴν συνδιάλεξιν μᾶς. ὑπέλαβεν ἡ κυρία Βωζέ, ἣτις καίτοι μὴ δίδουσα πίστιν εἰς τὰς προφητείας, ἠθέληεν ἐν τούτοις νὰ συμβιβασθῇ μὲ τὰ γεγονότα τὴν πρόρρησιν τῆς Καισαρίνης. Περὶ τοῦ κυρίου Δερμενόν ἠθέλα νὰ σοῦ ὁμιλήσω· γνωρίζεις ὅτι ἡ περιουσία του ἡλαττώθη καθὼς καὶ ἡ ἰδική μᾶς. Ἐλαβον περὶ τοῦτου πληροφορίας χθές. Ἐπὶ τῇ υποθέσει ὅτι τὸν νυμφεύσομαι, δὲν θὰ ἔχεται εἰσόδημα περισσότερον τῶν δέκα χιλιάδων φράγκων κατ' ἔτος, καὶ τὸ ποσὸν τοῦτο νομίζω, ὅτι εἶνε ὀλίγον διὰ τοὺς Παρισίους, ἐνῶ τούναντιον...

Ἡ κυρία Βωζέ ἐδίστασε καὶ παρετήρησε τὴν κόρην της.

— Ἐνῶ τούναντιον ; ἠρώτησε μετ' ἐνδιαφέροντος ἡ Ίουλιέττα.

— Ἐνῶ ἂν ἐνυμφεύσο ἄλλον τινά, λόγου χάριν τὸν κύριον Ἐκτορα Κρονδέν, ὅστις σ' ἀγαπᾷ, καθὼς σοῦ ἔλεγα χθές, θὰ ἐγείνεσο πλουσία, πολὺ πλουσιωτέρα, διότι ὁ πατήρ τοῦ κυρίου Κρονδέν ἔχει εἰσόδημα πλεόν τῶν τεσσαράκοντα χιλιάδων φράγκων. Ἐπειτα, ἀκουσέ με, κόρη μου, ὅ,τι καὶ ἂν λέγουν, δὲν πρέπει νὰ περιφρονῇ κανεὶς τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα εἶνε ἀπαραίτητα σήμερον καὶ ἰδίως ὅταν πρόκηται περὶ γάμου.

— Δὲν μοῦ ὑπεσχέθῃς νὰ μὲ ἀφήσης ἐλευθέραν νὰ ἐκλέξω ;

— Ναί.

— Ἄς μὴ κάμνωμεν πλεόν λόγον περὶ τοῦ κ. Ἐκτορος Κρονδέν, μοῦ προξενεὶ φρίκην.

— Ὅπως θέλεις, παιδί μου, καὶ ἄς μὴ χάνωμεν καιρὸν.

Ἡ Ίουλιέττα ἤχησεν.

Ἡ θλακμηπόλος ἐφάνη.

— Ὁ κύριος Δερμενόν περιμένει ἀκόμη ; ἠρώτησεν ἡ κυρία Βωζέ.

— Ναί, κυρία.

— Νὰ τοῦ εἴπῃς, ὅτι δύναται νὰ εἰσέλθῃ.

— Ἡ δεσποινὴς Καικιλία, ἣτις πρὸ ὀλίγου ἐπανῆλθε, νὰ εἰσέλθῃ ;

— Ναί.

Ἡ θλακμηπόλος ἐξῆλθε καὶ μετ' ὀλίγον εἰσῆλθεν ἡ Καικιλία.

— Ἐ, λοιπόν, εἶπεν εἰς τὴν Ίουλιέτταν, περιπατεῖ εἰς τὸ βάθος τοῦ κήπου.

— Τὸ ἠξεύρω.

— Ἄς ὑπάγωμεν τότε πρὸς συνάντησιν τοῦ μοῦ φαίνεται τοῦτο ἀσφαλέστερον.

— Ἐχεις δίκαιον.

Καὶ αἱ τρεῖς γυναῖκες ἤνοιξαν τὴν θύραν, ἡ Καικιλία καὶ ἡ Ίουλιέττα καταφανῶς συγκεκινημένοι, ἡ κυρία Βωζέ μειδιῶσα μὲ τὰς παιδαριωδίας ταύτας.

Ἡ Ίουλιέττα ἀφῆκε τὸν βραχίονα τῆς φίλης της καὶ εἰς τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν κατέβαιναν εἰς τὸν κῆπον, ἔρρηξε κραυγὴν.

Εὐρέθη ἀφηνιδίως ἀπέναντι τοῦ κυρίου Ἐκτορος Κρονδέν.

Ὅτε ὁ Ἐρρίκος παρουσιάσθη, ἡ Ίουλιέττα εἶχε λιποθυμήσῃ.

Ἦτο, ὅσον καὶ ἐκείνη, ὠχρὸς, διότι, καθὼς ἐνθυμούνται οἱ ἀναγνώσται μας, ὁ Ἑρρίκος Δερμενὸν ἐγνώριζεν ὅτι τὸ πᾶν ἐξηρτάτο ἐκ τῆς προφητείας καὶ ἡ κατάσταση, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἦτο ἡ κόρη τῆς κυρίας Βωζέ, ἀπεδείκνυον, ὅτι ἡ Ἰουλιέττα ἔδωκε σημασίαν εἰς τὴν πρόρρησιν τῆς Καισαρίνης.

[Ἐπεται συνέχεια.]

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΑΚΗΣ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΑ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Οἱ Ροζενδάλ.

[Συνέχεια]

Πρὸς στιγμὴν ἡ σιδηρὰ αὐτοῦ καρδία ἐθερμάνθη ἐκ τῆς φλογὸς τοῦ πατρικοῦ ἔρωτος. Ἐξεχύθη εἰς ἀγαλλίασιν καὶ μύρια ὅσα ἐπλαττε σχέδια.

— Θὰ ἦναι ὠραία ὡς σὺ ἡ θυγάτηρ μας, εἶπεν, ἡ δὲ περιουσία της ἔσται αἰνίγμα διὰ τὸν κόσμον, εἰς τὸν ὁποῖον θὰ ἦναι ἡ βασιλίς.

Καὶ ἐφόρεσεν εἰς τὸν δακτύλον τῆς Γερμανῆς καταφυλῶν αὐτὴν ἐξαίσιον δακτύλιον.

— Εἶναι ὁ δακτύλιος τοῦ γάμου μας, τῇ ἐψιθύρισεν εἰς τὸ οὖς.

Ἡ Γερμανὴ ἀπέδωκε τῷ ἐραστῇ αὐτῆς φίλημα ἀποχαιρετισμοῦ μετὰ τῆς τρυφερότητος γυναικὸς ἐξᾴου ἐξ ἔρωτος περιπαθοῦς.

Μόλις εἶχε ρίψει τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ βαρυτίμου ἐκείνου δακτυλίου.

Ἄλλ' ὅτε ἤκουσε τὴν ἀμαξίαν τοῦ βρόνου κυλιομένην ἐπὶ τῆς ἀμμου τῶν δονδροστοιχιῶν, παρετήρησε φέρουσα εἰς τὰ χεῖλη της τὸ ἐνθύμημα, ὅπερ ἀφῆκεν αὐτῇ.

Ἀφῆκεν ἐλαφρὰν κραυγὴν.

— Ὅπαλιος λίθος, εἶπε καθ' ἑαυτὴν. Ἄλλ' ὁ λίθος οὗτος εἶναι πρόξενος δυστυχίας!

Εἶτα ἐζήτησε τὸ τέκνον της καὶ ἐμειδίασεν.

Οὐδὲν ἐπὶ τοῦ παρόντος ἠδύνατο νὰ φοβηθῇ δυστύχημα!

Ὁ ἰατρός εἶχεν ἀπέλθει.

Μετ' ὀλίγον κεκμηκυῖα ἀπεκοιμήθη ὑπὸν βαθύν, ἐπιτηρουμένη μόνον ὑπὸ τῶν θαλαμηπόλων της.

Ἦτο ἡ δεκάτη τῆς ἐσπέρας ὥρα.

Αἰθύραι τῆς ἐπαύλειος ἐκλείσθησαν, μετὰ τινὰς δὲ στιγμὰς οἱ ἐπὶ πολλὰς νύκτας ἀγρυπνήσαντες θεράποντες ἐπανῆλθον ἕκαστος εἰς τὰ ἴδια, ἠδύνατό τις δ' εἰπεῖν ὅτι ὁ ὕπνος ἐξήπλωσε τὰς πτέρυγας αὐτοῦ ἐπὶ τῆς ἀνθοβριθοῦς ἐκείνης κατοικίας.

Ἐλαφρὸς τότε κρότος βημάτων καὶ ὀνύχων ἐμπηγμένων εἰς τοὺς τοίχους τοῦ ἄλλους, πρὸς τὸ μέρος τοῦ δάσους καὶ κλάδων προστριβομένων ἠκούσθη πρὸς τὴν μεγάλην ὄρν, ἣν ὁ Ροβινὼ ὑπέδειξεν ὡς τόπον συνεντεύξεως τοῖς συνενοχοῖς αὐτοῦ. Ταύτοχρο-

νως δύο κεφαλὰὶ φέρουσαι ἐκτάκτους παραγναθίδας ἐπεφάνησαν ἐπὶ τοῦ τοίχου. Ἐκ τῶν δύο τούτων ἀνθρώπων ὁ μὲν ἦν ὑψηλὸς καὶ ἰσχνός, ὁ δὲ βραχύσωμος καὶ εὐτραφής.

Ὅσῳ ἐλαφρὸς καὶ ἂν ἦτο ὁ θόρυβος, ἠκούσθη ἐν τούτοις ὑπὸ κυνός, ὅστις τὴν νύκτα ἀφίετο ἐλεύθερος ἐν τῷ ἄλλει.

Τὸ ζῶον, ὡς πιστὸς φύλαξ ὤρμησε πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο.

Ἄλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐκβάλῃ εἰμὴ δύο ἢ τρεῖς ὑποκώφους καὶ ἀπέλπιδας ὑλακὰς.

Ἀνθρωπὸς τις μὲ μέλαν πρόσωπον καλυπτόμενον τὸ πλεῖστον ὑπὸ πυκνῆς γενειάδος ἴστατο ὑπὸ τὸν τοίχον ἐν τῷ ἄλλει. Συνέλαβε τὸ ζῶον διὰ τῶν σιδηρῶν αὐτοῦ δακτύλων, καθ' ἣν στιγμὴν τοῦτο ἐφόρμα ἐναντίον του καὶ ἐνέπηξεν εἰς τὸν λαιμὸν του τὴν λεπίδα μαχαίρας πλατείας καὶ ἀμφιστόμου.

Ὁ κύων ἐσφάδασε πρὸς στιγμὴν, συνεστράφη ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ ἐξέπνευσεν.

Ὁ ἄνθρωπος ἐσυρεν αὐτὸν εἰς ἀπόστασιν βημάτων τινῶν ἐν τῷ δάσει, ἀπεσφόγγισε τὴν λεπίδα τῆς μαχαίρας του ἐπὶ τῶν χόρτων καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸ μέρος τοῦ τοίχου:

— Ἐλάτε, εἶπεν, ἔγεινεν.

ΚΕ'

Ἡ νύξ βραδέως ἐπῆρχετο, ὡς ἐπόθει ὁ Ραβού, ἀλλ' ἐπῆλθεν.

Ἀφοῦ περιεπλανήθη δι' ὅλης τῆς ἡμέρας, ἐπίστησε τὴν προσοχὴν τῆς Μαρίνας ἵνα μὴ αὕτη λησμονήσῃ τι ἐκ τῶν ἀναγκασιούτων, ἐτακτοποίησε τὰς ὑποθέσεις τῆς Ἰταλίδος, οὕτως ὥστε αὕτη νὰ δυνηθῇ νὰ ἀπέλθῃ χωρὶς νὰ ἐγειρῇ ὑπονοίας, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν κατοικίαν του καὶ ἤσυχλῆθη νὰ κατασκευάσῃ προσωπεῖον, ὅπερ ἀπέκρυπτε τελείως τὸ πρόσωπον αὐτοῦ.

Ὅταν κατῆλθε τὴν κλίμακα, ὁ κληῆτερος αὐτῶν φίλος, αὐτὸς ὁ Ζιρὼ δὲν θ' ἀνεγνώριζεν αὐτόν.

Ὁ Ραβού εἶχε γηράσει κατὰ εἴκοσιν ἔτη.

Φενάκη μισοπόλιος, βραχεῖα γενειὰς τοῦ αὐτοῦ χρώματος, ρυτίδες τινὲς ἐντέχνως χαραχθεῖσαι ἐδίδον αὐτῷ τὴν ὄψιν μικρομποροῦ ἀποσυρθέντος τοῦ ἐμπορίου καὶ μεταβαίνοντος εἰς ὑγιεινὸν περίπατον πρὸς εὐκολίαν τῆς πέψεως.

Ἡ ὄρειχαλκόχρους ἐνδυμασία του ἤρμοζε πρὸς τὸ φέρον αὐτὴν ἄτομον.

Ὁ Ραβού εἶχεν ἐξέλθει ἐνωρίς.

Ἡ συνέντευξις εἶχεν ὀρθισθῆ τὴν μίαν ὥραν μετὰ τὸ μεσονύκτιον.

Ἐκκρόνισε τὸ ὠρολόγιόν του πρὸς τὰ δημόσια ὠρολόγια, ἄτινα συνῆντησε, καὶ διευθύνθη πρὸς τὴν μεγάλην ὄρν, εἰς ἣν θὰ συνήντα τοὺς συνενοχοὺς του.

Ὁρεῖλομεν, ἵνα ὦμεν ἀληθεῖς, νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ἡ καρδία τοῦ δυστυχικοῦ ἀνθρώπου ἐπαλλε συχνότερον τοῦ συνήθους καὶ ἀτάκτως: ὅτι ἡ περιπέτεια, εἰς ἣν ἐδίδατο, περιπέτεια ἐν τοσαύτῃ ἀντιθέσει πρὸς τὸν χαρακτῆρά του τὸν εἰρηλικὸν καὶ δυναμένην ν' ἀπολήξῃ τραγικῶς, ἐπροξένει αὐτῷ φρί-

κην καὶ ὀδύνην. Ἦθελε δὲ προθύμως ὀπισθοχωρήσει ἐπὶ τῷ σκοπῷ ν' ἀναζητήσῃ ἕτερα μέσα ἤττον ἐπικίνδυνα, ἵνα ἱκανοποιηθῇ τὴν τιμὴν του ὡς προσβληθέντος συζύγου.

Ἄλλ' ἦτο ἀδύνατον ἤδη νὰ ὀπισθοδρομήσῃ.

Τὸ μοιραῖον ἐδράξατο αὐτὸν ἀπὸ τῆς χειρὸς καὶ τὸν ὤθει πρὸς τὰ πρόσω.

Δὲν ἠδύνατο νὰ θεωρηθῇ ὡς ἄστατος εἰς τοὺς φίλους του! Ἦθελε νὰ ἐκτιμᾶται ὑπὸ τοῦ Ροβινὼ καὶ τῶν ἄλλων!

Παράδοξον ἀποτέλεσμα χαρακτῆρος ἀσθενοῦς καὶ ἀσταθοῦς!

Ἐκκρόνιζοτο κατὰ στιγμὰς ὡς οἰνοβαρῆς, διαβάται δὲ τινες ἐνόμιζον αὐτὸν ἐν μέθῃ διατελοῦντα. Ἐλιποψύχει καὶ οἱ πόδες του ἔτρεμον.

Πλησίον τῆς ἀψίδος τοῦ Ἀστέρος δύο κτίσται μεταβλίνοντες εἰς τὴν κατοικίαν των εἶπον ἰδόντες αὐτὸν μεγαλοφώνως:

— Ὁ κακόμοιρος δὲν βλέπει ἐμπρὸς του ἀπὸ τὸ κρασί! εἶπεν ὁ εἰς.

— Τὸ ἐπιε μὲ τὴν ποτιστῆρα, προσέθηκεν ὁ ἕτερος.

Ὁ Ραβού πληγείς ἐν τῇ φιλοτιμίᾳ του ἠνορθώθη καὶ ἤρξατο βαδίζων ταχύτερον, βαίνων κατὰ τὴν λεωφόρον Ἐϋλώ.

Ἦτο καιρὸς ἄλλως τε.

Ἡ στιγμὴ ἤγγιζεν.

Ἐχρησάσθη μίαν ὥραν ἀπὸ τῆς οἰκίας του μέχρι τῆς ἀψίδος τοῦ Ἀστέρος.

Ὅτε εἶδε μακρόθεν τοὺς τοίχους τοῦ ἄλλους τῆς Γερμανῆς, τὴν μεγάλην ὄρν, ἣς τὸ μέλαν φύλλωμα καθαρῶς ἐζωγραφεῖτο ἐπὶ τοῦ ἀνερέλου στερεώματος, ἦτο σχεδὸν ἡμίσεια μετὰ τὸ μεσονύκτιον.

Πᾶσα ὑπεροχὴ ἐκεῖ ἦν σιωπηλὴ καὶ ἤρεμος.

Θὰ ἔλεγε τις ὅτι εὐρίσκειται εἰς ἀπόστασιν ἑκατὸν λευγῶν ἀπὸ τῶν Παρισίων ἐν τῷ βᾶθει νορμανδικῆς κοιλάδος.

Μόλις ἤκουετο μακρόθεν ὁ συριγμὸς ἀμαξοστοιχίας διελαυνούσης διὰ τῶν ἀγρῶν, ἡ αἰ ὑλακαὶ κυνὸς εἰς τὰς ἀραιὰς κατὰ τὸ διαιρέσιμα ἐκεῖνο ἐπαύλει.

Εὐωδίαι ἀνθέων ὀρσισηθέντων ὑπὸ τῆς νυκτερινῆς αὔρας ἠρωμάτιζον τὸν ἀέρα, καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Ραβού ἐν νάρκῃ διατελῶν ἐλησθῆναι σχεδὸν τὸν λόγον τῆς ἐλεύσεώς του, ὅτε ἀπὸ τοῦ μέρους τῆς ἐπαύλειος τῶν πυργίσκων ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσε κραυγὴν ὀδύνης καὶ παραπονὸν πάραυτα ἐκλείψαν.

Ἡ κραυγὴ ἐκείνη, ὅσῳ καὶ ἂν ἦν ἄσθενης, ἐπάγασεν αὐτὸν μέχρις ὀστέων.

Ἐμάντευσε μᾶλλον ἢ ἤκουσεν αὐτὴν, ἐνόμισε δὲ ὅτι τὴν ἀνεγνώρισε.

Βεβαίως ἠπατάτο.

Ἐτεῖνε τὸ οὖς καὶ στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ κορμοῦ τῆς ὀρυδὸς ἐκράτει τὴν ἀναπνοὴν του.

Πλὴν οὐδεὶς ἤκουετο κρότος, ἡ σιγὴ δὲ πάντοτε ἐπεκράτει βαθεῖα.

Δὲν ἐφαίνετο φῶς εἰς τὸ ἄλλος.

Τὸ πᾶν ἐφαίνετο κοιμώμενον.

Ἡ κραυγὴ ἐν τούτοις ἐκείνη ἐτρόμαξεν αὐτόν.

Ἡ φωνὴ ἐκείνη, ἣν ἤκουσεν, ἀντήχει ἐν τῇ καρδίᾳ του καὶ εἰλκυεν αὐτόν, ὡς εἰ τὸν ἐκάλει εἰς βοήθειαν.

Ἄλλως τε αἱ στιγμαὶ παρήρχοντο καὶ αἱ τρεῖς λησταὶ δὲν ἐφαίνοντο.

Ἰπὸ τὸ φέγγος τῶν ἀστέρων ἐπειράθη νὰ ἴδῃ τὸ ὠρολόγιόν του, εἶδε δὲ ὅτι ἡ προσδιορισθεῖσα διὰ τὴν συνέντευξιν ὥρα εἶχε παρέλθει.

Ἄνυπεμονησία κατέλαβεν αὐτόν.

Ἀδημονῶν ἀνερριχθῆ ἐπὶ τοῦ τοίχου ὡς εἶχε πράξει τὴν προτεραίαν.

Μετ' ὀλίγον εὐρέθη εἰς τὸ ἄλσος καὶ ἀνεζήτησε τὴν πρὸς τὴν ἔπαυλιν ἄγουσαν.

Εὐκόλως ἀνεύρεν αὐτήν.

Φθὰς πλησίον τοῦ οἴκου ἔστη καὶ ἔτεινε τὸ οὖς.

Ἀσθενὲς φῶς ἔτρεχεν ἀπὸ τοῦ ἐνὸς παραθύρου εἰς τὸ ἕτερον καὶ ταχέως κατῆλθεν ἀπὸ τοῦ δευτέρου εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα καὶ ἀπὸ τούτου εἰς τὸ ἰσόγειον, ἔνθα εἰσέδυσεν εἰς τὸν διάδρομον.

Εἶτα μικρὰ θύρα πρὸς τοὺς κήπους ἐφωτίσθη αἴφνης.

Ἦτο ἀνοικτή.

Τὸ φῶς ἐφάνη ἐκεῖ καὶ ἐσβέσθη.

Διαδοχικῶς δὲ τρεῖς ἄνδρες ἐξῆλθον καὶ διηυθύνθησαν πρὸς τὸ μέρος, εἰς ὃ ὁ Ραβού ἵστατο ἀκίνητος.

Ὁ εἰς τῶν ἀνδρῶν τούτων ἐκράτει δέμα, ἡ θεία τοῦ ὁποίου τῷ συνεκίνησε τὴν ψυχὴν.

Θὰ ἦτο βεβαίως τὸ παιδίον.

Οἱ τρεῖς ἄνθρωποι μετὰ προσοχῆς βαίνοντες, ἐφθασαν μέχρι τοῦ περιτειχίσματος καὶ ἀνερριχθῆσαν ἐπ' αὐτοῦ, καθ' ὃ μέρος πρὸ ὀλίγου ἀνερριχθῆ ὁ Ραβού.

Ἠκολούθησαν αὐτούς.

Ἐν τῷ οἴκῳ ἡ αὐτὴ σιγὴ θανάτου ἐπεκράτει.

Ἐνῶ ἦτο ἔτι ἰπασσὶ ἐπὶ τοῦ τοίχου τοῦ ἄλσους, ἤκουσε φωνὴν καλοῦσαν αὐτόν.

Ἀνεγνώρισε τὴν φωνὴν τοῦ Ροβινώ.

— Εἶμαι ἐδῶ, εἶπε.

— Πρέπει νὰ φύγωμεν. Ἐτελείωσεν.

— Καὶ τὸ παιδίον :

— Τὸ χρῆμα πρῶτον, εἶπε τραχεῖα φωνή. Ὁ Ραβού ἐπλήρωσεν, ἀλλ' ἔτρεμε ψυχρὸς ἰδρῶς κατέκλυζε τοὺς κροτάφους του.

Ἐνῶ ὁ δικηγόρος ἐμέτρα τὰ χαρτονομίσματα, ὁ Ραβού ἠννόησεν ὅτι εἶκον αὐτὸν κατὰ μέρος.

— Θέλεις ἓνα ἐνθύμημα ἀπὸ τὴν μητέρα ; ἠρώτησέ τις αὐτόν.

Ἦτο ὁ Περὲξ.

Ἐν τῷ σκότει εἶδεν ἀπαστράπτοντα δακτύλιον.

— Πόσον ;

— Πεντακόσια φράγκα.

— Ἔστω.

Ἄλλ' αἴφνης ὀπισθοχώρησε.

— Πῶς τὸ ἐπῆρες ;

Ὁ Ἰσπανὸς ἀπεκρίθη γρυλλίζων :

— Ἀπὸ τὸ δάκτυλο τῆς ὥραιας.

— Ἄ ! εἶπεν ὁ Ραβού δι' ὑποκόφου φωνῆς, τὴν ἐφάνευσες ;

— Εἶσαι τρελλός, εἶπεν ὁ Περὲξ. Κι-μαῖται.

Καὶ προσέθηκε :

— Ἄν δὲν τὸ θέλῃς ἄφησέ το. Μὲ αὐτὸ ἠμπορεῖ καμμίαν φορὰν νὰ ἀναγνωρίσῃ τὸ παιδί της. Ποῖος τὸ ζεῦρει !

Τῆς συμφωνίας συντελεσθείσης καὶ ἐκ-

πληρωθείσης, οἱ τρεῖς ἐκείνοι ἄνθρωποι ἐξηφανίσθησαν ὡς εἰ πνοὴ ἀνέμου ἀνήρπασεν αὐτούς.

Ὁ Ραβού ἔμεινε μόνος μὲ τὸ φορτίον του.

Πρὸς στιγμὴν ἐσκέφθη νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν ἔπαυλιν, ἵνα ἐπανίδῃ τὴν Γερμανὴν, ἣν δὲν ἤδυνάτο νὰ μισήσῃ, καὶ νὰ τῇ ἀποδώσῃ τὸ παιδίον ἐκεῖνο, ἡ ἀπώλεια τοῦ ὁποίου θὰ ἐφόρευεν ἴσως αὐτήν. ἀλλ' ἄοριστον αἶσθημα φόβου μεμιγμένον μετ' ἀγρίας χαρᾶς συνεκράτησεν αὐτόν καὶ ἀπερχόμενος ἐκείθεν διηυθύνθη πρὸς τὸ Ὠτεῖλ, ἵνα ζητήσῃ μέσον μεταφορᾶς.

Καθ' ὁδὸν συνήντησε πλάνητα νυκθόβατην, ὅστις ὠδήγησεν αὐτόν εἰς τὸ βουλευτὸν Κλισύ.

Τὴν τρίτην ὥραν τὸ παιδίον ἐκοιμᾶτο ἐν τῇ ἀγκαλίᾳ τῆς Μαρίνας, ἣτις δὲν ἔπαυεν ἀναφωνοῦσα :

— Χριστὲ καὶ Παναγία ! Τί καλοκαμωμένη ! τί ὥραία !

Ἡ Ἰταλίς ἀπῆλθε τὴν ἐπιούσαν διὰ τῆς ἀμαξοστοιχίας τῆς Μασσαλίας, χωρὶς οὐδεὶς νὰ ὄσῃ προσοχὴν εἰς αὐτήν καὶ εἰς τὸ πολύτιμον φορτίον, ὅπερ μεθ' αὐτῆς ἔφερε.

Ἐφρην ἐπίσης ἐν μικρῷ κιβωτίῳ ἐν τῷ βάθει τοῦ μαρσίπου της τὰ σπάργανα τῆς ἀτυχοῦς κόρης καὶ τὸν δακτύλιον τῆς μητρὸς της.

Ὁ Ραβού, ὅτε ἤνοιξε τὴν θύραν τῆς οἰκίας, εἰς ἣν κατόκει, εἰσῆλθε χωρὶς οἱ θυρωροὶ νὰ ἐνοήσωσιν οὐδὲ τὴν ἐξοδὸν οὐδὲ τὴν ἐπάνοδον αὐτοῦ.

Τὸ ἐγκλημα εἶχε τελεσθῆ, ἀλλ' οὐχὶ ὡς εἶχε προῖδει ὁ σύζυγος τῆς Γερμανῆς.

Τὴν ἐπιούσαν ἐπανάλαβε τὸν συνήθη αὐτοῦ βίον, μετὰ βαθείας δὲ καταπλήξεως ἀνέγνωσεν εἰς τὰς ἐσπερινὰς ἐφημερίδας τὰ ἐξῆς :

«Φοικῶδες ἐγκλημα διεπράχθη τὴν παρελθούσαν νύκτα εἰς τὴν λαμπρὰν ἔπαυλιν τῶν Πυργίσκων, ἀνήκουσαν, ὡς λέγεται, εἰς ἓνα τῶν πλουσιωτέρων τραπεζιτῶν μας.

»Νεαρὰ γυνή, κατοικοῦσα ἐν αὐτῇ, εὐρέθη τὴν πρωΐαν ταύτην φονευμένη ἐν τῇ κλίνῃ της.

»Ἐπλήγη διὰ μαχαίρας μετὰ πλατείας καὶ ἀμφοστόμου λεπίδος πληξάσης αὐτὴν εἰς τὴν καρδίαν.

»Ὁ θάνατος ἐπῆλθεν ἀκαριαῖος.

»Ἡ αἰτία τοῦ ἐγκλήματος εἶναι ἡ κλοπή.

»Οἱ ἀδάμαντες τῆς νεαρᾶς ταύτης κυρίας μεγίστης ἀξίας, ἐκλάπησαν, ὡς καὶ διάφοροι ἀξίαι καὶ ποσὰ σπουδαῖα εὐρισκόμενα ἐντὸς τῶν ἐπίπλων ἢ περιεχόμενα ἐν τινι γραφείῳ, οὕτινος τὸ κλεῖθρον διερρήχθη.

»Αἱ γυναῖκες τῆς ὑπηρεσίας, αἵτινες διενυκτέρευον εἰς τὴν πτέρυγα τὴν ὑπὸ τῆς κυρίας των καταχρυσμένην, ἐφιμώθησαν, ἐνεκλείσθησαν ἐν ὑπογείῳ ὑπὸ τῶν κακούργων καὶ ἠπειλήθησαν διὰ θανάτου, ἂν ἐξέβαλον τὴν ἐλαχίστην κραυγὴν.

»Περίεργος λεπτομέρεια :

»Οἱ κλέπται ἐβεβαίωσαν τὰς θεραπεινίδας ταύτας ὅτι δὲν θὰ ἐκκοποῦσαν τὴν κυρίαν των, ὅτι δὲ μόνον τὸ χρῆμά της ἤθελον, οὐχὶ δὲ καὶ τὴν ζωὴν αὐτῆς.

»Οἱ ἀμαξήλαται καὶ οἱ τῶν σταθλῶν θεράποντες κατεκλίνοντο εἰς τὰ δι' αὐτοὺς προωρισμένα διαμερίσματα καὶ οὐδὲν ἤκουσαν.

»Μόνον περὶ τὴν ὁδόσῃ τῆς πρωΐας ἀνεκαλύφθη τὸ ἐγκλημα, τῶν κηπουρῶν ἀποφασισάντων νὰ εἰσέλθωσι καὶ ἐκπεπληγμένοι διὰ τὴν σιγὴν τὴν ἐν τῷ οἴκῳ.

»Οἱ κακούργοι πολλοὶ ὄντες, ἔφερον προσωπίδας.

»Πιστεύεται ὅτι ἡ ἀρχὴ εὐρίσκεται ἐπὶ τὰ ἴγνη των.»

Ὁ Ραβού ἔμεινεν ἐμβρόντητος.

Ἡ κραυγὴ λοιπόν, ἣν ἤκουσεν, ἦτο κραυγὴ ἀγωνίας.

Ἦτο παράπουν τῆς Γερμανῆς ἐκπνεούσης.

Περὶ τοῦ παιδίου οὐδὲν ἔλεγον ! Θὰ ἴδωμεν παρευθὺς τὸν λόγον τῆς τοιαύτης ἐπιφυλάξεως.

Ὁ βαρόνος ἐπλήγη θανασίμως ἐκ τῆς καταστροφῆς ταύτης.

Ἄλλὰ χωρὶς νὰ δακρύσῃ ὑπέστη τὴν φοβερὰν ταύτην ὀδύνην !

Ἄπασα ἡ εὐδαιμονία, ἡ μεθύσκουσα αὐτὸν τὴν προτεραίαν, ἐξέλιπε διὰ μιᾶς.

Ἡ ἀλαζονία του ἐβλήθη ὅσον καὶ ὁ ἔρωσ αὐτοῦ.

Πῶς ! προσέβαλόν αὐτόν, τὸν ἐξισοῦμενον πρὸς πρίγκηπας καὶ αὐτοκράτορας, αὐτὸν πρὸς ὃν ὠμίλει τις ἀσκειπῆς, οὕτινος τὸ ὄνομα ἀντήχει ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸ ἕτερον ἄκρον τοῦ κόσμου !

Τὸ δευτερον ἦδη φόνος ἐτελεῖτο ἐν τῷ οἴκῳ του.

Τὴν πρώτην φορὰν ἐφόρευσε τὸν πατέρα του.

Σήμερον αὐτὸν τοῦτον προσέβαλον ἀγνωστοὶ καὶ τῷ ἀφήρουν ὅτι εἶχε προσφιλέστερον : τὴν ἐρωμένην του καὶ τὸ νεογνόν, ὅπερ ἐπίσης τόσον τρυφερῶς ἠγάπα !

Πρὸς στιγμὴν ὁ χαρακτήρ αὐτοῦ ἐτραχύνθη : ἀληθῆς καὶ ὑπόκωφος μανία κατέλαβεν αὐτόν.

Ἀπώθησεν ἐν τῷ βάθει τῆς ψυχῆς του ὅτι ὑπελείπετο φιλόανθρωπον καὶ γενναῖον ἐν αὐτῷ καὶ ὡς εἰ ἐν τῇ Γερμανῇ ἀπώλεσε τὴν ἀγαθὴν αὐτοῦ προαίρεσιν, κατέστη ἐνώπιον τοῦ πτώματος αὐτῆς ὁ ἀνὴρ ὁ ἐκ μετάλλου, ὁ ἀλαζών, ὁ κατηρῆς καὶ τυραννικός, ὃν οἱ Παρίσιαι θὰ ἐγνωρίζον ἀπὸ τῆς μοιραίας ταύτης ἡμέρας.

Τὸ σχέδιόν του κατήρτισεν ἐν μιᾷ στιγμῇ.

Εἶχε λογαριασμὸν πρὸς ἐξόφλησιν ὑφισταμένον μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν αὐτουργῶν τοῦ καταχθονίου ἐκείνου ἐγκλήματος.

Περὶ τοῦ κλαπέντος χρημάτος, τῶν ἀδελφάντων, τῶν ἀξίων οὐδὲ κἂν ἐσκέπτετο.

Κοινὸ κλέπται θὰ ἐξετέλεσαν τὴν τοιαύτην κλοπὴν.

Ἄλλὰ τί ἤθελον τὸ παιδίον ;

Εἰς μάτην ἐπειράτο νὰ λύσῃ τὸ πρόβλημα τοῦτο.

Περὶ τοῦ συζύγου τῆς Γερμανῆς οὐδὲ κἂν ἐσκέφθη.

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΕΒΟΥΡΓ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

● Έχθρός.

[Συνέχεια]

Ὁ κόμης ἠσθάνθη ἀλγεινὴν ἐντύπωσιν, διότι ἐν τῇ ὑπερφηάνῳ αὐτοῦ χρηστότητι ἠσχύοντο ν' ἀπατήσῃ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ. Ἦτο ὅμως ἀνάγκη νὰ πράξῃ οὕτως, καθόσον ἐπρόκειτο περὶ τῆς εὐδαιμονίας καὶ τοῦ μέλλοντος τῆς προσφιλοῦς του κόρης.

Μετὰ βραχείαν σιωπὴν ἐπανέλαθε :

Πρέπει νὰ σοὶ εἶπω σήμερον κατὶ τὸ ὁποῖον δὲν γνωρίζεις.

— Τί ;

— Δὲν σοὶ εἶπα ποτὲ πῶς ὀνομάζομαι.

— Ἀλήθεια.

— Λοιπόν, εἶπε μετὰ στιγμαῖον διαταγμὸν, ὀνομάζομαι κύριος Δελώρμ.

— Κύριος Δελώρμ, ἐπανέλαθεν.

— Φυσικῶς δὲ ἡ μήτηρ σου ὀνομάζεται κυρία Δελώρμ, καὶ σὺ εἶσαι δεσποινὴς Δελώρμ.

— Χρυσουγὴ Δελώρμ.

— Ναί, ναί.

— Εἶμαι εὐχαριστημένη, πολὺ εὐχαριστημένη.

— Δὲν ἔχω ἄλλο νὰ σοὶ εἶπω ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἐπανέλαθεν ὁ κόμης, δύνασαι λοιπὸν τώρα νὰ πηγαίνῃς εἰς τὸν κήπον.

Καὶ ἐξῆλθεν ἡ κόρη τῆς αἰθούσης ἐπαναλαμβάνουσα :

— Εἶμαι εὐχαριστημένη, πολὺ εὐχαριστημένη.

Ὁ κόμης ἐπορεύθη πρὸς τὸν κ. Βάν' Ὁσσην, ὅστις περιεπάτει ὑπὸ τὴν δένδροστοιχίαν καπνίζων.

— Ἡ θυγάτηρ σου φαίνεται χαρούμενη, εἶπεν ὁ Ὀλλανδός, ἐπέρασε πλησίον μου, καὶ δὲν μοῦ εἶπε τίποτε, ἀλλὰ προσήλωσε ἐπάνω μου μυστηριώδες βλέμμα.

— Ἡ Χρυσουγὴ γνωρίζει ὅτι ἡδύναμην νὰ τῇ εἶπω περὶ τῶν σχεδίων μας· μόνον, ἐνῶ συνωμίλουν, σχεδὸν ἐξ ἀνάγκης, ἐπέφερον μικρὰν τροποποίησιν.

— Ποῖαν ;

— Ἡ κυρία Δελώρμ δὲν θὰ ἦναι ἐξεδέλφη ἢ θεία τῆς Χρυσουγῆς, ἀλλὰ θὰ ἦναι μήτηρ τῆς· ἄλλως τε, εἶναι καθόλου ἀνταξία τοῦ τίτλου αὐτοῦ.

Ὁ κύριος Βάν' Ὁσσην ἐφαίνετο τεθλιμμένος.

— Χμ, χμ ! ὑπέλαθε, δὲν μοῦ ἀρέσει αὐτὸ πολὺ.

— Διατί ;

— Διότι θὰ ἔχῃς ἀργότερα στενοχωρίας καὶ ἀμνηχανίας.

— Ἴσως, ἀλλὰ δὲν ἤξευρα τί νὰ εἶπω καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλω ἔλαβα τὴν ἀπόφασιν αὐτήν.

Καὶ ἵνα δώσῃ ὁ κόμης εἰς τὸν φίλον του πλήρη ἐξήγησιν, τῷ εἶπε τοὺς λόγους τῆς Χρυσουγῆς.

— Τέλος ἄς ἀφήσωμεν τὰ πράγματα νὰ τρέχωσι τὸν ροῦν των, εἶπεν ὁ Βάν' Ὁσσην· θὰ ἴδωμεν μίαν ἡμέραν τὰ ἀποτελέσματα.

Z'

Ἐν ὁμίχλῃ.

Ἡ νύξ εἶναι ἀσέληνος καὶ ζοφερά. ὁμίχλη ἐπιπλανᾶται ἐπὶ τῶν πλευρῶν τῶν λόφων καὶ κατέρχεται συμπεπυκνωμένη εἰς τὰς κοιλάδας, καὶ ὅμως εἶναι ἤρεμος καὶ ὑπόθερμος, καίτοι ὀκτωβριανή. Ὁ ἄνεμος πνέει τόσον ἐλαφρῶς, ὥστε μόλις κινεῖ τὰ φθίνοντα φύλλα, ἅτινα μένουσιν εἰσέτι ἐπὶ τῶν κλάδων τῶν δένδρων.

Εἰς ἀπόστασιν δικασίων μέτρων ἀπὸ τῆς Κορδελιέρης, ἐκεῖ ἐνθα διασταυροῦται ἡ γειτονικὴ ὁδός, ἡ ἀπὸ Σαμπινέλ εἰς Λογκιγιὸν ἄγρουσα, μετὰ τῆς ὁδοῦ τοῦ νομοῦ, ἀνὴρ κεκαλυμμένος ἐν μηλωτῇ μαύρου χρώματος περιεπάτει ἀπὸ τετάρτου τῆς ὥρας περίπου.

Ἦτο ὁ μαρκήσιος Ἀδριανὸς Βερβεῖν. Βαδίζων βραδέως κατὰ μῆκος τοῦ πρανοῦς ἐσκεπτετο. Ὁ Ἀδριανὸς ἀκριβῶς εἶπεν δὲν ἦτο ὑπερευχαριστημένος εὐρισκόμενος ἐκεῖ. Ὁδηγηθεὶς ὑπὸ τοῦ ὑποκόμητος Σανζάν, τοῦ ὁποίου ἠγνοεῖ τὰ καταχθόνια σχέδια, ἐβλεπεν ὅτι ἐροίφθη εἰς ριψοκίνδυνον ἐπιχείρησιν, ἥτις ἡδύνατο νὰ ἔχῃ σοβαρώτατα ἀποτελέσματα, τούτου ἕνεκεν ἦτο περίφροντις καὶ τετραγαγμένος μέχρι τῶν μυχιῶν τῆς ψυχῆς αὐτοῦ, διότι ἐπὶ τέλους ἡ σηνειδῆσίς του — καὶ εἶχεν ἀκόμη συνειδηθῆσιν — δὲν ἔπαυε κρᾶζουσα αὐτῷ : «Θὰ διαπράξῃς ἀτιμίαν !»

Ἄτυχῶς ὅμως δὲν ἐπίστευε πλέον ὅτι ἦτο δυνατόν ν' ἀνέλθῃ τὴν ὀλισθηρὰν κλιτύν, εἰς ἣν εὐρίσκετο, καὶ διὰ νὰ καταπαύσῃ τὴν φωνὴν τῆς θορυβηθείσης συνειδησεῶς του, ἐζήτηε νὰ καθησυχάσῃ ἑαυτὸν καὶ νὰ ἐλαττώσῃ τὸ μυσᾶρον καὶ ἐγκληματικὸν τῆς πράξεώς του· ἤθελε νὰ διασκεδάσῃ τὴν ἰδέαν ταύτην, ἄλλως δὲ πῶς θὰ ἡδύνατο ν' ἀκούσῃ τοὺς ἐνδοιασμοὺς αὐτοῦ καὶ νὰ ποιήσῃ εὐγενῆ χρῆσιν τῆς θελήσεώς του ; Δὲν ἦτο πλέον αὐτεξούσιος, ἐξηρηᾶτο ἐκ τοῦ ἀμειλίχτου ἐχθροῦ τοῦ κόμητος Δελασέρ, καὶ ὁ ἀνὴρ οὗτος, ὃν ἀπετύφλω ἡ ἐμπάθεια καὶ ὅστις μόνον τὸ μίσος αὐτοῦ ἐγνώριζεν, ἐξήσκει ἡδῆ ἐπ' αὐτοῦ καὶ ἐν ἀγνοίᾳ του τὴν ὀλεθρίαν αὐτοῦ ἐξουσίαν. Ὁ ὑποκόμης ἦτο ὁ κακὸς δαίμων τοῦ μαρκησίου, ἡ δὲ ἐπήρεια τοῦ ἀχρείου τούτου, θὰ εἶχεν ὀλεθρίαν ἐπίδρασιν ἐπὶ τοῦ βίου τοῦ νέου.

Ὅτε ὁ μαρκήσιος προεχώρησε κατὰ δέκα περίπου βήματα, ἔστη αἴφνης καὶ ἔτεινε τὸ οὖς, μηδὲν ὅμως ἀκούσας, ἐξηκολούθησε περιπατῶν καὶ βυθιζόμενος εἰς τὰς σκέψεις του.

Τέλος ἠκούσθη μακρόθεν πρὸς τὸ Σιρκούρ κρότος ἀμάξης.

— Αὐτὸς εἶναι, ἐψηθύρουν ὁ Ἀδριανός, ὅστις ἔστη ἔν' ἀκούσῃ.

Ἄκων ἀνεσκίρτησεν. Ἡ ἀμάξα προυχώρησε ταχέως, ὁ δὲ θόρυβος ἐγίνετο εὐκρινέστε-

ρος ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον. Μετ' ὀλίγον τὸ φῶς δύο φανῶν διέσχισε τὴν ὁμίχλην καὶ μετὰ δύο λεπτά κατὰ διαταγὴν τῶν ἐντὸς ἡ ἀμάξῃ ἔστη.

Ἠνεώχθη ἡ θυρὶς τῆς ἀμάξης καὶ κατήλθεν ὁ ὑποκόμης. Ὁ Ἀδριανὸς ἐπλησίασεν αὐτόν.

— Ἐδῶ εἶσαι, εἶπεν ὁ ὑποκόμης, καλά, τὰ πάντα ἔχουσι καλῶς. Ἡ νύξ εἶναι ὠραία, ἐπίτηδες δι' ἡμᾶς ! Ὁ διάβολος διὰ νὰ μᾶς εὐχαριστήσῃ ἐσβυσε ὅλα τὰ κηρία τοῦ Θεοῦ καὶ ἀσφικε τὸν καπνὸν ἐκ τοῦ μεγάλου αὐτοῦ λέβητος.

Κατήλθε καὶ ὁ ἀμαξηλάτης. Ὁ ὑποκόμης τῷ εἶπε χαμηλοφώνως λέξεις τινάς, συνοδευόμενας ὑπὸ κινήματος, λαβῶν δὲ τότε ἓνα τῶν ἵππων ἀπὸ τοῦ χαλινοῦ, ἔσυρε τὴν ἀμαξάν μακρὰν τῆς ὁδοῦ. Ἐκεῖ, μολονότι ἐκρύπτετο ὑπὸ φραγμοῦ, ὅστις περιέστερε τὴν ὁδὸν καὶ ὑπὸ τῆς ὁμίχλης, ἐκάλυψεν ὅμως διὰ σκεπάσματος τοὺς φανούς· ἦτο τοῦτο ἐκ περισσοῦ προφυλακτικὸν μέτρον λαμβανόμενον κατὰ διαταγὴν τοῦ ὑποκόμητος.

— Ἡὺρα καλὴν ἀμαξάν, εἶπεν οὗτος τῷ Ἀδριανῷ· σὺ, ὡς ἐκ τῆς ὁμίχλης, δὲν ἡδυνήθης νὰ ἴδῃς τοὺς ἵππους, σοὶ ἐγγυῶμαι ὅμως ὅτι δὲν εἶναι ἀσθματικοί, τουναντίον, εἶναι ἐξαιρετοὶ καὶ ἀκούραστοι.

— Τοὺς ἤκουσα ἐρχομένους.

— Μὲ περιέμενες πρὸ πολλοῦ ;

— Πρὸ εἴκοσι περίπου λεπτῶν.

— Δὲν ἐβράδυνα ὅμως καὶ νομίζω ὅτι δύναμειθ ἀφόβως νὰ πλησιάσωμεν πρὸς τὴν Κορδελιέρην. Ἐὰν δὲν ἀπατώμαι, ἰδοὺ μεταξὺ αὐτῶν τῶν δένδρων ἄρχεται ἡ ὁδός, ἡ ὁποία ὁδηγεῖ ἐκεῖ.

Καὶ ἐπροχώρησαν ἐν μέσῳ τῆς χέρσου.

— Μολονότι νομίζω ὅτι ἐδῶ μόνον γλαύκας δύναμειθ ν' ἀπαντήσωμεν, ἐπανέλαθεν ὁ ὑποκόμης, ἐν τούτοις ἄς μὴ ὀμιλῶμεν δυνατά. Τί ὥρα εἶναι ;

— Ἦκουσα νὰ σημαίνῃ τὸ ὠρολόγιον τῆς Σαμπινέλ τὴν δεκάτην.

— Ναί, θὰ ἦναι τώρα δέκα καὶ ἡμίσεια περίπου.

— Ἐὰν ἡ Χρυσουγὴ φθάσῃ προτιήτερα, ἡμεῖς θὰ ἡμεθα ἐκεῖ, ὥστε ἡ ὑπόθεσις ἐπέτυχε.

— Ὡς προεῖδες, ἡ Χρυσουγὴ ἦλθε καὶ ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου· ἐγὼ ἤμην κρυμμένος πλησίον τοῦ τοίχου, ἐντὸς κισσοῦ, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐβλεπεν ἄλλον ἐκτὸς αὐτῆς, τῆς ἐφώνησα σιγὰ σιγὰ τὸ ὄνομά της. Μὲ ἤκουσε, μὲ εἶδε καὶ ἐπλησίασεν. Ἡ ἐπιστολή μου ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας της· τὴν ἔλαβε καὶ ἐκάθησε κάτω ἀπὸ τὸ δένδρον καὶ τὴν ἀνέγνωσεν, ὕστερον δὲ μοὶ εἶπε :

— Ναί, ναί, θὰ ἔλθω.

Καὶ ἐνῶ ἐκείνη ἐσχίζεν εἰς μικρὰ τεμάχια τὴν ἐπιστολήν, ἐγὼ κατέβην τοῦ τοίχου.

— Ἴδου πῶς κατεβαίνει τὸ πνεῦμα εἰς τὰς νέας, εἶπεν ἐν συμπεράσματι ὁ ὑποκόμης, συνοδευὼν τοὺς λόγους τούτους μὲ εἰδεχθὲς μειδιᾶμα.

Ἐπλησίασαν πρὸς τὴν κατοικίαν, φρονίμως ὅμως φερόμενοι, ἔμειναν σιωπηλοί. ἐπροχώρησαν δὲ μετὰ προφυλάξεως, ὅσον τὸ

δυνατόν ἐλάχιστον προξενούντες θόρυβον καὶ ὀδηγούμενοι ὑπὸ τῆς μελαγχολικῆς σκιάς τῆς παλαιᾶς κατοικίας, ἦν ἐκαλυπτεν ἡ ὀμίχλη.

Ὅτε ἔφθασαν εἰς τὴν θύραν τοῦ κήπου, ὁ ὑποκόμης εἶδεν ὅτι ἡ θύρα αὕτη ἦτο ἡμιάνοικτος καὶ τοῦτο παρετήρησεν εἰς τὸν Ἀδριανόν.

— Ἡ μικρὰ ἔλαβεν ἐκ τῶν προτέρων τὰς προφυλάξεις τῆς, εἶπε χαμηλῆ τῆ φωνῆ. Ἐξ ἄπαντος, ἀγαπητέ, ἡ ἀφελῆς αὕτη κόρη εἶναι πολὺ πανούργος ἢ ὅσον ὑπέθετες. Μὲ ὅλα ταῦτα θὰ ἔχη τὸν νοῦν τῶν ὁμοφύλων αὐτῆ.

Καὶ ὠθήσας ὀλίγον τὴν θύραν προέκυψεν ἐντὸς τοῦ κήπου τὴν κεφαλὴν.

— Νομίζω, εἶπεν, ὅτι βλέπω φῶς εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα.

— Εἰς τὸ ὀματίον τῆς Χρυσουγῆς, εἶπεν ὁ μαρκήσιος· δὲν θὰ ἀργήσῃ νὰ ἔλθῃ.

— Ἄς περιμεινῶμεν.

Καὶ προσήλωσεν τὸ οὖς, ἵνα ἀκούσῃ καὶ τὸν ἐλάχιστον θόρυβον ἐν τῇ οἰκίᾳ ἢ ἐντὸς τοῦ κήπου· πανταχοῦ ὅμως τοσαύτη ἐπεκράτει σιωπὴ, ὥστε ἠδύνατό τις ν' ἀκούσῃ τὴν πτῆσιν νυκτερίδος. Αἶφνης ἀσυνήθης καὶ παράδοξος θόρυβος ἠκούσθη ἐν τῷ μέσῳ τῆς νεκρωσίμου ταύτης σιωπῆς, ὅμοιος πρὸς διηνεκεῖς ἐκπυρσοκροτήσεις. Οἱ ἦχοι ἐκείνοι, οἵτινες ἐπολλαπλασιαζόντο ὑπὸ τῆς ἠχούς καὶ οἵτινες οὐδέποτε ἴσως ἠκούσθησαν ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐκείνῃ χέρσῳ, διέσχίζον τὴν ὀμίχλην καὶ παρήγον ἐν τῷ ἀέρι βρόμον, ὅμοιον πρὸς τυφεκισμούς.

Ὁ ὑποκόμης ὠρθώθη ἀποτόμως, ὡσεὶ ἐχιόνα ἐδῆξεν αὐτόν.

— Τί τρέχει; ἠρώτησεν ὁ Ἀδριανός.

— Αὐτὸ δὲν τὸ ἠλπίζον ποτὲ νὰ τὸ ἀκούσῃς εἰς τοιαύτην ὥραν τῆς νυκτός.

Ὁ θόρυβος ἐξηκολούθει ἠχηρότερος.

Ὁ ὑποκόμης ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ μαρκησίου.

— Τρέμεις, εἶπε· μήπως φοβείσαι;

— Ἀνησυχῶ, τὸ ὁμολογῶ, μὲ ἐκυριεύσεν ἀόριστος φόβος.

— Ἄ! ἄ! ἀληθῶς; λοιπὸν, ἀγαπητέ, αὐτὸ, τὸ ὅποιον ἀκούεις, εἶναι τὸ κλικ-κλάκ μαστιγίου, τὸ ὅποιον κρατεῖ τις εἰς χεῖρας, πολὺ γυμνασμένος.

— Τί! μαστίγιον προξενεῖ τὸν καταχθόνιον αὐτὸν κρότον;

— Ναί, τίποτε ἄλλο. Βλέπεις πόσον μερικὰ πράγματα φαίνονται φοβερὰ εἰς τὸ σκότος. Κλικ-κλάκ, κλικ-κλάκ, ὠρκεῖον παιγνίδι, αἶ! Γνωρίζω ποῖος εἶναι αὐτός ὅστις διασκεδάζει καὶ διακαρττεῖ τὴν νυκτερινὴν σιωπὴν· εἶναι ὁ ἀμαξηλάτης, ὁ ὁποῖος εἶναι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ἐνοικιαστοῦ ἀμαξῶν εἰς Λογκιγιόν, πιθανόν νὰ ἔφερε κανένα εἰς Βονδέρῳ ἢ εἰς Βάρην. Εἶναι σωστός κατοικὸς τῆς Καμπανίας, δυνατός ὡς βράχος· ἔχει χεῖρι σιδερένιο, διότι μὲ μίαν γροθιά ἠμπορεῖ νὰ φονεύσῃ βοῦν.

Ὁ θόρυβος τοῦ μαστιγίου ἔπαυσε. Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ ἀμαξηλάτης δὲν θὰ ἦτο μακρὰν τῆς διασταυρώσεως τῆς ὁδοῦ, διότι ὁ ὑποκόμης καὶ ὁ Ἀδριανὸς ἤκουσαν εὐκρινῶς τὴν βραγχνῶδη αὐτοῦ φωνήν:

— Χοῦ, Βιβί, ὄρμος τώρα, ἄ.

Μετὰ ἐπανειλημμένα κλικ-κλάκ ἀκούσθησαν τ' ἀνωτέρω καὶ ἐπεκράτησε πάλιν σιωπὴ. Μετὰ στιγμὴν ἠκούσθη θόρυβος θύρας ἀνοιχθείσης, ὅστις ἐφείλκυσε τὴν προσοχὴν τῶν δύο ἀνδρῶν, οἵτινες παρεμόνευον.

— Ἦκουσες; ἠρώτησεν ὁ ὑποκόμης.

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ Ἀδριανός, οὔτινος ἡ καρδίκα ἐπαλλε σφοδρότατα.

— Ἐκείνη εἶναι, ἐκείνη. ἔρχεται, πρόσεξε νὰ μὴ λιποψυχῆσης. Θὰ τὴν ἀφήσωμεν νὰ περάσῃ τὸ κατώφλιον τῆς θύρας, καὶ ἔπειτα τὴν πέρνεις ἀμέσως εἰς τοὺς βραχίονάς σου, τὴν σηκώνεις ὡς πτερόν καὶ φεύγουμεν τάχιστα.

— Ἐὰν ὅμως φωνάξῃ καὶ ζητήσῃ βοήθειαν;

— Τῆς φράξεις τὸ στόμα μὲ ἓνα μεγάλο φίλημα.

Ἀμφότεροι προσήλωσαν τὸ οὖς.

— Ἀκούω θόρυβον εἰς τὸν διαδρόμον, εἶπεν ὁ Ἀδριανός.

— Ναί, νὰ τὴν, σιωπὴ!

Ὁ ὑποκόμης ἠμηνέριζε τὴν θύραν, ἔθηκε τὸν πόδα ἐντὸς τοῦ κήπου καὶ παρετήρησεν.

Ἦκούοντο νῦν εὐκρινῶς οἱ βηματισμοὶ ἐπὶ τῆς ἄμμου, ὁ δὲ ὑποκόμης παρετήρησε φῶς κινούμενον ἐν τῇ ὀμίχλῃ ὡς πυγολαμπίς.

— Ἡ μικρὰ φέρει μαζὴ τῆς φανάρου, ἐσκέφθη.

Αἶφνης τὸ κινούμενον φῶς διεπέρασε παντελῶς τὴν ὀμίχλην, ἀμέσως δὲ ὁ ὑποκόμης ἔλαβε τὸν νέον ἀπὸ τοῦ βραχίονος, ὃν ἔσφιγγεν ἰσχυρῶς, καὶ παρελθὼν τὸν τοῖχον, ἔσυρεν αὐτὸν εἰς ἀπόστασιν δέκα βημάτων.

Ἀνὴρ φέρων φανὸν ἐφάνη ἐπὶ τῆς θύρας.

Ἦτο ὁ κόμης Δελασέρ.

Ὁ Ἀδριανὸς ἐρρίγησε σύσσωμος ἐκ τοῦ τρόμου. Ὁ ὑποκόμης ἔσυρεν ἐκ τοῦ κόλπου του πολύκροτον καὶ ἴστατο ἑτοιμὸς νὰ πυρβολήσῃ κατὰ τοῦ γέροντος.

— Ἡ Χρυσουγὴ τὰ εἶπεν ὅλα εἰς τὸν πατέρα τῆς!

Αὐτὸ ἐσκέφθησαν εὐθύς ἐξ ἀρχῆς οἱ δύο συνένοχοι.

Ἐν τούτοις ὁ γέρον ἴστατο ἀκίνητος ἐνώπιον τῆς ἀνοικτῆς θύρας τοῦ κήπου, οὐδαμῶς ἔχων ἀπειλητικὴν στάσιν.

— Διαβολε, τί κάμνει ἐκεῖ, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ ὑποκόμης ἐκπληκτός.

Ἰπώκωρος θόρυβος, τὸν ὅποιον δὲν ἠδυνήθη ν' ἀκούσῃ ταχύτερον ἐνεκα τῆς συγκινησεῶς του, ἀπήντησεν εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην, ὁ θόρυβος δὲ οὗτος προήρχετο ἐκ τῶν τροχῶν ἀμάξης καὶ τῶν βηματισμῶν ἵππου.

— Ἐννοῶ, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ ὑποκόμης, θ' ἀναχωρήσῃ. Ὁμοιάζει μὲ κουκουβαχίαν, ἡ ὁποία προτιμᾷ τὴν νύκτα ἀπὸ τὴν ἡμέραν. Ἡ κόρη του ἐπερίμετε φυσικῶς ν' ἀναχωρήσῃ διὰ νὰ τρέξῃ εἰς τὴν πρώτην ἐρωτικὴν τῆς συνέντευξιν. Λοιπὸν κατευόδιον, κύριε, καὶ ὅταν ἐπιστρέψῃς, δὲν θὰ εὔρης πλέον τὸ περιστέρι εἰς τὸ κλωδί του.

Ἡ ἀμαξὴ ἔφθασεν εἶχε στραφῆ πρὸς τὴν χέρσον καὶ ἔστη πρὸ τῆς θύρας.

— Μία διαβολονύχτα, κύριε, εἶπεν ὁ ἐκ Καμπανίας ἀμαξηλάτης πηδῶν. Ὡς βλέπω, ἤκουσατε τὸν κτύπον τοῦ μαστιγίου

μου. Ἐὰν δὲν ἦτο αὕτη ἡ ἀναθερατισμένη ὀμίχλη, θὰ ἤμουν ἐδῶ πρὸ εἴκοσι λεπτῶν. Κᾶπου κᾶπου, κύριε, δὲν βλέπει κανεὶς τὸ δακτυλὸ του, ἀλλὰ δὲν πειραζεῖ, πάλιν θὰ φθάσωμεν εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου πρὶν ἀναχωρήσῃ ἡ ἀμαξοστοιχία. Γνωρίζετε τὸ Βιβί μου. Ἄ! εἶναι καλὸν ζῶον, δὲν τὸ μέλει οὔτε διὰ τὴν ὀμίχλην οὔτε διὰ τίποτε.

— Ἐπῆρες καλὴν καὶ εὐρύχωρον ἀμαξάν; ἠρώτησεν ὁ κόμης.

— Πολὺ καλὴν, εἶναι σὰν κρεββάτι.

— Ἐχεις θέσιν διὰ δύο σάκκους, διότι σήμερον πέρνω μαζὴ μου μόνον αὐτά.

— Θὰ στενοχωρηθῶ ὀλίγον καὶ θὰ βάλω τὸ ἓνα εἰς τὰ πλάγια μου καὶ τὸ ἄλλο ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὰ πόδια μου.

— Εἶναι ἐκεῖ καὶ βραλε τα εἰς τὴν θέσιν των.

Ἐν τούτοις ὁ κόμης εἰσῆλθεν εἰς τὸν κήπον.

Ὁ ἀμαξηλάτης ἐφόρτωσε τοὺς μαρσίπους, ὅτε δὲ ἐπέρασε τὴν ἐργασίαν ταύτην, ἐνετανίσθη ὁ κόμης.

— Ἐτελείωσεν; ἠρώτησεν οὗτος.

— Ναί, κύριε, ἠμπορεῖτε ν' ἀναβῆτε.

Ὁ ὑποκόμης καὶ ὁ μαρκήσιος ἀκίνητοι καὶ σιωπηλοὶ ἴστατο ἐπακουμβῶντες εἰς τὸν τοῖχον.

Ὁ ἀμαξηλάτης ἤνοιξε τὸ θυρίδιον τῆς ἀμαξῆς.

— Ἐλάτε, εἶπεν ὁ κόμης.

Ἀμέσως, πρὸς μεγάλην ἐκπληξιν τοῦ ὑποκόμητος καὶ τοῦ Ἀδριανοῦ, ἡ Χρυσουγὴ καὶ ἡ Φραγκίσκη ἐξῆλθον τοῦ κήπου.

Ὁ κόμης ἔλαβε τὴν θυγατέρα αὐτοῦ ἀπὸ τῆς χειρός καὶ τὴν ἐβόηθησε νὰ καθίσῃ ἐντὸς τῆς ἀμαξῆς, ἐπρόφθασεν ὅμως ἡ Χρυσουγὴ νὰ ρίψῃ περὶ ἑαυτὴν ταχὺ βλέμμα. Προσρῶνός ἐσκέπτετο τὸν Ἀδριανόν καὶ τὴν συνέντευξιν, ἦν οὗτος μὲν τῇ ἔδωκεν, αὕτη δὲ ἐδέχθη. Ἐπέβη καὶ ἡ ἄφωνος τῆς ἀμάξης καὶ ἐκάθησεν ἐναντι τῆς νεκρᾶς αὐτῆς κυρίας.

Ὁ κόμης Δελασέρ ἔκλειε τὴν θύραν στρέψας ὡς τὸ κλειδίον, ἐνῶ ὁ ἀμαξηλάτης κρατῶν τὸν πῖλον ἠπόρει διὰ τὴν παρουσίαν τῶν δύο γυναικῶν.

Ὁ ὑποκόμης Σανζάκ συνέστρεψε μανιωδῶς τὸν μύστακα, ἐνῶ διὰ τῆς ἐτέρας χειρός ἐβασάνιζε τὴν ἀκτηρίδα τοῦ πολυκρότου αὐτοῦ. Ἰπώκωρος λύσσα, ἦν ἠσθάνετο ἀνίσχυρον, ἐκόχλαζεν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ.

Ἀνεχώρει λοιπὸν τοιοῦτοτρόπως ὁ κόμης Δελασέρ, φέρων μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τὴν θυγατέρα του. Ἀλλὰ τὸ ἀπρόοπτον τοῦτο κατέστρεψε τὰ σχέδια του· διέφυγε τὰς χεῖρας του ἡ ἀθῶα αὕτη κόρη, ἡ νέα λεία, τὸ ἄλλο θυμῶ, ὅπερ ἤθελε νὰ θυσιάσῃ εἰς τὸ μίσος του!... Μόλις ἠδύνετο νὰ κρατήσῃ ἑαυτοῦ ἦτο ἐξηγριωμένος καὶ ἐσκέπτετο νὰ ἐφορμήσῃ κατὰ τοῦ γέροντος, νὰ ὀραξῇ αὐτόν ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ καὶ νὰ τὸν ρίψῃ χαμαί, διὰ νὰ δυνήθῃ ἀκολούθως ν' ἀπαγαγῇ τὴν θυγατέρα του, ἀλλ' ἐνέπνεεν αὐτῷ σεβασμὸν ὁ ἀπωτέρω ἰστάμενος ἀμαξηλάτης, ὅστις διὰ τῆς πυγμῆς ἠδύνατο νὰ φονεύσῃ βοῦν.

Τὸ πολύκροτον αὐτοῦ ἦτο περιττὸν ὄπλον, διότι ὅσον καὶ ἂν ἦτο ἄθλιος, δὲν ἤθελε νὰ

γείνη δολοφόνος. Ὁ ὑποκόμης Σανζάκ οὐδὲν ἐπέθυμει νὰ ἐμφανισθῆ ἐνώπιον κακουροδοικείου. "Α! ἦτο συνετὸς ὅσον καὶ ἀνανδρὸς! ἤθελε μὲν νὰ προσβάλλῃ τὸν ἐχθρόν του, ἀλλὰ νὰ πληξῆ αὐτὸν ἀφανῶς, χωρὶς νὰ διατρέξῃ τὸν ἐλάχιστον κίνδυνον.

Ἐν τούτοις ὁ κόμης, ἀφοῦ ἔκλεισε τὴν θύραν καὶ ἔθηκε τὴν κλειδα ἐν τῷ θυλακίῳ του, εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἀμαξάν καὶ ἐκάθησε πλησίον τῆς θυγατρὸς του. Ὁ ἀμαξηλάτης κλείσας τὴν θυρίδα ἀνέβη εἰς τὴν θέσιν του.

— Χού, Βιβί, γρήγορα, ἄ.

Καὶ τὰ κλικ-κλάκ τοῦ μαστιγίου ἤκούσθησαν πάλιν. Ἡ ἀμαξα ἐγένετο ἀφαντος ἐν μέσῳ τῆς ὁμίχλης.

Οἱ δύο συνένοχοι ἀπεμακρύνθησαν τοῦ τοίχου καὶ ἐξῆλθον ἀπὸ τῶν ὑψηλῶν χόρτων, ἐντὸς τῶν ὁποίων ἐκρύπτοντο. Ὁ ὑποκόμης ἀφῆκεν ὑπόκωφον κραυγὴν, ἣν ἠκούουθησε φοβερὰ ὕβρις.

— Λοιπὸν; ἠρώτησεν αὐτὸν ὁ μαρκήσιος.

— Λοιπὸν ἐμείναμεν μὲ τὰ ἔξοδά μας.

— Ἀνεχώρησε, τὴν ἐπῆρε μαζὴ τοῦ ὁπατῆρ τῆς, ποῦ ὅμως; πιθανῶς εἰς ἄλλην ἀπόκεντρον γωνίαν, εἰς τὴν Γαλλίαν ἴσως.

— Καλὰ, εἶπεν ὁ ὑποκόμης τρίζων τοὺς ὀδόντας, θὰ τοὺς ἀνεύρωμεν!

Η'

Ἐν Παρισίους.

Ἡ κυρία Δελώρμ καὶ ἡ Χρυσουγὴ ἔναντι ἀλλήλων καθήμεναι εἰς τράπεζαν τεθειμένην ἐν τῷ κέντρῳ εὐρυχώρου ἐστιατορίου ἀπεγευματίζον. Οὐδεμία σπουδαία πρὸς τὰ βελτίω μεταβολὴ παρατηρήθη ἀπὸ δεκαπέντε ἡμερῶν, καθ' ἃς ἡ νεᾶνις εὐρίσκειται ἐν Παρισίους. Καὶ ἴσως μὲν ἦτο ὀλιγώτερον μελαγχολικὴ καὶ ἀδύνατος, ἀλλ' εἰσέτι δὲν ἠδύνατο ν' ἀποτινάξῃ τὴν νάρκην τῆς καθήμενῃ δ' ἐπὶ ἀνακλίντρον τῆς μικρᾶς αὐτῆς αἰθούσης καὶ ἡμικλείστους ἔχουσα τοὺς ὀφθαλμούς, διήρχετο ὀλοκλήρους ὥρας βεβουλισμένη εἰς εἶδος ἐκστάσεως.

Τὸ ἰδιαιτέρον ὀματίον τῆς Χρυσουγῆς ἦτο ἄριστον, τοιοῦτον εἶον ἠδύνατο νὰ ἐπιθυμήσῃ νεᾶνις, πλουσιώτατα ἠνυπρετισμένον παρ' αὐτὸ δ' ἔκειτο ὁ θάλαμος αὐτῆς, οὐχ ἦτον πλουσιῶς διεσκευασμένον.

Βεβαίως πάντα ταῦτα ἐφάνησαν τῇ Χρυσουγῇ ὠραότατα, ἐπὶ τινὰς δὲ ἡμέρας διεσκέδαζε βλέπουσα καὶ ἐξετάζουσα πάντα τὰ ἐν τῷ οἰκήματι αὐτῆς, ἀλλὰ σχεδὸν ἀμέσως ἐπεσεν αὐτὴ εἰς τὴν συνήθη ἀπάθειάν τῆς.

Μεγάλην ἠσθάνθη χαρὰν ὅτε ἡ κυρία Δελώρμ ἀνοίξασα αὐτῇ τοὺς βραχιονᾶς τῆς τὴν ἀπεκαλεσε κόρην τῆς, ἀγαπητόν τῆς τέκνον, ἀλλ' ἡ ἐκ τῆς πρώτης ταύτης περιπτύξεως ἐντύπωσις ἦτο παροδική, ἐγένετο δὲ κατόπιν ἡ νεᾶνις σχεδὸν ἀναισθητος εἰς τοὺς γλυκεῖς λόγους καὶ εἰς τὰς θωπείας τῆς ἐξαίρετου γυναικός, ἣν ὑπελάμβανε μητέρα αὐτῆς.

Ὀφείλομεν νὰ εἴπωμεν ὅτι εἰσέτι διετέλει ὑπὸ τὴν ἐντύπωσιν ἀποχωρισμοῦ, μεγάλην προξενήσαντος αὐτῇ θλίψιν.

Ὁ κόμης Δελασέρ, ἀνὴρ ἰσχυρᾶς πάντοτε θελήσεως καὶ ἀμετάτρεπτος εἰς τὰς ἀποφάσεις του, εἶχεν ἀναχωρήσει, ἀκολουθήσας τὸν φίλον του Γουλιέλμον, μεταβαίνοντα εἰς Ἀμερικὴν καὶ Ἀσίαν, ἕνεκα σπουδαίων, ὡς εἶπομεν ἤδη, συμφερόντων. Ὅτε ὁ πατήρ, μόλις συνέχων τὰ δάκρυά του, εἶπε πρὸς τὴν θυγατέρα του: «Ἀναχωρῶ, δὲν θὰ σ' ἐπανιδῶ ἴσως πρὶν ἢ παρέλθῃ ἔτος», ἡ Χρυσουγὴ ἐρίφθη εἰς τὸν τραχηλὸν του κραυγάζουσα: εἶτα δὲ, ἀφοῦ ὁ κόμης ἀνεχώρησεν, ἔκλαυσε πολὺ.

Ἡ κυρία Δελώρμ ἔτρεφεν ἤδη πρὸς τὴν Χρυσουγὴν μεγάλην ἀγαπὴν ὑπῆρχον ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς γυναικὸς ταύτης, ἣτις ἐπ' ἐλάχιστον μόνον χρόνον ἐχρημάτισε μήτηρ, θησαυροὶ μητρικῆς στοργῆς ἀδαπάνητοι, οὓς ἐμελλε νὰ κληρονομήσῃ ἡ Χρυσουγὴ. Ἐπραξε πᾶν τὸ ἐπ' αὐτῇ πρὸς ψυχαγωγίαν τῆς κόρης καὶ πρὸς περισπασμὸν τοῦ πνεύματός τῆς. Σχεδὸν καθ' ἐκάστην ἐξήρχοντο. Τὴν δευτέραν μ. μ. ἡ ἀμαξα ἀνέμενε τὰς κυρίας ἐν τῇ αὐλῇ πρὸ τοῦ περιστυλίου τῆς μεγάλης κλίμακος. Μετέβαινον εἰς τὴν Θριαμβευτικὴν Ἀψίδα, περιέκαμπτον τὸ Δάσος τῆς Βουλόνης καὶ ἐπανήρχοντο διὰ τῶν Ἡλισίων Πεδίων καὶ τῆς πλατείας τῆς Ὁμονοίας: ἄλλοτε περιεδιαβαζον ἐπὶ τῶν βουλεβάρτων, τῶν προκουμαίων καὶ ἐν ταῖς ὁδοῖς ἐνθα κείνται τὰ μεγάλα ἐμπορικὰ καταστήματα τῶν Παρισίων. Ἐὰν ἡ Χρυσουγὴ ἤθελεν, κατέβαινον τῆς ἀμαξῆς, ἀλλ' ἡ νεᾶνις σπανίως ἐδήλου τὴν ἐπιθυμίαν νὰ εἰσέλθῃ εἰς ἐργαστήριον ἢ εἰς κατάστημα.

Ἡ κυρία Δελώρμ ἀπεδέξατο δυσχερῆ ἀποστολήν, ἣν ἐπέθυμει νὰ ἐκπληρώσῃ ἐπαξίως καὶ ἠδύνατο νὰ τὸ πράξῃ, διότι ἐγνώριζε τί ὄφειλε νὰ πράξῃ ὑπὲρ τῆς προσφιλοῦς μικρᾶς κόρης, ἣν ὁ εὐεργέτης αὐτῆς ἐνεπιστεύθη εἰς τὰς περιποιήσεις τῆς, εἰς τὴν ἀγαπὴν καὶ τὴν ἀφοσίωσίν τῆς.

Δυστυχῶς ὅμως, μὴ δυναμένη νὰ λησμονήσῃ ὅτι ἡ νεᾶνις ἦτο θυγατὴρ τοῦ κόμητος Δελασέρ καὶ αἰσθανομένη κάλλιστα τὴν ἀπόστασιν, ἣτις ὑπῆρχε μεταξὺ τῆς πλουσίας κληρονομίου καὶ αὐτῆς, δὲν ἐξεπλήρου ἐπαρκῶς τὸ πρόσωπον, ὅπερ ἀνέλαβε καὶ ἐν ταῖς τρόποις αὐτῆς καὶ ἐν τῇ γλώσῃ καὶ ἐν τῇ πρὸς τὴν μικρὰν ἀγάπῃ τῆς ὑπῆρχε τι τὸ προδίδον σεβασμὸν πρὸς τὴν Χρυσουγὴν, ὅταν τῇ ἔλεγεν: «ἀγαπητό μου παιδί, προσφιλὴς μου κόρη», ἦτο ὡς νὰ λέγῃ: δεσποινίς. Καὶ δὲν ἔπταιε διὰ τοῦτο, διότι ὑπῆκουεν εἰς αἴσθημα.

Ὅπως δὲ ποτε, οὐδέποτε ἐτόλμα νὰ λάβῃ τὴν αὐθεντίαν μητρὸς πρὸς θυγατέρα, τοῦτο δὲ ἐνόει ἡ Χρυσουγὴ αὐτομάτως, καὶ τοῦτο ἐνεκεν οὐδὲν ὅπως ὑπῆρχε μεταξὺ αὐτῶν ἡ ἡδέια ἐκείνη στενότης, ἡ οικειότης ἐκείνη, ἡ πλήρης πίστις, αἵτινες προκαλοῦσι τὴν ἐμπιστοσύνην καὶ διακαίουσιν τὴν φιλικὴν ἀνταλλαγὴν τῶν ἰδεῶν καὶ τῶν αἰσθημάτων.

Ἡ Χρυσουγὴ ἠγάπα τὴν κυρίαν Δελώρμ, ὡς ἠγάπησε τὰς χρυσαλλίδας τῆς, καὶ ὅτε δ' ἀκόμη τὴν ἐνηγκαλίζετο ἠσθάνετο τὴν ζέσιν καὶ τὰς ἠδίστας ἐκείνας συναισθήσεις, ἃς μεταδίδει ἡ μητρικὴ στοργή.

Ἐὰν ἡ νεᾶνις ἠδύνατο νὰ σκεφθῆ, νὰ

κρίνη καὶ νὰ ἐκτιμήσῃ, θὰ ἔλεγε βεβαίως καθ' ἑαυτὴν:

— Ἐγὼ ἐνόμιζον ὅτι ἄλλο πρᾶγμα εἶναι ἡ μήτηρ!

Ἡ κυρία Δελώρμ καὶ ἡ Χρυσουγὴ ἀπεγευματίζον, ὡς εἶπομεν ἀνωτέρω, καὶ ἐμελλον νὰ ἐγερωθῶσι τῆς τραπέζης, ὅτε ἐσήμανεν ὁ κώδων τῆς θύρας τῆς εἰσόδου. Μετὰ μικρὸν ἠνεώχθη ἡ θύρα τοῦ ἐστιατορίου καὶ ἐνεφανίσθη ἡ θαλαμηπόλος, κόρη εἰκοσιπενταετίας, μετριώρων τὸ ἦθος, ἀρκούντως ὠραία, εὐπαρησίαστος καὶ τὸ βλέμμα ἠδὺ καὶ ἀγαθὸν ἔχουσα.

— Κυρία, εἶπε, μία μαυροφόρα ζητεῖ νὰ σᾶς ὁμιλήσῃ.

— Ἐκείνη εἶναι! τέλος πάντων! διενεώθη ἡ κυρία Δελώρμ. Σοῦ εἶπεν ἡ γυναῖκα αὐτῆ τὸ ὄνομά τῆς; προσέθηκεν ὑψηλοφώνως.

— Ὅχι, κυρία, ἀλλ' ἔρχεται ἐκ μέρους τοῦ κυρίου Βάν Ὅσσην.

— Πολυ καλὰ, εἶπεν ἡ κυρία Δελώρμ, ἐγερωθεῖσα ζωηρῶς ἄς εἰσέλθῃ εἰς τὸ ὀματίόν μου.

Ἡ θαλαμηπόλος ἐξῆλθεν, ἀπευθυνθεῖσα δὲ ἡ κυρία Δελώρμ πρὸς τὴν Χρυσουγὴν ἐπανέλαθεν:

— Ἀγαπητῆ μου κόρη, ἡ γυνὴ αὐτῆ εἶναι ἡ παιδαγωγὸς σου, τὸ πρόσωπον περὶ τοῦ ὁποίου σοὶ ὁμιλήσεν ὁ πατήρ σου πρὶν ἀναχωρήσῃ πηγαίνω νὰ τὴν ὑποδεχθῶ, καὶ θὰ σοὺ τὴν παρουσιάσω, ἀφοῦ ὁμιλήσω ὀλίγον μαζὴ τῆς.

Ἡ Χρυσουγὴ ἀπεκρίθη διὰ κινήματος τῆς κεφαλῆς καὶ ἠγέρθη, ἡ δὲ κυρία Δελώρμ ἠσπάσθη αὐτὴν ἐπὶ τοῦ μετώπου λέγουσα:

— Πήγαινε, ἀγαπητῆ μου, νὰ μᾶς περιμένης εἰς τὸ ἰδιαιτέρον σου ὀματίον.

Ἡ νεᾶνις ἀπεμακρύνθη ἠρέμα, χωρὶς νὰ εἴπῃ λέξιν ἡ κυρία Δελώρμ ἐξῆλθεν ὡσαύτως τοῦ ἐστιατορίου, διευθυνομένη δὲ πρὸς τὸ ὀματίόν τῆς ἔλεγε:

— Θὰ ἦναι ἄρά γε ἡ παιδαγωγὸς ἐπιτηδειοτέρα καὶ εὐτυχεστέρα ἀπὸ ἐμέ. Ἄς τὸ ἐλπίσω.

[Ἐπεται συνέχεια.]

Π.

ΕΒΕΛΟΘΗΣΑΝ
ΙΑΤΡΟΥ ΑΠΟΜΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ
ΚΑΙ Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ:
ΤΟ ΠΕΡΙΛΕΓΜΕΝΟΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣΗΣ
Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΠΙΠΟΥ — Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΝΥ
ΚΑΙ Ο ΙΠΠΟΤΗΣ ΤΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΟΙΚΟΥ

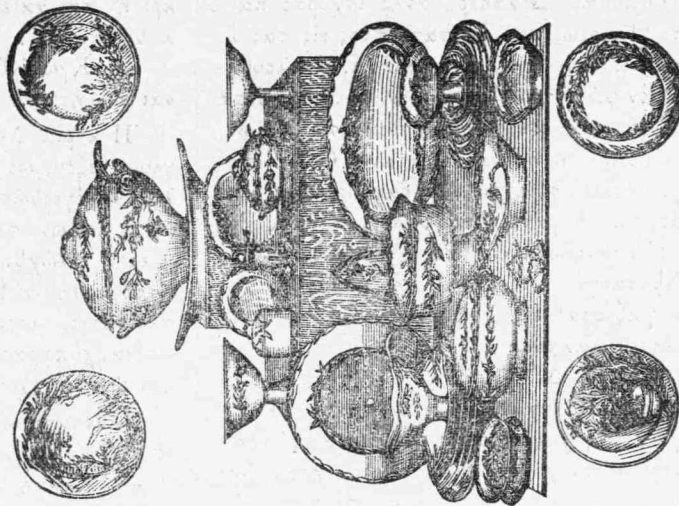
Τὸ λαμπρὸν τοῦτο μυθιστόρημα τοῦ μεγάλου
Μυθιστοριογράφου Ἀλεξάνδρου Δουμά, ἐν ᾧ πλοῦ-
στῶς ἀπεικονίζεται ἡ μεγάλη Γαλλικὴ Ἐπανά-
στασις, ἀπαρτίζεται ἐκ 4600 σελίδων, διηρημέ-
νων εἰς 8 τόμους καὶ πωλεῖται ἐν Ἀθήναις εἰς
τὸ «Βιβλιοπωλεῖον τῆς Κορίνθου», ὁδὸς
Προαστείου, ἀριθ. 10 ἀντὶ
ΦΡΑΓΚΩΝ 25.
(Εἰς τοὺς συνδρομητὰς τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυ-
θιστορημάτων» ἀποστέλλεται ἀντὶ φρ. 17, ἐλεύθ.
ταχυδρομικῶν τελεῶν.

GRAND MAGASIN
LE LOUVRE

125 Rue d'Orléans 125.

On a apporté

Lustres, grand choix de vase de cristal, grand assortiment d'articles en Porcelaine et en Faïence, riche collection d'articles de luxe. — Service de table. — Services a thé. — Prix Fixés.

ΜΕΓΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΤΟ

ΛΟΥΒΡ

125 'Οδός Αιόλου 125.

Εκφορέθησαν

Δέρμα, Πολυλάκτοι μεγάλη συλλογή χρυσάλλων σκευών, μεγάλη συλλογή σκευών εκ Πορσελάνης και Φαΐνης πλούσια συλλογή κομψοτεχνημάτων. — Μαχαίροπρήρινα, σύνολα τσιού. σύνολα τραπέζης — Τιμαί οφραμέναι.

ΕΠΙΘΗΚΗΣΙΣ δεχόμεθα εις λίαν συγκαταβατικώς τιμάς.

ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΙΑ «ΕΚΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ» πολύντη εν τῷ γραφείῳ, ὁδὸς Πρασατείου, ἀριθμὸς 10, ἀντὶ λεπτῶν 20.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΑΘΗΝΩΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Πειραιεύς 'Αθήναι Πάτραι Πύργος 'Ολύμπια.

Πειραιεύς	άν. 6.20π	8.50*	11.25π	—	'Ολύμπια	άν. 7.35π	—	2.25μ	6.30μ
'Αθήναι	" 7.00	9.30	12.05	—	Πύργος	(άφ. 8.30	—	3.20	7.25
Κόρινθος	(άν. 10.23	—	3.00	—	Λεγαίνά	(άν. —	7.00π	3.40	5.05μ
	—	—	3.15	4.20μ	(άφ. —	—	8.50	5.18	7.15
'Ακράτα	(άφ. 12.56	—	5.08	7.25	Πάτραι	(άφ. —	11.00	7.45	6.40π
Αίγιον	άν. 12.59	6.00π	5.10	—	(άν. 7.45π	11.50	—	—	4.10μ
Πάτραι	(άφ. 3.40	9.15	7.20	—	Αίγιον	άν. 9.29	1.08	—	6.25
Λεγαίνά	(άν. 4.15	7.15π	4.45μ	—	(άφ. 10.34	1.58	—	—	7.35
(άφ. 6.18	—	9.45	7.40	—	'Ακράτα	άν. 10.39	2.02	6.20π	—
άν. 6.23	—	9.50	6.45π	—	(άφ. 1.05	3.55	9.00	—	—
Πύργος	(άν. 6.30π	11.55	—	5.00	Κόρινθος	(άν. 1.25	4.10	—	12.00*
'Ολύμπια	άφ. 7.25	12.50	—	5.55	'Αθήναι	άφ. 4.30	7.05	—	3.20
					Πειραιεύς	άφ. 5.00	7.35	—	3.55

Κόρινθος 'Αργος Ναύπλιον Τρίπολις.

Κόρινθος	άν. 11.42π (1)	1.20μ	Τρίπολις	άν. 6.30π	9.45π (2)
'Αργος	άφ. 2.20	3.50	Ναύπλιον	" 8.45	12.15
Ναύπλιον	" 3.00	4.25	'Αργος	" 9.25	1.20
Τρίπολις	" 6.10	7.20	Κόρινθος	άφ. 11.40	3.45

Καβάσιλα Κυλλήνη Λουτρά.

Καβάσιλα	7.15	10.15	—	7.00	Λουτρά	—	—	2.35
Βαρβολομ.	7.30	10.35	3.20	7.20	Κυλλήνη	6.00	—	11.15
Κυλλήνη	—	11.05	3.50	7.50	Βαρβολομ.	6.33	8.00	11.42
Λουτρά	—	12.30	—	—	Καβάσιλα	6.50	8.15	—

*. Κατ' εὐθείαν εις Τρίπολιν καὶ ἀντιστρόφως. (1) Τρίτην, Πέμπτην, Σάββατον (2) Δευτέραν, Τετάρτην Παρασκευήν. — Μεταξύ Μύλων 'Αργους Ναυπλίου ἔξ ἀμαξοστοιχίας καθ' ἐκάστην.

Η ΙΣΠΑΝΙΑ τοῦ Δὲ 'Αμίτσιος εὐρίσκειται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ μας, ὁδὸς Πρασατείου ἀριθ. 10, καὶ πωλεῖται ἀντὶ δρ. 4.

ΧΑΡΤΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΚΟΜΜΑΤΑ

'Αθήναι, 'Οδὸς 'Αριστείδου, ἀριθμὸς 16.

Χάρτες τυπογραφικὸς διαφόρων ποιότητων, σχημάτων καὶ χρωμάτων λεῖοκαὶ μί. — Νέα ἀποθήκη ἀνεξάντλητος. — Τιμαί μέτρηται.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ ΕΛΛΗΝΙΣ

διαθέτει μίαν ἢ δύο ἡμέρας καθ' ἐκάστην, καὶ ἡμέραν παρ' ἡμέραν, μεταβαίνουσα πρὸς παράδοσιν μαθημάτων εις μικροὺς παῖδας ἢ κοράσια. — Πληροφορία παρ' ἡμῶν.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΛΑΙΜΟΔΕΤΩΝ

Γ. ΚΟΥΛΟΥΜΠΗ

39 — 'Αθήναι, ὁδὸς Σταδίου, ἀριθμὸς — 39.

Μεγάλῃ συλλογῇ ὑποκαμίσων, φοκῶν, κομβῶν, χειροκτιῶν, μπαστουινῶν, βιβερόνων, φριανελῶν κλπ. ἀνδρικῶν ειδῶν. Πώλησις λιανικῶς καὶ χονδρικῶς.

Λαίμοδεταὶ κατὰ παραγγελίαν.

Hebe's

Hebe's Hair Restorer

Τὸ κάλλιστον ἐπανόρθωτικὸν τῶν τριχῶν. Δὲν εἶνε βαρῆ, ἀλλ' εἶνε παναδίδει· εἰς τὰς τρίχας τὴν προτέραν αὐτῶν χροίαν διατρεῖ ἐν δυναμίσσει αὐτῶν. Οὐδεμίαν ἐπιβλαβῆ οὐσίαν περιέχει.

Hebe's Γενική ἀποθήκη ἐν Λονδίῳ

Εὐρίσκειται ἐν 'Αθῆναις μόνον εἰς τὸ Βιβλιοπωλεῖον τῆς «Κορίνθου», ὁδὸς Πρασατείου ἀριθ. 10, καὶ τιμᾶται ἐκάστη φιάλη δραχμῆς ἑκτέ. (Διὰ τὰς ἐπαρχίας 9)

hebe's hair restorer

ΠΟΥΔΡΑ

ΖΑΚΥΝΘΟΥ τῆς Κυρίας ΒΙΕΒΑΡΗ ἀριστή, βραβευθεῖσα εἰς τὰς 'Εκθέσεις Παρισίων καὶ 'Ολυμπίων, εἰς κουτί, καὶ τιμῶμενον ἑκάστον δραχμῆς 1, πωλεῖται εἰς τὸ κουρείον ΑΨΕ-ΣΒΥΣΕ, παρὰ τὴν πλατεῖαν 'Ομοιοίας.

ΕΙΣ ΤΟ ΜΕΓΑ ΖΥΘΟΠΩΛΕΙΟΝ Η

Πλατεία 'Ομοιοίας,

Εὐρίσκονται πάντοτε ΣΤΡΕΪΔΙΑ τῆς ὥρας.

ΗΒΗ

ΟΙΝΟΙ ΣΑΜΟΥ

ΓΝΗΣΙΟΙ εὐρίσκονται ἐν τῷ Καταστήματι τοῦ κ. Π. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ πολὺ μνοιοὶ εἰς φιάλας ἢ κατ' ὄκλαν.

Εἶνε οἶνοι γνήσιοι, ἀνώτεροι ὅλων τῶν ἐπιδορπειῶν Εὐρωπαϊκῶν, καὶ συνιστῶνται παρὰ τῶν ἰατρῶν εἰς ἀσθενεῖς. Ἀπλὴ δοκιμὴ ἀρκεῖ πρὸς βεβαίωσιν τούτων. 'Οδὸς Μουσῶν, 11.

10

ΤΟ ΣΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ ΑΙ ΓΝΗΣΙΑΙ ΣΙΓΓΕΡ ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ

ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΜΟΝΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΕΙΔΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ

47 'Οδὸς Σταδίου 47

ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΕΙΔΙΚΑ ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΑΥΤΟΥ

ΤΙΜΑΙ ΩΡΙΣΜΕΝΑΙ

ΤΟΙΣ ΜΕΤΡΗΤΟΙΣ ΚΑΙ ΜΕ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑΣ ΠΛΗΡΩΜΑΣ

Γ. ΝΑΪΔΛΙΓΓΕΡ

ΓΕΝΙΚΟΣ ΠΡΑΚΤΩΡ

* Δνευ τοῦ ὁποῖου ἡ μηχανὴ δὲν εἶνε γνήσια.

Διδασκαλία δωρεάν.

* Επισκευὴ δωρεάν.

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, (ΠΕΜΠΤΗ) 6 Μαΐου 1893

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 62

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
 Ταῖς ἐπαρχίαις..... " 8.50
 Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ..... φρ. χρ. 15.—
 Ἐν Ῥωσσίᾳ..... ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΚΑΙΣΑΡΙΝΗ, διήγημα Ἀλεξάνδρου Δουμά (υἱοῦ). —
 Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουθέλ.
 —ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ, μυθιστορία Αἰμυλίου Ρισβούργ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΓΕΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 40

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤῶΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοσήμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

ΚΑΙΣΑΡΙΝΗ

Διήγημα ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ (υἱοῦ).

[Συνέχεια]

Ζ'

Ἡ Καικιλία καὶ ἡ κυρία Βωζέ μετέφερον τὴν Ἰουλιέτταν εἰς τὴν αἰθουσαν τοῦ ἰσογαίου.

Ὁ Ἐκτωρ καὶ ὁ Ἐρρίκος ἔμειναν ὁ εἰς πλησίον τοῦ ἄλλου παρὰ τὴν κλίμακα.

— Καθὼς φαίνεται, μ' ἀγαπᾷ μετὰ τὰ σωστά της, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ κύριος Δερμενόν, παρατηρῶν μὲ ὕφος ὀργίλον τὸν κύριον Κρονδέν. τὸν ὅποιον ἡ τύχη παρουσίασε πρὸ αὐτοῦ ἐνώπιον τῆς Ἰουλιέτας καὶ τὸν ὅποιον ἐκείνη, φύσει προληπτική, θὰ προὔτιμα, ἂν καὶ τὸν ἀπηχθάνετο τόσο.

Ἐξήτει λοιπὸν κατάλληλον περίστασιν, ὅπως πειράξῃ τὸν υἱὸν τοῦ συμβολαιογράφου, τοῦ ὁποίου ἡ κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐμφάνισις παρεκώλυε τὰ σχέδιά του καὶ ἀνεστάτωσε τὴν ἔπαυλιν.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν Ἐκτορα, οὗτος δὲν ἤξευρε ποῦ νὰ ἀποδώσῃ τὴν κραυγὴν καὶ τὴν λιποθυμίαν τῆς Ἰουλιέτας καὶ μεθ' ὅλην τὴν ἀντιπάθειαν, ἣν ἠσθάνετο πρὸς τὸν κύριον Δερμενόν, τὸν ἐπλησίασε καὶ τοῦ εἶπε :

— Τί συνέβη, κύριε ; Μήπως ἔπαθε τίποτε ἡ δεσποινὶς Ἰουλιέττα ;

— Δὲν συμβαίνει τίποτε ἄλλο, ἀπεκρίθη ὁ Ἐρρίκος μετὰ τόνου αὐθάδους παρατηρῶν ἐκ τοῦ κάτω πρὸς τὰ ἄνω τὸν Ἐκτορα. δὲν συμβαίνει τίποτε ἄλλο, παρ' ὅτι τόσο δυσηρεστήθη ἡ δεσποινὶς Ἰουλιέττα ἰδοῦσα ὑμᾶς σήμερον, ὥστε ἐλιποθύμησεν.

Ὁ Ἐκτωρ ὠχρίασε καὶ κατέβαλε καταφανεῖς προσπαθείας, ὅπως κρατηθῇ.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἡ θαλαμη-

πόλος, τὴν ὁποίαν πρὸ ὀλίγου ἐκάλεσεν ἡ κυρία Βωζέ, ἔθετε τὸν πόδα ἐπὶ τῆς πρώτης βαθμίδος τῆς κλίμακος.

— Κάμετέ μου τὴν χάριν, εἶπεν ὁ Ἐκτωρ εἰς τὴν θαλαμηπόλον, νὰ παρακαλέσετε τὴν κυρίαν Βωζέ νὰ μοὶ ἐπιστρέψῃ τὰ ἐγγράφα, τὰ ὁποῖα ἔφερα χθές, καὶ νὰ τὴν ἐρωτήσετε ἐκ μέρους μου περὶ τῆς καταστάσεως τῆς δεσποινίδος Ἰουλιέτας.

Κατὰ τὸν χρόνον τούτον ὁ Ἐρρίκος περιεπάτει, ἐνῶ ὁ Ἐκτωρ, μένων πάντοτε ἐν τῇ ἰδίᾳ θέσει, περιέμενε τὴν ἀπάντησιν τῆς θαλαμηπόλου. Θὰ ἔλεγέ τις, ὅτι οὐδὲν ἔλαβε χώραν μεταξύ τῶν δύο τούτων νέων καὶ ὅτι πρῶτην τῶρα φορὰν συνηντῶντο.

Ὅτε ἡ θαλαμηπόλος εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἰθουσαν, ἡ Ἰουλιέττα εἶχεν ἀναλάβῃ τὰς αἰσθήσεις της.

— Ἐ λοιπὸν, καλὸ μου παιδί, τῇ ἔλεγεν ἡ κ. Βωζέ, πῶς αἰσθάνεσαι τὸν ἑαυτόν σου ;

— Καλὰ, μαμὰ μου, μὴ στενοχωρῆσαι, δὲν εἶνε τίποτε. Γνωρίζεις πόσον εἶμαι εὐερέθιστος, ἔπειτα ἐξεπλάγην τόσο εὐρεθεῖσα αἴφνης ἀπέναντι τοῦ κ. Κρονδέν, διότι ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι δὲν περιέμενα ποτὲ τὴν συνάντησιν ταύτην. Ἀλλὰ τώρα τὸ κακὸν ἐπέρασεν.

Καὶ ἡ Ἰουλιέττα ἐνηγαλίζετο τὴν μητέρα της καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα εἰς τὴν Καικιλίαν.

— Τὰ βλέπεις ; ἔκαμα πολὺ ἄσχημα νὰ σ' ἀφήσω νὰ συμβουλευθῆς τὴν κατηραμένην αὐτὴν γυναῖκα. Ἄν δὲν ἐπήγαινες, δὲν θὰ συνέβαινε τίποτε.

— Δὲν πειράζει, μαμὰ μου, ἔπειτα δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ ἀπασχολοῦμεθα τόσο μετὰ τὸ ζήτημα αὐτό. Ποῦ εἶνε οἱ κύριοι ;

— Εἰς τὸν κῆπον, ἀπεκρίθη ἡ θαλαμηπόλος, καὶ ὁ κύριος Κρονδέν μὲ παρεκάλεσε νὰ ζητήσω ἀπὸ τὴν κυρίαν κατὰ ἐγγράφα

καὶ νὰ τοῦ δώσω πληροφορίας περὶ τῆς δεσποινίδος Ἰουλιέτας.

— Νὰ εὐχαριστήσης τὸν κύριον Κρονδέν διὰ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ νὰ τοῦ δώσης τὰ ἐγγράφα ταῦτα. Νὰ τῷ εἴπῃς δὲ συνάμα, ὅτι τοῦ ζητοῦμεν συγγνώμην, διότι δὲν δυνάμεθα νὰ τὸν δεχθῶμεν τὴν στιγμὴν αὐτὴν· δὲν εἶνε ἔτσι, Ἰουλιέττα ;

— Naί, μαμὰ μου, ὅτι κάμνεις εἶνε καλὰ καμωμένον.

— Νὰ εἴπω τὰ αὐτὰ εἰς τὸν κύριον Δερμενόν ; ἠρώτησεν ἡ θαλαμηπόλος.

Ἡ κυρία Βωζέ ἐζήτηε διὰ τοῦ βλέμματός της γνώμην τῆς θυγατρὸς της.

— Ὅχι, εἶπε, νὰ μὴ τοῦ εἴπῃς τίποτε.

— Εὐχαριστῶ, ἐψιθύρισε ἡ Ἰουλιέττα μειδιῶσα.

Ἡ θαλαμηπόλος ἐξῆλθεν.

— Ἄς ὁμιλήσωμεν τώρα μὲ τὴν ἡσυχίαν μας, εἶπεν ἡ κυρία Βωζέ εἰς τὴν κόρην της. διότι τόσο ἐταραχθῆς πρὸ ὀλίγου, ὥστε ἀρχίζω νὰ πιστεύω, ὅτι ἡ πρόρρησις αὐτῆς τῆς μαγίσσης σου ἐπροξένησε μεγαλύτεραν ἐντύπωσιν, παρ' ὅσον ὑπέθετον. Ὅτι συνέβη σήμερον μεταβαλλεῖ κατὰ τι τὰ σχέδιά μας ;

Ἡ Ἰουλιέττα παρετήρησε τὴν Καικιλίαν.

— Τί θὰ ἔκαμνες σὺ εἰς τὴν θέσιν μου ; ἠρώτησε τὴν φίλην της.

— Δὲν θὰ ἐδίσταζον καθόλου.

— Τί θὰ ἔκαμνες ;

— Ὅθ' ὑπήκουον εἰς τὴν Καισαρίνην.

— Καὶ σὺ, μαμὰ μου ;

— Ἐγὼ, παιδί μου, θὰ ὑπήκουον εἰς τὰς κλίσεις τῆς καρδίας μου, διότι, καθὼς σοῦ τὸ εἶπα ἤδη, δὲν δίδω πίστιν εἰς τὰς ἀνοησίας αὐτάς.

— Τί νὰ κάμω, Θεέ μου ! τί νὰ κάμω ; ἐπανελαμβάνεν ἡ Ἰουλιέττα. Εἶμαι βεβαίᾳ ὅτι ἡ Καισαρίνη ἔχει δίκαιον.

— "Ε, λοιπόν, πάρε τότε τὸν κύριον "Εκτορα, εἶπεν ἡ Καικιλία.

— Ναί, μὰ δὲν τὸν ἀγαπῶ, δὲν θὰ τὸν ἀγαπήσω ποτέ.

— Τότε πάρε τὸν κύριον Δερμενόν.

— Καλά, μὰ ἂν δὲν εὐτυχῆσω μαζί του, θὰ μετανῶ καθ' ὄλην μου τὴν ζωὴν, διότι δὲν ἠκολούθησα τὴν συμβουλὴν τῆς μαγίσσης.

— Σκέψου τότε καλλίτερα.

— Ἄλλὰ, καλὸ μου παιδί, εἶπεν ἡ κυρία Βωζέ λαμβάνουσα τὰς χεῖρας τῆς θυγατρὸς τῆς, ἀνωφελῶς βρασιζέεις τὸ πνεῦμά σου. Οὔτε ὁ κύριος Ἐρρίκος, οὔτε ὁ κύριος Ἐκτωρ ἐξηγήθησαν ἀκόμη καὶ σὺ σκέπτεσαι, ὡς νὰ σὲ ἐζήτησαν καὶ οἱ δύο καὶ πρόκειται σήμερον αὐτὴν τὴν στιγμὴν νὰ ἐκλέξης. Ἴσως δὲν σὲ συλλογίζεται οὔτε ὁ εἰς οὔτε ὁ ἄλλος.

— "Α! ὁ Ἐρρίκος μ' ἀγαπᾷ, εἶπεν ἡ Ἰουλιέττα.

— Προτιμότερον λοιπὸν εἶνε νὰ περιμένωμεν. Εἶσαι τῆς γνώμης μου;

— Πάντοτε σκέπτομαι καθὼς σὺ, τὸ γνωρίζεις, καλὴ μου μαμά.

— Καὶ κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἡ ἐντύπωση, ἣτις παρήχθη ἐκ τῆς σημερινῆς δοκιμασίας, θὰ παρέλθῃ καὶ θὰ δυνήθῃς μὲ τὴν ἡσυχίαν σου νὰ σκεφθῆς καὶ βρασιζέεις καλὰ τὸ ζήτημα τοῦτο. Βλέπεις, ὅτι σὲ μεταχειρίζομαι ὡς γυναῖκα τοῦ κόσμου καὶ σ' ἀφήνω ἐλευθέραν εἰς τὰ σπουδαιότερα ζητήματα τοῦ βίου.

Ἡ κυρία Βωζέ ἐνηγκαλίσθη τὴν θυγατέρα τῆς προσθέτουσα:

— Τώρα πηγαινε νὰ κάμῃς ἓνα γῦρον εἰς τὸν κῆπον.

Ἡ Ἰουλιέττα ἔλαβε τὸν βραχίονα τῆς Καικιλίας καὶ ἐξῆλθεν ἐκ τῆς αἰθούσης μετὰ τῆς μητρός τῆς.

Ὁ Ἐρρίκος περιέμενε πάντοτε πλησίον τῆς κλίμακος.

— Ἴσως εἶνε ἀδιακρισία, εἶπε πλησιάζων τὴν κυρίαν Βωζέ, νὰ περιμένω ἐδῶ, ἀλλὰ δὲν ἠδυνάμην νὰ ἀναχωρήσω, χωρὶς νὰ πληροφορηθῶ περὶ τῆς υἱείας τῆς δεσποινίδος.

Καὶ παρετήρει τὴν Ἰουλιέτταν, ἣτις ἠρρυθρίασεν ὀλίγον καὶ κατεβίβασε τοὺς ὀφθαλμούς.

— Σὰς εὐχαριστῶ, κύριε, εἶπεν ἡ νεάνις, εἶμαι καλά.

— Δύναμαι νὰ μάθω, δεσποινίς, πῶθεν προῆλθεν ἡ ταρχὴ ἐκείνη; προσέθηκεν ὁ Ἐρρίκος, ὅστις γνωρίζων καλῶς τὴν αἰτίαν τῆς λιποθυμίας, ἐπεθύμει νὰ ἴδῃ ποῖαν διαιολογίαν θὰ εἶδεν ἡ νεάνις.

— Ἐκ τῆς ἀλλαγῆς τοῦ καιροῦ, ἀπεκρίθη ἡ Ἰουλιέττα παρατηροῦσα τὴν μητέρα τῆς μετὰ μειδιάματος, ὅπερ δὲν διέφυγε ποσῶς τὸν Ἐρρίκον.

— "Ὅλα πηγαίνουν καλὰ, εἶπε καθ' ἑαυτὸν.

— Κυρία, ἐξηκολούθησε μεγαλοφώνως, πλησιάζων τὴν κυρίαν Βωζέ καὶ ἐξακολουθῶν νὰ ἐξετάζῃ τὴν φυσιογνωμίαν τῆς Ἰουλιέττας, ὁ θεῖος ἤθελε νὰ σὰς ἐπισκεφθῇ σήμερον διὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἀπουσίαν του ἐκ τῆς ὑμετέρας προσκλήσεως καὶ διὰ

νὰ σὰς ὁμιλήσῃ, καθὼς ἔλεγε, περὶ κατεπιγούσης τινὸς ὑποθέσεως. Ἦλλον λοιπὸν μὲ τὴν ἐντολήν νὰ σὰς ἐρωτήσω, ἂν θὰ εἴσθε ἀπόψε ἐν τῇ ἐπαύλει καὶ ἂν ἔχετε τὴν εὐχαρίστησιν νὰ τὸν δεχθῆτε.

— Νὰ εἴπετε εἰς τὸν θεῖόν σας, ἀγαπητέ μου κύριε Ἐρρίκε, ὅτι πάντοτε εἶνε εὐπρόσδεκτος εἰς τὴν οἰκίαν μου καὶ ὅτι τὸ μόνον ἐναντίον του παράπονόν μου εἶνε, ὅτι δὲν μὲ ἐπισκέπτεται συχνά.

— Λοιπὸν, δεσποινίς, ὑπέλαβεν ὁ Ἐρρίκος, ἀφ' οὗ πρῶτον ἠχρησίστησε δι' ὑποκλίσεως τὴν κ. Βωζέ, συνεβουλευθήτε τὴν μάγισσαν ἐκείνην;

— Ναί, κύριε, ἀπεκρίθη ἡ Ἰουλιέττα, τὴν ὁποίαν ἡ ἐρώτησις τοῦ Ἐρρίκου ἀποτόμως ἀπέσπασεν ἐκ τοῦ ρεμβασμοῦ, εἰς ὃν εἶχε πέσει πρὸ τινων στιγμῶν.

— Καὶ τὴν ἐθαυμάσατε, καθὼς σὰς ὑπέσχετο ἡ δεσποινίς Καικιλία;

— Ναί.

— Σὰς εἶπε τὸ παρελθόν;

— Περισσότερον ἀκόμη, μ' ἔκαμε νὰ τὸ ἴδω.

— Καὶ τὸ μέλλον;

— Τὸ μέλλον, ἀπήντησεν ἡ Ἰουλιέττα ἀνταλασσουσα βλέμμα μετὰ τῆς μητρός τῆς, μοὶ τὸ προεἶπεν.

— Εἶνε καθὼς τὸ ἠθέλετε;

— "Ὅχι, εἶπεν ἡ νεάνις, ἣτις δὲν ὑπόπτευεν, ὅτι ὁ Ἐρρίκος ἐγνώριζε πᾶν ὅτι ἔλαβε χώραν εἰς τὸ οἶκον τῆς Καισαρίνης καὶ ὅτι κατὰ συνέπειαν τὸ ὄχι τοῦτο ἦτο ὁμολογία.

— Ἄλλ' ἀφ' οὗ εἰδοποιήθητε, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ προλάβετε τὰ προλεχθέντα καὶ νὰ φροντίσετε νὰ ἐπιέλθωσι σύμφωνα μὲ τὰς ὁρῆσεις σας.

— Τί μὲ συμβουλευέτε;

— Εἶνε κάπως δύσκολος ἡ ἀπάντησις, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος, ὅστις δὲν περιέμενε ποτέ τοιαύτην ἐρώτησιν.

— Εἰπέτε μου λοιπὸν.

Καὶ ἡ νεάνις παρετήρει ἀσκαρδαμυκτὴ τὸν κ. Δερμενόν.

— Θὰ περιέμενα νὰ ἔλθουν τὰ πράγματα μόνον τῶν, ἀπεκρίθη ὁ Ἐρρίκος.

— Αὐτὸ μού ἔλεγεν ἡ μητέρα πρὸ ὀλίγου, ἀλλὰ δὲν πρόκειται περὶ τούτου. Ἐπαναλαμβάνω λοιπὸν τὴν ἐρώτησίν μου: "Ἄν ἡ Καισαρίνη, τῆς ὁποίας ἡ μαντικὴ εἶνε ἀλάνθαστος, σὰς ἔλεγε: «Δύο πράγματα θὰ παρουσιασθῶσιν ἐνώπιον ὑμῶν, ἐν τῷ ὁποίῳ δὲν θέλετε, καὶ ἕτερον, τὸ ὁποῖον ἐπιθυμεῖτε: ἂν παραδεχθῆτε τὸ πρῶτον, θὰ εἴσθε δυστυχῆς, ἂν προτιμήσετε τὸ δεύτερον, ἡ εὐτυχία σας εἶνε βεβαία», τί θὰ ἐκάμνετε;

— Θὰ προτιμῶν τὸ δεύτερον, ἀπεκρίθη ὁ Ἐρρίκος περιέργως νὰ ἴδῃ τὴν ἐντύπωσιν, ἣν ἡ συμβουλὴ του θὰ ἐπροξένει εἰς τὴν νεάνίδα καὶ πεπεισμένος πλέον, ὅτι ἡ Ἰουλιέττα τὸν ἠγάπα τόσον, ὥστε νὰ μὴ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὴν γνώμην ταύτην.

— "Α! θὰ ἐπροτιμᾶτε τὸ δεύτερον; ἐψιθύρισεν ἡ Ἰουλιέττα κάτωχρος.

— Ναί, δεσποινίς.

— Χωρὶς νὰ λυπηθῆτε;

— Δὲν λέγω, χωρὶς νὰ λυπηθῶ, ἀλλὰ χωρὶς νὰ διστάσω.

— Ἄν ἐγνώριζετε, τί μὲ συμβουλευέτε,

κύριε Ἐρρίκε, δὲν θὰ ὁμιλεῖτε μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον.

— Ἀπατάσθε, δεσποινίς, θὰ σὰς ἔλεγον πάντοτε τὸ αὐτό.

— Καὶ σὺ, μαμάκα μου, σὺ, ἣτις γνωρίζεις περὶ τίνος πρόκειται;

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, καλὸ μου παιδί, ἀπεκρίθη ἡ κ. Βωζέ, ὁμολογῶ, ὅτι ἡ γνώμη τοῦ κυρίου Δερμενόν δὲν εἶνε κακὴ καὶ συμφωνῶ καθ' ὁλοκληρίαν μαζί μου.

Ἄκουων τὴν φράσιν ταύτην, τῆς ὁποίας ἡ ἐννοία ἦτο κατάδηλος, ὁ Ἐρρίκος μετενόησε διὰ τὸ παιγνίδιον, τὸ ὁποῖον ἐπαίξε πρὸ ὀλίγου.

"Ὅσον ἀφορᾷ τὴν Ἰουλιέτταν, αὕτη ἐφαίνεται συγκεκλιμένη.

— Καὶ σὺ; εἶπεν εἰς τὴν Καικιλίαν.

— "Ὡ! ἐγὼ, ἀπεκρίθη ἡ φίλη τῆς Ἰουλιέττας, σοῦ εἶπα ἤδη τὴν γνώμην μου, θὰ ὑπήκουον τυφλῶς.

— "Ε, λοιπὸν, ἐκραύχασεν ἡ δεσποινίς Βωζέ μετὰ τόνου ὀργίλου καὶ χωρὶς νὰ ὑποπτεύῃ, ὅτι ὁμιλοῦσα οὕτως ἀπεκαλύπτε τὰ αἰσθηματὰ τῆς εἰς τὸν Ἐρρίκον, ὅστις ἐγνώριζε τὸ πᾶν, εἰ, λοιπὸν! δὲν θ' ἀκλουθήσω τὴν συμβουλὴν τῆς μαγίσσης καὶ παρ' ὅτι μοὶ λέγει ὁ κύριος Ἐρρίκος, ἡ Καικιλία καὶ ἡ μητέρα μου, θὰ κάμω τὸ ἐναντίον ἐκείνου, τὸ ὁποῖον ἡ Καισαρίνη μὲ συνεβούλευσε.

Μειδιάμα θριαμβοῦ καὶ ἔρωτος ἐφώτισε τὸ πρόσωπον τοῦ Ἐρρίκου, ὅστις εἶπεν εἰς τὴν νεάνίδα:

— Τίς ἤξεύρει! ὁ Θεὸς θὰ σὰς ἀνταμείψῃ ἴσως διὰ τὴν ἐμπιστοσύνην, ἣν ἐδείξατε πρὸς αὐτόν.

— Νὰ εἴπητε εἰς τὸν θεῖόν σας, ὅτι θὰ τὸν περιμένω χωρὶς ἄλλο ἀπόψε, εἶπεν ἡ κυρία Βωζέ, ἣτις ἐκ τῆς ἀπαντήσεως τῆς θυγατρὸς τῆς ἐπίστη πλέον, ὅτι αὕτη εἶχεν ἀμετάκλητον ἀπόφασιν νὰ νυμφευθῇ τὸν Ἐρρίκον καὶ δὲν ἀμφέβαλλεν ὅτι ὁ θεῖος τοῦ κυρίου Δερμενόν ἐσκόπευε νὰ ζητήσῃ τὴν χεῖρα τῆς Ἰουλιέττας.

Συγχρόνως παρετήρει τὸν Ἐρρίκον διὰ βλέμματος, ὅπερ ἤθελε νὰ εἴπῃ:

— Ἐνόησα, ἐλπίζετε.

— "Ε, λοιπὸν! ἐγὼ, ἐπανέλαβεν ἡ Καικιλία, θὰ ὑπήκουον τυφλῶς εἰς τὴν Καισαρίνην. Καὶ προσέθηκε χαμηλοφώνως, πλησιάζουσα τὴν Ἰουλιέτταν, θὰ προετίμων τὸν ἄλλον.

[Ἔπεται συνέχεια.]

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΑΚΗΣ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΑ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Οἱ Ροξενδάλοι.

[Συνέχεια]

Ἐγνώριζεν ἐκ τινων πληροφοριῶν ὅτι ὁ Ραβὸς ἐκράτησε τὸ ποσόν, τὸ δι' αὐτὸν ἀφένθην ἐν τῇ κατὰ τὴν ὁδὸν τοῦ Γύψου κατοικίᾳ, ὅτι δὲ κατετάχθη εἰς θίασον κωμῶδων περιοδεύοντα ἀνὰ τὰς ἐπαρχίας.

Οὐδέποτε ὁ Ραβὸς ἐξεδήλωσε τὴν ἐπιθυ-

μίαν νά ἐπανόη τὴν σύζυγόν του, κατασταθεῖσαν ἐρωμένην ἄλλου.

Οὐδέποτε εἶπε τι, ὥστε νά ὑπονοηθῶσιν οἱ σκοποὶ του, γνωστοὶ μόνον εἰς τοὺς συνεόχους του τοῦ καπηλείου καὶ εἰς τὴν Μαρίαν Στρικόν.

Ἄλλως τε κατὰ τὰς σπανίας ἐκμυστηρεύσεις, ἃς ἔκαμεν ἡ Γερμανὴ τῷ ἐραστῇ αὐτῆς, προκειμένου περὶ τοῦ Ραβού, εἶχε παραστήσει αὐτὸν φύσιν ἀγαθὴν μέχρις ἀδυναμίας καὶ ἄκακον.

Ὁ καλοκάγαθος οὗτος σύζυγος δὲν ἠδύνατο αἰφνὰ νά μεταβληθῆ εἰς ἄγριον θηρίον, ἰκανὸν νά φονεῦσῃ ἀνωφελεῶς τὴν πυργοδέσποιαν τῆς ἐπαύλεως τῶν Πυργίσκων.

Οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν λοιπὸν ὁ βαρόνος ὑπεπτεύθη τοῦτον, οὐδὲ κἄν ὠμίλησε περὶ τοῦ κωμωδοῦ εἰς τοὺς ἀναλαβόντας τὴν ἀνακριτικὴν δικαστῆς.

Ἐτυχεν ἄλλως τε τῆς ἀδείας τῆς ἀστυνομίας ν' ἀσχοληθῆ μόνος εἰς τὴν ἀναζήτησιν τῆς κόρης, ἣτις καθίστατο αὐτῷ προσφιλεστέρα, ἀφ' ἧς ἀπώλεσε τὴν μητέρα καὶ τὸ παιδίον.

Ἐνόμιζεν ὅτι ἦτο ἰκανός, ἄνευ βοηθείας τινός, ν' ἀνακαλύψῃ τὸ κρησφύγετον, ἐν ᾧ ἔκρυπτον αὐτό. Ἦτο ἀρκετὰ πλούσιος, ὥστε νά ἐξαγοράσῃ τὸ παιδίον παρὰ τῶν ἀρπαγῶν.

Πλὴν τούτου ἤθελε ν' ἀποφύγῃ ν' ἀναμιχθῆ τὸ ὄνομα του τῇ ἱστορίᾳ τῆς μαιχείας, ἣτις τόσῳ μοιραίαν ἐπήνεγκε καταστροφὴν.

Αἱ ἐφημερίδες λοιπὸν ἔμαθον μόνον ὅ,τι δὲν ἠδύνατο νά κρυβῆ, ὁπλοδὴ τὸ ὑλικὸν γεγονὸς τοῦ φόνου καὶ τῆς κλοπῆς.

Δὲν κατετρόμαξε μόνος ὁ Ραβού ἐκ τῶν ἀποκαλύψεων τοῦ τύπου.

Ὅταν ἡ εἰδησις τοῦ φόνου τῆς Γερμανῆς ἐγένετο γνωστὴ εἰς τὸ καπηλεῖον τῆς κυρᾶ Κλαυδίας, ὁ Ροβινώ καὶ ὁ δικηγόρος ἐγένοντο πελιδοὶ καὶ ὀλίγου δεῖν ν' ἀλλοφρονήσωσιν.

Ὁ Περὲζ δὲν ἦτο πλέον ἐκεῖ.

Ἄμα τῇ πρωΐᾳ, ἀπῆλθε διὰ τῆς ταχείας ἀμαξοστοιχείας τῆς Ἀβρῆς, καθ' ἣν δὲ ὥραν αἱ ἐφημερίδες τὸ πρῶτον ἠδὴ ἀνήγγελλον τὸ γεγονός, εἶχεν ἐπιβιθασθῆ ἐπὶ τοῦ ἁλλανδικοῦ ἀτμοκινήτου «Παναμά», ὅπερ ἔφερεν αὐτὸν εἰς Ἀμερικὴν. ὅπουθεν θ' ἀπέστειλε τοῖς συνεταίροις αὐτοῦ τὴν μερίδα αὐτῶν ἐκ τῶν ἀδαμάντων τῆς Γερμανῆς, ἅμα ὡς κατῶρθου νά ἐκποιήσῃ αὐτούς.

Τὸ «Παναμά» ἦν τὸ πρῶτον ἀτμοκίνητον, ὅπερ θ' ἀνεχώρει, ὁ δὲ Ἰσπανὸς ἐρρίφθη ἐν αὐτῷ ὡς εἰς καταφύγιον.

Ὁλίγον ἐμελλεν αὐτὸν τὸ τέρμα τοῦ ταξιειδοῦ, ἀρκεῖ αἱ ἀγκαὶ τῆς Γαλλίας νά ἐκλείψωσιν ἐκ τοῦ ὀρίζοντος ὡς οἶόν τε ταχύτερον.

Ἴδου τί εἶχε συμβῆ.

ΚΙ'

Οἱ τρεῖς ἄθλιοι τοῦ Πρασίνου Κονίκλου συνεκεντρώθησαν ὑπὸ τὴν μεγάλῃν ὄρν, ὡς εἶχε συμφωνηθῆ μετὰ τοῦ Ραβού, ἀλλ' ὄχι κατὰ τὴν προσδιορισθεῖσαν ὥραν.

Τὴν ἐσπέραν περιεφέροντο περὶ τὸ ἄλλος τῶν Πυργίσκων, χωρὶς νά ἴδῃ τις αὐτούς,

καθόσον ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐκείνῃ καὶ πλήρει δένδρων συναϊκία σπανιώτατα ἀναγνωρίζονται οἱ διαβάται. Ἄλλως τε οἱ θεράποντες τῆς ἐπαύλεως ἦσαν ἀπασχολημένοι μὲ τὸ συμβῆν τοῦ τοκετοῦ τῆς κυρίας τῶν.

Ὁ Ροβινώ καὶ ὁ δικηγόρος, ὡς εἶδομεν, ἦσαν μόνον κλέπται. Δυσκόλως θὰ ἐπέιθοντο νά διαπράξωσι φόνον.

Ἐφρόνου ὅτι μετὰ τὰ ληθθέντα μέτρα θὰ εὑρίσκον ἀσθενῆ ἀντίστασιν ἐκ μέρους τῶν γυναικῶν, αἵτινες θὰ ἦσαν μόναι ἐν τῇ ἐπαύλει.

Ὁ Ροβινώ, οὐτινὸς ὁ χαρακτήρ οὐδαμῶς ἦν αἰμοχαρῆς, οὐδὲ ἰδίως ἐδίσταζε νά διαρπάσῃ οἰκίαν ἐκατομμυριούχου, σκεπτόμενος φιλοσοφικώτατα ὡς πλείστοι ὅσοι λέγοντες: «Ἄν εὑρίσκα χαρτοφυλάκιον περιέχον ἑκατὸν χιλιάδας φράγκων καὶ ἀνήκον εἰς τὸν βασιλέα τῆς Ὀλλανδίας ἢ εἰς τὸν βαρόνον Κέρσχ, δὲν θὰ ἤμην τόσῳ μωρός ὥστε νά τὸ ἀποδώσω.»

Ἄλλὰ καὶ τίς θὰ τὸ ἀπέδιδεν... ἴσως.

Προκειμένου ὅμως περὶ μάχης, ὁ Ροβινώ χωρὶς ποσῶς νά αἰσχυνηθῆ θὰ ἔστρεφε τὰ νῶτα τρεπόμενος εἰς φυγὴν.

Ὁ ἀρχαῖος σύντροφος τοῦ Ραβού ἦν πεποικισμένος δι' εὐφύας καὶ πονηρίας, τῶν προσόντων δὲ τούτων δὲν ἐδίσταζε νά ἐπωφεληθῆ πρὸς τὸ συμφέρον του.

Ἀπὸ τῆς ἐνάτης ὥρας ἐπέβλεπεν ἀπὸ τινος γείτονος ἀγροῦ τὸ οἰκῆμα τοῦ θυρωροῦ τῶν Πυργίσκων, ἐκεῖθεν δὲ παρετήρει μετὰ προσοχῆς πᾶν τὸ ἐκ τοῦ κιγκλιδώματος ἐξερχόμενον.

Δὲν ἐβράδυνε νά ἴδῃ ἀπερχόμενον τὸ ὄχημα τοῦ ἱατροῦ, εἶτα δὲ τὴν ἄμαξαν τοῦ βαρόνου.

Ἡ θύρα ἐπανεκλείσθη, οἱ δὲ κηπουροὶ ἀπεσύρθησαν εἰς τὰ ἴδια.

Βαθμηδὸν τὸ φῶς ἐξέλιπεν ἀπὸ τῶν παραθύρων καὶ βαθεῖα σιγὴ ἐπεκράτει ἐν τῇ ἐπαύλει.

Ἐσπευσε τότε νά εὔρῃ τοὺς συντρόφους του, οἱ τρεῖς δὲ, ὡς εἶδομεν, εἰσῆλθον εἰς τὸ ἄλλος καὶ ἐκείθεν εἰς τὴν οἰκίαν.

Ἡ ἐπιχειρήσις ἐν ἀρχῇ ἔβαινε ὡς εἶχον προῖδει.

Ἡ μικρὰ θύρα τῆς κλίμακος τῆς ὑπερσίας ἠνεώχθη εὐκόλως.

Αἱ θεραπευτικὴς τῆς Γερμανῆς, ἐξηντημέναι ἐκ τῆς κοπώσεως, εἶχον ἀποκινηθῆ.

Καταληφθεῖσαι ἐν ὑπνῷ, φημωθεῖσαι καὶ ἐγκλεισθεῖσαι ἐν τινὶ ἀποθήκῃ, δὲν ἠδυνήθησαν νά εἰδοποιήσωσι τοὺς ἄλλους θεράποντας.

Οἱ τρεῖς ἄλλως τε κακοῦργοι οὐδὲν κακὸν ἐπραξαν αὐταῖς, ὑπεσχέθησαν δὲ νά τὰς ἀφήσωσιν ἐν τῇ ζωῇ, ἀρκεῖ νά μὴ πειραθῶσι νά κραυγᾶσωσιν.

Ὁ Ραβού μάλιστα μετ' ἀστείότητος ὠμίλησεν εἰς αὐτάς.

— Ἀκούσατε, ἔλαφοί μου, εἶπεν, ὁ αὐθέντης σας ἔχει τόσα χρήματα, ὥστε οὔτε θὰ καταλάβῃ τὴν ἐπίσκεψίν μας. Πάντοτε κερδισμένους θὰ ἦναι αὐτοί.

Ὁ δικηγόρος ἐμεινε ὡς φρουρὸς πρὸ τῆς κρύπτης τῶν θεραπειῶν, ἐνῶ οἱ δύο ἕτεροι προῖβησαν εἰς τὴν διαρπαγὴν τῶν πολυτίμων ἀντικειμένων.

Ἐν τῷ κοιτῶνι τῆς Γερμανῆς ὁ Ροβινώ προσεῖχεν ἐπὶ τῆς νεαρᾶς γυναικὸς κοιωμένης, ἐνῶ ὁ Ἰσπανὸς παρεβιάζε τὸ γραφεῖον.

Δυστυχῶς ἡ ψευδὴς ρις, ἣν ἔφερεν ὡς ἀρλεκίνος, ἀπεκολλήθη καὶ ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ ταπητός.

Ἐνῶ δὲ ἀνελάμβανεν αὐτὴν ἤκουσε φωνὴν ἐντρομον λέγουσαν μεθ' ὕψους ἐπιπληκτικῶς:

— Σεῖς!

Ἄνηγέρθη καὶ εἶδε περίτρομος τοὺς δύο ὀφθαλμούς τῆς νεαρᾶς γυναικὸς ἀπενίζοντας αὐτόν.

Ἡ Γερμανὴ ἠνόησε τὰ πάντα, τούλαχιστον τὸ ἐπίστευεν.

Ὁ Ροβινώ, ὁ ἀρχαῖος τοῦ συζύγου τῆς σύντροφος, δὲν ἦτο ἄλλο τι εἰμὴ κλέπτῃς.

— Σιωπῆ! εἶπεν αὐτῇ· πρόκειται περὶ τῆς ζωῆς σου!

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἠτένιζεν αὐτόν ὡς ἐν ὀνείρῳ, χωρὶς νά ἐνοηθῆ.

Οἱ δύο ἐκεῖνοι ἄνθρωποι τὴν νύκτα ἐν τῷ κοιτῶνι τῆς, ἀνασκαλεύοντες τὰ ἐπιπλα, παραβιάζοντες τὰ κλειθρα, δὲν τὴν ἀνησύχουν.

Ἦτο τόσῳ εὐτυχῆς διὰ τὸν ἔρωτα τοῦ ἐραστοῦ τῆς, διὰ τὴν γέννησιν τοῦ μικροῦ ἐκείνου ὄντος, ὅπερ ἐκοιμάτο πλησίον τῆς, ὥστε ἐμειδιά εἰς οἴκτου πρὸς τοὺς πτωχοὺς ἐκείνους ἄνθρώπους, οἵτινες διὰ τοιούτων ἐπιχειρήσεων ἤθελον νά ζήσωσι.

— Λάβετε ὅλα, εἶπεν ἡρέμα, καὶ φύγετε.

— Θὰ σιωπήσῃς; ἠρώτησεν ὁ Ροβινώ χαμηλοφώνως.

— Εἰς τὴν ψυχὴν μου!

Ἄλλὰ διαρπαζῶν τὰς ἐν τῷ γραφεῖῳ περιεχομένας ἀξίας, ὁ Ἰσπανὸς ἀντελήφθη τῆς πλησίον του λαμβανούσης χώραν μικρᾶς σικνηῆς.

Ὅτε ἐξῆλθε μετὰ τοῦ ἀρχαίου ἡθοποιοῦ, εἶπεν αὐτῷ:

— Σὲ γνωρίζεις ἡ κυρία;

— Διαβόλε! εἶναι ἡ σύζυγος τοῦ φίλου μου!

— Τοῦ Ραβού;

— Ναί.

— Σὲ εἶδες ἐχάθημεν. Θὰ μᾶς καταγγεῖλῃ

— Ὑπεσχέθη ὅτι θὰ σιωπήσῃ.

— Λόγος γυναικὸς!

— Ἐγγυῶμαι ἐγώ! εἶπεν ὁ Ροβινώ ἐντόνως. Ἐτελειώσῃς;

— Ναί.

— Ἄς φύγωμεν.

Ὁ Περὲζ ἐτονθόρυσεν ἄκαταλήπτους τινὰς ἀπειλὰς μεταξύ τῶν ὀδόντων του καὶ προηγήθη τοῦ συνεόχου του.

Κατωθεν τῆς κλίμακος ἐνεχείρισε τῷ δικηγόρῳ καὶ τῷ Ροβινώ δέσμην χαρτονομισμάτων καὶ κυλίνδρους χρυσῶν νομισμάτων.

— Περιουσία ὀλοκλήρος! εἶπεν, ἃς φύγωμεν.

Μόλις ὅμως εἶχε προχωρήσει βήματα τινα ἐν τῷ ἄλλοι καὶ ὤθησε τὸν Ροβινώ ἔμπροσθέν του καὶ ἀνῆλθε πάλιν ἐν σπουδῇ λέγων:

— Ἐλησμονήσαμεν τὸ μικρόν!

— Ἄφες το! εἶπεν ἐπιτακτικῶς ὁ Ροβινώ.

— Δὲν εἶμαι τόσον ἀνόητος, εἶπεν ὁ Ἰσπανός, ἀξίζει χίλια τάλληρα.

— Καὶ ἐδώκαμεν καὶ τὸν λόγον μας, προσέθηκεν ὁ δικηγόρος. Ἄς εἴμεθα τίμιοι. Ἐκράτησε τὸν Ροβινώ.

Ὁ Ἰσπανός ἀνῆρχετο ἀνὰ τέσσαρας τὰς βαθμίδας τῆς κλίμακος.

Τούτον ἰδοῦσα ἡ Γερμανή, ἀφῆκε κραυγὴν φρίκης, ἦν αὐτὸς ὁ Ραβού ἤκουσε καὶ ἦτις μέχρις ἐγκάτων συνεκίνησε τὸν Ροβινώ.

Ἄλλ' ἡ κραυγὴ αὐτὴ ταχέως κατεπνίγη. Ὁ Περὶξ ἔρριψε προσκεφάλιον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ θύματός του, μὴ δυναμένου ἐκ τῆς ἀδυναμίας ν' ἀντιστῆ, καὶ ἐνέπηξε τὸ ἐγχειρίδιον εἰς τὸ στήθος τῆς νεαρᾶς γυναικός.

Τὸ πλήγμα κατηνέχθη διὰ χεῖρὸς ἡσκημένης.

Εἶτα ὁ Περὶξ ἔλαβε τὸ παιδίον, ἀφοῦ ἐβεβαιώθη ὅτι ἡ μήτηρ ἐξέπνεε. Περιετύλιξεν αὐτὸ ἐν τοῖς σπαργάνοις του, τὸ ἐκάλυψε διὰ σαλίου καὶ κατήλθε ταχέως τὴν κλίμακα.

— Τὴν ἐφόνευσε! εἶπεν ἀσθμαίνων ὁ Ροβινώ.

— Ἡλίθιε! Τί νὰ κάμω; Ἐφροθήθη. Αὐτὸ ἔγεινε.

— Καὶ ἐδωκεν αὐτῷ τὸ παιδίον.

— Ἐκερδήσαμεν χίλια τάλληρα, εἶπε, μετρητά.

Ἄλλ' ἐνδομύχως ἐσκέπτετο:

— Αὐτὴ δὲν θὰ μὰς προδώσῃ.

Ἐν τῇ σπουδῇ αὐτοῦ δὲν ἐσκέφθη νὰ λάβῃ τὸ ἐγχειρίδιόν του, ὅπερ ἀφῆκεν αἰμόφυρτον ἐπὶ τῆς κλίνης τοῦ θύματός του.

Γνωρίζομεν τὰ κατόπιν.

Τὴν ἐπιοῦσαν περὶ τὴν ἐνάτην ὥραν, ὁ Ἰωσήφ, ὁ ἐξ ἀπορρήτων θαλαμηπόλος τοῦ βαρόνου, εἰσῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖόν του, τὸ κατὰ τὴν λεωφόρον Ἀντέν, ἐνθα ὁ Μάξιμος διήρχετο καθ' ἑκάστην τὴν πρωΐαν, καὶ ἀνήγγελεν αὐτῷ ὅτι μέγα δυστύχημα συνέβη εἰς τὴν ἑπαυλιν τῶν Πυργίσκων.

Ἡ φυσιογνωμία τοῦ θαλαμηπόλου ἦν ἠλλοιωμένη.

— Ποῖον δυστύχημα;

— Φρικώδες, κύριε βαρόνε.

Ὁ Μάξιμος δὲν ἐφροθεῖτο. Ποῖα κακοδαίμονια ἤδυναντο νὰ πλήξῃ αὐτόν; Μία μόνη.

— Τὸ παιδίον ἀπέθανεν; ἀνέκραξεν. Ὡμίλει.

— Ἀνηρπάγη, κύριε βαρόνε.

— Καὶ ἡ μήτηρ;

— Δὲν τολμῶ...

— Λέγε ταχέως. Ὅλα θέλω νὰ τὰ μάθω.

— Ἀπέθανε, κύριε βαρόνε.

Ὁ Μάξιμος ἐγένετο κατωχρος, ἔσχεν ὁμως τὸ θάρρος νὰ κατισχύσῃ τῆς συγκινήσεώς του.

Ἦτο μόνος μετὰ τοῦ θαλαμηπόλου.

Ἐθῆκεν τὸν δακτυλὸν ἐπὶ τοῦ στόματος καὶ ἐξῆλθεν.

Ἡ ἀμαζα ἀνέμενεν αὐτόν εἰς τὴν θύραν.

Ὅτε εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς ἐρωμένης του, αὐτὴ ἦν ἐξηπλωμένη ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς.

Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ἐκοιμάτο, ἀλλ' ἦτο ψυχρά.

1. Ὅρα εἰκόνα φύλλου 45.

Ἐμεινεν ἐπὶ πολὺ ὄρθιος παρὰ τὸ προσκεφάλιον τῆς, πειρώμενος νὰ θερμάνῃ τὴν χεῖρα τῆς ἀτυχοῦς νεαρᾶς μετὰ τῶν ἰδικῶν του.

— Μὲ καθίστας καλόν, ἔλεγεν αὐτῇ, ἀλλ' ἡ κλωσὴν μου θνήσκει μετὰ σοῦ. Θὰ ζήσω μόνον διὰ τὸ μῖσος! Εἶναι κακοὶ οἱ ἄνθρωποι!

Ὅταν εἰσῆλθεν ὁ ἀστυνόμος, ἔμεινεν ἐπ' ὀλίγον κεκλεισμένος μετ' αὐτοῦ.

— Ἀφετε εἰς ἐμὲ τὴν φροντίδα νὰ ζητήσω τοὺς ἐνόχους, εἶπε, καὶ θὰ σὰς δεῖξω τὴν εὐγνωμοσύνην μου ὅσον οὐδὲ πρίγκηψ θὰ ἠδύνατο νὰ τὸ πράξῃ.

Προσέθηκε δέ:

— Ἄλλως τε προβλέπω ὅτι ἡ δικαιοσύνη δὲν θὰ τοὺς ἀνεύρῃ. Δυνατὸν δὲ ἀνησυχούσα αὐτοὺς νὰ τοὺς ἀναγκάσῃ νὰ φωνεῖσωσι τὴν θυγατέρα ὡς τὴν μητέρα. Τὸ παιδίον ζῇ, εἶμαι βέβαιος, καὶ θὰ τὸ λάβω πάλιν.

Ἐζήτησε τὸ ἐπὶ τῆς κλίνης ὑπάρχον ἐπιμόφυρτον ἐγχειρίδιον καὶ ἐφύλαξεν αὐτό. Αἱ ἐφημερίδες ὀλίγιστα ἐγράψαν περὶ τοῦ τρομεροῦ τούτου συμβεβηκότος.

Σιγῇ ἐπεβλήθη περὶ τὴν ἑπαυλιν τῶν Πυργίσκων.

Ἐβδομαδὰς τινὰς μετὰ τὸ ἐγκλημα, οὐδὲ κἀν ἐσκέπτετο τις περὶ αὐτοῦ.

Ὁ βαρόνος ὠκοδόμησε παρεκκλήσιον ἐν τῷ ἄλσει, ἐν αὐτῷ δ' ἔθαψε τὸ λείψανον ἐκείνης, ἦτις ὑπῆρξεν ὁ μόνος ἔρως τῆς νεότητός του.

Ἡ ἀνάκρισις ἐξηκολούθησε χαλαρῶς ἐπὶ τινὰς ἐβδομαδὰς εἰς οὐδὲν ἀπολήξασα ἀποτελεσμα.

Ἡ εἰσαγγελία δὲν ἐγνώρισε τὴν ἱστορίαν τῆς Γερμανῆς, ἣ προσεποιήθη ὅτι ἠγνόει αὐτήν.

Οἱ ἔξωθεν θεράποντες οὐδὲν εἶδον, οὐδὲν ἤκουσαν.

Αἱ γυναῖκες τῆς ἐπαύλειος, ὧν ὁ φόβος ἐτάραξε τὴν ὄρασιν, ἐβεβαίουν ὅτι συμμορία ὀλοκλήρης προσωποδόφρων κατέλαβε τὴν οἰκίαν, ὅτι ὅμως δὲν ἠδύναντο ν' ἀναγνωρίσωσι τινὰ.

Ἡ ὑπόθεσις λοιπὸν ἐγκατελείφθη κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ Μάξιμου. Ἄλλ' ἀπὸ τῆς ἀπαισίας ἐκείνης νυκτὸς πλήρης μεταβολὴ παρατηρήθη εἰς τὰς ἐξεις αὐτοῦ καὶ τοὺς τρόπους.

Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ἐπραγματοποιεῖ καθ' ἑκάστην τὴν διαθήκην τοῦ πατρὸς του, ἦν ἤθελε νὰ ἐφαρμώσῃ.

Πικρὸν μειδίαμα συνέστειλε τὰ χεῖλη του, ἡ δὲ νεότης του εἶχεν ἤδη λήξει.

Ἦρχιζεν ἡ ζωὴ τοῦ βαρόνου τοῦ χρημάτους.

ΚΔ'

Δύο μῆνας βραδύτερον ὁ Ροζενδάλ ἦν κεκλεισμένος ἐν τῷ γραφεῖῳ του, εἰς τὸ μέγαρον τοῦ προαστείου τοῦ Ἁγίου Ὁνωρίου.

Τὸ γραφεῖον τοῦτο ἦν οἰοεὶ θυσιαστήριον. Οὐδεὶς ἐν αὐτῷ εἰσῆρχετο πλὴν τοῦ θαλαμηπόλου του.

Ὁ θαλαμηπόλος πανταχοῦ εἰσχωρεῖ. Τίς πρίγκηψ ἔχει μυστικά δι' αὐτόν;

Ὁ θαλαμηπόλος ἐκδύει τοὺς μεγαλητέ-

ρους ἄνδρας. Βεβαίως διὰ τοῦτο εὐρίσκει τι, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ αὐτοὺς τόσῳ μικροῦς, ἔστιν ὅτε δὲ καὶ τόσῳ δυσειδεῖς.

Στενοὶ τινες φίλοι ἐκλελεγμένοι ἐκ τοῦ καλοῦ λεγομένου κόσμου, τῆς καλλιτεχνίας καὶ τῆς διπλωματίας, συνεμερίζοντο τὸ πρόνομιον τοῦ ὑποτελοῦς τούτου.

Κείμενον εἰς τὸ ἄκρον τοῦ μεγάρου, ἐπὶ τῶν κήπων, τὸ γραφεῖον τοῦτο φωτίζεται διὰ δύο μεγίστων παραθύρων, ἀφ' ὧν ἡ ἀποψὶς ἐκτείνεται μεγαλοπρεπῆς.

Εἶναι οἱ Παρίσιοι εἰς τὴν ἐξοχὴν.

Πανταχοῦ βλέπει τις λειμῶνας πεποικίλμένους δι' ἀνθίων, παρόδους διὰ μεγαλοπρεπῶν δένδρων, ὧν αἱ συστάδες συγχέονται μετ' ἐκείνων τῶν Ἡλυσίων Πεδίων καὶ ὑπὸ τὰς ὁποίας μία Ἡβὴ τοῦ Κανόβα. Λευκὴ, ἐν τῷ ἡμίφωτι ἐκείνῳ, προσφέρει εἰς τοὺς διαβάτας τὸ νέκταρ τοῦ μαρμαρίνου αὐτῆς κυπέλλου.

Τὸ κύπελλον τοῦτο, ἄλλως τε, εἶναι ὅλας κενόν, μόνον δὲ τὰ στρουθία τοῦ κήπου δύνανται ἐν αὐτῷ νὰ ποτισθῶσι μετ' ἄφθονον βροχῆν.

Οἱ τοῖχοι τοῦ γραφείου καλύπτονται ὑπὸ ἀνοικτοῦ φαίχρου ξύλου, ἐπὶ τούτου δὲ ὑπάρχει εἰκὼν ἑναντι μεγάλης τραπέζης γραφείου πλήρους φακέλων ἐγγράφων, διατεταγμένων ἐν πλήρει τάξει.

Ἦτο ἡ εἰκὼν γυναικός, ἀλλ' ἄνευ ὀνόματος ζωγράφου.

Οὐδεμία ὑπῆρχεν ὑπογραφή, οὐδὲν τὸ ὄηλον τὴν προέλευσιν ἢ τὴν χρονολογίαν.

Ἦτο ἄρα γε ἀντίγραφον εἰκόνας τοῦ παρελθόντος αἰῶνος;

Ἡ παρισταμένη κυρία ἀνῆκεν εἰς τὸ γένος τῶν μαρκησιῶν τῆς ἐποχῆς τῆς Δουβαρρῦ ἢ εἰς τὰς ὠραιότερας συγχρόνους;

Εἶχε κατασκευάσει οὕτως ὁ καλλιτέχνης αὐτήν, ὥστε νὰ καθίσταται ἄλυτον τὸ αἰνίγμα.

Ἡ περιβολὴ ἦν κυρίας τῆς αὐλῆς τῆς βασιλείας Λουδοβίκου ΙΕ' διὰ χερσὸν, ἡ κόμη σχεδὸν ἄνευ ποῦδρας, λίαν ξανθὴ. Οἱ ὀφθαλμοὶ γαλανοὶ καὶ ἐξαισίαι, τὸ δὲ σύνολον τοῦ προσώπου ἀποπνέον χάριν καὶ γοητείαν.

Οἱ στενωὶ τῷ βαρόνῳ συνδεδεμένοι ὑπέθετον τὸ μυστήριον, ἀλλ' ἐσέβοντο αὐτό.

Οὐδεὶς τούτων εἶχε γνωρίσει τὸ πρωτότυπον τῆς εἰκόνας ἐκείνης μετὰ τῶν παροδικῶν ἐρωμένων τοῦ τραπέζιτου.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ βαρόνος καθήμενος πρὸ τοῦ γραφείου του ἐξεφύλλιξε μετ' ἀνυπομονησίας ἐπιστολάς τινὰς, ὧν μία ἰδίως ἐφάνετο ἐλκύουσα τὴν προσοχὴν του.

Δεκάκις ἔλαβεν αὐτήν, ἀνέγνωσε περιόπας τινὰς καὶ τὴν ἀσῆκε.

Συχνάκις ἐβλεπε τὴν εἰκόνα καὶ ἐστέναζε.

— Ὅ, τι μοὶ μένει ἐξ ἐκείνης! ἔλεγε κατ' ἑαυτόν.

Ἦτο μία μετὰ μεσημβρίαν.

Ὁ ἥλιος διερχόμενος διὰ τῶν λεπτοῦσφῶν παραπετασμάτων ἀπήστραπτεν ἐπὶ τῶν μεταξίνων καταπετασμάτων τοῦ γραφείου, οὐτινος ἡ ἐπίπλωσις ἦν μεγαλοπρεπῶς ἀπλή.

[Ἐπεται συνέχεια].

Ἡ προστατευομένη τοῦ κυρίου Βάν Ὄσ-
σεν ἀνέμενον ὀρθία, ἔχουσα ὀλίγον κεκλιμέ-
νην τὴν κεφαλὴν καὶ ἐν στάσει δηλοῦσα συ-
στολήν.

Ἦτο ἀναστήματος ὀλίγον ἄνω τοῦ με-
τρίου, εὐκάμπτου, ραδιοῦ καὶ χαριέντος· τὸ
πρόσωπόν της ἦτο ὠχρόν καὶ καταβεβλη-
μένον, ἀλλ' ὠραῖον εἰσέτι, καὶ μολονότι με-
γάλη ὀδύνη ἢ θλίψις διηνεκῆς κατέστρεψαν
πάσαν τὴν λαμπρότητά του, τὸ ἐμάρανταν
καὶ ἀφῆκαν ἐπ' αὐτοῦ τὸν τύπον ἀνεκφρα-
στοῦ μελαγχολίας, ἢ λεπτότης ὅμως τῶν
χαρακτηριστικῶν της διέσωζον εἰσέτι ἐν αὐ-
τῇ τὰ ἔχνη τῆς ἀρχικῆς αὐτῆς καλλονῆς.

Τὸ στόμα της ἀπώλεσε τὴν ἔξιν τοῦ γε-
λαῦν, οἱ ὀφθαλμοὶ της ἦσαν διαφανεῖς καὶ
γλυκεῖς καὶ ἐκ τοῦ βλέμματός της ἀπήστρα-
πτεν ἢ υπερηφανία.

Ἡ ἡμέρῃα τῆς φυσιογνωμίας αὐτῆς ἐ-
μαρτύρει ἐγκαρτέρησιν ἢ κατάπτωσιν, πᾶν
ἐν αὐτῇ ἐνέπνευεν ἐνδιαφέρον καὶ συμπά-
θειαν, ἤρεσκε, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, διότι ἐν ἀ-
γνοίᾳ της ἴσως διέσωζεν εἰσέτι ὅ, τι προσελ-
κύει καὶ θέλγει.

Ἐφαίνετο τεσσαρακοντοῦτις, ἀπέβαινον
ὅμως δυσχερὲς νὰ εἴπῃ τις ἂν πράγματι εἶχε
τὴν ἡλικίαν ταύτην.

Ἐν τούτοις ἠδύνατό τις νὰ παρατηρήσῃ
ὅτι τὰ ἔτη δὲν τῇ ἀφῆρσαν δύο τινά, ἐφ'
οἷς υπερηφανεύονται πᾶσαι αἱ νεαρὰ γυ-
ναῖκες καὶ διὰ τὰ ὅποια λυποῦνται πάντοτε
αἱ προβεβηκυῖαι ἡλικίαι, ἦγουν τοὺς ὠ-
ραίους λευκοὺς αὐτῆς ὀδόντας καὶ τὴν με-
γαλοπρεπῆ κόμην της.

Ἡ μαῦρη καὶ ἀπέριτος ἐνδυμασία της
ἐξῆρε τὴν ὠχρότητα τοῦ προσώπου της καὶ
τὴν χάριν αὐτῆς.

Εἰς τὸν θόρυβον τῆς ἀνοιγομένης θύρας
ῥῥῶσε τὴν κεφαλὴν αὐτῆς καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ
της προσηλώθησαν ἐπὶ τῆς κυρίας Δελώρμ,
ὑποκλινομένη ὃ' εἶτα ὀλίγον ἔτεινε τὴν ἐπι-
στολήν, ἦν ἐκράτει εἰς χεῖρας.

— Εἶναι βεβαίως ἢ ἐπιστολή, τὴν ὁποίαν
ὁ κύριος Βάν Ὄσσεν ἔγραψε πρὶν ἢ ἀναχω-
ρήσῃ ἐκ Παρισίων; εἶπεν ἡ κυρία Δελώρμ·
περιττὸν νὰ τὴν ἀναγνώσω, διότι ἤξεύρω τὸ
περιεχόμενον. Καλῶς ὠρίσατε, κυρία, σὰς
ἐπερίμενα ἀνυπομόνως.

— Ἄς εἴσθε καλά, κυρία, διὰ τοὺς κα-
λοὺς σας λόγους, ἀπεκρίθη ἡ παιδαγωγός,
μετὰ φωνῆς ἠδέας καὶ μελωδικῆς, εἶναι φι-
λικοὶ οἱ λόγοι σας καὶ ἐνθαρρυντικώτατοι.
Εὐχαριστῶ! Γνωρίζετε βεβαίως διατί δὲν
ἦλθον ταχύτερον. Μία ἀπὸ τὰς πρώτας μου
μαθητριάς, νεανίς Ἀγγλίας, ὑπανδρεύθη κατ'
αὐτὰς εἰς Λονδῖνον, ἐλθοῦσα δὲ πρὸ τινῶν ἡ-
μερῶν εἰς Παρισίους, μὲ παρεκάλεσε νὰ πα-
ρευρεθῶ εἰς τὰς ἐορτάς της, ἐγὼ δὲ ἀναγκ-
ασθεῖσα νὰ ἐνδῶσω εἰς τὰς φιλικὰς παρα-
κλησεις ὀλοκλήρου τῆς οἰκογενείας τοὺς συ-
νώδουςα.

Ἡ κ. Δελώρμ δὲν ἔπαυε παρατηροῦσα
τὴν παιδαγωγόν, ἐκπληκτος δὲ καὶ υπερχαί-
ρουσα ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν:

— Τί ἐξαιρετος γυναῖκα; τί χάρις, τί
εὐγένεια εἰς τὸ βλέμμα της! Φαίνεται πριγκ-
κίτησα ἢ παιδαγωγός.

Καὶ ἀπεκρίθη:

— Ὁ κύριος Βάν Ὄσσεν μὰς τὸ εἶπε

πράγματι, θὰ εἰμπερέσωμεν δὲ ν' ἀποζημι-
ωθῶμεν ἢ κόρη μου καὶ ἐγὼ διὰ τὰς ἡμέ-
ρας, τὰς ὁποίας δὲν σὰς εἴχομεν· δὲν εἶναι
ὅμως τὸ αὐτὸ καὶ διὰ τὸν κύριον Δελώρμ,
ὁ ὁποῖος μεγάλως ἐλυπήθη, διότι δὲν σὰς εἶδε
πρὶν ἢ ἀναχωρήσῃ.

— Ἄ! ὁ κύριος Δελώρμ δὲν εἶναι εἰς Πα-
ρισίους;

— Καλά, δὲν σὰς τὸ εἶπεν ὁ κύριος Βάν
Ὄσσεν; ἀνεχώρησαν πρὸ πέντε ἡμερῶν δι'
Ἄμερικήν.

— Πιστεύσατέ με, κυρία, ὅτι πολὺ λυ-
ποῦμαι.

— Δὲν πρέπει νὰ λυπηθῆτε. Ὡ! ἐλησμό-
νησα νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ καθήσετε. Συγ-
χωρήσατέ με.

Καὶ ταῦτα λέγουσα ὤθησεν ἔδραν, ἐφ'
ἧς ἐκάθησεν ἡ κ. Δουρανδου. Ἡ κ. Δελώρμ
ἐκάθησεν ἀπέναντι τῆς νεαρᾶς γυναικὸς καὶ
ἐπανέλαθεν:

— Δὲν ἔχω τίποτε νὰ σὰς ἐρωτήσω. Ἡ-
ξεύρω ὅτι ὑπῆρξατε παιδαγωγός τῶν τέκνων
τοῦ κυρίου Βάν Ὄσσεν, ὁ ἐπιστηθιώτερος
φίλος τοῦ κυρίου Δελώρμ, σὰς ὑπολήπτεται
μεγάλως. Ἄλλως τε, κυρία — καὶ τούτο δὲν
τὸ λέγω διὰ νὰ σὰς κολακεύσω — τὸ τόσον
συμπληθικὸν πρόσωπόν σας, ἢ χάρις σας
καὶ ὅλα σας φανερώνουν ποῖα εἴσθε καὶ ποῖα
εἶναι ἡ ἀξία σας... Πολὺ εὐτυχῆς λογίζομαι
ὅτι ἀναλαμβάνεται τὴν διαπαιδαγωγῆσιν
τοῦ ἀγαπητοῦ μας τέκνου. Τὸ ἔργον θὰ εἶ-
ναι ἐπίπονον καὶ θὰ κοπιᾶσθε πολὺ ἢ ἀ-
ποστολή, ἢ ὅποια σὰς ἀνετέθη, εἶναι ἀπο-
στολή ἀφοσιώσεως. Ἡ Χρυσουγὴ πλησιάζει
τὰ δεκαεπτὰ χρόνια καὶ ὅμως θὰ τὴν πά-
ρετε διὰ μικρὸν παιδί. Δὲν ἤξευρε τίποτε ἢ
σχεδὸν τίποτε, θὰ τὴν μάθετε ἀπ' ὅλα.

»Φεῦ! καθὼς σὰς τὸ ἔγραψεν ὁ κύριος
Βάν Ὄσσεν, δὲν ἔχετε μόνον νὰ τὴν παιδα-
γωγῆσετε, πρέπει νὰ διαπλάσετε τὸν νοῦν
της, νὰ μορφώσετε τὸ πνεῦμα της. Ἡ
Χρυσουγὴ μὰς ἐπροξένησε πολλὰς ἀνησυ-
χίας κατὰ τὰ παιδικὰ της χρόνια· ἦτο φι-
λάσθετος, ἀδυνάτου κράσεως. Μέσα στὰ δέκα
της χρόνια, ἐκεῖ ποῦ ἐμεγάλωνε καὶ ἀνε-
πτύσσετο ὡς ἐκ θαύματος, ἔπεσεν ἐξαφνα
βαρῶς ἀσθενῆς. Ἡ ἀσθένειά της διήρκεσε
πολὺ, καὶ πολλακίς ἐπιστεῦσαμεν ὅτι τὸ
παιδί μας δὲν θὰ ἐξοῦσε ἐσώθη ὅμως, δόξα
τῷ Θεῷ. Ἀλλὰ δυστυχῶς ἡ ἀσθένεια προσ-
έβαλε τὸ ἠθικὸν τοῦ παιδιοῦ καὶ ὁ νοῦς μέ-
νει σκοτισμένος. Πρόκειται τῶρα νὰ φωτι-
σθῇ τὸ πνεῦμά της, πρόκειται νὰ καθοδη-
γηθῇ ἢ διάνοιά της, πρέπει νὰ τὴν βοηθή-
σωμεν ν' ἀναπτυχθῇ ὁ νοῦς της.

— Ὅσον εἰμπερῶ, κυρία, θὰ σὰς βοη-
θῆσω εἰς τὸ ἔργον σας καὶ ἂς ἐλπίσωμεν ὅτι
θὰ θριαμβεύσετε.

— Ναί, ἂς τὸ ἐλπίσωμεν· θὰ θριαμβεύ-
σωμεν, διότι θὰ ἐνώσετε τὰς προσπάθειάς
σας μὲ τὰς ἰδικὰς μου.

— Εἶμαι βεβία ὅτι σεῖς θὰ κάμετε
πολὺ περισσότερα ἀπὸ ἐμέ. Ναί μὲν μία
μητέρα ἔχει ἐπάνω εἰς τὸ παιδί της δύνα-
μιν, τὴν ὁποίαν ἄλλη γυνὴ δὲν εἰμπερῆ ποτέ
νὰ ἔχῃ, ἀλλὰ δὲν πειράζει, ἡμπεροῦτε νὰ
βασισθῆτε εἰς τὴν ἀφοσιώσιν μου· δὲν θὰ
ὑπολογίσω τοὺς κόπους μου.

— Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σὰς ἐρωτήσω καί τι.

— Ἐχετε τὸ δικαίωμα νὰ μ' ἐρωτήσετε.
— ἤξευρω ὅτι εἴσθε χήρα· εἴχατε ὅμως
παιδιά;

Τὸ βλέμμα τῆς παιδαγωγοῦ ἀπήστραψεν.
— Ἐν, ἀπεκρίθη μετὰ προσπαθειῶν, ὅ-
πως ἀποκρύψῃ τὴν συγκίνησιν της.

— Ἦτο ἀγόρι;

— Ὁχι, κοριτσάκι.

— Καὶ τὸ ἐχάσατε;

— Τὸ ἐχάσα!

— Εἰς ποῖαν ἡλικίαν;

— Ἦτο πολὺ μικρὸν.

— Πῶς ὠνομάζετο;

— Λουκία.

— Ἀτυχῆς μήτηρ! ἐστὲναξεν ἡ κυρία
Δελώρμ.

Καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ, διότι καὶ αὕτη
ἐνεθυμήθη τὴν θυγατέρα της, ἦν ἀνῆρπα-
σεν ὁ θάνατος.

Ἡ παιδαγωγὸς ἀπέμασεν ἠδὴ τὰ δά-
κρυά της καὶ ἀνίστατο ἰσχυρῶς ὡς ἐμ-
ποδισθῆναι νὰ ἐξέλθῃ λυγμός, ὅστις τὴν ἐπνίγε.

— Θὰ σὰς εἶπε προσέτι ὁ κ. Βάν Ὄσ-
σεν, ἐπανέλαθεν ἡ κυρία Δελώρμ, ὅτι θὰ
λαμβάνετε ἐξ ἑκατοντάδας φράγκα τὸ ἔτος.

— Εἶναι πολλὰ, κυρία, πολλὰ.

— Καθόλου, ὁ κύριος Δελώρμ μάλιστα
τὰ ἐθεώρησε καὶ ὡς ὀλίγα, ἀλλ' οἱ μισθοὶ
σας λογίζονται ἐκτός ἐκείνου τὸ ὅποιον ὁ κύ-
ριος Δελώρμ σκέπτεται νὰ κάμῃ ἀργότερα.

Ἐπειδὴ σπανιώτατα θὰ εἴσθε μακρὰν τῆς
Χρυσουγῆς, ἐννοεῖται ὅτι θὰ ἔχετε τὸ φα-
γητόν σας καὶ τὸν ὕπνον σας ἐδῶ. Θὰ ζή-
σωμεν μαζὴ καὶ ἐλπίζω μὲ φιλίαν, τὴν ὁ-
ποῖαν τίποτε δὲν θὰ διαταράξῃ. Μολονότι
ἡ θύρα τοῦ δωματίου σας εἶναι εἰς τὸν διά-
δρομον ἀπὸ τὸν ὅποιον περνοῦν αἱ ὑπηρετριά
καὶ εἶναι ἀνεξάρτητον τὸ δωμάτιόν σας ἀπὸ
τὰ ἄλλα δωματῖα, ἔχει ὅμως μίαν θύραν,
διὰ τῆς ὁποίας συγκοινωνεῖ μὲ τὸ δωμάτιον
τῆς Χρυσουγῆς, ἀπὸ τὸ ὅποιον χωρίζεται
μὲ ἐν μικρὸν δωματίον αὐτὸ ἡμπεροῖ νὰ
σὰς χρησιμεύσῃ διὰ νὰ ἔχετε τὰ φορέματα
σας. Θὰ τὰ ἰδῆτε ὅλα αὐτὰ σιγά-σιγά. Οἱ
ὑπηρετῖαι μας θὰ ἦναι καὶ ἰδιόκιοι σας· θὰ ἔ-
χετε τὸ δικαίωμα νὰ τοὺς διατάσσετε, αὐ-
τοὶ δὲ ὀφείλουν νὰ σὰς ὑπακούουν, ὡς ὁ
ὑπακούουν εἰς ἐμὲ τὴν ἰδίαν.

— Δὲν θὰ καταχρασθῶ ποτέ τὴν ἐξου-
σίαν, τὴν ὁποίαν εὐαρεστῆσθε νὰ μοὶ δώ-
σετε, ἀπεκρίθη ἡ νεαρὰ γυνὴ ἐλαφρῶς μει-
διασασα.

— Πότε ἐπιστρέψατε ἀπὸ τὸ Λονδῖνον;
ἠρώτησεν ἡ κυρία Δελώρμ.

— Χθὲς τὸ ἑσπέρας, πολὺ ἀργά.

— Ἐβρέκατε καὶ τὰ πραγματὰ σας;

— Ὁχι, κυρία, ἐσκέφθην ὅτι ἔπρεπε νὰ
παραυσιασθῶ προηγουμένως.

— Ποῦ τὰ ἔχετε;

— Εἰς τὴν οἰκίαν μου, κυρία, εἰς τὰς
Βκτινιόλας, ὅπου κρατῶ μικρὸν εἰκημα.

— Πολὺ καλά, ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἐτοιμά-
σωσι μίαν ἀμαζαν καὶ θὰ ὑπάγετε νὰ πα-
ρετε ὅ, τι θέλετε.

Ἡ παιδαγωγὸς ὑπεκλίνατο εἰς ἐνδειξιν
συγκαταθέσεως.

— Ἐλάτε τῶρα, ἐπανέλαθεν ἡ κυρία
Δελώρμ, θὰ σὰς παρουσιάσω εἰς τὴν μαθή-
τριαν σας.

Θ'

Καρδιά άνοιγομένη.

Ἡ Χρυσαιγή ἐξήπλωμένη ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς κεκλεισμένους ἔχουσα προσποιεῖτο ὅτι ὑπνώττει, ὅτε δὲ ἠνοιχθῆ ἡ θύρα τοῦ δωματίου τῆς, ὕψωσε βραδέως τὰ βλέφαρά τῆς καὶ ἀκίνητος διατελοῦσα ἐπὶ στιγμὴν παρετήρησε τὴν ἀγνωστον νεαρὰν γυναῖκα, ἣν εἰσήγαγεν ἡ κυρία Δελώρμ.

— Καλ' ἡμέρα, δεσποινίς, εἶπεν ἡ παιδαγωγὸς μετὰ τῆς ἡδέας καὶ θωπευτικῆς αὐτῆς φωνῆς.

Ἡ Χρυσαιγή ἠγέρθη ἀμέσως καὶ ἤνοιξε μεγάλως τοὺς ὀφθαλμούς, ὡς ἂν εἴ ἡ φωνή, ἣν ἤκουσε, παρήγαγεν ἐν αὐτῇ μυστηριώδη παλμόν.

— Χρυσαιγή, κόρη μου, εἶπε τότε ἡ κυρία Δελώρμ, ἡ κυρία εἶναι ἡ παιδαγωγὸς σου.

— Ναί, δεσποινίς, εἰς ἐμέ οἱ γονεῖς σου ἠθέλησαν ν' ἀναθέσωσι τὴν ἀγωγὴν σου, εἶμαι δὲ βεβαία ὅτι αὐτὸ θὰ ἦναι εὐχάριστον δι' ἐμέ. Θὰ πράξω ὅ,τι δύναμαι διὰ ν' ἀνταποκριθῶ εἰς τὴν ἐμπιστοσύνην τῶν ἀγαπητῶν γονέων σας, πᾶν ὅ,τι δύναμαι διὰ νὰ σοὶ καταστήσω τὴν ἐργασίαν εὐκόλον καὶ εὐάρεστον.

Ἡ νεᾶνις δὲν ἔπαυε παρατηροῦσα τὴν παιδαγωγόν. Τὸ πρόσωπόν τῆς ἐγένετο ἰλαρὸν καὶ τὸ βλέμμα τῆς ἠκτινοβόλει. Αἴφνης ὠρθώθη καὶ τὸ μέτωπόν τῆς ἐραιδρύνθη ἐκ τῆς ἀκτινοβολίας τοῦ βλέμματός τῆς.

— Τί ἀξίεραστος κόρη! ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν ἡ παιδαγωγός.

Ἡ Χρυσαιγή προχωρήσασα πρὸς αὐτὴν τῇ εἶπεν:

— Σὰς ἐπερίμενα. Ὁ πατήρ μου μοὶ ὠμίλησε διὰ σὰς, ὁ πατήρ μου ἀνεχώρησε καὶ δὲν ἤξεύρω πότε θὰ ἐπιστρέψῃ. Μοὶ εἶπεν ὅτι θὰ εἴσθε φίλη μου, ἀδελφὴ μου, ἀλλ' εἰπέτε μου θὰ εἴσθε ἀληθῶς φίλη μου, ἀδελφὴ μου;

— Ναί, παιδί μου, ἀπεκρίθη ἡ νεαρὰ γυνὴ μετὰ φωνῆς παλλομένης ἐκ συγκινήσεως: θὰ ἦμαι φίλη σου, ἀδελφὴ σου.

— Καὶ ὀλίγον καὶ μήτηρ σου, προσέθηκεν ἡ κυρία Δελώρμ.

Ἡ παιδαγωγὸς ἀνεσκήρτησεν.

— "Α! εἶμαι εὐχαριστημένη, πολὺ εὐχαριστημένη, εἶπεν ἡ Χρυσαιγή.

— Ὁ πατήρ μου μοὶ ἐσύστησε νὰ σὰς ἀκούω, ἐπανελάβην ἡ Χρυσαιγή, μοὺ εἶπεν ὅτι θὰ με μάθετε πολλὰ πράγματα, πολλὰ μοὺ εἶπε ἀκούω νὰ ἦμαι καλὴ πρὸς σὰς, θὰ τὸ ἴδῃτε: δὲν εἶμαι κακὴ... Μοὶ εἶπε προσέτι νὰ σὰς ἀγαπῶ πολὺ. "Α! ναί, ναί, θὰ σὰς ἀγαπῶ πολὺ!...

Καὶ δι' αὐτομάτου ὁρμῆς ἔρριψε τοὺς βραχίονας περὶ τὸν τραχήλον τῆς παιδαγωγού.

— Ἰδέτε, εἶπε μετὰ ζωηρότητος, ἀπὸ τῶρα σὰς ἠγάπησα!

— "Α! ἀγαπητὴ μου, ἀγαπητὴ μου, θὰ σὲ ἀγαπῶ παραπολύ! ἐψιθύρισε ριγῆσκα σύσσωμος ἡ νεαρὰ γυνὴ καὶ σφίγγουσα τὴν Χρυσαιγὴν ἐπὶ τῆς καρδίας τῆς.

Τῇ φορᾷ ταύτῃ δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ τὴν συγκίνησιν τῆς: λυγμὸς ἐξέφυγε τοῦ στήθους τῆς καὶ τὰ δάκρυα ἔρρευσαν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς.

— Συγχαρησάτέ με, κυρία, εἶπε στραφεῖσα πρὸς τὴν κυρίαν Δελώρμ: ἡ δεσποινίς Χρυσαιγή με κατέλαβεν ἀπροσδοκῆτως, τόσον δὲν τὸ ἐπερίμενα... ἐλησμόνησα τὸν ἑαυτὸν μου... ζητῶ...

— Δὲν ζηλοτυπῶ, ἀπεκρίθη ἡ κυρία Δελώρμ ὑπομειδιῶσα, καὶ δὲν ἔχετε νὰ ζητήσετε συγγνώμην διὰ πρᾶγμα τὸ ὅποιον εἶμαι ὑπερευχαριστημένη.

Καὶ προσέθηκε μετὰ τόνου μυστηριώδους:

— Χρειάζονται ὅλα αὐτὰ διὰ νὰ ἡμπορέσετε νὰ ἐπιτύχετε.

— "Ω! θὰ ἐπιτύχωμεν, κυρία! ἀνέκραξεν ἡ νεαρὰ γυνὴ: κἄτι τι μοὶ τὸ λέγει.

— "Ελα, σὰς ἀφίνω, εἶπεν ἡ κυρία Δελώρμ.

Καὶ ἐξῆλθε χαριετίσασα τὴν νεαρὰν γυναῖκα διὰ φιλικῶν κινήματων τῆς κεφαλῆς.

Ἡ παιδαγωγὸς καὶ ἡ μαθήτρις ἔμειναν ἐπὶ στιγμὴν ἐναντι ἀλλήλων θεωροῦσαι ἑαυτὰς ἀφώνως. Βεβαίως ἡ κυρία Δουράνδου δὲν προσεδόξα νὰ εὐρεθῇ ἀπέναντι τοσοῦτον χαριέστου καὶ ὠραίας κόρης.

— Τὸ βλέμμα τῆς με γοητεύει, ἔλεγε καθ' ἑαυτήν. Ἡλίθιος ἡ κόρη αὕτη! "Ὀχι, ὄχι, δὲν εἶναι ἠλίθιος! Τί εἶναι λοιπὸν ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον λάμπει εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς, ἐὰν δὲν εἶναι νοημοσύνη!

Ἡ Χρυσαιγή μειδιῶσα ἔλαβε τὴν χεῖρα τῆς νεαρᾶς γυναίκου.

— Ἐλάτε ἐδῶ, τῇ εἶπε.

Καὶ ἔσυρεν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου, ἐφ' οὗ ἐκάθησαν πλησίον ἀλλήλων.

— "Α! εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη! ἐψιθύρισε ἡ νεᾶνις εἰς τὸ οὖς τῆς κυρίας Δουράνδου.

— Εἰπέ μοι λοιπὸν, ἀγάπη μου, διατί εἶσαι τόσον εὐχαριστημένη;

— Διατί; διότι θὰ ἦσθε καλὴ μου φίλη, διότι θὰ ἦμαι πάντοτε μαζὶ σας.

— "Ὡστε ἤξεύρετε ὅτι ἦλθα ἐδῶ διὰ νὰ σὲ καμῶ νὰ ἐργάζεσθε καὶ δὲν δυσχερατίζεσθε;

— "Ὀχι.

— Ἡ σπουδὴ ὅμως εἶναι συνήθως δύσκολον καὶ ἐπιπικρὸν πρᾶγμα.

— "Ὀχι μαζὶ σας, ἀπεκρίθη ἡ Χρυσαιγή μετὰ πεποιθήσεως.

— Ὅθ ἦσαι εὐπειθής;

— Ὅθ καμῶ ὅ,τι θέλετε.

— "Εἶλα νομίζω ὅτι συνεννοοῦμεθα κάλλιστα.

— Τί θὰ με μάθετε;

Ἡ παιδαγωγὸς ὑπεμειδίωσε.

— Δὲν ἤξεύρω ἀκόμη, ἀπεκρίθη, πρέπει πρῶτον νὰ μάθω τί ἔμαθες ἕως τώρα.

— Δὲν ἤξεύρω μεγάλα πράγματα.

— Ὅθ ἴδωμεν.

— Νὰ σὰς εἶπω, αἰσθάνομαι καλῶς ὅτι ὑπαρχοῦν ἀπειρα πράγματα, τὰ ὅποια δὲν γνωρίζω. Μερικὰ ὅμως αὐτῶν ἐπιθυμῶ νὰ ἐννοήσω καὶ νὰ μάθω... ἀλλὰ δὲν ἡμπορῶ. Εἶναι μέσα εἰς τὸ κεφάλι μου, ἀλλὰ δὲν δύνανται νὰ ἐξέλθουν.

— Ὅθ σὲ βοηθήσω, φῶς μου, καὶ ἐλπίζω πολὺ ὅτι θὰ ἐξέλθουν.

Ἡ νεᾶνις ἔθηκε πολλὰκις τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου.

— Καὶ ὅμως δὲν εἶναι ἴδικό μου λάθος, ὑπέλαθε μετὰ χαριεστάτου πλήν ὀργίλου κινήματος.

— Ἀλλὰ τίποτε λοιπὸν δὲν ἔγινε, πρὸς ἀνάπτυξιν τῆς διανοίας τῆς ἀτυχοῦς αὐτῆς κόρης; διανοεῖτο ἡ παιδαγωγός; δὲν προσεπάθησαν λοιπὸν ποτὲ νὰ γυμνάσουν τὸ πνεῦμά τῆς; Παράδοξον νομίζει τις ὅτι ἐκουσίως ἀφῆθη οὕτω!

— Πόσον αἰσθάνομαι καλὰ τὸν ἑαυτὸν μου, ἐπανελάβην ἡ Χρυσαιγή αἰμύλως πλησιάζουσα πρὸς τὴν κυρίαν Δουράνδου: νομίζω ὅτι δὲν εἶμαι πλέον ἡ ἰδίᾳ Χρυσαιγή, καὶ ὅτι πρὸ ὀλίγου, ἀφ' ὅτου εἴσθε ἐδῶ, ὅλα μετεβλήθησαν.

Μετὰ μικρὰν σιωπὴν ἐξηκολούθησεν:

— Πρὸ ὀλίγου, ὅταν εἰσήλθατε, ἔκλεισα τοὺς ὀφθαλμούς ἐπιτήδες.

— "Α! Καὶ διατί ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς σου;

— Δὲν ἤξεύρω, οὔτε δύναμαι νὰ εἶπω... ἀλλὰ τοὺς ἤνοιξα ἀμέσως διὰ νὰ σὰς παρατηρήσω: με παρατηρεῖτε καὶ σεις. "Ὡ πόσον τὸ βλέμμα σας ἦτο γλυκὺ καὶ πλήρες στοργῆς!... Ἀμέσως ἐνόμισα ὅτι ὅλα ἐκινεῖντο ἐντός μου καὶ ἠσθάνθη καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ μου, τὸ ὅποιον δὲν δύναμαι νὰ παραστήσω. Μοὶ ἐφάνη ὅτι πρὸ πολλοῦ εἴσθε φίλη μου, ἠσθάνθη τὸν ἑαυτὸν μου εὐτυχῆ, ὥστε δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ πηδῆσω εἰς τὸν λαιμόν σας καὶ σὰς ἐναγκαλισθῶ!

— Μικρὰ μου! παιδί μου! ἐψιθύρισε ἡ παιδαγωγὸς σφοδρὰ συγκινηθεῖσα.

Ἡ Χρυσαιγή ἐστήριξεν ἠρέμα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ ὤμου τῆς νεαρᾶς γυναίκου, καὶ ἐψιθύρισε εἰς τὸ οὖς αὐτῆς:

— "Α! σὰς ἀγαπῶ πολὺ.

Ἡ κυρία Δουράνδου συνέβληθεν αὐτὴν ἐν ταῖς ἀγκάλαις μετὰ παραφορᾶς, καὶ ἐπὶ στιγμὰς ἤκουετο ἤχος φιλημάτων.

— Διατί εἶμαι ἔτσι; τί συμβαίνει λοιπὸν; ἔλεγε καθ' ἑαυτήν. Διατί τοσαύτη στοργὴ πρὸς τὸ παιδίον αὐτό, τὸ ὅποιον πρὸ μίαις μόλις ὥρας ἐγνώρισα!

Ἡ Χρυσαιγή, φαιδρὰ καὶ ἀπαστραπτουσα ἐκ χαρᾶς, ἐκράτει τὰς χεῖρας τῆς παιδαγωγού ἐπὶ τῆς καρδίας αὐτῆς.

— Πόσον μοὺ ἀρέσει νὰ με ἐναγκαλιζέσαι! εἶπεν.

Καὶ ἀμέσως λαβοῦσα μυστηριώδεις πῶς ἦθος ἐπανελάβην:

— Τὸ αὐτὸ ἠσθάνομαι ὅτε με ἐνηγκαλίζετο ἐκεῖνος.

— Περὶ τίνος λοιπὸν ὁμιλεῖς;

— Περὶ ἐκεῖνου.

— Ποῖος εἶναι αὐτός;

— Ὁ Ἀδριανός, ἀπεκρίθη ἡ Χρυσαιγή εἰς τὸ οὖς τῆς παιδαγωγού.

— Ποῖος εἶναι αὐτός ὁ Ἀδριανός; ἠρώτησεν.

— Εἶς νέος.

— "Α! εἶναι νέος;

— Ναί.

— Ἐδῶ σὲ ἐνηγκαλίσθη;

— "Ὀχι.

— Πού λοιπόν ;
— Εἰς τὴν Κορδελιέρην.
— Τί εἶναι αὐτὴ ἡ Κορδελιέρη ;
— Μία οἰκία μὲ κῆπον ἀνήκουσα εἰς τὸν πατέρα μου.

— Ἐννοῶ, ὑπέλαβεν ὑπομειδῶσα ἡ παιδαγωγός, ὁ κύριος Ἀδριανός εἶναι φίλος τοῦ πατρός σου.

— Ὅχι, ἀπεκρίθη ἡ Χρυσουγὴ, κινήσασα τὴν κεφαλὴν, ὁ πατήρ μου ὠργίσθη ὅταν ἐπέστρεψεν ἐκ Παρισίων... ὠργίσθη ἄσχημα καὶ ἐδίωξε τὸν Ἀδριανόν.

— Ἦλθε λοιπὸν εἰς τὴν Κορδελιέρην ὁ Ἀδριανός κατὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ πατρός σου ;

— Ναί.
— Διατί ἦλθεν ;
— Διὰ τὸ μὲ ἴδῃ καὶ τὸ συνομιλήσωμεν.
— Προηγούμενως τὸν ἀπήντησες πολλάκις ;

— Δὲν τὸν εἶδον ποτέ.
— Ἀλλὰ σ' ἐγνώριζεν ἐκεῖνος ;
— Δὲν ἤξεύρω μὲ ἤκουσε νὰ τραγουδῶ. Καὶ ἤρξατο τερετίζουσα τοὺς πρώτους στίχους :

Μία ἡμέρα, ἡ ἡμέρα ἴσ' ὅτι τριαντάφυλλο.

Εἶτα δ' ἐπανάλαβε :

— Ἀνέβη εἰς τὸν τοῖχον διὰ τὸ μὲ ἴδῃ. ἐγὼ δὲ τότε τῷ ἦνοιξ τὴν θύραν τοῦ κήπου.

— Ἀλλὰ δὲν ἦτο μόνη εἰς Κορδελιέρην ;
— Ἦμην μὲ τὴν Φραγκίσκην.

— Μὲ τὴν Φραγκίσκην ;
— Ναί, μὲ τὴν καλὴν Φραγκίσκην τὴν ὑπέρτριάν μας μὲ ἀγαπᾶ πολὺ ἡ καλὴ Φραγκίσκη, μόνον ποῦ δὲν μοῦ ὀμιλεῖ, οἷοι εἶναι ἄφρονες.

— Δὲν ἦτο λοιπὸν μαζὶ ἡ μητέρα σας εἰς τὴν Κορδελιέρην ;

— Ὅχι, νὰ σὰς εἰπῶ, ἡ μητέρα μου...

Καὶ διεκρίθη ἀποτόμως, ἐνθυμηθεῖσα ὅτι μία τῶν κυριωτέρων συστάσεων τοῦ πατρός της ἦτο νὰ μὴ φανερώσῃ ποσὸς εἰς τὴν παιδαγωγὸν της ὅτι ἐζήσεν ἐν Ἰταλίᾳ, Ἐλβετία καὶ εἶτα ἐν Κορδελιέρῃ, χωρὶς ποτὲ νὰ ἴδῃ τὴν μητέρα της.

— Λοιπὸν ἡ μητέρα σας ; ἠρώτησεν αὐτὴν ἡ κυρία Δουράνδου.

— Ἦτο εἰς Παρίσιους.
— Μὲ τὸν πατέρα σας ;
— Ναί.

— Ἦνοιξες λοιπὸν τὴν θύραν τοῦ κήπου εἰς τὸν νέον ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ὀνομάζεις Ἀδριανόν, εἰς ἓνα ἄγνωστον ;

— Μήπως ἔκαμα ἄσχημα ;
— Ναί, μικρὰ μου, ἄσχημα ἔκαμες δὲν σοῦ λέγω σήμερον διατί ἔκαμες ἄσχημα, θὰ σοῦ τὸ ἐξηγήσω ἀργότερον καὶ θὰ μ' ἐνοήσης τότε. Τέλος τί σοῦ εἶπεν ὁ νέος ἐκεῖνος ;

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Χρυσουγῆς ὑγράνθησαν ὑπὸ δακρύων, τοῦτο δ' ἐσήμαινεν ὅτι δὲν ἦτο ἀναίσθητος εἰς τὴν πρώτην μομφὴν τῆς παιδαγωγοῦ αὐτῆς.

— Πολλά πράγματα, ἀπεκρίθη μετὰ φωνῆς βραδείας μὲ εἶπεν ὅτι μὲ ἠγάπα.

Ἡ κυρία Δουράνδου ἐρρίγησεν ἐξ ἀγανακτήσεως.

— Καὶ σὲ ἐνηγκαλίσθη ; ὑπέλαβε μετὰ μεγάλης κατηφείας.

— Ἦτο ἐπάνω εἰς τὸν τοῖχον τοῦ κήπου.

[Ἐπεται συνέχεια]

— ὦ ! ὄχι τὴν πρώτην ἡμέραν.
— Ἦλθε λοιπὸν πολλάκις εἰς τὴν Κορδελιέρην ;

— Ναί.
— Ἀλλὰ τότε τί ἔκαμεν λοιπὸν ἡ ἄφρονος ὑπέρτριά σας, ἡ Φραγκίσκη ; ἀνέκραξεν ἡ παιδαγωγός.

— ὦ ! δὲν ἦτο εὐχαριστημένη ἡ Φραγκίσκη ἐμάλωνα πάντοτε, ἀλλὰ μὰς ἠκολούθει βῆμα πρὸς βῆμα εἰς τὸν κήπον καὶ εἰς τὴν οἰκίαν καὶ ἤκουε ὅ,τι ἐλέγομεν.

Ἡ κυρία Δουράνδου ἀφῆκε στεναγμὸν ἀνακουφίσεως.

— Ἐννοῶ τὰ λοιπὰ, εἶπεν ὅταν οἱ γονεῖς σας ἐπέστρεψαν ἐκ Παρισίων, συνέλαβον ἐπ' αὐτοφῶρῳ τὸν Ἀδριανόν καὶ ὁ πατήρ σου τὸν ἐξεδίωξε, οἷοι ἐτόλμησε νὰ ἔλθῃ ἐκεῖ.

Ἡ Χρυσουγὴ ἐταπείνωσε τὴν κεφαλὴν.

— Ὡστε, ἐπανάλαβεν ἡ παιδαγωγός, δὲν δυσηρεστήθησθε ὅταν σὲ ἐνηγκαλίσθη ὁ Ἀδριανός ;

— Ὅχι, μὲ ἠυχαρίστησεν.

Ἀρκούντως μακρὰ σιωπὴ ἐπηκολούθησε τὴν ἀφελῆ ταύτην ἀπάντησιν.

Ἡ παιδαγωγός παρετήρει τὴν νεανίδα ἐταστικῶς, ὡς ἂν εἴ ἤθελε ν' ἀναγνώσῃ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτῆς τί συνέβαινεν ἐν ἐαυτῇ.

— Τέλος πάντων, εἶπε καθ' ἑαυτὴν, οἱ λόγοι τοῦ τολμηροῦ ἐκεῖνου νέου δὲν ἐθίζαν τὴν ἀπλακτικότητα καὶ τὴν ἀγνότητα τῆς ψυχῆς της !

— Εἶτα σύρουσα τὴν Χρυσουγὴν πρὸς ἑαυτὴν τὴν ἠσάπθη ἐπὶ τοῦ μετώπου.

Ἐν τούτοις ἐκ τῆς φυσιογνωμίας τῆς κόρης ἐνόησεν ὅτι δὲν τῇ εἶπε τὰ πάντα. Ὅθεν ἡ κορασις αὕτη, τὴν ὁποῖαν τῇ ἐνεπιστεύθησαν καὶ ἠτις ἐμελλε νὰ τῇ ἀνήκει, οὐδὲν ὤφειλε νὰ τῇ κρύπτῃ. Ἡ ἀπροσδόκητος αὕτη ἐκμισθέρεισις τῆς Χρυσουγῆς τῇ παρέσχεν ἐνδιαφέρον ἀντικείμενον μελέτης ἡ νεανὴς ὑφίστατο ἤδη πρώτην καὶ σπουδαίαν ἐξέτασιν τῶν ἠθικῶν αὐτῆς δυνάμεων.

— Ἀγαπητὴ μου, εἶπε μετὰ φωνῆς ἠδείας καὶ πληροῦς στοργῆς, θὰ σ' ἐρωτήσω ἀκόμη ὀλίγα καὶ θὰ μοὶ ἀποκριθῆς μετὰ τῆς αὐτῆς ὡς καὶ πρότερον εὐκρινείας.

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ἡ Χρυσουγὴ.

— Εἶδες τὸν Ἀδριανόν, ἀφ' οὔτου τὸν ἐδίωξεν ὁ πατήρ σου ;

— Ναί, ἀπαξ.

— Εἰς Κορδελιέρην καὶ πάλιν ;
— Ναί.

— Τὸ εἶπες εἰς τὸν πατέρα σου ἢ τὴν μητέρα σου ;

— Ὅχι.

— Ὅχι ;
— Δὲν ἐτόλμησα.

— Ἄ ! βλέπεις, ἀγαπητὴ μου, βλέπεις, ἐνόησες ὅτι ἦτο κακὸν ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐπραξες !

Ἡ Χρυσουγὴ ἔγεινε καταπόρφυρος.

— Τέλος, ἐπανάλαβεν ἡ παιδαγωγός, τὸν εἶδες ἀπαξ ; τί ἐγένετο κατὰ τὴν συνέντευξιν αὐτὴν ;

— Ἦτο ἐπάνω εἰς τὸν τοῖχον τοῦ κήπου.

[Ἐπεται συνέχεια]

Τὰ ἐξῆς νέα βιβλία ἀποστέλλονται ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν εἰς τὰς ἐπαρχίας καὶ τὸ ἐξωτερικόν. Αἱ τιμαὶ διὰ τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἐνοοῦνται εἰς χρυσόν.

« Ἀπόκρυφα Κωνσταντινουπόλεως ἤτοι σκηναὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει » ὑπὸ Χ. Σαμαρτσίου, δραχ. 2.
« Μάρτυς ἡ Λαυρεντία » μυθ. Ἄ. Δεννερύ, δραχ. 2,50.
« Μεγάλῃ Περιουσίᾳ » μυθ. Ξ. δὲ Μοντεπέν, δρ. 2,75.
« Οἱ Μοικανοὶ τῶν Παρισίων » μυθ. Α. Δουμά, δρ. 5.
« Ὁ Πλοῖαρχος Κορκορὰν » μυθ. Ίουλ. Βέρν, δρ. 1,30.
« Ροβίνος Χρόδ ὁ Ἐπατριδῆς » μυθ. Α. Δουμά, δρ. 1,25.
« Ὁ Ροκαμβόλ » μυθ. Ποντὸν δὲ Τερράιλ. Τὸ μυθιστόρημα τοῦτο ἀποτελεῖται ἐκ 18 ὁλοκλήρων βιβλίων, ἐκάστου εἰς τόμους διηρημένον : « Τὰ δράματα τῶν Παρισίων » τὸμ. 3. « Ἄθλος Ροκαμβόλ » τὸμ. 2. « Ἀνάστασις Ροκαμβόλ » τὸμ. 2. « Τελευταία λέξις Ροκαμβόλ » τὸμ. 2. « Ὁραία Ἀνθοκόμος » τὸμ. 2. « Αἱ Ἀθλιότητες τοῦ Λονδίνου » τὸμ. 2. « Αἱ Κατεδαφίσεις τῶν Παρισίων ». « Τὸ Σχολεῖον τοῦ Ἀπηντισμένου ». « Ἡ Ἐπιστροφή τοῦ Ροκαμβόλ » τὸμ. 3. « Οἱ Νέοι Ἄθλοι τοῦ Ροκαμβόλ ». Τὸ ὅλον τόμους 18. Τιμὰται ὁλόκληρος ἡ σειρά δρ. 40.
« Ἡ Μνηστὴ τῶν Ἐκτακτομμυρίων » συνέχεια τῶν μυθιστορημάτων « Κόμητος Μοντερχήστου » καὶ « Ἀρχόντος τοῦ Κόσμου » τὸμ. 3, δραχ. 4.
« Ἱστορία τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος καὶ τὰ Ἀνεκδότα αὐτοῦ » ὑπὸ Γεωργ. Δαμπίσση, τὸμ. 2, δρ. 4.
« Αἱ Τραγωδίαι τῶν Παρισίων » μυθ. Ξαβιὲ δὲ Μοντεπέν, τὸμ. 9, δρ. 10.
« Μαρκῶν ὁ Μαλιούνης » καὶ συνέχεια « Ὁ Μαρκήσιος Δὲ Λοῦ-Ρονλάν » τὸμ. 2, δρ. 3 50.
« Ὁ Πυροσθέστης » καὶ συνέχεια « Ἡ Ἀπορραπισθεῖσα Κόρη », τὸμ. 2, δρ. 3 50.
« Ὁ Ἐγγαστρίμυθος » μυθ. Ξ. δὲ Μοντεπέν, τὸμ. 3, δ. 3.
« Ἡ Γυναίκες, τὰ Χαριτὰ καὶ τὸ Κρασί » μυθ. Πῶλ δὲ Κόκκ μετ' εἰκόνων, λεπτὰ 80.
« Νάθαν ὁ Σοφὸς » ὑπὸ Lessinc, ἐκ τῶν φιλολογικῶν παρέρων Θ. Ἀφεντούλη, δρ. 1,25.
« Ὁ Καμπούρης τῶν Παρισίων » μυθ. Πῶλ δὲ Κόκκ δρ. 1.
« Ἱστορία τοῦ Γαλλογερμανικοῦ Πολέμου » μετ' εἰκόνων ὑπὸ Κωνσταντίνου Σταυρίδου, τὸμ. 2, δρ. 5.
« Ποιήματα » Ἀχιλλέως Παράσχου, τὸμ. 3, δρ. 5.
« Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων » μυθ. Β. Οὐγκῶ μετὰ φρ. I. Καρασούτσα μετ' εἰκόνων, τὸμ. 2, δρ. 4.
« Οἱ Ἄθλοι » Β. Οὐγκῶ μετὰ φρ. I. Ίσιδ. Σκυλίση μετ' εἰκόνων, τὸμ. 5, ἀδετ. δρ. 10, χρυσόδετ δρ. 13.
« Ἱστορία τοῦ Κριμαϊκοῦ Πολέμου » ὑπὸ Βαρώνου Βαζανκούρ ἐπὶ τούτων ἀποσταλέντος εἰς Κριμαίαν, τὸμ. 2, δρ. 5.
« Οἱ Ἐργάται τῆς Θαλάσσης » μυθιστ. Βικτωρος Οὐγκῶ μετὰ φρ. Α. Γ. Σκαλίδου, δραχ. 2.
« Αἱ Κατηραμένα τῶν Παρισίων » μυθιστ. Ίουλίου Μαρῦ, τὸμ. 2, δραχ. 3.
Δράματα Βικτωρος Οὐγκῶ : « Μαρία Τυδορίς » δρ. 1.
« Ἄγγελος Παταίου » δρ. 1.
« Ἐρνάνης » δραχ. 1.
« Βυρράβοι » δραχ. 1.
« Ροῦτ Βλάς » δραχ. 1.
« Τὰ Σκόπη τῆς Ζωῆς » μυθιστορία κατὰ μετὰ φρασιν Στυλ. Ραπτοπούλου, δραχ. 1,75.
« Ἐν Ἀγωνίᾳ » μυθιστ. Ίουλίου Μαρῦ, τὸμ. 3, δρ. 2.
« Ὁ Ἰατρός τῶν Πτωχῶν » μυθιστ. Ξαβιὲ δὲ Μοντεπέν, δραχμάς 2,50.
« Ἡ Μικρὰ Μήτηρ », μυθ. Αἰμ. Ρισβούργ, δραχ. 3.
« Ἡ Ἀρσενολογία » μυθιστ. Ξαβιὲ δὲ Μοντεπέν δρ. 5.
« Ὁ Χονδροκέφαλος » μυθ. Πῶλ δὲ Κόκκ δραχ. 1,50.
« Ἡ Αὐτοῦ Ἵψηλότης ὁ Ἔρωσ » μυθ. Ξαβιὲ δὲ Μοντεπέν τὸμ. 7, δραχ. 6.
« Οἱ Ἄθλοι τοῦ Λονδίνου » μυθ. Π. Ζακκὸν τὸμ. 2, δρ. 250
« Τὸ τέκνον τοῦ Ἐραστοῦ » μετ' εἰκόνων : « Ἡ Ἄνυμπος Μήτηρ » μυθ. Α. Ματτέυ δραχ. 2,30
« Ἑλληνικὴ Ἀνθολογία » ἤτοι συλλογὴ ἑλληνικῶν ἁσμάτων μετὰ πλείστων εἰκόνων, δραχ. 1,50.
« Ὁ Σαῖφ Ζουλιανὸν » Ἀραβικὸν μυθιστόρημα δρ. 1,75.
« Τὸ Φρούριον τοῦ Καρρού » καὶ συνέχεια : « Τὸ Ἄθος τῆς Ἀλόης » μυθ. I. Φ. Σμιθ, τὸμ. 2, δραχ. 3.
« Ἡ Ἐρυθρὰ Διαθήκη » μυθιστ. Ξαβιὲ δὲ Μοντεπέν τὸμ. 4, δραχ. 4.
« Ὁ Ροῦτ Μάννερικ » μυθ. Οὐάλτερ Σκωτ δραχ. 2.
« Ἡ Δεκαήμερος » τοῦ Βοκκακίου, ἀδετος δρ. 2,50 χρυσόδετος δραχ. 4.
« Ὁ Κερατὰς » Πῶλ δὲ Κόκ κατὰ μετὰ φρασιν Κλεάνθου Τριανταφύλλου δραχ. 2.
« Ἡ Ἐρυθρὰ Διαθήκη » μυθ. Παύλου Φεβάλ, δρ. 150.
« Ἡ Ἀθιγγανίς » μυθ. Ξ. δὲ Μοντεπέν. τὸμ. 5 δρ. 5.
« Ὁ Ἰατρός Ραμόν » μυθ. Γεωργίου Ὀνέ, δραχ. 1,50.
« Ἡ Μοδιστρούλης » μυθ. Πῶλ δὲ Κόκ, δρ. 1,30.
« Κραυγὴ τῆς Παράφρονος » μυθιστορία ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ, δραχ. 2,50.
« Ἡ Μεγάλῃ Ἰζα » μυθ. Ἀλεξίου Μπουβιὲ δρ. 2,50.
« Ὁ Εὐγενὴς Ἔρωσ » μυθ. Ἀλεξ. Δουμά δρ. 2.
« Τὸ Στρατιωτικὸν Τάγμα » μυθ. Ίουλ. Μαρῦ δρ. 2,50.
« Ὁ Λυκογιάννης » μυθ. Αἰμ. Ρισβούργ τὸμ. 4 δρ. 4.

ΜΕΓΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΤΟ ΛΟΥΒΡ

Είς τὸ πρῶτον ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τοῦ εἴδους τούτου καὶ λαθουρηνθόδους ἐκτάσεως κατάστημα εὐρίσκεται πλοῦτος σκευῶν ὑελουργικῆς, κρυσταλλουργικῆς καὶ ἀγγειοπλαστικῆς τέχνης, προμηθευθέντων παρ' αὐτοῦ τοῦ ἰδιοκτῆτου τοῦ καταστήματος, ὅστις ἐπεσκέψθη ἐσχάτως τὰ διάφορα κέντρα τῶν μεγαλοπόλεων τῆς Εὐρώπης, ἵνα ἐπαξίως τοῦ ὀνόματος πλουτίσῃ τὸ κατάστημά του.

Τὸ ΛΟΥΒΡ εἶνε τὸ μόνον κατάστημα τοῦ εἴδους του, ὅπου ἐπλουτίσθη ἐρέτος ὑπὲρ πᾶν ἄλλο μὲ κομψά, εὐθηνὰ καὶ ὠραία σκευὴ καὶ προσδοκᾷ τὴν ὑποστήριξιν τοῦ σεβ. κοινου τῆς πρωτεύουσῆς καὶ τῶν ἐπαρχιῶν.

Τιμαὶ μέτρια καὶ ὀρισμέναι.

Εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου, ἔναντι τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, καὶ κάτωθεν τοῦ Μεγάλου Ξενοδοχείου τῶν Ἀθηνῶν λαμπρὸν κουρείον τοῦ κυρίου

ΙΩΑΝΝΟΥ Π. ΦΙΛΙΠΠΙΔΟΥ

εὐρίσκονται ἅπαντα τὰ ἐκλεκτότερα εὐρωπαϊκὰ ἀρώματα, καθὼς καὶ ἡ ἀρίστη καὶ ὁλῶνια παρὰ τοῦ ἰδίου κατασκευαζομένη καὶ πωλουμένη κατ' ὄκταν εἰς συγκαταβατικὴν τιμὴν. Διὰ τοὺς κουρείς γίνεται ἰδιαίτερα συμφωνία.

Κ. ΒΙΔΑΛΗΣ

Βραβευθεὶς ἐν τῇ Παγκοσμίῳ Ἐκτίσει τῶν Παρισίων.

ὁδὸς Σταδίου ἀριθ. 57.

Κατασκευάζονται παντὸς εἴδους ὑποδήματα ἀνδρῶν, γυναικῶν καὶ παιδῶν. — Γνήσια ρωσικὰ δέρματα. — Ἐκτακτὸς εἰδικότης διὰ ΜΠΟΤΑΙΣ τῶν κν. ἀνωματικῶν.

Τιμαὶ μέτρια.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΑΘΗΝΩΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Πειραιεὺς Ἀθήναι Πάτραι Πύργος Ὀλύμπια.

Πειραιεὺς	ἀν. 6.20π	8.50*	11.25π	—	Ὀλύμπια	ἀν. 7.35π	—	2.25μ	6.30μ
Ἀθήναι	» 7.00	9.30	12.05	—	Πύργος	(ἄρ. 8.30	—	3.20	7.25
Κόρινθος	(ἄρ. 10.03	12.50	3.00	—	Λεγαινά	(ἀν. —	7.00π	3.40	5.05μ
	ἀν. 10.23	—	3.15	4.20μ		—	8.50	5.18	7.15
Ἀκράτα	(ἄρ. 12.56	—	5.08	7.25	Πάτραι	(ἄρ. —	11.00	7.45	9.15
Ἀίγιον	(ἀν. 12.59	6.00π	5.10	—		(ἀν. 7.45π	11.50	—	4.10μ
	ἄρ. 2.02	7.10	6.00	—	Ἀίγιον	(ἀν. 9.29	1.08	—	6.25
Πάτραι	(ἄρ. 3.40	9.15	7.20	—	Ἀκράτα	(ἄρ. 10.34	1.58	—	7.35
Λεγαινά	(ἀν. 4.15	7.15π	4.45μ	—		(ἀν. 10.39	2.02	6.20π	—
	ἄρ. 6.18	9.45	7.40	—	Κόρινθος	(ἄρ. 1.05	3.55	9.00	—
	ἀν. 6.23	9.50	6.45π	—		(ἀν. 1.25	4.10	—	12.00*
Πύργος	(ἄρ. 8.10	11.40	8.55	—	Ἀθήναι	ἄρ. 4.30	7.05	—	3.20
Ὀλύμπια	ἄρ. 7.25	12.50	—	5.00	Πειραιεὺς	ἄρ. 5.00	7.35	—	3.55

Κόρινθος Ἄργος Ναύπλιον Τρίπολις.

Κόρινθος	ἀν. 11.42π (1)	1.20μ	Τρίπολις	ἀν. 6.30π	9.45π (2)
Ἄργος	ἄρ. 2.20	3.50	Ναύπλιον	» 8.45	12.15
Ναύπλιον	» 3.00	4.25	Ἄργος	» 9.25	1.20
Τρίπολις	» 6.10	7.20	Κόρινθος	ἄρ. 11.40	3.45

Καβάσιλα Κυλλήνη Λουτρά.

Καβάσιλα	7.15	10.15	—	7.00	Λουτρά	—	—	2.35
Βαρβολομ.	7.30	10.35	3.20	7.90	Κυλλήνη	—	—	11.15
Κυλλήνη	—	11.05	3.50	7.50	Βαρβολομ.	6.33	8.00	11.42
Λουτρά	—	12.30	—	—	Καβάσιλα	6.50	8.15	—
								4.50

*. Κατ' εὐθείαν εἰς Τρίπολιν καὶ ἀντιστρόφως. (1) Τρίτην, Πέμπτην, Σάββατον (2) Δευτέραν, Τετάρτην Παρασκευὴν. — Μεταξὺ Μύλων Ἄργους Ναυπλίου ἐξ ἀμαξοστοιχίας καθ' ἑκάστην.

Ἡ ΙΣΠΑΝΙΑ τοῦ Δε' Ἄμιτις εὐρίσκεται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ μας, ὁδὸς Προαστείου ἀριθ. 10, καὶ πωλεῖται ἀντὶ δρ. 4.

ΧΑΡΤΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΚΟΜΜΑΤΑ

Ἀθήναι, Ὀδὸς Ἀριστείδου, ἀριθμὸς 16.

Ἰδρυτὴς τυπογραφικὸς διαφόρων ποιότητων, σχημάτων καὶ χρωμάτων λεῖοκαὶ μίγ. — Νέα ἀποθήκη ἀνεξάντλητος. — Τιμαὶ μέτρια.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ ΕΛΛΗΝΙΣ

διαθέτει μίαν ἢ δύο ὡρας καθ' ἑκάστην, ἢ καὶ ἡμέραν παρ' ἡμέραν, μεταδίδουσα πρὸς παρῶσιν μαθημάτων εἰς μικροὺς παῖδας ἢ κορσῖα. — Πληροφορία παρ' ἡμῖν.

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΑΔΕΛΦΩΝ Α. ΡΑΚΟΠΟΥΛΩΝ

Ἀθήναι, ὁδὸς Αἰόλου, ἀρ. 192, ἔναντι ξενοδοχείου Στέμματος

ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΘΗΚΗ ΚΑΤΑΣΤΙΧΩΝ ΕΚ ΤΩΝ ΚΑΛΙΤΕΡΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ :

Eidler et Krische, Hanovre. — Laroche Joubert et Cie Angouleme, Paris.

F. Rolinger Meidlin et Lassner et Ascher Wien

Ἐκτυπῶνται ἐπισκεπτήρια στιγμιαίως παντὸς εἴδους ὡς καὶ λιθογραφημένα ἐπιγραφίδια ἐπιστολῶν καὶ φακέλλων — χαράσσονται σφραγίδες παντὸς εἴδους. Ἐνταῦθα πωλεῖται καὶ μελάνη τύπου ἀγγλικῆ ὡς καὶ συμπεκνωμένη. Πάστα πολυγράφου — γραφίδες Διαδόχου — μεγάλη συλλογὴ χρωμάτων καὶ εἰλωχρωμάτων — ἐργαλεῖα ἀρχιτεκτονικῆς κτλ. κτλ.

Τιμαὶ μέτρια. — Πώλησις λιανικῶς καὶ χονδρικῶς.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΛΑΙΜΟΔΕΤΩΝ

Γ. ΚΟΥΛΟΥΜΠΗ

39 — Ἀθήναι, ὁδὸς Σταδίου, ἀριθμὸς — 39.

Μεγάλῃ συλλογῇ ὑποκαμίσων, φανόλ, κορβίων, χειροκτιῶν, μαστουινῶν, ὀμβρελῶν, ριανελλῶν κλπ. ἀνδρικών εἰδῶν. Πώλησις λιανικῶς καὶ χονδρικῶς.

Λαιμοδέται κατὰ παραγγελίαν.

ΟΙΝΟΙ ΣΑΜΟΥ

ΓΝΗΣΙΟΙ εὐρίσκονται ἐν τῷ Καταστήματι τοῦ κ. Π. ΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ πολυμένοι εἰς βιάλας ἢ κατ' ὄκταν.

Εἶνε οἶνοι γνήσιοι, ἀνώτεροι ὄλων τῶν ἐπιδορπέων Εὐρωπαϊκῶν, καὶ συνιστῶνται παρὰ τῶν ἰατρῶν εἰς ἀσθενεῖς. Ἀπλὴ δοκιμὴ ἀρκεῖ πρὸς βεβαίωσιν τούτων. Ὀδὸς Μουσῶν, 11. 11

ΤΟ ΣΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ ΑΙ ΓΝΗΣΙΑΙ ΣΙΓΓΕΡ ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ

ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΜΟΝΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΕΙΔΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ

47 Ὀδὸς Σταδίου 47

ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΕΙΔΙΚΑ ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΑΥΤΟΥ

ΤΙΜΑΙ ΩΡΙΣΜΕΝΑΙ

ΤΟΙΣ ΜΕΤΡΗΤΟΙΣ ΚΑΙ ΜΕ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑΣ ΠΛΗΡΩΜΑΣ

Γ. ΝΑΪΔΛΙΓΓΕΡ ΓΕΝΙΚΟΣ ΠΡΑΚΤΩΡ

* Ἄνευ τοῦ ὀποίου ἡ μηχανὴ δὲν εἶνε γνήσια.

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, (ΚΥΡΙΑΚΗ) 9 Μαΐου 1893

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 63

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις " 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΚΑΙΣΑΡΙΝΗ, διήγημα Ἀλεξάνδρου Δουμά (υἱοῦ). —
Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουβέλ.
— ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΛΕΡ, μυθιστορία Αἰμυλίου Ρισβούργ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΓΕΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν Διευθύνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤῶΝ, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοσῆμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

ΚΑΙΣΑΡΙΝΗ

Διήγημα ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ (υἱοῦ).

[Συνέχεια]

Η'

Καθ' ὃν χρόνον ἐλάμβανον χώραν τὰ ἀνωτέρω ἐν τῇ ἐπαύλει, ὁ Ἐκτωρ Κρονδὲν ἐπανήρχετο εἰς τὴν πόλιν, ἀλλ' ἀντὶ νὰ διευθυνθῇ εἰς τὴν οἰκίαν του, ἐπεσκέφθη ἕνα τῶν φίλων του, εἰς ὃν διηγήθη τὰ διατρέξαντα καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ συναντήσῃ μεθ' ἑνὸς ἀκόμη μάρτυρος τὸν κ. Ἐρρίκον Δερμενὸν καὶ νὰ ζητήσῃ παρ' αὐτοῦ ἐξηγήσεις.

Ὁ φίλος τοῦ Ἐκτορος κατέβαλε πᾶσαν προσπάθειαν, ὅπως τὸν πείσῃ νὰ παραιτηθῇ τῆς τοιαύτης ἀποφάσεως, διότι ἐγνώριζεν, ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ συμβολαιογράφου ἦτο ἀπειρος περὶ τὰ τοιαῦτα, ἐνῶ ὁ Ἐρρίκος Δερμενὸν ἐφημιζέτο ὡς δεινὸς μονομάχος· ἀλλ' ὁ Ἐκτωρ ἦτο γενναῖος καὶ ἡ ἀπόφασίς του ὑπῆρξεν ἀμετάκλητος.

Ὁ φίλος του ἀνεδέχθη τὴν ἐντολήν καὶ ὁ κ. Κρονδὲν υἱὸς ἐπανῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν του.

Καθ' ὄλην τὴν ἡμέραν ἦτο μελαγχολικός. Ὁ φόβος τῆς μονομαχίας δὲν εἶχε καμμίαν σχέσιν μετὰ τὴν μελαγχολίαν του. Ἡσθάνετο ἀπὸ τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν ἐπέισθη πλέον, ὅτι ἡ Ἰουλιέττα θὰ ἐνουφεύετο τὸν κ. Δερμενὸν, πόσον ἡ ζωὴ θὰ τῷ ἦτο δυσάρεστος, ἀφ' οὗ ὁ γάμος οὗτος θὰ τοῦ ἀφήρει τὴν γλυκυτέραν του ἐλπίδα, θὰ τοῦ διέλυε τὰ ὠραιότερά του ὄνειρα. Ἐπεθύμει λοιπὸν νὰ κτυπηθῇ μετὰ τοῦ Ἐρρίκου καὶ νῆυχετο νὰ πληγωθῇ βαρέως εἰς τρόπον, ὥστε ἡ θλίψις τῶν πόνων νὰ καταστείλῃ τὴν ἡθικὴν νόσον, ὑπὸ τῆς ὁποίας κατετρώχετο.

Ἡ ταραχὴ, ἐν τῇ ὁποίᾳ διετέλει ὁ Ἐ-

κτωρ, δὲν διέφυγε τὸ διορατικὸν βλέμμα τοῦ συμβολαιογράφου, ὅστις θεωρῶν ὡς ἀφορμὴν τῆς καταστάσεως ταύτης τὸν ἔρωτα τοῦ υἱοῦ του πρὸς τὴν δεσποινίδα Βωζέ, ἀπεφάσισε νὰ ζητήσῃ ἀμέσως τὴν χεῖρα τῆς Ἰουλιέττας ἀπὸ τὴν μητέρα της.

Περὶ τὴν τετάρτην ὥραν οἱ μάρτυρες τοῦ Ἐκτορος ἦλθον νὰ τῷ δώσωσι λόγον τῆς ἐντολῆς, ἣν ἀνέλαβον. Οἱ κύριοι οὗτοι ἐπισκέφθησαν τὸν κ. Ἐρρίκον Δερμενὸν, ὅστις τοῖς ἀπήντησεν ἀμέσως, ὅτι δὲν εἶχε νὰ δώσῃ καμμίαν ἐξήγησιν, μεθ' ὅ,τι καὶ ἂν συνέβη, πρὶν ἢ λάθῃ χώραν συνάντησις. Ἐπομένως τοὺς παρεκάλεσε νὰ ἴδωσι τὸν θεῖόν του, ὅστις θὰ ἐκανόνιζε τοὺς ὄρους τῆς μονομαχίας.

Ὁ κ. Γαβριὴλ Δερμενὸν ἠρέσκετο λίαν εἰς τὰς τοιαύτας ἐνασχολήσεις, αἵτινες τὸν ἔκαμνον νὰ πιστεῦθῃ, ὅτι εὐρίσκετο ἀκόμη εἰς τὴν καλὴν ἐποχὴν τῆς νεότητός του καὶ τοῦ ὑπενθύμιζον στρατιωτικὰς στολάς, ἐπωμίδας καὶ ξίφη.

Οἱ μάρτυρες τοῦ Ἐκτορος ἐξήγησαν εἰς τὸν θεῖον τοῦ Ἐρρίκου τὸν σκοπὸν τῆς ἐπισκέψεώς των καὶ ὁ γέρον Γαβριὴλ, προσέειπεν εἰς αὐτοὺς καθίσματα μετὰ τῆς συνήθους τοῦ ἀβροφροσύνης εἶπεν :

- Λοιπὸν, εἶδате τὸν ἀνεψιόν μου ;
- Ναί, κύριε.
- Καὶ δὲν θέλει νὰ δώσῃ ἐξηγήσεις ;
- Οὐδεμίαν.
- Γνωρίζετε ὅτι εἶνε ἄριστος σκοπευτής ;
- Τὸ γνωρίζομεν.
- Ὁ ἀντίπαλός του τὸ γνωρίζει ἐπίσης ;
- Ναί, κύριε.
- Ἐ, τότε δὲν θὰ κάμῃ ἀσχημα ν' ἀποχωρήσῃ.

— Αὐτὸ δὲν γίνεται, κύριε, ἀπεκρίθη ξηρῶς ὁ ἕτερος ἐκ τῶν φίλων τοῦ κ. Κρονδὲν· ὁ Ἐκτωρ εἶνε γενναῖος καὶ δὲν ὀπίσθεχωρεῖ πρὸ οὐδενός.

— Εἶνε νέος μὲ καρδιά, τὸ ὁμολογῶ· ἀλλὰ, μεταξύ μας, φρονῶ, ὅτι προτιμᾶτε νὰ μὴ φονευθῇ.

— Φυσικά.

— Ἐπομένως, ἀφ' οὗ πρέπει νὰ γείνη χωρὶς ἄλλο ἢ μονομαχία αὐτή, θὰ κάμετε καλὰ νὰ ἐκλέξετε τὸ ξίφος, διότι δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ γαθῇ ἕνας τέτοιος νέος διὰ τόσον παραμικρὰν ἀφορμὴν. Τί φρονεῖτε σεις ;

— Εἴμεθα τῆς γνώμης σας, ἐκλέγομεν τὸ ξίφος.

— Ἀλλ' ὑπὸ αὐστηρὰν ἐχεμυθίαν.

— Αὐτὸ ἐννοεῖται.

— Ὁ μαρκήσιος δὲ Δρανσύ, ὅστις εἶνε ὁ κάλλιστος ἐκ τῶν φίλων μου, θὰ χρησιμεύσῃ ὡς δεύτερος μάρτυς τοῦ ἀνεψιῦ μου, καὶ ἂν θέλετε νὰ μοῦ εἴπητε ἀμέσως, πῶς θὰ συναντηθῶμεν αὔριον, ἢ ὑπόθεσις θὰ τελειώσῃ γρήγορα.

— Ἐ, λοιπὸν ! αὔριον εἰς τὰς ἑξ τὸ πρωί, εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ δάσους Πονταρμέ.

— Εἴμεθα σύμφωνοι.

Οἱ δύο μάρτυρες ἀνεχώρησαν.

Συμφωνήθη λοιπὸν μεταξύ αὐτῶν καὶ τοῦ Ἐκτορος. Ἦνα οὗτος εἶνε ἕτοιμος εἰς τὰς πέντε τὸ πρωὶ καὶ ἀναχωρήσῃ μόνος ἐκ τῆς οἰκίας, ὅπως μὴ δώσῃ ὑπονοίας εἰς τὸν πατέρα του.

Πάντοτε δίδει τις σημασίαν εἰς τὴν πρώτην του μονομαχίαν.

Ἀφ' οὗ οἱ φίλοι τοῦ Ἐκτορος ἀπῆλθον, οὗτος ἐκλείσθη εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ προβλέπων τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν θὰ ἐφονεύετο, ἔγραψε δύο ἐπιστολάς, τὴν μίαν διὰ τὸν πατέρα του καὶ τὴν ἄλλην διὰ τὴν δεσποινίδα Βωζέ.

Ἐν τῇ πρώτῃ παρεκάλεε τὸν πατέρα του νὰ τὸν συγχωρήσῃ καὶ νὰ παρηγορηθῇ, ἐν τῇ δευτέρᾳ ὡμολόγηε μετὰ περιπαθείας εἰς τὴν Ἰουλιέτταν, ὅτι τὴν ἠγάπα δι' ὄλων

τῶν δυνάμεων τῆς ψυχῆς του καὶ ὅτι θὰ ἀπέθνησκε σκεπτόμενος αὐτὴν.

Ἄφ' οὗ ἔγραψε τὰς ἐπιστολάς ταύτας, τὰς ἐσφράγισε, τὰς ἔθηκεν εἰς τὸ συρτάριόν του καὶ ἔλαβε τὸ κλειδίον μετ' αὐτοῦ. Κατόπιν κατέβη τοῦ πατρός του, ἐγευματίσε μετ' αὐτοῦ, ὅσον ἠδύνατο εὐθυμότερον καὶ τὸν εἰδοποίησεν, ὅτι τὸ ἐσπέρας θὰ ἐξήρχετο.

— Καλλίστα, εἶπεν ὁ κ. Κρονδέν, διότι καὶ ἐγὼ θὰ ἐξέλθω ἀπόψε.

Μετὰ τὸ γεῦμα ὁ Ἐκτωρ ἐπισκέφθη ἕνα ἐκ τῶν φίλων του, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐπρόκειτο νὰ ἀσκηθῆ εἰς τὸ ξίφος, διότι ἠγάπα πολὺ τὸν πατέρα του καὶ δὲν ἠθέλε νὰ ἀποθάνῃ ἀνυπεράσπιστος μεθ' ὅλην τὴν ψυχικὴν ἀθυμίαν, ἣτις τὸν κατεῖχεν.

Ὁ κ. Κρονδέν ἀνεχώρησε διὰ τὴν ἑπαυλιν.

Ὅτε ἔφθασε, τὸν παρεκάλεσαν νὰ περιμένῃ, διότι ἡ κ. Βωζέ, συνδιαλεγόμενη μετὰ τοῦ κ. Γαβριὴλ Δερμενόν, εἶχεν εἰδοποιήσει νὰ μὴ τὴν ἐνοχλήσωσιν.

— Κάμνω ἀνωφελὲς διάβημα, ἐσκέφθη ὁ πατὴρ Κρονδέν καὶ περιέμενε.

Τῷ ὄντι, καθ' ὃν χρόνον ὁ κ. Κρονδέν περιέμενε, ὁ κ. Δερμενόν ἐζήτηε παρὰ τῆς κ. Βωζέ τὴν χεῖρα τῆς θνητῆς τῆς διὰ τὸν ἀνεψιὸν του.

— Γνωρίζετε, πόσον ἀγαπῶ τὴν Ἰουλιέτταν, ἔλεγεν ἡ κ. Βωζέ, γνωρίζετε, ὅτι, ἂν ἡ Ἰουλιέττα μου δυστυχήσῃ, θὰ ἀποθάνω ἐκ τῆς ἀπελπισίας, μὴ ἐγγυᾶσθε λοιπόν, ὅτι ὁ ἀνεψιός σας ἀγαπᾷ ἀρκετὰ τὴν κόρη μου, ὥστε νὰ τὴν καταστήσῃ εὐτυχὴ καὶ ὅτι, ἂν τυχὸν συμβῆ εἰς αὐτὴν δυστύχημά τι, τὸ δυστύχημα τοῦτο δὲν θὰ προέρχεται ἐξ ἐκείνου ;

— Δὲν γνωρίζω καὶ δὲν δύναμαι νὰ εἶπω παρὰ τὸ ἐξῆς, κυρία, ἀπεκρίθη ὁ θεὸς Γαβριὴλ, ὅστις ὠμίλει σπουδάζων, ὅτι, ἂν τοῦ ἀρνηθῆτε τὴν χεῖρα τῆς δεσποινίδος Ἰουλιέττας, εἶνε ἱκανὸς νὰ παραφρονήσῃ. Σήμερον τὸ πρῶτ' εἶδεν ἀφορμὴν μονομαχίας εἰς τὸν υἱὸν τοῦ κ. Κρονδέν, ἐπὶ μόνῃ τῇ ὑπονοίᾳ, ὅτι ὁ νέος οὗτος ἀγαπᾷ τὴν κόρη σας.

— Ἄλλ' ἡ πρόκλησις αὕτη δὲν θὰ ἔχῃ συνεπέας, τὸ ἐλπίζω.

Ὁ θεὸς Γαβριὴλ εἶδεν, ὅτι ἔκαμεν ἀνοήσιαν καὶ ἔσπευσε νὰ προσθήσῃ :

— Ὅχι, ἐστὲ ἡσυχος, κυρία.

— Ἐ, λοιπόν, κύριε βαρῶνε, δύνασθε νὰ εἴπετε εἰς τὸν ἀνεψιὸν σας, ὅτι ἡ κόρη μου τὸν ἀγαπᾷ καὶ ὅτι συγκατατίθεμαι εἰς τὴν ἐνωσίν των.

— Μυρίας εὐχαριστίας, κυρία, διὰ τὴν εὐτυχίαν, τὴν ὁποίαν σας ὀφείλομεν.

— Δὲν μένει παρὰ τὸ συμβόλαιον.

— Ἐχετε τὸν συμβολαιογράφον σας.

— Ναί, ἀλλὰ συμβολαιογράφος μου εἶνε ὁ κ. Κρονδέν καὶ θὰ ἦτο λυπηρὸν νὰ συντάξῃ αὐτὸς διὰ τὸν κ. Ἐρρίκον τὸ συμβόλαιον, τὸ ὁποῖον ἐπιθυμῶ νὰ συντάξῃ διὰ τὸν υἱὸν του. Ἐπειτα εἶνε φανερόν, ὅτι θὰ ἠρνεῖτο· ἀλλ' ἔχετε τὸν ἰδικὸν σας, δὲν ἔχει οὕτω ;

— Ναί, κυρία.

— Ἐ, λοιπόν ! ὁ ἰδικὸς σας θὰ ἐπιφορτισθῆ νὰ συντάξῃ τὸ συμβόλαιον.

Ἡ κ. Βωζέ ἐκτύπησε τὸν κώδωνα.

— Εἰπέτε εἰς τὴν θυγατέρα μου νὰ ἔλθῃ, θέλω νὰ ὁμιλήσω μαζί της.

— Ὁ κ. Κρονδέν εἶνε κάτω καὶ ἐπιθυμῶ νὰ ἴδῃ τὴν κυρίαν.

— Εἰπέ του νὰ περιμένῃ ἀκόμη ὀλίγον. Μετὰ τινὰς στιγμὰς θὰ εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς του.

Ἡ Ἰουλιέττα εἰσῆλθεν.

— Γνωρίζεις, τῇ εἶπεν ἡ μήτηρ τῆς τί ἤρχετο νὰ κάμῃ ἀπόψε εἰδῶ ὁ κ. βαρῶνος ;

— Τὸ ὑποπτεύω.

— Λοιπὸν συγκατατίθεσαι ;

— Ναί, μαρὰ μου.

— Ἐσκέφθη μετὰ τὰ σωστά σου ;

— Ναί.

— Καὶ ἡ μάγισσα ; εἶπε χαμηλοφώνως ἡ κ. Βωζέ.

— Οὔτε τὴν σκέπτομαι πλέον.

Καὶ λέγουσα τοῦτο, ἡ Ἰουλιέττα ἐψεύδετο, διότι ἀπὸ τῆς πρωίας δὲν κατώρθωσε νὰ καταπαύσῃ τὴν μυστηριώδη φωνὴν τῆς ψυχῆς τῆς, ἣτις τῇ ἔλεγεν: « Ἐχεις ἄδικον ».

— Ἐ, λοιπόν, παιδί μου, ἀπὸ σήμερον, ἐξηκολούθησεν ἡ κυρία Βωζέ, εἶσαι σύζυγος τοῦ κυρίου Ἐρρίκου Δερμενόν, ὅστις θὰ ἔλθῃ ἀπόψε νὰ με ἴδῃ, δὲν ἔχει οὕτω, κύριε βαρῶνε ; διότι εἶναι ἀνάγκη νὰ τοῦ ὁμιλήσω.

— Θὰ σὰς τὸν στείλω.

— Θὰ τὸν εὑρετὲ ἄρα γε ;

— Μὲ περιμένει μετ' ἀνυπομονησίας.

Ὁ βαρῶνος ἀπεχαιρέτισε τὴν κυρίαν Βωζέ καὶ τὴν Ἰουλιέτταν καὶ ἀνεχώρησεν, ἔχων ἐξωγραφισμένην εἰς τὸ πρόσωπον τὴν χαράν.

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ὁ κ. Κρονδέν ἐπανελάμβανε καὶ αὐτὸς τὴν ὁδόν, ἣτις ἔφερεν εἰς τὴν πόλιν, ἀλλὰ εἰς τὸ πρόσωπόν του ἦτο ἐξωγραφισμένη ἡ ἀθυμία, ὅπως ἡ εὐθυμία εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ θεοῦ Γαβριὴλ.

Ὁ Ἐρρίκος διῆλθε τὴν ἐσπέραν μετὰ τῆς Ἰουλιέττας καὶ τῆς κ. Βωζέ.

Ὁ πατὴρ Κρονδέν διῆλθε τὴν ἐσπέραν μετὰ τοῦ υἱοῦ του. Ἦγνόει ὅτι ὁ Ἐκτωρ ἐπρόκειτο νὰ κτυπηθῆ τὴν πρωίαν καὶ τῷ ὠμολόγησε τὸ διάβημά του, τὴν ἀποτυχίαν, ἣτις τὸ ἐπηκολούθησε καὶ τοῦ ἀνήγγειλε τὸν προσεχῆ γάμον τοῦ Ἐρρίκου Δερμενόν.

— Ἄν τὸν ἐρόνευα ! ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν μειδιῶν ὁ Ἐκτωρ.

Τὸ μεσονύκτιον πατὴρ καὶ υἱὸς ἐχωρίσθησαν.

Ὁ Ἐκτωρ δὲν ἐκοιμήθη.

Εἰς τὰς πέντε τὸ πρῶτ' ἡμιάνοιξε τὴν θύραν τοῦ ὀμωνίου τοῦ πατρός του καὶ τὸν ἠσπάσθη, χωρὶς νὰ τὸν ἐξυπνήσῃ.

Ἐπειτα ἐξῆλθε καὶ συνήτησε τοὺς δύο φίλους του, οἵτινες τὸν περιέμενον εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ὁδοῦ.

— Μήπως ἤργησα ; εἶπεν ὁ Ἐκτωρ.

— Ὅχι.

— Ἄς σπεύσωμεν ἐν τούτοις.

Ὅτε ἔφθασαν εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ δάσους Πονταρμέ, οἱ τρεῖς φίλοι ἐστράφησαν, διότι δὲν ἔβλεπον κανένα πρὸ αὐτῶν, καὶ διέκριναν τὸν Ἐρρίκον καὶ τοὺς δύο μάρτυράς του, οἵτινες ἐβάδιζον ταχέως.

Μετὰ δέκα λεπτὰ συνητηθήσαν.

— Κύριε, εἶπε τότε ὁ Ἐρρίκος πλησιάζων τὸν Ἐκτορα, ἔρχομαι νὰ σὰς ἐκφράσω τὴν λύπην μου καὶ νὰ σὰς ζητήσω συγγνώμην διὰ τὴν σκηνὴν, ἣτις ἔλαβε χώραν μετὰξὺ μας χθές. Πιστεύω ὅτι θὰ μοῦ δώσετε τὴν χεῖρα εἰς ἐνδειξίν ὅτι μὲ συγχωρεῖτε.

— Τί θέλετε νὰ εἴπετε ; ἠρώτησεν ὁ Ἐκτωρ, ὅστις ἐξεπλάγη καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ, ὅτι ὁ ἀντίπαλός του ὑπέκυψεν εἰς αἰσθηματὸ φόβου.

— Θέλω νὰ εἶπω, κύριε, ὅτι πράττων ὅ, τι πράττω ὑπακούω εἰς τὴν πρώτην θέλησιν τῆς συζύγου μου, τῆς δεσποινίδος Ἰουλιέττας Βωζέ, ἣτις δὲν θέλει κατ' οὐδένα τρόπον νὰ κτυπηθῶ μετὰξὺ, τὸν ὁποῖον θεωρεῖ ἕνα ἐκ τῶν καλλιτέρων φίλων τῆς οἰκογενείας τῆς. Θὰ προσθήσω, κύριε, ὅτι ἠθανόμην εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας μου, ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐκτελέσω ὅ, τι ἐκείνη ἠθέλησε.

Καὶ λέγων τοῦτο ὁ Ἐρρίκος ἔτεινε τὴν χεῖρα εἰς τὸν Ἐκτορα, ὅστις τῷ ἔτεινε τὴν ἰδικὴν του.

— Λοιπὸν, κύριε, πᾶν ὅ, τι συνέβη μετὰξὺ μας ἐλησμονήθη ;

— Ναί, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Ἐκτωρ.

— Καὶ διὰ νὰ μὲ πείσετε, θὰ μοῦ κάμετε τὴν χάριν νὰ παρευρεθῆτε εἰς τὸν γάμον μου ; εἶπεν ὁ Ἐρρίκος μετὰ τόνου, ὅστις ἀπεδείκνυεν, ὅτι δὲν εἰρωνεύετο καθόλου τὸν ἀτυχῆ του ἀντεραστὴν.

— Δὲν θὰ δυνηθῶ, ἀπήντησεν ὁ Ἐκτωρ μετὰ φωνῆς, ἣτις ἀπεκάλυπτε τὴν συγκίνησιν του.

— Διατί ;

— Διότι ἀναχωρῶ ἀπόψε δι' ὑπόθεσιν κατεπίγουσαν, ἐνεκα τῆς ὁποίας θὰ ἀπουσιάσω πέντε ἢ ἕξ μῆνας.

Οἱ δύο ἀντίπαλοι ἔτειναν ἐκ δευτέρου τὴν χεῖρα ἀλλήλοις καὶ ἀπεχωρίσθησαν.

Ὁ Ἐκτωρ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν του, ἔκαυσε τὰς δύο ἐπιστολάς, τὰς ὁποίας εἶχε γράφει τὴν προτεραίαν καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

Ὁ πατὴρ του τὸν εὔρεν ἐν τῇ καταστάσει ταύτῃ.

— Ἐλα στὰ καλά σου, παιδί μου, εἶπεν ὁ κύριος Κρονδέν, τί θὰ ἀπογείνω ἐγὼ, ἂν σὺ ἐξακολούθησ νὰ ὑποφέρῃς ἔτσι ;

— Θὰ παρηγορηθῶ, καλέ μου πατέρη, ἀλλὰ πρὸς τοῦτο πρέπει νὰ ἀναχωρήσω.

— Κάμε ὅ, τι θέλεις, ἀρκεῖ νὰ ἡσυχάσῃς, παιδί μου· γνωρίζεις ὅτι ἡ εὐτυχία σου εἶνε ἡ ζωὴ μου.

Τὸ ἐσπέρας ὁ Ἐκτωρ ἀνεχώρησε διὰ τοὺς Παρισίους.

— Θὰ μοῦ γράφῃς συχνά, ἔλεγεν ὁ συμβολαιογράφος ἐναγκαλιζόμενος τὸν υἱὸν του.

— Μείνε ἡσυχος, πατέρα μου.

Ὁ Ἐκτωρ, ἀφοῦ ἔμεινε ὀλίγας ἡμέρας ἐν Παρισίοις, ἀνεχώρησεν εἰς Μασσαλίαν πρὸς συνάντησιν συγγενοῦς του τινός, παρ' ᾧ διέμεινε.

Δώδεκα ἡμέρας μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Ἐκτορος, ὁ Ἐρρίκος ἐνυμφεῖθη τὴν Ἰουλιέτταν.

Μεγάλῃ τελετῇ διοργανώθη ἐν τῇ πόλει Σ... διότι οἱ νεόνυμφοι ἦσαν νέοι, ὠραῖοι, πλούσιοι καὶ ἐφαίνοντο εὐτυχεῖς.

Ὁ ὑμέναιος ἐτελέσθη ὑπὸ τοὺς αἰσιωτέρους οἰωνούς, ὅπερ δὲν ἠμπόδισε τὴν Καικι-

λίαν, ἥτις παρέστη ὡς κυρία τῆς τιμῆς, νὰ εἶπῃ τὸ ἐσπέρας εἰς τὴν φίλην τῆς :

— Γέλασε ὅσον θέλεις μαζί μου· ἂν ἤμην εἰς τὴν θέσιν σου, θὰ ἐνυμφευόμην τὸν κύριον Ἐκτορα Κρονδέν.

Ἄσπονδον τὴν Καίσαρινν, αὕτη ἀνέχωρησε μετὰ τῶν ἄλλων βοεμίδων καὶ ἐξηκολούθησε τὰς ἐκδρομὰς τῆς, συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ Βουρδαλού, εἰς τὰς περίξ κώμας.

[Ἐπεται τὸ τέλος].

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΑΚΗΣ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΑ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Οἱ Ροζενδάλ.

[Συνέχεια]

Ἀνάκλιντρά τινα, ἐπεστρωμένα διὰ πρασίνου μεταξίνου ὑφάσματος, ὡς τῶν καταπετασμάτων, στενὴ βιβλιοθήκη περιέχουσα τοὺς προσφιλεῖς τῷ κυρίῳ συγγραφεῖς, ἐν διθανίον καὶ μίᾳ τράπεζα γραφείου ἦσαν τὰ μόνα ἐπιπλα.

Ἄλλ' ὑποίκοι κολοσσιαῖα ὑποθέσεις ἐλύοντο ἐν τῷ οἴκῳ ἐρημητηρίῳ ἐκείνῳ!

Ἀποτόμως ὁ Μάξιμος ἐστράφη πρὸς τὸ ἐκκρεμές, μοναδικὸν ὁρολόγιον τοῦ Σαιν-Ζερμαίν, παριστῶν τὸ ἀγαλμα τῆς Σιγῆς, ἐχούσης τὸν δάκτυλον ἐπὶ τῶν χειλέων.

Ἦτο μᾶθημα διὰ τοὺς ἐπισκέπτας.

— Πολὺ βραδύνει, εἶπεν ὑψηλοφώνως.

Αἶφνης ἡ θύρα ἠνεώχθη καὶ ὁ θαλαμηπόλος τοῦ κυρίου, ὁ Ἰωσήφ, ἐφάνη ὀδηγῶν τινα, ὃν ἀνήγγειλεν :

— Ὁ κύριος Σερραφεῖμ!

Ὁ νεοελλῶν ἐφόρει πλκταῖν ρεδιγκόταν ἐπὶ τοῦ ἰσχυροῦ καὶ μακροῦ αὐτοῦ κορμοῦ. Ἐκράτει διὰ μὲν τῆς μιᾶς χειρὸς πῖλον ὑψηλόν, καθάριον, μὲ εὐρέα χεῖλη, διὰ δὲ τῆς ἑτέρας, μ' ὄλον τὸν αἶθριον καιρὸν, μέγα ἀλεξιβρόχιον ἐκ μελανοῦ μεταξίνου ὑφάσματος.

Ἡ μορφή του ἐνέπνεε μᾶλλον σέβας ἢ ἐμπιστοσύνην.

Βλέπων τις τοὺς στοργγύλους αὐτοῦ ὀφθαλμούς, τὰ συνσταλμένα, ἀλλ' εἰλιβρινῆ χεῖλη, τὴν ἐλαφρῶς ἀνυψωμένην ρίνα, τὸ στοργγύλον πωγώνιον μετὰ λακκιδίου, ἠγνόει ὅτι εὐρίσκεται ἐνώπιον ἀνθρώπου ἀγαθοῦ, αὐστηροῦ ἴσως δι' ἑαυτὸν — τοῦτο ἐφάνετο δεικνύον ἡ ἰσχύος του — ἀλλ' εὐμαλάκτου διὰ τοὺς ἄλλους.

Τοιαύτη ἡ πρώτη ἐντύπωσις.

Ἡ δευτέρα ἦν ἥττον εὐνοϊκῆ.

Ἡ ἀρμονία τῶν τρόπων του ὑπέκρυπτε πονηρίαν τινα κληρικὴν, πανουργίαν, ἀφ' ἧς φρονιμὰς ποῖων εἶδει νὰ προφυλάσσεται.

Ὁ κύριος Σερραφεῖμ δι' ὄλον τὸν κόσμον ἦν ἀνθρώπος ἀσχολούμενος εἰς ἐντίμους ὑποθέσεις, διαθέτων διὰ τῶν ὑπαλλήλων του τὰς περιουσίας τῶν ἀέργων, κομῆτων, μαρκησιῶν, ἢ ἀστῶν εἰσοδηματιῶν, αἵτινες προσέφευγον εἰς τὴν ἐμπειρίαν του, μετ' εὐ-

φύας καὶ ἀναμφισβητήτου ἐντιμότητος. Τὸ ἔργον του ἐξήσκει ἐν τῇ κατὰ τὴν ὁδὸν Ἀθαὶ οἰκίᾳ του.

Διὰ τὸν βαρόνον Ροζενδάλ ἦτο ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀστυνομίας του, ἡ κεφαλή, ἐφ' ἧς ἀνέθετεν ὑποθέσεις, ἃς δὲν ἤθελε οὐδὲ νὰ διεξάγῃ αὐτὸς οὗτος, οὐδὲ ν' ἀπασχολήσῃ τὰ γραφεῖά του.

— Ποῦ εὐρίσκόμεθα ; ῥώτησεν ἀπλῶς.

Ὁ κύριος Σερραφεῖμ ἀπέθηκε μετὰ προσοχῆς τὸ ἀλεξιβρόχιόν του ἐν τινι γωνίᾳ, ἀφῆκε τὸν πῖλόν του ἐπὶ τινος ἀνακλιντροῦ καὶ ἐκάθησεν ἐπὶ ἑτέρου πρὸς τὸν βαρόνον.

— Τίποτε, εἶπε κατόπιν, τίποτε ἀκόμη.

— Προσέξατε θὰ διακινδυνεύσετε τὴν φήμην σας, ἀγαπητὲ κύριε, ὑπέλαβεν ὁ Μάξιμος. Ἰδοὺ δύο μῆνες, διαρρυσάνατες εἰς μάτην.

— Εἶν' ἀληθές.

— Καὶ οὐδεμία ἀσφαλῆς πληροφορία ;

— Οὐδεμία. Εἰς μάτην ἠρευνήθησαν οἱ Παρίσιοι. Οἱ ἄθλιοι ἐκείνοι μᾶς ἀπέκρυψαν τὸ καταφύγιόν των. Ἐν τούτοις, περὶ ἐνὸς ἑβδωδαίου ἡμερῶν : Ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν ἐπεβιβάσθη τὴν ἐπιούσαν διὰ τὴν Ἀμερικὴν.

— Τὸ πιστεύω.

— Πόθεν τὸ ἀποδεικνύετε ;

— Ἐν μόνον ἀτμοκίνητον ἐξῆλθε τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐκ τοῦ λιμένος τῆς Ἀθῆνης, τὸ «Παναμᾶ», ὅλον δὲ οἱ ἐπιβάται ἦσαν γνωστοί. Ὁ τελευταῖος, φθὰς τὴν στιγμὴν τῆς ἀναχωρήσεως, φέρει ὄνομα, περὶ οὗ οὐδεὶς ἠρουνῆθη νὰ ὀσῆ πληροφορίας.

— Πῶς ὀνομάζεται ;

— Περὲξ Σερρένο.

— Ποίᾳς ἐνδείξεως ;...

— Τὸ ἐπὶ τῆς κλίνης εὐρεθὲν ἐγχειρίδιον εἶναι Ἰσπανικόν.

— Εἶναι ἀληθές.

— Ἔθεσα λοιπὸν δύο κατασκόπους ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ Περὲξ αὐτοῦ. Καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα θὰ μεταβῇ εἰς Ἀθῆνας.

— Θὰ ἔχωμεν καθυστέρησιν ἐνὸς μηνὸς ἐπ' αὐτοῦ. Ὅταν θὰ τὸν ἀναζητήσωσιν εἰς Κούβαν, θὰ εἶχῃ ἀπέλθῃ.

Ὁ κύριος Σερραφεῖμ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Ὅχι. Ἄμα ἐπηλήθευσα τὰ ὀνόματα τῶν ἐπιβατῶν τοῦ «Παναμᾶ», ἀπέστειλα κατόπιν αὐτοῦ τὴν θαλαμηγόν σας σταθμεύουσαν εἰς Ἀθῆνας, τὸ «Ἀλβατρός». χωρὶς μάλιστα νὰ λάβω καιρὸν νὰ σας συμβουλευθῶ.

— Μὲ πλοίαρχον τὸν Καγιόλ ;

— Μάλιστα. Τὸ «Παναμᾶ» προηγεῖτο κατὰ τρεῖς ἡμέρας, ἀλλὰ τὸ «Ἀλβατρός» εἶναι ἐκτάκτως ταχὺ καὶ θὰ τὸ καταρῥαθῇ εἰς τὰ δύο τρίτα τοῦ ταξιδίου. Ἐπειτα ὁ πλοίαρχος θὰ παρατηρῇ προσεκτικῶς τὸ «Παναμᾶ» καὶ θὰ καταπλεύσῃ πρὸ αὐτοῦ εἰς τὸν λιμένα.

— Καλῶς ἔπειτα ;

— Ἄμα ἀποβιβάσθη ὁ Περὲξ αὐτός, θὰ τὸν παρακολούθησωσιν ὡς λαγῶν δύο ἴχνηλάται καὶ ἄμα πεισθῶν ὅτι δὲν ἀπατῶνται περὶ αὐτοῦ, θὰ τὸν συλλάβουν καὶ θὰ τὸν θέσουν εἰς μέρος ἀσφαλές. Ἀπὸ αὐτῶν θὰ μάθωμεν τοὺς συνενόχους του.

— Αὐτὰ μόνον γνωρίζετε, Σερραφεῖμ ;

— Δὲν εἶναι κἄτι τι ;

— Βεβαίως. Ἄλλ' ἐγὼ δύναμαι νὰ σας γνωρίσω πλείοτερα.

Ὁ βαρόνος ἔτεινε αὐτῷ τὴν ἐπιστολήν.

— Ἀναγνώσατε, εἶπεν.

— Εἶναι τοῦ Μορέλ, τοῦ ἀντιπροσώπου σας εἰς Ἀθῆνας, εἶπεν ὁ Σερραφεῖμ ἰδὼν τὴν ἐπιστολήν.

Ἀνέγνωσεν αὐτὴν μετὰ προσοχῆς.

Βαθυμῶδον ἡ φυσιογνωμία του ἐρωτίσθη.

— Δὲν ἠπατώμην, ἐπιθύρσειν ἀναγινώσκων χαμηλοφώνως περικοπὰς τινὰς τῆς ἐπιστολῆς. Ὁ Περὲξ αὐτὸς βεβαίως θὰ συλληφθῇ. Αὐτὸς εἶναι ὁ δράστης τοῦ ἐγκλήματος. Δὲν θὰ μᾶς διαφύγῃ. Ἄξιός ἀνθρώπος αὐτὸς ὁ πλοίαρχος Καγιόλ.

«Κύριε βαρόνε,

» Ἡ τύχη παραδίδει ὑμῖν τὸν φονέα τῆς ἐπαύλειος τῆς Βουλώνης. Ὁ βραχίλιόν σας ἐκτείνεται ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ἄκρου τοῦ κόσμου εἰς τὸ ἕτερον, δύσκολον δὲ εἶναι εἰς κακούργον τολμῶντα νὰ προσβάλλῃ ὑμᾶς, ν' ἀποφύγῃ τὴν ποινήν του.»

— Προχωρήσατε, εἶπεν ὁ Μάξιμος μετ' ἀνυπομονησίας. Αὐτὰ εἶναι ἄχαρις ταπεινότης.

— Ἐπιβάλλονται ἐκ τῆς εὐγενοῦς συμπεριφορᾶς, εἶπεν ὁ Σερραφεῖμ. Ὁ Μορέλ εἶναι πολὺ δεξιὸς ἄνθρωπος καὶ ὅλως ἀφοσιωμένος εἰς τὰ συμφέροντα σας. Πολύτιμος ὑπέρτης !

— Εἶν' ἀληθές.

Ἐξηκολούθησε :

«Δύο ἡμέρας πρὸ τῆς ἀφίξεως τοῦ ἀτμοπλοίου, ὅπερ ἐκτελεῖ τὴν συνήθη ὑπηρεσίαν μας καὶ ὅπερ ἐστάθμευεν ἐπὶ εἰκοσι τέσσαρας ὥρας εἰς εἰς Πόρτο-Πρίντε, ἡ θαλαμηγός σας, τὸ «Ἀλβατρός», κατέπλευσεν εἰς τὸν λιμένα μετὰ τοῦ πλοίαρχου Καγιόλ, κομίζοντος τὰς διαταγὰς σας. Ὁ πλοίαρχος μοὶ ἀνήγγειλε τὸν φρικτὴν φόνον τοῦ προσώπου, δι' ὃ ἐνδιεφέρεσθε, καὶ τὰς ὑπονοίας τὰς βαρυνούσας κάποιον Περὲξ, Ἰσπανόν, ὅστις θὰ ἐπεβιβάσθη τὴν ἐπιούσαν τοῦ ἐγκλήματος ἐπὶ τοῦ «Παναμᾶ».

» Ἐπομένως διατάχθη ἐπιτήρησις αὐστηρὰ κατὰ τὴν ἀποβίβασιν τῶν ἐπιβατῶν τοῦ ἀτμοπλοίου τούτου.

» Εὐκόλως ἀνεγνωρίσαμεν τὸν καλούμενον Περὲξ ἐκ τῶν δοθέντων χαρακτηριστικῶν.

» Ὁ ἐπιβάτης οὗτος κατόκησεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον «Αἰγιάδ», οὗτινος ὁ διευθυντής εἶναι εἰς τὴν διάθεσιν μας.

» Ἀπὸ τῆς ἐπιούσης τῆς ἀφίξεώς του, ὁ Περὲξ οὗτος ἐνεφανίσθη εἰς τὰ γραφεῖά μας, ἀγνοῶν ὅτι εἶμαι ἀντιπρόσωπος ὑμῶν, καὶ μετὰ συνδιαλέξιν μιᾶς ὥρας, καθ' ἣν κατόρθωσα νὰ ἐλκύσω τὴν ἐμπιστοσύνην του, μοὶ ἐγνωστοποίησεν ὅτι διακυσας ἐμπόριον ἀδαμαντῶν, ὅπερ ἐξῆσκει εἰς Βαρκελώνην, εἶναι κάτοχος ἀντικειμένων τινῶν σπανιωτάτων καὶ πολυτιμοτάτων, ἅτινα θέλει νὰ πωλήσῃ.

» Ὑπεσχέθην αὐτῷ ν' ἀγοράσω τοὺς ἀδάμαντας μετὰ τινὰς ἡμέρας, ἂν δὲν εἰδείκνυτο λίαν ἀπαιτητικὸς εἰς τὴν τιμὴν.

» Μοὶ ἠλλὰξε πρὸς τούτοις εἰκοσιδύο χαρτονομίσματα τῆς Γαλλικῆς Τραπεζῆς, τὰ ὅποια, ὑποθέτω, ἐκ τῆς αὐτῆς πηγῆς προέρχονται.

»Οἱ ἀδάμαντες, οὗς μοι παρουσίασεν, εἶναι οἱ ὑπὸ τοῦ πλοίαρχου Καγιόλ περιγραφόμενοι. Ὁ κύριος Σεραφεῖμ ἔδωκε τὴν περιγραφὴν τῷ πλοίαρχῳ.

»Ὁ Περὲζ οὗτος εἶναι προφανῶς ὁ δρᾶστης τοῦ ἐγκλήματος, ἀγνοεῖ δὲ ὅλως ὅτι ἐπιτηρεῖται.

» Ἀναμένομεν ὁδηγίας σας.

» Ὁ μαρκήσιος Ἄρταν ἐξετέλεσε τὸ ἔτος τοῦτο πολυτελεῖς βελτιώσεις εἰς τὴν ἐν Καρδένας ἰδιοκτησίαν του.

» Βεβαιοῦσιν ὅτι ἡ Μερσεδὲς ἐγένετο ἐρωμένη του. Λέγουσι πρὸς τοὺς ὅτι ἐγένετο μήτηρ θυγατρὸς ὀνομασθείσης Μαρίας-Εὐαγγελίας, πρὸς ἣν ὁ μαρκήσιος δεικνύει πατρικὴν ἀγάπην.

» Ἴδου εἰδήσεις :

» Αἱ ὑποθέσεις βαίνουνσιν ἄριστα· τὸ μέρος τῆς «Τραπεζῆς τῶν Τροπικῶν» θὰ ἦναι τὸ ἔτος τοῦτο μέγα, ἐλπίζω δὲ ὅτι θὰ εὐχαιριστήθητε.

» Διατελῶ μετὰ σεβασμοῦ.

» Ὑμέτερος θεράπων
» ΜΟΡΕΛ ».

Ὁ Σεραφεῖμ ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν.

— Ἄ ! κύριε βράνε, εἶπεν, ἐκλέγετε τοὺς ὑπασπιστάς σας ὡς ὁ Ναπολέον ὁ πρῶτος.

— Ἄλλ' οὐδὲ δούκας οὐδὲ στρατάρχας τοὺς καθιστῶ.

— Τοὺς πλουτίζετε ὅμως, ὅπερ προτιμότερον. Τί ἀποφασίζετε ;

Ὁ Μάξιμος ἠτένισε τὴν εἰκόνα τῆς νεκρᾶς.

Οἱ δύο ἐκείνοι ἄνθρωποι συνωμίλησαν ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν.

Θὰ ἴδωμεν μετ' ὀλίγον ὅποιον ὑπῆρξε τὸ ἀποτέλεσμα τῆς συνεντεύξεως αὐτῶν.

ΚΕ'

Ὁ ἐκ Μασσαλίας πλοίαρχος Καγιόλ οὐδαμῶς εἶναι κοινὸς ἄνθρωπος.

Ὁ πλοίαρχος Καγιόλ εἶναι λύκος τῆς θαλάσσης ὡς πάντες οἱ αὐτόχθονες Μασσαλιῶται, ἀλλ' οὐχὶ τοιοῦτος οἷους συνήθως τοὺς παριστώσι, σοβαροὺς, σκεπτικοὺς ἐνεκὰ τῆς ἔξεως τοῦ εὐρίσκεισθαι μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ θαλάσσης, ἀγριωποὺς καὶ βαρβάρους.

Οὐδαμῶς.

Ὁ πλοίαρχος Καγιόλ, μὲ ὄμους εὐρεῖς καὶ εὐρωστος μὲ κνήμας βραχείας καὶ τράχηλον ταύρου, μὲ τὴν κόμην ὑπέρυθρον καὶ τὸ πρόσωπον ἀποπληκτικὸν ἴσως, ἀλλὰ στίλβον ὡς ὄων ἥλιος, εὐθυμος καὶ χαρῖεις ἦν τύπος ἀνδρὸς εἰλικρινοῦς καὶ φαιδρῶ.

Τὸ σκάφος δ' ὅπερ ἐκυβέρνα, τὸ «Ἄλβατρός», ἦν ἐξαισία θαλαμηγὸς μικτὴ, ἀτμοκίνητος καὶ ἰστιοφόρος.

Τὸ «Ἄλβατρός», πλοῖον τριακοσίων πενήκοντα τόνων, ἦν ἐστλιθωμένον ὡς εἰκὼν ἐν καλλιτεχνικῇ ἐκθέσει, ἢ μᾶλλον ὡς ὄχημα δουκῆς, ἀπαστράπτον ὡς δάπεδον παλατίου, πλὴν δὲν εἴλικε τὸ βλέμμα ὡς τὰ θωρηκτὰ τῆς ἐποχῆς τοῦ Σούφρεν.

Τὰ μόνα αὐτοῦ κοσμήματα συνίσταντο εἰς ἐπίχρυσον στενὴν ταινίαν ἡμισυ μέτρον κάθωθεν τοῦ σανιδώματος τῶν πλευρῶν, καὶ

εἰς ἐξαισίον πτηνὸν μὲ πτέρυγας ἀναπεπταμένας ἐπὶ τῆς πρῶρας.

Ἦν ὅμως ὠραῖον καὶ στερεὸν σκάφος, ἢ δὲ μηχανὴ αὐτοῦ δυνάμειος διακοσίων πενήκοντα ἵππων παρείχεν αὐτῷ ταχύτητα ὑπερτέραν οἰουδήποτε θωρηκτοῦ.

Ἦτο δὲ ὠπλισμένον διὰ τεσσάρων τηλεβόλων μεγάλης δλκῆς ὡς εἰ ὁ πλοίαρχος Καγιόλ ἦν πειρατῆς ἢ εἶχε τάσεις πολεμικὰς.

Οὐδεὶς ὅμως ὑπόπτεισέ ποτε τὸν ἐντιμον Μασσαλιώτην ὡς ἔχοντα σκοποὺς ἐπιβλαβεῖς κατὰ τινος.

Ἦν αἰματώδης, ἀλλ' οὐχὶ αἰμοβόρος.

ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ βαρόνου Ροζενδάλ, ὡς οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ ναυτικοῦ ἕκαστου κράτους, διατελοῦσιν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς σημαίας των, ὁ πλοίαρχος Καγιόλ ἐταξείδευε πάντοτε μετὰ τῆς ἀμεριμνησίας ἀνθρώπου, οὕτινος τὸ βλαάντιον εἶναι πάντοτε πλήρες, δὲν φοβεῖται δὲ τὸν λοιμὸν, ὅπου δῆποτε τῆς γῆς καὶ ἂν εὐρεθῆ.

Ἐξετέλει πιστῶς τὰς διδομένας αὐτῷ διαταγὰς, ἠσθάνετο δὲ εὐχαρίστησιν ἐκτελῶν αὐτάς.

Ὅτε μὲν ἔφερε φορτίον οἴνου Πόρτο, ὅπερ ἐπεβίβαζεν ἀπὸ τῆς Λισθόνης διὰ τὰς εἰναποθήκας τοῦ κυρίου του, ὅτε δὲ ἐκόμιζε συλλογὴν σιγάρων Ἀθάνας ἐκ τῶν διασημοτέρων ἐργοστασίων τῆς Ἀθάνας ἢ τῆς Ματάνζας.

Ὁ πλοίαρχος Καγιόλ ἦν γνωστὸς πανταχοῦ, ὅπου ὑπάρχει λιμὴν, πανταχοῦ δὲ ἔλεγον βλέποντες αὐτόν :

— Ἴδου εἰς λαμπρὸς καὶ γενναῖος ἄνθρωπος !

Ἄλλὰ δὲν ἦτο οἷος ὁ κύριος Σεραφεῖμ, ὁ ἕτερος ὑπάλληλος τοῦ βαρόνου.

Ὁ κύριος Σεραφεῖμ ἦν δειλὸς καὶ μεμετρημένος, οἰοεὶ κληρικὸς καὶ εὐσεβής, ὀλίγον ὑποκριτής, πλήρης ἐπιτηδεύσεως, βραδύτητος καὶ μέτρων.

Ὁ πλοίαρχος Καγιόλ ἦν ὅλως καρδία, διαχυτικός, διασκεδαστικός καὶ εὐθυμότατος.

Ὁ μετ' αὐτοῦ συναναστρεφόμενος δὲν ἐμελαγχόλει.

Διὰ τοῦτο ὁ Περὲζ, ὅστις ἐκ τύχης (ὑποβοηθηθείσης ὑπὸ τοῦ πλοίαρχου καὶ τοῦ Μορέλ, ὅστις ἦν ἐκ τῶν διασημοτέρων προσώπων τῶν Ἀντιλλῶν καὶ τῆς ὅλης νοτίου Ἀμερικῆς) κατόκησεν ἐν τῷ αὐτῷ ξενοδοχείῳ, ἐν ᾧ καὶ ὁ πλοίαρχος, εἰλικύσθη πρὸς αὐτόν ἐκ συμπαιδείας ὅλως φυσικῆς, ἥτις πολλάκις ταχέως συνᾶει ἄνθρώπους ἐκ τοῦ αὐτοῦ προερχομένους τόπου.

Ὁ Ἰσπανὸς δὲν ἦτο διαχυτικός. Ἄπαγε. Ὁμίλει ὀλίγα, ὡς εἰ πᾶσα λέξις του ἦν χαρτονόμισμα ἢ ἤξιζε δέκα χιλιάδας φράγκων, ἀλλ' ἦτο ἀδύνατον ν' ἀντιστῆ τῷ καλῷ Μασσαλιώτῃ, προσφέροντι σιγάρων τοῦ ἐργοστασίου Μοραλὲς ἢ τοῦ Καθονῆς.

Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην τὸ τέκνον τῆς Κανεβίερης, ὁ γενναῖος Καγιόλ, ἐκάθητο ὑπὸ τὸ ὑπόστεγον τοῦ ξενοδοχείου.

Ὁ ἥλιος ἔδυνεν ἐν φωτοβόλῳ καὶ λευκῇ θαλάσῃ, ἐν ᾗ καὶ ἡ ἐλαχίστη τῆς κώπης κίνησις ἀνῆπτε μυριάδας φωσφορίζοντων σπινθήρων.

Ἐνώπιον τοῦ ξενοδοχείου Αἰγιᾶδ εὐρεῖα πλατεῖα, τεμνομένη ὑπὸ συμμετρικῶν δένδρο-

στοιχιῶν ἐκτείνεται περιβλαλλομένη ὑπὸ ξυλῶν οἰκιῶν ἀποκρυπτομένων ἐν μέσῳ θαυμασίων φυτειῶν τοῦ μαργαρίτου τούτου τῶν Ἀντιλλῶν.

Πανταχοῦ ὑπάρχουσι φοίνικες ὑψόμενοι εἰς τοὺς αἰθέρας ὡς στύλοι ἐκ γρανίτου κατεσκευασμένοι. Σειραὶ δὲ ὄξυφοινίκων καὶ ἄλλων ὑπερμεγέθων δένδρων εὐρηγνται ἐκατέρωθεν τῶν δένδροστοιχιῶν.

Ἡ γενικὴ τῆς Ἀθάνας ἀποψὶς ἀναμιμνήσκει τὰς Ἰταλικὰς πόλεις πρὸς τὸ μέρος τῆς Νεαπόλεως τόσον ἐπιχαρίτως φιλοδομημένας ἐπὶ τῆς Μεσογείου.

Περὶ τὴν ἐσπέραν ἡ πλατεῖα ἐκείνη ἦν πλήρης περιπατητῶν, οὗς ἡ θερμότης τῆς ἡμέρας ἐτῆρει κεκλεισμένους ἐν ταῖς οἰκίαις των.

Ἐβλεπέ τις ἐκεῖ ἀνθρώπους παντὸς χρώματος ἀπὸ τοῦ ὠραιότερου μελανοῦ τοῦ ἀφρικανοῦ μέχρι τοῦ ἀγνοτέρου λευκοῦ.

Λατρευταὶ μιγάδες, εὐλυγιστοὶ, κομψαὶ καὶ θελκτικαὶ διήρχοντο μειδιῶσαι τῷ πλοίαρχῳ Καγιόλ, ἀλλὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην ἄλλη σκέψις ἀπησχόλει τὸν νοῦν τοῦ Μασσαλιώτου.

Πρὸ μικροῦ εἶχε λάβει ἐπιστολὴν ἀνησυχήσασαν αὐτόν.

Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἦν τοῦ Μορέλ, τοῦ διοικητοῦ τῆς «Τραπεζῆς τῶν Τροπικῶν», τοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ βαρόνου Ροζενδάλ.

Ὁ πλοίαρχος εἶχεν ἀναγνώσει καὶ ἐπαναγνώσει αὐτὴν πολλάκις.

Δὲν ἠδύνατο νὰ παρανοήσῃ τὸ περιεχόμενον.

Τὸ ὕψος τοῦ Μορέλ ἦν καθαρὸν ὡς τὸ ὕδωρ τῆς κρήνης.

Ὁ Καγιόλ κατέπιεν ἐπανειλημμένως ἡμίσειαν δωδεκάδα ροφήσεων Μόκας καὶ ἀνῆψε σιγάρων Κούδας.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἔρριπτε τὸ βλέμμα ἐπὶ μεγαλοπρεποῦς οἰκίας, ἥτις ἦν ὡς παλάτιον ἐν μέσῳ τῶν ἀθλιῶν οἰκημάτων τοῦ ἐτέρου μέρους τῆς πλατείας καὶ ἐπὶ τοῦ προμετώπου τοῦ ὁποίου ὑπῆρχε γεγραμμένη χρυσοῖς γράμμασιν ἡ λέξις : «Τραπεζα».

Ἐν τῷ οἴκῳ τούτῳ, τῇ αὐτῇ ὥρᾳ, ὁ Περὲζ Σερένο συνωμίλει μετὰ τινος κυρίου τεσσαρακοντούτου περιόπου, σοβαροῦ καὶ ἀξιόπρεπούς, καθημένου ἐπὶ ἀνακλίντρον ἐνώπιον αὐτοῦ.

Ὁ κύριος οὗτος ἦν ὁ κύριος Μορέλ, ὁ διοικητὴς τῆς Τραπεζῆς.

Ὁ τραπέζιτης ἐφόρει ἐνδυμασίαν ἐκ λευκοῦ λινοῦ ὑφασματος.

Ὁ ψιάθινος πῖλὸς του ἔκειτο παρὰ τὸ γραφεῖον.

Ἡ φυσικογνωμία τοῦ κυρίου Μορέλ ἀπέπνεεν ἠδύτητα. Θὰ ἐξελάμβανε τις αὐτόν δι' ἱατρὸν μᾶλλον ἢ ἄνθρωπον τοῦ χρήματος. Τὸ πρόσωπόν του ἦν ἐπιμελῶς ἐξυρισμένον, πλὴν δύο βραχειῶν παραγναθιδῶν, ἐφαίνετο δὲ εὐγενὴς καὶ καλοκάγαθος.

— Λοιπόν, εἶπομεν ὅτι μοι παραχωρεῖτε τοὺς ἀδάμαντας εἰς τὴν τιμὴν τῶν ἑκατῶν εικοσιπέντε χιλιάδων φράγκων, ἤρξατο λέγων. Εἴμεθα σύμφωνοι ;

— Εἶναι πολὺ ὀλίγων.

— Δὲν δύναμαι νὰ δώσω περισσότερα.

Καὶ ἐπανάλαβε τὴν ἐρώτησιν :

- Είμεθα σύμφωνοι ;
 - Μάλιστα. Ἐκατὸν εἰκοσιπέντε χιλιάδας φράγκων.
 - Τοῖς μετρητοῖς.
 - Ἐννοεῖται.
 - Θὰ σὰς μετρήσω λοιπὸν τὸ ποσόν.
- Πῶς τὸ θέλετε ;
- Εἰς χαρτονομίσματα.
 - Γαλλικὰ ;
 - Ἄν θέλετε.
 - Θὰ ἐπανεέλθετε λοιπὸν εἰς Γαλλίαν ;
 - Δὲν ἀπεφάσισα, ἀλλ' αὐτὰ τὰ χαρτονομίσματα ἀλλάσσονται παντοῦ.

[Ἐπεται συνέχεια]

TONY

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΣΒΟΥΡΓ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ὁ Ἐχθρός.

[Συνέχεια]

- Ὡς τὴν πρώτην φοράν ;
- Ναί. Μ' ἐφόναξε σιγά-σιγά καὶ μοῦ ἔρριψε μίαν ἐπιστολήν.
- Τὴν ἔχεις τὴν ἐπιστολήν αὐτήν ;
- Ὅχι, ἀφοῦ τὴν ἀνέγνωσα, τὴν ἔσχισα.
- Ἐνθυμεῖσαι τί ἔγραψεν ;
- Ναί.
- Εἰπέ μοι.
- Ἐγραψεν ὅτι ὁ Ἀδριανὸς δὲν μ' ἐλησμονεῖ, ὅτι θὰ μὲ ἠγάπα πάντοτε, ἀπεκρίθη ἡ Χρυσουγὴ χαμηλοφώνως.
- Μόνον αὐτό ;
- Ἐγραψε προσέτι ὅτι τὴν ἐπομένην, εἰς τὰς ἑνδεκά τὸ ἑσπέρασ, ἔπρεπε νὰ μὴ λείψω νὰ εὐρεθῶ εἰς τὴν θύραν τοῦ κήπου, ὁ Ἀδριανὸς θὰ ἦτο ἐκεῖ καὶ κατὰ εἶχε νὰ μοὶ εἴπῃ.
- Ὁ ἄθλιος, ὁ ἄνθρωπος ! ἐψιθύρισε νὰ παιδαγωγός.
- Καὶ ἐπανεέλαβε δυνατῇ τῇ φωνῇ :
- Τί ἄλλο ἔγραψεν ;
- Δὲν ἤξεύρω πλέον.
- Καὶ τὴν ἐπομένην, ἀπατήσασα τὴν μητέρα καὶ τὸν πατέρα σου, ἐξῆλθες τῆς οἰκίας, χωρὶς νὰ προσενήσης θόρυβον, καὶ μετέβης εἰς τὴν θύραν τοῦ κήπου ;
- Ὅχι, ἀπεκρίθη ἡ Χρυσουγὴ, δὲν ἠδυνήθην.
- Ἄ ! καὶ δικαί ;
- Διότι τὴν ἰδίαν ἑσπέραν καὶ ὥραν ἀνεχωρήσαμεν διὰ Παρισίους.
- Εὐτυχὴς σύμπτωσης ! ἐσκέφθη ἡ κυρία Δουράνδου.
- Ὁ Ἀδριανὸς μὲ ἤκουεν, ἦτο ἐκεῖ, ἐξηκολούθησεν ἡ νεανίς, ἀλλὰ δὲν τὸν εἶδον. Ἦτο πυκνὴ ὁμίχλη καὶ ἡ νύξ σκοτεινὴ πολὺ. Καὶ ἔπειτα ὁ Ἀδριανὸς ἦτο κεκρυμμένος βεβαίως, διότι φοβεῖται τὸν πατέρα μου. Τί εἶπεν, ὅταν μὲ εἶδε ν' ἀναχωρῶ, δὲν γνωρίζω, θὰ ἐλυπήθη ὅμως πολὺ, διότι

καὶ ἐγὼ ἦμην λυπημένη. Ἀλλὰ δὲν ἤξεύρετε...

— Ὅχι.

— Μίαν ἡμέραν, ὅταν σπουδάσω καὶ μάθω πολλὰ πράγματα, θὰ ἔλθῃ ἐδῶ καὶ θὰ τὸν ἐπανεἶδω... μοὶ τὸ ὑπεσχέθη ὁ πατέρας.

— Ἐὰν ἦναι ἔτσι, ἀγαπητή μου, ἀρχίζομεν ἀπὸ αὐριον τὴν ἐργασίαν· θὰ μελετᾷς καὶ θὰ μάθῃς πολλὰ πράγματα.

— Ναί, δὲν ἔχει οὕτω ; Γρηγόρα, γρηγόρα, πολλὰ πράγματα !

Καὶ κροτοῦσα τὰς χεῖρας :

— Εἶμαι εὐχαριστημένη, πολὺ εὐχαριστημένη, εἶπε· θὰ μάθω πολλὰ πράγματα, καὶ ὁ Ἀδριανὸς θὰ ἐπανεέλθῃ, μοὶ τὸ ὑπεσχέθη ὁ πατέρας.

— Παράδοξεν, ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν ἡ κυρία Δουράνδου, περὶ τοῦ πατρὸς τῆς πάντοτε, περὶ τοῦ πατρὸς τῆς ὁμιλεῖ, οὐδέποτε δὲ καὶ περὶ τῆς μητρὸς τῆς.

I

Ἀνάστασις.

Ἡ παιδαγωγὸς δὲν ἠπατήθη εὐθὺς ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν ὅτι δυσχερὲς ἀνελάμβανεν ἔργον, ἀλλὰ καὶ δὲν ἐθεώρησεν αὐτὸ ἀνώτερον τῶν δυνάμεών τῆς. Ἀπέβλεπε μόνον εἰς τὸν σκοπὸν, εἰς ὃν ἐβασίζετο καὶ ἠσθάνετο ὅτι ὁ κόπος δὲν θὰ ἦτο μέγας· ἄλλως δὲ ἡ ἀγάπη, ἣν κατώρθωσε νὰ τῇ ἐμπνεύσῃ ἡ Χρυσουγὴ, ἡ σχεδὸν μητρικὴ στοργή, ἣτις ἐξεχειλιζεν ἐκ τῆς καρδίας τῆς καὶ διὰ τὴν ὁποῖαν ἐξεπλήσσετο, ἐνέπνεεν αὐτῇ οἰονεὶ ἐνθουσιασμὸν καὶ ζῆλον, οὗς οὐδέποτε ἠσθάνθη.

Τὸ ν' ἀγαπήσῃ, νὰ προσκολληθῇ καὶ ν' ἀφοσιωθῇ ἦτο ἔργον τῆς καρδίας καὶ τῆς ψυχῆς διὰ τὴν γυναῖκα ταύτην, ἣτις πολλὰ εἰδονοπάθησε καὶ ἣτις ἐπὶ μακρὰ ἔτη εἶχε χωρὶς νὰ δυνήθῃ νὰ ποιήσῃται χρῆσιν τῶν θησαυρῶν τῆς ἀγάπης καὶ τῆς στοργῆς, οὗς ἐτήρησεν ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς, ὡς παραμυθίαν τῶν θλίψεων αὐτῆς, ὡς ἀνακούφισιν τῶν πικριῶν καὶ τῶν λυπῶν τῆς.

Ναί, ἔβλεπέ τις ὅτι ἡ κυρία Δουράνδου εἰδονοπάθησεν, ὅτι εἰσέτι ὑπέφερε καὶ ὅτι οὐδὲν ἤλπιζε νὰ φθάσῃ εἰς τὸ τέρμα τῶν δαινοπαθημάτων αὐτῆς.

Προφανῶς μεγάλη ἐγκαρτέρησις, ἀντλουμένη ἐκ τοῦ αἰσθήματος τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς δικαιοσύνης, ἐνίσχυε τὸ θῆμα τοῦτο τῆς εἰμαρμένης· εἶχε συνειθίσει εἰς τὴν τύχην τῆς, ἴσως ὅμως δὲν ἀπεδέξατο αὐτὴν ἀγογγύστως.

Τοσοῦτον ταπεινωτικὸν τῇ ἐφαίνετο νὰ ζητήσῃ συγγνώμην, ὥστε ἐδυσκολεύετο μεγάλως νὰ τὸ πράξῃ, καὶ ὡς ἐκ τῆς μεγάλης αὐτῆς ἠπιότητος καὶ τῆς ἀναλλοιωτοῦ ἀγαθότητος τὸ νὰ ἐκδηλώσῃ μετάνοιαν ἐθεώρει ὅτι θὰ ἐξελαμβανέτο ὡς ἐπιθυμία ἐκ μέρους αὐτῆς νὰ τύχῃ ἀφέσεως.

Ὡς εἶπομεν, ἡ γυνὴ αὕτη ἔπρεπε ν' ἀγαπᾷ, ἄλλως ὁ ἔξῃ διὰ ν' ἀγαπᾷ.

Τοὺς μυχοὺς τῆς καρδίας τῆς πόθους οὐδεμία ἄλλη πλὴν τῆς Χρυσουγῆς, τῆς παι-

δικῆς ταύτης κόρης, ἠδύνατο νὰ ικανοποιήσῃ.

Ἐὰν τῇ παρουσιάζοντο πενήτηντα καὶ ἑκατὸν μαθήτριά, πάλιν μεταξὺ αὐτῶν θὰ ἐξέλεγε τὴν Χρυσουγὴν.

Ἡ Χρυσουγὴ ἀπῆτειτο διὰ νὰ μεταδώσῃ τὴν ἀγάπην, τὴν στοργὴν καὶ μέρος τοῦ μητρικοῦ ἔρωτος, ὃν μόλις διέχυσεν ἄλλοτε ἐπὶ τοῦ λίκνου, ἡ Χρυσουγὴ, ἡ ἀθῶα αὕτη κόρη, ἣς ἐμελλε νὰ μορφώσῃ τὴν καρδίαν, νὰ φωτίσῃ τὸν νοῦν καὶ ἣν ἐμελλε ν' ἀναζωογονήσῃ καὶ νὰ δημιουργήσῃ τρόπον τινά.

Τῇ εἶπον :

— Θὰ εἶσθε ὀλίγον καὶ μήτηρ τῆς.

Καὶ ἐκείνη εἶπε καθ' ἑαυτὴν :

— Θὰ ἦμαι ἐντελῶς μήτηρ τῆς !

Καὶ ἠλήθευσε τοῦτο.

Οὐδὲν ἔπρόσεξεν ὅτι ἡ Χρυσουγὴ ἐπλησίαζεν εἰς τὸ δέκατον ἑβδομον τῆς ἡλικίας αὐτῆς ἔτος· τὴν ἐξέλαβεν ὡς νήπιον καὶ τὴν ἔλαβεν ὡς ἀπὸ τοῦ λίκνου, ὡς ἂν εἰ ἐπανήρχετο ἀπὸ τῆς τροφῆς αὐτῆς.

Ἐπὶ τινα χρόνον δὲν ἐφαίνετο ὡς παιδαγωγός, ἀλλὰ μὴτηρ προσεκτικὴ καὶ πλήρης στοργῆς καὶ μερίμνης, ἣτις ἐπεδαψίλευε τὰς θωπείας αὐτῆς καὶ τὰς ἠδυλογίας, ἣτις περιεκάλυπτε τὸ παιδίον διὰ τῆς μητρικῆς αὐτῆς πνοῆς, ἐμβάλλουσα αὐτὴν εἰς τὴν ψυχὴν καὶ εἰς τὴν καρδίαν του, ἵνα θιγθῶσιν ἐπαλλήλως πᾶσαι αἱ χορδαί.

Ὡ ! πόσον καλῶς ἐνεθυμεῖτο ὅτι ἐχρημάτισε μήτηρ !

Ἀλλὰ δὲν εὐρίσκειτο ἄρα γε εἰσέτι πλησίον τέκνου ἄλλης γυναικός, ὅπερ τῇ ἔδωκεν ἡ τύχη ; Δὲν ἔπραττεν ὑπὲρ τῆς Χρυσουγῆς ὅ,τι θὰ ἔπραττεν ὑπὲρ τοῦ τέκνου τῆς, ὑπὲρ τῆς ἰδίας αὐτῆς θυγατρὸς, ἐὰν εἶχε τὴν εὐτυχίαν νὰ τὴν ἀναθρέψῃ ;

Καὶ δὲν ἠδυνήθη μὲν νὰ ἐκπληρώσῃ εἰς τὸ τέκνον ὑπὲρ ἕτεκε τὴν ἰδίαν ἀποστολήν, ἣν ἡ φύσις ἐπιβάλλει εἰς πᾶσαν μητέρα, ἀλλ' εἶχε νῦν τὴν ἰεράν ταύτην ἀποστολήν.

Ναί, δὲν θὰ ἔπραττεν ὑπὲρ τῆς θυγατρὸς τῆς, ἀλλ' ἡ ὅ,τι ἔπραττεν ὑπὲρ τῆς Χρυσουγῆς, καὶ εἶχε νὰ ἐκπληρώσῃ ὅλην τὴν ἀποστολήν τῆς, διότι ἡ Χρυσουγὴ, μεθ' ὅλην τὴν ἡλικίαν τῆς, ἦτο ἀκόμη παιδίον.

Τοσοῦτον δὲ καλῶς ἐξεπλήρου τῆς μητρὸς τὸ πρόσωπον, ὥστε ἐπῆρχοντο στιγμαί, καθ' ἃς λησμονοῦσα τὴν θέσιν τῆς καὶ τὴν κυρίαν Δελώρμ καὶ τὸν κ. Δελώρμ, ἐπίστευεν ὅτι ἡ Χρυσουγὴ ἦτο πράγματι θυγάτηρ τῆς.

Ὅτε ἠνῶσει ἐξαίφνης τὸ λάθος, εἰς ὃ ἡ καρδία τῆς τὴν ἔρριπτε, τῇ καθίστατο ἀγχείνη ἡ ἀπὸ τῆς ἀπατῆς ταύτης ἀπαλλαγὴ ἠσθάνετο συντριβομένη τὴν καρδίαν τῆς, τὸ στῆθος τῆς ἠσθμικεῖ καὶ θερμὰ ἀκροα ἔφερε τῶν ὀφθαλμῶν τῆς.

Ἄλλοτε πάλιν, παρατηροῦσα τὴν Χρυσουγὴν, ὡς ἂν εἰ ἐνωπτρίζετο εἰς τοὺς ὠρικούς καὶ διαυγεῖς ὀφθαλμοὺς τῆς νεανίδος, ἐξεπλήσσετο αἰσθανομένη τὰς αὐτὰς χαρμονάς, περιπίπτουσα εἰς τὴν αὐτὴν εὐφροσύνην, εἰς τὴν αὐτὴν ἔκστασιν εἰς ἃς καὶ ἄλλοτε, ὅτε ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου τοῦ λίκνου ἐθεώρει τὴν ὠραίαν καὶ ζαυθὴν τοῦ τέκνου τῆς κεφαλῆν.

Παράφορος τότε ἐκ τῆς ἀκατανικήτου

χαράς, ἐλάμβανε τὴν Χρυσουγὴν ἐπὶ τῶν γονάτων της, ἔθλιβεν αὐτὴν παρὰ πόρῳ ἐπὶ τοῦ ἀσθμαίνοντος στήθους της, τὴν ἐβαυκάλλιζε, τὴν κατησπάζετο καὶ τῇ ἔλεγεν ὅτι ἤρχετο εἰς τὴν καρδίαν καὶ εἰς τὰ χεῖλη της.

— Μαμά μου, μαμά μου, ἔλεγεν ἡ νεανίς, ἀποδιδοῦσα πολλαπλάσια τὰ φιλήματα, ἄτινα ἐλάμβανε.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἀνεσπίρτησε σύσσωμος καὶ ἀνελύθη εἰς λυγμούς, ὅτε τὸ πρῶτον ἡ Χρυσουγὴ τῇ ἔδωκε τὸ γλυκὺ τοῦτο ὄνομα.

Ἡ Χρυσουγὴ ἔμεινεν ἐνεή, καὶ ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας δὲν ἐτόλμησε πλέον νὰ ἐκστομίση τὴν γλυκεῖαν ἐκείνην λέξιν.

— Διατί δὲν μὲ λέγεις πλέον μαμά; τὴν ἠρώτησεν ἡ κυρία Δουρανδου ἐν στιγμῇ, καθ' ἣν ἐκράτει τὴν μαθήτριά της ἐπὶ τῶν γονάτων, σφιγγουσα αὐτὴν ἐπὶ τῆς καρδίας της.

— Διὰ νὰ μὴ σὰς κάμω νὰ κλαίετε, ἀπεκρίθη ἡ Χρυσουγὴ πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν σὰς ἔκαμα καὶ ὑπεφέρατε πολὺ.

— Ὅχι, ὄχι, ἀγαπητῆ μου ἀπ' ἐναντίας μὲ ἔκαμες νὰ αἰσθάνῃ μεγάλην χαράν.

Ἐκτοτε, καὶ ἐνώπιον τῆς κυρίας Δελώρμ καὶ ὁσάκις ἦσαν μόναι ἡ λέξις «μαμά», προφερομένη μετὰ τρόπου ὅστις κατηχαρίσσει τὴν παιδαγωγόν, ἀνεβιάζετο συχνάκις εἰς τὰ χεῖλη τῆς Χρυσουγῆς.

Οὕτως ἐπαιδαγωγεῖτο ἡ κόρη, καὶ ἡ παιδαγωγὸς διὰ γλυκεῖων καὶ τρυφερῶν λόγων καὶ δι' ἐνδιαφεροσῶν ὁμιλιῶν, προσιτῶν εἰς τὴν διάνοιαν τῆς μαθητριάς ἔδωκε τῇ νεανίδι τὴν ἀγωγὴν ἧς ἐσπερεῖτο.

Ἡ κυρία Δουρανδου ἠσθάνθη ὅτι ὤφειλε πρὸ παντός ν' ἀπευθυνθῇ εἰς τὴν καρδίαν τῆς νεανίδος, γενῶσα ἐν αὐτῇ καὶ ἀναπτύσσουσα πάντα τὰ εὐγενῆ αἰσθήματα, καὶ μόνον διὰ τῆς καρδίας της ἐμόρφωσε τὴν τῆς μαθητριάς της.

Βιβλίων χρῆσις ἐγένετο σπανιώτατα ἡ Χρυσουγὴ κατῴρθου ν' ἀντιλαμβάνηται καὶ νὰ κατανοῇ τὰ διδασκόμενα διὰ διαφόρων ἄπλων καὶ ὀρθῶν ἐξηγήσεων καὶ παραστάσεων.

Βραδέως καὶ βαθμηδὸν ἡ νεανίς ἐδιδάσκετο ἡ μνήμη αὐτῆς τὴν ἐβοήθει μεγάλως, διότι ἤρκει νὰ ἐνοήσῃ τι, διὰ νὰ μὴ τὸ ἐπαναλάβῃ πλέον ἡ παιδαγωγὸς, καθόσον ἡ μικρὰ τὸ ἐγνώριζε.

Ἡ κυρία Δουρανδου ἔβαινεν εὐθὺ πρὸς τὸν ἐπιδικώμενον σκοπὸν μετὰ συνετῆς βραδύτητος, κατὰ πρόγραμμα βαθμιαῖον, μετὰ τάξεως, μετὰ πολλῆς ἐπιφυλάξεως, μετὰ μεγάλῃς λεπτότητος καὶ ἄκρας περισκέψεως.

Εἶδε μετ' ἐκπλήξεως, μεμιγμένης ὑπὸ μεγάλῃς χαρᾶς, ἐκπληρούμενον τὸ φαινόμενον εἰς ὃ ἤλπισαν, τὴν ἀνανηψιν ὁδηγῶν τοῦ πνεύματος τῆς νεανίδος, τὴν θαυμασίαν ἀνάπτυξιν τῆς διανοίας της, ἐλευθερουμένης διαδοχικῶς ἀπὸ τῶν περιορισμῶν, οἵτινες ἐδέσμευον αὐτὴν. Ἐν δικστήματι ὀλιγωτέρῳ τῶν ἑξ μηνῶν ἐτελέσθη τὸ θαῦμα τοῦτο.

Νῦν σχεδὸν ἄνευ προσπαθείας ἡ Χρυσουγὴ ἐνόει πάντα μίαν τῶν φυσικῶν αὐτῆς δυνάμεων, ἡ ἀντίληψις, ἦτο ἐκτακτῶς ἰσχυρὰ, μεγάλην δὲ ἠσθάνετο ἡ κόρη χαράν,

ὅτε σχεδὸν μόνη ἀντελαμβάνετο τινος, τὸ ἐνόει καὶ εὗρισκεν ὄρισμόν τινα.

Σχεδὸν πάντοτε ἐσυλλογίζετο ὀρθότατα, μελονότι τὸ ἀληθές εἶναι ὅτι τὰς ἰδέας αὐτῆς ἐνέπνεε συχνάκις ἡ καρδία.

Καθόσον ἐδιδάσκετο, ἠύξανεν ἡ ἀνυπομονησία της πρὸς τὴν μάθησιν, ἀλλ' ἡ παιδαγωγὸς δὲν ἤθελε ν' ἀποστῇ τοῦ προβλεπόμενου προγράμματος, καὶ πολλάκις ἠναγκαζέτο νὰ χαλιναγωγῇ τὴν ἄπληστον τῆς Χρυσουγῆς περιεργίαν.

Βεβαίως μίαν κόρη δικαιοῦται νὰ μάθῃ πολλά, μὴ ὑπαγόμενα εἰς τὸν κύκλον τῶν διδασκόμενων συνήθως, ἀλλ' ὑπάρχουσι καὶ τινα ἐξ αὐτῶν, ἄτινα δεόν νὰ θίξῃ τις μετὰ μεγάλῃς περισκέψεως.

Διὸ, ἀφροῦ ἡ κυρία Δουρανδου μετὰ μεγάλῃς περισκέψεως, προσοχῆς καὶ λεπτότητος ἐξήγησε τῇ Χρυσουγῇ τί ἐστὶ κόσμος, κοινωνία, ζῶσα ὑπὸ κοινούς τοῖς πᾶσι νόμους, οἱ πᾶς τις ὀφείλει σεβασμὸν καὶ ὑπακοήν, καὶ τῇ εἶπε τί ἐννοεῖται διὰ τῆς λέξεως πολιτισμὸς, τῇ ὠμίλησε περὶ τῶν πολλαπλῶν τῆς γυναικὸς καθηκόντων, περὶ τῆς μεγάλῃς ἀποστολῆς, εἰς ἣν κέκληται, καὶ περὶ τῆς θέσεως, ἣν ὀφείλει νὰ καταλάβῃ ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἐξηγουμένου λαοῦ.

Ἡ παιδαγωγὸς ἐδιδάσκε πάντοτε ἀπλοῦστατα τὴν μαθήτριά αὐτῆς ἡ ἐξήγησις ἐκάστου πράγματος ἤρχετο καταλλήλως καὶ πᾶν ἀντικείμενον ἀνεπτύσσετο ἐν οικειᾷ συνομιλίᾳ.

Συχνάκις ἡ νεανίς ἔμενε ρεμβαζουσα κατόπιν ὁθείσεως ἐξηγήσεως, ἔχουσα τεταπεινωμένην τὴν κεφαλήν ἐπὶ τοῦ στήθους.

Ἐσκέπτετο δὲ ὅτι ἤκουε, μετ' ὃ ὑψοῦσα τὴν κεφαλήν :

— Ναί, ἔλεγε, ἐνόησα καλῶς.

Καὶ διὰ νὰ εὐαρεστήσῃ τὴν παιδαγωγόν της, ἔριπτε τοὺς βραχίονας περὶ τὸν τραχήλον αὐτῆς καὶ τὴν περιεπτύσσετο.

Ἡ Χρυσουγὴ δὲν ἐμάνθανε χωρὶς νὰ ἐκδηλοῖ ἐνίοτε μεγάλην ἐκπληξιν, τοιαύτην δὲ ἀπορίαν ἐξεδήλωσεν, ὅτε ἤκουσε τὴν κυρίαν Δουρανδου λέγουσαν ὅτι ὑπάρχουσι ἐν τῷ κόσμῳ ἀγαθοὶ καὶ κακοί, ἄρρενες καὶ θήλειαι, καὶ ὅτι ἐὰν πάντες οἱ πεπολιτισμένοι λαοὶ ἔχωσι νόμους, νόμους βασιζομένους ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τῆς δικαιοσύνης, οἱ νόμοι οὗτοι ἐγένοντο πρὸς προστασίαν τῶν ἀγαθῶν καὶ πρὸς τιμωρίαν τῶν κακῶν.

Ἡ Χρυσουγὴ δὲν εἶχε σκεφθῆ μέχρι τοῦδε ὅτι ἦδυνετο νὰ ὑπάρχωσι καὶ κακοὶ ἄνθρωποι.

Ἐτέρῳ ἀπορίαν ἐδείξεν ἡ Χρυσουγὴ ὅτε ἔμαθεν ὅτι ὑπάρχουσι ἐν τῷ κόσμῳ πραγματὰ κατὰ συνήθειαν, καὶ ὅτι ὁ πολιτισμὸς ἐπιβάλλων διὰ τῶν νόμων τοῦ τάξιν πραγμάτων εἰς τὰς κοινωνίας ἀντιστρατεύεται πολλάκις πρὸς τοὺς μεγάλους νόμους τῆς φύσεως.

Ἐνόησεν ὅμως εὐχερῶς ἡ κόρη τ' ἀπειρα τοῦ πολιτισμοῦ ἀγαθὰ, ὅτε κατέδειξεν αὐτῇ ἡ παιδαγωγὸς τί ἦτο πραγματὶ ὁ κόσμος ἐν τοῖς βαρβαρικοῖς χρόνοις, καθ' οὓς ὁ τοῦ ἰσχυροτέρου νόμος ἐκράτει πάντων τῶν ἄλλων.

Ἄλλως δὲ ἡ κυρία Δουρανδου ἐμάνθανεν αὐτὴν ταῦτοχρόνως τὰ ἔθιμα τῶν λαῶν

κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν καὶ κατεδείκνυεν αὐτῇ διὰ συγκρίσεως ὅτι ἀπόλυτος ὑπῆρξεν ἀνάγκη νὰ ἐκπολιτισθῶσιν οἱ ἄνθρωποι ἀναγκαζόμενοι νὰ ὑποβληθῶσιν εἰς νόμους θεσπισθέντας πρὸς τὸ καλὸν πάντων.

Κατ' ἀνάγκην ἡ κ. Δουρανδου, ἀφροῦ εἶπε τῇ Χρυσουγῇ ὅτι ὑπάρχουσι ἀγαθοὶ καὶ μοχθηροί, ἐνέπνευσεν αὐτῇ θαυμασμὸν πρὸς πᾶν τὸ καλόν, τὸ μέγα καὶ τὸ ὠραῖον, ἐδέησεν ν' ἀντιπαράσῃ εἰς πάντα τὰ ἀγαθὰ τὰ εὐγενῆ καὶ τὰ ὑπέρογα αἰσθήματα καὶ τινα τῶν ἐλαττωμάτων καὶ τῶν παθῶν, ἄτινα ἐξευτελίζουσι τὸν ἄνθρωπον.

Κατέδειξε τὸν μὲν ἀνυψούμενον καὶ ἐξευτελιζόμενον διὰ τῆς ἐργασίας καὶ τῆς ἀσκήσεως τοῦ ἀγαθοῦ καὶ διὰ τῶν ἀρετῶν αὐτοῦ, τὸν δὲ καταβιβαζόμενον, ἐξευτελιζόμενον, ἐκπίπτοντα ἐκ τῆς ἀγάπης τῆς ὑπολήψεως καὶ τοῦ σεβασμοῦ τῶν γινωσκόντων αὐτόν, διότι ἐγένετο δούλος ἐνός τῶν κακῶν καὶ φοβερῶν ἐκείνων παθῶν, ἄτινα ἀπὸ τοῦ μεγαλειτέρου ὕψους δύνανται νὰ καταρρίψωσι τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸν βόρβορον τῆς ἀποστροφῆς.

Ἡ κυρία Δελώρμ οὐδένα ἐδέχετο ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτῆς, ἡ δὲ Χρυσουγὴ μόνον μετὰ τῆς παιδαγωγοῦ ἠδύνατο νὰ ὁμιλῇ καὶ ἐνίοτε μετὰ τῶν ὑπηρετῶν.

Ἐκ τοῦ παραθύρου της καὶ ὅτε ἐξήρχετο εἶτε πεζῇ εἶτε ἐφ' ἀμαξῆς ἔβλεπεν ἐν ταῖς ὁδοῖς διαβάτας, ἄνδρας, γυναῖκας, νεανίδας, γέροντας καὶ παιδιὰ καὶ οὐδὲν πλέον.

Ἐν τούτοις, χάρις εἰς τὴν κυρίαν Δουρανδου, ὁ κόσμος δὲν ἦτο πλέον δι' αὐτὴν ἄγνωστόν τι.

ἠδύνατο ἤδη νὰ εἰσέλθῃ εἰς αὐτὸν καὶ νὰ ἀναδειχθῇ διὰ τοῦ παραστήματος, τῆς χάριτος, τῆς νοημοσύνης καὶ τῆς ζωηρότητος τοῦ πνεύματός της, μελονότι δὲν εἶχεν εἰσέτι τὴν ἀνατροφὴν καὶ τὴν ὑγίαν παιδείαν, ἧς ἐπέθυμει νὰ τῇ δώσῃ ἡ παιδαγωγὸς της.

Ἡ κ. Δουρανδου ἀπετέλεσεν οἰονεὶ ἀναστάσεως θαῦμα, τοῦτο δὲ ἠσθάνετο ἡ Χρυσουγὴ, ὅταν ἔλεγε :

— Δὲν εἶμαι πλέον ἡ ἰδία, νομίζω ὅτι δὲν ὑπῆρχον πρότερον.

Καὶ ὅμως ἐνεθυμῆτο εὐλαβῶς τινα τοῦ παρελθόντος αὐτῆς βίου.

Δὲν ἐληθμόνει τὸν πατέρα της, τοῦναντίον ἐσκέπτετο αὐτὸν συχνότατα καὶ ὅτε ὠμίλει περὶ τοῦ κυρίου Δελώρμ πρὸς τὴν κυρίαν Δουρανδου, ἐπραττε τοῦτο, ἵνα τῇ ἐπαναλάβῃ πόσον ἦτο ἀγαθὸς καὶ φιλόστοργος καὶ πόσον ἦτο ἄξιος ν' ἀγαπάται.

— Ποῖα χάρις, ποῖον εὐτύχημα δι' αὐτόν, ἔλεγε μὲ ἀπαστραπτοντας ὀφθαλμούς, ὅταν θὰ ἐπανέλθῃ δὲν θὰ μὲ ἀναγνωρίσῃ καὶ τοῦτο θὰ ὀφείλεται εἰς σὰς.

Οὐδὲ τὸν φίλον της Ἀδριανὸν ἐληθμόνει δὲν ἦτο τάχα ἐκεῖνος πρῶτος, ὅστις διεφώτισεν ὀλίγον τὸν νοσοῦντα αὐτῆς ἐγκέφαλον;

Τέσσαρα πρόσωπα εἶχον νῦν θέσιν ἐν τῇ καρδίᾳ της, καὶ τὰ πρόσωπα ταῦτα ἀπετέλουν δι' αὐτὴν τὸν κόσμον πάντα, ταῦτα ἐφύλαττεν ἐκεῖ ἐνθά συνήνωσεν αὐτά ἵνα μηδέποτε τ' ἀποχωρίσῃ.

Νῦν, ὅποτε δὲν ἦτο πλέον ἡ ἄλλοτε ἀμαθής, ἐγίνωσκε καλῶς τί ἐπραττε.

Δὲν ἐλθσμένοι τὸν Ἀδριανόν, διότι ἐχρημάτισεν ὁ πρῶτος αὐτῆς φίλος, διότι ἦτο ὁ σύζυγος, τὸν ὁποῖον ἐπεθύμει.

Καὶ συχνάκις ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν :

— Τίποτε ἄλλο δὲν ἐπιθυμῶ, ἔχω τὴν οἰκογένειάν μου, τὸν πατέρα μου, τὴν μητέρα μου, τὴν παιδαγωγόν μου, ἢ ὅποια εἶναι δευτέρα μητέρα, καὶ τὸν σύζυγόν μου.

Ἡ κυρία Δουράνδου οὐδὲν τῆ ἀπηγόρευσε νὰ τῆ ἠμιλῆ περὶ τοῦ νέου.

— Ὁ Ἀδριανὸς κατοικεῖ εἰς Παρισίους, τῆ ἔλεγε· πῶς λοιπὸν συμβαίνει, ὥστε νὰ μὴ τὸν ἀπαντήσωμεν ποτέ, ἐνῶ ἐρχόμεθα σχεδὸν ὅλην τὴν ἡμέραν ;

— Οἱ Παρίσιοι εἶναι τόσον μεγάλη πόλις ! Καὶ ἔπειτα πιθανὸν ὅταν ἡμεῖς εὐρισκόμεθα εἰς τὰ βουλευθάρτα, εἰς τὰ Ἡλύσια ἢ εἰς τὸ δάσος τῆς Βουλόνης νὰ μὴν εἶναι ἐκεῖ καὶ ὁ κύριος Ἀδριανός.

— Παρατηρῶ πάντοτε μήπως τὸν ἴδω.

— Εἶναι δύσκολον εἰς τόσον πλῆθος.

— Ἡξέυρετε ὅτι ἔχω καλοὺς ὀφθαλμούς.

— Δὲν θέλω νὰ σ' ἐμποδίσω νὰ σκέπτεσαι τὸν κύριον Ἀδριανόν, ἀγαπητῆ μου, ἀλλ' ἴσως πράττεις κακῶς. Τίς οἶδεν ἐὰν ὁ νέος αὐτὸς δὲν σ' ἐλθσμόνησεν ;

— Ὡ ! ὦ ! μὴ τὸ λέγῃς ! Ὁ Ἀδριανὸς μοὶ εἶπεν ὅτι μὲ ἀγαπᾷ καὶ δὲν δύναται νὰ μὲ λησμονήσῃ !

Ἐπειδὴ ἡ Χρυσουγὴ ἐγνώριζεν ὅτι ὑπῆρχον ἐν Παρισίοις θεάματα, διότι ἡ κυρία Δουράνδου, δοῦσα αὐτῆ πρὸς ἀνάγνωσιν τὸν Κορνήλιον, τὸν Ρακίαν, τὸν Μολιέρον καὶ ἄλλα ἐκλεκτὰ δράματα, τῆ ἐξήγησε πῶς παριστάνοντο ἐπὶ τῆς σκηνῆς τὰ δράματα ταῦτα καὶ αἱ κωμῳδαὶ ὑπὸ ἠθοποιῶν ὑποδυομένων τὰ ἐν αὐτοῖς πρόσωπα, ἐξεδήλωσε πλειστάκις τὴν ἐπιθυμίαν νὰ παρασταθῇ εἰς θεατρικὴν παράστασιν, ἀλλ' ἡ κυρία Δελώρμ, ὀχυρομένη εἰς τὰς διαταγὰς, ἃς τῆ ἔδωκεν ὁ κόμης Δελασέρ, ἀπεκρίνετο πάντοτε !

— Ἀργότερα.

Ἡμέραν τινα ἡ Χρυσουγὴ δὲν εὐχαριστήθη ποσῶς ἐκ τῆς ἀπαντήσεως αὐτῆς· εἶχεν ἰδίαν θέλησιν καὶ μεθ' ὅλην τὴν ἠπιότητα καὶ τὴν εὐπειθειάν της ἐπέμεινε ὅπως τὴν δὴγήσωσιν εἰς τὸ θέατρον.

Ἡ κ. Δελώρμ εἰς ἀμνηχανίαν περιστάσα συνεβουλεύθη τὴν παιδαγωγόν.

— Ὡ ! ἐννοῶ τὴν περιεργίαν της, ἀπεκρίθη ἡ κ. Δουράνδου, εἶναι φυσικωτάτη.

— Τότε νομίζετε, ὅτι πρέπει νὰ ἐνδῶσω εἰς τὴν ἐπιθυμίαν της ;

— Νομίζω.

— Δὲν ὑπάρχει κίνδυνος ;

— Οὐδένα κίνδυνον βλέπω.

— Εἰς ποῖον θέατρον νὰ ὑπάγωμεν ;

— Εἰς τὸ Γαλλικὸν Θέατρον κατὰ πρότιμην· θὰ παρασταθῇ ἐκεῖ σπουδαιότατον δράμα : « Ἡ Κόρη τοῦ Ρολάνδου ».

— Θὰ ἔλθετε μαζί μας ;

— Ὁχι, σὰς εὐχαριστῶ.

— Διατί ;

— Παρήτησα πρὸ πολλοῦ ὅλας τὰς διακεῖσας.

— Καὶ ὁμως...

— Μὴ ἐπιμένετε, κυρία, διότι αὐξάνει

τότε ἡ λύπη μου, ὅτι δὲν δύναμαι νὰ συνοδεύσω τὴν ἀγαπητῆν μου μαθήτριαν.

Ἡ Χρυσουγὴ ὑπερεχάρη, ὅτε ἡ κυρία Δελώρμ τῆ εἶπεν, ὅτι τὴν ἐσπέραν ἐκείνην θὰ μετέβαινον ὁμοῦ εἰς τὸ Γαλλικὸν Θέατρον.

Ἡ νεανίς μικρὰν εἶχεν ἰδέαν περὶ θεάτρον λαμπρῶς πεφωταγωγημένου ὑπὸ πολυφώτων, καὶ διὰ τοῦτο ἀνέμενε νὰ ἴδῃ πράγματα, τὰ ὅποια θὰ τῆ ἐπροξένουν νέας ἐκπλήξεις.

Καὶ ἐνῶ ἐσκέπτετο περὶ τῆς νέας καὶ ἀγνώστου ἡδονῆς, ἣτις ἐμελλε νὰ παρυσιασθῇ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της, ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν :

— Ἐκεῖ θὰ ἐπανίδω τὸν Ἀδριανόν.

Δὲν ἔλαβεν ὁμως τὴν εὐχαρίστησιν ταύτην.

Εἰς μάτην ἀνεζήτησε διὰ τοῦ βλέμματός τὸν μαρκήσιον Βερβείν πανταχοῦ ἐντὸς τῆς αἰθούσης.

Καὶ ἐδυσθύμησε μὲν ὀλίγον διὰ τὴν ἀποτυχίαν ταύτην, ἀλλὰ θαμβωθείσα ὑπὸ τῶν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῆς ἐλθσμόνησεν αὐτὴν· ἡ προσοχὴ της συμπᾶσα προσηλώθη εἰς τὴν ἔντευχον τῶν ἠθοποιῶν παράστασιν καὶ εἰς τὸ μέγα ἐνδιαφέρον τοῦ δράματος, καὶ μολοντί δὲν εἶδε τὸν Ἀδριανόν, ἐπέστρεψε κατ'εὐχαρίστησιν ἐκ τῆς πρώτης εἰς τὸ θέατρον μεταβάσεώς της.

Τῆ ἐπιούσῃ εἶπεν εἰς τὴν κ. Δουράνδου περιπτυσσομένη αὐτὴν :

— Ὑπάρχει ἀκόμη νέον τι δι' ἐμέ.

— Τί λοιπὸν ;

— Πλῆθος ἰδεῶν καὶ διανοημάτων εἰς τὴν κεφαλὴν μου, καὶ νομίζω ὅτι δι' εὐρέως παραθύρου ἀνοιχθέντος αἴφνης εἰσέρχεται ἄπλετον φῶς, ἐν ᾧ περιβάλλομαι.

Ἡ παιδαγωγὸς ἐμειδίασε μειδίαμα ἀνερμήνευτον.

— Καταντῶ εἰς τὸ τέρας τοῦ ἀνατεθέντος ἔργου μου, εἶπε καθ' ἑαυτὴν· ὁ κύριος Δελώρμ δύναται νὰ ἐπανέλθῃ ἐκ τοῦ ταξιδίου του· δύναμαι τώρα νὰ τῷ παρουσιάσω τὴν θυγατέρα του !

ΙΑ'

Ἡ ἐπάνοδος.

Ἡ κυρία Δελώρμ καὶ ἡ κυρία Δουράνδου συνενεούοντο κάλλιστα.

Ἡ πρώτη προσεφέρετο πρὸς τὴν παιδαγωγόν ὡς πρὸς ἴσιν, οὐδέποτε ἐδόθη παραμικρὰ ἀφορμὴ δυσαρρεσκείας ἢ ψυχρότητος, ὅτι ἐπεθύμει ἢ μὲν τὸ ἤθελεν ἢ ἔτερα, αἰετοπερὶ δὲ ὁμογνωμόνου ἀλλήλαις, φαινόμενα ὡς φίλαι ἐκ παιδικῆς ἡλικίας, ὡς ἀδελφαί.

Βεβαίως, διότι εὐρίσκατο ἐν θέσει ἀνεξαρτήτῳ ἡ κυρία Δελώρμ, οὐδεμίαν ἠθέλησε νὰ ἀσκήσῃ ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς παιδαγωγοῦ· τοῦτο παρετήρησεν ἡ παιδαγωγὸς οὐχὶ ἄνευ ἐκπλήξεως, ἄλλως δὲ καὶ αὐτὴ ἡ κυρία Δελώρμ πολλὰς τῆ ἐπροξένησεν ἐκπλήξεις, ἰδίᾳ ἐν τῇ ἀπέναντι τῆς Χρυσουγῆς συμπεριφορᾷ της.

Καὶ ὄντως, διείδεν ὅτι ἡ μήτηρ ἐδείκνυε

πρὸς τὴν θυγατέρα αὐτῆς οἰκνὴ εὐλάβειαν, σεβασμόν.

Διατί τοῦτο ; ἀδελφον, εἰς μάτην δ' ἐζήτησε νὰ ἐξηγήσῃ τὸ πρᾶγμα, διότι δὲν τῆ ἐφαίνετο φυσικόν.

Βεβαίως ἡ κ. Δελώρμ ἔτρεφε ζωντὰν ἀγάπην, ἀλλ' ἠσθάνετο ὅτι πᾶσα ἡ ἀγάπη ἐκείνη δὲν ἦτο ἡ περιεχομένη ἐν τῇ καρδίᾳ μητρὸς.

Ἄλλως τε ἡ Χρυσουγὴ δὲν πρόεβαινε, εὐρισκαμένη μετὰ τῆς κυρίας Δελώρμ, εἰς τὴν ἡδέϊαν ἐκείνην τῶν αἰσθημάτων καὶ διανοημάτων ἀνακοίνωσιν, ἣτις τοσοῦτον ἐχαροποιεῖ αὐτὴν.

Μυριάκις καθ' ἑκάστην ἡ Χρυσουγὴ ἐνηγκαλιζέτο τὴν κυρίαν Δουράνδου, σπανιώτατα ὁμως ἔτεινε τὸ μέτωπόν της εἰς τὴν μητέρα της κυρίαν Δελώρμ πρὸς ἀπασμόν.

Τέλος ἡ Χρυσουγὴ, ἣτις μετὰ τῆς ἡδίστης καὶ θωπευτικωτάτης φωνῆς ὠνόμαζε τὴν κυρίαν Δουράνδου, «μαμά», τὴν κυρίαν Δελώρμ ἀπεκάλει πάντοτε μητέρα.

— Διατί τοῦτο, διατί ; ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν συνήθως.

Ἡ οἰκία τῆς κυρίας Δελώρμ ἦτο ἠντρεπισμένη, ἵνα μὴ εἴπωμεν πολυτελῶς, καὶ τοῦτο ἐδήλου εὐπορίαν.

Ὁ κ. Δελώρμ, ἀρχαῖος ἐμπόρος, ἀποσυρθεὶς τῶν ἐμπορικῶν ὑποθέσεων, — ὡς τῆ εἶπον, — δὲν εἶχε φίλους· πῶς ὁμως καὶ ἀπόντος τοῦ συζύγου της ἡ κυρία Δελώρμ δὲν ὑπεδέχετο ἐν τῇ οἰκίᾳ της κανένα ; ἀλλὰ καὶ αὐτὴ εἶχε βεβαίως φίλας, καὶ ὁμως ἡ κ. Δελώρμ οὐδέποτε ἐπισκέπτετο αὐτάς, οὐδέποτε δὲ ζήτησε εἰς τὴν οἰκογένειαν εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν. Πάντα ταῦτα ἐξέπληττον τὴν παιδαγωγόν, ἣτις ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν :

— Πολὺ παράδοξον πρᾶγμα !

Εἰς ἄκρον ὁμως περισσευμένη ἀπέναντι τῆς κυρίας Δελώρμ καὶ τῆς μαθητριάς της δὲν ἐτόλμα νὰ τὰς ἐρωτήσῃ.

Καὶ τί ἐμελεν αὐτὴν ἐπὶ τέλους ;

Ἐὰν ὁ βίος τῆς κυρίας Δελώρμ ἦτο πως μυστηριώδης, τοῦτο οὐδὲν ἀπέβλεπεν αὐτὴν.

Μήπως δὲν ἦτο ὅσον ἠδύνατο εὐχαριστημένη ἐν τῇ ἡσυχίᾳ ἐκείνη οἰκίᾳ, ἐνθα μετὰ τοσαύτης ἀγάπης ἐδέχθησαν αὐτὴν, ἐνθα εὖρος κόρην ν' ἀγαπήσῃ μετὰ τοσοῦτου ζήλου, μεθ' ὅσου ἠγάπησε τὴν θυγατέρα της, τὸ προσφιλές της τέκνον, ὅπερ ἀπώλεσεν ;

[Ἔπεται συνέχεια].

Π.

ΟΔΗΓΟΣ ΤΩΝ ΜΗΤΕΡΩΝ ἦτοι : ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΩΝ ΒΡΕΦΩΝ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν νεωτέρων καὶ δοκιμωτέρων παιδιατρικῶν συγγραμμάτων ὑπὸ Κ. Κυριαζίδου, ἱατροῦ καὶ ὑφηγητοῦ τῆς Παθολογίας τῶν παιδίων ἐν τῷ Ε. Πανεπιστημίῳ μετὰ 21 εἰκόνων. Ἀδελφ. 3, 50, χρυσῶδ. 4, 50.

ΟΙΝΟΙ ΘΗΡΑΣ Σ. ΔΕΝΑΞΑ Ὁδὸς Σταδίου 36. Βισάντιο, λευκὸν καὶ μαῦρον, Μαλθαζία, Νέκταρ, Βορδῶ, Ζαμαίκα. Οἶνοι κοινὸι πρὸς 80 λεπτὰ τὴν ὀκά. Οἱ οἶνοι τοῦ κ. Δεναξᾶ ἐβραβεύθησαν ἐν τῇ παγκοσμίῳ Ἐκθέσει τῶν Παρισίων.

ΜΕΓΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΤΟ ΛΟΥΒΡ

Είς τὸ πρῶτον ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τοῦ εἴδους τούτου καὶ λαθυρινώδους ἐκτάσεως κατάστημα εὐρίσκειται πλοῦτος σκευῶν ὑδουργικῆς, κρυσταλλουργικῆς καὶ ἀγγειοπλαστικῆς τέχνης, προμηθευθέντων παρ' αὐτοῦ τοῦ ἰδιοκτῆτου τοῦ καταστήματος, ὅστις ἐπεσκέφθη ἐσχάτως τὰ διάφορα κέντρα τῶν μεγαλοπόλεων τῆς Εὐρώπης, ἵνα ἐπαξίως τοῦ ὀνόματος πλουτίσῃ τὸ κατάστημά του.

Τὸ ΛΟΥΒΡ εἶνε τὸ μόνον κατάστημα τοῦ εἴδους του, ὅπου ἐπλουτίσθη ἐφέτος ὑπὲρ πᾶν ἄλλο μὲ κομψά, εὐθνήν καὶ ὠραία σκευὴ καὶ προσδοκᾷ τὴν ὑποστήριξιν τοῦ σεβ. κοινοῦ τῆς τε πρωτεύουσας καὶ τῶν ἐπαρχιῶν.

Τιμαὶ μέτριαι καὶ ὀρισμέναι.

Εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου, ἔναντι τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, καὶ κάτωθεν τοῦ Μεγάλου Ξενοδοχείου τῶν Ἀθηνῶν λαμπρὸν κουρείον τοῦ κυρίου

ΙΩΑΝΝΟΥ Π. ΦΙΛΙΠΠΙΔΟΥ

εὐρίσκονται ἅπαντα τὰ ἐκλεκτότερα εὐρωπαϊκὰ ἀρώματα, καθὼς καὶ ἡ ἀρίστη κολώνια παρὰ τοῦ ἰδίου κατασκευαζομένη καὶ πωλουμένη κατ' ὄκταν εἰς συγκρατατικὴν τιμὴν. Διὰ τοὺς κούρεῖς γίνεται ἰδιαίτερα συμφωνία.

Κ. ΒΙΔΑΛΗΣ

Βραβευθεὶς ἐν τῇ Παγκοσμίῳ Ἐκθίσῃ τῶν Παρισίων.

ὁδὸς Σταδίου ἀριθ. 57.

Κατασκευάζουσι παντὸς εἴδους ὑποδήματα ἀνδρῶν, γυναικῶν καὶ παιδῶν. — Γυνήσια ρωσικὰ δέρματα. — Ἐκτακτὸς εἰδικότης διὰ ΜΠΟΤΑΙΣ τῶν κκ. ἀξιωματικῶν.

Τιμαὶ μέτριαι.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΑΘΗΝΩΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Πειραιεὺς Ἀθήναι Πάτραι Πύργος Ὀλύμπια.

Πειραιεὺς	άν. 6.20π	8.50*	11.25π	—	Ὀλύμπια	άν. 7.35π	—	2.25μ	6.30μ
Ἀθήναι	" 7.00	9.30	12.05	—	Πύργος	ἄφ. 8.30	—	3.20	7.25
Κόρινθος	ἄφ. 10.03	12.50	3.00	—	Δεξαίνᾳ	άν. —	7.00π	3.40	5.05μ
	άν. 10.23	—	3.15	4.20μ	ἄφ. —	—	8.50	5.18	7.15
Ἀκράτα	ἄφ. 12.56	—	5.08	7.25	άν. —	8.55	5.24	6.40π	9.15
Ἀίγιον	άν. 12.59	6.00π	5.10	—	Πάτραι	ἄφ. —	11.00	7.45	—
	ἄφ. 2.02	7.10	6.00	—	άν. 7.45π	11.50	—	4.10μ	—
Πάτραι	ἄφ. 3.40	9.15	7.20	—	Ἀίγιον	άν. 9.29	1.08	—	6.25
	άν. 4.15	7.15π	4.45μ	—	ἄφ. 10.34	1.58	—	7.35	—
Δεξαίνᾳ	ἄφ. 6.18	9.45	7.40	—	Ἀκράτα	άν. 10.39	2.02	6.20π	—
	άν. 6.23	9.50	6.45π	—	ἄφ. 1.05	3.55	9.00	—	—
Πύργος	ἄφ. 8.10	11.40	8.55	—	Κόρινθος	άν. 1.25	4.10	—	12.00*
	άν. 6.30π	11.55	—	5.00	Ἀθήναι	ἄφ. 4.30	7.05	—	3.20
Ὀλύμπια	ἄφ. 7.25	12.50	—	5.55	Πειραιεὺς	ἄφ. 5.00	7.35	—	3.55

Κόρινθος Ἄργος Ναύπλιον Τρίπολις.

Κόρινθος	άν. 11.42π (1)	1.20μ	Τρίπολις	άν. 6.30π	9.45π (2)
Ἄργος	ἄφ. 2.20	3.50	Ναύπλιον	" 8.45	12.15
Ναύπλιον	" 3.00	4.25	Ἄργος	" 9.25	1.20
Τρίπολις	" 6.10	7.20	Κόρινθος	ἄφ. 11.40	3.45

Καβάσιλα Κυλλήνη Λουτρά.

Καβάσιλα	7.15	10.15	—	7.00	Λουτρά	—	—	—	2.35
Βαρβολομ.	7.30	10.35	3.20	7.20	Κυλλήνη	6.00	—	11.15	4.00
Κυλλήνη	—	11.05	3.50	7.50	Βαρβολομ.	6.33	8.00	11.42	4.33
Λουτρά	—	12.30	—	—	Καβάσιλα	6.50	8.15	—	4.50

* Κατ' εὐθείαν εἰς Τρίπολιν καὶ ἀντιστρόφως. (1) Τρίτην, Πέμπτην, Σάββατον (2) Δευτέραν, Τετάρτην Παρασκευήν. — Μεταξὺ Μύλων Ἄργους Ναυπλίου ἔξ ἀμαξοστοιχίας καθ' ἑκάστην.

Ἡ ΙΣΠΑΝΙΑ τοῦ Δὲ Ἀμίτσις εὐρίσκειται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ μας, ὁδὸς Πρωαστείου ἀριθ. 10, καὶ πωλεῖται ἀντὶ δρ. 4.

ΧΑΡΤΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΚΟΜΜΑΤΑ

Ἀθήναι, Ὀδὸς Ἀριστείδου, ἀριθμὸς 16.

Χάρτης τυπογραφικὸς διαφόρων ποιότητων, σχημάτων καὶ χρωμάτων λεῖος καὶ μί. — Νέα ἀποθήκη ἀνεξάντλητος. — Τιμαὶ μέτριαι.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ ΕΛΛΗΝΙΣ

διαθέτει μίαν ἢ δύο ὥρας καθ' ἑκάστην, ἢ καὶ ἡμέραν παρ' ἡμέραν, μεταβαίνοσα πρὸς παράδοσιν μαθημάτων εἰς μικροὺς παῖδας ἢ κοράσια. — Πληροφορία παρ' ἡμῶν.

ΧΑΡΤΟΠΟΛΕΙΟΝ

ΑΔΕΛΦΩΝ Α. ΡΑΚΟΠΟΥΛΩΝ

Ἀθήναι, ὁδὸς Αἰόλου, ἀρ. 192, ἔναντι ξενοδοχείου Στέμματος
ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΘΗΚΗ ΚΑΤΑΣΤΙΧΩΝ ΕΚ ΤΩΝ ΚΑΛΥΤΕΡΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ:

Edler et Krische, Hanovre. — Laroche Joubert et Cie Angouleme, Paris.
F. Bolinger Meidlin et Lassner et Ascher Wien

Ἐκτυποῦνται ἐπισκεπτήρια στιγματῶς παντὸς εἴδους ὡς καὶ λιθογραφημένα ἐπικεφαλίδες ἐπιστολῶν καὶ φακέλων — χαράσσονται σφραγίδες παντὸς εἴδους. Ἐνταῦθα πωλεῖται καὶ μελάνη τύπου ἀγγλικῆ ὡς καὶ συμπετυκνωμένη. Πάστα πολυγράφου — γραφίδες Διαδόχου — μεγάλη συλλογὴ χρωμάτων καὶ ἐλαιοχρωμάτων — ἐργαλεῖα ἀρχιτεκτονικῆς κτλ. κτλ.

Τιμαὶ μέτριαι. — Πώλησις λιανικῆς καὶ χονδρικῆς.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΛΑΙΜΟΔΕΤΩΝ

Γ. ΚΟΥΛΟΥΜΠΗ

39 — Ἀθήναι, ὁδὸς Σταδίου, ἀριθμὸς — 39.

Μεγάλῃ συλλογῇ ὑποκαμίσων, φωκῶν, κομβίων, χειροκτιῶν, μπαστουνίων, ὀμβρελῶν, φανελλῶν κλπ. ἀνδρῶν εἰδῶν. Πώλησις λιανικῆς καὶ χονδρικῆς.

Λαιμοδέται κατὰ παραγγελίαν.

ΟΙΝΟΙ ΣΑΜΟΥ

ΓΝΗΣΙΟΙ εὐρίσκονται ἐν τῷ Καταστήματι τοῦ κ. Π. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ πολὺν χρόνον εἰς φιάλας ἢ κατ' ὄκταν. Εἶνε οἶνοι γνήσιοι, ἀνώτεροι ὄλων τῶν ἐπιδορπειῶν Εὐρωπαϊκῶν, καὶ συνιστῶνται παρὰ τῶν ἰατρῶν εἰς ἀσθενείας. Ἀπλὴ δοκιμὴ ἀρκεῖ πρὸς βεβαίωσιν τούτων.
Ὀδὸς Μουσῶν, 11.

12

ΤΟ ΣΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ

ΑΙ ΓΝΗΣΙΑΙ ΣΙΓΓΕΡ ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ

ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΜΟΝΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΕΙΔΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ

47 Ὀδὸς Σταδίου 47

ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΕΙΔΙΚΑ ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΑΥΤΟΥ

ΤΙΜΑΙ ΩΡΙΣΜΕΝΑΙ

ΤΟΙΣ ΜΕΤΡΗΤΟΙΣ ΚΑΙ ΜΕ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑΣ ΠΛΗΡΩΜΑΣ

Γ. ΝΑΪΔΛΙΓΓΕΡ ΓΕΝΙΚΟΣ ΠΡΑΚΤΩΡ

Ἄνευ τοῦ ὀποίου ἡ μηχανὴ δὲν εἶνε γνήσια.

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, (ΠΕΜΠΤΗ) 13 Μαΐου 1893

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 64

**ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ**

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις " 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΚΑΙΣΑΡΙΝΗ, διήγημα Ἀλεξάνδρου Δουμά (υἱοῦ), (τέλος).—
Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουδέλ.
— ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΛΑΞΕΡ, μυθιστορία Αἰμυλίου Ρισβούργ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΞΕΥΤΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διευθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤῶΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματσοσμίμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

ΚΑΙΣΑΡΙΝΗ

Διήγημα ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ (υἱοῦ).

[Τέλος]

Τρία ἔτη μετὰ τὰ γεγονότα, τὰ ὅποια ἀφρηγήθημεν, ἄμαξα ταξειδιωτικὴ ἐσταμάτησε πρὸ τῆς οἰκίας, ἔνθα κατῴκει ἡ μήτηρ τῆς Καικιλίας. Θαλαμηπόλος κατέβη ἐκ τῆς ἀμάξης ταύτης καὶ ἔκρουσε τὸν κώδωνα τῆς θύρας, ἣν ὑπρέτης ἤνοιξεν ἀμέσως.

— Ἡ δεσποινὶς Καικιλία Κουρού, ἠρώτησεν ἡ Θαλαμηπόλος, εἶνε ἔδῳ ;

— Ἡ κυρία Καικιλία ἐνουμφεύθη πρὸ δέκα ἡμέρῶν μηνῶν, ἀπήντησεν ὁ ὑπρέτης.

— Ποῦ κατοικεῖ τώρα ;

— Εἰς τοὺς Παρισίους, ὁδὸς Εἰρήνης, ἀριθμὸς...

— Καὶ ὀνομάζεται ;

— Κυρία Κρονδέν.

Ἡ Θαλαμηπόλος εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἄμαξαν καὶ ἀνήγγειλε τὴν εἰδήσιν ταύτην εἰς τὴν κυρίαν τῆς.

Ἡ ἄμαξα ἐστρεψε πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ ἠκολούθησε τὴν ὁδόν, ἣτις ἔφερον εἰς Παρισίους.

Μετὰ τρεῖς ὥρας ἐσταμάτα πρὸ τῆς θύρας ξενοδοχείου τῆς ὁδοῦ Ριβολί, καὶ γυνὴ πενηθοροῦσα κατήλθεν ἐξ αὐτῆς, ἔλαβεν ἕτερον ὄχημα καὶ ἀφῆλυσεν εἰς τὴν θαλαμηπόλον τὴν φροντίδα νὰ μεταφέρῃ τὰ πράγματά τῆς εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, διέταξε τὸν ἠνίοχον νὰ διευθυνθῇ εἰς τὴν ὁδὸν Εἰρήνης, ἀριθμὸς...

Φθάσασα εἰς τὸ ὑποδειχθὲν μέρος ἠρώτησεν :

— Ἡ κυρία Κρονδέν ;

— Εἰς τὸ δευτερον πάτωμα, ἀπεκρίθη ὁ θυρωρός.

Ἀνέβη.

Ἡ κυρία Κρονδέν εὐρίσκετο ἐν τῇ οἰκίᾳ τὴν ὥραν ταύτην.

— Τὸ ὄνομά σας ; ἠρώτησεν ὁ ὑπρέτης τὴν ἐπισκέπτριαν, ἣτις, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ, τῷ ἐνεχείρισεν τὸ ἐπισκεπτήριόν τῆς.

Μόλις ὁ ὑπρέτης ἔφερε τὸ ἐπισκεπτήριον τοῦτο εἰς τὴν κυρίαν του, αὕτη ἠγέρθη καὶ τρέχουσα εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς ὑποδοχῆς ἐρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας ἐκείνης, ἥς ἡ παρουσία τὴν ἔκκαμε νὰ ἐρωτᾷ φωνάζουσα :

— Πῶς ! εἶσαι σύ, καλὴ μου Ἰουλιέττα !

— Ἐγώ, ἀγαπητὴ μου φίλη.

— Ἐλθέ λοιπὸν εἰς τὸ δωμάτιόν μου, ἐκεῖ θὰ τὰ εἰπούμεν μετὰ τὴν ἡσυχίαν μας.

Αἱ δύο γυναῖκες εἰσῆλθον εἰς τὸ γειτονικὸν δωμάτιον, τὸ ὅποιον ἦτο ἐπιπλωμένον μετὰ πολυτελείας καὶ κομψότητος.

— Σεύρεις, ὅτι σ' ἐνόμιζα πεθαμένην. ἐξηκολούθησεν ἡ Καικιλία, ἀφ' οὗ ἀφῆρεσε τὸν πῖλον τῆς φίλης τῆς καὶ τὴν ἐνηγκαλίσθη ἀκόμη μίαν φορὰν.

— Καὶ τῷ ὄντι, ὀλίγον ἔλειψε ν' ἀποθάνω. Ἀλλὰ καὶ εἰς σὲ εὐρίσχω μεγάλην μεταβολὴν, καλὴ μου Καικιλία.

— Πράγματι.

— Ἰδοὺ τώρα σὲ ἐπαναθλίπω ὑπανδρευμένην.

— Γνωρίζεις μετὰ ποῖον ;

— Μετὰ τὸν κ. Ἐκτορα.

— Μ' αὐτόν.

— Καὶ εἶσαι εὐτυχῆς ;

— Εὐτυχιστάτη. Σὺ μόνον ἔλειπες ἀπὸ τὴν εὐτυχίαν μου καὶ ἰδοὺ, ὅτι σὲ ἐπανευρίσχω.

— Καὶ ὁ σύζυγός σου σ' ἀγαπᾷ ;

— Ὄ ! ὄχι καθὼς ἠγάπα σέ, ἀλλὰ μ' ἀγαπᾷ πολύ, εἶπεν ἡ Καικιλία μειδιῶσα.

— Ἀλλὰ πῶς συνέβη νὰ τὸν συζευχθῆς ;

— Τί νὰ σοῦ πῶ ἡ προφητεία τῆς Καίσαρινης μετὰ ἐξέκλισε τὸ κεφάλι. Καθὼς γνω-

ρίζεις, τὴν ἰδίαν ἡμέραν τῶν γάμων σου σοῦ εἶπα, ὅτι ἕκαμες ἄσχημα νὰ μὴ ἀκολουθήσῃς τὴν συμβουλὴν τῆς μαγίσσης. Ἐκτοτε ἐβασάνιζα τὸν ἑαυτόν μου σκεπτομένην, ἂν τὴν εὐτυχίαν, τὴν ὁποίαν θὰ σοὶ ἐδίδεν ὁ Ἐκτωρ, ἠδύνατο νὰ τὴν παράσχῃ εἰς ἄλλην. Ἀπὸ πολλὰ μέρη μᾶς ἔκαμναν προτάσεις. Ἠρνούμην εἰς ὅλας. Σὺ ἀναχωρεῖς ἀπὸ τὴν ἑπαυλιν. Κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν ἀγώνων ὁρόμου, περὶ τὰς ἀρχὰς Ὀκτωβρίου, δηλαδὴ τέσσαρας μῆνας μετὰ τὸν γάμον σου περίπτου, ἡ Καίσαρινη ἐπανῆλθεν. Ἐπῆγα νὰ τὴν συμβουλευθῶ καὶ ἐπειδὴ μετὰ εἶπεν, ὅτι μεγάλα δυστυχία ἐπαπειλοῦνται διὰ σέ, τὴν ἠρώτησα, ἂν ἦτο δυνατόν νὰ ἀποφύγῃς τὰς δυστυχίας ταύτας. Μοὶ ἀπάντησεν, ὅτι ἦτο ἀδύνατον, διότι τὰ δυστυχήματα ταῦτα δὲν θὰ προήρχοντο οὔτε ἀπὸ σέ, οὔτε ἀπὸ τὸν σύζυγόν σου, ἀλλ' ἀπὸ ἑνα συγγενῆ τοῦ κ. Δερμενόν. Εἶνε ἀληθές ;

— Φεῦ ! ναί, ἐπιθύρουν ἡ Ἰουλιέττα.

— Τότε, ἐξηκολούθησεν ἡ Καικιλία, τὴν ἠρώτησα, ἂν ὁ Ἐκτωρ θὰ ἐνουμφεύετο ἄλλην καὶ ἂν θὰ τὴν καθίστα εὐτυχῆ. Μοῦ εἶπεν, ὅτι θὰ παρήρχετο καιρὸς, μέχρις οὗτου παρηγορηθῇ ἐκ τῆς λύπης του, ἀλλ' ὅτι, ἂν ἤθελον ν' ἀναλάβω τὴν θεραπείαν, θὰ ἔφθανα εἰς εὐχάριστον ἀποτέλεσμα· μοὶ εἶπε δὲ πρὸς τοῦτους ἡ Καίσαρινη, ὅτι δὲν διέκρινε νέφη εἰς τὸν ὀρίζοντα τοῦ μέλλοντος μου.

Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἡ ἰδέα τὴν ὁποίαν εἶχον συλλαβεῖ, μετετρέπη εἰς ἀμετάκλητον ἀπόφασιν. Ὁ Ἐκτωρ ἐπανερχεται δύο μῆνας μετὰ τὴν ἀναχώρησιν σου περίπτου. Ἦτο ἀκόμη μελαγχολικός, ὁ πατήρ του ἐπώλησε τὸ συμβολαιογραφεῖόν του καὶ οἱ δύο δὲ μᾶς ἐπισκέπτοντο συχνά. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸν παρηγόρησα καὶ ἤρχισε νὰ μεκκλωκωττάξῃ. Τέλος, ἀπεφάσισε νὰ με νυμφευθῇ καὶ ὁμολογῶ, ὅτι δὲν μετενόησε καθό-

λου διὰ τὴν ἀπόφασίν του. Ἴδου ὅλη μου ἡ ἱστορία.

— Καὶ σὺ τὸν ἀγαπᾷς ;

— Πολύ. Δὲν εἶναι ἔρωτες, ἀλλ' ἀγάπη λίαν εὐλικρινής, λίαν ἀληθής, τοιαύτη ἀφοσίωσις καὶ ἀγάπη, ἣτις εἶνε ἀπαραίτητος δι' ἀνδρόγυνον, τὸ ὁποῖον θέλει νὰ ζήσῃ εὐτυχής.

— Καὶ ὁ πατέρας σου, ἡ μητέρα σου ;

— Εἶνε καλὰ ἐδυσκολευθήσαν, καθὼς φαντάζεσαι, νὰ μ' ἀφήσουν νὰ νυμφευθῶ τὸν Ἐκτορα. Ἐφώναζον, ὅτι ὁ γάμος εἶνε δυσανάλογος ! μοῦ προέλεγον ὅλα τὰ εἶδη τῶν δυστυχιῶν. Ἐγὼ, ἣτις εἶχον πάντοτε εἰς τὸ κεφάλι μου τὴν προφητείαν, δὲν ἤκουσα τίποτε ἀπὸ αὐτὰ, ἐπέμενα, καὶ καθὼς συμβαίνει εἰς τὰς περιστάσεις ταύτας, οἱ γονεῖς μου ὑπέκυψαν εἰς τὰς θελήσεις μου. Τώρα δὲ εἶνε κατενθουσιασμένοι μὲ τὸν Ἐκτορα.

— Εἶσαι λοιπὸν πράγματι εὐτυχής ;

— Εὐτυχιστάτη.

Κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην ἐκτύπησαν εἰς τὴν θύραν.

— Ἐμπρός, εἶπεν ἡ Καικιλία.

Τροφός, κρατοῦσα εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς παχουλοῦ βρέφος, εἰσῆλθεν.

— Ἄ ! ἐλησμόνησα τὴν κόρην μου, ἐφώναζεν ἡ κυρία Κρονδέν, δεικνύουσα εἰς τὴν κυρίαν Δερμενὸν θελκτικὸν κοριτσάκι, ὅπερ τῇ ὑπεμεγείᾳ καὶ τῇ ἔτεινε τὰς μικρὰς χεῖρας του. Κύτταξέ την πόσον εἶνε εὐμορφη.

Καὶ συγχρόνως ἡ Καικιλία παρουσίαζε τὸ τέκνον τῆς εἰς τὴν κ. Δερμενὸν, ἣτις τὸ κατεφίλει

— Σεύρεις πῶς ὀνομάζεται ;

— Ὅχι.

— Ἰουλιέττα, ἀγαπητή μου, καθὼς σὺ.

— Ἐκ τύχης ;

— Ὅχι. Τῆς ἔδωκα τὸ ὄνομα αὐτὸ ἐπιτηδες εἰς ἀνάμνησιν τοῦ παρελθόντος τοῦ Ἐκτορος, καὶ ἵνα τὸ ὄνομα τοῦτο τῆς φέρῃ εὐτυχίαν.

— Εἶθε νὰ εὐτυχῆσῃ καὶ νὰ μὴ γείνη δυστυχής, καθὼς ἐγώ.

— Ὅθ' μοῦ διηγηθῆς λοιπὸν ὅλας σου τὰς δυστυχίας ;

— Ἐγὼ μυστικὰ διὰ σέ ; εἶπεν ἡ Ἰουλιέττα τείνουσα τὴν χεῖρα εἰς τὴν κυρίαν Κρονδέν.

— Ἐ, λοιπὸν ! Ἄνέττα, πήγαινε νὰ περιπατήσῃς μὲ τὴν μικρὰν καὶ πρόσχεέ την, εἶπεν ἡ Καικιλία εἰς τὴν τροφόν, ἣτις ἐξῆλθε φέρουσα μεθ' ἑαυτῆς τὸ βρέφος.

— Καὶ πρῶτον, δικτὶ ἀκόμη τὸ πένθος αὐτό, ἀφ' οὗ ἡ μήτηρ σου ἀπέθανε πρὸ δύο ἐτῶν ;

— Πενθηρωῶ διὰ τὸν σύζυγόν μου.

— Τὸν κύριον Δερμενὸν !

— Ἀπέθανε πρὸ ἑξ ἑβδομάδων.

— Καὶ μὲ ἐνεθυμήθης ἀμέσως. ἀτυχῆς μου φίλη ! ὦ ! Θεέ μου ! καὶ ἐγὼ σοῦ ὁμιλῶ περὶ τῆς εὐτυχίας μου, χωρὶς νὰ γνωρίζω, ὅτι σὲ κάμνω νὰ ὑποφέρῃς περισσότερον. Συγχώρησόν με, καλὴ μου Ἰουλιέττα, συγχώρησόν με.

— Ἡ εὐτυχία σου εἶνε παρηγορία δι' ἐμέ. διότι ἂν καὶ σὺ ἦσο δυστυχής, θὰ ὑπέφερα διπλασίως.

Καὶ ἡ Ἰουλιέττα ἐσπόγγισε τοὺς ὀφθαλμούς τῆς, τοὺς ὁποίους ἀπὸ τοῦ γάμου τῆς πολλάκις ἐσπόγγισε, διότι πολλάκις εἶχε κλαύσει.

— Ἄλλ' ἡ εὐτυχία μου ἀνῆκεν εἰς σέ, ὑπέλαθεν ἡ Καικιλία, διὰ τὴν ἀπωθῆσθαι ;

— Ἐχεις δίκαιον νὰ μὲ ἐπιπλήττῃς διέπραξα μέγα σφαλμα.

— Ἐλα τώρα, διηγήσου μου ὅλας σου τὰς θλίψεις.

— Γνωρίζεις πῶς ἡ μητέρα μου ἀπέθανεν αἰφνιδίως, ἡ καλὴ μου μητέρα, ἣτις μὲ ἠγάπα τόσο ;

Καὶ νέα δακρυὰ ἐκάλυψαν τὴν φωνὴν τῆς κ. Δερμενόν.

— Μετὰ τὸν θάνατον τῆς μητρός μου, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἰουλιέττα, ὁ σύζυγός μου μὲ ἐπεισεν, ὅτι ἔπρεπε ν' ἀφῆσωμεν τὴν Γαλλίαν, ἣτις μοὶ ἀνεκάλει θλιβερὰς ἀναμνήσεις, καὶ νὰ ταξειδεύσωμεν χάριν διασκεδάσεως. Γνωρίζεις πόσον ἠγάπων τὸν Ἐρρίκον ἕκκα μὲν ἠθέλησεν. Ἐκτὸς τούτου μὲ συνεβούλευσε νὰ πωλῆσωμεν τὴν ἔπαυλιν, λέγων μοι, ὅτι ἡ ἐξοχικὴ αὕτη οἰκία, μεθ' ὅ,τι συνέβη, δὲν ἐχρησίμευε πλέον δι' ἐμέ ὡς τόπος διαμονῆς. Ἡμῖν ἐξηνητημένη ἐκ τῶν θλίψεων, δὲν εἶχον δυνάμεις ν' ἀντιστῶ. Ἡ ἔπαυλις ἐπωλήθη. Ἀνεχώρησαμεν δι' Ἰταλίαν.

» Δὲν ἐγνωρίζον, ὅτι ὁ Ἐρρίκος ἀναχωρῶν ἄφηνεν εἰς τὸν θεῖόν του μέρος τῶν χρημάτων, τὰ ὁποῖα ἔλαβεν ἐκ τῆς πωλήσεως. Δὲν δύνασαι νὰ φαντασθῆς τί πρᾶγμα ἦτο ὁ θεῖος αὐτός, ἀγαπητὴ μου Καικιλία. Δὲν θὰ πιστεύσῃς, ὅτι αὐτὸς ὑπῆρξεν ἡ αἰτία ὅλων μας τῶν δυστυχιῶν, τὰς ὁποίας εὐτυχῶς δὲν ἐπρόφρασε νὰ γνωρίσῃ ἡ μήτηρ μου, ἣτις ἀπέθανε μὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι μὲ ἄφηνεν εὐτυχῇ πλησίον τοῦ Ἐρρίκου. Ὁ θεῖος οὗτος εἶχε ζήσει βίον ἀκόλαστον.

» Ἀμέσως μετὰ τὸν γάμον μου παρετήρησα, ὅτι τὰ οικονομικὰ τοῦ Ἐρρίκου δὲν ἦσαν εἰς καλὴν κατάστασιν, καὶ ὅτι δὲν ἦτο τόσο πλούσιος, ὅσον τὸν ἐνόμιζον. Μόλις εἶχεν εἰσοδήμα ἑξ̄ χιλιάδων φράγκων. Ὅσον ἀφορᾷ τὸν βαρῶνον, οὗτος δὲν εἶχεν ἀπολύτως τίποτε. Ἡ μητέρα μου ἐκράτησε δι' ἑαυτῆν δέκα χιλιάδας φράγκων κατ' ἔτος, μὰς παρεχώρησε δεκαπέντε καὶ ἀπεφάσισε νὰ ζήσῃ μαζί μας.

» Ὅσον ἀφορᾷ τὸ εἰσοδήμα, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀκόμη ὁ Ἐρρίκος, τὸ προσέφερον εἰς τὸν θεῖόν του ἐπὶ τῇ ὑποσχέσει, ὅτι θὰ ἤλλασσε ζῶν καὶ θὰ ἤρκειτο εἰς τὸ ποσὸν αὐτό.

» Ἐπὶ ἑν ἔτος ἐζήσαμεν ἀρκετὰ εὐτυχεῖς, ἂν καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἡ διαγωγή τοῦ ἀνθρώπου τούτου ἐστενοχώρει τὸν Ἐρρίκον, ὅστις μοῦ τὸ ἀπέκρυπτεν, ὅσον ἠδύνατο περισσότερον.

» Γνωρίζεις, ὅτι ἡ ἀγαπῶσα γυνὴ δὲν ἀφῆνε τίποτε νὰ τῆς διαφύγῃ. Ὁ θεῖος Γαβριὴλ ἤρχετο εἰς τοὺς Παρισίους κατὰ διαλείμματα, ἀλλ' ὡσάκις μὰς ἐπισκέπτετο, ἐλάμβανον χώραν σκηναὶ μεταξύ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀνεψιοῦ του.

» Πάντοτε τὸ ὄνομα τῆς μαρκησίας δὲ Δρανσύ ἦτο ἀναμειγμένον εἰς τὰς ἀπαν-

τήσεις, τὰς ὁποίας ὁ Ἐρρίκος εἶδε, εἰς τὸν θεῖόν του».

— Ἡ μαρκησία δὲ Δρανσύ ! εἶπεν ἡ Καικιλία μετ' ἐκπλήξεως.

— Ναί, καλὴ μου φίλη, ἡ μαρκησία ἦτο ἐρωμένη τοῦ βαρῶνου, καὶ διὰ τὸν ἔρωτα αὐτὸν ἐπέπληττεν ὁ Ἐρρίκος αἰωνίως τὸν θεῖόν του, διότι γνωρίζεις, πόσα ἔδωπάνα ἡ κυρία αὐτὴ εἰς βάρος τοῦ κυρίου Δερμενόν.

— Ἀτυχῆς Ἰουλιέττα, τί σοῦ ἦτο πεπρωμένον !

— Ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἦτο τίποτε. Δὲν δύνασαι νὰ φαντασθῆς, τί ἠσθανόμην, ὅταν ἤκουον τὰς ἐπιπλήξεις, τὰς ὁποίας ὁ σύζυγός μου ἔκαμνεν εἰς τὸν βαρῶνον. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος, ἀποκτηνωθεὶς ἐκ τοῦ βίου, τὸν ὁποῖον διήγαγε, καὶ ἐκ τοῦ τελευταίου τούτου πάθους, διότι μέχρι τρέλλας ἠγάπα τὴν γυναῖκα αὐτήν, μοὶ ἐνέπνεε φοβεράν ἀπέχθειαν.

» Ὁ γέρον οὗτος, ὅστις εἶχε τρεῖς τὴν ἡλικίαν τοῦ ἀνεψιοῦ του, μοὶ ἐπροξέει συγχρόνως φρικτὴν καὶ οἰκτον.

» Ὅθ' δυσκολευθῶ νὰ σοῦ παραστήσω τὸν ἐκτεθηλυμένον αὐτὸν χαρακτήρα. Ὅσον περισσότερον ἐγγράσκει, τόσον περισσότερον ἐλησμονεῖ τὰ αἰσθήματα τῆς τιμῆς καὶ τῆς χρηστότητος. Ἦρχοντο ἡμέραι, καθ' ἃς ὁ Ἐρρίκος μοὶ ἔλεγεν :

» — Ὁ ἄνθρωπος αὐτός θὰ κάμῃ ὅ,τι τοῦ ἔλθῃ στὸν νοῦν, διὰ νὰ εὔρη χρήματα, ἂν δὲν τοῦ δίδω.

» — Δίδε του, φίλε μου, ἔλεγα πάντοτε, ἴσως διορθωθῇ.

» — Οὐδέποτε, ἀπεκρίνετο ὁ Ἐρρίκος, τὸν ὁποῖον ἡ κατάστασις αὐτὴ κατεθασάνιζεν.

» Ἐνίοτε ἔλεγα εἰς τὸν σύζυγόν μου :

» — Κηρυξέ τον δικαστικῶς παράφρονά δὲν σοῦ εἶνε δύσκολον τοῦτο.

» — Δὲν δύναμαι, μοὶ ἀπήντα. Μεταξὺ μας τοῦ λέγω ὅ,τι πρέπει νὰ τοῦ εἴπω, ἀλλὰ δὲν θὰ ἔχω ποτὲ τὸ θάρρος νὰ τὸν ὑβρίσω καὶ δημοσίᾳ. Ὁ πατήρ μου εἰς αὐτὸν μὲ ἐνεπιστεύθη, αὐτὸς μὲ ἀνέθρεψε, εἶμαι βέβαιος ὅτι μ' ἀγαπᾷ καὶ θὰ εἶνε ἀχαριστία νὰ ἀποτολμῆσω τοιοῦτόν τι.

» Ἐν τῷ μεταξύ, ἡ μήτηρ μου ἀπέθανε καὶ ἐπώλησα τὴν ἔπαυλιν. Ὁ Ἐρρίκος μοὶ ἀπέκρυπτε τὴν ἀληθῆ αἰτίαν, ἣτις τὸν ἠνάγκασε ν' ἀφῆσῃ τὴν Γαλλίαν.

» Ὁ θεῖος Γαβριὴλ κατεσπατάλησε τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα ὁ σύζυγός μου τοῦ ἔδωκεν ἀμέσως μετὰ τοὺς γάμους μας, καὶ εὐρίσκετο πάλιν χωρὶς λεπτόν.

» Ὁ Ἐρρίκος ἔκαμεν ἀκόμη τελευταίαν θυσίαν, τῷ ἔδωκε τριάκοντα χιλιάδας φράγκων καὶ διὰ νὰ μὴ παρίσταται μάρτυς τῶν ἀνοησιῶν τοῦ θεοῦ του, ἀνεχώρησε λέγων καθ' ἑαυτὸν :

» — Ἐκαμα ὅ,τι ἔπρεπε νὰ κάμω, καὶ ὅ,τι θέλει ἄς ἀπογεῖνῃ ὁ θεῖός μου.

» Πάντα ταῦτα, προστιθέμενα εἰς τὸν θάνατον τῆς μητρός μου, δὲν μὲ καθίστων, ἐννοεῖται, εὐτυχῇ. Ἐγεῖνα μελαγχολικὴ, δὲν ἠσθανόμην τὸν ἑαυτὸν μου καλὰ, ἐγώ, ἣτις οὐδέποτε ἠσθένησα.

» Ὁ χαρακτήρ μου δὲν συνεβιβάζετο μὲ τὰς ἀπροσδοκῆτους ταύτας καταστροφὰς

καί, ὀφείλω νά σοῦ τό ὁμολογήσω, ἡ πρόρρησις τῆς Καισαρίνης μοῦ ἤρχετο συχνά εἰς τόν νοῦν.

» Ἀνεχωρήσαμεν, χωρίς νά εἴπωμεν εἰς κανένα πού ἐπηγαίναμεν.

» Ἡμέραν τινά ὁ Ἑρρικός ἔλαβεν ἐπιστολήν, τήν ὁποίαν ἀρχίσας νά ἀναγινώσκῃ ὠχρίασεν.

» Τόν ἐπλησίασα καί τόν ἠρώτησα τί εἶχεν.

» Μοί εἰδίζει τήν ἐπιστολήν.

» Ἦτο ἐπιστολή τοῦ βαρῶνου καί περιεῖχε τά ἐξῆς :

« Ἀγαπητέ μου ἀνεψιέ,

» Ὄταν θά λάβῃς τήν ἐπιστολήν αὐτήν, θά εἶμαι νεκρός. Δέν ἔχω πλέον χρήματα. Ἡ μαρκησία, ἄνευ τοῦ ἔρωτος τῆς ὁποίας δέν ὄναμαι νά ζήσω, βλέπouσα ὅτι δέν ἔχω πλέον λεπτόν, μοῦ ἔκλεισε τήν θύραν. Ἐστειλα τήν ἰδίαν ἐπιστολήν εἰς ὅλας τὰς μεγαλοπόλεις τῆς Ἰταλίας. Συγγνώμην διά τήν θλιψίν, τήν ὁποίαν σοῦ ἐπροξένησα. Ἀλλοίμονον ! δέν εὐρίσκω ἄλλο καταφύγιον, ἐκτός τοῦ θανάτου.

» Ὁ ἀγαπῶν σε θεῖός σου
» ΓΑΒΡΙΗΛ ΔΕΡΜΕΝΟΝ ».

» — Ἀνέγνωσας; μοι εἶπεν ὁ σύζυγός μου.

» — Ναί, τῷ εἶπον ἐκπληκτός ἐκ τῆς εἰδήσεως ταύτης

» — Ἄκουσε, μοῦ εἶπε χαμηλοφῶνως, πρέπει νά ἀναχωρήσωμεν.

» — Διατί;

» — Διότι, μοι ἀπεκρίθη ὁ Ἑρρικός, ἀφ' οὗ εἰδίστασεν ἐπί τινας στιγμάς. Ἄν ὅ,τι μοῦ γράφῃ ὁ θεῖος εἶνε ἀληθές, δέν θά ἠτύοκτόνησε, πρό τοῦ διαπράξῃ ἀτιμίαν τινά.

» — ὦ ! Θεέ μου ! ἐκρύχασα, ἕξ ἀναχωρήσωμεν ταχέως.

» Ἀνεχωρήσαμεν ἐφθάσαμεν εἰς τήν πόλιν Σ... »

— Ναί, τό ἔμαθα, εἶπεν ἡ Καικιλία.

— Ποῖος σοί τό εἶπεν;

— Ἡ μήτηρ μου μοί τό ἔγραψεν.

— Τότε γνωρίζεις ὅ,τι συνέβη;

— Καθ' ὀλοκληρίαν δέν θά σοῦ ἔκαμνα λόγον πρώτη, φοβουμένη μήπως σέ ταράξω. Ὁ κύριος Γαβριήλ, περιεθῶν εἰς δύσκολον θέσιν καί μὴ δυνάμενος νά ὑπομείνῃ τήν ἔλλειψιν τῶν χρημάτων καί συνεπεῖα τούτου τήν στέρησιν τῆς μαρκησίας, κατέφυγεν εἰς πλαστάς συναλλαγματικάς.

— Ναί, ἐψιθύρῃσεν ἡ Ἰουλιέττα.

— Καί γνωρίζεις εἰς τίνος χεῖρας εὐρίσκοντο αἱ συναλλαγματικά αὐταί;

— Ὅχι· ὁ σύζυγός μου δέν μοῦ ἔκαμνε ποτέ λόγον περὶ τούτου.

— Εἰς χεῖρας τοῦ πενθεροῦ μου. Ἡ πλαστογραφηθεῖσα ὑπογραφή ἀνῆκεν εἰς γνωστόν ἐνταῦθα ἔμπορον. Ὀλίγας ἡμέρας πρό τῆς λήξεως ὁ κύριος Δερμενόν ἐπεσεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ πενθεροῦ μου καί ὠμολόγησε τήν ἀλήθειαν. Ὁ κύριος Κρονδέν ἤθελε νά τόν καταδιώξῃ δικαστικῶς, διότι δέν εἶχε λησμονήσει τόν τρόπον, καθ' ὃν προσήνεγθη ὁ Ἑρρικός πρὸς τόν Ἑκτορά, ἀλλ' ὁ σύζυγός μου ἀντίστη καί ἐπλήρωσε κατὰ τήν ἡμέραν τῆς λήξεως τὰς συναλλαγματικάς. Κατόπιν ἦλθεν ὁ σύζυγός σου. Ὁ

Ἑκτωρ τοῦ ἀιγηθήθῃ ὅλην αὐτήν τήν ἱστορίαν· σὺ, κατὰ τόν χρόνον τούτον, εὐρίσκεσο ἀκόμη εἰς Παρισίους. Ὁ Ἑρρικός ἀπεξημίωσε τόν Ἑκτορά διὰ τὰς συναλλαγματικάς καί ἀνεχώρησεν.

— Ναί, ἀλλὰ δυστυχῶς παρεσύρθη ἀπὸ τὰ αἰσθήματα τῆς ὀργῆς, τὰ ὁποῖα τόν κατέκλυζον, καί κατεστράφημεν, ἐνῶ ἠδυνάμεθα νά ζήσωμεν ὅπως ὅποτε εὐτυχεῖς μετὰ τόν θάνατον τοῦ θεῖου του.

» Δέν κατώρθωσε νά παρηγορηθῇ διὰ τό αἶσχος, τό ὁποῖον ὀλίγον ἔλειψε νά κηλιδώσῃ τό ὄνομά του, καί διὰ τό σφάλμα, τό ὁποῖον ὁ βαρῶνος διεπράξε.

» Συναντήσας λοιπὸν τόν μαρκησίον δὲ Δρανσύ τόν ἐρράπισε, διότι ὁ ἄνθρωπος οὗτος, ὅστις ἐκεροδοσκόπει ἐκ τῆς διαγωγῆς τῆς συζύγου του, ὑπῆρξεν ἡ κυριωτέρα ἀφορμὴ αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως.

» Ὁ μαρκησίος ἐδέχθη τό ράπισμα καί δέν εἶπε τίποτε, μόνον ἔγραψεν εἰς τόν υἱόν του ὅ,τι συνέβη, ἀποκρύψας φυσικὰ τοὺς λόγους τῆς σκηνῆς ταύτης, καί ὁ υἱός, ὅστις ἦτο ἀξιοματικός ἐν Ἀφρικῇ, ἐζήτησεν ἄδειαν καί ἦλθεν εἰς Γαλλίαν, ὅπως ἐκοδικήσῃ διὰ τήν ὕβριν τόν πατέρα του.

» Πρωίαν τινά, εἶνε τώρα δύο μῆνες, ἡμεθα εἰς τήν Νίκαιαν, διότι ὅλαι αὐταί αἱ περιπέτειαι εἶχον κλονίσει τήν ὑγίαν μου, ὥστε οἱ ἰατροὶ μοι συνέστησαν τό κλίμα τῆς μεσημβρίας· πρωίαν τινά λοιπὸν ὁ κόμης δὲ Δρανσύ ἐπεσκέφθη τόν Ἑρρικόν καί τοῦ ἐζήτησε λόγον διὰ τήν ὕβριν ἐκείνην.

» Ἐμονομάχησαν καί μοῦ ἔφεραν τόν σύζυγόν μου πληγωμένον εἰς τό στήθος.

» Τρεῖς ἡμέρας μετὰ τήν μονομαχίαν ὁ Ἑρρικός ἀπέθανεν.

» Ἡ λύπη μὲ κατέβαλε καί ἠσθένησα ἐπικινδύνως· εὐθὺς δὲ ὡς ἀνέρρωσα, ἀνεχώρησα καί ἰδοὺ με πλησίον σου. Δέν εἶμαι ἀκόμη εἴκοσι ἐτῶν καί βλέπεις πόσα ὑπέφερα.

» Βλέπouσα, πόσον ὑπῆρξα δυστυχῆς, δέν γνωρίζω τί μοῦ ἐπιφυλάσσει τό μέλλον καί εἶμαι ἀπηλπισμένη ».

— Τώρα, εἶπεν ἡ Καικιλία λαμβανουσα τὰς χεῖρας τῆς φίλης τῆς, δέν θά μάς ἐγκαταλίπῃς.

— Δέν εἶσαι στὰ καλά σου.

— Δέν τ' ἀκούω αὐτά, θά ζήσης μαζί μας, θά διασκεδάσῃς τήν λύπην σου με τήν συντροφιά μας, θά ἴδῃς πόσον ὁ Ἑκτωρ εἶνε καλός καί πόσοο θά σ' ἀγαπᾷ, θά περιποιούμεθα μαζί τήν Ἰουλιέτταν μου καί με ὅλα αὐτά θά παρηγορηθῆς. Εἰς τήν ἡλικίαν μας περνᾷ κανεῖς τήν ὥραν του με τό τίποτε. Εἶσαι νέα, ὠραία, θά ξαναπανδρευθῆς.

— Οὐδέποτε.

— Μὴ τό λέγῃς; τί σοῦ ἀπέμεινεν ἐκ τῆς περιουσίας σου;

— Πεντήκοντα χιλιάδας φράγκων περίπου.

— Ὅθ' ἐμπιστευθῆς λοιπὸν τό ποσόν τοῦτο εἰς τόν Ἑκτορά καί εἰς ὀλίγον καιρόν θά σοῦ διπλασιάσῃ τό κεφάλαιον. ὦ ! ὁ σύζυγός μου εἶνε ἐπιμελής καί φιλόπονος ὅπως ὁ πατήρ του. Τώρα θά ἴδῃς τόν σύζυγόν μου, ἡ μάλλον τόν σύζυγόν μου, προσέθηκεν ἡ

Καικιλία γελῶσα, ὅτι, ἂν μὲ ἤκουες, θά ἦτο σήμερον ἰδικός σου.

— Φεῦ ! θά ἔκαμνα καλλίτερα νά σ' ἀκούσω.

— Τώρα εἶνε λιγάκι ἀργά· ἂν ἐγνώριζα τί θά συνέβαινε, σέ βεβαιῶ, ὅτι θά σοῦ τόν ἄφηνα.

— Εἶσαι λοιπὸν πάντοτε ἀνόητη;

— Πάντοτε, τό βλέπεις πολὺ καλά.

Ἡ Καικιλία ἐστήμικεν.

— Εἰπέ εἰς τόν κύριον Κρονδέν, ὅτι θέλω νά τοῦ ὁμιλήσω, εἶπεν εἰς τόν θαλαμηπόλον.

Ἁ Ἑκτωρ εἰσῆλθε μετ' ὀλίγον μὴ ὑποπεύων καθόλου, ὅτι ἡ Ἰουλιέττα ἦτο ἐκεῖ.

— Ἀγαπητή μου φίλη, εἶπεν ἡ Καικιλία, σοῦ παρουσιάζω τόν Ἑκτορά Κρονδέν, σύζυγόν μου.

Ἡ Ἰουλιέττα ἠγέρθη καί ὁ υἱός τοῦ συμβολαιογράφου δέν ἠδυνήθη νά κρατήσῃ κραυγὴν ἀναγνωρίσας τήν κ. Δερμενόν.

— Καί σοῦ ἀναγγέλλω, ἐξηκολούθησεν ἡ κ. Κρονδέν ἀποτεινομένη πρὸς τόν σύζυγόν τῆς, ὅτι ἡ Ἰουλιέττα, ἥτις δυστυχῶς εἶνε χήρα, θά μείνῃ μαζί μας. Ἄ ! τώρα, πού εἶνε χήρα, πόσον θά μετανοῆς, ὅτι μὲ ἐνυμφεύθης. Ἄν ἦσο ἐλεύθερος, θά ἔθετες τήν περιουσίαν σου, τό ὄνομα καί τόν ἔρωτά σου εἰς τοὺς πόδας τῆς. Παρηγορήθητι, καλέ μου σύζυγε, ὅ,τι ἔγεινε δέν ἀπογίνεται.

Ἡ Καικιλία διηρμήνευε διὰ τρόπον τόσον ἐπαγωγῶν τήν ὅλως φυσικὴν συγκίνησιν, τήν ὁποίαν ἡ παρουσία τῆς Ἰουλιέττας παρήγαγεν ἐπὶ τοῦ συζύγου τῆς, ὥστε οὗτος τήν ἠσπασθη εἰς τό μέτωπον τείνων τήν χεῖρα εἰς τήν κ. Δερμενόν.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἡ Ἰουλιέττα ἔμεινεν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ κ. Κρονδέν. Ἐπανεῖδε πάντα τὰ πρόσωπα, τὰ ὁποῖα εἶχε γνωρίσει ἄλλοτε, τόν πατέρα καί τήν μητέρα τῆς Καικιλίας, τόν πατέρα Κρονδέν, ὅστις τήν ἠγάπησε ὡς ἴδιον τέκνον.

Ἁ ὅ,τι τῆς εἶπεν ἡ φίλη τῆς, ἐπραγματοποιήθη.

Ἁ Ἑκτωρ ἐδιπλασίασε τήν περιουσίαν τῆς Ἰουλιέττας, ἀλλὰ, χωρίς νά τό θέλῃ, ἡ διαρκῆς παρουσία τῆς γυναικὸς ταύτης, τήν ὁποίαν τόσον περιπαθῶς ἠγάπησε καί τήν ὁποίαν δέν εἶχε λησμονήσει καθ' ὀλοκληρίαν, τόν ἔριπτεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν εἰς κίφινδιαν μελαγχολίαν, ἥτις δέν διέφυεγεν οὔτε τήν Καικιλίαν, οὔτε τόν κ. Κρονδέν, οὔτε τήν Ἰουλιέτταν.

Ἡ τελευταία ἀνεκοίνωσεν εἰς τήν Καικιλίαν τήν ἀπόφασίν τῆς νά ἀναχωρήσῃ.

— Ἐνωῶ τό εὐγενές αἶσθημα, ἀπὸ τό ὁποῖον περαινείσαι. Παρητήρησας τήν ἐπιρροήν, τήν ὁποίαν ἐξασκέεις ἀκόμη ἐπὶ τοῦ συζύγου μου, καί φθεῖσαι μήπως μοῦ προξενήσῃς κακὸν μένουσα μαζί μας περισσότερον. Δέν ζηλοτυπῶ τόν Ἑκτορά· ἀπ' ἐναντίας προτιμῶ νά τόν βλέπω ἐν τῇ καταστάσει ταύτῃ, παρ' ἀδιάφορον, τοῦτο ἀποδεικνύει, ὅτι ἔχει καρδίαν. Μείνε ἀκόμη μαζί μας, καλῇ μου φίλη, μέχρις ὅτου παρῆλθῃ καθ' ὀλοκληρίαν ἡ λύπη σου.

Αἱ δύο φίλοι ἐνηγκαλίσθησαν ἀλλήλας καί ἡ Ἰουλιέττα ἔμεινεν ἀκόμη.

Ἁ ὅσον ἀφορᾷ τόν πρώην συμβολαιογρά-

φον, εἶπεν καὶ αὐτὸς μίαν ἡμέραν εἰς τὸν υἱὸν του :

— Ἔσο ἐλεύθερος μαζί μου, ἀγαπᾶς ἀκόμη τὴν κ. Δερμενόν.

— Ὅχι, πατέρα μου, δὲν τὴν ἀγαπῶ πλέον, καθὼς ἄλλοτε, ἀλλ' ἀφ' οὗτου εὐρίσκειται ἐδῶ, αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτὸν μου διαφορετικόν.

— Πρέπει νὰ παύσῃ αὐτὴ ἡ κατάστασις καὶ διὰ τὴν ἡσυχίαν σου καὶ διὰ τὴν ἡσυχίαν τῆς συζύγου σου.

— Δὲν εἶνε δυνατόν νὰ διώξωμεν τὴν κ. Δερμενόν.

— Ὅχι, ἀλλὰ κάλλιστα δυνάμεθα νὰ τὴν ὑπανδρεύσωμεν.

— Ἔχεις δίκαιον, ἐτραύλισεν ὁ Ἐκτωρ, ὅστις δὲν ἐσκέφθη ποτὲ τὸ μέσον τοῦτο. Αὐτὸ εἶνε προτιμότερον. Ἀλλὰ ποῖον θὰ τῆς δώσωμεν ;

— Τὸν Ἰουλιὸν Διβρῦ.

— Τὴν ἀγαπᾶ ;

— Ναί.

— Καὶ ἐκείνη ;

— Δὲν τὸν ἀγαπᾶ ἀκόμη, ἀλλὰ θὰ τὸν ἀγαπήσῃ. Εἶνε νέος, πλούσιος, καθ' ὅλα ἀντάξις διὰ τὴν Ἰουλιέτταν.

— Ναί, θὰ τὸν ἀγαπήσῃ χωρὶς ἄλλο, ἐπιθύρῃσεν ὁ Ἐκτωρ φέρων τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου, ὡς νὰ ἤθελεν νὰ ἀποδιώξῃ σκέψιν, ἣτις τὸν ἐβασάνιζεν.

— Ἄς τὸν πάρῃ, ἐξηκολούθησε, θὰ ζήσουν εὐτυχεῖς.

— Εἶσαι τῆς γνώμης μου ;

— Ναί.

— Τότε θὰ εἶπω εἰς τὴν Καικιλίαν νὰ κάμῃ λόγον εἰς τὴν Ἰουλιέτταν.

— Κάμε ὅ,τι κρίνεις καλόν, πατέρα μου.

Ὁ Ἐκτωρ μετὰ τὴν συνδιάλεξιν ταύτην ἐκλείσθη εἰς τὸ δωμάτιόν του. Δὲν γνωρίζομεν τί ἔκαμε δυνάμεθα μόνον νὰ εἴπωμεν, ὅτι, ὅταν ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ δωματίου, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν κατακόκκιναι, ὡς νὰ εἶχε κλαύσει.

Κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον ὁ πατὴρ Κρονδὲν ἀνεκοίνωσεν εἰς τὴν νύμφην του τὸ σχέδιόν του καὶ τὴν παρεκάλεσε νὰ τὸ προτείνῃ εἰς τὴν κ. Δερμενόν.

— Θὰ κάμω ὅ,τι θέλεις, ἀπεκρίθη ἡ Ἰουλιέττα εἰς τὴν Καικιλίαν.

— Ἐ, λοιπόν ! νὰ μὴ νυμφευθῆς ἀκόμη.

— Διατί ;

— Διότι θὰ ἐλυπεῖτο πολὺ ὁ Ἐκτωρ.

— Τί θέλεις νὰ εἶπῃς ;

— Θέλω νὰ εἶπω, ὅτι σ' ἀγαπᾶ ἀκόμη καὶ ἂν μᾶς ἄφηνες ἀποτόμως, θὰ ὑπέφερα ἐκ τούτου ἐγώ. Σοῦ ζητῶ ἀκόμη ἐξ μῆνας διὰ νὰ τὸν θεραπεύσω ἐντελῶς.

Ἡ Καικιλία ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ δὲν ἐνήργησεν, ὡς σύζυγος μὲ καρδίαν, ὡς γυνὴ μὲ πνεῦμα :

Πόσον μεγαλειτέραν ἀξίαν θὰ εἶχεν ὁ γάμος, ἐὰν καὶ σήμερον ἀκόμη ὑπῆρχον τοιαῦται σύζυγοι !

Ἐξ μῆνες παρῆλθον καὶ κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἡ Καικιλία περιέβαλε τὸν σύζυγόν της δι' ἔρωτος τόσον περιπαθοῦς δι' ἀφροσύσεως τόσον θερμῆς, ὥστε κατ' ὀλίγον ὁ Ἐκτωρ ἐλησμόνησε τὸ πρῶτον αἰσθημά του.

— Ἔχεις σὴν συγκατάθεσίν μου, εἶπεν ἡμέραν τινα ἡ Καικιλία εἰς τὴν φίλην της.

— Καὶ ὁ Ἐκτωρ ; ἠρώτησεν ἡ Ἰουλιέττα μετὰ μειδιάματος, τοῦ ὁποίου μόνον ἡ κ. Κρονδὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ τὴν σημασίαν.

— Καὶ ὁ Ἐκτωρ συγκατατίθεται.

Ὁ γάμος ἐτελέσθη, ἀλλ' ὁ κ. Διβρῦ εἶνε πάντοτε ἀσθενής, ἐνῶ ἡ Καικιλία καὶ ὁ Ἐκτωρ ζῶσι πάντοτε εὐτυχεῖς, χωρὶς οὐδὲν νὰ διαπαράσῃ τὴν εὐτυχίαν των.

Τώρα ἂν ἡ πρόρρησις τῆς Καισαρίνης ἐκ τύχης ἐξεπληρώθη, ὁμολογήσατε ὅτι ἡ τύχη εἶνε ὀλίγον ἰδιότροπος.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΑΚΗΣ

Τ Ε Λ Ο Σ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Οἱ Ροξενδάλ.

[Συνέχεια]

— Ἀληθῶς. Ἡδύναμην νὰ σᾶς δώσω συναλλαγματικὴν εἰς οἰανδήποτε τράπεζαν τῆς Νέας Ὑόρκης ἢ οἰουδήποτε ἄλλου μέρους, ὅπερ ἠθέλατε μοὶ ὑποδείξει.

— Προτιμῶ τὰ χαρτονομίσματα.

— Ἔστω.

Ὁ τραπεζίτης ἔθηκε τὸν δάκτυλον ἐπὶ κομβίου κώδωνος.

Εἰς ὑπάλληλος εἰσῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖον.

— Φέρετε ἑκατὸν εἰκοσι πέντε χαρτονομίσματα τῶν χιλίων φράγκων, διέταξεν ὁ Μορέλ.

Ἡ ἄγρια φυσιογνωμία τοῦ Ἰσπανοῦ ἐφαιδρύνθη.

Θὰ ἐλάμβανε λοιπὸν τὸ χρῆμα.

Ἐνόσω δὲν εἶχε τοῦτο ἐν τῇ χειρὶ, ἡ ἐπιχείρησις μόνον κατὰ τὸ ἥμισυ εἶχεν ἐπιτύχει.

Ὁ ὑπάλληλος ἐπανῆλθε σχεδὸν παρευθὺς μετὰ δέσμης χαρτονομισμάτων.

— Καθήσατε ἐκεῖ, εἶπεν ὁ κύριος Μορέλ ἐγειρόμενος τῷ Ἰσπανῷ, καὶ γράψατε.

— Τί νὰ γράψω ;

— Ἀποδείξιν παραλαβῆς.

— Ἐχετε δίκαιον. Ὑπαγορεύσατε.

« Ὁ ὑποσημειούμενος Περὶξ-Σερένο, κατοικῶν πρότερον εἰς Βαρκελώνην, ἔλαβον παρὰ τοῦ κυρίου Μορέλ, τραπεζίτου εἰς Ἀβάναν, τὸ ποσὸν τῶν ἑκατῶν εἰκοσι πέντε χιλιάδων φράγκων, ἀντίτιμον ἑδαμάντων περιγραφομένων ἐν τῷ ἐπισυνημμένῳ πρωτοκόλλῳ, οὗς παρέδωκα ἀμέσως τῷ ρηθέντι κυρίῳ Μορέλ ».

— Ἐγράψατε ;

— Μαλιστα.

— Ὑπογράψατε καὶ συνυπογράψατε καὶ τὸ πρωτόκολλον.

— Ὑπέγραψα.

Ὁ τραπεζίτης προσήρμωσε τὰς διόπτρας του καὶ ἀνέγνωσε τὴν ἀπόδειξιν.

— Οὕτως εἴμεθα ἐν τάξει, εἶπε.

Καὶ ἀποτεινόμενος τῷ ὑπάλλῳ :

— Μετρήσατε τὸ ποσόν, προσέθηκε.

Ὁ Περὶξ ἐνόμισεν ὅτι ἐνώπιόν του ἠνοίχθησαν οἱ οὐρανοί, ὅτι δὲ οἱ ἀρχάγγελοι καὶ πᾶσαι αἱ οὐράναι δυνάμεις ἐξύμνου τὴν εὐτυχίαν του.

Ἐμέτρησε τὰ χαρτονομίσματα, ἔθηκεν αὐτὰ ἐν τῷ χαρτοφυλακίῳ του, ὅπερ ἐφύλαξεν ἐν τῷ θυλακίῳ τοῦ ἐπενδύτου του, ἐχαιρέτισε τὸν τραπεζίτην, ἔλαβε τὸν πῖλόν του καὶ ἐξῆλθε.

Ὁ πρῶτος, ὃν εἶδεν εἰς τὸ ἕτερον μέρος τῆς πλατείας ὑπὸ τὸ ὑπόστεγον τοῦ ξενοδοχείου, ἦν ὁ Καγιόλ.

Ἡ φυσιογνωμία τοῦ πλοίαρχου ἦν ἡρεμὸς ἤδη.

Ὁ Περὶξ ἐβάδιζεν ἐλαφρὸς ὡς πτερόν.

Ἐν τούτοις τὸ χαρτοφυλάκιόν του ἔδει νὰ βαρύνῃ αὐτόν.

Ἐκατὸν εἰκοσι πέντε χιλιάδες φράγκων !

Οὐδεὶς ὅμως ἀγνοεῖ ὅτι οὐδὲν εἶναι βαρύτερον τοῦ κενοῦ βαλαντίου. Σακκίδιον πληρὲς λουδοβικεῖων ἢ ταλλήρων οὐδέποτε ἐβάρυνε τινα.

— Ὠραία ἐσπέρα ! φίλε μου ! Ἀχμπρόν μέρος διὰ νὰ ἀποθαυμάζῃ τις τὰς Ὠραίας νεανίδας τοῦ τόπου. Κρίμα ὅτι θὰ φύγωμεν !

— Φεύγετε, πλοίαρχε ;

— Φεῦ ! λυπούμαι διὰ σᾶς, ὅστις εἴσθε τόσῳ καλὸς σύντροφος. Θὰ χωρισθῶμεν. Καθήσατε ἐδῶ πλησίον μου, σᾶς παρακαλῶ.

Καὶ ἐκάλεσε τὸν ὑπηρέτην.

— Φέρε μίαν φιάλην πόρτο.

Ἐπλήρωσε τὸ ποτήριον τοῦ Ναβαρροῦ.

— Διὰ σᾶς τὸ ἐζήτησα, εἶπε.

Καὶ πῖον ὀλίγον ἐξηκολούθησε :

— Φαίνεσθε εὐχαριστημένους σεις ! Εἴσθε μία χαρὰ καὶ ἐλαφρὸς ὡς πτηνόν ! Βλέπων σᾶς ἐργόμενον ἔλεγα κατ' ἑμαυτόν : « Νάτος, εἶναι εὐθυμότερος ἀπὸ σέ, Καγιόλ ! »

— Ἀπὸ σᾶς, πλοίαρχε ;

— Βεβαίως. Ἐκπλήττεσθε ὅτι εἶμαι σύννους. Ἄλλ' ὁ καιρὸς μὲ στενοχωρεῖ, φίλε μου. Πλήττω. Δὲν μοὶ ἀρέσκει νὰ μένω ἐπὶ πολὺ εἰς τὸ ἴδιον μέρος. Θὰ φύγω λοιπὸν ταχέως.

— Ταχέως ;

— Αὐριον ὑποθέτω ὅτι ὁ ἥλιος δὲν θὰ μὲ ἴδῃ πλέον εἰς αὐτὰς τὰς καλύβας. Θὰ σηκώσω τὴν ἄγκυραν προτοῦ ἐξημερώσῃ καὶ ἀποχαιρετῶ αὐτοὺς τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους ὅλων τῶν χρωμάτων. Ἀρκετὰ τοὺς εἶδα.

— Καὶ ποῦ πηγαίνετε ;

— Εἰς Νέαν Ὀρλεάν, διὰ νὰ ἴδω τὸ μέρος. Θὰ προσεγγίσω μόνον. Θὰ μείνω ὅσον διὰ νὰ σφίξω τὴν χεῖρα ἐνὸς παλαιοῦ φίλου μου Μασσαλιώτου. Ἦτο πλοίαρχος καὶ κάποτε ἐταξείδευσεν εἰς Νέαν Ὀρλεάν, διὰ νὰ φορτώσῃ βᾶμβακα. Ὁ νέος οὗτος ἦτο ἄσχημος ὡς διάβολος τοῦ ἄδου, τὸ ὁποῖον ὅμως δὲν ἠμπόδισε τὴν ξενοδόχον του, κόρην σπανίας καλλονῆς νὰ τὸν ἐρωτευθῇ. Εἶχε δὲ ἡ κόρη γαίας μεγάλης ἀξίας καὶ ἰδοὺ πλούσιος ὁ φίλτατος Μασσαλιώτης. Σεις εἴσθε Ὠραῖος, ἤξεύρετε ;

Ὁ Περὶξ εἶπε καμαρώνων :

— Ἐλα δά.

— Ἀληθῶς εἶσθε ἑώραϊός. Ἐπρεπε νὰ θηρεύσετε περιουσίαν. Εἶσθε ἐγγαμῶς ;

— Ὅχι.

— Ὅχι ; Αἱ ! τί κάθεται, φίλε μου ! Πρέπει νὰ ἔλθης εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο. Δὲν λείπουν πλούσιαι κληρονόμοι, αἱ ὁποῖαι μάλιστα δὲν εὐρίσκουν συζύγους. Ἄν ἤμην νέος, ἤξευρα τί θὰ ἔκαμνα, ἀλλ' ὁ καιρός μου ἐπέρασε. Νυμφεύεται κανεὶς, φίλε μου, νυμφεύεται μὴν περιουσίαν καὶ ἐπειτα ζῆ ἂν θέλῃ. Μὲ τὸ χρῆμα εἶναι πανταχοῦ τις. Τὸ περιεργότερον δὲ εἶναι ὅτι εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον μαζὺ μὲ τὰ χρήματα λαμβάνει κανεὶς καὶ τὰς ἑωραιότερας γυναῖκας τοῦ κόσμου. Ὁραῖον πρᾶγμα, ν' ἀκούῃ τις λεγόμενον ὀπισθὲν του : «Βλέπετε αὐτόν ! εἶναι ὁ σύζυγος τῆς ἑωραίας κυρίας...» Πῶς ὀνομάζεσθε ; Λησμονῶ πάντοτε τὸ ὄνομά σας.

— Περὲξ

— Περὲξ, «τῆς ἑωραίας κυρίας Περὲξ !» Ὁ πλοίαρχος Καγιόλ ἠτένιζε λοξῶς ἐνίοτε τὸν φίλον του, ἵνα μαντεύσῃ τὰς ἐντυπώσεις του.

Εἶχε σπουδαίαν ἐντολὴν νὰ ἐκπληρώσῃ, ἠγνόει ὅμως νὰ ἀγαγῇ αὐτὴν εἰς αἴσιον πέρας ἀθροῦθως.

Ἡ βία ἀπαρέσκει τῷ πλοίαρχῳ Καγιόλ.

— Μόνον ἐν ἐσχάτῃ ἀνάγκῃ ἐφαρμύζει αὐτὴν καὶ πρὸς μεγάλην θλίψιν του.

Ὁ Περὲξ δὲν διανοεῖτο νὰ νυμφεῦθῃ. Ἐσπευδεν ὅμως ν' ἀπέλθῃ τῆς Ἀθάνας, ἐνθα δὲν εἶχε τι πλέον νὰ πράξῃ.

Οὐδόλως δυσηρεστεῖτο ν' ἀπομακρυνθῇ τοῦ τραπέζιτου, παρ' οὗ ἔλαβε μέγα χρηματικὸν ποσόν, πωλήσας αὐτῷ κλοπιμαίους ἀδάμκντας.

Δὲν ὑπελόγισε τόσῳ εὐκολον τὴν ἐπιτυχίαν, καίτοι δὲ ἠγνόει τὸν δεσμόν, ὅστις συνέδεε τὸν Μορέλ καὶ τὸν πλοίαρχον μετὰ τοῦ ἑραστοῦ τῆς γυναίκος, ἣν εἶχε φονεύσει, ἔκρινεν εὐλογον ν' ἀπέλθῃ ὡς οἶόν τε ταχύτερον.

Ἄλλως τε, εἶχε κατὰ νῦν νὰ κρατήσῃ τὸ προῖόν τῆς πωλήσεως δι' αὐτὸν μόνον.

Ὁ Ροβινῶ καὶ ὁ κύριος Δελόγκ δὲν θὰ ἠύχαριστεῖτο βεβαίως ἐκ τούτου. Ἡδύναντο λοιπὸν νὰ καταγγείλωσιν αὐτόν, ἂν μὴ καὶ αὐτοὶ οὗτοι διεκινδύνευον.

Ἐν ἐνὶ λόγῳ ἤθελε νὰ χάσωσιν οὗτοι τὰ ἔχνη του.

— Καὶ εἶπατε ὅτι ἀναχωρεῖτε αὔριον ; ἠρώτησε τὸν πλοίαρχον.

— Προτοῦ ἐξημερώσῃ.

— Ἀληθῶς, τίποτε δὲν μὲ κρατεῖ εἰς αὐτόν τὸν τόπον. Ταξειδεύω ὡς περιηγητής.

— Διασκεδάζετε ὡς πλούσιος !

— Ἄν ἐτόλμων ;...

— Τί ;...

— Ἀλλὰ θὰ ἤμην ἀδιάκριτος.

— Μεταξὺ μας ! Ἀστεΐζεσθε !

— Θὰ σὰς παρεκάλουν νὰ μὲ ἀποβιβάσετε εἰς Νέαν Ὀρλεάν.

— Τί λόγος ! ἠθέλα νὰ σὰς τὸ προτείνω Ἡγνῶσιν ὅμως τὰς ὑποθέσεις σας, ἀγαπητέ μου, αἵτινες δυνατόν νὰ ἀπήτουν τὴν ἐδῶ παρουσίαν σας.

— Δὲν ἔχω ὑποθέσεις.

— Λοιπὸν οὔτε λόγος νὰ γίνεταί τὸ θεωρῶ εὐτύχημα.

— Θὰ πληρώσω τὸν ναῦλόν μου.

— Ἄ ! σὰς παρακαλῶ, μὴ τὸ λέγετε, διότι μὲ δυσηρεστεῖτε. Μηδ' αὐτὰ πρᾶγματα ! Ὁ Ναβαρρός ἐδελεάσθη.

Ἄπαξ ἀποβιβαζόμενος εἰς Νέαν Ὀρλεάν, θὰ ἐγένετο ἄφαντος.

Τίς οἶδεν ἄλλως τε ; Ἴσως ὁ πλοίαρχος Καγιόλ τῷ ἐχάρασσε τὴν ὁδόν, ἣν εἶδε ν' ἀκολουθήσῃ.

Ἐκεῖ πέραν ἠδύνατο εὐκόλως νὰ γείνη ἄλλος ἄνθρωπος.

Εἶχε μὲν τὴν συνειδήσιν σκληροτέραν βράχου, δὲν ἠδύνατο ὅμως ἢ νὰ ἀναμιμνήσκηται ἐνίοτε ὅτι οὐχὶ ἄπαξ ἐγκλημάτισε.

Εἰς Ἰσπανίαν ἐχειρίσθη οὐχὶ ἐντίμως τὸ ἐγχειρίδιον.

Εὐνόητον ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ βυθίσῃ τις τὴν λεπίδα ἐγχειριδίου τοῦ Τοιόου εἰς τὸν βραχίονα ἢ μεταξὺ τῶν πλευρῶν ἐν τινὶ ἐριδι μεταξὺ συναδέλφων χάριν μελανοφθαλμοῦ κόρης, ἢ ἐν ἀκρατήτῳ ὀργῇ κατὰ τὸ χαρτοπαίγνιον, ἀλλὰ νὰ ἐμπήξῃ τὴν μάχαιραν εἰς τὸ στῆθος γραιίας παρθεναγωγῶ φιλαργύρου, ἵνα κλέψῃ τὸ χρῆμα αὐτῆς, τὸ πρᾶγμα διαφέρει.

Ἀκριβῶς δὲ ὁ Περὲξ διήλθε τὰ Πυρηναιὰ διὰ τοιαύτην τινὰ πράξιν, ἣν ἐξετέλεσεν εἰς Βαρκελώνην ἡμέραν τινά, καθ' ἣν δὲν εἶχεν οὐδὲ ἐν πιάστρον εἰς τὸ θυλάκιόν του.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐνόμιζεν ὅτι βλέπει ἐν τῷ σκότει τούς στρογγύλους ὀφθαλμούς τῆς γραιίας ἀτενίζοντας αὐτὸν ἀπειλητικῶς καὶ δυσειδεῖς κατὰ τὴν γνώμην του.

Τούτο ὅμως ἦν μὴδὲν ἀπέναντι τῆς ἐπιπλήξεως τῶν ἠδῶν γαλανῶν ὀφθαλμῶν τῆς Γερμανῆς.

Θὰ μετενοεῖ ἴσως ὅτι ἐκλείσει τούς ὀφθαλμούς ἐκεῖνος ἀπὸ τοῦ φωτός τοῦ ἡλίου, ἂν μὴ τὰ ἑκατὸν εἴκοσι πέντε χαρτονομίσματα τῶν χιλίων φράγκων, ἅτινα ἔφρεν ἐν τῷ χαρτοφυλακίῳ του, δὲν κατεσίγων τὰς τύψεις τῆς συνειδήσεώς του.

Μὲ τοιαύτην περιουσίαν ὁ ληστής τῆς Βαρκελώνης καὶ τοῦ Πρασίνου Κονίκλου, ὁ ἀγροῖκος συνέταιρος τοῦ Ροβινῶ καὶ τοῦ δικηγόρου, ὅστις καὶ αὐτοὺς ἔτι τοὺς συνενόχους του ἐκλεπτεν, ἠδύνατο νὰ μεταβληθῇ εἰς ἐντίμον ἄνθρωπον. Οὐδὲν ἀπλούστερον τῆς τοιαύτης μεταμορφώσεως.

Ταῦτα διανοεῖτο σκεπτόμενος τί καλλίτερον ν' ἀποφασίσῃ, εἶπε δὲ βραδέως ποτήρια πόρτο, ἅτινα ὁ Μασσαλιώτης ἐπλήρου ἐπὶ τῇ ἐλπίδι νὰ ζαλίσῃ αὐτόν.

Ἄλλ' ὁ Ἰσπανός εἶχε στερεὰν τὴν κεφαλὴν.

Εὐτυχῶς διὰ τὸν πλοίαρχον δὲν παρέστη ἀνάγκη τοῦ μέσου τούτου.

— Δέχομαι τὴν προσφορὰν σας, εἶπεν ὁ Περὲξ. Αὔριον λοιπόν.

— Ἐτοιμασθῆτε καὶ κοιμηθῆτε ἡσυχῶς, φίλε μου. Θὰ σὰς ἐξυπνήσουν.

Ἡ νύξ ἦν κατὰστερος, ὁ δὲ οὐρανός αἰθριος.

Οὐδὲ ἐν νέφος ὑπῆρχεν εἰς τὸν ὄριζοντα.

— Αἱ ! εἶπεν ὁ πλοίαρχος, θὰ ἔχωμεν καλὸν καιρὸν, εἶναι δὲ εὐχάριστον τὸ ταξειδίον μὲ θάλασσαν γαληνιαίαν. Δύναται τις νὰ ἐξαπλωθῇ ὡς λαζαρόνος ἐπὶ τῆς γεφύρας καὶ νὰ κοιμηθῇ ὑπὸ ἰστίον. Θὰ ἴδῃτε,

φίλε μου, πόσον ἑωραῖον πλοῖον εἶναι τὸ «Ἀλβατρός». Ὁ μαγειρος εἶναι ἄριστος καὶ θὰ φάγωμεν ἐξαίρετα φαγητά, καὶ θὰ πῖωμεν οἶνον τοῦ Καπ !

Καὶ ἐπληξεν αὐτὸν ἐλαφρῶς ἐπὶ τῆς κοιτίας.

— Πηγαίνετε νὰ κοιμηθῆτε, εἶπε, καὶ ἐστὲ ἑτοιμος. Μετ' ὀλίγον θὰ κοιμηθῶ καὶ ἐγώ, ἀρκεῖ ὁ ὑποπλοίαρχος νὰ ἔλαβε τὰ μέτρα του διὰ νὰ μὴ μεθύσουν εἰς τὰ καπηλεῖα οἱ ναῦται μας !

— Καλὴν νύκτα, πλοίαρχε.

— Καλὴν νύκτα.

Ἐσφιγξαν ἀλλήλων τὰς χεῖρας.

Ἄλλ' ὅταν ὁ Ἰσπανός εἰσῆλθεν ὁ Μασσαλιώτης ἐκίνησε τοὺς δακτύλους λέγων :

— Θὰ μοὶ τὰ πληρώσης, καλέ μου φίλε, ἢ ὁ διάβολος θὰ μὲ πάρῃ !

Καὶ ἐσύριξε διὰ τῶν χειλέων ὄξυν συριγμόν.

Δύο μαῦροι, ἐξηπλωμένοι ὑπὸ μέγα δένδρον εἰς τὸ ἕτερον μέρος τῆς πλατείας, ἔφθασαν ἀμέσως.

Ἦσαν δύο ἰθαγενεῖς τῆς Μαρτινίκας ἀνήκοντες εἰς τὸ πλήρωμα τοῦ «Ἀλβατρός». Μὲ γυμνάς τὰς κνήμας, φέροντες βραχέας ἀναξυρίδας καὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φοροῦντες μεγάλον πῖλον Μαγιλ ἔστησαν εὐθυτενεῖς ἐνώπιον τοῦ Καγιόλ μετὰ σεβασμοῦ.

Ἐκαλοῦντο δὲ ὁ μὲν Ἀννίβας ὁ δὲ Σπάρτακος.

— Ἀννίβα, εἶπεν ἐπιτακτικῶς ὁ πλοίαρχος Καγιόλ, νὰ ὑπάγῃς ἀμέσως εἰς τὸ πλοῖον καὶ νὰ ἐτοιμάσῃς τὸν θαλαμίσκον τοῦ ἐπιβάτου.

Καὶ διὰ τοῦ δακτύλου ἀπέπεμψεν αὐτὸν ὁ Μασσαλιώτης.

Ὁ Ἀννίβας ἔσπευσε ν' ἀπέλθῃ.

— Καὶ σύ, Σπάρτακε, φίλε μου, εἶπεν ὁ πλοίαρχος εἰς τὸν ἕτερον μαῦρον, θὰ μὲ περιμεινῇς μέχρι τῆς πρωίας. Εἰς τὰς τρεῖς πρέπει ὁ ἐπιβάτης καὶ αἱ ἀποσκευαὶ του νὰ εὐρίσκωνται ἐπὶ τοῦ πλοίου. Ἀκούεις ;

— Μάλιστα, πλοίαρχε.

— Πήγαίνε.

Ὁ Μασσαλιώτης ἠγέρθη καὶ διήλθε τὸ πλῆθος τονθορίζων γνωστὸν ἄσμα :

Νὰ περνᾷ ὁ βασιλέας

μὲ τὰ μακρὰ μαλλιά του.

Αἱ κιγκλίδες τῆς τραπέζης ἦσαν ἀνοικταί.

Ἐν τῷ κήπῳ ὁ κύριος Μορέλ ἀνέμενεν αὐτόν.

Συνωμίλησαν ἐπ' ὀλίγον χαμηλοφώνως.

— Θέλετε χρήματα ; ἠρώτησεν ὁ τραπέζιτης τὸν πλοίαρχον.

— Δὲν ἔχω ἀνάγκην. Θὰ χρησιμοποίησω τὰ χαρτονομίσματα αὐτοῦ τοῦ ληστοῦ.

Καὶ προσέθηκε στρέφων τὰ νῦτα :

— Ἔλα δά ! Θὰ τὰ ἀφήσω νὰ τὰ φάγουν οἱ καρχαρίαί ! Δὲν θὰ χαθῇ τὸ χρῆμα !

[Ἐπειτα συνέχεται.]

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΕΒΟΥΡΓ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ο Έχθρος.

[Συνέχεια]

Όσάκις ἐσκέπτετο ὅτι, περατωθέντος τοῦ ἔργου αὐτῆς, ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Δελώρμ θὰ τὴν ἀπέπεμπον, καθόσον δὲν θὰ εἶχον πλέον ἀνάγκην τῶν ὑπηρεσιῶν της, ἤσθάνετο συντριβομένην τὴν καρδίαν της καὶ ἀφθονα ἔχυνε δάκρυα.

Διότι ἐὰν ἀπεχωρίζετο τῆς Χρυσουγῆς, θὰ ἐστερεῖτο τῆς μόνης χαρᾶς, ἣν ἠδύνατο νὰ ἔχη ἀκόμη, θὰ ἐρρίπτετο πάλιν εἰς τὸν πλήρη θλίψεων βίον αὐτῆς καὶ θὰ ἐβυθίζετο εἰς τὰς μελαγχολικὰς πικρίας της· προσεπάθει ὅμως νὰ καθησυχᾷ ἐαυτὴν λέγουσα κατὰ διάνοιαν :

— Ἐπειδὴ ἡ κυρία Δελώρμ ὄλονεν μοὶ ἡμιλεῖ περὶ τῆς εὐγνωμοσύνης αὐτῆς τε καὶ τοῦ συζύγου της, θὰ τοὺς καθικετεύσω νὰ μὴ μὲ ἀποχωρίσωσιν ἀπὸ τῆς Χρυσουγῆς καὶ θὰ μὲ κρατήσωσιν· εἶναι πλοῦσιοι, τί θὰ τοῖς στοιχίσῃ ἐὰν ἔχωσιν ἐν ἀκόμῃ πρόσωπον περισσότερον εἰς τὴν οἰκίαν των; Ἄλλως τε, θὰ ζῆσω πλησίον των χωρὶς νὰ ζητῶ παρ' αὐτῶν τίποτε, θὰ δυναθῶ δὲ νὰ ἐξεύρω μέσον ν' ἀποβῶ αὐτοῖς χρήσιμος εἰς τι. Naί, ναί, θὰ μὲ κρατήσωσι. Θὰ ἤθελεν ἄρα γε καὶ ἡ Χρυσουγὴ νὰ μὲ ἴδῃ ἀναχωροῦσαν; αὕτη μὲ ἀγαπᾷ ὅσον τὴν ἀγαπῶ καὶ ἐγώ.

Σπανιώτατα καὶ λίαν ἀτάκτως ἐλάμβανον ἐπιστολὴν τοῦ κόμητος Δελασέρ, ὑπογραφομένου Ρεναίου Δελώρμ, μὲ τὸ νέον ὄνομα, ὅπερ ἔλαβεν ἑκάστη ὁ ἐπιστολῆ ἐδήλου τὸ μέρος, ἐνθα ἔμελλε νὰ σταλῆ ἡ ἀπάντησις.

Ὁ κόμης ἀπαξ ἔγραψε κατ' εὐθείαν πρὸς τὴν θυγατέρα αὐτοῦ, ἐν δὲ τῇ ἐπιστολῇ ἐκείνῃ ὑπῆρχον ἄπειραι συστάσεις, ἀλλὰ συνάμα καὶ ζωντανὰ ἱστορία.

Ἐν τούτοις ὁσάκις ἡ κ. Δελώρμ ἀπῆντα τῷ κόμητι, ἐν τῇ ἐπιστολῇ αὐτῆς ὑπῆρχεν ὁμοία καὶ τῆς Χρυσουγῆς· τοιοῦτοτρόπως δὲ ὁ κ. Δελασέρ ἠδύνατο νὰ κρίνῃ περὶ τῶν προόδων τῆς μαθητρίας καὶ νὰ ἐκτιμῆσῃ τὰ θυμαρία ἀποτελέσματα τῆς διδασκαλίας τῆς παιδαγωγοῦ.

Συνεπληροῦτο σχεδὸν τετραμηνία ἀφ' ὅτου ἀνεχώρησεν ὁ κόμης Δελασέρ ἐκ Παρισίων, ὅτε ἔλαβε πρῶτην ἐπιστολὴν τῆς κυρίας Δελώρμ, ἀναγγελλούσης αὐτῷ ὅτι ἡ παιδαγωγὸς ἀνεμόρφωσεν ἤδη ὡς ἐκ θαύματος τὴν θυγατέρα του.

Περὶ τὸν νὰ προσθέσωμεν ὅτι μικροῦ δεῖν ὁ κόμης ἐγένετο παράφρων ὑπὸ τῆς χαρᾶς· ἐπέθηκεν εὐλαβῶς τὰ χεῖλη αὐτοῦ ἐπὶ τῆς χαροποιᾶς ἐπιστολῆς, καὶ ὅτε ἤλθεν ὁ φίλος του Βᾶν Ὅσεν νὰ τὸν εὔρῃ, τὸν ἐνηγκαλίσθη καὶ τὸν συνέφιξε μέχρις ἀποπνεύμου.

Ἐνόμιζε τις ὅτι ὁ κόμης παρεφρόνει, ἔ-

κλιεν ὡς παιδίον καὶ μετὰ διακεκομμένης φωνῆς ἔλεγε :

— Τί καλὰ ποῦ ἔκαμες νὰ μοὺ ὁμιλήσῃς αὐστηρῶς καὶ νὰ μοὺ καταδείξῃς τὴν μωρίαν μου! Νομίζω ὅτι ἀνέκτησα σήμερον τὸ ἡμῖσι τῆς εὐδαιμονίας μου! ὦ! ἐὰν δὲν ἤκουον τὰς συμβουλὰς σου! Ἄλλ' ὄχι, ἐγνώριζον ὅτι εἶσαι ὁ ἀγαθὸς μου δαίμων!... Ἐσώθη ἡ Χρυσουγὴ, ἐσώθη, καὶ ἔχω τὴν θυγατέρα! χωρὶς σέ, φίλε μου, ἀγαπητὴ Γουλιέλμ, χωρὶς σέ θὰ ἔμενον ἡλίθιος!... Μεθ' ὅλην τὴν μεγάλην ἐμπιστοσύνην, ἣν εἶχεν ἡ κυρία Δελώρμ πρὸς τὴν παιδαγωγόν, οὐδεμίαν τῇ εἶδε ν' ἀναγνώσῃ ἢ καὶ τῇ ἀνεγίνωσκεν ἐπιστολὴν τοῦ κόμητος, ἤρκειτο δὲ μόνον νὰ τῇ λέγῃ :

— Σήμερον ἔλαβον ἐπιστολὴν τοῦ κυρίου Δελώρμ· γράφει πολλὰ, πρὸ πάντων δι' ὑμᾶς.

Δυναμέθα νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι ὁ κ. Δελασέρ οὐδόλως ἔγραφε πρὸς τὴν κυρίαν Δελώρμ, ὡς σύζυγος γράφει πρὸς τὴν σύζυγόν του καὶ ὅτι ἐὰν ἡ κυρία Δελώρμ μετὰ τοσαύτης προσοχῆς ἐκρυπτε τὰς ἐπιστολάς, τὰς ὁποίας ἐλάμβανε παρὰ τοῦ κόμητος, τοῦτο ἔπραττεν ἐκ μόνου τοῦ φόβου μὴ γνωστῇ ὑπὸ οἰουδῆποτε τὸ μυστικόν, ὅπερ ἔπρεπε νὰ τηρηθῇ, μέχρις οὐ ἤθελεν εὐαρεστηθῇ ὁ κόμης Δελασέρ νὰ τὸ γνωστοποιήσῃ.

Ἡ Χρυσουγὴ ὅμως, ἣτις οὐδὲν εἶχε νὰ κρύψῃ μυστικόν, ἔσπευσε νὰ δείξῃ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ πατρὸς της πρὸς τὴν ἀμαμά της.

Ἄλλ' ὑποπεύων ὁ κόμης ὅτι ἠδύνατο ἡ παιδαγωγὸς νὰ ἴδῃ τὴν ἐπιστολὴν του, ἔγραψεν αὐτὴν οὕτως, ὥστε οὐδεμίαν νὰ καταλείπῃ ὑποψίαν περὶ ὧν δὲν ἔπρεπε νὰ μᾶθῃ.

Ἡ παιδαγωγὸς ἠσθάνθη παράδοξον συγκίνησιν, στιγμιαίαν ἄλλως, ἀναγινώσκουσα τὴν λίαν συγκινητικὴν ἐκείνην ἐπιστολὴν πατρὸς πρὸς τὴν θυγατέρα αὐτοῦ. Ὁ χαρακτήρ τῆς γραφῆς ἐξέπληξεν αὐτὴν αἴφνης, ὑπομνήσας αὐτῇ ἀορίστως πως παρομοίαν γραφὴν.

Ἄλλ' ἀφοῦ ἀνέγνω τὴν ἐπιστολὴν μέχρι τέλους καὶ τὴν ὑπογραφὴν Ρεναῖος Δελώρμ, ἐμειδίασε λυπηρῶς διὰ τὸ λάθος της.

Ἐσκέπτετο ἐλλόγως, ὅτι ἐπειδὴ ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι ὁμοιάζοντες τὴν μορφήν, τὸ σχῆμα καὶ τοὺς τρόπους, δυνατὸν ἐπίσης καὶ πολλὰ γράφαί νὰ ὁμοιάζωσι.

Μετὰ ἐν ἔτος καὶ τινὰς ἡμέρας ἀπὸ τῆς ἐκ Παρισίων ἀναχωρήσεως τοῦ κόμητος Δελασέρ, ἡ κυρία Δελώρμ ἔλαβεν ἐπιστολὴν αὐτοῦ, ἀγγέλλοντος τὴν προσεχῆ εἰς Παρισίους ἐπάνοδόν του.

Ἡ Χρυσουγὴ μεγίστην ἐξεδόλου ἐπὶ τῇ ἀγγελίᾳ ταύτῃ χαρὰν, ἔτρεχε δὲ ἐντὸς τῆς οἰκίας πηδῶσα, γελῶσα καὶ κλαίουσα καὶ ἐνηγκαλίζετο τὴν παιδαγωγόν καὶ τὴν κυρίαν Δελώρμ.

— Ἦθελα νὰ ἦναι τώρα ἐδῶ διὰ νὰ τὸν καταφάγω μὲ φιλήματα, ἔλεγε. Πόσον θὰ ἦναι εὐχαριστημένος, πόσον θὰ ἦναι εὐτυχής!

Καὶ ἱσταμένη ἔμπροσθεν κατόπρου προσέθετε :

— Βέβαια δὲν θὰ μὲ ἀναγνωρίσῃ, ἀφοῦ

κ' ἐγὼ μόλις ἀναγνωρίζω τὸν ἐαυτόν μου.

Ἡ κ. Δελώρμ ὠμίλησε περὶ τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ κ. Δελώρμ, ὡς φιλότατη σύζυγος, ἣτις μακρὰς διήλθεν ὥρας ἀπουσίας ἀγαπητοῦ συζύγου καὶ ἣτις ζωντὰν ὑφίστατο εὐχαρίστησιν βλέπουσα αὐτὸν ἐπανακάμπτοντα.

Ἡ παιδαγωγὸς ἦτο κατηρῆς καὶ ἐφαίνετο σκεπτομένη· ἐπεθύμει μὲν νὰ συμμερισθῇ τῆς Χρυσουγῆς τὴν χαρὰν, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο, εἰς μάτην δὲ τῇ ἔλεγεν ἡ Χρυσουγὴ :

— Βέβαια, δὲν γνωρίζετε τὸν πατέρα μου, ἀλλὰ θὰ ἴδῃτε πόσον εἶναι καλὸς· γνωρίζει ὅτι ἐπράξατε ὑπὲρ τῆς μικρᾶς του Χρυσουγῆς, καὶ ἅμα σὰς ἴδῃ, θὰ σὰς ἀγαπήσῃ, ὅσον ἀγαποῦμεν ἡ μητέρα μου καὶ ἐγώ.

Ἡ κυρία Δουράνδου ἐξηκολούθει νὰ συλλογίζεται, ὡς ἂν εἰ δυστύχημά τι προησθάνετο.

Δὲν ἦτο μὲν φόβος ὅτι ἠσθάνετο, ἀλλ' ὠμοιάζεν ὅμως πρὸς τοιοῦτό τι ἦτο οἰονεὶ ἀγωνία, δυσθυμία, ἣν δὲν ἠδύνατο νὰ παραστήσῃ, ἀνησυχούσα ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν ὁποῖα μεταβολαὶ θὰ ἐγένοντο ἐν τῇ οἰκίᾳ μετὰ τὴν ἐπάνοδον τοῦ πατρὸς.

Ἐσπέραν τινὰ, περὶ τὴν ἐνάτην πρὸς τὴν δεκάτην, ἐνῶ ἡ κυρία Δελώρμ, ἡ Χρυσουγὴ καὶ ἡ παιδαγωγὸς, ἐν τῇ αἰθούσῃ εὐρισκόμεναι, ἠτοιμάζοντο ν' ἀποχωρισθῶσιν ὁ κώδων τῆς θύρας ἀντήχησεν.

— Αὐτὸς εἶναι! εἶπεν ἡ κυρία Δελώρμ, ἐγερθεῖσα.

— Ὁ πατέρας, ὁ πατέρας! ἀνεφώνησεν ἡ Χρυσουγὴ.

Ἡ παιδαγωγὸς ἐγένετο κάτωχρος καὶ ἡ καρδία της ἤρξατο νὰ πάλῃ σφοδρῶς, χωρὶς βεβαίως νὰ γνωρίζῃ τὸν λόγον.

Ἡ θύρα ἠνοίχθη καὶ ἠκούσθη βηματισμὸς ἐπὶ τῆς κλίμακος ἦτο ὁ ἀμαξηλάτης, ὅστις ἀνεβίβαζε τὰς ἀποσκευὰς τοῦ κόμητος.

Ἡ Χρυσουγὴ ὤρμησεν ἐκτὸς τῆς αἰθούσης ἀνυπομονοῦσα νὰ εὐρεθῇ ἐν ταῖς ἀγκάλαις τοῦ πατρὸς της, μολοντί ἡ κυρία Δελώρμ ἐπειραθῆ νὰ τὴν κρατήσῃ.

Ἡ παιδαγωγὸς ἠγέρθη.

— Κυρία, εἶπε μὲ ὑποτρέμουσαν φωνήν, ἐπιτρέψατέ μοι ν' ἀναχωρήσω.

— Πῶς! δὲν θὰ μείνετε ἐδῶ διὰ νὰ ὑποδεχθῶμεν τὸν κύριον Δελώρμ;

— Μὲ συγχωρεῖτε, εἶμαι κουρασμένη.

— Πραγματικῶς, εἶσθε ὀλίγον ὠρᾶ.

— Καὶ ἔπειτα μετὰ ἔτους ἀπουσίαν θὰ ἔχη βεβαίως πολλὰ νὰ σὰς εἶπῃ ὁ κύριος Δελώρμ καὶ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ σὰς ἐνοχλήσω διὰ τῆς παρουσίας μου.

— Νὰ σὰς εἶπω, ἴσως ἔχετε δίκαιον. Ἄλλ' ὁ κύριος Δελώρμ θὰ θελήσῃ βεβαίως νὰ σὰς ἴδῃ, νὰ ὁμιλήσῃ μαζὶ σὰς περὶ τῆς Χρυσουγῆς.

— Ἐὰν ὁ κύριος Δελώρμ ἐπιθυμῆσῃ νὰ μοὶ ὁμιλήσῃ ἀμέσως, μὲ εἰδοποιεῖτε· δὲν θὰ κοιμηθῶ. Νομίζω ὅτι ἀρκοῦν ὀλίγα στιγμὰ ν' ἀναπαυθῶ, διὰ νὰ παρέλθῃ ἡ ἀδιαθεσίᾳ μου.

Ἐν τούτοις ἡ παιδαγωγὸς ἐθλίψε τὴν χεῖρα τῆς κυρίας Δελώρμ, καὶ, ὡς ἂν εἰ ἐ-

φοβείτο νὰ ἴδῃ κατὰ πρόσωπον τὸν ταξειδιώτην, ἐξῆλθεν ἐν σπουδῇ τῆς αἰθούσης.

Ἡ Χρυσουγὴ ἔσπευσε πρὸς τὸν πατέρα της, καθ' ἣν στιγμήν ὁ κόμης διέτασεν ἕνα τῶν ὑπηρετῶν ν' ἀναγγεῖλῃ τὴν ἀφίξιν του.

Ὅτε ὁ κ. Δελασέρ εἶδε τὴν θυγατέρα του τοσοῦτον ζωηράν, χαριεστέραν καὶ ὠραιότεραν ἢ ἄλλοτε, εὐθυμον καὶ ἀκτινοβολούσαν ἐκ χαρᾶς, ἔμεινεν ἀκίνητος καὶ προσήλωσεν ἀτενῶς τοὺς ὀφθαλμούς ἐπὶ τῆς Χρυσουγῆς, ὡς ἂν εἰ εἰδίσταζε νὰ τὴν ἀναγνωρίσῃ.

Μολοντί ἦτο προειδοποιημένος ἐκ τῶν ἐπιστολῶν τῆς κυρίας Δελώρμ, δὲν ἀνέμενε τοιαύτην μεταμόρφωσιν· διὸ ἐθεώρει μετὰ μεγάλου θαυμασμοῦ τὴν περιχαρῆ θυγατέρα του.

— Μήπως δὲν με ἀναγνωρίζεις; τῷ εἶπεν ἡ Χρυσουγὴ μετὰ ἡδέας καὶ τρεμούσης φωνῆς, τείνουσα αὐτῷ τοὺς βραχίονας καὶ ἐτοιμὴ νὰ περιπτυχθῇ αὐτὸν.

— Κόρη μου, κόρη μου! ἀνέκραξεν ὁ κόμης. Λυγμὸς ἀναβᾶς μέχρι τοῦ λαιμοῦ διέκοψε τὴν φωνὴν αὐτοῦ.

Οἱ βραχίονές του, ὅτινες ἦσαν ἀνοικτοί, ἐκλείσθησαν, καὶ συνέθλιψαν τὴν θυγατέρα του. Ἐπὶ στιγμήν ἠκούετο μόνον ὁ ἦχος τῶν φιλημάτων τῶν· εἶτα διέφυγον τὰ στήθη αὐτῶν δύο ταύτοχρόνως λυγμοί. Ὁ πατὴρ καὶ ἡ κόρη, ἐκλαίον ἐκ χαρᾶς, ἐνῶ ἐξηκολούθει ἡ συγκινητικὴ περιπτύξις αὐτῶν.

— ὦ! ἀγαπητέ μου πατέρα, εἶπεν ἡ νεᾶνις μετὰ φωνῆς ἡδέας καὶ ἀνθηρᾶς, πόσον τώρα αἰσθάνομαι ὅτι με ἀγαπᾶς.

Νέα φιλήματα διεδέχθησαν τοὺς λόγους τούτους.

Ὁ κόμης ἔμενεν ἄφωνος, μὴ δυνάμενος ὡς ἐκ τῆς συγκινήσεως ν' ἀπαγγεῖλῃ λέξιν.

Ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ ἡ κυρία Δελώρμ ἀπεφάσισε νὰ ἐξέλθῃ τῆς αἰθούσης πρὸς συναντησιν τοῦ εὐεργέτου αὐτῆς.

Ὁ κόμης ἠπάσθη αὐτὴν ἐπὶ τῶν παρειῶν, ἀλλ' ἐδράξατο τῆς χειρὸς αὐτῆς καὶ τὴν ἔθλιψεν εἰπὼν αὐτῇ χαμηλοφώνως μόνον τὴν ἐξῆς λέξιν:

— Εὐχαριστῶ!

— Δὲν εἰμπορεῖτε νὰ μείνετε ἐδῶ, φίλε μου, εἶπεν ἡ κυρία Δελώρμ, καὶ ἔπειτα θὰ ἦσθε κουρασμένοι· τὸ δωμάτιόν σας εἶναι ἕτοιμον, ἐλάτε νὰ σᾶς ὁδηγήσω ἐκεῖ, ἐὰν ἀγαπᾶτε.

— Δὲν εἶμαι διόλου κουρασμένος, ἀπεκρίθη ὁ κόμης, θὰ περᾶσω εὐχαρίστως τὴν νύκτα, χωρὶς νὰ σκεφθῶ νὰ ἀναπαυθῶ. Ἀληθῆς δι' ἐμὲ ἀνάπαυσις σήμερον εἶναι ὅτι εὐρίσκομαι πλησίον σας, ὅτι σᾶς βλέπω ἀνάπαυσις δι' ἐμὲ εἶναι νὰ βλέπω τὴν κόρην μου, νὰ τὴν ἐναγκαλιζώμαι, νὰ ὀμιλῶ μαζὺ τῆς.

— Τότε ἐλάτε εἰς τὴν αἴθουσαν.

Ὁ κόμης ἠκολούθησε τὴν κυρίαν Δελώρμ κρατῶν τὴν Χρυσουγὴν.

Ἐν τῇ αἰθούσῃ ἤρξατο ζωηρὰ καὶ εἰκειοτάτη συνδιάλεξις μεταξύ πατρὸς καὶ θυγατρὸς, καθημένων πλησίον ἀλλήλων ἐπὶ ἀνακλιντροῦ.

Ὁ κόμης εὐηρεστεῖτο νὰ πολλαπλασιάσῃ τὰς ἐρωτήσεις, ὡς ἀπηύθυνε πρὸς τὴν θυγατέρα αὐτοῦ, ἡ δὲ Χρυσουγὴ ἀπεκρίνετο μετὰ

χαρίτος, εὐχερείας καὶ ζωηρότητος πνεύματος, ἄτινα ἠῤῥξανον ὄλονεν τὸν θαυμασμόν του.

Εἰσέτι δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ κρατήσῃ ἑαυτοῦ, ἐν μεγάλῃ δὲ εὐρισκόμενος συγκινήσει ἀπέμασε τὰ δάκρυα, ἄτινα ἀκουσίως ἔρρεον ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του.

Δὲν ἐζήτην ν' ἀποκρύψῃ τὴν χαρὰν του, ἡ δὲ ἀκτινοβολία τοῦ βλέμματός του καὶ ἡ ἔκφρασις τῆς φυσιογνωμίας του ἐμαρτύρουν τὴν εὐδαιμονίαν του.

— Ναί, ναί, διανοεῖτο, εἶναι θαυμάσιον!

Τοσαῦτα εἶχε νὰ εἴπῃ πρὸς τὴν θυγατέρα του, ὥστε μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης δὲν ἐνεθυμήθη ποσῶς τὴν παιδαγωγόν καὶ αὐτὴ δὲ ἡ Χρυσουγὴ, ἡ ἀχαριστος, ἡ παραδόξομένη εἰς τὴν χαρὰν τῆς ὅτι ἐπανεβλέπε τὸν πατέρα της, ἐλησμόνησεν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ἀπεκάλει μαμάν της.

Ἀλλὰ συγκρίναν τὸ παιδίον, τὴν ἀτυχῆ ἡλίθιον, ἣν πρὸ ἔτους ἐγκατέλιπε πρὸς τὴν ὠραίαν καὶ νοήμονα κόρην, ἣν ἀνευρίσκεν. ἐσκέφθη τὴν νεαρὰν γυναῖκα, ἣτις ἀπέτελεσε τὸ θαῦμα τούτου, τὴν κυρίαν Δουράνδου, ἣν εἰσέτι δὲν ἐγνώριζεν.

Ὅ,τι ὑπὲρ αὐτοῦ ἔπραξεν ἡ κυρία Δελώρμ, δὲν παρεβάλλετο ποσῶς πρὸς ὅ,τι ἡ κυρία Δουράνδου ἔπραξεν ὑπὲρ τῆς Χρυσουγῆς· βεβαίως ἠγνωμόνει διὰ τὴν ἀφοσίωσιν τῆς πρώτης, ἀλλ' ἡ ἄλλη, ἡ ἄλλη;... διὰ τίνος μέσου νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην του; ποίας λέξεις νὰ μεταχειρισθῇ διὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ;

Πρὸς ἔκφρασιν τοῦ αἰσθήματός του δὲν εὐρίσκεν ἱκανοὺς λόγους ἐν οὐδεμιᾷ γλώσσῃ ἐξ ὧν ἐγίνωσκεν.

Ἡσθάνετο ὅτι ἐνώπιον τῆς γυναικὸς ἐκείνης ὄφειλε νὰ γονυπετήσῃ ὡς ἐνώπιον θεότητος.

— Ποῦ εἶναι λοιπὸν ἡ κυρία Δουράνδου; ἠρώτησεν αἴφνης.

— ὦ! ἄσχημα, πολὺ ἄσχημα ἔκαμα, εἶπε μετὰ κατηφείας ἡ Χρυσουγὴ, ποῦ δὲν σᾶς ὠμίλησα ἀκόμη διὰ τὴν καλὴν μου φίλην.

Ἡ κυρία Δελώρμ ἀπεκρίθη:

— Ἐκουράσθηκε ὀλίγον ἀπόψε καὶ ἀπεσύρθη κατὰ τὴν στιγμήν τῆς ἀφίξεώς σας εἰς τὸ δωμάτιόν της.

— Ἐννοῶ, εἶπεν ὁ κόμης, φοβεῖται μὴ φανῇ ἀπερίσκεπτος, καὶ ὅμως ἀποτελεῖ μέλος τῆς οἰκογενείας μας.

— Εἶναι ἄλλη μητέρα δι' ἐμὲ, εἶπεν ἡ Χρυσουγὴ.

— Ὅταν ἀπεσύρετο ἡ κυρία Δουράνδου, μοὶ εἶπεν, ἐπανελάθει ἡ κυρία Δελώρμ, ὅτι δὲν θὰ κοιμηθῇ καὶ ὅτι δυνάμεθα νὰ τὴν εἰδοποιήσωμεν, ἐὰν ἐπιθυμῆτε νὰ τῆς ὀμιλήσετε.

— Τρέχω νὰ τὴν φωνάξω, εἶπεν ἡ Χρυσουγὴ ὀρμησασα πρὸς τὴν θύραν.

Ἄλλ' ὁ κόμης ἀνεκάλεσεν αὐτήν.

— Ἐλα ἐδῶ, τῇ εἶπε, μὴ ἀνησυχῆσῃς ἀπόψε τὴν παιδαγωγόν σου, προσφιλῆς μου κόρη. Ἀφοῦ ἐκουράσθη, ἔχει ἀνάγκη ἀναπαύσεως· θὰ τὴν ἴδῃ αὔριον.

Ἡ νεᾶνις ἐπανῆλθε καθήσασα πλησίον τοῦ πατρὸς της.

Ὁ κ. Δελασέρ ἀνυπομάνει μεγάλως νὰ γνωρίσῃ τὴν κυρίαν Δουράνδου, ἐγίνωσκε δὲ τί ὄφειλεν εἰς τὴν παιδαγωγὸν τῆς θυγα-

τρὸς του καὶ ἐπεθύμει τὴν ἐπιούσαν νὰ τῇ ἐκφράσῃ, ἐφ' ὅσον ἠδύνατο, τὴν εὐγνωμοσύνην του. Ἀλλὰ σκέψις τις ἐπῆλθεν αἴφνης αὐτῷ· ἠσθάνθη ὅτι, καὶ δι' ὅσα ἔμελλε νὰ εἴπῃ τῇ παιδαγωγῷ, δὲν ἔπρεπε νὰ τῆς ὀμιλήσῃ ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς Χρυσουγῆς καὶ τῆς κυρίας Δελώρμ.

— Γνωρίζω ὅτι συνήθως κοιμᾶσαι εἰς τὰς δέκα, εἶπεν ἀποταθῆς πρὸς τὴν θυγατέρα αὐτοῦ, καὶ τὸ ὠρολόγιον θὰ σημάνη ἐντὸς ὀλίγου μεσονύκτιον, θὰ ἔχῃς ἀνάγκη νὰ κοιμηθῆς.

— Ὅχι, πατέρα μου, σὲ βεβαιῶ, δὲν νύσταζω διόλου.

— Ἔστω, ἀλλὰ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ σὲ στερήσω τῆς τοσοῦτον ἀναγκαίας δι' ἐσὲ ἀναπαύσεως.

— Ἀγαπητέ μου πατέρα, γνωρίζεις ὅτι, ὅποταν θέλω, εἶμαι γενναία.

— Γνωρίζω ὅτι τὸ φίλτατόν μου τέκνον ἀγαπᾷ πάντοτε πολὺ τὸν πατέρα του, ἀπεκρίθη πάντοτε μειδιῶν, καὶ ὅτι οὔτε ἀναπαυσιν οὔτε ὑπνον θὰ ἐσκέπτετο διόλου, διὰ νὰ μείνῃ πλησίον του. Ἐλα, ἔλα νὰ σὲ ἀσπασθῶ. Αὔριον ἐπαναλαμβάνομεν τὴν σπουδαίαν ἡμῶν συνομιλίαν.

Ἡ κυρία Δελώρμ ἔκρουσε τὸν κώδωνα, εἰς τὸν ἦχον αὐτοῦ ἐνεφανίσθη ἡ θαλαμηπόλος κρατοῦσα ἀνημέμον κηρίον.

— ὦ! νὰ σᾶς ἀσπασθῶ ἀκόμη μιὰ φορά! εἶπεν ἡ Χρυσουγὴ, κρεμασθεῖσα εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ πατρὸς της.

Ἀκολουθῶς ἔτεινε τὸ μέτωπον αὐτῆς πρὸς τὴν κυρίαν Δελώρμ.

— Καλὴν νύκτα, μητέρα μου, πατέρα μου, εἶπεν.

Καὶ ἠκολούθησε τὴν θαλαμηπόλον.

— Ἀγαπητὴ κυρία, εἶπεν ὁ κόμης τῇ κυρίᾳ Δελώρμ, μοὶ ἀποδίδεις ἑκατονταπλάσιον, ἡμέραν πρὸς ἡμέραν, ὦραν πρὸς ὦραν τὸ ὄλιγον καλόν, τὸ ὅποιον ἠτύχησα νὰ πράξω ὑπὲρ σοῦ. Ἐκ φιλίας ἐδέχθης δυσκολωτάτην θέσιν, καὶ τὴν ἀποστολήν σου ἐξεπλήρωσας ἐπαξίως.

— Ἐμπνεομένη ἐκ τῆς ιδέας σας, κυριε κόμη, ἔπραξα ὅ,τι ἐξηρτάτο ἀπ' ἐμοῦ διὰ νὰ ἀνταποκριθῶ εἰς τὰ καθήκοντα, τὰ ὁποῖα μοὶ ἀνετέθησαν.

— Καὶ ἐπέτυχες ἀληθῶς περισσότερον ἀφ' ὅ,τι ἠλπίζον. Θὰ ἔχῃς πολλὰ πράγματα νὰ μοὶ εἴπῃς, ἀπὸ αὔριον ὅμως θὰ ἔχωμεν τὸν ἀπαιτούμενον καιρὸν νὰ συνομιλήσωμεν.

— Ὁ κύριος κόμης θὰ μείνῃ ἐδῶ;

[Ἐπεταὶ συνέχεια]

¶

ΟΔΗΓΟΣ ΤΩΝ ΜΗΤΕΡΩΝ ἡτοι: ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΩΝ ΒΡΕΦΩΝ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν νεωτέρων καὶ δοκιμωτέρων παιδιατρικῶν συγγραμμάτων ὑπὸ Κ. Κυριαζίδου, ἱατροῦ καὶ ὑψηλοῦ τῆς Παθολογίας τῶν παιδῶν ἐν τῷ Ε. Πανεπιστημίῳ μετὰ 21 εἰκόνων. Ἀδελφ. 3, 50, χρυσ. 4, 50.

Εἰς τὸ ἐπὶ τῆς οδοῦ Σταδίου, ἐναντι τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, καὶ κάτωθεν τοῦ Μεγάλου Σινοδοχείου τῶν Ἀθηνῶν λαμπρὸν κουρεῖον τοῦ κυρίου

ΙΩΑΝΝΟΥ Π. ΦΙΛΙΠΠΙΔΟΥ

εὐρίσκονται ἅπαντα τὰ ἐκλεκτότερα εὐρωπαϊκὰ ἀρώματα, καθὼς καὶ ἡ ἀρίστη κοσμητικὴ παρὰ τοῦ ἰδίου κατασκευαζομένη καὶ πωλουμένη κατ' ὄκαν εἰς συγκαταβατικὴν τιμὴν. Διὰ τοὺς κούρεῖς γίνεται ἰδιαίτερα συμφωνία.

Τὰ ἐξῆς νέα βιβλία ἀποστέλλονται ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν εἰς τὰς ἐπαρχίας καὶ τὸ ἐξωτερικόν. Αἱ τιμαὶ διὰ τοῦς ἐν τῷ ἐξωτῆ- ρικῷ ἐνοοῦνται εἰς χρυσόν.

« Ἀπόκρυφα Κωνσταντινουπόλεως ἤτοι σκηναὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει » ὑπὸ Χ. Σαμαρτσίδου, δραχ. ... 2. « Μάρτυς ἢ Λαυρεντία » μυθ. Ἀ. Δεννερύ, δραχ. 2,50. « Μεγάλῃ Περιουσίᾳ » μυθ. Ε. δὲ Μοντεπέν, δρ. 2,75. « Οἱ Μοϊκανοὶ τῶν Παρισίων » μυθ. Α. Δουμά, δρ. 5. « Ὁ Πλοίαρχος Κορκορὰν » μυθ. Ἰουλ. Βέρν, δρ. 1,30. « Ρωβίος Χοῦδὸς Εὐπατριδῆς » μυθ. Α. Δουμά, δρ. 1,25. « Ὁ Ροκαμβὸλ » μυθ. Πονσόν δὲ Τερράιλ. Τὸ μυθιστόρημα τοῦτο ἀποτελεῖται ἐκ 18 ὁλοκληρῶν βιβλίων, ἐκά- στο εἰς τόμους διηρημένον: « Τὰ δράματα τῶν Παρι- σίων » τόμ. 3. « Ἄθλοι Ροκαμβὸλ » τόμ. 2. « Ἀνάστασις Ροκαμβὸλ » τόμ. 2. « Τελευταία λέξις Ροκαμβὸλ » τόμ. 2. « Ὁραία Ἀνθοκόμος » τόμ. 2. « Αἱ Ἀθλιότητες τοῦ Λον- δίνου » τόμ. 2. « Αἱ Κατεδαφίσεις τῶν Παρισίων ». « Τὸ Σχοινίον τοῦ Ἀπηγγονισμένου ». « Ἡ Ἐπιστολὴ τοῦ Ροκαμβὸλ » τόμ. 3. « Οἱ Νεοὶ Ἄθλοι τοῦ Ροκαμβὸλ ». Τὸ ὅλον τόμ. 18. Τιμᾶται ὁλόκληρος ἢ σειρὰ δρ. ... 40. « Ἡ Μνηστὴ τῶν Ἐκατομμυρίων » συνέχεια τῶν μυ- θιστορημάτων « Κόμητος Μοντεχρήστου » καὶ « Ἄρχοντας τοῦ Κόσμου » τόμ. 3, δραχ. ... 4. « Ἱστορία τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος καὶ τὰ Ἀνέ- κδοτα αὐτοῦ » ὑπὸ Γεωργ. Λαμπισῆ, τόμ. 2, δρ. ... 4. « Αἱ Τραγωδίαι τῶν Παρισίων » μυθ. Σαδιὲ δὲ Μοντε- πέν, τόμ. 9, δρ. ... 10. « Μαρκῶν ὁ Μαλουίνιος » καὶ συνέχεια « Ὁ Μαρκῆσιος Δὲ Λου-Ρονάν » τόμ. 2, δρ. ... 3 50. « Ὁ Πυροσβέστης » καὶ συνέχεια « Ἡ Ἀπορραπισθεῖσα Κόρη », τόμ. 2, δρ. ... 3.50. « Ὁ Ἐγγαστρίμυθος » μυθ. Ε. δὲ Μοντεπέν, τόμ. 3.δ.3.

« Ἡ Γυναίκες, τὰ Χαριτὰ καὶ τὸ Κρασί » μυθ. Πῶλ δὲ Κόκκ μετ' εἰκόνων, λεπτὰ ... 80. « Νάθαν ὁ Σοφὸς » ὑπὸ Lessinc. ἐκ τῶν φιλολογικῶν παρήργων Θ. Ἀρεντούλη, δρ. ... 1.25. « Ὁ Καμπούρης τῶν Παρισίων » μυθ. Πῶλ δὲ Κόκκ δρ. 1. « Ἱστορία τοῦ Γαλλογεραμανικοῦ Πολέμου » μετ' εἰκόνων ὑπὸ Κωνσταντίνου Σταυρίδου, τόμ. 1, δρ. ... 5. « Ποιήματα » Ἀχιλλέως Παράσχου, τόμ. 3, δρ. ... 5. « Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων μυθ. Β. Οὐγκὼ μετὰφρ. Γ. Καρασούστα μετ' εἰκόνων, τόμ. 2 δρ. ... 4. « Οἱ Ἄθλοι » Β. Οὐγκὼ μετὰφρ. Γ. Ἰσιδ. Σκυλίση μετ' εἰκόνων, τόμ. 5, ἀδελ. δρ. 10, χρυσόδετ. δρ. 13. « Ἱστορία τοῦ Κριμαϊκοῦ Πολέμου » ὑπὸ Βαρόνου Βα- ζανκούρ ἐπὶ τοῦτ' ἀποσταλέντος εἰς Κριμαίαν, τόμ. 2 δρ. 5. « Οἱ Ἐργάται τῆς Θαλάσσης » μυθιστ. Βίκτωρος Οὐγκὼ μετὰφρ. Α. Γ. Σκαλιδου, δραχ. ... 2. « Αἱ Κατηραμένοι τῶν Παρισίων » μυθιστ. Ἰουλίου Μαρύ, τόμ. 2, δραχ. ... 3. Δράματα Βίκτωρος Οὐγκὼ: « Μαρία Τυδορίς » δρ. ... 1. « Ἄγγελος Παταίου » δρ. 1. « Ἐρνάνης » δραχ. ... 1. « Βυργράβοι » δραχ. ... 1. « Ροὺ Βιάς » δραχ. ... 1. « Τὰ Σκότη τῆς Ζωῆς » μυθιστορία κατὰ μετὰφρασιν Στυλ. Ραπτοπούλου, δραχ. ... 1.75. « Ἐν Ἀγωνίᾳ » μυθιστ. Ἰουλίου Μαρύ, τόμ. 3, δρ. 2. « Ὁ Ἰατρός τῶν Πτωχῶν » μυθιστ. Σαδιὲ δὲ Μοντε- πέν, δραχμάς. ... 2.50. « Ἡ Μικρὰ Μήτηρ ». μυθ. Αἰμ. Ρισβούργ. δραχ. ... 3. « Ἡ Ἀρτοπώλις » μυθιστ. Σαδιὲ δὲ Μοντεπέν δρ. 5. « Ὁ Χονδροκέφαλος » μυθ. Πῶλ δὲ Κόκκ δραχ. ... 1.50. « Ἡ αὐτοῦ Ἰψιλότης ὁ Ἔρως » μυθ. Σαδιὲ δὲ Μοντε- πέν τόμ. 7, δραχ. ... 6. « Οἱ Ἄθλοι τοῦ Λονδίνου » μυθ. Π. Ζακκόν τόμ. 2, δρ. 250. « Τὸ τέκνον τοῦ Ἐραστοῦ » μετ' εἰκόνων: « Ἡ Ἄνυμ- φος Μήτηρ » μυθ. Α. Ματτέυ δραχ. ... 2.30.

« Ἑλληνικὴ Ἀνθολογία » ἤτοι συλλογὴ ἑλληνικῶν ἀσμάτων μετὰ πλείστον εἰκόνων, δραχ. ... 1.50. « Ὁ Σαῖρ Ζουλιζάν » Ἀραβικὸν μυθιστόρημα δρ. 1.75. « Τὸ Φοῦριον τοῦ Καρρού » καὶ συνέχεια: « Τὸ Ἄνθος τῆς Ἀλόης » μυθ. Γ. Φ. Σαμῆ, τόμ. 2, δραχ. ... 3. « Ἡ Ἐρυθρὰ Διαθήκη » μυθιστ. Σαδιὲ δὲ Μοντεπέν τόμ. 4, δραχ. ... 4. « Ὁ Γοῦς Μάννερικ » μυθ. Οὐάλτερ Σκῶτ δραχ. ... 2. « Ἡ Δεκαήμερος » τοῦ Βοκκακίου, ἄδελος δρ. 2.50 χρυσόδετος δραχ. ... 4. « Ὁ Κερατὰς » Πῶλ δὲ Κόκ κατὰ μετὰφρασιν Κλε- ἀνθους Τριανταφύλλου δραχ. ... 2. « Ἡ Ἐρυθρὰ Διαθήκη » μυθ. Παύλου Φεβάλ, δρ. 150. « Ἡ Ἀθηναίς » μυθ. Ε. δὲ Μοντεπέν, τόμ. 5 δρ. 5. « Ὁ Ἰατρός Ραμῶ » μυθ. Γεωργίου Ὀνέ, δραχ. ... 1.50. « Ἡ Μοδιστρόυλες » μυθ. Πῶλ δὲ Κόκ, δρ. ... 1.30. « Κραυὴ τῆς Παράφρονος » μυθιστορία ἐκ τοῦ Γαλ- λικοῦ, δραχ. ... 2.50. « Ἡ Μεγάλῃ Ἰζα » μυθ. Ἀλεξίου Μπουτιέ δρ. 2.50. « Ὁ Εὐγενῆς Ἔρως » μυθ. Ἀλεξ. Δουμά δρ. ... 2. « Τὸ Στρατιωτικὸν Τάγμα » μυθ. Ἰουλ. Μαρύ δρ. 2.50. « Ὁ Λυκογιάννης » μυθ. Αἰμ. Ρισβούργ. τόμ. 4 δρ. ... 4. « Ἡ Μαθιῶδη » μυθ. Εὐγενίου Σὺη μετὰφρ. Γ. Ἰσιδ. Σκυλίση δραχ. ... 5. « Μιχαὴλ Στρογγῶφ » μυθ. Ἰουλίου Βέρν δραχ. ... 1.50. « Ἰζολίνα ἢ Μεζικανὴ » μυθ. Μαῖν Ρεϊδ δρ. ... 130. « Ἡ Μεγάλῃ Καρδίᾳ » μυθ. Π.δ' Αἰγρεμίων τόμ. 4 δρ. 5. « Ἡ Σύζυγος τοῦ Νεκροῦ » μυθ. Α. Μπουτιέ δρ. 2.75. « Ἡ Δέσποινα δὲ Βρεσσι » μυθ. Α. Δελπί δρ. 1.25. « Ἱστορία τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως » Φ. Α. Μινιέ, μετὰφρ. Ε. Α. Σίμου μετὰ 30 εἰκόνων, τόμ. 2, δρ. 2.50. « Πρακτικὴ Ἰατρικὴ τῶν Οἰκογενειῶν » συγγραφεῖσα ὑπὸ Τιμ. Καρδραῖ ἱατροῦ μετ' εἰκόνων τόμ. 2, δρ. ... 6. « Τὰ Μυστήρια τῶν Φαρμακείων » ὑπὸ Λεο Taxil μετὰ 75 ὁλοσελίδων εἰκόνων δρ. ... 7.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΑΘΗΝΩΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Πειραιεὺς Ἀθήναι Πάτραι Πύργος Ὀλύμπια.

Table with 4 columns: Station, An (An), Δφ. (Δφ.), and Price. Rows include Πειραιεὺς, Ἀθήναι, Κόρινθος, Ἀκράτα, Ἀίγιον, Πάτραι, Λεγαῖνα, Πύργος, Ὀλύμπια.

Κόρινθος Ἄργος Ναύπλιον Τρίπολις.

Table with 4 columns: Station, An, Δφ., and Price. Rows include Κόρινθος, Ἄργος, Ναύπλιον, Τρίπολις.

Καθάσιλα Κυλλίνη Λουτρά.

Table with 4 columns: Station, An, Δφ., and Price. Rows include Καθάσιλα, Βαρβολομ., Κυλλίνη, Λουτρά.

*. Κατ' εὐθείαν εἰς Τρίπολιν καὶ ἀντιστρόφως. (1) Τρίτην, Πέμπτην, Σάββατον (2) Δευτέραν, Τετάρτην Παρασκευὴν. — Μεταξὺ Μύλων Ἄργους Ναυπλίου ἐξ ἀμαρστοιχίας καθ' ἑκάστην.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ ΕΛΛΗΝΙΣ διαθετεὶ μίαν ἢ δύο ὥρας καθ' ἑκάστην, ἢ καὶ ἡμέραν παρ' ἡμέραν. μεταδιδάσκουσα πρὸς παράδοσιν μαθημάτων εἰς μικροὺς παῖδας ἢ κορά- σια. — Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΛΑΙΜΟΔΕΤΩΝ Γ. ΚΟΥΛΟΥΜΠΗ 39 — Ἀθήναι, ὁδὸς Σταδίου, ἀριθμὸς — 39. Μεγάλῃ συλλογῇ ὑποκαμίσων, φοικῶν, κομβίων, χειροκτινῶν, ὑπαστουνίων, ὁμβρελῶν, φανελλῶν κλπ. ἀνδρῶν ἐιδῶν. Πώλησις λιανικῶς καὶ χον- δρικῶς. Λαιμοδετὰ κατὰ παραγγελίαν.

Hebe's Hebe's Hair Restorer. Το κάλλιστον ἐπανορ- θωτικὸν τῶν τριχῶν. Δὲν εἶνε βαρῆ, ἀλλ' ἐ- πανάδει εἰς τὰς τρι- χὰς τὴν προεὐραν αὐ- τῶν χροῖαν διὰ τῆς ἐν- δυναμοῦστος αὐτῶν. Οὐδεμίαν ἐπιβλαβῆ οὐσίαν περιέχει. Γενικὴ ἀποθήκη ἐν Λουδίω. Εὐρίσκειται ἐν Ἀθῆ- ναῖς μόνον εἰς τὸ Βι- βλιομαζέτο εἰς «Κο- ρίνθῆς», ὁδὸς Προα- στείου ἀρ. 10, καὶ ἐν τιμαῖσι ἐκαστῆ φιάλη δραχμῶν οἰκτῶ. (Διὰ τὰς ἐπαρχίας 9)

Εἰς τὸ ΜΕΓΑ ΖΥΘΟΠΩΛΕΙΟΝ Η Πλατεία Ὀμονοίας, Εὐρίσκονται πάντοτε ΣΤΡΕΪΔΙΑ τῆς ὥρας. ΗΒΗ

GRAND MAGASIN LE LOUVRE 125 Rue d'Bole 125. On a apporté Lustres, grand choix de vase de cristal, grand assortiment d' article en Porcelaine t en Faience, riche collection d' articles t en luxe.—Service de table.—Articles a thé.— Prix Fixés. ΜΕΓΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΤΟ ΛΟΥΒΡ 125 Ὀδὸς Βόλου 125. Ἐκομίσθησαν ἴδματα, πολυλίαιοι, μεγάλη συλλογὴ κρυσταλλ- ῶν ασευδῶν, μεγάλη συλλογὴ ασευδῶν ἐκ πορσελά- ρ καὶ φατένης πλούσια συλλογὴ κομφοσεχημιά- ν.— Μισχοειροπήρουνα, σύνολα τέσσα, σύνολα τραπέζης — ἴματι ὀρθογόμενα. ΠΑΡΟΠΗΝΕΙΣ δεγόμεθα εἰς λίαν συγκαταβαταίς τιμὰς. ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΛΙΑ «ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟ- ΜΑΤΩΝ» πωλύνονται ἐν τῷ γραφεῖο, ὁδὸς οασσέτου, ἀριθμὸς 10, ἀντὶ λεπτῶν 20.

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, (ΚΥΡΙΑΚΗ) 16 Μαΐου 1893.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 65

**ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΗΓΩΤΕΑ**

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις..... " 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ..... φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσίᾳ..... ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΟΝΕΙΡΟΝ, ἐκ τῶν τοῦ Γάλλου Ἀκαδημαϊκοῦ Πέτρου Λοτί. —
Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουβέλ.
—ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ, μυθιστορία Αἰμιλίου Ρισβούργ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΕΤΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας ἠπὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοσήμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

ΟΝΕΙΡΟΝ

Ἐκ τῶν τοῦ Γάλλου Ἀκαδημαϊκοῦ ΠΕΤΡΟΥ ΛΟΤΙ.

Ἐπεθύμουν νὰ ἐγίνωσκον γλῶσσαν ἰδιαιτέραν, ἐν ἣ νὰ ἠδύναντο νὰ γραφῶσιν αἱ καθ' ὑπνοῦς ὄπτασιαι μου. Ὅταν δοκιμάζω μετὰ τῶν συνήθων λέξεων, κατορθῶν μόνον νὰ κατασκευάζω εἶδος ἀδεξίου καὶ ἀκόμψου διηγήματος, ἐν ᾧ βεβαίως οἱ ἀναγνώσται μου οὐδὲν θὰ ἴδωσιν· ἐγὼ μόνος δύναμαι νὰ διακρίνω ἀκόμη, ὅπισθεν τῆς ἀτελοῦς παραστάσεως τῶν συσσωρευμένων τούτων λέξεων, τὴν ἀχανῆ ἄβυσσον.

Φαίνεται ὅτι τὰ ὄνειρα, καὶ ἐκεῖνα ἀκόμη ἄτινα νομίζομεν διαρκέστατα, ἔχουσι διάρκειαν μόλις ἐπαισθητὴν, μόνον τὰς πάντοτε φυγάδας ἐκεῖνας στιγμάς, καθ' ἃς τὸ πνεῦμα ἀμφιρρέπει μετὰ τῆς ἐγρηγόρσεως καὶ τοῦ ὕπνου· ἀλλ' ἀπατόμεθα ἐκ τῆς ὑπερβολικῆς ταχύτητος, μετ' ἧς αἱ ἀνακλάσεις αὐτῶν διαδέχονται ἀλλήλας καὶ μεταβάλλονται· ἰδόντες τόσα πράγματα διερχόμενα πρὸ ἡμῶν, λέγομεν: «ὠνειρεύθη ὀλόκληρον νύκτα», ὅταν ἔχωμεν ὀνειρευθῆ μολις ἐπὶ λεπτόν.

Τὸ ὄραμα, περὶ οὗ θὰ ὀμιλήσω, δὲν ἔσχεν ἴσως πραγματικὴν διάρκειαν πλὴν δευτερολέπτων τινῶν, διότι καὶ εἰς ἐμὲ τὸν ἴδιον ἐφάνη λίαν βραχύ.

Ἡ πρώτη εἰκὼν ἐφωτίσθη δις ἢ τρίς, δι' ἐλαφρῶν σκιρτημάτων, ὡς ἐάν, ὅπισθεν διαφανοῦς χαρτοῦ, ἀνεβίβαζεν διὰ μικρῶν ὠθήσεων τὴν φλόγα λυχνίας.

Κατ' ἀρχὰς λάμψις δυσδιάκριτος, ἐπιμήκους σχήματος, — προσελκύουσα τὴν προσοχὴν τοῦ ἐκ τοῦ πλήρους ὕπνου, τῆς νυκτός καὶ τῆς ἀνυπαρξίας ἐξερχομένου πνεύματός μου.

Εἶτα ἡ λάμψις καθίσταται ἠλιακὴ ἀκτίς, εἰσερχομένη δι' ἀνοικτοῦ παραθύρου καὶ ἐκτεινομένη ἐπὶ δαπέδου. Ταυτοχρόνως, ἡ προσοχή μου ἐξεγειρομένη ἐπὶ μᾶλλον, θορυβεῖται αἴφνης, ἀόριστος ἀνάμνησις, δὲν ἠξέρω τίνας, ταχύ ὡς ἡ ἀστραπὴ προαίσθημα πράγματος, ὅπερ μέλλει νὰ με συγκινήσῃ μέχρι βαθύς ψυχῆς.

Τούτο ἐξακριβούται: εἶνε ἀκτίς ἐσπερινοῦ ἡλίου, ἐρχομένη ἐκ κήπου, ἐφ' οὗ βλέπει τὸ παράθυρον ἐκεῖνο· κήπος ξενικός, ὅπου, χωρὶς νὰ τὰς ἔχω ἴδει, γνωρίζω ἐν τῷ παρόντι ὅτι ὑπάρχουσι μαγγαριαί! Ἐν ταῖς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους φωτειναῖς ταῦταις ἀκτίσιν, ἡ σκιά φυτοῦ, εὐρισκομένου ἐκτός, ἀποχωρίζεται καὶ τρέμει σιγᾶ — ἡ σκιά βαναπέας...

Καὶ τὴν ὥρην τὰ σχετικῶς σκοτεινὰ μέρη φωτίζονται: — ἐν τῷ σκίῳφωτι, τὰ ἀντικείμενα εἰκονίζονται, — καὶ βλέπω τὰ πάντα μετ' ἀνεκδιήγητου φρικιάσεως!

Ἐν τούτοις ἀπλούστατον μικρὸν διαμέρισμα ἐν τίνι οἰκίᾳ τῶν ἀποικίων, με ζύλινα τεῖχη, με καθίσματα ψάθινα. Ἐπὶ τραπέζης ὠρολόγιον τῆς ἐποχῆς Λουδοβίκου ΙΕ', οὗ τὸ ἐκκρεμὲς κτυπᾷ ἀνεπαισθητῶς. Ἀλλ' εἶδον ἠδὴ πάντα ταῦτα καὶ ἔχω συνειδήσιν τῆς ἀδυναμίας, ἐν ἣ εὐρίσκομαι νὰ ἐνθυμηθῶ ποῦ, καὶ ταράττομαι μετ' ἀγωνίας ὅπισθεν τοῦ εἶδους τούτου τοῦ σκοτεινοῦ πέπλου, ὅστις ἐκτείνεται ἐπὶ δεδομένου σημείου ἐν τῇ μνήμῃ μου, σταματῶν τὰ βλέμματα, ἄτινα ἤθελον νὰ βυθίσω πέραν, δὲν ἠξέρω ἐν τίνι βαθυτέρᾳ ἀναδρομῇ.

Εἶνε βεβαίως ἐσπέρα, εἶνε βεβαίως ἡ χρυσίζουσα λάμψις τοῦ σθεννυμένου ἡλίου, — καὶ οἱ δαίκεται τοῦ ἐκκρεμοῦς Λουδοβίκου τοῦ ΙΕ' σημειοῦσι τὴν ἕκτην... Τὴν ἕκτην τίνας ἡμέρας, ἐς αἰὲ ἀπολεσθείσης ἐν τῷ αἰωνίῳ βαρᾶθρῳ: τίνας ἡμέρας, τίνας ἔτους ἀπομακρυσμένου καὶ ἐξαφανισθέντος;

1. Εἶδος καρποφόρου δένδρου. Σ. Μ.

Καὶ τὰ καθίσματα ἀκόμη ταῦτα ἔχουσι ὄψιν ἀρχαϊκὴν. Ἐν ἐνὶ αὐτῶν κεῖται πλατύς ἐκ λευκῆς ψιάθης γυναικεῖος πῖλος, συρμοῦ πλὴν τῶν ἑκατὸν ἐτῶν. Οἱ ὀφθαλμοὶ μου σταματῶσιν ἐκεῖ καὶ τότε ἀνέκφραστος φρικίας με κλονίζει ἰσχυρότερον... Τὸ φῶς κατέρχεται, κατέρχεται: τὴν μολις εἶνε ὁ ἀμυδρὸς φωτισμὸς τῶν συνήθων ὀνειρῶν... Δὲν ἐνοῶ, δὲν γνωρίζω — ἀλλὰ, οὐδὲν ἤττον, αἰσθάνομαι ὅτι ἐγνωρίζω τὰ πράγματα τῆς οἰκίας ταύτης καὶ τὴν ζωὴν, τὴν ὅποιαν διήγον ἐν αὐτῇ, — τὴν μελαγχολικωτάτην καὶ μᾶλλον ἐξόριστον ζωὴν τῶν παλαιῶν ἀποικίων, ὅτε αἱ ἀποστάσεις ἦσαν μείζονες καὶ αἱ θάλασσαι πλὴν ἄγνωστοι.

Καὶ ἐνῶ παρατηρῶ τὸν γυναικεῖον ἐκεῖνον πῖλον, ὅστις ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐξαλείφεται, καθὼς πᾶν ὅ,τι εὐρίσκεται ἐκεῖ, ἐν φαιῷ σκίῳφωτι, μοὶ ἐπέρχεται ἡ σκέψις αὕτη, γενομένη ἐν τῇ κεφαλῇ μου παρ' ἄλλου ἢ παρ' ἐμοῦ αὐτοῦ: «Τότε, αὕτη ἐπέστρεψε.»

Τῶνόντι ΑΥΤΗ ἐμφανίζεται. Αὕτη, ὅπισθεν μου χωρὶς νὰ τὴν ἀκούσω ἐρχομένην αὕτη, μένουσα ἐν τῷ σκοτεινῷ μέρει, ἐν τῷ βάθει τοῦ οἰκήματος ἐνθα ἡ ἀνάκλασις ἐκεῖνη τοῦ ἡλίου δὲν φθάνει αὕτη, λίαν ἀόριστος, ὡς σκιαγραφία κεχαραγμένη διὰ θαμβῶν χρωμάτων ἐπὶ φαιῶς σκιάς.

Αὕτη, νεωτάτη, κρεολή, τὴν κεφαλὴν ἀσκεπῆ, με μέλανας βοστρύχους, διατεθειμένους περὶ τὸ μέτωπον κατὰ τρόπον ἀπρηχαιωμένον. Ὁραῖοι δικυγεῖς ὀφθαλμοί, φαινόμενοι ὡς ἐάν ἤθελον νὰ μοὶ ὀμιλήσωσι, μετ' ἐκπλήξεως κατηφορῶν καὶ αἰδοῦς παιδικῆς: ἴσως ὅχι ἀπολύτως ὠραία, ἀλλὰ κατέχουσα τὴν ὑψίστην γοητείαν... Καὶ ἐπειτα πρὸς παντός ἦτο ΑΥΤΗ! Αὕτη, λέξις, ἣτις αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν ἀπαγγέλλεται μετ' ἀφάτου γλυκύτητος· λέξις, ἣτις εἰλημμένη ἐν ἣ ἐννοία νοῦ αὐτὴν, συγκεφαλαιῶν ἐν ἑαυτῇ ὅλον τὸν λόγον, ὃν ἔχει τις ἵνα ζῆ, ἐκφράζει

σχεδόν τὸ ἀνέκφραστον καὶ τὸ ἄπειρον.

Νὰ εἶπω ὅτι τὴν ἀνεγνώριζον, θὰ ἦτο ἐκφρασις λιαν χυδαία καὶ λιαν ἀσπηνής· ὑπῆρχε πολὺ περισσώτερον, ὅλη ἡ ὑπαρξίς μου ὠθεῖτο πρὸς αὐτήν, μετὰ δυναμειῶς βαθείας καὶ ὑποδεδουλωμένης, ἵνα τὴν ἀνακτήσω· καὶ αὐτὸ τὸ κίνημα εἶχε, δὲν ἤξεύρω τι, τὸ ὑπόκωφον, τὸ φρικωδῶς κεκαλυμμένον, ὡς ἡ ἀδύνατος προσπαθεῖα τινός, ὅστις θὰ ἐζήτηι νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ἰδίαν πνοὴν καὶ τὴν ἰδίαν ζωὴν, μετὰ ἔτη καὶ ἔτη διεληθόντα ὑπὸ τὸ κάλυμμα τάφου...

Συνήθως ἰσχυροτάτη συγκίνησις δοκιμαζομένη ἐν ὄνειρῳ θραύει τὰ λεπτομερέστατα νήματα, καὶ τετέλεισται: ἐξυπνᾷ τις. Ὁ εὐθραστός μίτος, ἀπαξ θραυσθείς, ἐπὶ στιγμὴν τάλαντεύεται, εἶτα πίπτει ἐκ νέου, ἀμαυροῦται κατὰ τοσοῦτον ταχύτερον, καθ' ὅσον τὸ πνεῦμα προσπαθεῖ περισσώτερον νὰ τὸν συγκρατήσῃ, — ἐξαφανίζεται ὡς γάζα σχιζομένη ἐν τῷ κενῷ, ἢν θὰ ἤθελέ τις νὰ καταδιώξῃ καὶ ἦν ἄνεμος παρασύρει ἐν βᾶθει ἀπροσπλάστων ἀποστάσεων.

Ἄλλ' οὐχί, τὴν φορὰν ταύτην δὲν ἐξυπνησα καὶ τὸ ὄνειρον ἐξηκολούθησεν, ἐξαλειφόμενον· τὸ ὄνειρον ἐπεμηκύνθη ἐν σβεννυμένη φωταυγαίᾳ.

Ἐπὶ στιγμὴν ἐμείναμεν ὁ εἰς ἐνώπιον τοῦ ἄλλου, ἀνεσχεθέντες ἐν τῇ πρὸς τὸ ἀναμνήσκουμαι ὁρμῇ ἡμῶν, ὑπὸ, δὲν ἤξεύρω τίνας, μελαγχολικῆς ἀδρανείας· ἄνευ φωνῆς διὰ νὰ ὁμιλήσωμεν καὶ σχεδόν ἄνευ σκέψεως, διασταυροῦντες μόνον βλέμματα φαντασμάτων μετ' ἐκπλήξεως καὶ ἠδονικῆς ἀγωνίας... Ἐἶτα καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ μας ἐκαλύφθησαν καὶ κατέστημεν μορφαὶ ἀκόμη πλέον ἀόρατοι, συντελοῦντες ἔργα ἀσήμαντα καὶ ἀκούσια.

Τὸ φῶς κατήρχετο, κατήρχετο πάντοτε, σχεδόν δὲν ἔβλεπέ τις πλέον ἐκεῖ. Αὕτη ἐζήθη καὶ τὴν ἠκολούθησα εἰς εἶδος αἰθούσης εὐρείας, με τοὺς τοίχους ἀσβεστωμένους, μόλις κεκοσμημένης δι' ἀπλῶν ἐπίπλων, — ὡπως συνήθως ἐν ταῖς κατοικίαις τῶν ἀποίκων ἐμφυτευτῶν. Ἐτέρα σκιὰ γυναικός, ἥ τις μᾶς ἀνέμενε ἐκεῖ, ἐνδεδυμένη δι' ἐσθητὸς κρεολῆς, — γυνὴ ἡλικιωμένη, ἦν ὡσαύτως ἀνεγνώρισα πάραυτα καὶ ἦτις τῇ ὁμοίᾳζεν, ἢ μήτηρ τῆς ἀναμφιδόλως — ἡγήθη ἐπὶ τῇ προσεγγίσει μᾶς καὶ ἐξήλθομεν καὶ οἱ τρεῖς, χωρὶς νὰ προσυμφωνήσωμεν περὶ τούτου, ὡσεὶ ὑπακούοντες εἰς συνθήειαν...

Θεέ μου, πόσαι λέξεις καὶ πόσαι μακρὰ ὀράσεις ἵνα ἐξηγήσωσι φορτικῶς πάντα ταῦτα, συμβαίνοντα ἄνευ διαρκείας καὶ ἀθροῦθως, μετὰ πρὸς προσώπων διαφανῶν ὡς ἀνακλάσεις, κινουμένων ἄνευ ζωῆς ἐν αὐξανόμενῳ πάντοτε σκότει, μᾶλλον ἄχρω καὶ μᾶλλον θαμβῶ τοῦ σκότους τῆς νυκτός.

Ἐξήλθομεν καὶ οἱ τρεῖς, κατὰ τὸ λυκόφως, ἐν μικρᾷ δὴ μελαγχολικῇ, ἐχούσῃ ἐκατέρωθεν χαμηλοῦς οἰκίσκους ἀποίκων ὑπὸ μεγάλα δένδρα· εἰς τὴν ἄκραν, ἢ θάλασσα, μαντευομένη ἀορίστως· ἐντύπωσις ἐκτοπισμοῦ, μακρυνῆς ἐξορίας, κάτι τι ὡς ἐκεῖνο ὅπερ θὰ ἐδοκίμαζέ τις κατὰ τὸν παρεληθόντα αἰῶνα ἐν ταῖς ὁδοῖς τῆς Μαρτινίκης καὶ τῆς Ἐνώσεως, ἀλλ' ἦττον τοῦ

πολλοῦ φωτός, ὅλα ταῦτα, φαινόμενα ἐν ἐκείνῳ τῷ σκιάφωτι, ἐν ᾧ ζῶσι νεκροί.

Μεγάλα πτηνὰ περιστρέφοντο ἐν τῷ οὐρανῷ· παρὰ τὸ σκότος τοῦτο εἶχε τις συνείδησιν ὅτι εὐρίσκετο κατὰ τὴν ἀκόμη φωτεινὴν ἐκείνην ὄραν τὴν ἐπερχομένην μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου. Προφανῶς ἐξεπληροῦμεν ἐκεῖ συνήθη πρᾶξιν· ἐν τῷ πάντοτε βαθυτέρῳ ἐκείνῳ σκότει, ὅπερ δὲν ἦτο τὸ τῆς νυκτός, ἐπανελαμβάνομεν τὸν ἐσπερινὸν μας περίπατον. Ἄλλ' αἱ ἀντιληφθεῖσαι ἐντυπώσεις ἐσβέννυτο πάντοτε· αἱ δύο γυναῖκες δὲν ἦσαν πλέον ὁραταί. Ἐξ αὐτῶν μοι ἔμενε μόνον ἡ ἔννοια δύο φασμάτων ἐλαφρῶν καὶ ἠδῶν βαδιζόντων παρὰ τὸ πλευρόν μου... Ἐἶτα, οὐδὲν πλέον· τὰ πάντα ἐσβέσθησαν ἔσαει ἐν τῇ ἀπολύτῳ νυκτὶ τοῦ ἀληθοῦς ὕπνου.

Ἐκοιμήθη ἡ πολὺ μετὰ τὸ ὄνειρον τοῦτο, — μίαν ὄραν, δύο ὄραν, δὲν γνωρίζω κατὰ τὴν ἀφύπνισιν, κατὰ τὴν ἐπάνοδον τῶν σκέψεων, ἄμα μοι ἐπανήλθε πρώτη ἀνάμνησις, ἐδοκίμασα τὸ εἶδος τῆς ἐσωτερικῆς συγκινήσεως, ὅπερ ὠθεῖ τινὰ νὰ ἀναπηδήσῃ καὶ ἀνοιξῇ καθ' ὄλοκληρίαν τοὺς ὀφθαλμούς... Ἐν τῇ μνήμῃ μου ἐπανεῦρον κατ' ἄρχας τὸ ὄραμα ἐν τῇ ἐντατικωτάτῃ στιγμῇ του, ἐν ᾧ αἴφνης εἶχον σκεφθῆ εἰς αὐτήν, ἀναγνωρίζων τὸν μέγαν αὐτῆς πῖλον ἐρριμένον ἐπὶ τοῦ καθίσματος ἐκείνου, καὶ ὅπου, ὅπισθεν μου, εἶχεν αὕτη ἐμφανισθῆ... Ἐἶτα, βραδέως, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἐνθυμήθη τὸ ὑπόλοιπον: τὰς τὸσον ἀκριβεῖς λεπτομερείας τοῦ ἤδη γνωστοῦ ἐκείνου οἰκήματος, τὴν πρεσβυτέραν ἐκείνην γυναῖκα, ἦν παρετήρησα ἐν τῇ σκιᾷ, τὸν περίπατον ἐκείνον ἐν τῇ μικρᾷ ἐκείνῃ ἐρήμῳ ὁδῷ...

Ποῦ λοιπὸν εἶχον ἴδει καὶ ἀγαπήσει πάντα ταῦτα;

Ἐζήτησα ταχέως ἐν τῷ παρελθόντι μου μετ' ἀνησυχίας καὶ μελαγχολικῆς ἀδημονίας, νομίζων ἐμαυτὸν βέβαιον περὶ τῆς εὐρέσεως.

Ἄλλ' οὐχί, οὐδὲν, οὐδαμοῦ· ἐν τῇ ἰδίᾳ ζωῇ μου, οὐδὲν ὅμοιον.

Ἡ κεφαλὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶνε πλήρης ἀπειραριθμῶν ἀναμνήσεων, συσσωρευμένων ἀναμνίξ, ὡς νήματα ἐμπερδευμένα· ὑπάρχουσιν ἐξ αὐτῶν πολλαὶ χιλιάδες καὶ πεπιεσμένοι ἐν σκοτεινοῖς μυχοῖς, ἐξ ὧν οὐδέποτε θὰ ἐξέλθωσιν· ἢ μυστηριώδης χεῖρ, ἦτις τὰς ἀνακινεῖ καὶ τὰς ἀναστρέφει, λαμβάνει ἐνίοτε τὰς πλέον λεπτὰς καὶ τὰς πλέον ἀκαταλήπτους διὰ νὰ τὰς φέρῃ ἐπὶ στιγμὴν ἐν τῷ φωτὶ, κατὰ τὴν γαλήνην, ἥτις προηγείται ἢ ἔπεται τῶν ὕπνων. Αὕτη ἦν πρό ὀλίγου διηγῆθη ἀναμφιδόλως οὐδέποτε θὰ ἐπαναφανῆ, καὶ ἐὰν ἐπανεφαινετο ἔτεραν νύκτα δὲν θὰ ἐμάνθανον περισσότερα ὡς πρὸς τὴν γυναῖκα ἐκείνην· καὶ τὸν τόπον ἐκείνον τῆς ἐξορίας, διότι, ἐν τῇ κεφαλῇ μου, δὲν ὑπάρχει ἀναμφιδόλως τίποτε περισσώτερον, ὅπερ νὰ ἀφορᾷ εἰς αὐτὰ· εἶνε τὸ τελευταῖον τεμάχιον θραυσθέντος νήματος, ὅπερ ὀφείλει νὰ τελειώσῃ ἐκεῖ, ἐνθα ἐσταμάτησε τὸ ὄνειρόν μου· ἢ ἀρχὴ καὶ ἢ συνέχεια ὑφίσταντο μόνον ἐν ἐτέροις ἐγκεφάλοις ἀπὸ πολλοῦ ἐπανεληθούσιν ἐν τῇ κόνει.

Μεταξὺ τῶν προγόνων μου, ἔσχον ναυτικούς, ὧν ἡ ζωὴ καὶ αἱ τύχαι μοι εἶνε ἀτελῶς γνωσταί· καὶ ὑπάρχουσι βεβαίως, δὲν γνωρίζω ποῦ, ἐν τινι μικρῷ νεκροταφείῳ τῶν ἀποικίων, γηραιὰ ὄστα, λείψανα τῆς νεαρᾶς γυναικός, με τὸν μέγαν ψιαθινὸν πῖλον καὶ τοὺς μέλανας βοστρύχους· τὸ θέλητρον, ὅπερ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς εἶχον ἐξασκήσει ἐπὶ τινος τῶν ἀγνώστων ἐκείνων προγόνων, ὑπῆρξεν ἀρκούντως ἰσχυρόν διὰ νὰ ρίψῃ τελευταίαν μυστηριώδη ἀνάκλασιν μετὰ τοῦ ἐμοῦ τὴν ἐσκέφθη ὀλοκληρὸν ἡμέραν... καὶ μετὰ μελαγχολίας τόσῳ παραδόξου!

ΑΡΚΤΟΥΡΟΣ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Οἱ Ροξενδάλ.

[Συνέχεια]

ΚΣ'.

Τὴν τρίτην πρωϊνὴν ὄραν ὁ πλοίαρχος Καγιὸλ ἦν ἐπὶ τῆς γεφύρας τοῦ ἀτμοπλοίου του.

Ἡ σελήνη εἶχεν ἀνατελεῖ καὶ ἔλαμπε πλησιφαῆς φωτίζουσα τὰ φρούρια, ἅτινα σχηματίζουσι τὴν εἰσοδὸν τοῦ λιμένος.

Μακρόθεν ἡ θάλασσα ἐξετείνεται γαληνία ὡς ἀτελευτήτος πεδιάς.

Ὁ πλοίαρχος Καγιὸλ δὲν ἦτο ἡσυχος ὅσον τὰ κύματα, ἅτινα θὰ διέσχίζε διὰ τοῦ «Ἀλβατρός».

Παρετήρει τὴν σχεδὸν ἔρημον ὄχθην, ἐφ' ἧς ὀλίγοι ναῦται διήρχοντο.

— Θὰ ἔλθῃ; Μήπως μετενόησεν; ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν παρατηρῶν τὸ ὥρολόγιόν του.

Ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ταύτῃ συνωφροῦστο, ἀλλ' ἡ ἀμφιβολία του δὲν διήρκεσεν ἐπὶ πολὺ.

Ὁ ὑψηλὸς μαῦρος, φέρων ἀπλοῦν σακκὸν ταξειδίου, ἐράνη εἰς μικρὰν ἀπόστασιν, ὁ δὲ Μασσαλιώτης ἀφῆκε στεναγμὸν ἀνακουφίσεως.

Ὁ Περέζ — ὁ δὸν Περέζ, ὡς ἔλεγεν — ἐβᾶδιζεν ὅπισθεν τοῦ μαύρου.

— Αἱ! ἔλατε λοιπὸν, ἀνέκραξεν ὁ πλοίαρχος· παρ' ὀλίγον νὰ σᾶς ἀφήσωμεν. Αὐτὸς ὁ ἄθλιος Σπάρτακος δὲν θὰ σᾶς ἐξυπνησεν. Εἶναι ὀκνηρὸς ὡς ποντικός, ὁ διάβολος αὐτός!

Ὁ Ναβαρρὸς ἐζήτησε συγγνώμην...

Ὁ πλοίαρχος εὐγενῶς φερόμενος ἐνεκατέστησε μόνος του τὸν ταξειδιώτην ἐν λιαν ἀνέτῳ θαλαμίσκῳ ἐπεστρωμένῳ δι' ἐρυθροῦ ἐστιλθωμένου ἀνακαρδίου.

— Θὰ εἰσθε ἐδῶ ἐν ἀναπαύσει, φίλε μου, ἂν δὲ σᾶς λείψῃ τίποτε, ἀρκεῖ νὰ κάμετε ἐν νεῦμα, αἱ!

Ἐνῷ ὁ Ναβαρρὸς ἐτακτοποιεῖτο ἐν τῷ θαλαμίσκῳ, ἠκούσθη ἐπὶ τῆς γεφύρας φωνὴ δίδουσα τὰς διαταγὰς τῆς ἀναχωρήσεως.

Ἦτο ὁ ὑποπλοίαρχος, ὅστις εἶδε διαταγὰς, αἵτινες ἐξετελοῦντο πάραυτα μετ' ἐκτάκτου ἀκριθείας.

Ἡ μηχανὴ ἐσύριξε, τὰ ἰστία ἀνεπετάσθησαν, ἡ δὲ θαλαμηγὸς ἐξήρχετο τοῦ λιμένος. Ὅταν ὁ Περὲξ καὶ ὁ πλοίαρχος ἀνῆλθον ἐπὶ τῆς γεφύρας, τὸ σκάφος προухώρει ἤδη μεγαλοπρεπῶς πνέοντος ἐλαφροῦ νοτιανατολικοῦ ἀνέμου.

Ἦν ἐξαίσιον τὸ θέαμα τῆς πόλεως ἐκείνης, τῆς μόλις ἀφυπνιζομένης καὶ διαγραφόμενης ἐν τῷ οὐρανῷ, ἐρυθρομένη ὑπὸ τῆς πρωϊνῆς μαρμαρυγῆς.

— Χαιρετίσατε, ἀγαπητέ, εἶπεν ὁ πλοίαρχος, εἶναι τόπος μοναδικὸς εἰς τὸν κόσμον καὶ τόσῳ πλούσιος, ὥστε νὰ κινήσῃ τὸν πόθον τῶν ἀθλίων συμπατριωτῶν σου ἐν ἐλάμβανον τὸν κόπον νὰ ἐλθῶσιν. Ἡμεῖς οἱ Μασσαλιῶται διατρέχομεν τὸν κόσμον καὶ ὁ κόσμος εἶναι ὠραίος!

Τὸ «Ἀλβατρός» ἔβαινεν ὀλοταχῶς.

Αὐρα πρωϊνὴ ἐπνεεν εὐνοϊκῆ. Ὁ ἀνεμος καὶ ὁ ἀτμός ἀλληλοβοηθοῦντο ἐν τῇ περιστάσει.

— Αἴ! ὅταν σὰς τὸ ἔλεγα, ὑπέλαβεν ὁ πλοίαρχος, ὅτι θὰ ἔχωμεν ὠραῖον καιρὸν! Τρέχομεν δώδεκα κόμβους τὴν ὥραν. Τὸ «Ἀλβατρός» εἶναι ταχύ, τὸ δὲ πλήρωμα ἐκλεκτόν.

Ὁ Περὲξ ἀπεθαύμαζε τὴν διασκευὴν τοῦ πλοίου, τὴν πολυτέλειαν καὶ τὴν καλλιθεσίαν τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς θαλαμηγού, ὡς καὶ τὴν μεγάλην αὐτῆς ταχύτητα.

— Ἰδοὺ πῶς εἴμεθα ἡμεῖς οἱ Μασσαλιῶται, εἶπεν ὁ Καγιόλ. Ἀγαπῶμεν ὅ,τι ὠραῖον!

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἡ θαλαμηγὸς ἄφηνε πρὸς τὰ δεξιὰ ἢ τὰ ἀριστερὰ ἐμπορικὰ ἢ ἀμυντικὰ πλοῖα.

— Αὐτὸ, ἔλεγεν ὁ πλοίαρχος, εἶναι γολέτα· ἐκεῖνο εἶναι ἄθλιον κότερον. Τοῦτο εἶναι Ἀγγλικὸν τριστίσιον, ἐρχόμενον ἐκ τῆς Ἰαμαϊκῆς. Ἐχει φορτίον σακχάρου.

Βαθμηδὸν ἡ ζηρὰ ἐξηφανίζετο μακρόθεν, τέλος δὲ ὅλως ἐξέλειπε.

Τὰ πλοῖα ἐγένοντο σπανιώτερα περὶ τὴν θαλαμηγόν, ἥτις ἔτρεχεν ὡς εἶχεν εἶπει ὁ πλοίαρχος, τοὺς δώδεκα κόμβους τὴν ὥραν.

Τότε ὁ Ἰσπανὸς ἠσθάνθη μεγάλην ἀνακούφισιν.

Ἀνέπνευσε δι' ὅλης τῆς δυνάμεως τῶν πνευμάτων του.

Μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ θαλάσσης τί εἶχε νὰ φοβηθῇ;

Ποία δυνάμεις ἠδύνατο νὰ βάλῃ αὐτὸν ἐν τῷ ἀπείρῳ ἐκείνῳ;

Εὐρίσκετο κατὰ χιλίας πεντακοσίας λεύγας μακρὰν τοῦ ἐγκλήματός του καὶ τῶν ἀνθρώπων, οἵτινες ἐγνώριζον αὐτόν.

Θὰ ἤθελεν ἡ εἰρήνη αὕτη νὰ ἦτο αἰωνία, τὸ δὲ ταξιδίδιον νὰ διαρκέσῃ διὰ παντός.

— Πρέπει νὰ γνωρίσῃ τὸ ἐπιτελεῖόν μου, εἶπεν ὁ πλοίαρχος.

Παρουσίασεν αὐτῷ τὸν ὑποπλοίαρχον, ἀξιωματικὸν ἀρτίως μεμορφωμένον, εὐγενῆ καὶ λίαν ἀξιοπρεπῆ.

Εἶτα παρουσίασεν αὐτῷ τὸν τρίτον πλοίαρχον νέον ἄνδρα εὐχρουν ὡς νεάνιδα, ὅστις στενωῶς θὰ συνεδέετο μετὰ τοῦ Μασσαλιῶτου, διότι οὗτος ἐπληξεν αὐτόν ἐλαφρῶς εἰς τὴν παρεῖαν λέγων:

— Εἶσαι καλά, Γεώργιε;

Οἱ ἄνδρες τοῦ πληρώματος εἶχον φυσιογνωμίας δραστηρίας καὶ καλοκάγαθους ἐν ταύτῳ. Ἦσαν δὲ ἐξ μαῦροι λευκὰ ἐνδοδυμένοι, ὡς ὁ Ἀννίβας καὶ ὁ Σπάρτακος, καὶ ὄκνοι ναῦται φέροντες χιτώνιον ἐκ κυανῆς ὀθόνης. Πάντες οὗτοι διετέλουν ὑπὸ τὰς διαταγὰς ναυκλήρου, τύπου τελείου λύκου τῆς θαλάσσης.

— Ὁραῖον πλοῖον, αἴ! ἐπανελάμβανεν ὀλονέν ὁ Μασσαλιώτης.

Ἦν ἀληθής.

Τὸ πᾶν ἦτο καθαρὸν καὶ ἀπαστράπτον. Τὰ χάλκινα κοσμήματα ἐστιλβωμένα ἐφαίνοντο ὡς χρυσοῦ.

Ἐπὶ τῶν κατόπτρων καὶ τῶν ὑέλων οὐδ' ἐν ἄτομον κονιορτοῦ παρετηρεῖτο.

Τὰ τέσσαρα τηλεβόλα ἐξήστραπτον σχεδὸν ἀπειλητικὰ.

Ἡ γέφυρα ἦν λευκὴ ὡς παρθένος.

Μετὰ μιᾶς ὥρας ἐπιθεώρησιν ὁ Ναβαρρὸς ἠσθάνθη ἑαυτὸν ὀλιγώτερον ἤρεμον.

Διηρώτα ἑαυτὸν οὐχὶ ἄνευ φόβου τινὸς τί ἦτο τὸ παράδοξον ἐκεῖνο πλοῖον.

Δι' ἐνα ἐγκληματίαν τὰ παντα εἶναι προφάσεις φόβου.

Οἱ αὐτὰι ὑπήκουον καὶ εἰς τὸ ἐλάχιστον νεῦμα τοῦ ὑποπλοίαρχου ἄνευ θυροῦς καὶ μετὰ πολλῆς προθυμίας.

Ἡρεμος καὶ ἀπαθής, ὄρθιος ἐπὶ τῆς σκοπίας του ἐπετηρεῖ τὰς κινήσεις, σχεδὸν ὡς ἀξιωματικὸς διατάσων στρατιώτας.

Φορτίον οὐδαμοῦ ἐφαίνετο.

Κιβώτια τινὰ σιγάρων ἐκ τῶν ἐκλεκτοτέρων, σάκκοι καφεῖ πρωτίστης ποιότητος, βαρέλια ρουμίου, φυτὰ σπάνια ἀπετέλουν τὸ ὅλον φορτίον.

Ὁ Περὲξ διετέλει ἔμφροντις.

Τὰ βλέμματα, ἅτινα λάθρα ἐρρίπτον αὐτῷ τὸν ἐφόβισον.

Μόνος ὁ πλοίαρχος διετήρει τὴν μεσημβρινὴν αὐτοῦ στωμιλίαν.

Καὶ ἐν τούτοις ὁ Ναβαρρὸς παρετηρεῖ καὶ εἰς αὐτὸν τὸν πρὸ μικροῦ φίλον του εἰδὸς τι στενοχωρίας, ἣν δὲν κατώρθωσε τελείως ν' ἀποκρύπτῃ, καὶ ἀνησυχίαν τινὰ ὀλονέν αὐξάνουσαν.

Κατὰ στιγμὰς ὁ Καγιόλ συνωφρουῖτο.

Ἡ ἡμέρα ἐν τούτοις παρήλθεν ἄνευ ἀπευκαταίου.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ζηρὰ ἐφαίνετο μακρόθεν ἐκλείπουσα μετ' ὀλίγον.

Ἡ νύξ ἐπῆλθε κατάστερος καὶ φωτεινὴ ὡς νύξ τῶν τροπικῶν.

Καὶ τὸ «Ἀλβατρός» διήνυεν ὀλονέν τοὺς δώδεκα αὐτοῦ κόμβους.

Κεκλεισμένοι ἐν τῷ ἐξ ἀνακαρδίου θαλαμίσκῳ του ὁ Περὲξ ἐσκέπτετο.

Τί ἦτο τὸ «Ἀλβατρός»;

Μετὰ τῶν τηλεβόλων του ἦτο ἄρα γε πολεμικὸν σκάφος; Ὁχι.

Τὸ πλήρωμα δὲν ἔφερε στολήν.

Ἄλλ' οὐδὲ ταχυδρομικὸν ἦτο.

Δὲν ὑπῆρχον ἐν αὐτῷ ἐπιβάται.

Μήπως ἦτο ἐμπορικόν;

Τὸ φορτίον του ἦτο λίαν ἐλαφρόν.

Τί ἦτο λοιπόν;

Τὴν ἐπιούσαν ἠθέλησε νὰ πληροφορηθῇ ἐρωτῶν τὸν φίλον του πλοίαρχον Καγιόλ.

Ἡ αὐρα ἐπνεε πάντοτε νοτιανατολική.

Καθ' ὅλην τὴν πρωΐαν τὸ σκάφος διήνυε δεκατρῆς τοὐλάχιστον κόμβους τὴν ὥραν.

— Τὸ «Ἀλβατρός» τρέχει, αἴ; εἶπεν ὁ πλοίαρχος Καγιόλ. Δὲν θὰ ἐκοιμήθητε καλῶς, φαίνεται ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς σας. Θὰ σὰς χαλᾷ ἡ θάλασσα!

Ὁ Ἰσπανὸς ἦν σύννους.

— Ἡ Νέα Ὀρλεάνς εἶναι πρὸς δυσμὰς τῆς Κούβας, πλοίαρχε, εἶπε, καὶ ἡμεῖς βαίνομεν πρὸς ἀνατολάς.

— Ἀπάτη, φίλε μου, καθαρὰ ἀπάτη. Μετὰ τινος ὥρας θὰ φθάσωμεν. Ἄς ὑπάγωμεν νὰ προγευματίσωμεν. Ἡ θάλασσα μοὶ διεγείρει τὴν ὄρεξιν.

Ὁ ὑποπλοίαρχος ἀπαθῆς ἔμεινε εἰς τὴν θέσιν του.

Ὅταν ὁ Περὲξ καὶ ὁ πλοίαρχος ἐκάθησαν πρὸ τῆς τραπέζης ἐναντι ἀλλήλων, μόνον ἐν τῷ ἐστιατορίῳ τοῦ «Ἀλβατρός», μακρῷ θαλάμῳ μετὰ διβανίων ἐκ βελούδου καὶ ὠοειδοῦς τραπέζης ἐν τῷ μίσῳ, τὰ ἐδέσματα ἄφθονα καὶ ποικίλα παρετέθησαν.

— Σὰς ὑπεσχέθην οἶνον τοῦ Κάπ καὶ θὰ σὰς προσφέρω! καὶ ἀπὸ τὸν καλῆτερον! Ἀννίβα, φέρε μίαν φιάλην παλαιοῦ.

Ὁ πλοίαρχος καὶ ὁ Ἰσπανὸς ὑπηρετοῦντο ὑπὸ τῶν δύο μαῦρων, οἵτινες εἶχον ἔλθει τὴν προτεραίαν τῆς ἀναχωρήσεως νὰ ὀμιλήσωσιν αὐτῷ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον Αἰγιαῶ.

Οἱ δύο κολοσσοὶ ἐξετέλουν τὴν ὑπηρεσίαν των μετὰ προθυμίας καὶ ζήλου ἀξιοπαίλου.

— Αὐτὰ τὰ παλληκάρια, εἶπεν ὁ Μασσαλιώτης, τὰ ἠγόρασα ἐγὼ εἰς Ἀθάναν πρὸ πέντε ἐτῶν ἀντὶ τεσσάρων χιλιάδων πιάστρων καὶ δὲν μετανῶ. Ἀξίζουσι πολὺ περισσότερον. Τοῖς προσφέρω τὴν ἐλευθερίαν των καὶ δὲν τὴν θέλουν. Ἐχουν δίκαιον. Δὲν τοῖς λείπει τίποτε καὶ οὐδεμίαν ἔχουν φροντίδα. Δὲν εἶναι τοῦτο τὸ σπουδαιότερον εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον;

Ὁ Ἀννίβας εἶχεν ἐπανέλθει μετὰ τῆς ζητηθείσης φιάλης.

Ὁ πλοίαρχος ἀπεπρωμάτισεν αὐτὴν μετὰ προσοχῆς.

— Οἶον ἄρωμα! εἶπεν, οἶα εὐωδία, αἴ; Δοκιμάσατε αὐτὸ τὸ νέκταρ, ἀγαπητέ φίλε, καὶ θὰ ἴδητε ὅτι εἶναι καλῆτερον ἀπὸ ὅλα τὰ ἐλιξίρια τῆς γῆς!

Ὁ Περὲξ ἔφερε τὸ ποτήριον εἰς τὰ χεῖλη του· ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν θὰ ἔπινε τὴν ἀμβροσίαν τοῦ πλοίαρχου, ἠσθάνθη τὸν τράχηλόν του περισφιγγόμενον καὶ μία βλασφημία ἀπεπνίχθη ἐν τῷ λαιμῷ του.

Ὁ Ἀννίβας εἶχε περιβάλει τὸν τράχηλον αὐτοῦ διὰ σχοινίου, ἐνῶ ὁ σύντροφός του ὁ Σπάρτακος ἐλάμβανε τοὺς δύο βραχιόνας τοῦ Ἰσπανοῦ, ἵνα ἐμποδίσῃ αὐτὸν νὰ λάβῃ τὸ ἐγχειρίδιον, εἶτα δὲ καὶ τὰς κνήμας, ἄς προσέδεσε δι' ἰσχυροῦ κάλου.

Ἐν ἀκαρεῖ ὁ φονεὺς τῆς Γερμανῆς προσεδέθη καὶ ἐρρίφθη ἐπὶ τινος διβανίου ὡς δέμα ἐμπορευμάτων.

[Ἐπεται συνέχεια.]

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΣΒΟΥΡΓ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ο Έχθρος.

[Συνέχεια]

— Έκ τῶν προτέρων γνωρίζεις τὰς προθέσεις μου ὄχι, δὲν δύναμαι εἰσέτι νὰ μείνω ἐδῶ, καὶ ἐξαιρετικῶς, διὰ νὰ ἰκανοποιήσω τὴν ἀνάγκην τῆς καρδίας μου ἠθέλησα νὰ μείνω αὐτὴν τὴν νύκτα πλησίον σας. Ἀπὸ αὐριον θὰ εὔρω τὴν Φραγκίσκη, τὴν παλαιάν μου ἄφωρον ὑπηρέτριαν, ἡ ὅποια κατοικεῖ κατὰ τὴν ὁδὸν Ροσέ. Ἀλλὰ θὰ ἔρχωμαι συχνάκις νὰ βλέπω τὴν κόρην μου καὶ σέ, κυρία Δελῶρμ· ἐλπίζω ὅμως ὅτι ὁ ἀλγεῖνός αὐτός δι' ἐμέ βίος δὲν θὰ διαρκέσῃ πολὺ. Ἐνδεχόμενον ἄλλα γεγονότα νὰ συντομεύσωσι τὸν χρόνον, κατὰ τὸν ὅποιον θὰ ἐνωθῶμεν πάλιν.

Μοὶ εἶπες πρὸ ὀλίγου ὅτι ἡ κυρία Δουράνδου μ' ἐπερίμενε νὰ τὴν φωνάξω, ἂν ἐπιθυμῶ νὰ τῆς ἠμιλήσω.

— Δὲν πιστεύω νὰ κοιμᾶται, κύριε κόμη.

— Λοιπὸν δὲν θέλω νὰ περιμένω ἕως αὐριον διὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσω διὰ τὰς καλὰς καὶ μητρικὰς φροντίδας τῆς ὑπὲρ τῆς Χρυσαιγῆς· κάμε μου λοιπὸν τὴν χάριν νὰ τῆς εἶπῃς ὅτι τὴν περιμένω, καὶ ὅταν ἔλθῃ, πῆγαινε καὶ σύ, κυρία Δελῶρμ, διότι θὰ ἔχῃς ἀνάγκην ἀναπαύσεως.

Ἡ ψευδομήτηρ τῆς Χρυσαιγῆς ὑπεκλίνατο πρὸ τοῦ κόμητος, ὡς πρὸ κυρίου αὐτῆς καὶ ἐξῆλθεν.

ΙΒ'

Ἀτυχῆς μήτηρ.

Ὁ κόμης διετέλεσεν ἐπὶ στιγμὴν ἀκίνητος, ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους καὶ ἐφαίνετο σκεπτόμενος. Ἡ ἐκ τοῦ βλέμματός του ἀκτινοβολοῦσα χαρὰ ἐφώτιζε τὸ εὐγενὲς καὶ εὐρὺ αὐτοῦ μέτωπον, τὸ ὑπὸ λευκῶν περιστεφόμενον τριχῶν. Ἐφερε πῶγωνα, οὐχὶ ὅμως ὡς πρὶν, διότι ἔκοπτεν αὐτὸν συνεχῶς.

— Ναί, εἶμαι εὐτυχῆς σήμερον, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, παραπολὺ εὐτυχῆς ἴσως. Φοβοῦμαι εἰσέτι τὴν εἰς τὸν βίον μου προσηλωθεῖσαν εἰμαρμένην, καὶ ὅταν αἰσθάνωμαι μεγάλην χαρὰν, ὅταν μοὶ ἔρχεται εὐδαιμονία, νομίζω ὅτι μεγάλη μοὶ ἐπίκειται θλίψις, ὅτι πικρὰν θὰ ὑποστῶ διάψευσιν τῶν ἐλπίδων μου.

»Καὶ ὅμως... ἔλα, μισάνθρωπε, σκέψου, παρατήρησον περίξ σου καὶ ἴδε!... καρδίας εὐγενεῖς, καρδίας ἀγάπης καὶ ἀφοσιώσεως! Ἄ! ὅταν αἰσθάνωμαι ὅτι δὲν εἶμαι μόνος ἐν τῇ ζωῇ, ὅτι δύναμαι νὰ στηριχθῶ, εἶμι εὐθυμὸς περιχαρῆς! Τί μοὶ ὑπολείπεται νὰ ἐπιθυμήσω; ὀλίγον τι κατόπιν τοῦ

ὅ,τι μοὶ ἐδόθη. Ἐχὼ τὴν ἀγάπην ἀληθοῦς φίλου, ἔχω ἐν τῇ ὁδῷ Ροσέ τὴν ἀφοσιωσιν πιστῆς γυναικός, ἔχω ἐνταῦθα δύο ἄλλα πρόσωπα ἀφοσιωμένα εἰς ἐμέ, ὧν ἡ ἀφοσίωσις μοὶ εἶναι ἐπίσης βεβαία, ἀλλὰ μεγαλειτέρα πρὸ πάντων εἰς τὴν ἀφοσιωσιν τῶν δύο τούτων γυναικῶν, τῆς κυρίας Δελῶρμ καὶ τῆς κυρίας Δουράνδου, ὅφειλω τὴν κατακλύζουσαν τὴν ψυχὴν μου εὐδαιμονίαν.

»Λαμβάνω τὰς ἀτυχίας παρελθόντος καὶ τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ ἐνεστώτος καὶ θέτω αὐτὰς εἰς τὴν πλάστιγγα, τὸ βαρύτερον δὲ αὐτῶν, ὅπερ δι' ἐμέ εἶναι τόσῳ ἑλαφρόν, εἶναι ἡ εὐδαιμονία! Ἄ! τὸ αἰσθάνομαι, ἀρχίζω νὰ συνδιαλλάσσωμαι μετὰ τῆς ἀνθρωπότητος».

Αἴφνης ἤκουσεν ἑλαφρὸν θόρυβον βηματικῶν καὶ θροῦν ἐσθῆτος, ὀρθωθείς δ' ἀποτόμως προύχωρησεν ὀλίγον πρὸς τὴν θύραν, ἐπὶ τοῦ στροφείου τῆς ὁποίας διέκρινε δειλὴν χεῖρα. Ἡ θύρα ἠνεόχθη ἡρέμα καὶ σχεδὸν ἀθροῦτως, καὶ ἡ παιδαγωγός, κρατοῦσα κηροπήγιον, ἐνεφανίσθη ἐπὶ τοῦ κατωφλίου.

Ὁ κόμης προύχωρησεν ἀκόμη κατὰ ἐν βῆμα ἔχων τεταμένην τὴν χεῖρα, ἀλλ' ὠπισθοδρόμησε παράυτα ὡς ἂν εἰ ὠρθῶθη ἐνώπιον αὐτοῦ φοβερὸν φάσμα ἢ εἰδεχθῆς καὶ ἀπειλητικὸν τέρας. Συναμα δὲ ἡ παιδαγωγός ἀφῆκε βραχνὴν φωνήν, πεσὸν δ' ἐκ τῆς χειρὸς αὐτῆς τὸ κηροπήγιον ἐκύλησεν ἐπὶ τοῦ δαπέδου.

Σπασμῶδης τρόμος συνετάραξεν αὐτὴν σύσσωμον καὶ οἱ πόδες τῆς ἐκάμφθησαν ὑπὸ τοῦ βάρους τοῦ σώματός τῆς. Λευκὴ ὡς τὸ κρῖνον καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπερμέτρως ἀνοικτούς ἔχουσα ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ παραστάτου τῆς θύρας ἵνα μὴ πέσῃ.

Ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου τοῦ κόμητος ἠλλοιώθη αἴφνης καὶ πᾶσαι αὐτοῦ αἰρυτίδες ἐγένοντο βαθύτεραι· ἴστατο δ' ὄρθιος, σοβαρὸς καὶ φοβερός ὡς δικαστὴς θανατικὴν ἀπαγγέλλων ἀπόφασιν. Νῦν οὐχὶ χαρὰ ἀλλ' ὄργη ἐξήστραπτεν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ.

Ἡ παιδαγωγός ἔμεινεν ἐπὶ στιγμὴν ἀσθμαίνουσα ὡς ἂν εἰ κατεβλήθη ὑπὸ τοῦ ἀπειλητικοῦ βλέμματός τοῦ κόμητος.

Τέλος ὑπόκωφος στοναχὴ ἐξῆλθε τοῦ στήθους αὐτῆς, αἰσθανομένη δὲ ὅτι εἶχεν εἰσέτι ἀρκοῦσαν δύναμιν ἵνα προχωρήσῃ, τρέμουσα ὅμως πάντοτε καὶ τεταπεινωμένη τὴν κεφαλὴν ἔχουσα ὠδεύει πρὸς τὸν κόμητα, ὅστις ἔμεινεν ἀκίνητος, ὡς ἂν εἰ οἱ πόδες αὐτοῦ ἦσαν καθηλωμένοι ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

— Εὐσπλαγχνισθῆτέ με, κύριε κόμη, εἶπεν ἐνοῦσα τὰς χεῖρας καὶ γονυπετήσασα, εὐσπλαγχνισθῆτε τὴν ἐνοχον γυναῖκα, εὐσπλαγχνισθῆτε τὴν ἀτυχὴ μητέρα, ἐν ὀνόματι τοῦ τέκνου αὐτῆς!

— Ἐγερθῆτε, κυρία, εἶπεν ὑποκῶφως ὁ κ. Δελασέρ· μόνον ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ γονυπετοῦσιν.

— Καὶ ἐνώπιον τοῦ δικαστοῦ των, κύριε κόμη, ὅπως ζητήσωσι συγγνώμην.

— Σὲ ἔκρινα καὶ σὲ κατεδίκασα πρὸ δεκαεῖς ἐτῶν.

— Εἶναι ἀληθές, κύριε κόμη, ἀλλ' ἀπὸ δεκαεῖς ἐτῶν ὑποφέρω, κλαίω καταβεβλημένη ὑπὸ τοῦ βάρους τῆς κατάρτας σου, τῶν θλίψεων μου καὶ τῶν τύψεων τοῦ συνειδότος.

Ἄ! ἂν ὑπῆρξε μέγα τὸ ἀμάρτημά μου, ἡ τιμωρία μου ἦτο φοβερά!

— Μὴ ὀμιλῆς περὶ τοῦ παρελθόντος, κυρία, μὴ!

— Φεῦ! δὲν ἐλησμόνησες ἀκόμη!

— Δὲν θὰ λησμονήσω ποτέ. ὦ! ἄθλιε βίε! ἀδυσώπητος εἰμαρμένη, πάντοτε μὲ κρατεῖς δέσμιον!... Ἐδῶ εἰς τὸ ἄσυλον αὐτὸ τῆς ἀθωότητος καὶ τῆς ἀγνότητος, ἐδῶ μὲ ἀνευρίσκεις, ἀφοῦ τὸ πᾶν ἔπραξα ὅπως σὲ ἀποφύγω!

— Δὲν σ' ἐζήτησαν πλέον, κύριε κόμη, δὲν ἐζήτησαν πλέον τὴν κόρην μου... Παρητήθη καὶ ἀφῆκα εἰς τὸν Θεὸν τὴν ἐλπίδα νὰ μὲ ὀδηγήσῃ πλησίον τοῦ τέκτου μου· δὲν ἔπαυσα νὰ ἐλπίζω ὅτι μίαν ἡμέραν θὰ ἐλάμβανεν οἶκτον!... Ἄ! ὁ Θεὸς εἶναι ἀγαθός, κύριε κόμη. Ἦδυνάμην ν' ἀπεθάνω ἐκ λύπης, ἐξ ἐνδείας, ἐκ πείνης, δὲν τὸ ἠθέλησα ὅμως· ἔπρεπε νὰ ζήσω, διὰ νὰ δυνηθῶ μίαν ἡμέραν νὰ καταστῶ ἀξία συγγνώμης μετὰ τὴν μεταμέλειαν μου. Ἐπειδὴ ὠφείλον νὰ ἐργασθῶ ἵνα ζήσω, ἔγινε παιδαγωγός. Ἄ! ὁ Θεὸς μ' ἐπέβλεπεν. Μὲ τὴν θέλησιν τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ἰδικῆς σας, κύριε κόμη, προσεκληθῆν ἐνταῦθα. Δίκαιε Θεέ! πόσον εἶχον δίκαιον νὰ ἐλπίζω εἰς αὐτόν!... Ἡ θεία του χεῖρ ὠδήγησε τὴν ἀτυχὴ μητέρα πλησίον τοῦ τέκνου τῆς· διότι δὲν ἀπρετέτο παιδαγωγός διὰ τὴν θυγατέρα μου, ἀλλ' ἡ μήτηρ αὐτῆς, κύριε κόμη, ἡ μήτηρ!... Ναί, μόνη ἡ μήτηρ αὐτῆς ἠδύνατο νὰ ἀνοίξῃ τὴν καρδίαν τῆς καὶ νὰ διαφωτίσῃ τὸν νοῦν τῆς.

»Καὶ χωρὶς νὰ τὴν γνωρίζω, χωρὶς νὰ ἤξεύρω ὅτι ἦτο κόρη μου, τῇ ἔδωκα ὄλην τὴν μητρικὴν ἀγάπην, τὴν ὁποίαν δύναται νὰ ἔχῃ μία μήτηρ. ὦ! ἔδωκα εἰς τὴν ὀνομαζομένην Χρυσαιγὴν Δελῶρμ ὅλον τὸ φίλτρον, ὄλην τὴν ἀγάπην, τὴν ὁποίαν ἐπεφύλασσον διὰ τὴν Λουκίαν Δελασέρ. Διατί τοῦτο, κύριε κόμη; διατί; διότι ἦτο κόρη μου, διότι τὸ μυστηριῶδες ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον καλεῖται φωνὴ τοῦ αἵματος, μοὶ ὠμίλει ἐντός μου! Ἦτο κόρη μου! Δὲν δύνασθε νὰ εἴπητε τὸ ἐναντίον, κύριε κόμη, ὁ Θεὸς τὸ ἠθέλησε!

Ὁ κ. Δελασέρ, διετέλει ἀπαθῆς, μεθ' ὅλα ὅμως ταῦτα ἤρχιζε νὰ αἰσθάνηται μεγίστην ταραχὴν.

— Κύριε κόμη, ἐξηκολούθησεν ἡ κόμησσα, πρὸ δεκαεῖς ἐτῶν, μὲ ἔκρινες καὶ μὲ κατεδίκασες· ἐξήγνισα τὸ ἀμάρτημά μου, τὸ ἔγκλημά μου. Εὐσπλαγχνίσου τὴν ἐνοχον γυναῖκα, λησμόνησον τὸ κακὸν τὸ ὅποιον σοὶ ἔπραξε· ἐν ὀνόματι τῆς θυγατρὸς μας, ἐν ὀνόματι τοῦ τέκνου μας, συγχώρησον τὴν μητέρα!

Ὁ κ. Δελασέρ ἀφῆκεν ἐκ τῶν χειλέων του τὴν φοβεράν ταύτην λέξιν:

— Ποτέ!

Ἡ ἀτυχῆς γυνὴ ἀφῆκε σπαρακτικὴν κραυγὴν, ἔκυψε μέχρι τῶν ποδῶν του καὶ ἀνελύθη εἰς λυγμούς. Μετὰ μικρὸν ἤγειρε βραδέως τὴν κεφαλὴν καὶ ἔειπεν πρὸς τὸν κόμητα ἰκετιδίας χεῖρας, δεικνύουσα τὸ ὄχρὸν καὶ δακρύρροκτον πρόσωπόν τῆς.

— Ποτέ! ἐπανάλαβε μετὰ βραγχνώδους φωνῆς ὁ σύζυγος.

Καί ἡ κόμησσα ἐκάμθη αὖθις μέχρις ἐδάφους.

Ὁ κόμης ἐπανελάθε σοβαρῶς :

— Δὲν δύνασαι πλέον νὰ μείνης εἰς τὴν οἰκίαν αὐτὴν, αὐρὶν ἐπὶ οἰαζήποτε προφάσει, τὴν ὁποίαν θὰ εὕρης, θ' ἀναχωρήσης.

— Τί λέγεις ; ἀνεκράξεν.

— Ὅτι δὲν δύνασαι πλέον νὰ μείνης εἰς τὴν οἰκίαν αὐτὴν, καὶ ὅτι θ' ἀπέλθης αὐρὶν.

Ἡ κόμησσα ἐρίγησεν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν εἶτα ὅμως, ὡς ἂν εἰ ἐκινήθη ὑπὸ τῆς δυνάμεως ἠλεκτρικῆς στήλης, ὠρθώθη ἐνώπιον τοῦ συζύγου τῆς πυρέσσουσα καὶ μετὸ βλέμμα ἀκτινοβόλον.

— Θέλεις νὰ μ' ἐκδιώξης, νὰ μὲ ἀποχωρήσῃς τοῦ τέκνου μου ! ἀνεφώνησεν. Ὅχι, δὲν θὰ τὸ πράξης, δὲν δύνασαι νὰ τὸ πράξης !

— Πρέπει ὅμως νὰ γείνη πρὸ παντός σκέπτομαι τὴν εὐδαιμονίαν τῆς Χρυσουγῆς.

— Τὴν εὐδαιμονίαν τῆς Χρυσουγῆς ! Ἀληθῶς ἀρά γε ζητεῖς τὴν εὐδαιμονίαν τῆς !

— Ἡ κόρη μου δὲν πρέπει νὰ μάθῃ ὅτι εἶσαι μήτηρ τῆς ;

— Καὶ διατί ;

— Παράδοξος ἐρώτησις ! ἀλλὰ δὲν σκέπτεσαι λοιπὸν διατί ; διότι ὑπάρχουν ἄλλα πράγματα, τὰ ὁποῖα μέχρι τάφου ὀφείλει ν' ἀγνοῇ.

Ἡ κόμησσα ἀφῆκε στεναγμόν, καταβεβλημένη δὲ ἐταπείνωσε τὴν κεφαλὴν.

— Ἄλλως, ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Δελασέρ, ἡ κόρη μου ἔχει τὴν μητέρα, τὴν ὁποῖαν τῆς ἔδωκα. Αὐτὴ καὶ ἐγὼ δὲν δύναμεθα πλέον νὰ φέρωμεν ὄνομα, τὸ ὁποῖον ἠτίμασες. Ἡ Λουκία Δελασέρ δὲν ὑπάρχει πλέον, ἔγεινε Χρυσουγὴ Δελώρμ, κόρη τῆς κυρίας Δελώρμ. Ἐνοεῖς τέλος, διατί δὲν δύνασαι νὰ μείνης ἐναυθα ;

— Λοιπὸν ὄχι, δὲν ἐννοῶ !

— Πρόσεξε, κυρία !

— Μὲ ἀπειλεῖς ;

— Ἴσως.

— Ὅστε μ' ἐκδιώξεις ! Ὅστε, ἐπειδὴ σοὶ ἤρесе νὰ καταστήσης πιστευτὸν εἰς τὴν κόρην μου ὅτι ἡ μήτηρ αὐτῆς εἶναι ἡ κυρία Δελώρμ, φαντάζεσαι ὅτι ἀπώλεσα ὅλα τὰ δικαιώματά μου καὶ ὅτι δὲν εἶμαι πλέον τίποτε ! Καὶ θέλεις καὶ πάλιν ν' ἀφαιρήσῃς τὸ τέκνον ἀπὸ τὴν μητέρα του ! Κύριε κόμη, ὑπάρχει τι ἐντός μου, τὸ ὁποῖον δὲν δύνασαι νὰ καταστρέψῃς, ὑπάρχει τι ἱερόν, ἡ μητρότης, ἡ ὁποία διαμαρτύρεται καὶ ἐξανίσταται !... Δὲν δύναμαι νὰ μαντεύσω τὰς ἰδέας σου, ἀλλ' ὡς αἰσθάνομαι, κύριε κόμη, ἀπατάσαι ! Ὅχι, θέλων νὰ μὲ ἀπομακρύνῃς τῆς κόρης μου, δὲν ἐνεργεῖς ὑπὲρ τῆς εὐδαιμονίας τῆς.

» Ἄ ! ἐπέ το, ἐμέ, ἐμέ καὶ πάλιν θέλεις νὰ πλήξῃς ! Ἐὰν μὲ ἀφήσῃς πλησίον τῆς θυγατρὸς μου, φαίνεται τοῦτο ὡς ὑπόσχεσις συγγνώμης καὶ δὲν θὰ μὲ συγχωρήσῃς ποτέ ! Τὸν σκληρὸν τοῦτον λόγον τὸν ἐξεστόμισες.

» Εἶσαι ἀγαθός, εὐγενής, ἐπιεικὴς καὶ γενναῖος πρὸς πάντας, δι' ἐμέ ὅμως εἶσαι ἀσπλαγγχνός· τίποτε δὲν δύναται νὰ σὲ συγκινήσῃ, οὔτε τὰ παρελθόντα παθήματά μου,

οὔτε ὁ ἔρωσ τῆς μητρὸς, οὔτε αἱ παρακλήσεις μου, οὔτε τὰ δάκρυά μου ! Δι' ἐμέ ἐκλείσθη ἡ καρδία σου.

» Ὁ ! τὸ γνωρίζω, ὑπῆρξα ἀθλίχ· ἐγενόμην ἀξία τῆς ὀργῆς σου, τῆς περιφρονησεως, τοῦ μίσους σου. Ἀλλὰ δὲν σημαίνουν λοιπὸν τίποτε αἱ φοβεραὶ ὀδυνοὶ, τὰς ὁποίας μοὶ ἐπροξένησε στιγμὴ ἀδυναμίας, ἀποπληνῆσεως, ἀνοίας ; Δὲν σημαίνουσι λοιπὸν τίποτε αἱ τύψεις τοῦ συνειδότος, ἐξ ὧν γεννᾶται ἡ μεταμέλεια ;

» Μήπως δὲν πιστεύεις εἰς τὴν μετάνοιάν μου ; Ἐρώτησεν ἐν Ἀγγλίᾳ τὴν μυλαϊδὴν Φόρστερ, ἥτις ἐνεπιστεύθη ἐπὶ πενταετίαν τὴν θυγατέρα τῆς, ἐρώτησεν τὸν φίλον σου κύριον Βᾶν Ὅσσεν, ποία ἦτο ἡ διαγωγὴ μου, ἐρώτησεν αὐτούς, ἐὰν δὲν ἔπραξα ὅ,τι ὄφειλον πρὸς ἐξαγνισμόν τοῦ ἀμαρτηματός μου, ὅπως ἀποπλύνω τὴν ἐπὶ τοῦ μετώπου μου ἀποτυπωθεῖσαν κηλῖδα τοῦ αἵσχους ! Ἄλλ' ὄχι, ἐρώτησεν τὸν ἑαυτὸν σου, παρατηρῶν τὴν θυγατέρα σου !

Τὰ δάκρυα ἔρρεον ἄφθονα ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς κομῆσεως, ἐπνίγετο καὶ ἐσταμάτησεν ἐν ἀναπνεύσῃ. Ἀπομάξασα δὲ τοὺς ὀφθαλμούς καὶ τὸ πρόσωπον ἐπανελάθεν :

— Ἄ ! κύριε κόμη, εἶσαι πλέον τοῦ Θεοῦ ἀδυσώπητος, διότι ἐκεῖνος μ' ἐσυγχώρησε, ναί, μ' ἐσυγχώρησε, καὶ ἀπόδειξις τοῦτου εἶναι ὅτι, καμφθεὶς ὑπὸ τῆς μετάνοιας καὶ τῶν δακρύων μου, τὰ ὁποῖα ἐφθασαν μέχρις αὐτοῦ, ἠδύοκῃσεν ἐπὶ τέλους νὰ μοὶ ἀποδοθῇ ἡ κόρη μου !

Αἴφνης τὸ βλέμμα τῆς ἀπήστραψε καὶ μετὸ μέτωπον ὑπέπενε ὠρθώθη μεγαλοπρεπῆς καὶ ὑπερήφανος.

— Κύριε κόμη, εἶπε μετὰ φωνῆς λιγυρᾶς καὶ παλλομένης, καὶ ἐγὼ λέγω πρὸς σέ : Πρόσεξε !

Ὁ κ. Δελασέρ δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ ἀνασκιρτήσῃ.

— Τί ἐννοεῖς ! ἠρώτησεν.

— Κύριε κόμη, γνωρίζεις εἰς ποίαν κατάστασιν διετέλει ἡ κόρη σου πρὸ ἐνός ἔτους ὅτε τὴν ἀφῆκες. Ἡ ἀτυχὴς δὲν εἶχε συναισθησῆν, ἦτο σχεδὸν ἡλίθιος. Διατί ; οὔτε τολμῶ, οὔτε θέλω νὰ ἐρωτήσω ; ἦλθον ὡς παιδαγωγός τῆς. Εὐθὺς ὅμως ὡς συνωμίλησα μετ' αὐτῆς, ἡ παιδαγωγὸς ἐξέλιπεν· ἠσθάνθη ὅτι μήτηρ ἀπῆτειτο διὰ τὴν ἀθῶαν κόρην, ἡ ὁποία ἀνετίθετο εἰς τὰς φροντίδας μου. Δὲν δύναμαι νὰ σοὶ εἶπω πῶς ἤρχισα τὸ ἔργον μου, ὅπως ἐξαγάγω τὸ πνευμά τῆς ἀπὸ τοῦ σκότους, ὅπως φωτίσω τὴν διάνοιαν, τῆς ὁποίας τὸ φῶς ἐσβέσθη, ὅπως ἀφυπνίσω τὸ λογικόν, ὅπως κινήσω ἐπὶ τέλους ὅλα τὰ ἐλατήρια τῶν διανοητικῶν τῆς δυνάμεων· πρέπει ὅμως νὰ πιστεύσῃς ὅτι ἐμὲ τὴν ἰδίαν ἐξωγοῦναι ἰσχυρὰ καὶ ἀγνωστος πνοή. Τίς οἶδεν ; ἐὰν ἐγνωρίζον ὅτι ἦτο κόρη μου, δὲν θὰ εἶχον ἴσως τὴν αὐτὴν δύναμιν, δὲν θὰ ἐπετύγχανον ἴσως ὅπως ἐπέτυχον. Μετὰ τῆς θελήσεως καὶ τῆς δυνάμεως, τὰς ὁποίας μόνη ἡ μητρικὴ ἀγάπη δύναται νὰ μεταδώσῃ, τῆς μετέδωκα τὴν καρδίαν μου καὶ τὴν ψυχὴν μου ! Καὶ εἰς ἐμέ, τὴν ἀτυχῆ καὶ κατηραμένην γυναῖκα, ἐπέπρωτο ἡ μοναδικὴ εὐδαιμονία νὰ δώσω δις τὴν ζωὴν εἰς τὸ τέκνον μου !

» Ναί, ἐτι ἀπαξ λέγω ὅτι ὁ Θεὸς τὸ ἠθέλησε. Ἴδου τὸ σημεῖον τῆς σωτηρίας μου. Αἰσθάνομαι ὑπερηφανίαν ... Ἄ ! δὲν θὰ τὸ ἐμποδίσῃς αὐτό, κύριε κόμη, αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτὸν μου ἐπανερχόμενον εἰς τὴν προτέραν του τάξιν !

Τὸ βλέμμα τῆς ἐγένετο ἰλαρὸν καὶ ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς, λαμπρυνθέντος αἴφνης, ὑπῆρχε τι ἀγγελικόν.

— Τώρα, κύριε κόμη, ἐπανελάθεν, ἀκουσον. Δύνασαι νὰ μὲ ἀποδιώξης, δύνασαι νὰ μὰς ἀποχωρήσῃς ; ἀλλ' ἐὰν τὸ πράξης, θὰ φονεύσῃς καὶ τὴν μητέρα καὶ τὸ τέκνον.

Ὁ γέρον ἐκλονήθη, ὡς εἰ ἔλαβε κτύπημα κατὰ κεφαλῆς.

— Τί... λέγεις ; ἐφέλλισεν.

— Λέγω ὅτι ἡ ζωὴ τῆς θυγατρὸς μου εἶναι προσκεκολλημένη εἰς τὴν οἰκίαν μου, ὡς ἡ ἰδικὴ μου εἶναι προσκεκολλημένη εἰς τὴν ζωὴν τῆς θυγατρὸς μου !... Τὸ μυστηριῶδες ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ὠμίλει εἰς ἐμέ, ὠμίλησε καὶ εἰς τὴν κόρην μου· μὲ ἀγαπᾷ ὅσον τὴν ἀγαπᾷ εἰς τὴν μητρικὴν ἀγάπην ἀνταπεκρίνετο τὸ υἱικὸν φίλτρον. Δὲν μὲ θεωρεῖ πλέον παιδαγωγόν, ἀλλὰ μητέρα τῆς.

» Ἐρώτησέ τὴν, κύριε κόμη, καὶ θὰ ἴδῃς τί θὰ σοὶ ἀποκριθῇ.

» Διὰ σὲ εἶμαι πάντοτε ἀναξία καὶ ἀθλία γυνὴ, ἀλλὰ νομίζω ὅτι ἐξηγόρασα τὸ ἀμάρτημά μου, διότι κατέκτησα τὴν ἀγάπην τοῦ τέκνου μου !

— Καὶ τὸ εἰς τὸν σεβασμόν τῆς δικαιοσύνης ; ἐψιθύρισε ὁ γέρον.

— Ἡ Λουκία Δελασέρ θὰ μὲ κρίνῃ, κύριε κόμη, ὅταν δυνήθῃ νὰ τὸ πράξῃ. Τὴν γνωρίζω· ἐμόρφωσα τὴν καρδίαν τῆς διὰ τῆς πνοῆς τῆς καρδίας μου, καὶ, ἀντὶ νὰ μὲ μισήσῃ, θὰ μοὶ ἀνοίξῃ τὰς ἀγκάλας τῆς.

» Ἀγαπώμεθα καὶ θὰ εἶχες τὴν σκληρότητα νὰ μὰς ἀποχωρήσῃς !... Εἶσαι ὅμως βέβαιος ὅτι δὲν ἔχει πλέον τὴν ἀνάγκην μου ; Πιστεύεις ὅτι ἡ μήτηρ δὲν ἔχει τι πλέον ἄλλο νὰ πράξῃ ὑπὲρ τοῦ τέκνου τῆς ; Ἴδου διατί πρὸ ὀλίγου σοὶ ἔλεγον : « Πρόσεξε ! » Ναί, πρόσεξε μὴ καταστρέψῃς ὅ,τι κατάρθρωσεν ἡ ἀγάπη μου !

» Ἄ ! δὲν ἤξευρες, δὲν ἤξευρες... ἐὰν ἀναχωρήσω τῆς οἰκίας αὐτῆς, δὲν θὰ ἔχῃ πλέον τὴν θερμότητα τῶν φιλημάτων μου νὰ τὴν ζωογονῶσι, καὶ δυνατόν νὰ ἀσθενήσῃ πάλιν.

» Ἀκουσον καὶ θὰ ἐννοήσῃς.

» Ὅταν τὴν κρατῶ εἰς τὰ γόνατά μου, εἰς τὰς ἀγκάλας μου, ἐπὶ τῆς καρδίας μου, χαίρουσα καὶ εὐχαριστημένη, διότι αἰσθάνεται ὅτι ἀγαπάται, μὲ ὀνομάζει, ἐμὲ τὴν παιδαγωγὸν τῆς κυρίας Δουράνδου, διὰ τῆς γλυκειᾶς καὶ ἀγγελικῆς φωνῆς τῆς : « μαμά μου ! »

» Τώρα, κύριε κόμη, σιγᾷ ἡ μήτηρ καὶ ἡ ἔνοχος σύζυγος δὲν ἔχει νὰ εἶπῃ τίποτε. Περιμένω τὴν ἀπόφασίν σου. Ὁμίλησον».

— Θὰ μείνης πλησίον τῆς θυγατρὸς σου, εἶπεν ὁ κ. Δελασέρ.

Ἡ κόμησσα δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ φωνὴν ἀγαλλιάσεως καὶ ἔκαμε κίνημα, εἰς τοῖμα νὰ ριφθῇ εἰς τοὺς βραχίονας τοῦ συ-

ζύγου της. 'Αλλ' ὁ κόμης διὰ κινήματος ἀνεχαίτισεν αὐτήν.

— Εὐχαριστῶ, κύριε κόμη, εἶπε ταπεινοῦσα τὴν κεφαλὴν.

Μετὰ στιγμιαίαν σιωπὴν ὁ κ. Δελασέρ ἔθικεν ἐν τάχει τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ καθίδρου μετώπου καὶ ἐπανάλαβεν :

— Θὰ μείνης πλησίον τῆς θυγατρὸς σου, ἀλλ' ὑπὸ ἓνα ὄρον.

— Ὑποβάλλομαι εἰς τὴν θέλησίν σου.

— Δὲν θὰ εἶπες εἰς τὴν Χρυσουγὴν ὅτι εἶσαι μήτηρ της; δὲν θὰ πράξης τίποτε ἀπὸ τὸ ὅποιον νὰ τὸ μαντεύσῃ.

Στεναγμὸς παρατεταμένος ἦν ἡ ἀπάντησις τῆς κομήσσης.

— Μοὶ τὸ ὑπόσχεσαι; ἐπέμενε ὁ κόμης.

— Ναί.

— Θὰ ἔχῃς τὴν δύναμιν;

— Θὰ τὴν ἔχω.

— Δὲν ἔχω νὰ σοὶ εἶπω ποῖαι εἶναι αἱ ιδέαι μου, ἴσως μίαν ἡμέραν τὰς γνωρίσης, ὀφείλεις ὁμως νὰ ἐνοήσης ὅτι ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν δύναμαι νὰ τροποποιήσω ποσῶς τὸν βίον τῆς Χρυσουγῆς. 'Αναμολογῶ ὅτι κακῶς ἐπραξα νὰ τῆς εἶπω ὅτι ἡ κυρία Δελώρμ ἦτο μήτηρ της, ἀλλὰ δὲν ἠδύναμην νὰ προῖδω τί ἐμελλε νὰ συμβῇ.

»Ὅ,τι ἐπραξες ὑπὲρ τῆς θυγατρὸς σου, χωρὶς νὰ τὴν γνωρίζῃς, μὲ κάμνη νὰ λησμονήσω πολλὰ πράγματα· μὴ μ' ἐρωτήσης ποτέ πλέον, ἐννοεῖς;

Ἡ κόμησσα ἐταπεινώσε τὴν κεφαλὴν, ἥτις ἐκλινεν ἐπὶ τοῦ στήθους.

— Χάριν τῆς Χρυσουγῆς ἔζησα καὶ χάριν αὐτῆς, ζῶ, ἐξηκολούθησεν ὁ κόμης ἡ ζωὴ μου, ὡς ἡ ἰδική σου, εἶναι προσηλωμένη εἰς τὴν ζωὴν της· οἱ ἐμὲ ἐκτὸς αὐτῆς οὐδὲν ὑπάρχει. Ὅλα δι' αὐτήν, διὰ τὸ μέλλον της, διὰ τὴν εὐδαιμονίαν της!

— Ναί, ὅλα δι' αὐτήν, διὰ τὸ μέλλον της, διὰ τὴν εὐδαιμονίαν της! ἐπανάλαβεν ἡ κόμησσα.

— Καλλίστα, θὰ συνεννοηθῶμεν. Λοιπὸν εἴμεθα σύμφωνοι διὰ τὴν Χρυσουγὴν, διὰ τὴν κυρίαν Δελώρμ, διὰ τοὺς ὑπηρέτας, δι' ἐμέ, δι' ὅλον τὸν κόσμον τέλος θὰ ἐξακολουθήσης νὰ ἦσαι κυρία Δουράνδου. ἡ παιδαγωγὸς τῆς δεσποινίδος Χρυσουγῆς.

— Σοὶ τὸ ὑπέσχεθην, κύριε κόμη.

— Καλῶς.

— Θὰ σεβασθῶ τὰς ιδέας σου, κύριε κόμη, καὶ θὰ πιστεύσω, διὰ τὸ συμφέρον τῆς Χρυσουγῆς, ὅτι ὅλαι αἱ προθέσεις σου εἶναι ἀγαθαί· ἐπιθυμῶ μόνον, ἰάν μοι τὸ ἐπιτρέψῃς, ν' ἀπευθίνω μίαν ἐρώτησιν.

— Σὲ ἀκούω.

— Θὰ σὰς ἐρωτήσω ἰάν ἐσκέφθῃς ἤδη περὶ τοῦ μέσου τοῦ νὰ ἐξέλθῃς τῆς καταστάσεως αὐτῆς, ὅταν ὑπ' αὐτῶν τῶν περιστάσεων ἀναγκασθῇς.

— Ἐξηγήσου, σὲ παρακαλῶ.

— Μετ' ὀλίγον θὰ σκεφθῇς νὰ νυμφεύσῃς τὴν Χρυσουγὴν.

— Δὲν ἔφθασα ἀκόμη εἰς τὸ σημεῖον αὐτό.

— Ἡ ἡμέρα ἐκείνη θὰ φθάσῃ, κύριε κόμη, καὶ ἴσως ταχύτερον ἀφ' ὅσον φαντάζεσαι, τότε δὲ ἀνάγκη ν' ἀναλάβῃ ἡ δεσποινὶς Χρυσουγὴ Δελώρμ τὸ ὄνομά της, τὸ τῆς Λουκίας Δελασέρ.

— Ὅμιλεῖς ὑποθετικῶς μόνον;

— Μετὰ πεποιθήσεως, κύριε κόμη.

— Σοὶ ἐξεμυστηρεῖθῃ τι ἡ Χρυσουγὴ;

— Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον δὲν εἶπεν εἰς τὴν κυρίαν Δελώρμ, ἐνεπιστεύθη εἰς ἐμέ. Ναί, κύριε κόμη, ἡ Χρυσουγὴ μοὶ ὠμίλησε περὶ νέου τινός...

— Ὡστε δὲν τὸν ἐλησμόνησε; ἐψιθύρισε σύνοφρος ὁ γέρον.

— Ἀπεναντίας, ὁ νοῦς της εἶναι προσηλωμένος εἰς τὸν νέον ἐκείνον, τὸν Ἀδριανόν.

Ὁ κόμης ἐταπεινώσε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐσίγησε καλύπτων τὸ μέτωπον διὰ τῶν χειρῶν σύνοφρος καὶ περίφροντις.

— Γνωρίζεις βεβαίως τὸν νέον αὐτόν;

— Τὸν γνωρίζω.

— Καὶ ἰάν εἶναι ἀντάξιός της Λουκίας Δελασέρ...

— Αἶ, διέκοψεν αὐτὴν ἀποτόμως ὁ κόμης, καὶ γνωρίζω τί ἀπέγεινε; Τί εἶναι οἱ σημερινοὶ νέοι; Ἀστωὶ καὶ φιλήδονοι, πάντα θυσιάζοντες εἰς τὰς ἡδονάς, μὲ τὴν κεφαλὴν καὶ τὴν καρδίαν κενάς, διὰ τοῦτο δὲν ἐμπνέουσιν ἐμπιστοσύνην.

— Ὅλοι οἱ νέοι δὲν εἶναι οἱ αὐτοί, κύριε κόμη.

— Αἶ, αἶ!

— Βεβαίως παραδέχεσαι ὅτι ὑπάρχουσι μεταξὺ αὐτῶν νοήμονες, ἐργαζόμενοι διὰ νὰ γίνωσιν ὠφέλιμοι εἰς τὴν κοινωνίαν. Ἀφοῦ γνωρίζῃς τὸν κύριον Ἀδριανόν, θὰ γνωρίζῃς καὶ...

— Δὲν γνωρίζω τίποτε. Ὁ τρόπος μὲ τὸν ὅποιον παρουσιάσθη εἰς τὴν Χρυσουγὴν, μοῦ ἐμβάλλει κακὰς ιδέας. Ἠλπίζον ὅτι ἡ κόρη μου δὲν θὰ τὸν ἐσκέπτετο πλέον, εἶναι ἀτύχημα ὅτι δὲν τὸν ἐλησμόνησε. Τὸν ἐνθυμεῖται ἀκόμη, ἀλλ' αὐτός; ... Ἔτος παρῆλθεν ἀπὸ τῶν ὀλεθρίων συνεντεύξεων των.

— Κατοικεῖ ἐν Παρισίοις;

— Ναί.

— Τότε εἰμπορεῖς νὰ πληροφορηθῇς ταχέως.

— Βεβαίως πρέπει νὰ φροντίσω περὶ τοῦ νέου αὐτοῦ.

— Ἐὰν ἡ Λουκία Δελασέρ...

— Εἰπέ ἡ Χρυσουγὴ Δελώρμ.

— Συγγνώμην! Ἐὰν ἡ Χρυσουγὴ Δελώρμ τὸν σκέπτεται, πρέπει νὰ ἐνεργήσωμεν ταχέως καὶ δραστηρίως. Εἰς νέαν εὐαίσθητον, ὡς ἡ Χρυσουγὴ, τὸ ὄνειρον εἶναι συνήθως ἐπικινδύνον.

— Ἀπὸ τῆς αὔριον θὰ ζητήσω πληροφορίας καὶ ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν θὰ μάθω.

— Ἐπαναλαμβάνω τοὺς λόγους σας, κύριε κόμη, τὰ πάντα διὰ τὴν Χρυσουγὴν, διὰ τὸ μέλλον της, διὰ τὴν εὐδαιμονίαν της!

— Τώρα, εἶπεν ὁ κόμης, δύνασαι ν' ἀποχωρήσῃς, ἀλλὰ μὴ λησμονεῖς ὑπὸ ποῖον ὄρον μένεις πλησίον τῆς θυγατρὸς σου· ἐνθυμοῦ τὴν ὑπόσχεσιν τὴν ὅποιαν μοὶ ἔδωκας!

— Θὰ ἔχω ἰσχυρὰν θέλησιν, ἀπεκρίθη ἡ κόμησσα.

Καὶ λαβοῦσα ἐκ τοῦ ἐδάφους τὸ κηροπήγιον, ἤναψε τὸ κηρίον, ἐχαίρεισε τὸν κόμητα καὶ ἀπεμακρύνθη.

ΙΓ'

Ὁ ὕπνος τῆς Χρυσουγῆς.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς κομήσσης, ἦν θὰ ἐξακολουθῶμεν νὰ ὀνομάζωμεν κυρίαν Δουράνδου, ὁ κόμης, καθήμενος ἐπὶ σκίμποδος καὶ ἔχων τὴν κεφαλὴν κεκρυμμένην ἐντὸς τῶν χειρῶν, διατελῶν δὲ ἐπὶ πολὺ βεβουθισμένος εἰς τὰς σκέψεις αὐτοῦ, ἐσκέπτετο:

— Ἴδου πῶς ματαιοῦνται ὅλοι οἱ ἀνθρώπιναι συνουασμοί, ἴδου πῶς καταστρέφεται ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον θέλει ἡ θέλησις τοῦ ἀνθρώπου. Τῇ εἶπον: «Οὐδέποτε πλέον θὰ ἴδῃς τὴν κόρην σου!» καὶ τώρα ὀφείλω νὰ κύψω τὸν αὐχένα ἐνώπιον τοῦ Παντοδυνάμου, οὕτινος αἱ βουλαὶ ἀνεξίτηστοι!

»Ἡ κόμησσα Δελασέρ παιδαγωγός! ... Καλὰ. Μετὰ τὴν ἀτιμίαν ἠδύνατο νὰ καταπέσῃ εἰς τὸν βόρβορον, ἀλλ' ἡ ἀγάμνησις τοῦ τέκνου της τῇ ἀπέδωκε τὴν ὑπερηφανίαν της, ἠγέρθη καὶ ἔμεινεν ἀξιοπρεπῆς ἐν τῇ ἀτυχίᾳ της.

»Ἡδύναμην νὰ τὴν ἀπομακρύνω ἀπὸ τῆς θυγατρὸς της, ἤρκει μόνον νὰ διατάξω διὰ νὰ ὑπακούσῃ. Διατί δὲν τὸ ἐπραξα; Φόβος ἄρα γε μὲ ἀνεχαίτισεν; Ὅχι. Ἀφῆκα τὴν ψυχὴν μου νὰ συγκινηθῇ μοὶ ὑπολείπεται εἰσέτι εὐσπλαγγνία· ἡ πληγωμένη καρδίᾳ μου δὲν εἶναι καρδίᾳ τέρατος! Ἀπὸ ἔτους ζῶσιν ὁμοῦ καὶ ἀγαπῶνται, κακὸν καὶ ἀποτρόπαιον ἔργον θὰ διέπραττον, ἂν τὰς ἀπεχωρίζον... Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἐπραξεν ἡ μήτηρ, τῇ παρέχει δικαίωμα, τὸ ὅποιον δὲν δύναμαι νὰ τῇ διαμνησθῆσω, τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ μὲνη πλησίον τῆς κόρης της».

Ἡ κόμησσα Δελασέρ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν της, μόλονότι δὲ ἦτο κεκμηκυῖα καὶ καταβεβλημένη ὑπὸ τῶν ἀλλεπαλλήλων σφοδρῶν συγκινήσεων, δὲν ἐσκέπτετο μολαταῦτα νὰ κατακλιθῇ. Ὄρθια, μὲ τὴν κεφαλὴν τεταπεινωμένην καὶ τρέμουσα σύσσωμος, ἐφαίνετο ἀκρωμένη ἐν τῇ βαθεῖᾳ σιγῇ, ἥτις ἐπεκράτει ἐν τῇ οἰκίᾳ.

Ὁ σύζυγός της δὲν εἰδείχθη ἄκαμπτος, συγκινηθεὶς ὑπὸ τῶν δακρῶν της. Βεβαίως δὲν τῇ ἐχορήγησε πᾶν ὅ,τι ἐπέθυμει, ἐν τούτοις ἐκείνη ἦτο εὐχαριστημένη· διότι τέλος εἶχεν ἄρα γε καὶ τὸ δικαίωμα ν' ἀπαιτήσῃ περισσότερα;

Δὲν θὰ ἦτο πλέον ἀποκεχωρισμένη τῆς θυγατρὸς της; θὰ ἔζη πλησίον αὐτῆς, θὰ ἠδύνατο νὰ τὴν βλέπῃ, νὰ τῇ ὀμιλῇ, νὰ τὴν ἀσπάζεται ἐν πάσῃ στιγμῇ.

Μετὰ τόσας ὀδύνας, μετὰ τόσους πόθους ἀποπνιγένας, μετὰ τόσους ἀπελπισμούς, ὅποια εὐδαιμονία! Δὲν ὀφείλει νὰ παραιτήσῃ τὸ πρόσωπον τῆς παιδαγωγοῦ, ἀλλὰ τί πρὸς τοῦτο; Βεβαίως ἐμελλε νὰ ἀναγκάζῃ ἑαυτήν, ἵνα μὴ προδοθῇ, ἀλλ' ἠσθάνετο ὅτι θὰ ἦντλει ἐξ αὐτοῦ τοῦ πρὸς τὸ τέκνον της ἐρωτός της πᾶσαν τὴν ἀπαιτούμενην αὐτῇ δύναμιν καὶ ὅτι θὰ ὤφιστατο μετὰ καρτερίας τὴν σκληρὰν αὐτὴν δοκιμασίαν.

Ἀφοῦ ἐπὶ μακρὸν ἔμεινε ἀρκούντως ἀκίνητος, ἔχουσα προσηλωμένον τὸ οὖς, ἀ-

χρωμένη, ὡς εἶπομεν, καὶ μηδὲνα ἀκούουσα θόρυβον, ἐσκέφθη ὅτι ὁ κόμης ἐξήλθε τῆς αἰθούσης ἀμέσως μετ' αὐτὴν καὶ ὅτι εὐρίσκειτο ἐν τῷ δωματίῳ αὐτοῦ.

Τότε τὸ βλέμμα τῆς οἰοῖ ἀπήστραψε καὶ τὸ πρόσωπόν τῆς ἔλαβεν ἔκφρασιν ἀφάτου στοργῆς.

— Κόρη μου! κόρη μου! ἐψιθύρισε χαμνηλοφώνως. Ἄ! δὲν ἔμπορῶ νὰ κοιμηθῶ, χωρὶς ν' ἀσπασθῶ τὸ ἀγγελικὸν τῆς μέτωπον!

Καὶ λαβοῦσα τὸ κηροπήγιον, ὠδεύει πρὸς τὸ βάθος τοῦ δωματίου, ἔλαφρά ὡς πτηνὸν καὶ μόλις ψαύουσα διὰ τῶν ποδῶν τὸ δάπεδον. Ἡρέμα ἤνοιξε τὴν θύραν καὶ εἰσῆλθεν εἰς δωμάτιον, ὅπερ ἐχώριζε τὸ ἰδιὸν τῆς ἀπὸ τοῦ τῆς Χρυσουγῆς, διαβάσα δὲ αὐτὸ ταχέως, ἔφθασε πρὸ δευτέρας θύρας καὶ ἔστη, ὡς ἂν εἰ ἐδίσταζε νὰ στρέψῃ τὸν στροφέα αὐτῆς, ἥτις ἐκ τοῦ μέρους τούτου ἐκλείει τὸ δωμάτιον τῆς θυγατρὸς τῆς.

— Κοιμάται, διανοήθη.

Καὶ γενομένη τολμηροτέρα ἔστρεψε τὸν στροφέα καὶ μόλις ἤνοιξε τὴν θύραν, ἀσθενέστατον προξενήσασα τριγμόν, ὅστις μολαταῦτα τὴν ἔκαμε νὰ ριγῆσῃ. Ἐδίστασεν ἔτι πρὸς στιγμὴν, ὡς ἂν εἰ ἐφοβεῖτο μὴ συλληφθῆ ἐπ' αὐτοφώρῳ. Τέλος, χωρὶς ν' ἀνοιξῆ περισσότερο τὴν θύραν τοῦ δωματίου, εἰσῆλθεν εἰς αὐτό, φωτισθὲν αἴφνης ὑπὸ τοῦ κηρίου.

Ἡ κλίνη ἦτο ἐναντι αὐτῆς, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ ἴδῃ τὸ πρόσωπον τῆς νεανίδος, διότι ἀφοῦ ἡ θαλαμηπόλος παρέστη εἰς τὴν κατακλισὶν τῆς πρὶν ἢ ἀποχωρήσῃ, προσήγγισε τὰ ἐκ λευκῆς καὶ κυανῆς μετάξης παραπετάσματα, ἅτινα καλύπτοντα ἔπαντα τὴν κλίνην διὰ τῶν εὐρέων αὐτῶν πτυχῶν, ἔπιπτον ἐπὶ τοῦ μεγαλοπρεποῦς τάπητος, οὗ οὐ ἦτο ὑπεστρωμένον τὸ δάπεδον.

Ἡ κόμηςσα ἀφῆκε τὸ κηροπήγιον καὶ προῦχθησεν ἡρέμα πρὸς τὴν κλίνην, ἀνοίξασα ἔλαφρῶ τῆ χειρὶ τὰ παραπετάσματα. Τότε εἶδε τὴν ὠραίαν κεφαλὴν τῆς κοιμωμένης νεανίδος ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου, ὅπερ ἐκοσμεῖτο διὰ τριχάπτων, ὀλιγώτερον ὅμως πλούσια τῆς μεγαλοπρεποῦς ξανθοχρῆσου αὐτῆς κόμης.

Ἡ ἀναπνοὴ αὐτῆς εὐκολος καὶ κανονικὴ, μόλις δ' ἀκούομένη, ἐμαρτύρει τὸν ἥσυχον αὐτῆς ὕπνον ἐν τούτοις θὰ ἐθαυκαλιζέτο ὑπὸ ἡδέος καὶ χρυσοπτέρου ὄνειρου, ἐξ ἐκείνων, ἅτινα περιίπτανται τὴν νύκτα περὶ τὸ προσκεφάλαιον τῶν νεανίδων, διότι ἐπὶ τῶν μικρῶν διεσταλμένων ροδίνων χειλέων αὐτῆς, ὅπισθεν τῶν ὀπίων ἀπήστραπτε σειρὰ λευκῶν ὀδόντων, διεγράφετο ἐπιχαρὶ μειδίαμα.

Εἰς τὸ ὄνειρον ἐπ' ἴσης ἡδύνατό τις ν' ἀποδώσῃ τὴν ἀνεπαίσθητον κίνησιν τῶν ρωθῶνων καὶ τῶν κεκλεισμένων βλεφάρων.

Ἄλλως τε ἠκτινοβόλει ἐπὶ τοῦ ὠραίου μετώπου τῆς ἡ χαρὰ μετ' ἧς ἀπεκοιμήθη.

Εἰς τῶν βραχιόνων τῆς ἡμίγυμνος ἐξῆλθε κάτωθεν τοῦ ἐφαπλώματος καὶ ἡ χεὶρ ἐκρέματο εἰς τὸ ἄκρον τῆς κλίνης, ἐνῶ δ' ἕτερος ἦτο ἐπιχαρῶς κεκυρτωμένος, ἡ δὲ χεὶρ πρὸς τὴν κεφαλὴν ὡς ἵνα τὴν ὑποστηρίξῃ.

Χαριεστάτη εἰκὼν!

Ἡ ἐπιχαρὶς ἐκείνη κεφαλὴ, φωτιζομένη εἶχε τὴν λαμπρότητα ἐν μέσῳ τῆς στίλβης τῆς λευκῆς μετάξης, ὡς πολῦτιμος λίθος, καὶ ἦτο ἰκανὴ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς πρότυπον εἰς τὸν Ραφαήλ.

Ἡ μήτηρ, ἥτις ἔτρεμεν ἐκ χαρᾶς καὶ ὑπερηφανίας παρατηροῦσα τὴν κόρην τῆς, περιέπεσε εἰς ἔκστασιν, φοβουμένη δὲ μὴ ἀφυπνίσῃ αὐτὴν, συνέειχε τὴν ἀναπνοὴν τῆς καὶ δὲν ἐτόλμα πλέον νὰ κινήθῃ.

Ἐν τούτοις, μετὰ μικρὸν τὰ γόνατά τῆς ἐκάμψθησαν αἴφνης, ἐγονυπέτησε πρὸ τῆς κλίνης καὶ ἐνώσασα τὰς χεῖρας καὶ με δακρυβρέκτους καὶ πρὸς τὸν οὐρανὸν ἐστραμμένους τοὺς ὀφθαλμούς ἤρξατο νὰ προσευχῆται. Διάπυρος ἦτο ἡ προσευχὴ αὕτη, ὕμνος εὐγνωμοσύνης ἀνερχόμενος μέχρι τοῦ θείου.

Ἡ ἐνώπιόν τῆς εἰκὼν μετέβαλλε θεῖαν καὶ ἔκφρασιν καὶ ἐγένετο συγκινητικὴ. Ἰπῆρχεν ἐν αὐτῇ ὀλόκληρος ἐποποιία. Δὲν ἦτο ὅμως καὶ πλήρης ἡ θαυμαστὴ αὕτη εἰκὼν.

Αἴφνης διεστάλη θύρα τις καὶ ἐκινήθη τὸ παραπέτασμα αὐτῆς, ἀλλὰ τόσον ἔλαφρῶς, ὥστε ἡ μήτηρ, βεβυθισμένη εἰς τὴν προσευχὴν τῆς, οὐδὲν ἤκουσεν.

Ὁ κόμης Δελασέρ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον, ἰδὼν ὅμως τὴν κόμηςσαν γονυκλιτῆ καὶ δεσμένην πλησίον τῆς κοιμωμένης κόρης τῆς, ἔμεινε ἀκίνητος. Ἄπαξ ἔτι ἤσθανετο ἑαυτὸν συντρασομένον μέχρι τῶν μυχιῶν τῆς καρδίας του!

Ὡς ἡ μήτηρ, καὶ ὁ πατὴρ δὲν ἠθέλησε νὰ κατακλιθῆ χωρὶς νὰ ἴδῃ καὶ πάλιν τὸ ἡδῦ πρόσωπον τῆς πολυλατρεύτου αὐτοῦ κόρης. Βεβαίως δὲν προσεδόκα νὰ συναντήσῃ τὴν κόμηςσαν ἐν τῷ δωματίῳ ἐκείνῳ, εἰς δ' εἰσῆλθεν αὐτὸς πρῶτην ἡδῆ φορὰν.

— Ἐλα, διανοήθη, καλῶς ἐπραξά νὰ μὴ φανῶ ἄσπλαγγος.

Καὶ ἐπὶ μικρὸν ἐν ἀβεβαιότητι διατελέσας ἔφερεν ἐναλλάξ τοὺς ὀφθαλμούς ἀπὸ τῆς μητρὸς εἰς τὴν θυγατέρα.

— Τί νὰ κάμω; ἐσκέπτετο.

Νὰ προχωρήσῃ διαταράττων τὴν προσευχὴν τῆς μητρὸς καὶ ἀφυπνίζων τὴν Χρυσουγῆν;

— Ὅχι, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ἄς τὰς ἀφήσω ἡ μήτηρ εὐρίσκειται καλλίτερον ἐμοῦ εἰς τὴν θέσιν τῆς.

Καὶ ρίψας τὸ παραπέτασμα τῆς θύρας, ἀπεσύρθη.

Τὴν φορὰν ταύτην ἡ κόμηςσα ἤκουσε τὸν θόρυβον τῆς κλειομένης θύρας, στραφεῖσα δὲ ζωηρῶς ἔρριψε περὶ ἑαυτὴν ἀνήσυχα βλέμματα.

Ἐπειδὴ ὅμως οὐδὲνα εἶδε, σιωπῆ δὲ ἐπεκράτησεν αὐτῆς, ἐψιθύρισε:

— Ἡπατήθη.

Καὶ ἐγερωθεῖσα ἐπλησίασε πρὸς τὴν κλίνην καὶ ἤρξατο πάλιν νὰ παρατηρῇ τὴν κοιμωμένην, ἀποθαυμάζουσα τὴν ὠραιότητα αὐτῆς.

Ταῦτοχρόνως τὸ μνημονικὸν αὐτῆς ἀνέδραμεν εἰς τὰ παρελθόντα ἔτη, ἀναλογιζομένη τὸ παρελθόν ἀνεπόλει ὅτι εὐρίσκειτο παρὰ τῷ θεῷ τῆς συνταγματάρχῃ Νοκρμόν, κοιμωμένη καὶ αὐτὴ ἐν τῷ ἰδίῳ αὐτῆς θαλάμῳ, περιβαλλομένη ὑπὸ λευκῶν παρα-

πετασμάτων, τὸν ἥσυχον τῆς ἀθωότητος ὕπνον εἰς τὴν μαρκεσιανὴν Δεμομπεραί, ἥτις ἡγάπα αὐτὴν, ἐν τῇ μεγίστῃ αἰθούσῃ τοῦ ἐν Βρησίῳ μεγάρου, ἐν μέσῳ πολυαριθμοῦ ὁμηγύρεως ὅτι τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἦδεν ἄσμα συνοδεύουσα αὐτὸ διὰ τοῦ κλειδοκυμβάλου, ἄσμα, τὰς λέξεις τοῦ ὁποίου ἐνεθυμεῖτο ἔτι, ὅτε ἐξαίφνης ἀνῆρ σοβαρὸς, γέρον ἦδη, ἀλλ' ἔχων τὸ βλέμμα πλήρως ἀγαθότητος καὶ φέρων τὸν τύπον τοῦ εὐγενοῦς, εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν.

Ἦτο ὁ κόμης Παῦλος Δελασέρ, ὄν, μολονότι πρῶτην ἐκείνην τὴν φορὰν ἐβλεπεν, ἤσθάνθη ζωηρὰν εὐχαρίστησιν ν' ἀκούσῃ ὁμιλοῦντα.

Καὶ ὡς εἰ ταῦτα συνέβαινον τὴν προτεροῖαν, ἐνεθυμεῖτο τοὺς λόγους οὓς ἐκείνος τῇ εἶπε, τὸ διαπεραστικὸν ἐπ' αὐτῆς βλέμμα του, μὴ λησμονήσασα τὰς φιλοφρονήσεις του.

Ὀλίγῳ βραδύτερον περιβεβλημένη μακρὸν λεπτούφαντον πέπλον καὶ τὸ μέτωπον ἐστεμμένον ἔχουσα ἐξ ἀνθέων πορτοκαλέας ἦτο γονυπετῆς παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ κόμητος ἐνώπιον τοῦ θυσιαστηρίου τοῦ ἐν Βωκρὲ ναοῦ.

[Ἐπεται συνέχεια.]

Π.

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ
ΙΑΤΡΟΥ ΑΠΟΜΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ
ΚΑΙ Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ:
ΤΟ ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ
Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΠΙΤΟΥ — Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΝΥ
ΚΑΙ Ο ΙΠΠΟΤΗΣ ΤΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΟΙΚΟΥ -

Τὸ λαμπρὸν τοῦτο μυθιστόρημα τοῦ μεγάλου μυθιστοριογράφου Ἀλεξάνδρου Δουμά, ἐν ᾧ πῖστος ἀπεικονίζεται ἡ μεγάλη Γαλλικὴ Ἐπανάστασις, ἀπαρτίζεται ἐκ 4600 σελίδων, διηρημένων εἰς 8 τόμους καὶ πωλεῖται ἐν Ἀθήναις εἰς τὸ «Βιβλιοπωλεῖον τῆς Κορίννης», ὁδὸς Πρασσείου, ἀριθ. 10 ἀντὶ
ΦΡΑΓΚΩΝ 25.

(Εἰς τοὺς συνδρομητὰς τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἀποστέλλεται ἀντὶ φρ. 17, ἐλεύθι: ταχυδρομικῶν τελεῶν.

ΟΔΗΓΟΣ ΤΩΝ ΜΗΤΕΡΩΝ ἡτοι: ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΩΝ ΒΡΕΦΩΝ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν νεωτέρων καὶ δοκιμωτέρων παιδιατρικῶν συγγραμμάτων ὑπὸ Κ. Κυριαζίδου, ἱατροῦ καὶ ὑψηλοῦ τῆς Παθολογίας τῶν παιδῶν ἐν τῷ Ε. Πανεπιστημίῳ μετὰ 21 εἰκόνων. Ἄδελφ. 3, 50, χρυσ. 4, 50,

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ ἐν Νέῳ Φαλήρῳ καὶ εἰς συμφύρουσαν τιμὴν τὸ «**EDEN**», μαγαζεῖον εἰς θέσιν μαγευτικὴν καὶ κατάλληλον διὰ ξενοδοχείου, καφενεῖου, ἢ ζυθοπωλείου. Πληροφορία παρὰ τῷ ζυθοπωλείῳ ἢ ΗΒΗ πλατεῖα Ὀμονοίας.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Ἡ ἐπὶ ἐγνωσμένη ἐπιτηδεύουσα καὶ καλαισθητὴ διακινομένη κ. ΘΕΑΝΩ ΔΑΜΑΛΑ διευθύντρια τοῦ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἐρμού καὶ ἄνωθεν τοῦ φαρμακείου Ὀλυμπίου καταστήματος Γυναικείων φορεμάτων καὶ πῆλων εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ εὐχαριστήσῃ πᾶσαν Κυρίαν, ἥτις ἤθελε γίνῃ πελάτις τοῦ ἀνωτέρου καταστήματός τῆς. Αἱ προσερχόμεναι θὰ εὕρουν μεγάλην συλλογὴν πῆλων ὅλων νεωτέρων καὶ ἰδιορρυθμῶν σχημάτων, εἰς τιμὰς ταῖς πάσαις προστάς.

Εἰσοδοσ ὁδὸς Κορνάρου ἀριθ. 7.

Τὰ ἐξῆς νέα βιβλία ἀποστέλλονται ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν εἰς τὰς ἐπαρχίας καὶ τὸ ἐξωτερικόν. Αἱ τιμαὶ διὰ τοῦς ἐν τῷ ἐξωτέρῳ κῶ ἐνοοῦνται εἰς χροσόν.

« Ἀπόκριφα Κωνσταντινουπόλεως ἤτοι σκηναὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει » ὑπὸ Χ. Σαμαρτσίδου, δραχ. 2.
 « Μάρτυς ἢ Λαυρεντία » μὴ. Α. Δεννερύ, δραχ. 2,50.
 « Μεγάλη Περιοῦσια » μὴ. Ξ. δὲ Μοντεπέν, δρ. 2,75.
 « Οἱ Μοϊκανοὶ τῶν Παρισίων » μὴ. Α. Δουμά, δρ. . . 5.
 « Ὁ Πλοίαρχος Κορκوران » μὴ. Ίουλ. Βέρν, δρ. 1,30.
 « Ροθίνος Χόος ὁ Εὐπατριδῆς » μὴ. Α. Δουμά, δρ. 1,25.
 « Ὁ Ροκαμβόλ » μὴ. Πονσόν δὲ Τερράλ. Τὸ μυθιστόρημα τοῦτο ἀποτελεῖται ἐκ 18 ὁλοκληρῶν βιβλίων, ἐκάστου εἰς τὸμας διηρημένον: « Τὰ δράματα τῶν Παρισίων » τὸμ. 3. « Ἄθλοι Ροκαμβόλ » τὸμ. 2. « Ἀνάστασις Ροκαμβόλ » τὸμ. 2. « Τελευταία λέξις Ροκαμβόλ » τὸμ. 2. « Ὁραία Ἀνθοκόμος » τὸμ. 2. « Αἱ Ἀθλιότητες τοῦ Λονδίνου » τὸμ. 2. « Αἱ Κατεδαφίσεις τῶν Παρισίων ». « Τὸ Σχολικόν τοῦ Ἀπυργουμένου ». « Ἡ Ἐπιστράφη τοῦ Ροκαμβόλ » τὸμ. 3. « Οἱ Νεοὶ Ἄθλοι τοῦ Ροκαμβόλ ». Τὸ δλον τὸμοι 18. Τιμᾶται ὁλόκληρον ἢ σειρὰ δρ. . . 40.
 « Ἡ Μνηστὴ τῶν Ἑκατομμυρίων » συνέχεια τῶν μυθιστορημάτων « Κόμητος Μοντεκρήστου » καὶ « Ἀρχοντος τοῦ Κόσμου » τὸμ. 3. δραχ. 4.
 « Ἱστορία τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος καὶ τὰ Ἀνέκδοτα αὐτοῦ » ὑπὸ Γεωργ. Λαμπίση, τὸμ. 2. δρ. . . . 4.
 « Αἱ Τραγωδία τῶν Παρισίων » μὴ. Ξαβιὲ δὲ Μοντεπέν, τὸμ. 9. δρ. 10.
 « Μαρκῶς ὁ Μαλουίνιος » καὶ συνέχεια « Ὁ Μαρκῆσιος Δὲ Λου-Ρονὰν » τὸμ. 2. δρ. 3 50.
 « Ὁ Πυροσβέστης » καὶ συνέχεια « Ἡ Ἀποφρασιθεσία Κόρη », τὸμ. 2. δρ. 3 50.
 « Ὁ Ἐγγαστρίμυθος » μὴ. Ξ. δὲ Μοντεπέν, τὸμ. 3 δ. 3.

« Ἡ Γυναίκες, τὰ Χαρτὰ καὶ τὸ Κρασί » μὴ. Πῶλ δὲ Κόκκ μετ' εἰκόνων, λεπτὰ. 80.
 « Νάθαν ὁ Σοφὸς » ὑπὸ Lessing, ἐκ τῶν φιλολογικῶν παρέρχων Θ. Ἀφεντούλη, δρ. 1 25.
 « Ὁ Καμπούρης τῶν Παρισίων » μὴ. Πῶλ δὲ Κόκκ δρ. 1.
 « Ἱστορία τοῦ Γαλλογερμανικοῦ Πολέμου » μετ' εἰκόνων ὑπὸ Κωνσταντίνου Σταυρίδου, τὸμ. 2. δρ. . . . 5.
 « Ποιήματα » Ἀχιλλέως Παράσχου, τὸμ. 3. δρ. . . 5.
 « Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων » μὴ. Β. Οὐγκὼ μετ' ἀφ. Ι. Καραπούτσα μετ' εἰκόνων, τὸμ. 2. δρ. 4.
 « Οἱ Ἄθλοι » Β. Οὐγκὼ μετ' ἀφ. Ι. Ἰσιδ. Σκυλίση μετ' εἰκόνων, τὸμ. 5, ἀδελ. δρ. 10, χρυσόδετ δρ. 13.
 « Ἱστορία τοῦ Κριμαϊκοῦ Πολέμου » ὑπὸ Βαρόνου Βαζανκούρ ἐπὶ τοῦ ὑποπταλέντος εἰς Κριμαίαν, τὸμ. 2. δρ. 5.
 « Οἱ Ἐργάται τῆς Θαλάσσης » μὴιστ. Βίκτωρος Οὐγκὼ μετ' ἀφ. Α. Γ. Σκαλίδου, δραχ. 2.
 « Αἱ Κατηραμένα τῶν Παρισίων » μὴιστ. Ίουλίου Μαρῦ, τὸμ. 2. δραχ. 3.
 Δράματα Βίκτωρος Οὐγκὼ: « Μαρία Τυθορίς » δρ. . . 1.
 « Ἄγγελος Παταίου » δρ. 1.
 « Ἐρνάνος » δραχ. 1.
 « Βουγρῆδοι » δραχ. . . . 1.
 « Ροὺί Βιάς » δραχ. . . . 1.
 « Τὰ Σκόττ τῆς Ζωῆς » μυθιστορία κατὰ μετάφρασιν Στυλ. Ραπτοπούλου, δραχ. 1 75.
 « Ἐν Ἀγωνίᾳ » μὴιστ. Ίουλίου Μαρῦ, τὸμ. 3. δρ. 2.
 « Ὁ Ἰατρός τῶν Πτωχῶν » μὴιστ. Ξαβιὲ δὲ Μοντεπέν, δραχμάς. 2 50.
 « Ἡ Μικρὰ Μήτηρ », μὴ. Αἴμ. Ρισβούργ. δραχ. 3.
 « Ἡ Ἀρτοπλῆξ » μὴιστ. Ξαβιὲ δὲ Μοντεπέν δρ. 5.
 « Ὁ Χονδροκέφαλος » μὴ. Πῶλ δὲ Κόκκ δραχ. 1,50.
 « Ἡ αὐτοῦ Ὑψηλότης ὁ Ἔρωσ » μὴ. Ξαβιὲ δὲ Μοντεπέν τὸμ. 7. δραχ. 6.
 « Οἱ Ἄθλοι τοῦ Λονδίνου » μὴ. Π. Ζακκὼν τὸμ. 2. δρ. 2 50
 « Τὸ τέκνον τοῦ Ἐραστοῦ » μετ' εἰκόνων: « Ἡ Ἄνυμφος Μήτηρ » μὴ. Α. Ματτέυ δραχ. 2 30.

« Ἑλληνικὴ Ἀνθολογία » ἤτοι συλλογὴ ἑλληνικῶν ἀσμάτων μετὰ πλείστον εἰκόνων, δραχ. 1,50.
 « Ὁ Σαῖρ Ζουλιανὸν » Ἀραβικὸν μυθιστόρημα δρ. 175.
 « Τὸ Φρούριον τοῦ Καρρού » καὶ συνέχεια: « Τὸ Ἄνθος τῆς Ἀλόης » μὴ. Ι. Φ. Σμιθ, τὸμ. 2. δραχ. 3.
 « Ἡ Ἐρυθρὰ Διαθήκη » μὴιστ. Ξαβιὲ δὲ Μοντεπέν τὸμ. 4. δραχ. 4.
 « Ὁ Γουὲς Μάννερικκ » μὴ. Οὐάλτερ Σκὼτ δραχ. . 2.
 « Ἡ Δεκαήμερος » τοῦ Βοκκαίου, ἀδελ. δρ. 2 50
 χρυσόδετ δραχ. 4.
 « Ὁ Κερατὰς » Πῶλ δὲ Κόκ κατὰ μετάφρασιν Κλεάνθους Τριανταφύλλου δραχ. 2.
 « Ἡ Ἐρυθρὰ Διαθήκη » μὴ. Παύλου Φεβάλ, δρ. 150.
 « Ἡ Ἀθηγενίς » μὴ. Ξ. δὲ Μοντεπέν, τὸμ. 5 δρ. 5.
 « Ὁ Ἰατρός Ραμῶ » μὴ. Γεωργίου Ὀνέ, δραχ. . 1,50.
 « Ἡ Μοδιστρούλες » μὴ. Πῶλ δὲ Κόκ, δρ. . . . 1,30.
 « Κραυγὴ τῆς Παράφρονος » μυθιστορία ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ, δραχ. 2,50.
 « Ἡ Μεγάλη Ἴζα » μὴ. Ἀλεξίου Μπουσέ δρ. 2,50.
 « Ὁ Εὐγενής Ἔρωσ » μὴ. Ἀλεξ. Δουμά δρ. . . . 2.
 « Τὸ Στρατιωτικὸν Τάγμα » μὴ. Ίουλ. Μαρῦ δρ. 2,50.
 « Ὁ Λυκογιάννης » μὴ. Αἴμ. Ρισβούργ τὸμ. 4 δρ. 4.
 « Ἡ Ματθίδη » μὴ. Εὐγενίου Σὺη μετ' ἀφ. Ι. Ἰσιδ. Σκυλίση δραχ. 5.
 « Μιχαὴλ Στρογκοφ » μὴ. Ίουλίου Βέρν δραχ. . 1,50.
 « Ἴζολίνα ἢ Μεξικανὴ » μὴ. Μερν Ρεϊδ δρ. . . . 130.
 « Ἡ Μεγάλη Καρδία » μὴ. Π. δ' Αἰγρεμὼν τὸμ. 4 δρ. 5.
 « Ἡ Σύζυγος τοῦ Νεκροῦ » μὴ. Α. Μπουσέ δρ. 2,75.
 « Ἡ Δέσποινα δὲ Βρεσσιέ » μὴ. Α. Δελπὶ δρ. 1,25.
 « Ἱστορία τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως » Φ. Α. Μινιέ, μετ' ἀφ. Β. Α. Σίμου μετὰ 30 εἰκόνων, τὸμ. 2. δρ. 2,50.
 « Πρακτικὴ Ἱατρικὴ τῶν Οἰκογενειῶν » συγγραφεῖσα ὑπὸ Τιμ. Καρδαρά ἱατροῦ μετ' εἰκόνων τὸμ. 2. δρ. 6.
 « Τὰ Μυστήρια τῶν Φραϊμασόνων » ὑπὸ Leo Taxil μετὰ 75 ὁμοειδῶν εἰκόνων δρ. 7.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΑΘΗΝΩΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Πειραιεὺς Ἀθῆναι Πάτραι Πύργος Ὀλύμπια.

Πειραιεὺς	άν. 6.20π	8.50*	11.25π	—	Ὀλύμπια	άν. 7.35π	—	2.25μ	6.30μ
Ἀθῆναι	7.00	9.30	12.05	—	Πύργος	ἄφ. 8.30	—	3.20	7.25
Κόρινθος	ἄφ. 10.03	12.50	3.00	—	Λεγαῖνα	άν. —	7.00π	3.40	5.05μ
Ἀκράτα	ἄφ. 12.56	—	5.08	7.25	Πάτραι	ἄφ. —	8.55	5.18	7.15
Αἴγιον	ἄφ. 2.02	7.10	6.00	—	Ἄκράτα	άν. 7.45π	11.50	—	6.40π
Πάτραι	ἄφ. 3.40	9.15	7.20	—	Αἴγιον	άν. 9.29	1.08	—	4.10μ
Λεγαῖνα	ἄφ. 6.18	9.45	7.40	—	Ἄκράτα	ἄφ. 10.39	2.02	6.25	—
Πύργος	ἄφ. 8.10	11.40	8.55	—	Κόρινθος	ἄφ. 1.05	3.55	9.00	—
Ὀλύμπια	ἄφ. 7.25	12.50	—	5.00	Ἀθῆναι	ἄφ. 4.30	7.05	—	3.20
				5.55	Πειραιεὺς	ἄφ. 5.00	7.35	—	3.55

Κόρινθος Ἄργος Ναύπλιον Τρίπολις.

Κόρινθος	άν. 11.42π (1)	1.20μ	Τρίπολις	άν. 6.30π	9.45π (2)
Ἄργος	ἄφ. 2.20	3.50	Ναύπλιον	άν. 8.45	12.15
Ναύπλιον	άν. 3.00	4.25	Ἄργος	άν. 9.25	1.20
Τρίπολις	άν. 6.10	7.20	Κόρινθος	ἄφ. 11.40	3.45

Καβάσιλα Κυλλίνη Λουτρά.

Καβάσιλα	7.15	10.15	—	7.00	Λουτρά	—	—	—	2.35
Βαρβολομ.	7.30	10.35	3.20	7.20	Κυλλίνη	6.00	—	11.15	4.00
Κυλλίνη	—	11.05	3.50	7.50	Βαρβολομ.	6.33	8.00	11.42	4.33
Λουτρά	—	12.30	—	—	Καβάσιλα	6.50	8.15	—	4.50

*. Κατ' εὐθείαν εἰς Τρίπολιν καὶ ἀντιστρόφως. (1) Τρίτην, Πέμπτην, Σάββατον (2) Δευτέραν, Τετάρτην Παρασκευὴν. — Μεταξὺ Μύλων Ἄργους Ναυπλίου ἐξ ἀμαξοστοιχία καθ' ἑκάστην.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ ΕΛΛΗΝΙΣ

διαθέτει μιαν ἢ δύο ὥρας καθ' ἑκάστην, ἢ καὶ ἡμέραν παρ' ἡμέραν, μεταβαίνοῦσα πρὸς παράδοσιν μαθημάτων εἰς μικροὺς παῖδας ἢ κοράσια. — Πληροφορία παρ' ἡμῖν.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΛΑΙΜΟΔΕΤΟΝ

Γ. ΚΟΥΛΟΥΜΠΗ
39 — Ἀθῆναι, ὁδὸς Σταδίου, ἀριθμὸς — 39.

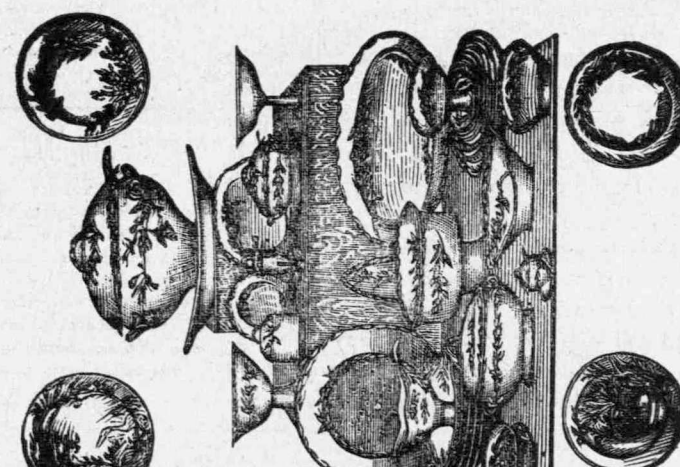
Μεγάλῃ συλλογῇ ὑποκαμισῶν, φακόλ, κομβίων, χειροκτιῶν, μπαστουνίων, ὑδρελῶν, φλανελλῶν κλπ. ἀνδρικῶν εἰδῶν. **Πόλησις λιανικῆς καὶ χονδρικῆς.**

Λαιμοδέται κατὰ παραγγελίαν.

Hebe's
Hebe's Hair Restorer
 Τὸ κάλλιστον ἐπανορθωτικὸν τῶν τριχῶν. Δὲν εἶνε βαρῆ, ἀλλ' ἐπαναθίσει εἰς τὰς τριχὰς τὴν προτέραν αὐτῶν χροίαν διὰ τῆς ἐν τῷ αἵματι αὐτῶν οὐδεμίαν ἐπιβλαβήν οὐσίαν περιέχει.
Γενική ἀποθήκη ἐν Λονδίῳ
 Εὐρίσκειται ἐν Ἀθῆναις μόνον εἰς τὸ Βιολογολεῖον τῆς Κολλεγίου, ὁδὸς Πρεσβυτέρων ἀφ. 10, καὶ εἰς τὴν ἐκαστὴν φιάλην ὀραχμῶν ὀκτώ. (Διὰ τὰς ἐπερῆς 9)

Εἰς τὸ ΜΕΓΑ ΖΥΘΟΠΩΛΕΙΟΝ ΗΉΒΗ
 Πλατεία Ὀμονοίας,
 Εὐρίσκονται πάντοτε ΣΤΡΕΪΔΙΑ τῆς ὥρας.

GRAND MAGASIN
LE LOUVRE
 125 Rue d'Orléans 125.
On a apporté
 Lustres, grand choix de vase de cristal, grand assortiment d'articles en porcelaine et en faïence, riche collection d'articles de luxe. — Service de table. — Services a thé. — Prix Fixés.

ΜΕΓΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
 ΤΟ
ΛΟΥΒΡ
 125 Ὀδὸς Ἀόλου 125.
Ἐκφορέθησαν
 Ἀμέσως, πολυάριθμοι μεγάλη συλλογὴ κρυσταλλίνων σκευῶν, μεγάλη συλλογὴ σκευῶν ἐκ πορσελίνης καὶ φαίανης πλουσία συλλογὴ κομφοσεχνιμάτων. — Μαχαίροφύρουρα, σύνολα τῆτου, σύνολα τραπέζης — Τιμὰι ὀφισυμέναι.

ΕΙΣΠΟΡΗΣΕΙΣ δεχόμεθα εἰς λίαν συγκαταβάτικὴν τιμᾶν.
ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ « ἘΚΔΕΚΤΩΝ ΜΥΘΩΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ » πωλοῦνται ἐν τῷ γράφειῳ, ὁδὸς Πρεσβετέρων, ἀριθμὸς 10, ἀντὶ λεπτῶν 20.